

Zentralalpenweg túranapló 2. 2019-2024

Írta: Sereg János

Tisztelt Olvasó!

Az első két rész után következék a harmadik, mely túraszakmailag számomra az eddigi legmagasabb szinten áll. 2016 novemberében, amikor kezembe vettem először a Zentral igazolófüzeteket, már akkor jócskán megfogott a 3-as kötet útvonala, kihívásai. Fejembe vettem a végigjárását, gleccserekre gondoltam, hogy majd lesz addigra társaságom. Telt-múlt az idő és úgy tűnt, hogy csak magamra számíthatok, így felmerült a részbeni bejárás ötlete is, gleccserek nélkül. Tehát valamilyen formában mindig terítéken volt a 3-as kötet, míg nem 2020-ban belevágtam. 2022-ben volt az első gleccseres túráim, amitől eléggé tartottam, de egy markáns sikerélmény volt a vége (Sonnblick ereszkedés). A befejezés előtt szintén volt egy húzósabb szakasz, majd az után a térképen potyának tűnő pár száz méteres jeges rész adta fel jócskán a leckét. Ez a két momentum látható a könyv borítójának képein is, számomra a második bejárás legmarkánsabb élményei a 3-as kötethez köthetők, ezen belül is kiemelkedőek a gleccseres részek.

Természetesen az 1-es kötetet is lejártam még egyszer (még az első bejárás alatt elkezdtem újra), így megvalósult a két bejárás alatt a 2x1200 km gyalogos megtétele. Az elzártabb részekben szerencsére a népsűrűség is kevesebb volt a túra során, viszont bőven akadtak helyek, ahol nem volt éppen ideális a helyzet az elvonulás érzetéhez.

Az 1-es kötethez tartozó szakaszok leginkább szakaszolásokban és kis mértékben egy másik útvonal-alternatívát végigjárásával térnek el az első bejárásban leírtaktól. A 3-as kötet viszont bőven tartogatott újdonságokat a 2-eshez képest: hosszabb, többet utazósabb, kitettebb, logisztikában fejtörősebb és ezekhez a nehézségekhez az i betűn a pontot a gleccserek jelentették. A felszerelésemet is bővítenem kellett, emellett pedig tapasztalati úton fedeztem fel a jégen járás más dimenzióját, szépségeit és nehézségeit. Egy konkrét esetben, a Venediger alatt vezető túrán játszottam némi orosz rulettet, amikor a korábban érkező viharos időjárás miatt tejködben haladtam egyedül a 3400 méteres hágó hasadékokkal megtűzdelt területén, egyszer pedig egy hóval feltöltődött kuloár okozott komoly fejtörést és veszélyhelyzetet. Szerencsére egyik esetben sem történt semmi baj, amiért hálát adok a Sorsnak. Hálát adok azért is, amiért mind a három kötetet komolyabb gond és sérülés nélkül végig tudtam járni első magyarként és ezzel életem egyik legmeghatározóbb élményeit átélhettem!

A túramozgalom részletesebb leírását megejtettem az első bejárás beszámolójának gyűjteménye elején, így ezt most nem ismételtem. Természetesen a gleccserjárással kapcsolatos újdonságokat részletesen kifejtem majd. Túraterveim között egyelőre nem szerepel olyan elképzelés, amellyel rálicitálnék az itt leírt nehézségekre és időnkénti veszélyhelyzetekre (főleg térben és időben), így túraszakmailag jelenleg számomra ez a csúcspont.

Írásaim a köteteken belül időrendben követik egymást, apró korrekciókat és kiegészítéseket leszámítva az eredeti formában. Életünkben is komoly változások zajlottak le ezekben az években: költözések

Magyarországon belül, majd Ausztriába egy évre, utána pedig hazatértünk, munkahelyeink is többször változtak, mozgalmas időszakok voltak ezek. A korábbi állításaim ezúttal is érvényesek: teljes körű lektorálásra nem volt kapacitásom, elírások, tévedések előfordulhatnak. Természetesen a beszámolók az akkori állapotokat rögzítik az én megéléseimen keresztül, a helyzet azóta változhatott, akár több helyen is.

Kellemes olvasást kívánok!

A 3-as kötet útvonala az Alpenvereintől kiadott igazolófüzet hátulján

Sereg János, 2026. január

Tartalomjegyzék

1. kötet

- Bergerhube-Hohentauern, Bergerhube-Ingering (2019).....	4
- Ingering-Knittelfeld, Perwurzipolster-Hohentauern (2020).....	14
- Obertauern-Tappenkarseehütte-Hüttschlag (2020).....	22
- (Pölstal-)Perwurzipolster-Donnersbachwald (2021).....	31
- Szárazvám-Nagyhöflány-Fertőszéleskút (2021).....	41
- Fraknói vár-Kabold (2022).....	45
- Rozália-Fraknói vár-Szárazvám (2022).....	49
- Krumbach-Kabold (2022).....	53
- Mönichkirchen-Krumbach (2022).....	58
- Fertőszéleskút-Pándorfalu (2022).....	60
- Pándorfalu-Hainburg (2022).....	62
- Auf der Schanz-Mixnitz (2022).....	66
- Mixnitz-Knittelfeld (2022).....	72
- Sankt Nikolai im Sölktal-Donnersbachwald (2022).....	81
- Auf der Schanz-Mönichkirchen (2022).....	86
- Obertauern-Sankt Nikolai im Sölktal- (2023).....	94

3. kötet

- Schruns-Feldkirch (2020).....	112
- (Jägersee-)Tappenkarseehütte-Feldseescharte(-Mallnitz) (2020).....	128
- Kappl-Ischgl, Kappl-See im Paznauntal (2022).....	147
- Feldseescharte-Heiligenblut (2022).....	157
- Ischgl-Lindauer Hütte (2022).....	169
- Heiligenblut-Matreier Tauernhaus (2022).....	189
- Matreier Tauernhaus-Mayrhofen (2023).....	206
- Dominikushütte-Mayrhofen (2023).....	223
- Dominikushütte-Sankt Jodok am Brenner (2023).....	236
- Sankt Jodok am Brenner-Gschnitz (2023).....	243
- Serfaus-Pfunds (2023).....	248
- Obergurgl-Sölden (2024).....	252
- Gschnitz-Dresdner Hütte (2024).....	259
- Serfaus-See im Paznauntal (2024).....	270
- Dresdner Hütte-Sölden (2024).....	275
- Obergurgl-Vent (2024).....	283
- Gepatschhaus-Vent (2024).....	289
- Gepatschhaus-Pfunds (2024).....	304
- Összefoglaló.....	316
- egy kis extra: Großvenediger csúcstámadás	325

1. kötet

Zentralalpen újratöltve: Bergerhube-Hohentauern, Bergerhube-Ingering (2019. június 26.-28.)

Előzmények:

- 2017.: <http://forum.index.hu/Article/viewArticle?a=146170527&t=9012640>
- 2018.: <http://forum.index.hu/Article/viewArticle?a=149016268&t=9012640>

A tavaly októberi utolsó alpesi túráim óta eltelt időben nem sokat jártam magashegységben, így eléggé adta magát az ötlet, hogy valamennyi kondíciót az „éles” túrák előtt össze kéne szedni. Mozogni mozogtam a 8 hónapnyi alpesi szünetben is: befejeztem a szlovák Nájvysse mozgalmat, befejeztem Közép-dunántúli pirosat, elkezdtem a Dél-dunántúli pirosat, valamint folytattam a 2016-ban megkezdett Alföldi kéket, amelyet eddig félig sikerült megcsinálnom. Előbbieket gyalog, utóbbit biciklivel. Tehát mozgás az volt, de magashegyi, jócskán szintes esetleg sziklás, tartós emelkedő és terep nem volt és ebből Magyarországon nem is sok található, ebben a megközelítésben konkrétan (közel) nulla. Tehát az igény megvolt az edzésre, valamint azt sem bántam ha csiszolgathatom kicsit a német tudásomat, erre is volt lehetőségem eddig kétszer a 2017-es és tavalyi túrámon már említett Triebental-ban (Triebeni völgy) lakó néninél, akinél ezúttal is megszálltam, két éjszakára. A túra terve nem volt bonyolult, a bejárt útvonalat egy kitérőt leszámítva végig ismertem. Az eredeti elképzelésem az volt, hogy Trieben-be utazva a néni kocsival felvisz a Triebeni nyereg alatti elágazásig (kis cuccal mentem volna, víz, kis kaja, esőkabát) mely a völgyben található, majd onnan teszek egy kört a Großer Griefstein 2337 méteres csúcsán át a Zentral útvonalán érkező szállásra. A második napon a völgyből a Triebeni nyergen át terveztem Hohentauernbe menni, onnan kocsival vissza, vagy éppen az egészet fordítva. A harmadik nap programja volt fix, aznap Ingering-ben kellett a 13:52-es buszt elérnem, mely az utolsó hazajutási lehetőséget jelentette. A táv nem sok: Bergerhube-Hohentauern 17 km, végig ismert útvonalon, az újdonságot a Großer Griefstein csúcsa jelentette. Bergerhube-Ingering táv pedig 21 km. Szintek kapcsán pedig az út hohentauerni felére a kitérővel együtt 1800 m szintemelkedés jutott és hasonló mértékű lejtés. Az ingeringi túrára pedig 660 méter emelkedés után bő 900 m lejtő tartozott. A leírtakat keresztülhúzta a néni hívása, melyben közölte, hogy nem tud értem lejönni Trieben-be, így saját magamnak kellett megoldanom az eljutás a házához. Ekkor átváriáltam az egészet: Ingering-ből gondoltam indulni, majd este érkezni a házhoz és másnap letolni egyben a hohentauerni felét a túrának, a harmadik napra pedig mindössze a hazautazás maradt volna. Kettő gyenge pontja volt ennek az új verziónak, az első: teljes cuccal gyalogolni 21 km-t és majdnem 1000 méter szintet a rekordnak ígérkező melegben. A második pedig, hogy ezután másnap korán kelve letolni az 1800 méter szintes túrát. De nem volt mit tennem, jobb ötlet nem jutott eszembe.

Eljött az indulás napja, 7:07-es személyvonattal Tatabányaig utaztam, majd onnan IC-re szállva mentem Sopronig. A Volt fesztivál kedves utasaival a fedélzeten, csak a peronon az ajtó lépcsőjére ülve jutott helyem a zsúfolt vonaton. Egy fiatal pár hímnemű tagja éppen saját maga fényezésére használta fel a rendelkezésre álló utazási időt, eközben bennem az amúgy is megérett emberektől való pár napos távolság gondolata még tovább erősödött. Sopronban 6 percem lett volna átszállni a 9:44-kor induló bécsújhelyi személyre, előtte napokig néztem a menetrendi statisztikát, 3 perc késés volt a legrosszabb, de túlsúlyban voltak a pontos és egy perces késéssel érkezések, így mertem belevágni ebbe a szűk csatlakozásba. Na, de Murphy ismét dolgozott! Fertőendréd forgalmi kitérőnél valami építkezés miatt jócskán a menetrendi sebesség alatt közlekedtünk (konkrétan 15-el) percekig, így a késés pontosan 6 perc lett, amit Sopronig már nem is sikerült lefaragni, az állomásra behaladva még a bécsújhelyi vonat végét láttam...remek! Nyilván nagyon örültem ennek (utólag nézve pont így alakult amúgy jól a túra, de erről majd később), újratervezés következett. Mivel egy óra múlva ment a következő vonat, aminek a csatlakozásával már nem értem volna el az ingeringi buszt Knittelfeldben, így nem maradt más hátra, mint Trieben felé vennem az utamat és a mai napot teljesen az odautazásra felhasználni. Közben a nénitől is megjött a visszaigazoló telefon, hogy vár (azért akadt némi kommunikáció anomália, de ezt sikerült leküzdeni). Nem is vártam ki a 10:44-et, hanem a 10:23-as pozsonyi vonattal mentem Ebenfurt-ig, majd ott átszállva Bécsújhelyig. Időben nagyjából ugyanott voltam, csak 20 perccel kevesebbet kellett egy helyben ülnöm. Itt átszálltam egy Grác felé tartó railjetre, mellyel Bruck an der Murig utaztam. Itt újabb átszállás következett St Michael felé. St Michael előtti alagútban a Talent motorvonatnak több percen át tartó műszaki nyűgje volt, melyet sikerült elhárítani, a Schladming felé tartó csatlakozó vonat is rendben megvárta az átszállókat. Ugyancsak Talent motorvonat fedélzetén utaztam a tavalyról már ismerős Trieben állomásig.

1. Sopron, érkezik Deutschkreutz felől a cityjet, némi ajtóproblémát leszámítva zavartalan utazás következett Ebenfurth-ig
2. Trieben állomás, kötőtpályás utazás vége a mai napra, a domborzat már alakul a háttérben

Ezúttal eső helyett szikrázó és égető napsütés fogadott. A főtéren lévő buszállomásig pár perces séta következett, majd a buszra felszállva váltottam meg a 2,4 eurós teljesárú jegyet Hohentauern, Brodjäger megállóig a 14:35-kor induló járatra. Jó volt, hogy kifogtam a napi néhány buszjárat egyikét, nem szerettem volna végig gyalogolni innen Triebental végéig a 13 km-t. A sofőrt a tavalyelőtti szeptember végi túrámról volt ismerős, csak akkor ellenkező irányból „támadtam” Hohentauern felé, Thalheim-Pöls állomás felől. Ezen a túrán történt a Geierkogel-ről való faron csúszás lefelé. Tavaly is és most elszörnyülködtem a Geierkogel oldalában, hogy nagyon nagy szerencséivel úsztam meg azt a szituációt sértetlenül. Visszatérve az utazásra, a sofőr is emlékezett rám, egy mosoly kíséretében nyugtázta a közel 2 éves emléket. Az utazás nagyjából 10 percig tartott, ezelatt 300 méter szintet sikerült legyűrni a részben szerpentinek úton, örültem, hogy ezt nem nekem kell saját erőmből leküzdenem. Ha ez is a túraútvonal része lett volna, akkor nyilván nem kérdés, de mivel nem volt az, így jó volt ez a „rezsimenetet” megfelelni. A sofőrrel kezecskét rázva szálltam le a megállóba, majd az úton átkelve kezdtem meg a triebentali gyaloglásom 6 kilométerét. Szerencsére nagyrészt árnyékban sikerült mennem. Kisebb és nagyobb házcsoportokat érintve haladtam felfelé a szelíd emelkedőn, jobb kézre jócskán megcsodáltam a másnapi fő kihívást jelentő Grijfstein csúcsát, bal kézre pedig nem sokkal később a Triebenthalütte egyszerű kis faházát érintettem. Itt találkoztam az osztrák 8-as számú túraútvonalnak (a Zentral a 2-es), az Eisenwurzenwegnek a táblájával. A buszról leszállva ezt követtem (Trieben-ből is ez vezetett volna fel, ha gyulaog jövők), a két jelzés együtt fonódva megy egészen Ingeringig (nem, nem tervezem bejárni), ahol útjaik kettéválnak.

3. busz ablakából kitekintve a Trieben utáni szerpentinek, a kép jól visszaadja, hogy miért nem bántam a plusz gyaloglás kiamradását
4. Brodjäger megálló, a mai etap kezdete
5. Triebental elején járva
6. úton meseországba
7. Triebenthalütte
8. Grijfstein, a holnapi fő látványosság

Újabb házcsoporthoz hagytam magam mögött, az út is aszfaltosról kavicsos földútra váltott át, majd szép fenyvest érintve a Bergerhube előtti utolsó balos leágazást követően érkeztem meg a néni a házához, a Königsbachhubéhoz. Fiával együtt nagy munkában voltak: fűvet nyírtak és húztak össze, melyet a később érkező traktor rendezett bálákba össze. Tehát a munka miatt nem tudott értem jönni, teljesen érthető módon. Érkezésem után nem pár perccel végeztem a levágott fű összehúzásával, majd megtörtént a köszöntés és a szobámba való beuccolás. A háznak a hegyoldal felőli egyik árnyékos szobájában kaptam helyet, a hűvösre behúzódó rengeteg legyet később sikerült kikergetni valamint légyirtóval ártalmatlanítani. Kiültem a kinti asztalhoz megsütni a magammal hozott szalonnát, a néni adott hozzá tojást és retket is, így változatosabb lett a vacsorám. Az este folyamán több ismerős is megfordult a háznál, ahogyan sikerült kivennem a nagy részük a munkálatok kapcsán volt ott. Hol beszélgetve, hol félrehúzódva és Zentral füzetet/könyvet olvasgatva telt az idő. Elsétáltam a Bergerhube épületéhez, ez oda-vissza nagyjából kilométeres távolság, sajnos első nekifutásra nem sikerült pecsételnem, mert a főnökség nem volt jelen, hiába tudtam volna, hol kell a pecsétet keresni, az ajtó zárva volt, a jelen lévő elszállásolt pár pedig este 9-et javasolta, hogy akkor jöjjenek vissza. Még milyen jó, hogy ennyi variáció beleért ebbe az útba! Először ugye az útvonal bejárásának tervezett sorrendje fordult meg a késés miatt, most pedig ide kellett még egy kört tennem. Nem volt ezzel baj, mert beleért, de közel sem általános ekkora puffer a túráimban.

9. szálláshelyem kedves kis házat meglátva, örültem, hogy ismét itt lehetek!

10. szobám

11. melyik volt vajon előbb?

12. vacsora elkészült

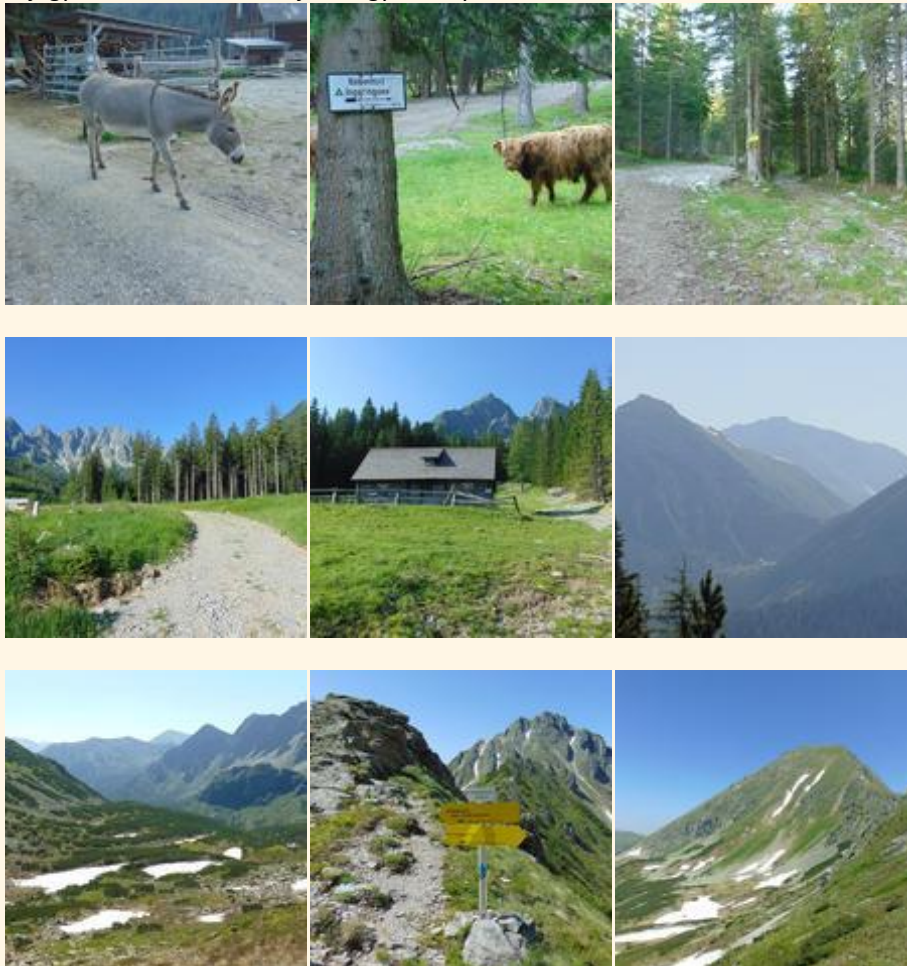
13. kilátás a völgy vége felé nézve a háztól

14. Bergerhube, amikor elkezdtem a túrát nem gondoltam, hogy ennyiszer fogok itt járni

Visszatértem a házhoz, az aktuális vendégekkel beszélgettem, mutattam képeket a Zentralról a telefonomon, az egyik vendég úr meg is hívott egy üveges (!) Gösserre, ami elég jól esett. Este 9 után, még a nap fényeinél (jócskán nyugatabbra van mint mondjuk Pest, Stájerországban minimum fél órával van tovább világos, Tirolban kb ¾ órával, Vorarlbergben pedig egy órával) indultam el a Bergerhubéba ismét, ezúttal már sikeresen bekerült az első pecsét az addig érintetlen füzetbe. Nem célom másodjára is bejárni a Zentralt, de ha már az útvonalán csinálom ezt az edzős túrát, akkor már leigazolom, úgy döntöttem. Visszatérve a házba még beszélgettünk a nénivel, szóba került, hogy a télen 10 napra el voltak zárva más osztrák részekhez hasonlóan, a hó miatt a külvilágtól. 1,5 hét azért nem gyenge, de nem uralkodott pánik ekkor, a háztartások éléskamrái fel vannak készítve az ilyenekre, például a hűtőkben párszor evett barna kenyér formájában, ami tartósan eláll, nem olyan mint az itthon kapható pékáru, ami másnapra már szivacs, harmadnapra meg már nagyjából kopogtatni lehet vele. Mesélte azt is, hogy ilyenkor a szomszédság összeült és egymásnál töltöték az időt beszélgetve. Nagyon más választás nem is nagyon lehetett. Este 10 után fürdés következett majd alvás.

6 órakor keltem, majd a reggeli alma megevése után fél 7-kor el is indultam a napkeltében sütkérező hegyek közé. Nem célom megismételni az egy évvel ezelőtti túrabeszámolómat, így csak az eltérésekre és plusz élményekre koncentrálok ezúttal. Tempósan haladtam felfelé, meglepően jól megmaradt a tavaly összeszedett

kondi, rosszabbra számítottam. A Mödringalm (amit ezúttal a kijelölt úton sikerült elérnem) utáni patakon (Mödringbach) ezúttal már nem jutottam át száraz lábbal, a bakancsomat és zoknijaimat levéve kellett átlépnem a víz egy részén. Először a patakba lépve hűsített, majd pár másodperc után fájdalomba csapott át a 10 fok közeli vízben való rövid tartózkodás. A túlparton leülve megszártkoztam, majd továbbmentem. Kicsivel később már elkerülhetetlen volt a naptejzel való bőrbekenés, szükség is volt rá a tűző napon. Knaudachtörl alatt most is voltak hófoltok, a nyeregbe felérve a kilátás ezúttal is szép volt. Jólesett a szél is, miközben megpihentem itt, majd írtam az itt található könyvbe is, elolvastva a saját egy évvel ezelőtti és Sétálós 2 éves bejegyzését. Eltűnődtem rajta, hogy mennyi minden történt azóta.

15. Bergerhube után néhány lépés erejéig e kedves állat mellém szegődött

16. "mit fotózol?"

17. elágazás: balra Ingering, jobbra Hohentauern felé vezet az ösvény

18. alakul a hegyi környezet

19. Mödringalm

20. távolban jól látszik a mindkét irányban "U" alakú Kettentörl, a nyereg illusztrációs képe is lehetne a szótárban, másnap arra vezetett az utam Ingering felé

21. visszanézve dél felé a Knaudachtörl előtt

22. Knaudachtörl, 2009 m

23. Knaudachtörlből a Griefstein felé nézve, bő 300 méter szint még, de többnek tűnik

Innen viszont nem a már megismert úton haladtam tovább a Triebeni nyeregig (Triebener Törl), hanem a tőlem jobbra magasodó Großer Griefstein felé fordultam. A mapy.cz térképe szerint mentem, de az ott jelölt elágazás a valóságban nem volt, így az irányt tartva közelítettem meg a 300 méterrel fölöttem magasodó csúcs lábát. Köveken lépdelve, majd törpefenyvesen átkelve felfele gyalogolva értem el egy ösvényt, amiről kiderült, hogy ezt kellett volna követnem a Knaudachtörlről, sebj. Komoly emelkedő kezdődött köves környezetben, a felmerülő akadályokat sikerült leküzdenem időben, így 12:35-kor érkeztem a csúcskereszthez 2337 méter magasra. A napsütéses és tiszta időnek köszönhetően hibátlan körpanorámát élvezhettem a csúcscról, megérte feljönnöm ide! Leültem egy kicsit, majd a rendelkezésre álló pecséttel nyomtam a füzetembe, amely elvileg a „Wandern in den Triebener Tauern” túrához tartozik, konkrétan a 8-as számú pecsételőhelye. Itt még nem látszott sok nyoma, hogy a beígért 2 mm esőből lesz valami.

24. visszapiantás a Grifstein-re való kapaszkodás közben, nem éppen kislányos a terep
 25. visszanézve délkelet felé, jobb szélén a Kettentörl látható, tőle balra messzebb a Geierhaupt csúcsa
 26. közel a csúcs!
 27. pompás panoráma észak felé a Großer Grifstein 2337 méter magas csúcsáról
 28. kilátás kelet felé
 29. visszanézve a Knaudachtörl felé

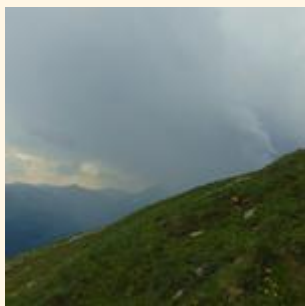
1 óra körül kezdtem meg az ereszkedést lefelé, az északi oldal sziklásabb volt mint a déli, lassabban haladtam mint szerettem volna, össze is szedtem a tervezetthez képest fél óra késést. A helyzetet nem segítette, hogy egy kuloárban megmaradt havat is meg kellett kerülnöm alulról, még szerencse, hogy erre volt mód és nem kellett sokat kerülni, vagy drasztikus esetben más megoldást keresni. Itt jutott eszembe, hogy ideje az alpenverein kártyámat aktiválni, mivel azt még idén nem tettem meg. Ezt az egy napot még bevállaltam, de Tirolban tudtam hogy tartósan durvább terep vár majd rám. Késéssel, de befutottam a Triebeni nyeregbe: az eredeti tervem szerint az előző nap ide értem volna fel Triebentalból és a hegyet leküzdve értem volna vissza a szállásomra, ekkor láttam be, hogy jobb volt ez így, nem éppen egy rövid délutáni program lett volna. A nyeregből a már megismert úton jutottam fel a Sonntagskogel 2229 méteres csúcsára. Itt is hasonló volt az menetrend, mint az előző csúcson, ücsörgés, ivás, pecsételés a 9-es sorszámot viselő pecséttel. Innen már nem sokkal volt 1 liternél több vizem, be kellett osztanom a célíg.

- 30. indulás lefelé
- 31. élni akarás fenyős verziója
- 32. kőtörmeléken át vezetnek a jelek
- 33. hómaradvány, nem sok, de érdemes komolyan venni
- 34. az út további része, szemben a Sonntagskogel, hamarosan a Triebeni nyeregbe érek
- 35. visszanezve a Griaßstein felé
- 36. Sonntagskogel csúcskereszt, 2229 m
- 37. következő csúcs, a mai harmadik és egyben utolsó: Geierkogel

A hegyről leereszkedve a Weingrubertörl-ben nyugtáztam, hogy semmi változás nem történt itt, azaz nem lett se tábla, sem kitaposott ösvény, minden jel arra mutat, hogy ez nem egy gyakran használt útvonal, ami elviekben jelzett. Eseménymentes gyaloglás következett a Geierkogelre, ahol ezúttal már sikerült megtalálnom elsősre a helyes utat. A déli lejtőn kapaszkodva most is elszörnyülködtem rajta, hogy mekkora nagy mázlim volt, hogy a 2017. szeptemberi akciót itt megúsztam ép bőrrel és sértetlenül. Elérve a csúcstól társult elém a látvány, amit a legkevésbé sem szerettem volna látni: a távolban masszív esőzések és a felhők felém közelednek...nem volt mit tenni, pár fotó után mentem is tovább. A csúcskereszt kidőlt, a rá erősített csúcskönyv tartó dobozból a könyv kihalászásával nem töltöttem az időt, inkább azon voltam, hogy ha valóban elkap a vihar akkor az lehetőleg minél alacsonyabban történjen (felelevenült bennem az egy évvel ezelőtti Schesaplana vihar emléke). A szomszédos csúcson ezúttal is kint legelészték a kecskék, törzshelyük lehet. Nem sokkal később elkezdett csöpörögni, esőkabátomba burkolóztam, leültem egy alkalmas helyre, a lábaimat magam alá húztam a táskámat térdeim és combjaim közé vettem és ráhajoltam, így a lehető legkevesebb víz ért engem is és a táskámat is.

- 38. visszatekintés, itt még süt a nap
- 39. kezd túlsúlyban lenni az árnyék
- 40. Geierkogel, 2231 m, erősen felhősen, a kidőlt csúcskereszt alapja jól látható
- 41. csapadék közeleg...

Az első adag viszonylag hamar elvonult, ki is használtam az időt, megint haladtam egy kicsit lefelé. A leülési taktika még egyszer játszott nem sokkal később, ezek után már nem álltam meg, ha esett, ha nem. Észak (Trieben) felől jött még utánpótlás, szemben a Bösenstein felől már lassan kezdett látszódni a felhők vége, dél

(St Johann am Tauern) felé pedig nem is nagyon esett, tehát nem sokkal a felhők szélénél haladtam, Triebental többet kapott. A nagyobb lejtések után a borókás szélén álló kis fa fülkét ezúttal is zárva találtam. Nem sokkal később egy vadászes után elértem az erdőt, csupa ismerős helyszínek voltak már ezek, mivel harmadszorra jártam erre.

42. egy kis szünet az esőben, tempós haladás lefelé

43. a felhők vége St Johann am Tauern felé nézve, nem sokon múlt, hogy megússzam az esőt

44. utánpótlás érkezik Trieben irányából

45. távolban a hegyek mögött már süt a nap, jobb szélén a Perwurzpolder nyereg látható (Edelrautehütte-Schwabergehütte szakasz)

Az erdőbe érve megint rákezdett az eső és a sípálya előtt letértem jobbra (Hohentauernbe két útvonalalternatíva vezet be, eddig kétszer mentem a sípályánál, most pedig a másik úton indultam el a falu felé), itt már a sűrű, talán áfonyabokrok tetté véglegessé, hogy ússzon a bakancsom. Nem voltam túl vidám ettől. Elértem egy keréknyomot nagy nehezen, ezen haladtam tovább, jött egy utolsó durva zápor, ömlött az eső, folyt le a kabátomról, esernyőről, táskám védőhuzatjáról. Nem sokkal később megláttam a falut, a néni már kezdett nálam érdeklődni, hogy merre tartok, megírtam neki, hogy kb 21 órára leérek a faluba.

46. elérve az erdőt, innentől már mindegy volt a bakancsomnak, telement vízzel

47. szakadozó felhőzet, de azért kitartóan esik tovább

48. Hohentauern látótávolságra, de mégsem volt olyan egyszerű elérni, mint amilyennek a kép alapján tűnik

Belegondolva azért nem volt rövid a nap 6:30 óta, igaz nem is siettem, de még nem is értem a végére. Letérve az útról toronyirányt indultam a falu felé, a bakancsomnak már úgymint mindegy volt. Hamarosan egy legelő szögesdrót kerítése állta az utamat, jobbra kellett kerülnöm egy erdőben, látótávolságra a céltól. Elértem egy faluval párhuzamos földutat, azon haladtam egy darabig, közben a néni is hívott és sürgette, hogy érjek oda, mert az állatai miatt mennie kellene. Akkor esett le, hogy ő már vár rám! Nem is értettem, mivel úgy beszéltek meg, hogy szólok amikor a faluba érek és utána jön. Reggel azt is mondtam neki, hogy minimum 12 óra fog kelleni. Lehet valami elcsúszott a kommunikációnál, de most már lényegtelen, a kialakult helyzet szerint kellett továbbmennem. Egyik ház kertjén keresztül át tudtam vágni egy másik párhuzamos utcára, majd már házak között értem el a főút menti Lanz nevű szálláshelyet, ami még nyitva volt, itt pecsételhettem volna, de nem akartam húzni az időt, úgy voltam vele, ha majd egyszer folytatnám az utat innen vagy ide, akkor úgymint fogok itt

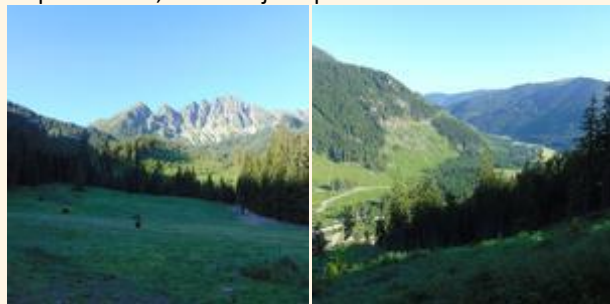
még járni, majd akkor. A főtér felé vettem az irányt, a polgármesteri hivatal előtti parkolóban házigazdám már eléggé várt, amikor odaértem nem volt őszinte a mosolya.

49. érdekes fények a hegyek között
50. Hohentauern-be érkezés

A legkevésbé sem állt szándékomban megvártni (ő segít nekem, ezt ne felejtsük el), de ettől függetlenül égett a pofám. Beszálltam, majd a leszálló sötétségben (előny, a későbbi sötétedés itt) indultam meg a szállás felé. Menet közben sűrű elnézéseket kértem, nem tudtam mást. Sikerült napirendre térni az egy órás várakozása felett, amit még egyszer mondom a legkevésbé sem akartam. Szóba került az időjárás, a néni említette, hogy egy héttel korábban egy csúnya baleset történt a közeli Nagy-Bösenstein hegyen, ahol megcsúszás következtében egy hölgy életét veszítette, a másik két túrázó férfi pedig lábtörést szenvedett. Igen, ezek már durvább hegyek, itt elég egy rossz mozdulat vagy egy szerencsétlen pillanat és sajnos kész a baj. Eszembe jutott a hótömb amit nagyon okosan kikerültem, ha nem így teszek akkor durva kockázatot vállaltam volna, semmi nyereségért. Ahogyan-e sorokat írom ismét eszembe jut a két évvel ezelőtti szeptemberi Geierkogel oldalában elkövetett lecsúszás, hát most is hideg futkos a hátamon ahogy visszagondolok arra a délutánra. Ilyenkor mondja az ember, hogy milyen nagy szerencséje volt, hogy sértetlenül megúszott ilyen és még más veszélyes helyzeteket is. 22 óra körül álltunk meg a háznál, felmentem a szobámba, kipakoltam a táskámból, le is vittem a konyhába a sparhelthez szárítani a többi megázott cuccommal és a bakancssal együtt. Csak ezek után tudtam nekiállni a vacsorára szánt konzervet a főzőmön megmelegíteni. A nénitől kaptam egy tojást, előételnek szántam, de majdnem teljesen jól is laktam vele, a konzerv felét meghagytam az állatai valamelyikének reggelire. Gyorsan a fürdő felé vettem az irányt, majd a szobámban húzgáltam szét zsebenként a holmijaimat, hogy reggel csak be kelljen pakolni. Egyáltalán nem örültem ezeknek az időhúzó plusz köröknek a megázás miatt, de nem tudtam mit tenni. Majdnem fél 12 volt mire lekapcsoltam a lámpát.

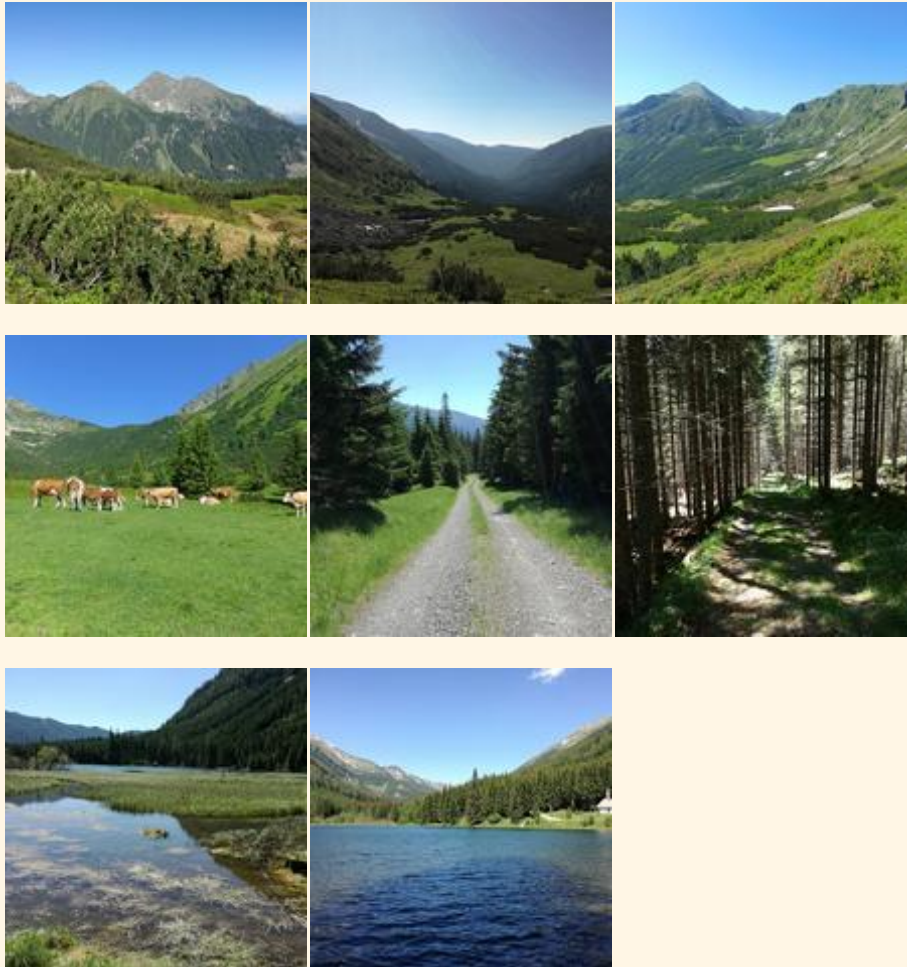
Nem meglepő módon álmosan és kialvatlanul ébredtem fél 6 magasságában. Ruháim és táskám teljesen, bakancsom használhatóra száradt ki. A szárítkozás miatt ugye csak most tudtam bepakolni, reggeli almát követően elköszöntem vendéglátótól, óvatosan rákérdeztem, hogy ha úgy alakul jöhetnek-e még, mosolyogva igent mondott, már nem foglalkozott a tegnapi várakozással. Örültem, hogy ez is megoldódott. 6 óra után sikerült elindulnom, Ingeringből a busz 13:52-kor indult, azt mindenképpen el kellett érnem. Ismét nem szeretném a tavalyelőtti év túrabeszámolóját megismételni, amelynek útvonala teljesen megegyezett a mostani túráéval. A különbség az időjárásban volt, eső és köd helyett ragyogó napsütésben volt részem egész végig, szép kilátással, lehetett jó képeket csinálni.

51. az elágazás után ezúttal Ingerint felé haladok, a háttérben látható hegyek a 17. képről ismerősek lehetnek
52. visszanezve Trienbental-ra, a kép közepétől jobbra, a szélén volt a szállásom lent

Mire felértem a Kettentörlre, már a vizes növényzettől átázott a bakancsom, örültem, hogy ismét órákig így fogok még haladni (de legalább nem egész nap). A nap legmagasabb pontján jelentő 1864 méter magas elterülő mindkét irányban „U” alakban elterülő nyeregből ezúttal mindkét irány felé szép kilátás nyílt: a triebeni Tauern előző nap (2,5-jére) megjárt és környező hegyei már nem számítottak újdonságnak, viszont a

délkelet irányú kilátást Ingering felé, még nem láttam. A klasszikus, szépen kinyíló völgynek a határoló hegyeit most láttam először a határoló hegyeit, a távolabbi fenyvest és megcsillanó Ingeringsee-t. Úgy terveztem, hogy mire a nap durvábban elkezd sütni addigra beérek az árnyékos fenyvesbe. Hát ez nem így lett, mert mire odaértem pont szembe sütött a nap, nem sok árnyékot adtak a fák a napsütés szöge miatt, viszont nem akartam bekenni magam naptejjel, mert semmi kedvem nem volt úgy utazni hazáig 7 órát. Ezen kívül megállni sem volt időm, eléggé hajtós lett a tempó a túra második felére. Igazából nem tudom, hol csúsztam el, kicsit korábban kellett volna talán indulni, de így is nagyon kevés volt a pihenés a tegnapi túra után, ebből kifolyólag késve is értem fel a Kettentörlre, ez a kettő adta azt az amúgy nem sok késést, de ahhoz pont elég volt, hogy siethessek. Sajnos a tónál tervezett megállás, ücsörgés emiatt nem volt járható út (az eredetileg elképzelt konzerves tízórai főleg nem) sajnos, pedig szép idő volt és a panoráma is elég jól megmutatta magát. Nem tudtam mit csinálni, így alakult.

- 53.-54. Kettentörl, 1864 m, kilátás észak (Grißstein, stb) és dél (Ingeringsee egy kis pöttyként látszik a távolban) felé
 55. az aktuális völgyet nyugat felől határoló hegyek, most láttam őket először
 56. tehenek normál osztrák környezetükben
 57. kiérve a keréknyomra, innentől egy kis szakaszt leszámítva ezen haladtam sokáig
 58. egy kis árnyékos rész
 59.-60. az idillikus fekvésű Ingeringsee, sajnáltam, hogy nem tudtam egy kicsit itt többet elidőzni

A tempót sikerült szépen tartani, egy idő után látszódott, hogy a busz elérésén kívül pecsételni is lesz időm. 13:20 körül érkeztem meg az Ingering táblához, majd a faluba érve a kereszteződésben nyugat felé vettem az irányt. A következő jobbos utcánál a kis kápolna mellett a jelek elfordultak a lábaim alól Seckau/Knittelfeld felé, én viszont a pár lépésnyire az út melletti Landgasthaus Kaiserbe, ahol a Zentral pecsét található. Az étteremben a pulthoz lépve a hölgytől kértem is a pecsétet, majd a bélyegzés után elköszöntem és a megállóba mentem.

61. tovább a keréknymon ami már jobb minőségű földút lett közben
 62. Ingering-et elérve, tavalyelőtről nem rémlik itt tábla, de most van
 63. Ingering kápolnája, a mögötte lévő vendéglőben van a Zentral pecsét

Azért volt fontos pecsételni, mert jelen állás szerint nem tartom valószínűnek, hogy innen Knittelfeld felé belátható időn belül fogok menni tovább, csak pcsételni meg nem utaztam volna ennyit nyilvánvalóan. Hohentauern és tőle nyugatabbra még nagyobb esélyt esetlegesen egy-egy második bejárásnak, ez a keleti felére az 1-es kötetnek nem mondható el. Az esőben bejárt Gleinalm környéki részen és a be nem járt keleti részen lévő útvonalalternatívákon gondolkoztam egy rövid ideig (Bruck an der Mur, Koberndorf, stb. felé), de ez le is került a napirendről. Megmondom őszintén, ha választhatok, akkor inkább a schladmingi Tauernbe megyek el még egyszer (esély a szép kilátásra a Greifenbergről, meg köd nélkül megnézni a Klafferkeselt, ezen kívül pótolni a használható fényképező nélkül bejárt részeket fotózási célból és még sorolhatnám), mint mondjuk a Gleinalm felé. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy az a szakasz nem lenne szép, mert az, csak inkább jobban vonzanak a magasabb és ütősebb részek.

Visszatérve a megállóba leültem a padra ejtőzni, eközben a bakancsomban talpbetétet cseréltem, majd a pénztárcámmal a kezemben vártam a buszt. Tavaly és tavalyelőtthöz hasonlóan most is pár perc csúszással futott be a busz 13:55 körül, a 4,5 eurós jegy megváltása után Knittelfeld buszállomásig utaztam. Ritkán van rá példa, hogy a vasút és a buszállomás külön van, de Knittelfeldben ez a helyzet. Elvándorogtam a szemben lévő Billába egy kis harapnivalóért és üdítőért, majd (először téves irányba, úgy látszik ez itt hagyomány) a vasútállomásra gyalogoltam. Ezúttal is egy újabb úton mentem, most éppen az állomás mellett vezető utcán keresztül értem el a pályaudvart. A peronon végülis eldöntöttem, hogy a 15:07-es személyvonattal utazok Bruck an der Murba, majd onnan a 16:03-kor induló Grácból érkező railjettel Bécsújhelyig (15:14-kor lett volna Knittelfeld-ből közvetlen vonat Bécsújhely felé, de végül tarifális ok miatt nem ezzel mentem).

- 64.-65. Knittelfeld Bahnhof és egy érkező tehervonat, 1144-es sorozatú "Porszívó" mozdonnyal az élén
 66. Kraubath állomás: forgalmi szolgálattelvő, szintbeli megközelítésű keskeny és alacsony peronok, ritkaság már Ausztriában az ilyen

Így is történt, Bécsújhelyen leszállva a mellettünk lévő vágányról éppen indult Deutschkreutz felé a Herkuleses ingavonat, nem siettem hozzá, a 18:01-es személlyel jöttem át Sopronba, ahol a 19:44-es vonattal mentem tovább Győrig. Az új Flirt3-as motorvonaton volt szerencsém utazni, aminek örültem, mivel ez volt az első alkalmam rá.

67. irány Győr az új Flirt3-as fedélzetén

A tetszetős külső forma és színterv valamint a kultúralt belső térhez képest az ülések komfortja sajnos kritikán aluli volt. A vastag szivacs az akkori bő 77 kilós testsúlyom alatt sem süppedt be, tehát mintha betonon ültem volna. Nem ezt vártam az amúgy szép és új technikától, szánhattak volna erre a fontos utaskomforti tényezőre is több figyelmet. Győrből a 20:21-kor induló, Szombathelyről érkező IC-vel utaztam Kelenföldre, majd onnan buszoztam haza.

A túra elérte célját: sikerült fizikálisan és napsütés-tűrés kapcsán is (ismét) edződnöm. Na meg sikerült az esőben túrázás tapasztalatait is felfrissítenem, bár ez nem tartozott a túra napirendi pontjai közé, de ugye az élet mindig tartogat meglepetéseket, hol pozitívát, hol negatívát.

Zentralalpen újratöltve: Ingering II-Knittelfeld, (Hohentauern-)Perwurzpolster- Großer Bösenstein-Hohentauern (2020. június 24.-26.)

Előzmények:

<http://forum.index.hu/Article/viewArticle?a=145982465&t=9012640>

<http://forum.index.hu/Article/viewArticle?a=149016268&t=9012640>

A tavaly nyári befejezés óta sok víz lefolyt a Dunán és az Inn-en is, mikor újra osztrák földre léptem túrázási célból. A tavasz covid járványhisztéria finoman fogalmazva sem kedvezett a lehetőségeknek és az euró árfolyamnak, de a június végére tervezett bemelegítő/ismétlő túra elől a hónap elején elhárult az utolsó (kreált) akadály, így belefoghattam a konkrét szervezésbe. Eredeti tervem a szezonra az volt, hogy a Hohentauern környékén meglévő szakaszokat bővítve elmegyek a Tappenkarseehüttéig, összegyűjtve a bronzjelvényhez szükséges 15 szakasznyi távot. Mivel az év első felében autótulajdonos lettem és csak két szabadnap állt rendelkezésemre az úthoz, így az autós közlekedésre esett a választásom a hétköznapi túrámhöz. Munka után indultam el a szűken 3 napos útra, tömegközlekedéssel eleve nem jutottam volna el a célomhoz még aznap. Tanulságos volt az autós közlekedés, az eljutási időket kissé alábecsültem, na de ne szaladjunk ennyire előre.

Most már a 4. szezonban is bevált tribentali szálláshelyemre esett a választás a helyszín kapcsán és eköré építettem fel a túrát. Az első túranapra terveztem Hohentauern köré egy körtúrát a Perwurzpolster hágónál csatlakozva a Zentralhoz és Nagy-Bösensteint érintve visszagyalogolva Hohentauernbe. Másnapra egy rövid délelőtti túra lett tervezve: mivel Triebentalból Ingeringig megvolt már másodszorra is a piros-fehér-piros sáv ösvény koptatása (harmadszorra meg nem akartam lejárni), így adta magát, hogy a folytatását csinálom meg újra Knittelfeldig, ez tömegközlekedve szintén lehetetlen lett volna egy nap alatt. Ezen kívül így gond nélkül vissza tudtam volna jutni a Knittelfeldben hagyott autómhoz és onnan már jó irányban lettem volna hazafelé is. A házigazda nénivel lebeszéltem a két éjszakai szállást és vártam az indulást napját. Persze az időjárás is megtette a maga tétjeit: az első túranapra garantált ázást mutatott Hohentauern köré az előrejelzés, így kénytelen voltam megcserélni a két napot. Az első túranapon így a laza Ingering-Knittelfeld túra volt, a második napon pedig a húzósa Perwurzpolster-Bösenstein irány a hosszú hazaúttal együtt. Nem volt mit tenni, ázni nem akartam, 2000 méter felett meg főleg nem.

Szerencsére a munkahelyemen jól alakultak a dolgok, így időben el tudtam indulni a bő 480 kilométeres útra. 7-es út, majd 8-as út, szép napsütésben gyorsan teltek a kilométerek és az idő is. Bucsú helyett Szentgotthárd felé vettem az irányt Kámnál, majd a molnaszecsődi Avia kútnál tankoltam. $\frac{3}{4}$ 6-kor léptem át a határ Rábafüzesnél, meglepő módon az osztrák oldalon volt határellenőrzés, kérték is a személyit. Biztos ez a vírusügyi mellékhatása volt. A túloldalon 8-as út E66 néven fut tovább, de a jellege már főút: csomó településen kellett áthaladnom, amely jócskán lassított a haladást. Heiligenkreuz, Poppendorf, Dobersdorf, hogy párat említsek, majd Fürstenfeldben az Obinál álltam meg egy kicsit pihenni. Gleisdorf előtt kezdett el elborulni az ég, Weiz előtt már úszni is lehetett volna, a maximális teljesítményen dolgozó ablaktörlők is nehezen birkóztak meg a zivatarral. Weizben túlméretes szállítmány jött szembe, újabb pár perc ment el a szűkös időmből. Már látszott, hogy a néninek ígért fél 9-es érkezés már nehezen lesz tartható, vagy semennyire. Érdekes volt látni, hogy a benzinárak közel azonosak voltak a magyarországiakkal, néhol kicsivel volt több, mint egy-egy a magyar drágább kúté. Passail felé vettem az irányt, Weiz után egy nem túl kellemes rész jött: meredek sziklák között kanyargó 1-1,5 sávos út pár kilométer hosszan, a kanyarokban gömbtükörrel. Hát érdekes volt itt közlekedni, de nem volt gond.

1. közeledik a zivatar Gleisdorf előtt

2. szűkös sziklák között kanyargó út Weiz után Passail felé

Rendezett házak, füves mezők és alakuló domborzat határolta a sziklás rész utáni kellemes környezetet. Rechberg utáni utolsó emelkedő vége előtt megálltam egy kicsit nézelődni, majd elindultam lefele a hosszú lejtőn Frohnleiten, a Mura völgye felé. Itt már látszódott, hogy újabb eső van folyamatban a távolban, észak felé. Frohnleitennél átkeltem a Mura nyugati oldalára és az S35-ös autópálya melletti L121 jelű szervízúton haladtam észak, Bruck an der Mur felé. Jobbra szépen látszódódtak a Mixnitz fölé magasodó hegyek, amelyek egyikében található a Bärenschtzklamm, azaz ismertebb magyar nevén a Medve-szurdok, amely szintén Zentral túrahelyszer. Kezdttem azt hinni, hogy végre kicsit begyorsulok, amikor is váratlan körülmény zavara meg a nyugalmamat: Zlatten után a szervízutat keresztben lezárták és a forgalmat az autópályára terelték rá. Félreálltam és kiszálltam szétnézni: a szervízút kerítéssel volt elkerítve, tehát ez ki is lett löve, visszafordulni nem akartam, mert újabb tetemes idővesztés lett volna az útkeresés a túlparton. Autópálya matricám viszont nem volt és a kamerák már a felhajtónál láthatóak voltak. A szemerkélő esőben próbáltam volna másoktól kérdezősködni, de a felhajtónál lévő épületben senki nem volt, az autósoktól való kérdészi próbálkozást meg a 3. meg nem álló autó után feladtam. Úgy gondoltam, hogy mivel terelés miatt kell mennem az autópályán, így nem büntethetnek meg, de azért lefotóztam a helyszínt, majd visszaülve az autómbe felhajtottam az autópályára.

3. egy kis pihenő Rechberg után a nyeregnél

4. lezárás és kerülőút avagy váratlan akadály

Kb 5 km-t kellett így megtennem, de azért a zabszem bennem volt, hogy mi van, hogy ha mégis tévedek és jön majd a csekk. Nem tudtam ezzel mit tenni, útközben át is hajtottam egy véda kapu alatt, majd nemsokára megérkeztem Bruck an der Murba. Rohamosan sötétedett, Niklasdorf után Leoben következett. Itt sikerült elkavarnom az utat, így egy nem tervezett kitérőt tettem Trofaiach felé. Edling után nyugatra fordulva érkeztem meg végre a Trieben felé vezető B113-as útra, amelyen egy bő órát haladtam. Szokatlanul kihalt volt az út, eső, köd és az ismeretlen út is nehezítette a haladást. Triebenből már ismerős úton haladtam felfelé Hohentauern irányába, egy úttévesztés után el is értem a tribentali kiágazást, majd bő 9,5 órás vezetés után érkeztem meg fél 11-re a néni házához. Kicsit égett a pofám a késői érkezésért, de nem tudtam mit kezdeni már vele, örültem, hogy odaértem rendben. Rövid kipakolás, majd fürdés után el is tettem magam másnapra.

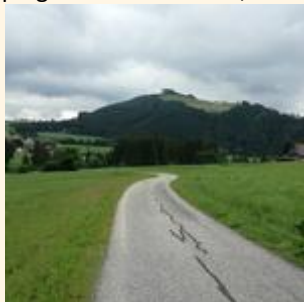
Másnapra nem húztam vekkert, de a jó világosban már fél 8 környékén felébredtem. Szokásos ház körül tartott állatokhoz kapcsolódó zajok szűrődtek be. Beszélgetést és reggelizést követően fél 10-kor indultam el Ingering felé. Hohentauernben megálltam pecsételni, sikerült innen is begyűjteni az eredeti Zentral bélyegzést, amely Tourinform irodában található meg. Sankt Johann am Tauern után meg is jött az eső, jóval hosszabb volt az út, mint amennyire terveztem, Judenburgban volt egy kis lezárás miatti kavarodás, végül 12 óra előtt kicsivel parkoltam le az igeringi Gasthof Gaalerhof vendéglő és szálláshegy előtt. 2017. őszén egyszer már aludtam itt, így tudtam, hogy itt jó helyen lesz a járgányom, de azért bent megbeszéltem a főnökasszonnyal, hogy pár órát itt fog állni, majd délben útnak is indultam a borongós időben. Nem célom ismételnem a 3 évvel ezelőtti

beszámolómat, mert semmi nem változott itt azóta, ezért csak néhány főbb pontot említék. A néhai Braunwirtnál álló kocsmáig tartó aszfaltos szakaszt gyorsan megtettem, az onnan induló rövid ösvényes rész is hamar meglett. A kilátás most is szép volt nyugat felé a völgyre nézve, csak párás volt az idő.

5. kilátás a szobám ablakából Triebentalban
6. kényelmes ágyon pihenhettem
7. reggeli
8. Hohentuern központja a templommal
9. immáron gyalogosan Seckau felé
10. Braunwirtnél, az épületnek a túlsó végén régen kocsmá üzemelt
11. rövid erdei rész
12. kilátás Ingering/Gaal felé

Innen kicsit behúztam, mert komoly esélyt láttam rá, hogy elérem az előbbi buszt Knittelfeldben, mivel jó tempóban haladtam. Különösen jó érzés volt ez, mert télen néhány kék szakaszon komoly térdfájás gyötört viszonylag kis terhelés után is, nem voltam róla meggyőződve, hogy egyhamar visszatérek az Alpokba. Szerencsére a tavasz Alföldi kékes bringázás megerősítette a valószínűleg megnyúlt térdszalagot és már minden gond nélkül tudtam a régi formámat hozni a túrázásban. Seckauban még sikerült elcsípnem a nyitva tartó polgármesteri hivatalt, abszolváltam a pecsételést, majd mentem is tovább.

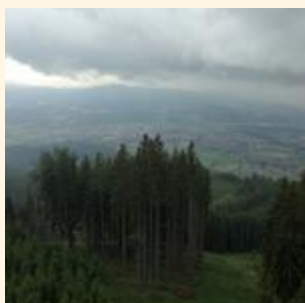
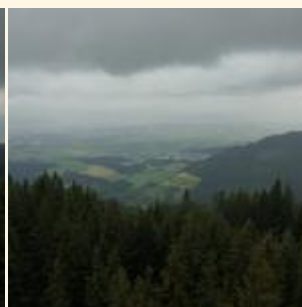
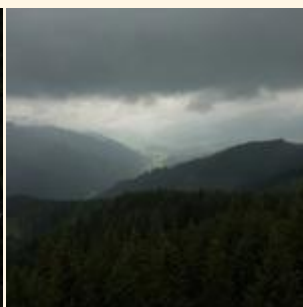
13. tovább az aszfalton

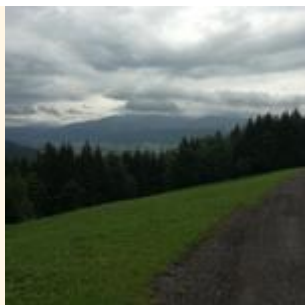
14. fellegek és hegyek Seckau előtt

15. földszintes Seckau tábla

16. seckai apátság

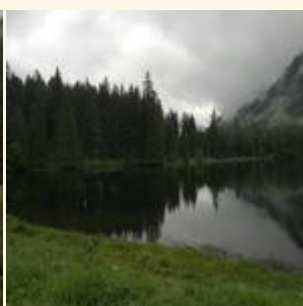
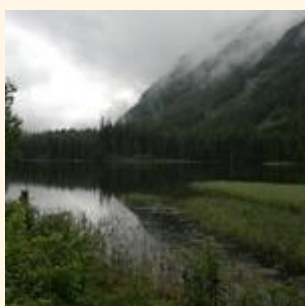
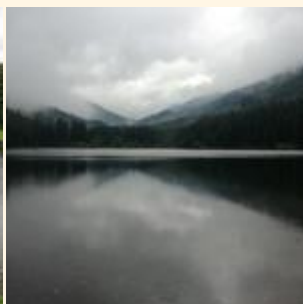
Ezúttal már a kijelölt úton sikerült feljutnom a Tremmelberg-re. Jócskán esett az eső mire felértem, ez ki is tartott még egy darabig. A kilátó alatti kis kocsmában tudtam nyomni egy plusz pecsétet a füzetembe, majd felmentem a kilátóba. 3 éve rájöttem, hogy lehet kijátszani a fizetős kaput, de nem éltem a lehetőséggel, befizettem az 1 eurós használati díjat ezúttal is. A kilátás értelemszerűen párás és felhős volt, de nem bántam meg, hogy felmentem, érdekes volt így is. Gond nélkül értem el a várost először ösvényeken majd keréknymokon és aszfaltos utakon keresztül. A Bachwirt nevű étteremben a maszkos felszolgáló hölgy készséggel pecsételt a füzetemben, ezen kívül még a Billába is be tudtam ugrani nutellát és sört venni! Elégedetten vártam a buszomat, amellyel már 17:15-re visszaértem Ingeringbe.

17. friss jelzések mentén felfelé
18. visszanézve északkelet felé
19. Tremmelberg előtt
20. Tremmelberg (1194 m) kilátó
- 21.-24. kilátás a kilátóból északnyugat, délnyugat, dél és délkelet felé
25. irány lefelé
26. Knittelfeld határában
27. Knittelfeld buszállomás, végállomás
28. újra Ingeringben, hátrébb látható vendéglátóhelyen található a pecsét

Az egésznek így annyi ára volt, hogy nem gyalogoltam el a vasútállomásig Knittelfeldben ugye, hanem csak a buszig, szóval ha majd egyszer oda érkezek, vagy onnan indulok akkor azt plusz 20 percet bele kell kalkulálni, összességében nem érzem ezt rossz aránynak. Főleg annak tudatában, hogy a Mixnitztól odáig vezető „Gleinalmos” rész második bejárása finoman fogalmazva sem élvez prioritást nálam. Visszatértem a Gaalerhofhoz, leültem egy kicsit a tóhoz, majd az autómba pattanva elindultam az ingeringi tó körbesétálására. Még a buszon az egyik kint élő ismerősömtől kaptam azz az információt, hogy mégsem kizárt a büntetés a tegnapi autópályázás miatt, mert elvileg nincs kivétel, ha kiszűrnék és ez 200 eurós büntetést jelentene. Az ilyen pocskék árfolyamon bő 70 ezer forint, majdnem a túráim költségének duplája. Ezen az eshetőségen eléggé felhúztam magam és sajnos a tó körbesétálása során nem tudtam magam a felhőtlen kikapcsolódásnak átadni magamat, holott annak az átlagnál több feltétele akkor egyidejűleg adott volt: nem kellett sietni se buszhoz, se vonathoz. Nagyon szép volt a tó körüli séta, a párás időben hétköznapi egyedül élvezhettem a kilátást és a hely szépségét.

- 29.-33. körtúra az ingeringi tó körül

Fél 7 után indultam el lefelé, a Wasserberg kastélynál megálltam egy kicsit, egy másik ismerősöm elmondása szerint nem valószínű a bünti, én is így gondoltam. Na mondom akkor ez elkövetkező 2 hét érdekes lesz, vagy jön csekk vagy nem. Negyed 10 után, kezdődő szürkületben érkeztem vissza a szálláshelyemre. Házigazdával beszélgettünk még (nem derült ki egyértelműen számomra, hogy mi a szabályozás autópályára való rátereléskor, így csak reménykedni tudtam a józan észben és abban hogy nem szegtem szabályt), majd fürödtem, összekapakoltam és aludni tértem.

Nem aludtam szét magam, de 5 körül már kelnem kellett, hogy beleférjen a tervezett sokminden ebbe a napba. 6 órakor indultam el a szépséges fekvésű szálláshelyemről Hohentauernbe. A polgármesteri hivatal előtti parkolóban parkoltam le, nem találkoztam tiltó táblával, így esélyes volt, hogy kerékbilincs nélküli kerekeket látok viszont a kocsimon. Napsütésben indult a reggel, kissé fújt a szél, már Hohentauern külterületén jutott eszembe, hogy a kesztyűmet a csomagtartóban hagytam, de már nem mentem érte vissza, reméltem, hogy nem lesz égető (inkább hűsítő) a hiánya. A főúton dél felé való haladás nem volt a túra csúcspontja, főleg mivel ködös idő is lett. Egészen a 941-es jelű turistajelzésig kellett az út szélén mennem, onnan viszont földútra tértem rá. A földúton kellett haladnom jó pár kilométert, éppen eszembe jutott, hogy majd ha folytatom a Planneralm felé a túrát, akkor majd a földút végéig a vendéglátóm el tudna majd hozni kocsival akár, ezzel is könnyítve azt az elég necces távot. A Zentral úgyis csak a Perwurzpolderstől él, addig „rezsímenet” van. Az út tiltó táblája szerint csak ott lakók hajthatnak be erre az útra (is), gyakorlatilag nem tudom mennyire komolyan vett dolog ez erre felé. Majd kiderül. Pár ház után elágazás következett, lehangoló volt a haladás kihalt ködös úton tovább.

34. a mai körtúra kezdete

35. haladtam már szebb helyeken is, bő egy órát tartott a földúton vezető "rezsímenet"

Bő egy órát gyalogoltam nyugati irányba, majd elfogyott a keréknyom és halovány ösvényre tértem rá, nem sokkal később az is szétszéledt...útkeresés következett, most sem tudnám elmondani, hogy merre kellett volna pontosan mennem a finoman fogalmazva is gyengén jelzett részen, de rátaláltam a helyes útra. Sajnos a bakancsom víztartalma kezdett emelkedni, de még nem volt vészes. A helyes úton haladás öröme nem tartott sokáig, szinte rögtön egy letérés megtalálása szintén nehézkes volt, előtte a túráim során sokadszorra haladhattam el tehenek közelében és vissza is a keresgélés miatt. Nem messze látszódott a földút kanyarja, utólag már azt mondtam magamban, hogy inkább arra kellett volna mennem és valahogy átjutni ide, gyorsabb lett volna talán. Csapásnak is nehezen nevezhető „úton” árkon-bokron keresztül haladtam pár száz métert mire találtam egy halovány jelzést. Nagyon nagyon ritkán használt út ez a 941-es. Útközben természetesen a növényzetről a víz átkerült a bakancsomba, nagy örömömre. A tervezetthez képest jócskán késve, 10 órakor értem el a Perwurzpolderst hágót. Az útjelző táblát sikerült elkerülnöm egy másik ösvényen, így már a Zentral útvonalán ültem egy kicsit enni és pihenni.

- 36. lassan a nap is szóhoz jut
- 37. tehenek a leágazásnál
- 38. finoman fogalmazva is elhanyagolt ösvény és jelzettség
- 39. Kis-Bösenstein alulról nézve
- 40. felfelé
- 41. egy darabka Magas-tárai látvány tengerszemmel

Szerencsére itt már sütött a nap, kb fele-fele arányban volt a ködös és a tiszta, napsütéses táj a láthatáron. Emlékeimből jócskán húzósnak rémlett az innen a Kis-Bösensteinig vezető út, most viszont felfelé haladva napos időben nem volt nehéz. Egyre feljebb érve egyre szebb panorámában gyönyörködhettem, különösen az északnyugati irány felé nyíló kilátás volt markáns. $\frac{3}{4}$ 12 felé értem a Kis-Bösenstein alatti elágazásba, itt balra tértem a nagyobb testvércsúcs felé, a közepesen nehéz sziklás emelkedőt negyed 1 utánra győztem le, felértem a 2448 méteres csúcsra. A szomszédos Kis-Bösenstein és további nyugati irányú hegyek egy része is ködbe burkolózott, ezt leszámítva viszont gyönyörű napsütéses kilátásban volt részem.

- 42. napsütötte ösvényen fogynak a szintek
- 43. visszanézve kelet felé, élesen balra, a Planneralm felé nézve magasodik ködben a Zinkenkogel (2233 m)
- 44. kilátás észak felé
- 45. Nagy-Bösenstein alatt
- 46. csúcsfotó a Nagy-Bösenstein-en, 2448 m
- 47.-48. kilátás kelet és észak felé

Kis ücsörgés és csúcs csoki elfogyasztás után indultam meg lefelé. Többen jöttek szembe, pot jókor voltam fent egyedül a csúcson. A lefelé tartó út első darabja jobban sziklás és odafigyelős volt, egyre lejjebb érve fogatkoztak a sziklák és vették át helyüket a füves hegyoldalak és törpefenyvesek, ahogyan ez ilyen magasságban megszokott. Szép látványt nyújtott lefelé a Großer Scheiblsee és környéke, amelyhez egyre inkább közeledtem. Fél 3 előtt értem el a tó szintjét, majd már ismerős úton haladtam a közeli Edelrautehüttéig. Sajnos nem tudtam alpesi kalapot venni, pedig úgy emlékeztem, hogy itt van eladó. Igen, a virtinben van egy kalap kitűzőkkel, de sajnos csak a kitűzők vehetőek meg. El kellett volna fogadnom amit a néni akart nekem felajnlani, de nem akartam bunkó lenni, gondoltam majd itt veszek. Hát ez nem jött össze, na mindegy. Találkoztam a néni rokonával Bernddel egy pillanatra aki vezeti a hüttét, de most nem álltam le beszélgetni, hogy most találkozunk legalább harmadszorra. Az idő kicsit szorított, még ha csak optimista 8 órát számolok is, ha 4 órakor indulok Hohentauernből, akkor is éjfélre érek haza, másnap pedig 6 órakor szolgálatba kellett állnom. Szóval gyorsan pecsételtem és mentem is lefelé, végig a keréknymon, nem keresgéltem a külön ösvényt amely hol itt, hol ott tekereg lefelé, úgyis ugyanoda megy mindkettő.

49. közeleg a Großer Scheiblsee
50. a tónál
51. Edelrautehütte, igazolópont
52. Scheiblmalm háttérben hegyekkel

Útközben még kaptam egy kis esőt is, melynek a vége már napsütésben ért. Épp eszembe jutott a Bösensteinre tartó fiatal pár akikkel a tó felett találkoztam, hogy mennyire rommá ázhattak most. A falu határában lévő sorompónál tavalyelőtt megfigyeltem, hogy a sofőr aki felvitt a hüttéhez, belép a fák közé és kezel valamit. Ezúttal meg is néztem: egy számozás kezelőegység volt az egyik fa hátoldalára erősítve, tehát aki tudja a kombinációt az beállítja és felnyílik neki a fizetős út sorompója. Negyed 5 előtt pár perccel értem vissza az autómhoz, pár falat és cipőcsere után (tudtam értékelni ezt a lehetőséget!), fél 5 után indultam meg hazafelé. A völgyben szintén a 113-as úton haladtam Bruck an der Mur felé. Mauternben beugrottam az útszéli Billába sörért, örültem a maszk nélküli vásárlásnak, amely itt és akkor nem volt kötelező. Kapfenbergnél volt egy kis keringőzés, mert az út érdekesen terelt az autópálya felé, azt meg mindenképp el kellett kerülnöm. Kindberg és Müzzuschlag után a Semmering következett. Szép volt a táj, de a haladás nem volt gyors, utólag már azt mondtam, hogy inkább vettem volna meg a 10 euró környéki autópálya matricát, jobban jártam volna. Bécsújhelynél Nagymarton felé kanyarodtam, majd Schattendorf-Ágfalvánál léptem át a határt. Nagy örömmel vettem tudomásul, hogy odaérek a 10 órás zárásig a soproni Kfc gyorsétterembe, előtte meg egy Omv kúton tankolás is belefért. Jól esett a friss vacsora, majd megindultam a 85-ös úton Győrbe, onnan pedig az 1-es úton át értem haza 1:38-ra. 5-kor pedig már keltem is, mert indultam dolgozni.

53. a körtúra vége

54. szerpentinen a Semmeringen hazafelé

Tanulságos volt az autós utazás, mivel rávilágított arra, hogy jócskán rá kell számolni a megadott utazástervezős „szintidőkre”, valamint az autópályás közlekedés előnyére. A benzinköltség kb 20 ezer forint volt, a gyenge árfolyamot és a plusz kényelmi faktort figyelembe véve nem is volt rossz ár/érték arány. A Knittelfeld-Ingering buszozásért 4,6, a 2 éjszakáért pedig 25 eurót fizettem. Csekk pedig szerencsére azóta sem érkezett.

Zentralalpen újratöltve: Obertauern-Tappenkarseehütte-Hüttschlag (2020. július 8.-10)

Előzmény: <http://forum.index.hu/Article/viewArticle?a=149230046&t=9012640>

A Knittelfeld-Tappenkarseehütte szakasz nyári szezonbeli lejárásához kapcsolódóan július első felében ismét útra keltem a második alpesi túrámra. Az előző túránál alkalmazott autós logisztika szóba sem jöhetett, ennek megfelelően a közepes céges hátizsákomat vittem magammal, mely már jó sokat volt velem az Alpokban. Szállások kapcsán jelentős eltérést terveztem az első bejáráshoz képest: az első éjszakát a Südwienener hüttétől 3 órányira lévő Muhreralmnál, a második éjjelt pedig a Draugsteinalmon lévő Steinmannhüttében terveztem tölteni. A harmadik napon pedig egy kis vonatozás volt tervbe véve a túra útánra, szabadjegyem terhére évről-évre szoktam ilyen kitérőket tenni, amennyire az időbeli lehetőségek engedik. Szállást csak a Muhreralmmal beszéltem le előre, így voltam vele, hogy ha nagyon megcsúszok a második napon, akkor a Tappenkarseehütte is megfelelő lehet, ahogy az első alkalommal is ott szálltam meg. Az időjárás előrejelzés kedvező volt, ez a gyakorlatban is jól alakult.

6:37-es személyvonattal utaztam Tatabányáig, majd onnan „egy seggel” Railjettel Salzburgig. A kötelező maszkhordásnak nem örültem, de annak viszont igen, hogy ismét Ausztria belsejében túrázhatok, ismerős terepen. A 10 eurós pótdíjat legombolták rólam, fel voltam rá készülve, csak bosszantó hogy egyre romló árfolyam mellett ez semmi pluszt (pl. helyjegy) nem ad továbbra sem. Persze még így is jócskán kedvező, mint akár egy kirándulójegy ára. Salzburgba pontosan érkeztünk 11:52-re, 12:15-ig volt egy kis időm harapnivalót beszerezni az aluljáróban található Sparban. Meg is vettem az colát és banánt, először használtam külföldön önkiszolgáló pénztárt ott. Vettem még frissen sült rántott húsokat zsemlével a pultból, meglepetésemre ezt nem helyben kellett fizetni, hanem tehettem még egy kört a pénztárhoz, ahol persze nem engem vártak. A hagyományos pénztárban sorra kerülve mutattam az előző vásárlás blokkját, gond nélkül kiegyenlítettem a számlát, majd már eléggé sietősen haladtam a gráci vonat felé. Amint felszálltam kb 20 másodpercre rá indultunk is, ez kicsit meleg volt. Ismét. Viszont az ebéd eléggé finom volt, teljesen jóllakva szálltam le 13:36-kor a vonatról Radstadt-ban.

1. Radstadt, átszállás

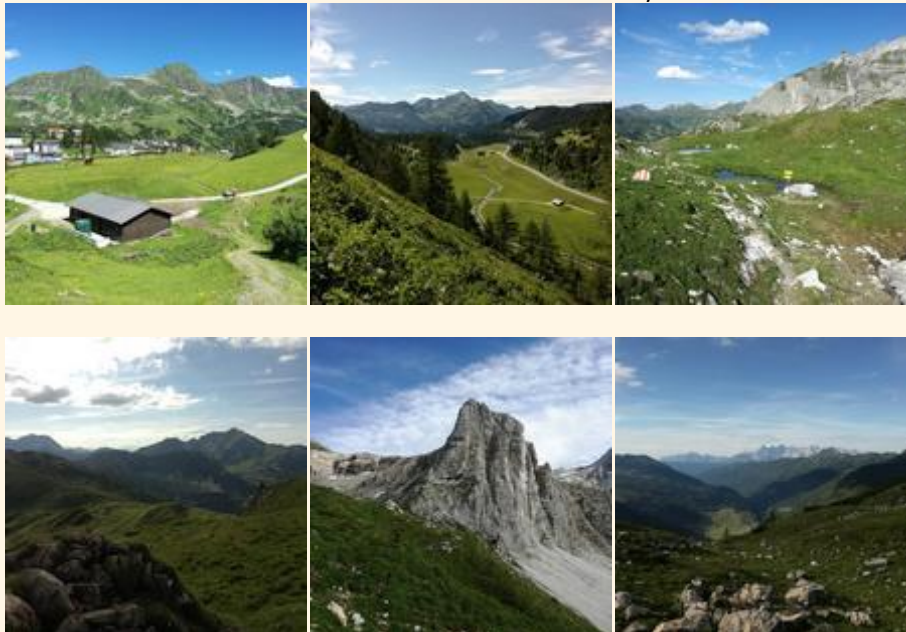
Kettő perc volt az átszállásra, 13:38-kor már az 5,9 eurós teljesárú jegyemmel a kezemben ültem a buszon Obertauern felé. Ismerős volt a táj ahol haladtunk, a tűző napsütésre próbáltam magam felkészíteni lelkileg,

nem túl sok sikerrel. 4 perc késéssel, 14:07-kor szálltam le az üdülőfalu legmagasabb pontja közelében (Passhöhe) lévő megállóban. A közeli Tourinform irodát ezúttal nyitva találtam, így innen is sikerült eredeti bélyegzőlenyomatot szereznem a füzetembe, akárcsak az előző túrán Hohentauernben. Ezenkívül a Salzburger Almenweg térkép/igazolófűzet kiadványába is pecsételtem (almokon fekvő hüttét kell felkeresni és ott igazolni), mely helyben tetszett meg. Ha jól számoltam már az előző bejárásomnál elértem a bronzjelvényes szintet. Érdekességgéppen jegyzem meg, hogy egy cipősdobozban a mozgalom valamennyi pecsétje (vagy legalábbis döntő többsége) megtalálható volt, aki ezeket benyomja a megfelelő helyre itt az „teljesítette is” az Almenweget. Mondjuk azóta sem foglalkoztam ezzel a kérdéssel, majd egyszer talán előveszem megint, amikor nagyobb esély lesz rá, hogy el is intéződjön a jelvény, mint most a félig mesterségesen leállított gazdaságú világban. Visszatérve a Tourinform irodára a mosolygós recepciós lány jóvoltából a mosdót is használhattam, be is kentem magam naptejjel. El is telt az idő itt, a tervezett 2 óra utáni indulásból majdnem 3 óra lett. Este ez az időkülönbség nagyon jól jött volna.

2. Obertauern Passhöhe buszmegálló, a túra kiindulópontja
3. pecsétdőmping

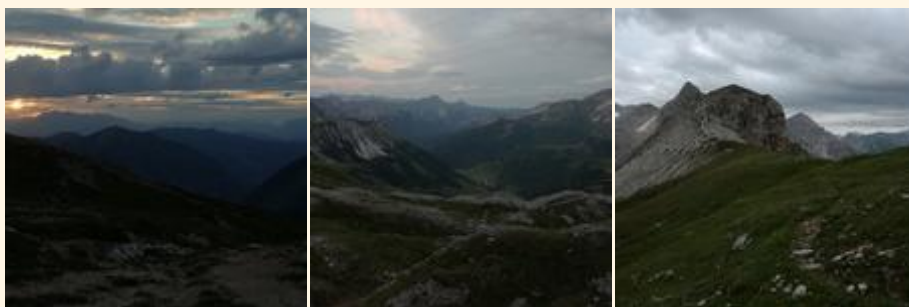
A házak utáni rövid mocsaras rész most is megvolt, majd már a 2 éve jól megismert úton haladtam tovább, elhagyva a falut, majd egy nagyobb emelkedő után elérve az izgalmasabb terepet. A hegehupás, Südwienner hüttéig tartó részről kevesebb szint rémlett, tovább is tartott ez a rész a tervezett időráfordításnál. Az időjárással nem volt gond, a kilátás is szép volt, északról a Dachstein tömbje volt a legmarkánsabb a távolabbi hegyek közül. A Südwienner hütte felé vezető kijelölt út lejtője előtti Hengst pont után tértem át az út Tappenkarsee felé vezető irányára, majd a zsákomat ledobva indultam el anélkül a hüttébe pecsételni. A házban sokminden nem változott, pár vendég falatozott, a hütte vezetőségéből az úr tett fel 1-2 kérdést, a nő mivel nem fogyasztottam, ügyet sem vetett rám, ez így abszolút beleillett a képbe, nem is bántam, hogy odébbállok. Bő ¾ óra után tértem vissza a zsákomhoz és folytattam az utamat.

4. elhagyva a nyüzsgő Obertauern-t
5. jobbra az úton érkeztem az üdülőfaluba, balra, azaz nyugat felé folytattam utamat
- 6.-7. a hepehupás terepbe egy nagyobb tó a környező szürke sziklák vittek változatosságot, egy órájával ezelőtt még házak között mozogtam, itt meg jobban megérintett az érintetlenség "szaga"
8. szürke sziklák egyik képviselője, Sétálósék tavaly a fenti csúcsokat útba ejtve haladtak Obertauernből a Südwiener Hütte felé
9. kilátás észak felé, háttérben a Dachstein tömbje uralja a látképet
10. balra a Südwiener Hütte, jobbra a Dachstein változatlanul, csak más szögben

Tehenek szomszédságában egy réten átvágva tettem meg az első komolyabb emelkedőt, ahonnan a Tauern alagút északi kapuja (Tauerntunnel Nordportal) látszódott, háttérben szép naplamentevel. Szorgalmasan fotóztam különböző szögekből a megkapóan szép fényeket, de ez azt is jelentette, hogy a fények percről percre fogynak. A szép fények egy darabig még elkísértek, de a Taferlscharténél, már a szürkület kezdetét vette. Ez nem volt kellemes érzés, főleg annak tudatában, hogy még csak nem is látom a szállásomat, az emailben írt 9 órás érkezés már lehetetlen volt, mivel már 21:14-et mutatott a telefonom kijelzőjén az óra. A mostani füzetből már kikerült az igazolópont jelzése innen (szerintem az előzőben is csak tévedésből volt benne), jogosan, mivel továbbra sincsen mivel bélyegezni. Ami viszont komolyan aggasztott, hogy a nyeregéből lefele vezető ösvénynek nyomát sem láttam, csak egy ösvény indult el a Zentral jobbra kanyarodó ösvényén túl: balra fel a sziklára és egy távoli füves lefutó púp hátán láttam ismét (elvileg ugyanaz a kettő). Ez a verzió nem tetszett meg a félhomályban, így a Zentral útvonalán pár lépést megtéve, majd arról toronyirányt letérve folytattam az utamat.

11. legelő után újra izmosabb rész következett az esti napfényben
12. naplemente erősen folyamatban, lent az autópálya alagútjának északi parkolójára van rálátás
13. naplemente színei
14. egy utolsó naplementés kép kicsit későbből
15. a délkeleti irányból érkező oldaltölgy látványa újdonság volt, mivel 2 éve itt éppen ködben úszott ez a völgy
16. érkezés a Taferlschartéhoz este 9 után pár perccel

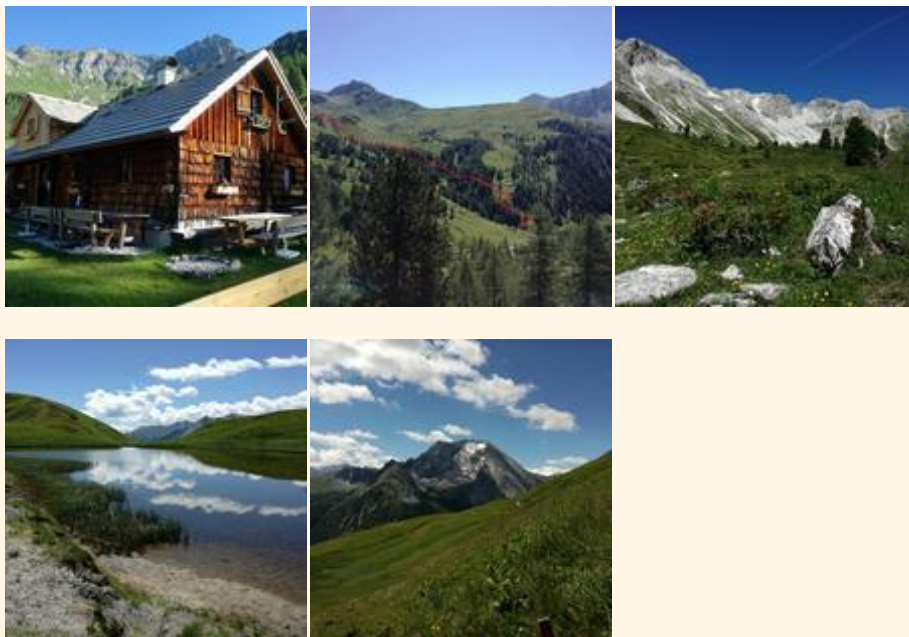
Meredek füves lejtőn haladtam, majd sikerült egy csorda tehenet meglepnem az erősen szűkös fényekben már. Ez kicsit sem volt vicces, mert megijesztettem őket, és körém gyűltek, 1-1 tagjuk már eléggé közel jött, csak folyton rájuk ordítva távolodtak és ugrottak el egy kicsit, majd kezdték előlről. Inkább bele sem gondolok abba, hogy mi lett volna ha fellöknek és megtaposnak...elértem a legelő szélét jelző szögesdrótot (egyáltalán hol

léptem rá be? Költői kérdés), innentől elhárult a veszély. Viszont mennem kellett lefelé tovább egy szintén füves hegyoldalban, majd erdőbe tértem. Itt viszont egy csapdahelyzet-féleség alakult ki: balról meredek leszakadása a hegynek és patakcsobogás, előtte szögesdrót, jobbra szintén patak hallatszódott. 22 óra elmúlt már, kénytelen voltam lámpát kapcsolni. A legkevésbé neccesnek tűnő helyen fáról-fára haladtam előrébb. Majd a jobb oldali patak rézsűjében haladtam, egyszer meg is csúsztam egy kicsit. Már a testi épségemért kezdtem rimánkodni...hát igen, itt egy nagyobb megcsúszás komolyabb sérüléseket is okozhatott volna. A vicc, hogy tők közel voltam a szállásomhoz, mégis távol. Patakmederben kőről-kőre ugrálás is volt, majd nagy nehezen értem el egy földutat, amit kicsit máshol terveztem megtalálni, de meglett, ez volt a lényeg csak. Pár perc múlva a teljesen sötét Muhreralm faházánál álltam, az autók árulkodtak róla, hogy vannak bent, de már egy fény sem égett, 22:30 is elmúlt már. Ennyire későn még sosem értem szállásra. Hangosan „Guten Abend”-eket, meg „Hallo”-kat ordítva sikerült felkeltenem egy urat, aki beengedett. Sűrű elnézéskérek közepette léptem be, majd megmutatta az emeleti szobámat. Feketeleves volt, hogy közölte: nincs melegvíz. Megtépázott lelkivilágom nem örült ennek, de legalább az ágy adva volt. Lepakoltam a szobában, elővettem a hálósákomat, majd fürödni tértem. Térerő továbbra sem volt, így anyámnak és a barátnőmnek (ő nem azonos azzal, akit 2 éve említettem a túrabeszámolóimban, szerencsére) küldött sms-ek sem értek célba. Viszont volt meleg víz! Nagy örömmel rendeztem egy királyi zuhanyozást így az izgalmak után. Nehezen aludtam el és azt sem jó minőségben, így sajnos a következő napomon ez érezhető is volt.

17. fekhelyem a szobámban a Muhreralm-on

Már 7 óra előtt felébredtem, a házban nem éppen csendesen folyt az élet. A szobám előterében belső építkezés nyomai látszódtak, de most nem is ez okozta a zajt az általános nyikorgáson és ajtócsukódsi hangokon túl: az úr aki este beengedett nekiállt vaját csinálni. Először azt hittem, hogy valamit kalapálnak, de a földszintre érve láttam, hogy 1 darab vajkezdeményt dob folyton némi erővel egy vágódeszka-féleségre és ezt ismétli sokszor. Hát igen, az almokban gazdasági tevékenység folyik elsősorban (állattartás, fejés, vajkészítés, stb) és másodsorban foglalkoznak emberekkel és szállásadással (már ahol utóbbi van egyáltalán, de térképen „Bewirtschaftete Alm” néven találhatóak meg). Összeszedtem a cuccaimat és lehordtam a faház előtti padra, megreggeliztem, majd összepakoltam. Az úr kérésére segítettem neki valamilyen vajkészítő berendezést kivinni az udvarra, majd ezek után kifizettem a kért 20 eurós szállásdíjat. A Südwienner hütte olcsóbb lett volna, de így legalább előrébb voltam már. Napsütéses időben indultam el a keréknyomon, mely a hüttétől biciklisek számára nem volt járható (tiltó tábla volt kihelyezve). Fél 10-et mutatott az óráim, nem indultam korán. Egy kapu után folytattam a szerpentineken felfelé gyaloglást, pár percen belül utol is ért a nem várt holtpon: kevés és nem jó minőségű alvás eredménye. Ezen kívül munkaidőben sem éppen szanatóriumban tartózkodom, szóval kicsit éreztem is a súlyát a kissé megfeszített és a beosztásom miatt teljesen rendszertelen életmódnak, amely ilyenkor ki is jön. Kissé vicces volt az indulás után rövid idővel már meg-megálltam az árnyékban pihenni, ez a közérzet a nap nagy részét is áthatotta. Az 1820 méteren fekvő Kößkerhiesalm a papír alapú térkép szerint szálláshely, gyakorlatilag már nem, nekem nagyon úgy tűnt, hogy magánkézben van és legfeljebb csak enni/frissíteni lehet oda betérni. A Muhreralm viszont netes mapy.cz térkép szerint csak étkezés lehetséges, a papír térkép szerint viszont alvás is. Érdemes ennek utánajárni amikor az ember tervezi a túrát. A szerpentin kanyarjaiban szépen látszódott az esti Taferlschahrte-Muhreralm bejárat „útvonala”, rekonstruálni is tudtam egyes helyszíneket a fél nappal korábbi élményeimből és megállapítottam, hogy elég sokat kínlódtam nagyon közel a házhoz. Nagy segítség lett volna, ha nincsen sötét, de így alakult. Nem mindig egyszerű cipőkanállal tervezni majd átélni az utakat, hogy beleférjenek a tervezett dolgok a szűk szabadidős keresztmetszetbe. A Tauern autópálya alagút szellőzője utn értem el a Zentral kijelölt útvonalát, innentől ezen haladtam végig a nap folyamán. A Rothenwandersee partjára leültem egy kicsit, majd folytattam a túrát, szemben és tőlem oldalra is gyönyörű hegyeket láttam, az idő is ideális volt kilátás szempontjából.

18. Muhreralm faháza a reggeli napfényben

19. előző esti útvonalam piros vonallal rekonstruálva a képen

20. alpesi színvilág

21. Rothenwandersee partjánál

22. töretlenül előre, markáns látványt nyújt a Weißbeck 2711 méteres tömbje, amely amúgy hátulról meg is közelíthető

A meleg hőmérsékletben jólesett az időnkénti szélfújás. Fenyők között értem el a sajnos zárva tartó Jakoberalmot. Mivel ez egy igazolópont, így fotót készítettem magamról a helyszínen és haladtam tovább. Szomorú volt találkozni a koronavírus járvány okozta hatással itt fent is. Pár száz méter után a keréknyomról ösvényre tértem, tudtam, hogy innentől lassabb haladás lesz a szint miatt, ez így is történt. Sajnos a Mosermandl kitérő lehetősége kútba esett kedv és idő hiányában. Ezen kívül jóval korábban kellett volna felkelni hozzá. Sajnáltam, de tovább kellett mennem az elágazástól. Esserseenél ezúttal már nem voltak hóbuckák, mint 2 éve. Lassú lejtővel érkeztem meg a szép környezetben, a Zaunersee mellett fekvő Franz-Fischer Hüttéhez.

23. Jakoberalm előtti rét, szemben a jelelgetes Riedingspitzével (2266 m)

24. Jakoberalm, 1839 m, zárva

25. visszafelé nézve délkelet felé

26. Mosermandl kitérő ezúttal (is) kimarad

27. az idő és a környezet továbbra is szép, bár engem sokszor a sziklás durvább környezet jobban megmozgat, mint a sok km-en át füves hegyoldalakban való gyaloglás. Persze a sziklás cuccok is csak mértékkel jók, utóbbi pedig nyilván haladósabb

28. távolabbi havas háromezresek, megjött a kedvem erősen hozzájuk erre a látványra, bár tudom, hogy a legkevésbé sem könnyű terep

29. Essersee részlete

30. Franz-Fischer-Hüttéhez közelíték

31. jobbra tőle a Zaunersee türkizes színe ragadja meg a tekintetet

Kongott az ürességtől amikor odaértem, meg is jegyezte a pultos hölgy, hogy csak pecsételni jöttem. Félig komolyan, félig nem. Néztam az étlapot, hát nem a legolcsóbb menük jöttek szembe. Mielőtt elindultam akkor érkezett egy úr, fizető vendégként valószínűleg jobban labdába rúgott számukra, mint én. Érezhető volt itt is a csökkent vendégszám, 2 éve itt bőven voltak. A szomszédos Tappenkarseehüttében bezzeg teltház volt megint. Haladtam tovább az útvonalon, bal kézre dél felé szép havas háromezresek látszódtak, hirtelen nagy lelkesedéssel töltött el a vágy, hogy ott legyek. Szép volt persze ez a második bejárás is, csak már jóval kevesebb újdonságot tartogatott, mint egy teljesen szűz útvonal. Ilgsee ezúttal is szép volt, majd fárasztó emelkedő után értem el a Weißgrubenschartét, 2257 méteren. A szép kilátás itt is adva volt, meg is álltam egy kicsit itt.

32. visszanézve a hüttére

33. visszatekintve a délkeleti oldalvölgyre

34. Ilgsee-nél

35. kilátás a Weißgrubenschartéről kelet felé (visszafelé)

36. kilátás a Weißgrubenschartéről nyugat felé, 2257 m

37. az előző képtől balra már a 3-as kötet területe látszik, szemben a jellegzetes Glingspitzével (2433 m)

Elindultam lefelé bő 400 méter szintet veszelve, balra hívogatóan terült el a 3-as kötet felfelé, dél felé induló része. Útközben a „menjek tovább vagy maradjak?” kérdésén gondolkoztam, szinte biztos volt, hogy ha a Tappenkarseehüttétől tovább megyek, akkor 9 előtt semmiképpen nem érek a Steinmannhüttéhez. Leértem az 1-2-3 kötet elágazásához, ezúttal is csináltam innen képeket. Ekkor még nem gondoltam, hogy hamarosan újra itt fogok állni. A Tappenkar tavat a hegyekből tápláló patak hídját elvitte a víz, vagy elhordták, ezzel

megnehezítve az átkelést, amely ezúttal még köveken átugrálva sikerült. A hütténél alaposabban megnéztem a Sétálós kolléga által korábban említett „nur für geübte Bergsteiger” táblát: csak gyakorlott túrázóknak, ez a 3-as kötetre vonatkozik innen. A hüttében, mint említettem telt ház volt, aház személyzete rendes volt, mert odaszólt a Steinmannhüttébe, hogy érkezik majd 9 után egy túrázó. Pecsételés után a teraszon a 3-as kötet útvonala felé tekintettem, éreztem, hogy belülről jobban kezd érdekelni a dolog, mint a lejárt szakaszok ismételése és már nem akartam annyit várni rá, hogy belevághassak a 3-as kötetbe. Ez még csak egy formálódó gondolat volt, amely később érett meg a konkrét cselekvésre.

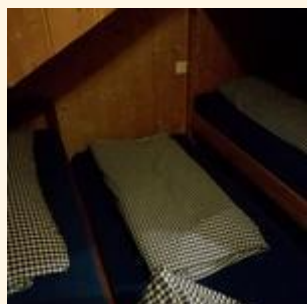
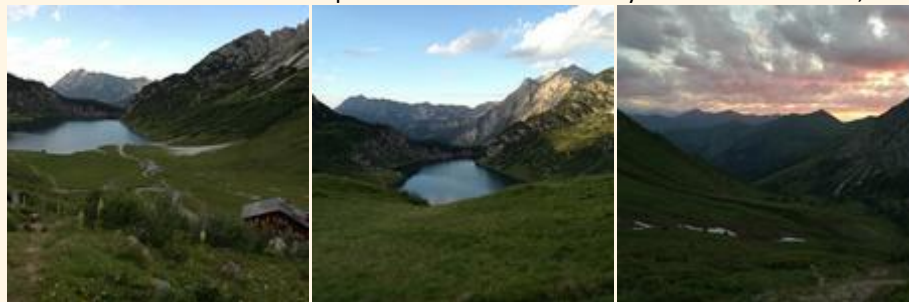

38. elágazásfotó a három kötettel

39. "Nur für geübte Bergsteiger!"

40. kilátás a 3-as kötet induló szakaszára, jobbra hátul szintén a Glingspitze látható. Az ilyen jó fényviszonyoknak a fele is jól jött volna amikor arrafelé indultam el később

Továbbindultam, immáron a 2-es kötet útvonalán Hüttschlag felé. Az egyszer már megismert útról mégis sikerült letérnem a tehenek össze-vissza csapásai miatt, így kis késéssel és nem tervezett kitérővel értem el a következő és egyben utolsó nyeret, a 2077 méteren fekvő Draugsteintörlt. Gyönyörű naplementés színekben fürödtek a hegyek és a háttérben látható 3000-esek is lefekvéshez készülődtek. Bő fél óra alatt, 21:36-ra értem el a szálláshelyemet. Egy fiatal lány mutatta meg a szobámat, mely egy emeletes ágyas kis szoba volt, melyben egyedül helyezkedhettem el. Mondta, hogy nincsen fürdőszoba, csak a hütte előtt lévő kivezetett forrás. 14 euróért 1778 méteren egy egyszerű almon általában nem kell csodát várni, bár a hegy túlsó oldalán lévő Tappenkarseehüttében ennyiért tavalyelőtt benne volt a meleg vizes fürdés is az árban, igaz Alpenverein kedvezményel. Kipakoltam, majd egy ágybetétet a földre tettem és azon ücsörögtem egy kicsit. A mellékhelyiség az épület elülső felén volt található és ötletes módon a kézmosó vizét a wc kagylóba vezették bele. A ház oldalánál található pecsétből természetesen nyomtam a füzetembe, sosem baj pár plusz pecsét.

41. indulás után: jobbra lent a Tappenkarseehütte, balra pedig a tó amiről a nevét kapta

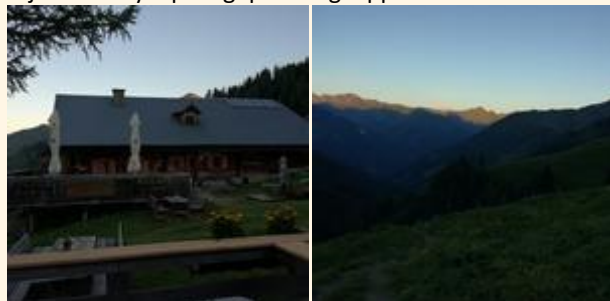
42. nyugalmat sugárzó naplementés hangulat a Tappenkarsee felől

43. ezúttal is szép naplementében volt részem: nyugat felé nézek a Draugsteintörlől, immáron a 2-es kötet útvonalán haladva

44. fekhelyem a Steinmannhüttében, a földön kényelmesebb volt ezúttal, mint a kissé szűkös emeletes ágyon lett volna

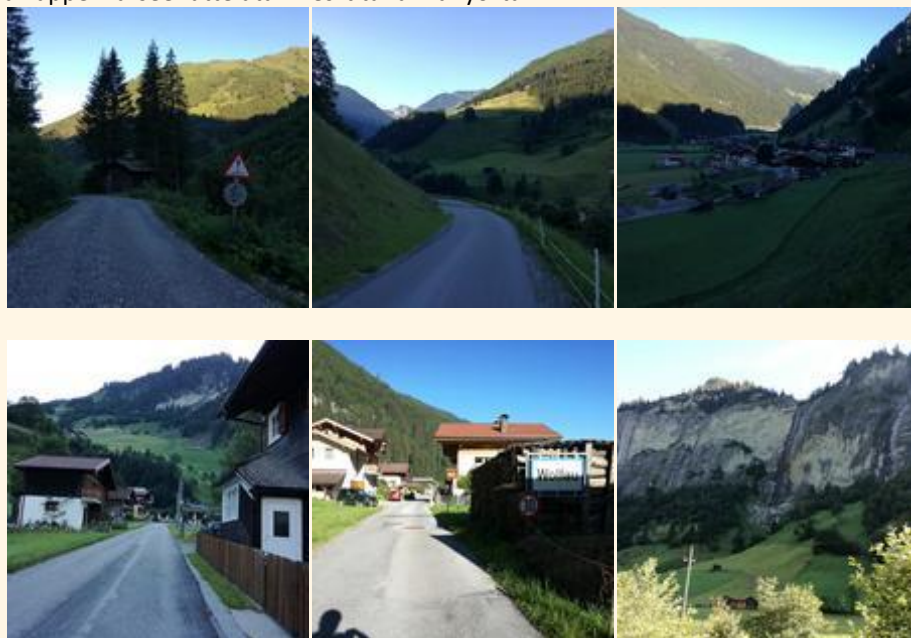
Megvártam még a többi vendég behúzódik, majd kimentem fürödni a ház előtt lévő forrásba. Hát nem lett melegem tőle, de utána jött a megszokott felfrissítő érzés. A szobámba visszavonulva telefonoztam még egy kicsit, majd 11 óra körül álomba merültem.

A harmadik és egyben utolsó napon még korábban volt ébresztő, mint tegnap, már 5 órakor kelnem kellett, hogy a 9 órakor Hüttschlagból induló buszt biztosan elérjem. Reggeli teendők és összekapakolást követően fél 6 után elindultam lefelé. A távolban szépen látszott a napsütésben a 2-es kötet folytatásában lévő Gamskarkogel. Sajnos a fényképezőgépem végképp bementa az unalmast, így csak telefonos felvételt tudtam készíteni.

45. Steinmannhütte reggel a vele szemben lévő Schrambachhüttéből fotózva (utóbbiban csak enni lehet tudtommal), 1778 m
46. napkelte, középtől kissé jobbra a Gamskarkogel látható (2467 m)

Árnyékban vezető eseménytelen út után értem el Hüttschlag-Karteis részét, a serpentineken lefelé haladva érett meg a tegnapi hegyek látványa és a 3-as kötet elkezdésének gondolatmagvai egy elhatározássá: idénre hagyom az első kötet 2. bejását és a 3-as kötet elkezdése felé fordítom a figyelmemet és a szabadidőmet. Ezen kívül azt is eldöntöttem, hogy a következő túrám az Obertauern-Sölktal szakasz helyett a számomra dobogósan kedves Schruns-Feldkirch szakaszon lesz. Ezzel a 3-as kötet befejező részét le is tudnám, majd az azt követő túrán fogom elkezdni a Tappenkarseetől felfelé a ténylegesen ismeretlen utak bejását. Eléggé fellelkesített a gondolat, hogy ez így összeállt a fejemben. Az első bejárással megegyező útvonalon Wolfaun át és aszfalton keresztül értem el Hüttschlag-ot, pecsételni is a Hotel Almrösl-ben sikerült, csak fiatal magyar lány helyett egy osztrák srác segített az igazolásban. Visszatértem a buszmegállóba, ahol a kihelyezett térképen már a Tappenkarseehütte utáni részt tanulmányoztam.

- 47. a Steinmannhüttét a völgy felől ellátó kötélpálya alsó állomásához érkeztem
- 48. félig napkelte, félig árnyék, tetszenek nekem az ilyen itthon nem megszokott reggelek és esték
- 49. Hüttschlag-Karteis a láthatáron
- 50. Karteis házai között
- 51. Wolfau, lényegében egy egyutcás településrész
- 52. vízesés a sziklafalon, Hüttschlag egyik nevezetessége, bőven vannak azon a környéken klettersteigek
- 53. Hüttschlag Orsmitte buszmegálló, a túra végpontja

Kényelmesen elértem a buszt, mellyel Sankt Johann im Pongau vasútállomásig utaztam (menetjegy ára: 7 euró). Innen Salzburgba személyvonattal utaztam, amely 9:59-kor indult. Barátnőm útközben mondta, hogy esélyes az újabb határlezárás a legújabb hírek szerint. Mérges lettem erre a hírre, hiszen nem rég építettem fel magamban, hogy hogyan és mikor kezdem el a 3-as kötetet, erre keresztülhúznák a terveimet. Úgy voltam vele, hogy majd kiderül mi lesz. Meglepő módon a Cityjet motorvonaton jött kalauz is. Salzburgban ismét volt idő rántott hús (most már tudtam a 2 közül melyik a jobb) és cola beszerzésre. Kissé lehangolt, hogy mennyire rá tud szokni az ember a mindennapokban ezekre az ételekre és italokra és ezt most magamon is tetten értem. A járványhelyzet miatt az ÖBB és a Westbahn kölcsönösen elfogadta egymás jegyeit, de mivel én szabadjeggyel utaztam, amely kissé fehér folt volt ebben a témában, így nem ártott egyeztetnem erről a vonatszeméllyeztetel a pontosítás miatt. Szerencsére a kedves magyar jegyvizsgáló hölgy megnyugtatóan, hogy utazhatok szabadjeggyel Welsig a vonaton. Negyed 1-kor szálltam le Welsben az osztrák emeletes Kiss motorvonatról, hogy innen Grünau im Almtalba vezető vasútvonalon utazzak. Az 5047-es motorkocsi 12:50-kor indult a meleg nyári időben Grünau felé. Az először egyhangúbb tájat felváltotta a közeledő hegyek panorámája, a végén már völgyben kanyarogtunk felfelé. Az egy órás út során volt vonatkeresztezés (amikor az egyvágányú pályán a szemből érkező vonatok kikerülik egymást) és számos más egyéb szakmai érdekesség az alapvetően jó sebességű pályán. A végállomás rendezett volt, a környező domborzat is szépen mutatott.

- 54. vonatozás Grünau felé, alakul a táj
- 55. 5047-es sorozatú motorkocsi Grünau im Almtal állomáson

14:08-kor indult vissza a motorkocsi Welsbe, ahová 15:10-re értem vissza. Megérte ezt a szép vasútvonalat beutazni. Pár perccel később jött egy Talentből álló személyvonat, melyen Linzig utaztam. Itt volt egy kis időm a személyvonat indulásáig, majd azzal utaztam St. Valentinig, majd ott átszállva Amstettenig. Belefért az időmbe a személyvonatozás, így elkerülhettem a 10 eurós pótdíjat, nem siettem sehova. Amstettenből végülis késve indultunk el egy Railjet miatt, így Wien-Hütteldorfon lekéstem a főpályaudvar felé a csatlakozást. Tettem egy kitérőt a Westbahnhofra, innen meg már városi tömegközlekedéssel volt késő elérnem az utolsó Railjetet hazafelé, így visszatértem a hütteldorfi állomásra és beletörődtem, hogy csak az utolsó vonattal, a Dácsiával fogok tudni hazatérni. Így is történt, csak némi késéssel (csatlakozás miatti várás) sikerült a bécsi főpályaudvarról elindulni. Győrből a személyvonatra átszállva tértem haza.

56. 8-as Traxx vonatával útra készen áll a bécsi főpályaudvaron

Zentralalpen újratöltve: (Pölstal-)Perwurzpolder-Donnersbachwald (2021. június 24.-27.)

Előzmény: <http://forum.index.hu/Article/viewArticle?a=149016268&t=9012640>

Több körülménynek kellett ismét kedvezően alakulnia hozzá, hogy leporolhassam idénre is a Zentralalpenweg túraterveimet. Első úttal terveztem a Hohentauern határában tavaly megszakított túrámat folytatni egészen Sankt Nikolai im Sölktal-ig, majd a következő alkalommal végig Obertauern-ig, ahol összeért volna a szintén tavaly másodjára bejárt (Obertauern-Tappenkarseehütte-Hüttschlag) részekkel. Ezzel a 15 szakaszért járó bronzjelvényt ismét kiérdemelttem volna. A valóságban a dolgok egészen másképpen alakultak, mint ahogyan elképzeltem. Budapest mellőli elköltözésem/elköltözésünk a párommal ugyan már márciusban lezárult, az osztrák-szlovák-magyar hármashatár mellé, egy rajkai albérletbe, de nem terveztünk ott sokat maradni, így elég sok dolgunk akadt ebben az időszakban (is), amit a napi megoldandó dolgok is jócskán kiegészítettek, na meg a munka is. Mivel az ország közepéről a nyugati határ közelébe kerültünk, így az eddig pár órának számító túrákhoz (pl. Borsodba) történő eljutás jócskán megnövekedett, megnehezítve a logisztikát, de ez más irányokra is érvényes volt (pl. második Alföldi kéktúra bejárásom befejezése). Cserébe összeköltöztünk és régi vágyam teljesült végre a főváros környékének elhagyásával és a fővárosi munkavégzés befejezésével. Az önállóság adta szabadságot pedig nem is kell nagyon magyarázni. Valamit valamiért. Ezekből az okokból kifolyólag elég soványra sikeredett a 2021-es túraszezon, az eddigi évekhez mértékéhez képest idén messze kevesebbet sikerült akár belföldön, akár külföldön túráznom/túráznunk. A nyár eljövételével és a határok megnyitásával végre ismét reális közelségbe került a nyári alpesi túraszezonban történő aktív részvétel. Ahogyan említettem, első lépcsőben Sölktal-ig, majd utána Obertauern-ig terveztem eljutni, ebből végülis csak Donnersbachwald lett, az alábbiakban részletesen kifejtett túrabeszámolóban leírt események, körülmények miatt. Szállást csak régi ismerősömnél, a trieben-i völgy végén lakó néninél foglaltam előre kettőnknek, a többi szálláshely rugalmas volt. Az első bejárásom tapasztalatai alapján nem féltettem magunkat, főleg, hogy matrac és hálózsák is lapult mindkettőnk nagy méretű túrazsákjában. Barátnőm kéktúrázott előtte jó pár alkalommal, én viszont télen túráztam utoljára komolyabb távot (tavasszal a biciklizésé volt a főszerep, már amikor jutott rá idő), ez nagyon érződött is a túra során.

A nap kezdete a munkahelyemen ért, ugyanis éjszakás szolgálatból mentünk kifelé. Úgy gondoltam, hogy mivel mára csak az utazás és a „rezsimenet” van a szállásra, így belefér munka után is ez. Keletiből 5:40-kor induló Dácsia nemzetközi gyors továbbítása volt a reggeli végzős feladatom, ám sajnos a vonattal csak 40 perc késéssel tudtam elindulni a budapesti Keleti pályaudvarról, Hegyeshalomig a késés 50 percre növekedett. A határállomáson az osztrák mozdonyvezető kolléga leváltott, Rajkáról párom is megérkezett a peronra. A kényelmes (fürdéssel egybekötött) készülődés helyett egy nagyon gyors öltözőszekrényben megbúvó nagyzsákos és céges hátizsákos csere és átváltózásra futotta és már siettem is vissza a peronra. Meglepve tapasztaltam, hogy a Dácsia gyors még mindig a peron mellett áll és szállnak le róla az emberek. Párom menetjegye a következő railjetre szól, ahonnan bécsi és linzi átszállással volt felépítve az utazás Triebenig, ahol a napi utolsó buszt értük volna el a triebentali elágazásig. A railjetre fél óra késést mondott be a hangosbemondó (Nagyszentjánoson váltóhiba volt, az egyik utolsó vonattal én voltam ami még átjött ott hiba nélkül), így felmerült a kérdés, hogy innen hogyan tovább, ugyanis a tavaly óta létező Start Europa nemzetközi jegyeknél a jegy fix vonatokra szól, variálásra és visszatérítésre nincsen lehetőség, nagyon kezdett úgy tűnni, hogy a dominó elv már Hegyesben borítja a napot. Előrementem a Traxx mozdonyhoz azt osztrák kollégához,

aki leváltott és kérdeztem, hogy segíthetek-e valamit, de nem sok jó hírt mondott, lényegében magyar üzemben odáig működött, majd osztrák feszültségen már valami vontatástiltással járó hiba keletkezett. Elgondolkozva sétáltam ismét a peronon visszafele amikor elhangzott a jó hír: sikerült működésképesre bírni a gépet, a vonat tud továbbhaladni. Mivel még a railjet a közelben sem volt, így mi is a már bőven egy órát késő Dácsiával utaztunk ki Bécsbe. Az osztrák fővárosban bevártuk a mögöttünk jövő későbbi railjetet, amit ott helyben mondtak le (azaz csak odáig közlekedett), így belátva a linz-i csatlakozás bukását (és ezzel az utolsó busz lekésését Triebenben), a legközelebbi lehetőséggel, egy Németország felé tartó ICE vonatra szálltunk fel. A jegyvizsgáló emlékezett rám Hegyesből, így szerencsére könnyen meg tudtam vele beszélni a barátnőm jegyproblémáját (az én szabadjegyemen nem volt ilyen korlátozás), ez ismét sikerült a tikkasztó linz-i várakozás után a Liezen felé tartó vonat kedves kalauznőjével is.

1. Steyr folyó mellett kanyargó vasútvonal Klaus-Steyrling között

Selzthal-ba így 14:39-re érkezünk, egy órát kellett várnunk a Trieben felé tartó személyvonatra. Itt már éreztem, hogy nem pihentem vállalkoztam az utazásra és ezt is hozzájárult ahhoz, hogy a 15:39-es vonatot elbénáztuk. Hangos utastájékoztató semmi nem volt, csak akkor esett le, hogy azzal a vonattal kellett volna mennünk amikor az ajtók bezáródtak. Csak sajnos az ajtó rossz oldalán helyezkedtünk el. Szerencsére volt korrigálási lehetőség 15:47-kor, rottenmanni átszállással Triebenbe buszozni, ez fejenként 9,4 euró tanulópenz volt. Trieben-ben már régen elment a 14:35-ös utolsó busz Hohentauern felé, a melegben egyikünknek sem volt kedve innentől gyalogolni, kb negyed óra stoppolással próbálkozás után egy német srác vitt fel minket a triebenta-li elágazásnál lévő Brodjäger fogadóig. Innen már csak 7,6 km volt hátra a cél, de a forgalom már jóval szerényebb a főútnál. Örültem volna, ha a maradékot sem kell nyüzögött állapotban legyalogolni, próbálkoztam vele, hogy a néni jöjjön el értünk, de mondta, hogy elfoglaltsága miatt nem tud jönni. Nagyjából 1 km séta után összejött az újabb fuvar, az első érkező autót lestopoltuk, akinek a vezetője szintén német származású volt és kirándult éppen a környéken. Neki is megköszöntük a segítséget, majd pár lépés után a nénihez értünk a bekötőútról meg negyed 6-kor. Üdvözlöttük egymást, barátnőmet bemutatam neki, majd köszöntünk a ház előbb két csoportban ülő vendégeknek is. Pár szó után felmentünk lepakolni az emeleti szobánkba, majd a nyüzögött hátrahagyva sétálni indultunk. Bergerhube háznál pecsételtem a Zentral könyvembe, amelyet gyakran magamnál hordtam nyelvgyakorlási célból és a hátsó pecsétmezős részét pedig felajánlottam a páromnak pecsételési célból (ugyanúgy elfogadják igazoláskor, mint az Alpenvereint kiadványait). A környéken sétáltunk és fűbe heveredve pihentünk, örültünk, hogy ezt a nem egyszerű utat magunk mögött hagytuk.

2. kedves triebental-i házhoz ismét megérkeztem/megérkeztünk

3. kilátás a ház elől Triebental végére

4. szobánk

Este 8 előtt tértünk vissza vendéglátónkhoz, vacsorázás után hármasan beszélgettünk és arra jutottunk, hogy én egyedül megyek a másnapi Perwurzpolder-Schwabergehütte szakaszra, még párom a reggeli busszal megy el Möderbruggig és ott Bretsteinen keresztül a völgyből közelíti meg a hüttét. Jó döntés volt. A tervem az volt, hogy a néni elvisz a Perwurzpolder nyereg alá, de ez nem jött össze: sajnos a néni elmondása szerint a Trieben-

Judenburg főútról leágazó út a Perwurzpolder alatti nem járható csak engedéllyel, ellenkező esetben könnyen bejelentés lehet a vége, így csak az út elején lévő parkolóig vállalt a reggeli utat. Fürdés után aludni tértünk.

Korán volt ébresztő, reggelit és összepakolást követően a nénivel már úton is voltunk a kocsijával Hohentauern felé. Párom a központból 5:59-kor induló busszal ment Möderbruggba, nekem sem ártott a korai indulás annak tudatában, hogy a Perwurzpolder nyereg alatti pontra a tervezett autós eljutás helyett gyalog kellett mennem ami +2 órát igényelt (tavalyi tapasztalat), nagyzsákkal. A nyeregig vezető út szintén nem része a túraútvonalnak, így ez a szakasz is a „rezsimenet” erősítette. A főút és földút csatlakozása után lévő parkolóban megálltunk, kifizettem a szállást, kajákat, fuvarát majd elköszöntünk és elindultam 6:10-kor a Pölstalban (Pöls-völgy) végigvezető úton a „Perverz hágóig”. Bö fél órát haladtam a tavaly már megismert úton, szemben jól látszott a ködsapkát viselő Zinkelkogel, ami a nap első kihívását jelentette. 6:45 körül rám mosolygott a szerencse: mögöttem érkező erdészetes terepjárót lestopoltam, a velem kb. egykorú srác elvitt az eredetileg kinézett útkanyarig, ahonnan már halovány ösvény vezet felfelé. Útközben váltottunk pár szót és a villanypásztoros „sorompóknak” a „kezelését” is megcsináltam. Búcsúzáskor egy Puntigamer sört adott át, de elhárítottam a gesztust, mivel nem szerettem volna még egy fél kilónál többet sem cipelni, a nagyzsákom tartalma így is jelentős volt (főleg majdnem egy év kihagyás után). Megköszöntem a segítségét és nekivágtam az ösvénynek.

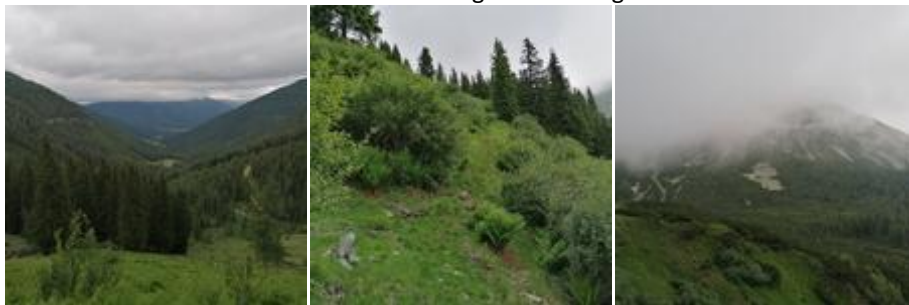

5. entlang das Pöstal, azaz a Pöls-völgy mentén

6. így azért könnyebb a rezsimenet

Hevenyészett legelő szögessdrót kerítésen keltem át, majd a tavaly bejárt úthoz ismét csatlakozva haladtam tovább. Az útkeresés ezúttal már könnyebben ment, az azóta sem sűrűn járt 941. számú ösvényen. Párommal útközben tudtam egy rövid telefont váltani, ahol a térerő engedte, a busz Hohentauernben késett, de már úton volt addigra Möderbrugg-ból a Schwabergehüttéhez.

8:02-kor érkeztem meg a Perwurzpolder nyeregbe 1814 méter magasságba. A viharvert pecsétetes dobozban továbbra sem volt pecsét (nem igazolóhely, csak egy-egy plusz pecsét sosem árt), így hamar nekiindultam közben az első kihívásnak a 2233 méter magas Zinkelkogel-nek.

7. visszanezve a Pöls-völgyre: a háttérben lévő Geierkogel (2231 m, szintén az útvonal része) aljában fut a Trieben-Judenburg főút, ahonnan indultam

8. a 941-es út egyik jól kivehető részlete

9. Kis/Kleiner Bösenstein (2395 m) oldalára tekintve

Azt hittem a köd később el fog oszlani, de sajnos egész napra megmaradt, így lemaradtam csomó szép tájról és kilátásról, amelyeket 3 éve élvezhettem. A 3 évvel korábban a nap végéről 2+1 csúcs „lemaradt” (kettőn áthalad+egy kitérő), azaz az oldalukban haladtam a tetemes késés miatt, most az útba eső két csúcst is felkerestem, a tudatot kipipálhattam, hogy jártam rajtuk, meg a sportértéket növelte, de ezen kívül nem sok haszna volt a köd miatt. Mivel az útvonalat már jól megismertem 2018-ban, így tudtam, hogy hol vannak nehezebb részek (a Zentral 1. kötet legnehezebb szakasza ez, a távolság, szint, vízelőhelyek, kiszállási pontok terén), hol kell jobban beosztanom az erőmet. Perwurzgupf oldalában álltam meg egy kicsit pár falatot enni, majd ezután után értem el a 2233 méteres Zinkelkogelt, amely a nap és egyben az egész túra legmagasabb

pontja volt. Innen elnyújtott lejtő vezet a Reiterecksattelbe (1854 m), majd a nap leghúzósabb része következett a Großer Geierkogelre vezető kitett, drótköteles részen. A Hochschwung 2196 méteres csúcsán sem volt semmi kilátás, így a széles csúcson nem sokat időztem, egy kicsit lejjebb álltam meg enni és a vizes zoknimat kicserélni, törülközővel a bakancsom belsejének nedvességét felitatni (ez eléggé sikeres művelet volt).

10. Kreuzkogel, 2233 m

11. drótköteles mászóka a Großer Geierkogel-re

12. Hochschwung, 2196 m, kár a kilátás hiányáért

10-15 perces zápor zavarta meg az elsónél hosszabb idejű pihenőmet, amely egyben az utolsó is volt a túra során. Szerencsére az eső egy darabig nem tért vissza, sajnos egyre közeledett a 15 órától erősen jelzett csapadék ideje. Úgy voltam vele, hogy minden perc nyereség amit nem esőben kell töltenem (főleg ha nem felfelé) és ezen kívül a többi napra jó időt ígértek, szóval az arány nem volt rossznak mondható. Továbbra is a szélé és a ködé volt a főszerep a hullámzó terepen, a most felkeresett Seitnerzinken (2164 m) és Schrattnerkogel (2104 m) csúcsai sem emelt sokat a nap szomorkás hangulatán. A Kleine Windlucke felé ereszkedve érkezett meg a „várva várt” eső és tartott is ki a szállásig. Optimista tervem szerint mentem volna tovább a Große Windlucke felé és a holnapi, a hüttéből a gerincre vezető úton ereszkedtem volna le a völgybe, ezzel teljessé téve a gerinctúrát, de a köd és az esős időjárás (17:30 körül járt az idő, azzal még jól álltam) végül ezúttal is a direkt irányú megközelítés nyert. Reméltem, hogy csak 3 éve tévesztettem el az utat és a gerincen lévő (most már földön heverő) táblától létezik értelmes ösvény a házig, de sajnos nem. Árkon-bokron-erdőn keresztül, bosszúsán és ismét vizes bakancssal érkeztem meg a Schwabergehüttébe negyed 7 után.

- 13. az idő nem javul
- 14. Seitnerzinken, 2164 m
- 15. egy speciális "jelzéstartó"
- 16. közeleg a völgyben fekvő ház, amely a napi túrárnak végét jelenti
- 17. hangulatos kis tó a hütte szomszédságában
- 18. Schwabergehütte
- 19. pillantás a Bretstein, Möderbrugg felé vezető útra, avagy ködös alpesi hangulat

Párom már a házigazdákkal együtt a konyha-étkező közös helyiségben várt. Elmesélte, hogy egy rövid autós fuvar után leszállt a völgyön eső nélkül és ez neki így meg is felelt, beszéltük azt is, hogy jó döntés volt egy kicsit külön utakon járni, még nekem sem volt egyszerű majdnem egy év után nagyzsákkal ez a terep, főleg ködben, némi esővel. A ház személyzetével kapcsolatban egy kis változás állt be: Rumpold úr is megérkezett később, de most már alapjáraton a lánya és az ő férje vezetik a hütét, a gyerekek is úton vannak már. A nyári időszakra ezúttal is jött besegíteni egy másik hölgy, Irmi, akit 3 éve ismertem meg. Mi voltunk a szezon első túrázóit a háznál. További változás, hogy a tehénistálló feletti lakrész felújították, mintha még a zajszigetelése is jobb lett volna, mint korábban. Ittunk fejenként 2 üveg Gössert, beszélgettünk a háziakkal, majd megbeszélés után megsütöttem az előtérben a magammal hozott grillkolbász erre az estére szánt részét. Eközben bakancsom, ruháim egy része és a zsákom a sparheltnél száradtak.

20. szobánk a Schwabergehütte istállója felett kialakított, időközben felújított helyiségben

Később fürödtünk, majd visszavonultunk a lakrészünkbe. Este 9-kor is világos volt még, a fény beszűrődött az újonnan beépített tetőablakon, melyen nem volt sötétítő, összességében ennyi negatív tudok elmondani a helyiségről. 10 óra körül aludtunk el.

6 órakor keltünk, összekészítés után reggelizni mentünk, majd a 70 euró körüli számla lett rendezve. Verőfényes napsütésben indulunk el 8 óra után kicsivel felfelé a gerincre. A keréknyomról letérve nehezen kivehető a ritkán járt ösvény, több helyen is intenzíven kellett néznünk az offline térképet, némi kerülő sikeredett. Úgy éreztem, mintha rögtön holtpontra indult volna a túra: tegnapi túrámat nem sikerült kipihennem és ez rá is nyomta a bélyegét a mai napra is, a zsák sem érződött könnyebbnek. Az úton meglepetésünkre egy család be is előzött minket, pedig turisztikailag éppen egy olyan periférikus, átkötő jellegű részen haladtunk amely két nyüzsgőbb helyet köt össze (Hohentauern, Planneralp). A kilátás szép volt (itt ködben haladtam 3 éve), egész nap szép időben mentünk. 9:25-kor, több mint egy óra és közel 350 méter szint után értük el a Windlucke gerincet, ahonnan szép körpanoráma tárult elénk. A tegnap bejárt hegyeket is világosan felismertem, még a Bösenstein-ek is láthatóak voltak a távolban és utunk további állomásainak egy részéről is lehullt az eddig domborzat alkotta lepel. A gecincet követve szuszogtatós emelkedő után értük el egy órával később a Kreuzkogel 2109 méteres csúcsát, majd kis pihenő után a szomszédos Breiteckope következett. Barátnőm számára ez volt a túra legmagasabb pontja (és mindezidáig csúcscsúcsa is) 2144 méterrel.

21. másnap reggel negyed 9 után úton voltunk felfelé

22. látótávolságra a Kreuzkogel

23. visszanezve a környék hegyeire kelet felé, a háttérben a tegnap ködben bejárt csúcsok is látszódnak, a kép közepétől kicsit jobbra a Nagy/Großer Bösenstein (2448 m) háromszögre hasonlító csúcsa zárja a kilátást

24. Kreuzkogel csúcsáról látható a közeli Breiteckkope (2144 m), amely a következő csúcsunk

25. Kreuzkogel csúcskereszt, 2109 m

26. kilátás északnyugat felé, előtérben a Breiteckkope felől lefelé vezető lejtő látható amin nemsokára haladtunk

Hosszú lejtőt követően egy kis emelkedő, majd egy rövid lejtő után a kanyargós ösvényt küzdöttük le a Kreuzberg csúcsára (2045 m). Ekkor már fél 1-re járt az idő, nagyon lassan haladtunk: nekem a második hosszú túranap volt nagyszákkal fáradtan, az évben először, neki pedig még a kevés magashegyi rutinra volt a visszavezethető ok a tempónk mértékére. Egy kevésbé tetsző, de logikus döntést hoztunk meg: a következő Hintergullingspitz nevű csúcs oldalában vezető ösvényt fogjuk igénybe venni a Planneralp előtti utolsó csúcs előtti nyereg eléréséhez, a gerincút helyett. Az ösvény ritkán járt és keskeny volt, de még így is hamarabb voltunk, mintha a gerincen mentünk volna, egy kicsit sikerült faragnunk a késésből, bár látszódtott, hogy a tempónk nem javult. A Plietensattelbe-n kiöntöttem a pecsétes dobozkából a vizet, majd nyomtam egy plusz pecsétet a füzetembe. Meghódítottuk az utolsó Planneralp előtti, 2019 méter magas Großer Rotbühelt, majd bő 400 méter szintvesztés következett a főleg télisportjairól híres településre. Útközben komoly mélypontom volt, a fáradtság, az úti cél elérésének egyre távolabb kerülése és az egész napos tűző napsütés meghozta „gyümölcsét”. 15 óra 15-kor dobtuk le a zsákjainkat és rogytunk az aszfaltos út szélén lévő árnyékos részre le, az Alpengasthof Rimmigblick-kel szemben.

- 27. Breiteckkope, egy kis szintvesztés következik, szemben a Kreuzberg
- 28. Kreuzberg, 2045 m, háttérben aHintergullingspitz
- 29. kilátás délkelet felé a Kreuzberg oldalából
- 30. Hintergullingspitz alatt vezetett az utunk
- 31. Großer Rotbühel (2019) csúcsáról ismét lefele indultunk, balra a pár óra múlva elért Karlspitze látható
- 32. Planneralm következik
- 33. egy kis zoom az északi irányú kilátás felé
- 34. Planneralm, pihenő

Mivel a vendéglő nyitva volt, így reméltem, hogy nem kell kitérőt tennem a pecsétért, mint 2018-ban. Sikerült is pecsételni és a vízkészletet feltölteni. 4 óra után indultunk el felfele, ismét 2000 méter feletti volt a cél: Karlspitze 2097 m. Ezt a csúcsot a Rotbühel felől is elérhettünk volna, de akkor nem került volna be a pecsét a füzetembe, így muszáj volt lejárni a háromszög hosszabbik részét, amely a hivatalos útvonal is egyben. Nappal szemben lassan haladtunk felfele, az üdülőfalutáni vízenyős rész most nem volt vészes, a törpefenyves egészen a gerincig elkísért minket és még ott is jelen volt sok helyen. A kilátásra továbbra sem lehetett panaszkodni, az idő múlása viszont egyre inkább a tervezett Mörsbachwirt szálláshely (Donnersbachwald déli részéről még kb egy óra gyaloglás és még a falu is igen messze volt) átváltoztatását sürgette. Majdnem fél 7-re értünk fel a napi utolsó csúcsra majd gyors csúcskönyv bejegyzés után mentünk is tovább.

- 35. ismét felfelé
- 36. Karlspitze előtt már csak törpefenyvesek vannak az út mentén
- 37. Karlspitze, 2097 m

A szemben fekvő jellegzetes Schoberspitze felől lefutó gerinc és a Karlspitze felől érkező vonulatnak durván a felénél lévő Karlscharte-nél kanyarodtunk V alakban dél, majd utána délnyugat felé. A csúcs ugye 2097 méteren van, Donnersbachwald pedig 900 méteren, elég nagy bravúrnak kellett bekövetkeznie, hogy egyáltalán a falut még este 9-ig elérjük. Elég nyúzott állapotban mentünk lefele, párom próbált még a csúcs előtt egy Donnersbachwald elején lévő szálláshelyet elérni, sikertelenül. Nagyon úgy nézett ki, hogy ha nem érjük el legalább a falut, akkor másnap már nagyon kevés lesz hozzá, hogy St. Nikolai im Sölktal-t elérjük, a kipihentség hiányáról nem is beszélve. Elcsüggedve értünk le nagy nehezen a Karlspitze oldalában vezető ösvényről a völgy végében elterülő Michelirlingalm-hoz, ahol úgy döntöttünk, hogy megpróbálunk éjszakai szálláshelyet találni, spontán módon, ezzel lemondva a túra Donnersbachwald-Sölktal részéről. A néhány faházból álló legelőterületen az első házáznál találtunk embereket és próbáltunk informálódni a lehetőségekről. Egy közeli nagyobb faépületet néztem ki, az úriember a szomszédja nevében nem nyilatkozhatott, de ő is megpróbálta a falu szélén lévő szálláshelyet elérni, sikertelenül. Megköszönve a próbálkozást továbbálltunk, még hozzá a háztársaságából egy lány is csatlakozott hozzánk aki Németországból dél felé tartott és itt tervezett sátrazni a házáznál lévő emberekhez pedig csak beszélgetett. A szomszédos telken lévő faházzal átlósan szemben állt egy nyitva lévő istálló, amelyet az imént vettem szemügyre. Ő az oldalába verte fel a sátrát, mi pedig a spontán szálláshelyünk (a másik két faház terasza is opció lett volna, de eső esetén nem lett volna védett hely, akkor még nem is tudtam, hogy ennek is jelentősége lesz) közelében mászkáltunk.

38. lefelé a Karlspitzéről, a napos terület elején van a balos letérés, szemben a 2126 méter magas Schoberspitze

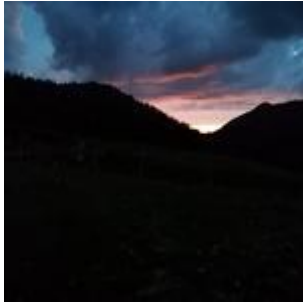
39. szűkös ösvényes haaldtunk lefelé

40. Michelirlingalm, a terasz megfelelő lehetett volna B tervnek az alvásra

41. Zentralalpenweg-Salzsteigweg fonódás

42. legelésző tehenek mögött látható istálló lett az esti spontán szálláshelyünk

Éppen örültünk neki, hogy megoldódott az alvás, ráadásul ingyen, cserébe a rövidebb túráért amikor egy autó állt meg a faháznál, azt hittük a tulaj jött mindnyájunkat elzavarni...oda mentem a sofőrhez és belekezdtem a mondókámba, de hamar kiderült, hogy az úr nem elzavarni érkezett, hanem levinni minket Donnersbachwald-ba, mivel a szomszéd tanyáról a srác akivel az imént beszélünk elérte végül telefonon és így jutott el hozzá a hírünk és most eljött, hogy levigyen minket a szállásra! Nem számítottunk ilyen meglepetésre, de köszönettel elfogadtuk az utat. Azért az piszkálta a csőröm, hogy oké, korai keléssel eljutunk Sölktal-ig, de az almtól a faluig tartó szakasz így ki fog maradni és ezért majd újra vissza kell jönni (hasonlóan mintha a Donnersbachwald-Sölktal rész marad ki). De legalább így most már ágyban, alszunk jó körülmények között és jobban pihenünk, gondoltam. Útközben beszélgettünk a bácsival, a lakókon kívül senki nem hajthat be az útra amin haladtunk, így már egy elképzelt autós egy napos út ötlete is hamar kukázva lett. 20:43-ra értünk le a Perweinhof nevű szálláshelyre, amely már 3 évvel ezelőtről ismerős volt, itt pecsételtem. Ezt most is megtettem, nagyjából ennyi haszna volt az egésznek, ugyanis kiderült, hogy elég drágán tudnak egy apartmant adni nekünk egy éjszakára (csak egy fedett helyet szerettünk volna fürdési lehetőséggel, mivel mindkettőnk hátizsákjából lapult egy matrac+hálózsák kombó, nem pedig luxusapartmant), 100 euró környéki árat emlegettek. Hát ez részemről kizárt volt, mivel nem terveztem ennyit elkölteni szállásra úgy, hogy 2 teljes napig cipeltük az elégséges hozzávalókat az alváshoz. Még egy másik helyet ajánlottak, ahol 50 euró környékén lett volna lehetőség, de ebbe már nem mentünk bele, megköszöntük a lehetőséget és megkértük az urat aki lehozott minket, hogy vigyen minket vissza a hegyre. Öregbítettük egy kicsit a magyarok hírnevét, de legalább tükörbe tudtunk utána nézni, fontos hogy az ember legalább önmagával legyen jóban. Még mielőtt valaki felhozná: barátnőm sem támogatta a drága szálláshelyes opciót. Felfelé menet vágni lehetett a csendet (átlag osztrák fejjel elég nehezen értelmezhető, hogy 50-100 eurós szállás drága lehet és inkább helyette marad a bivak egy random helyen), egy-egy mondatnál próbáltam oldani a hangulatot, talán azóta már nem beszélnek annyit rólunk, június vége óta eltelt már egy kis idő. Majdnem egy órát vett igénybe ez a segítő szándékú, de részünkről felesleges kitérő (a bácsi pénzt nem fogadott el, csak a magyar vadászoknak üzent valami vicces félmondatot). A német lány már szépen elhelyezkedett közben a sátrában, szóltunk neki, hogy mi vagyunk, ne ijedjen meg. Lámpafényben vackoltuk be magunkat az istálló jobbnak tűnő részére, remélhetőleg beázásmentes helyen.

43. miután (feleslegesen) megjártuk a falu széléig tartó oda-vissza utat, 21:39-kor készült a kép, az utolsó fényekről, a fellegek már ekkor gyülekeztek, bár komolynak nem tűntek

Bőven fél 11 volt már mire eldőlünk az 1730 méteren fekvő alvóhelyünkön, ezzel a tavalyi Feldkirch előtti bivakom magassági rekordját bő 500 méterrel megdöntve. Ruha+dupla hálósák eleinte melegnek tűnt, de éjjel és hajnalban eléggé szükség volt rá, párom jobban fázott, ő még annyira sem aludt jól, mint én. Éjfél után hatalmas zivatar érkezett villámlás hegyekkel, gondoltuk, hogy az aljzat nélküli sátorban alvó lány be fog hozzánk térni majd lámpázva és helyet keresve, de egy hangot sem hallottunk odakintről. A mi helyünk jó volt, egy vízcsepp sem ért minket a nagyjából fél órás zuhé során.

Sok-sok felébredés és forgolódás után verőfényes napsütésre ébredtünk. Nem volt okunk sietni, már csak a faluba kellett lejutnunk, így kényelmesen összeszedelőzködtünk, reggeliztünk, majd megnéztük a házaktól nem messze fekvő, némi szinttel elérhető tavat, a Michelirlingsee-t. A szép fekvésű és érintetlen tavat (körbesétálni is nehézkes lenne, ösvényt nem láttunk) megérte felkeresni. Visszaereszkedtünk a faházakhoz, a szélső háznál, ahol tegnap is élet volt, mostanra ismét birtokba vették, ezúttal egy másik társaságot láttunk.

44. felkelés utáni percek

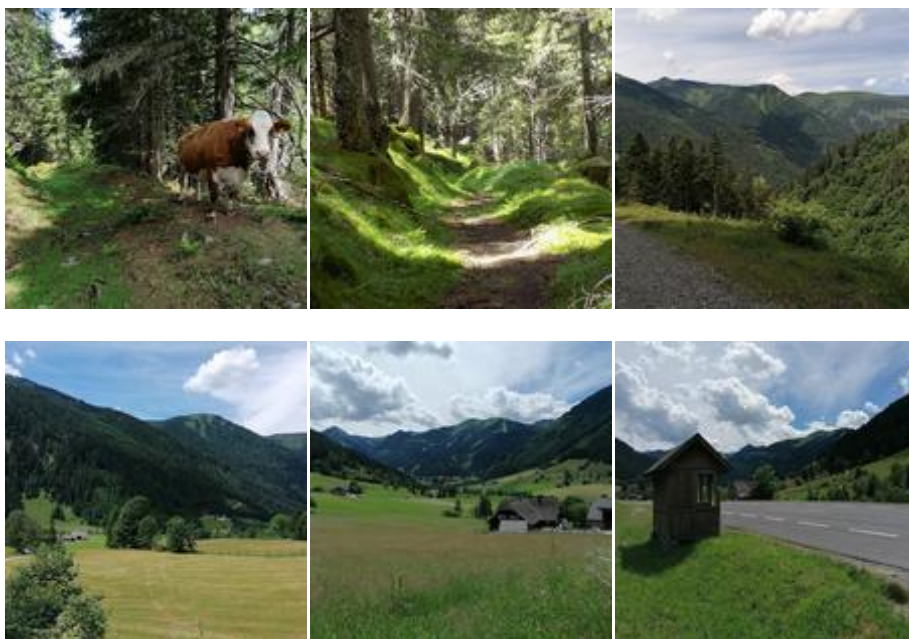

45. Michelirlingsee

46. visszatekintve a tóhoz vezető ösvényről a Michelirlingalm-ra

Visszatértünk a cuccainkhoz, menetrend ellenőrzése következett:.. Úgy döntöttem, hogy ha már a túra rövidebbre sikerült és mivel vasárnap volt is, élek egy ritka lehetőséggel: utazás a Selzthal-Hieflau-Kleinreifling-Amstetten vonalon. Selzthal-Kleinreifling között hetente 2 vonatpár közlekedik végig pénteken és vasárnap 1-1, de azok viszont Bécsből és Bécsbe közvetlenül. Nem értem miért nincsen nagyobb kínálat a gyönyörű vonalvezetésű, Gesäuse hegységet átszelő vasútvonalon. Kleinreifling-Amstetten között normál forgalom zajlik, átlagban órás követéssel. Párommal megbeszéltük, hogy ő Seltztal-Linz útirányon át jut el St. Pöltenbe, ahol újra találkozunk és megyünk haza együtt. A problémát egyedül a Steinach-Irdningbe, az állomásra történő eljutás okozott, mivel újabban már csak síszezonban van tömegközlekedés hétvégén Donnersbachwald és a völgyben fekvő Irdning között. Stoppoláson kívül más lehetőségünk nem volt. 11:35-kor indultunk meg lefelé, a folyamatosan sütő nap ekkorra már eléggé felmelegítette a környezetet, nem fáztunk menet közben. Hol a tegnap kétszer is megjárt dózerúton, hol ösvényen vezetett az utunk egyre lejjebb, a 900 méteren elterülő faluba, ahová negyed 3 után érkeztünk meg. 14:24-kor álltunk meg a buszmegállónál, bő negyed órával később, tucatnyi autó után végre ránk mosolygott a szerencse: egy gyerekes család állt meg, hogy felvegyen minket.

47. az út őrzője

48. hangulatos ösvény vezetett lefelé

49. közeledünk lassan a faluhoz, a szemben lévő hegyek lefutásánál található völgyi út már látótávolságra volt

50.-51. Donnersbachawald határában

52. Donnesbachwald, Perweinhof buszmegálló, túránk végpontja

Az autót vezető hölgy sportosan vezette a járművet lefelé, a kedvünkért még kitérőt is tettek Stainach-Irdning állomásra (Aigen im Ennstalba tartottak, amelyet a Salzsteigweg érint). Nagyon megköszöntük a kedvességüket és a segítségüket, így bőven elértünk még az utolsó lehetőségnél egy korábbi személyvonatot is Selzthalba, ahová 15:39-kor érkeztünk meg. Még volt egy óránk 16:45-is a bécsi vonat indulásáig, szívesen ettünk volna valamit, de az interneten jobban megnéztük a kiszemelt vendéglátóhelyet és az sajnos zárva volt. Így a peronon ücsörögve telt az idő. Fél 5 után elköszöntünk egymástól, majd a bécsi vonat felé vettem az utat, párom vonata egy bő fél órával később ment, ő még kiment szétnézni egy kicsit a településre. Nem bántam meg, hogy ezt a ritka lehetőséget választottam Bécs felé: hatalmas élmény volt ezen a gyönyörű vonalon utazni, a meghökkentő szürke sziklás hegység óriási falai között kanyargott a Cityjet motorvonat.

53. Selzthal állomás, hamarosan indul a bécsi vonat a szép Gesäuse hegységei át

Hieflau elágazóállomás (itt régebben el lehetett jutni Eisenerz-Trofaiach útirányon át egészen Leoben-ig) után kicsit változott a táj, az eddig is követett Enns folyó melletti haladásé lett a főszerep, utasok is akadtak. Weissenbach-St. Gallen állomásig még kijár néhány vonat, onnantól délre viszont a tehervonatokon túl csak a már említett heti 2 lehetőség van az utazásra. Kleinreifling után, Kastenreith elágazásánál (balra St. Valentin felé vezet a vágány) egy nagy vízerőmű adja a fő látványosságot. A további vonalvezetés is szép, bár már kevésbé látványos, Waidhofen an der Ybbs után pedig már megszorodnak a lakott területek. Amstetten-ben álltunk egy kicsit, majd mentünk tovább, én csak St. Pölten-ig. Párom vonata kis késéssel érkezett, amely késés elég is volt hozzá, hogy Bécsben az utolsó előtti magyar vonatot lekéssük. Szerencsére idén már nem a Dácsia az utolsó vonat Pestre, hanem utána egy órával van még egy gyorsvonat (341-es számú), majd utána még este fél 10 után is megy egy railjet (261). Nekünk csak Hegyeshalomig kellett eljutnunk, de azért pozitív a kínálatbővítés. Furcsa ezt összevetni a tavaszi helyzetképpel: covid határozás miatt napi néhány vonat volt csak Bécsig, ill. Bécsből, több vonat, amely eredetileg railjet volt (ezekből csak napi 2 vonat jött be hónapokig az országba) csak Hegyesig közlekedett, belföldi gyorsvonatként lefokozva. Az utolsó railjetet céloztuk meg a késés

miatt, egyetlen pozitív körülmény volt, hogy így volt idő végre normális ételhez jutni: a bécsi főpályaudvar északi oldala közelében lévő, már bevált Cuccu Kebab jóvoltából jutottunk hozzá a kalóriákhoz. Fejenként 1-1 Schnitzel box tartalmát rejtettük el az arcunk mögé. A 261-es számú railjet is késett (nehéz volt már minket meglepni aznap), ráadásul egy bő 20 percet veszteltünk Bécsben, mert nem volt dolgozó, aki a két vonat railjet között a szétkapcsolást elvégezte volna. Magyarországon is dühítő egy ilyen, de egy sokkal szervezettebb és kevésbé munkaerőhiányos országban, a késés dacára még inkább dühítő volt. Bő ¾ órás késéssel értünk Hegyesbe, ahol már az autónk várt a parkolóban, hogy hamar megtegyük a 13 kilométeres utat Rajkára, hogy még az egy órával rövidített alvásidővel is tudjak valamennyit pihenni a másnap reggeli munkakezdés előtt.

Még néhány gondolat:

- szembesülnöm kellett emberi halandó mivoltommal, ami magashegyi túrázást és a nagyzsákozást illeti: nagyobb jelentősége volt a gyalogtúramentes időszaknak, mint gondoltam, ez eléggé érződött menet közben. Na de az ember a fotelból könnyen tervez, aztán a valósággal meg terepen szembesül. Több év magashegyi túrázás után sem szabad elhanyagolni a felkészülést, mert annak hiánya menet közben bosszulja meg magát: a menet közbeni érzésről, fáradtságról nem is beszélve, ugye alapvetően nem azért megy el az ember túrázni, hogy „túl legyen rajta” (persze vannak ilyen napok, de ez ugye nem cél). Első alkalom volt, hogy a kitűzött célt nagy részben a felkészülés hiánya okozta menetidő többlet miatt nem sikerült elérni.
- a szlovák nájvyssie túráim is megirigyelnék ezt a rengeteg rezsimenetet. Szerencsénk/szerencsém volt ezekkel most is, de ezt a speciális túrát (necces megszakítási pont, hiányos tömegközlekedés) leszámítva nem célokom ilyen utakat tervezni.
- a covid miatti áremelkedések Ausztriát sem kímélték, sajnos a drágulás kézzelfogható ott is.

Zentralalpen: Szárazvám-Nagyhöflány-Fertőszéleskút (Müllendorf-Großhöflein-Breitenbrunn) (2021. október 9.)

Október második szombatján keltünk útra barátnőmmel, hogy a Zentralalpenweg Lajta-hegységen át vezető szakaszát végigjárjuk, összesen 36 kilométert tettünk meg. Kicsit kapkodósan értük el biciklivel a vonatot amellyel Sopronig utaztunk, majd átszállás után Szárazvám/Müllendorf állomásig. Háromnegyed 9-kor kezdtük el a túrát, Müllendorf nem az útvonal része (a következő környéki túrámon ide érkeztem, így a lépésfolytonosság megvan, S.J.), így innen rezsimenet következett a szomszédos településre, Nagyhöflányra (kb 3-4 km). Egy étteremben sikeresen pecséhez jutottunk, majd egy emelkedős utcán át hagytuk el a községet. Az erdő szélén viharvert Zentral tábla mutatta, hogy jó helyen járunk, majd egy kis kápolna után kálvária stációi mellett értünk egyre feljebb. A keresztől szép kilátás nyílt a környékre (a faluból sem volt rossz kelet felé).

1. Szárazvám/Müllendorf állomás, a túra kiindulópontja
2. Fertő-tó vidéki hangulat szőlőkkel
3. Nagyhöflányra érkezünk
4. kilátás kelet felé

5. viharvert Zentral tábla

6. kilátás a nagyhöflányi kálváriáról délkelet felé

Az aszfalt a lábaink alatt keréknyomra váltott, néhány gombászó/kutyasétáltató ember jött szembe, majd egy kis takaros Szent Hubertusz emlékhelynél lévő pihenőt érintettünk. Beelőzött egy traktor az árnyas erdei úton, majd hamarosan egy elágazásnál (pad, kuka) kalóriakiegészítő pihenőt tartottunk. Szerettük volna elérni a 18:06-kor Fertőszéleskútról induló vonatot, amivel elég jó csatlakozásaink lettek volna hazafele Vulkapordányban és Sopronban. Rövid ösvényes részt követően érkeztünk meg a Beim Juden nevű nyeregbe. Magyarul a „Zsidónál” nevű nyereg elnevezése egy itt fagyhalál következtében elhunyt zsidó ember nevéhez fűződik. Tempósan haladtunk tovább az árnyas erdei szakaszon, újra keréknyomon (a túra zömén ez volt a jellemző). Hamarosan balról egy út csatlakozott be balról, a mellette lévő réten állt a valamikori Schöner Jäger (Szép Vadász) nevű emeletes házat, amelyet még az Eszterházyak építettek az 1800-as években. A '70-es években az akkor már üresen álló házat többszöri vandál rongálás érte, majd 1980-ban lebontották.

7. árnyas út az erdőben, a túra nagy részén ilyen volt a környezet

8. Szent Hubertusz emlékhely pihenővel

9. Zsidónál/Beim Juden nyeregben

10. Schöner Jäger ház helye

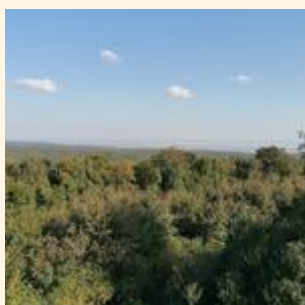
Néhány magasles következett az út szélén, némelyik tágas és viszonylag komfortos is volt (nem annyira, mint a Kalenó határában lévő fűthető vadászles a szlovák-lengyel határ közelében, az volt az eddig általam látott legjobb). Nem sokkal később a Kürschnergrube néhai bányaterületén figyelhattunk meg érdekes sziklaképződményeket az útról. A Nagyhöflányból induláskor már jelentkező jobb térd fájásom itt kezdett el jobban érződni (nyáron semmi baja nem volt, úgy néz ki nem tett neki jót a kevés túrázás), amely sajnos a túra folytatásában csak rosszabb lett, nem gondoltam volna, hogy egy ilyen szakaszra jó lett volna túrabotot vinni. Szokatlan módon találkoztunk a piros-fehér-piros sávtól eltérő kék és sárga jelzésekkel is, ez Ausztriában kevésbé jellemző, a bevett szokás az azonos színjelölésű, de eltérő számozású utak rendszere. A Buchkogelwarte vasvázás kilátójához rövid, de „kötelező” kitérő vezet, a szép kilátásért megérteni megtenni a pár plusz lépést. A gerinctúra jelleg miatt mindkét oldalon kelet és nyugat felé egyaránt ráláttunk a városokra, észak és dél felé pedig az erdőségek borította dombságon pihenhetett meg a tekintet. Délkelet felé nézve Kismarton városa és távolabbi Fertő-tó víztükre jelentette a markáns látnivalót. Itt még úgy tűnt, hogy ha koppra is, de nem lesz gond a kiszemelt vonat elérésével.

11. vadászles az út mellett
12. Kürschnergrube sziklái
13. lassan fába épülő iránytábla, jó pár hasonló volt az út során, főleg az erdőkben
14. Buchkogelwarte kilátó
15. kilátás a Fertő-tó felé
16. kilátás a lapos gerincre dél felé
17. "cégér"

A Könyv-hegy/Buchkogel, 443 méteres magaslatáról leereszkedve kereszteztük a Kismartonból a Lajta felé vezető utat. Nem sokkal később balra letérési lehetőség volt a Wilder Jäger (Vad Vadász) fogadó felé, de itt már inkább haladtunk tovább. Innentől zömében keréknyomon később ösvényen vezető hosszú és eseménytelen, fájó térdes gyaloglás vezetett a következő főútig. A főút előtti 2 km-en lévő erdős, mezős rész tetszett, az órára nézve még nem tűnt lehetetlennek a vonat elérése, viszont a tempót muszáj volt tartani. A B15-ös jelű, a közeli Donnerskirchen felől induló és Bécs felé vezető úton meg kellett kb. 1 kilométert tennünk, Alsó-Ausztria határát átlépve. A következő látványosság a szintén 443 méteres Steinerwegberg lapos csúcsán álló Ferenc József kilátó (Franz Josef-Warte) volt. A kőből épült kilátó felső részén sajnos csak ablakokon keresztül lehetett nézelődni tucatnyi légy társaságában. A környező fák magassága miatt a kilátás kevésbé volt attraktív, mint az előző kilátónál.

- 18. az első főbb út keresztezése
- 19. kellemes környezetben folytatódik a túra
- 20. az ősz színei
- 21. "A főút előtti 2 km-en lévő erdős, mezős rész tetszett"
- 22. Alsó-Ausztria átlépése a szatyorra emlékeztető tábla mellett
- 23. Ferenc József kilátó
- 24. pillantás a kilátóból a Fertő-tóra

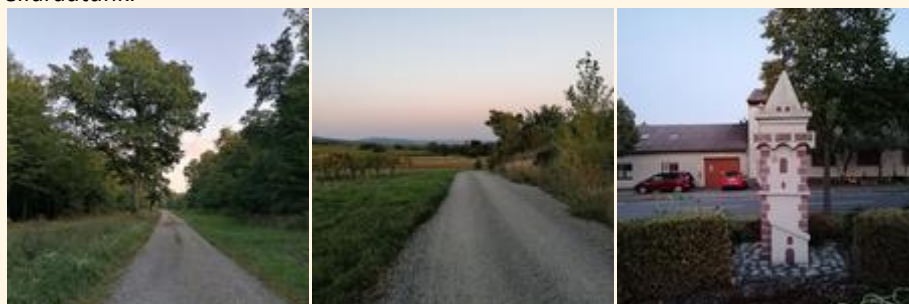
A nézelődés után leültünk a padokhoz pár percre pihenni és enni, inni. 15 óra után indultunk el, és még bő 14 km volt hátra a célig, kezdett neccessé válni a kiszemelt vonat elérése. A dombról lekecmeregve (alig hajló fájó jobb térdem segítségével végrehajtott műveletre nincsen jobb szó) párom mondta, hogy a túracipőjében lévő rossz talpbatét miatt fájdukt meg a lába, nekem a térdem gyengélkedett, így sajnos be kellett látnunk, hogy csak a következő, 19:06-os vonatra lesz esélyünk végigérni. A talpbatét csere barátnőm talpfájását orvosolta, nekem a térdemmel nem volt ilyen egyszerű dolgom. Szelíd terepen nem volt vele baj, csak nagyobb lejtőnél kezdett el a fájni. A bal térdemmel ugyanez volt tavaly tavasszal, ott az Alföldi kéken pár száz kilométer letekerése elmulasztotta a problémát. Idén a második AK teljesítés kapcsán szintén tekertem párszor nem keveset, de valahogy mégis összejött ez a gyalogtúra közbeni fájás. Kicsivel lazább, de azért haladós tempóban mentünk tovább. Útközben megsaporodtak a fejünk felett sűrűn haladó repülőgépek, amelyek kelet felől/felé a schwechati reptérre/ről tartottak. Megkockázatom, hogy némelykor sűrűbben repültek el felettünk mint, amilyen sűrűn napközben jár a pesti 4-6-os villamos hétvége. A zavaró repülő hanghatások sokáig elkísérték még utunkon, a nap is kezdett egyre kisebb szögben sütni.

25.-26. fogtán a fények

Nagy nehezen negyed 6 körül értünk el az elágazáshoz, ahol az utunk végérvényesen északkelet felé fordult, lefelé a gerincről. 18 óra magasságában érkeztünk meg a Fertőszéleskút határában fekvő szőlőkhöz, majd fél 7 felé értünk el a kis városkán át vezető főúthoz, jócskán nyűgösek voltunk már. Elhaladtunk a település nevezetességét jelentő Török-torony (16. században épült megfigyelési céllal, egyszer egy éjszakán át itt őrizték a Szent Koronát) makettje mellett, majd egy jobbos kanyar után a vasút irányában fordultunk. A szépen kivilágított templom, majd házak között elhaladva 5 perccel a vonat érkezése előtt értük el a megállóhelyet. Hát

sem sok tartalék maradt ebben a későbbi verzióban sem, viszont 36 kilométer után nem volt meglepő, hogy elfáradtunk.

27. Fertőszéleskút felé lejt az út

28. Fertőszéleskút határában, szőlők mellett vezetett az utunk

29. a település Török-tornyának makettje

30. Fertőszéleskút/Breitenbrunn megállóhely, a túra végpontja

A vonat rendben érkezett, vulkapordányi átszállást követően Sopronban még bő 1,5 óránk maradt az utolsó győri vonatig, amelyet nagyrészt az állomással szemben lévő étteremben elfogyasztott vacsorával töltöttünk el. Az utolsó győri vonat 22:28-kor indult Sopronból. Leszállást követően még egy kicsit kellett bicikliznünk, így majdnem éjjelre értünk haza.

Zentralalpen: Fraknoi vár/ Burg Forchtenstein –Kabold/-Kobersdorf (2022. január 5.)

2021-es év ősze és telének kezdete (is) nagyon elfoglalta és intenzívre sikeredett. Ezzel párhuzamosan komoly igény merült fel bennem az aktív kikapcsolódásra, edzésre, némi testsúlycsökkentésre és természetesen a túrázásra. A 2022-es nyári szezon szeretném ha jól sikerülne, ezért már januárban ideje elkezdeni a bemelegítést, így esett a választásom az év első napjainak egyikén a Zentral hozzánk szinte legközelebb eső részéhez, melyen még nem jártam. Az útvonal-alternatívák itt két utat kínálnak: az egyik a már lejárt Fertő tó melletti rész és azután Hochwolkersdorfon át közelíteni Krumbach városát, a másik pedig a Lajta-hegységen (ezt tavaly összelejtük) és Kaboldon keresztül közelíti Krumbachot, ez utóbbit szerettem volna megismerni. A tervezés nem sokat váratott magára, az év eleji lazább beosztás egyik hétköznapi szabadnapját ki is használtam az idei első szakasz lejárásához. A nap egyetlen méregfoga a déltől várható eső volt, emiatt már jócskán koraira lett az indulás is tervezve, mivel Kaboldon az 5:41-kor induló buszt kellett elérnem. A táv 21 km volt, döntően lejtőkkel, így teljesen ideális volt az évnnyitó átmozgató túrához.

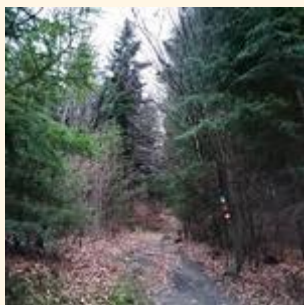
A hajnali 4-re állított vekker előtt, már 3:41-kor magamtól felébredtem és keltem is. Reggelizés után autóbába ültem majd kópházi határátlépéssel a felkelés után egy órával már Ausztriában voltam. Kaboldon a falumúzeum előtti csendes helyen hagytam pihenni az autót, majd a buszmegállóba mentem. Érdekes, de pont az ellenkező irányban kellett várakoznom, mivel igaz, hogy észak felé utaztam, de busz is észak felől érkezett, mert a Kaboldtól egygel északra fekvő faluból, Felsőpéterfáról (Oberspetersdorf) érkezett, ahová kitérőt, tett. Furcsa volt a teljesen csendes falu látványa, reggeli készülődésnek, sok lámpafénynek a házaknál nyomát sem láttam. Egyetlen felszállóként gyarapítottam az utazóközönség sorait a Bécsújhelyre tartó járaton. Veperd (Weppersdorf) északi végén lévő körforgalomnál lévő buszállomáshoz betértünk (menetrend szerint kétszer teszi ezt meg a járat, a felsőpéterfai kerülő előtt is), majd végre észak felé vettük az utat, Márcfalván (Marz) át Nagymartonba (Mattersburg). A sofőr egy megállóval előbb le akart rakni a buszról Nagymartonban, de mondtam, hogy a következő megálló lesz a helyes megfejtés. Azt mondta először, hogy nem megy arra (akkor mi alapján adott jegyet?), de igazamat látva nem forszírozta a témát tovább. Leszállva a Martinsplatz

megállóban ugyanazt tapasztaltam, mint Kaboldon: reggeli nyüzsinek nyomát sem láttam, minimális volt a mozgás, még a közúti járművek terén is. Ki dolgozik itt vajon és mikor? Ingázás? Furcsa. 6:35-kor induló busz bőven időben érkezett a megállóba, rajtam kívül még egy utas szállt fel, aki szintén a fraknói várig váltott jegyet. Továbbra is korom sötét volt, mikor leszálltam a buszról. Szétnéztem a várnál, pecsétet beszerezni még korai volt, így néhány kép után el is indultam a túrára.

1. reggel 5:11-kor már "célba értem"
2. fraknói vár hétköznap reggel 7 óra előtt

A főútról szinte rögtön letértem egy csendes mellékutcába, ahol továbbra is szokatlan csend volt, mintha hétköznap reggel 7 óra helyett vasárnap reggel lett volna. A világosság nagyon nehezen kezdett el nőni, de mire a hajtűkanyarnál lévő kis legelőhöz értem, már kezdett némi értékelhető világos és némi kilátás lenni. Innen pár lépésre tértem le az aszfaltról egy két ház között sövény mellett haladó szélesebb ösvényre, amely nem sokkal később hegyoldalban haladó hangulatos, főleg fenyvesben vezető úttá vált. Sajnos még a fenyőerdő elején nem sok fény volt a fotózáshoz, de a hangulat igazán hamar változott a lakott területen gyaloglásból erdeire.

3. nehezen akar felkelni a Nap
4. sövényes keskeny úton tovább
- 5.-6. hangulatos erdei szakasz

Némi emelkedő után értem el a másik útvonal csatlakozását az egyik ház hosszú kerítésének sarkánál. A csatlakozó úton haladtam el több mint 5 évvel ezelőtt, még sok-sok szép és nehéz feladat várt rám a több mint 1000 kilométerrel arrébb lévő végpontig. Ez ezúttal sem lesz másként, ugyanis főleg a 3-as kötet útvonalán szeretnék haladni az idei szezonban. A két útvonal 1,4 kilométeren keresztül halad együtt innentől a Fraknó-Rozália nevű településrész végéig, ahová érkeztem. Az ösvény, majd néhány lépcső vezet fel az aszfaltútig. A környező házak mellől szép kilátás nyílik kelet, északkelet felé, még a Fertő tó vize is megcsillan a távolban. A Rozália falu egyben az azonos hegység legmagasabb pontjánál (Heuberg, 748 m) fekszik, ahol kápolna áll, első bejárásomkor felmentem oda is, ezúttal kihagytam a kitérőt. Járdán mentem a falu végéig, majd pár lépés után érkeztem az elágazásba, ahol ezúttal egy egyenes, Hochwolkersdorf felé vezető irány helyett, balra, kelet felé fordultam.

7. Rozália, útjelző táblákkal

8. kilátás a házak között a Fertő-tóra

9. Rozália vége, innen nézve eleje

10. elágazás Kabold felé, avagy ezúttal a másik útvonalon át ugyanoda (Krumbach, később)

Mivel a Rozália a túra legmagasabb pontja, így főleg lejtős volt a terep innen, kellemes erdei környezetben haladtam. Két, Hochwolkersdorfból Sopronba tartó bringás előzőtt be. Jól haladtam a keréknymon. Sajnos az eső 2,5 órával előbb érkezett, 1-2 kisebb megszakitással 1,5-2 órán keresztül esett is. Kár volt korán kelni...Schwarzkogel oldalában lévő kápolnánál lévő sárga jelzés kiágazása előtt már muszáj volt esőkabátot felvennem és a kis zsákomra az esővédőt feltenni. Nem sokkal később egy szép fenyősor mögött lévő ház mellett fekvő karácsonyfa ültetvény mellett haladtam el. Erdő közepén ritka az ilyesmi. Főleg lombhullató erdőben vezetett tovább az utam, már szinte teljesen dél felé haladva. Az erdőből kiérve balra Szikra (Siegraben) falu az adó- és obszervatórium tornyaival, jobbra pedig házcsoportok és a távolban a dombon elterülő Hochwolkersdorf látványa fogadott, előtérben a közelebbi Burgberg kilátója említendő.

- 11.-13. ismét hangulatos erdei szakasz, főleg fenyőkkel
 14. karácsonyfa nevelde az erdő közepén
 15. vegyes erdő következett
 16. Szikra (Sieggraben) a láthatáron, balra fent az adó- és obszervatórium tornyaival
 17. jobb kéz felé a látvány, jobbra fent Hochwolkersdorf házai látszódnak
 18. Burgberg, némi zoommal

Egy faluszéli elágazásnál (Schörderl) egyenesen mentem tovább, jobb kézre egy fánál lévő pad hívogatott pihenőre, de inkább mentem tovább. A út kivezetett az aszfaltra, melyet egy szűk fél óráig koptattam, majd újra földútra tértem rá. Kezdetét vette a nem túl érdekfeszítő, S31-es gyorsforgalmi út mellett vezető rész. A gyorsforgalmi egyik pihenőhelyét éppen mostanában alakítják ki, a szedett vetett-kerítésből és a keréknymokból látható, hogy nem rég még komolyabb munkák folytak a helyszínen, de még nem adták át a nagyközönségnek a pihenőt. Már vártam a jobbos letérést, ahonnan már egyenes út vezetett a végállomásra, azaz visszatértem Kaboldra. A várba nem lehetett bejutni, de kívülről is impozáns látványt nyújt. A főútra kiérve szerettem volna minél hamarabb pecséthez jutni, majd megindulni hazafelé, de ez nem ment könnyen: a hentesboltban nem adtak, a kocsmában a kedves magyar hölgy adott volna, csak nem volt pecsét. Az utolsó lehetőségként egy másik hentes és bio élelmiszerbolt maradt, itt sikerrel jártam. A buszmegállónál lévő, Zum Dorfwirt'n étterem zárva volt, ahol a rendes Zentral pecsét is van a Kontrollstelle tábla szerint.

19. egy kis aszfalt következik
 20. fába gyógyult útjelző tábla, januári túráim során nem az egyetlen volt

21. autópálya melletti érdekesítő rész
22. Kabold, kézzelfogható közelségben
23. kaboldi vár kapujánál
24. Zentralalpenweg Kontrollstelle
25. Kabold központja, a túra vége
26. konténerben elhelyezett személyzet nélküli bolt, a jövő?

Nem mondok újdonságot, de 13 óra után is kihalt volt a környék, néha látszódott 1-1 mozgás vagy autó. A térnél lévő személyzet nélküli bolt is elgondolkodtatott a jövővel kapcsolatban. Cserébe legalább látszódott az út mellett néhány magyar szemmel is kompatibilis ház, nem pedig csak a megszokott új/újabb, modern építésű futurisztikusabb darabok képviseltették magukat. A kanyargósra betonozott medrű patak melletti utcában tértem vissza a kocsimhoz. A parkolótól pár lépésre gyógyvizet források találhatók, külön kis üvegfalú épületben, amely szabadon látogatható. Az eső ellenére is kellemes átmozgató túra volt ez!

27. magyar szemmel értékelhető régebbi stílusú házak, a középsőre a magyar oldalon még egy Kádár kocka alapú reinkarnáció is ráfogható lenne
28. kanyargósra kibetonozott patakmeder
29. gyógyvízforrások épülete

Hazafelé meglátogattam pár állomást a már régen bezárt Sopronkeresztúr-Felsőlászló vonalon. Érdekeség, hogy Felsőpulya és Sopronnyék-Haracsony állomások között a vonal hajtánypályaként él tovább. Egyik nap felfelé, a másik nap lefelé lehet haladni a sínbiciklikkel, közben persze van lehetőség büfék kínálatából is fogyasztani, az amúgy is borsos (minimum 66 euró/út) jegyár mellett, amely nem tartalmazza a visszatérés költségét. Komoly üzlet épült erre a tevékenységre, különböző családi jegyekkel meg visszafuvarozásokkal. A legális hajtányozás magyar eljövételére még egy kicsit várni kell (szerencsére azóta Kecskeméten már van rá lehetőség, S.J.).

30. Sopronnyék-Haracsony állomáson már a kézi hajtányoké a főszerep

Zentralalpen: Rozália/Rosalia-Fraknói vár/ Burg Forchtenstein –Százavám/Müllendorf (2022. január 9.)

Az előző túra után 3 teljes nap elteltével ismét egy új szakasz lejárásának előestéjén voltam. Úgy döntöttem, hogy az edzésbe, időmbe és a képtáram teljessé tételéhez belefér, hogy újból lejárjam a Fraknói vár-Rozália szakasz 4 kilométerét az ellenkező irányból, ezzel kerekén 30 kilométeressé téve az utat.

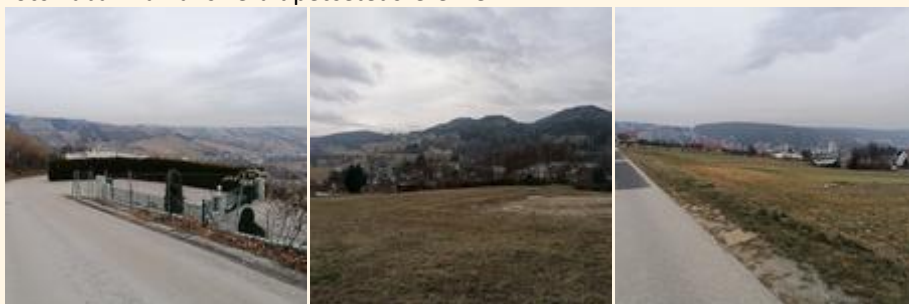
Nem kellett nagyon korán kelnem a hónap utolsó egyszámjegyű dátumú napján, Sopronból a 8:44-es bécsújhelyi vonattal utaztam Nagymarton állomásra (Mattersburg), ahol az állomásépület mögött elhelyezkedő kisebb buszállomásról indult a busz a Rozália felé. A néhány perces átszállás remekül működött, fél 10 felé már le is szálltam a járatról. A korábban már megismert útvonalon haladtam visszafelé a vár irányába, közben tudtam pár képet csinálni azokon a részekén is, ahol 4 nappal korábban még sötét vagy erősen félhomály

uralkodott. A várhoz érkezve, a nagykapun belépve a pénztárhoz mentem, ahol két kedves fiatal lány jóvoltából hamar a füzetembe került az igazolópecsét.

1. Sopron, nemsokára indulás
2. egy kisebb-nagyobb ugrás után: Rozália, ezúttal lefelé indultam el
3. szedett-vetett hajlék
4. hangulatos fenyves
5. Fraknó előtt visszanézve, immáron teljes lett a képtáram a szakasról
6. fraknói vár közeleg
7. fraknói vár, ezúttal végre világosban, érdekes a várfal előtt álló szoboralap, szobor nélkül
8. a vár belső részlete

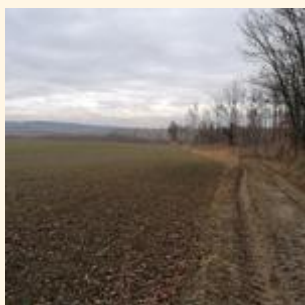
Lejtős úton haladtam el a vár alatt, majd egy kereszteződés után egyenesen mentem tovább, egy meglehetősen unalmas részen. Jobbról kilátás töredékek jelezték, hogy jobb időjárásban lehetne jobban nézelődni, de ezúttal maradt a „félgőzös” kilátás párával és némi köddel. Lejtős út vitt a Schreiner-mühle nevű településrész völgyébe, ahonnan ismét fel kellett jutni az aktuális dombra. Visszanézve szép volt a látvány, érdekes módon se a Rozália tv tornya, se a vár nem látszódott. Nem sokkal később már Rétfalu (Wiesen) határában jártam, nem a jelzett úton érkeztem a faluba, de ezt hamar korrigáltam egy átkötő utcán keresztül. A központba érve a helyi kocsmában hamar sikerült pecsétet szereznem.

9. Fraknó határában, jobbra van némi kilátás az egyhangú részen, de az is részben ködben
 10. visszanézve Fraknó felé Schreinerermühle határából
 11. Rétfalu közeleg
 12. Rétfalu/Wiesen központja

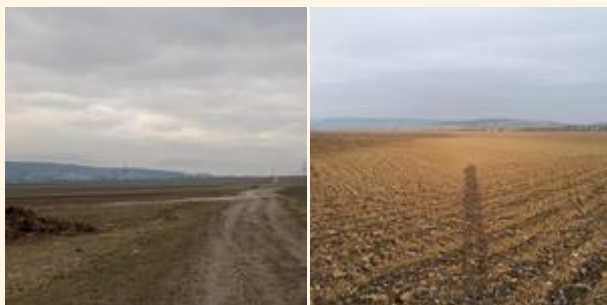
A számomra mérsékelt érdekes központ épületei után egy emelkedős mellékutcába tereltek a jelek, majd ennek vége után nem sokkal el is hagytam a település kezdetét jelző táblát. Rövid aszfaltos rész következett egy nem túl forgalmas úton, majd jól jelzett letérés után ismét egy kis aszfaltozás következett (a völgyben a rétfalui fesztivál sátrainak csúcsai látszódtak, úgy látszik azok állandó jelleggel fel vannak állítva), majd a túra fénypontját jelentő szép, de sajnos rövid erdei szakasz következett. Érdekes látvány volt a nyárfával vegyes erdő. Keresztettem a Sopron-Bécsújhely vasútvonalat, mivel pár perccel később érkezett egy vonat, így meg is vártam a közeledő 5047-es motorkocsit fotózási céllal. Sajnos a képeim nem lettek értékelhetőek, úgy néz ki lassan újabb fényképezőt kell nyugdíjaznom. Fairtásos területek mellett vezető keréknymon haladtam tovább, elhaladtam egy fára függesztett „Erdő fohásza” osztrák verziója mellett. Szerencsére a favágásos rész nem tartott sokáig, így újra csend és egyedüllét vett körül. Az S4-es gyorsforgalmi út felett történő átkelés végett az út egy kis kerülőt tesz a híd miatt, majd az eredeti irányra tér vissza. Eleinte elhanyagoltabb úton, majd rendes keréknymot koptattam, nem volt rossz az erdő szélén haladó rész. Jobbos kanyar után egy rövid ideig hangulatos patak mellett vezet az út, ez volt a túra második látványossága számomra.

13. Rétfalut lassan elhagyva

14. visszatekintve
15. végre egy kis kellemes erdei rész
16. 5047-es motorkocsi halad Rétfalu-Siklósd (Wiesen-Sigleß) megállóhely felé, a közeli képek sajnos nem sikerültek jól
17. csendélet kis vadászlessel
18. autópálya kerülés
19. erdőszélen
20. patak menti hangulatos szakasz

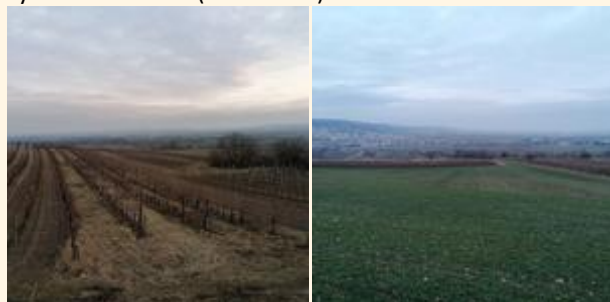
Hosszú egyenes következett, átbújva a nagyfeszültségű távvezeték alatt, először jobbról Siklósd (Sigleß), majd balra Pecsenyéd (Pötsching) házai látszódtak. Nem sokkal később Tormafalu (Krensdorf) is megmutatta magát, szintén jobb kéz felé. Keresztteztem a Pecsenyéd felé vezető forgalmas utat, majd kisvártatva egy sertéstelep mellett fiatalos erdőn haladtam át. Az erdő túloldalán a szántók mellett vezettek a jelek, majd egy kicsit kellett aszfalton haladni Völgyfalva (Zillingtal) felé, majd egy jobbos kanyar következett, ismét egy keréknymra. Visszanézve a lemenő nap fényeiben megcsillantak a Rozália hegység dombjai, távolról látni lehetett a Rozália tv tornyát is. Nyugat felé komolyabb hegyek körvonalai látszódtak, balra, észak felé pedig a végállomást jelentő Szárazvám/Müllendorf és a környékbeli domborzat jelentette a kilátást.

21. átbújva a távvezetékek alatt, lent folyt a kis patak
22. visszanézve, háttérben a Rozália-hegység
23. rőfögésből nem volt hiány, külön tetszettek a fekete foltos példányok
24. az erdő túloldalán haladva
- 25.-26. Rozális hegység és a torony közelebből, a közeléből indultam délelőtt
27. nyugat felé tekintve már komolyabb hegyek körvonala látszódtak
28. balra észak felé Szárazvám is látszódtott (középtől balra)

Faoszlopok mellett haladtam a kényelmesen járható keréknymon, mely a Völgyfalva-Félszerfalva (Zillingtal-Hirn) út keresztezése után elhanyagoltabb volt. Megérkeztem a környék egyik majorsági részére (erről kiadós trágyaszag árukkodott), amely egy szeméttel szomszédságában állt. Itt terveztem toronyirányt Müllendorf felé menni, de mivel még volt több mint egy óráig a vonatig, világosság is kitarzott még, így úgy döntöttem, hogy haladok a kijelölt úton. Az út egy kis emelkedő után egy porta mellett vezetve ismét emelkedésbe kezdett a szeméttel mellett, jobbról a dombtetőről szép kilátás nyílt kelet és északkelet felé a Fölligkapelle

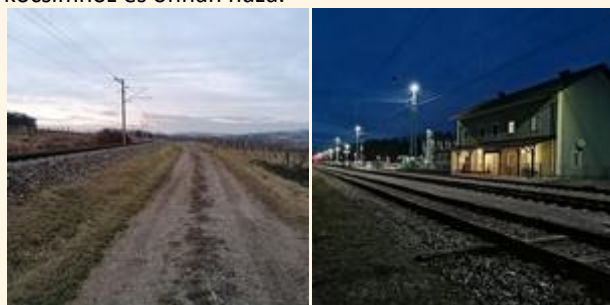
kápolnájától. Lépteimet fokoztam, az erőlködés nem esett jól, de az edzés és a folyamat maga igen. Az aszfaltos út hamar átbukott a legmagasabb ponton (balra adótorony, hangulatos erdő, melynek közepén a térkép szerint egy romos kastély van, nem kerestem fel) és lejtetni kezdett. Szemben észak és északkelet felé szép kilátás nyílt Kismarton (Eisenstadt) felé.

29. kilátás kelet felé a Fölligkapelle mellől

30. nem sokkal később a domb oldalában átbukva: kilátás északkelet felé

Láttam, hogy kényelmesen elérem a 17:13-as vonatot, az előző 16:13-ast éppen láttam elmenni a szőlők között. Egy sajnálatosan elhunyt ember emlékére állított kereszt mellett elhaladva értem el a Sopron-Ebenfurth vasútvonal kereszteződését. Innentől Nagyhöflányra az utat nem folytattam, mivel az októberi túra során már felkerestük a falut Müllendorf felől, így a vasút mellett az állomás felé vettem az irányt. Mivel közvetlen eljutási lehetőség az A3-as autópálya miatt akadályozva van, így kénytelen voltam a két vasúti hidat (van egy közvetlenül az állomás előtt is) igénybe venni, fényvisszaverő mellény használata mellett. Megnéztem a menetrendet, megvártam az Ebenfurth felé elhaladó vonatot, majd remélve, hogy sem szembejövő, sem követő vonat nem érkezik (nem jött semmi) a töltésre fellépve a két hídon át jutottam a túra végét jelentő szárazvámi állomásra. Fűtött váróterem nincsen, így az első vágány melletti üvegkalitkába ültem be bő 10 percre. A soproni vonat pontosan érkezett, fedélzetén tértem vissza a magyar területre, majd némi séta után a kocsimhoz és onnan haza.

31. vasút mentén vezetett a túra utolsó, kb. 1,5 kilométere

32. Szárazvám/Müllendorf állomás, a túra végpontja

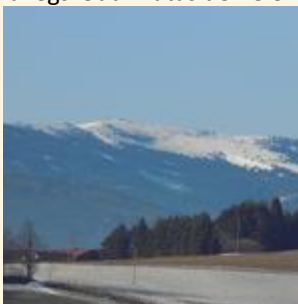
Zentralalpen: Krumbach-Kabold/Kobersdorf (2022. január 12.)

Január harmadik, egyben utolsó Zentral túráját az október óta megtett szakaszok összekötésével zártam. A 23 kilométeres táv alapvetően lejtős terepen terült el, de azért akadtak emelkedők is. Ezúttal is autóval jutottam el Sopronba, utána a 7:47-es vonattal utaztam Bécsújhelyig, majd az aspangi vonat Desirojára történt átszállás után mentem a 2016-ból már ismerős Edlitz-Grimmenstein állomásra. Ezúttal is megállapítottam, hogy a Desirok osztrák változata sem szebb a magyar verziónál (az utastere jobb annál, mivel ezekre legalább 20 év alatt költöttek is valamennyit), szakmai szemmel is nehezen feledhető műszaki nehézményeket okoztak nekem pesti pályafutásom alatt a magyar testvérei, tudtommal az osztrák térfélen sem problémamentes az üzemük. Mivel Bécsújhelyről a mindenhol megállós személyvonattal jöttem el, így volt lehetőségem lefotózni a nem sokkal később érkező, majd induló gyorsított vonatot is az állomáson, az itteni buszos átszálláshoz az is bőven elég lett volna, de semmi kedvem nem volt pluszban várakozni, inkább utaztam egy lassabban haladó járművön.

1. Csatlolt Desirok indulnak Edlitz-Grimmenstein állomásról Fehring felé

9:29-kor érkező busszal mentem tovább Krumbach Markt központjában található megállóig. Az átlósan szemben lévő pékségben ezúttal is sikeresen tudtam pecsételni, majd néhány képet csináltam a központról és a templomról, ezután egy padra ülve tízóraiztam meg. 10 óra után 1-2 perccel indultam el a túrára, szerettem volna Kaboldon a 16:57-es buszt elérni. A központot egy balos kanyarral hamar magam mögött hagytam, majd szintén balra egy ház kerítésére függesztett lufikat és képeket tekinthettem meg egy 30. születésnapját ünnepelt Sabrina nevű hölgyről. Ezúton is boldog születnapot neki, ennél a pontnál gondolkoztam a saját 30. születnapom történeteiről, de semmi különös nem ugrott be azon kívül, hogy dolgoztam, szóval erről a buliról (mármint nem Sabrinaéáról) már lecsúsztam. Az aszfalt folyamatosan emelkedve vezetett ki a völgyből melyben a városka fekszik, ezáltal a napos és tiszta hideg időnek köszönhetően szépen látszódott a nyugati irányba a Hochwechsel csúcsa és a lefutó gerincek, majd egyre feljebb haladva pár egyéb domborzat is felfedte magát. Közben felismertem a helyet a település nevének táblája után ahol annak idején megkergetett két kutya az esti szürkületben. Ezúttal csend honolt a területen, a lejtő után Tiefenbach házai következtek, majd ebből a völgyből is egy jó közepes emelkedővel jutottam ki. Nem esett jól még ez a kicsinek számító emelkedő sem, de tudtam, hogy később a szezonban ennél sokkal nagyobbak várnak és már most időszerű a kondit (ismét) gyűjtögetni hozzá. Nem sokkal később volt a környékben a legszebb kilátás dél felé.

2. Krumbach, érkezés utáni pillanatok

3. lassan magam mögött hagytam a kisvárost, háttérben a Hochwechsel látható

4. Hochwechsel közelebről

5. Tiefenbach előtt

6. Tiefenbach (Mélypatak) házait elhagyva

7. szép a domborzat dél felé, 2016 telén itt esti szürkületes képet tudtam lőni
(<https://forum.index.hu/Article/viewArticle?a=142511827&t=9012640>, 21. kép)

A forgalom pont akkora volt, hogy ne érezzem komfortosan magam az aszfaltos úton, egy kis fenyves után elértem a 1-es kötet helyi útvonal-alternatívájának elágazását Straß határában: balra haladva Hochwolkersdorf felé lehet eljutni (ahonnan érkeztem még 2016-ban), majd egy rövid rozáliai találkozás után a két lehetőség ismét szétválik, hogy aztán az egyik a Fertő-tó közelében, a másik pedig a Lajta-hegységen át közelítse

Fertőszéleskutat (Breitenbrunn), ez utóbbin haladtunk/haladtam az utóbbi időben, most pedig a főútvonalat zártam be Kaboldig, innentől már mindkét útvonal teljesen le lett járva.

8. teljes rálátás a Hochwechsel gerincére és környékére

9. útvonal-alternatívák elágazása Straß határában

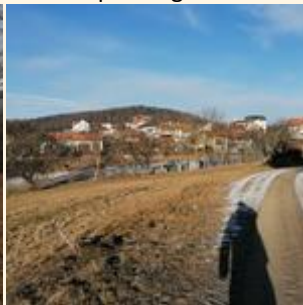
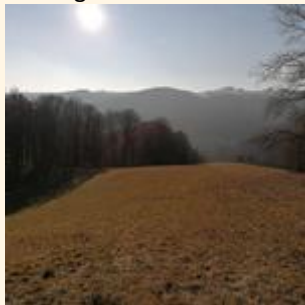
Tehát jobbra fordultam Kabold felé, a táj szerves részét képezik a házcsoportok, kisebb falvak, gazdaságok és dombok, Blumauig ezek az elemek határozták meg a túra képét (ún. Bucklige Welt régió, amely magyarul Ezer domb területe névre hallgat). Straß, Gehring majd később Stang falucska következett a sorban. Gehring és Stang között az Aigen nevű rész után visszafordulva gyönyörűen mutatta meg magát a havas Schneeberg. Ezt leszámítva kissé monoton volt az aszfaltkoptatás, már vártam, hogy a szemközti megmutatkozó Lánzsér (Landsee) falut elérjem. Stang után nagyobb lejtő következett, majd egy fenyvesbe érve a szerpentinről rövidítési lehetőség adódott a jelzett úton át Blumau felé. Az erdőből kiérve egyből megtetszett a kis hangulatos falu. Leérve az aszfaltra néhány ház és egy fűrésztelep mellett haladtam el, majd nemsokára jobbra fordultam. Érdekes, hogy az itteni település névtábla, már Sopronszentmártonhoz (Markt St. Martin) sorolja a kis falut, még pár perccel korábbi rész pedig Hollenthonhoz tartozik. Hiába, úgy látszik a völgyi romantikus fekvésen néha osztozni kell. Csábító volt az aszfaltos út lehetősége Lánzsér felé, de én kitartottam a kijelölt út mellett, így ennek megfelelően balra fordultam. Elhanyagolt és lakatlan házak kerültek többségbe egy kis kis jó állapotú kápolna környékén, jó az ilyesfajta valóságot itt is meglátni, nem csak folyton a csili-vili új házakat nézegetni.

10. egyenesen (jobbra) folytattam az utamat
11. jellegzetes tájkép az ún. Bucklige Welt területén
12. behavazott Schneeberg lenyűgöző látványa
13. Lánzsér a távolban
14. aszfaltkoptatás Stang előtt
15. tájkép Stang után
16. végre egy kis erdő!
17. Blumau néhány lépésnyire, idilli fekvésben
18. házörző macska

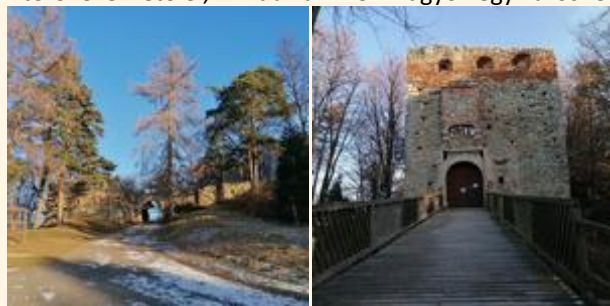
Keskeny erdősávban vezetett először az ösvény (illetve amit belőle meg lehetett találni), majd egy réten pár percre pihenni ültem le. Ekkor vettem észre, hogy 2018-ban befogott McKinley bakancsom jobbos felén egy nagyobb fajta lyuk tátong a talp-felső rész találkozásánál. Hát igen, az idő múlik és nem most volt a Jerzens-Habichen túra, ahol először használtam, hamarosan eléri így a nyugdíjkorhatárt. Erdőbe tértem, majd keréknyomot követtem egészen Lánzsér falujáig. A szuszogató emelkedő előtt is világossá tette, hogy még csak a minimális szintek napját sem ma fogom ünnepelni. Azt hittem ez is olyasmi falu lesz, mint az összes többi a környékben, de nem! Csendes mellékutcjában haladtam, majd a templom utáni útkereszteződésben egy kőpark (mindenfelé kőzetek táblákkal ellátva) szegélyezte utamat. Szerda délután volt, de mintha vasárnap lett volna. A főútcán is minimális volt a forgalom, a buszmegállóban megnéztem, hogy eléggé szerény a kínálat tömegközlekedésből: Kabold felé összesen reggel 2 busz van (ebből 1 csak iskolai napokon), míg az ellenkező irányba (csak a faluig, átmenő járat Wiesmath felé nincsen) délután összesen 4 járat (ebből 3 csak iskolai napokon) áll rendelkezésre. Természetesen a leírt buszok csak hétköznapokon közlekednek, hétvégén nincsen semmi. Kaboldhoz hasonlóan itt is megtalálható a személyzet nélküli boltos konténer, de mielőtt ez az impulzus eluralkodott rajtam, akkor érkeztem meg a központban lévő "zum Schlossruine" étteremhez, amely a ritkaságnak számító eredeti Zentralalpenweg Kontrollstelle táblával hirdeti, hogy ez a hely bizony igazolópont.

19. pihenő a réten
20. Lánzsér közeleg
21. eredeti igazolópontos tábla, nagy ritkaság

Belépve a vendégtérbe megcsapott a frissen sült húsos étel illata és ennek megfelelően kezdte el az egyik asztalnál egy srác fogyasztani a rendelését. Igyekeztem nem tudomást venni az íncsiklandó illatról, amely a félig üres gyomromat erősen ingerelte, így ez csak félig sikerült. A pultos hölgy kérdezte, hogy szeretnék-e valamit fogyasztani, szívem szerint én is rendeltem volna egy hasonló menüt, de végül egy fél másodperc után válaszoltam, hogy köszönöm nem, csak pecsételnék. Sajnos nem Zentralos pecsét nem volt, de egy ilyen helyen (csak ez az egy lehetőség volt pecsételni a faluban) még a pecsételés ténye is említésre méltó. Elköszöntem, majd kiléptem erről a kellemes hangulatú, régies berendezésű helyről, egyszer jó lenne ide visszatérni. Utamat a főútcán folytattam tovább, egy-egy háznál a vakolat alatt kilátszott az építőanyag, ez nem szokványos dolog Ausztriában, de üdítő volt látni ismét, hogy nem csak felújított és új építésű házak léteznek az országban, utóbbira is lett példa a falu végénél. Előbbire pedig jó példa volt a templom előtt elterülő régebbi stílusú házak sora. Erdőbe léptem, majd egyre inkább a lánzséri várba vezető kiterő időbeli lehetőségein gondolkoztam. Elhaladtam egy régi temető mellett, majd a várhoz érkeztem: sajnos a bástyán lévő kapu zárva volt, így a

várlátogatás meghiúsult (de legalább vannak magyar szövegek is a táblákon). Legalább majd ezért is érdemes lesz egyszer visszatérni, de akkor már a közeli kolostorromot is megnézném amely a túraútvonaltól kicsit több kitérővel érhető el, mint a vár. Nem vagyok egy városnéző típus, de ez a falu tetszett.

22.-23. a lánszéri várnál

Innen lejtős úton ereszkedtem le egy keréknyomra, majd onnan egy ösvényen ismét fel egy másikra. Meglepően hangulatos fenyvesben haladtam innentől egészen Kabold határáig. Egy rövid ösvényes rövidítés is akadt a lefelé vezető szerpentinben, majd kisvártatva a falu szélső házainál találtam magamat, erősen kezdett szürkület lenni, kiléptem, hogy ne kelljen futni a buszhoz. Először új építésű házak mentén vezetett az utamat, majd nemsokára a megszokott házak közé, egy-egy régi stílusú is keveredett, ez jellemző Kaboldon, ahogy az idei első túra végén megállapítottam. Pár perccel a busz érkezése előtt értem el a központot és megállókát. Szerencsére pecsételnem nem kellett, mert kereken egy héttel ezelőtt itt megtettem, ennek megfelelően ismét a szerdai szünnapra érkeztem a Kontrollstelle táblával ellátott étteremhez. A buszmegállók többes száma indokolt, ugyanis a Veperd (Weppersdorf) felől érkező busz az egyik oldalon lerakja az utasokat, majd befordul a szemközti megállóba a felszállókért. Az érkezés előtt átfutottam a túloldalra, a menetrendi időadatok is ennek tényét igazolták vissza, de biztosnak láttam az érkező buszhoz visszasietni, ha már ideértem, akkor nem akartam lemaradni róla.

24.-26. a túra végére az erdőé lett a főszerep, Kabold felé gyönyörű fenyvesben haladtam sokáig

27. Kabold határában lévő elágazásnál

28. a település nyugati felén is sikerült 1-2 régebbi portát kiszűrnom

29. Kabold központjában ért véget a túra

Megvettem a jegyet Márcfalváig (Marz), ahol halovány esély lett volna egy csatlakozó buszt elérni a vasútig, majd ott a vonatot, két egyperces átszállás nem tűnt reálisnak (nem is értem minek dobta fel a menetrendi kereső) és ezt a tervet el is elsöpörte a busz pár perces késése. Így maradt a gyaloglás Márcfalva központjából a bő egy kilométerre fekvő Marz-Rohrbach vasúti megállóhelyig. A 17:47-es Sopronkeresztúrig (Deutschkreutz) közlekedő Herkuleses ingavonat időben érkezett, Sopronból pedig négy kerék segítségével tértem haza.

30. várakozás Márcfalva-Fraknónádasd/Marz-Rohrbach megállóhelyen

Zentralalpen újratöltve: Mönichkirchen-Krumbach (2022. február 14.)

Előzmény: <https://forum.index.hu/Article/viewArticle?a=142537310&t=9012640>

Valentin napon indultam el az Alpok lábától a legutóbbi túra kezdetéig összekötni a második bejárásom lépteit. Néhány nappal ezelőtt a munkahelyemen megkapott szabadjegyet is fel tudtam avatni túraszakmai szempontból is. Ezt az ún. Klimaticket-et bárki kiválthatja aki sokat utazgat Ausztriában: érvényes vasútra, buszra és városi helyi közlekedésre egyaránt, 1000 euró környéki összegért. Örülök, hogy ez az előremutató lehetőség halandó ember számára is elérhető. Összehasonlításképpen: Magyarországon 250 ezer forinttól kezdődik a vasúti „civil szabadjegy”, amely ugye pl. buszra és a Bkv-ra sem jó, tehát az osztrák ajánlat nagyon kedvező. Jó lenne Magyarországon is megélni ilyen tarifaközösségeket (az országbérlettel végrel sikerült 2 évvel később, S.J.).

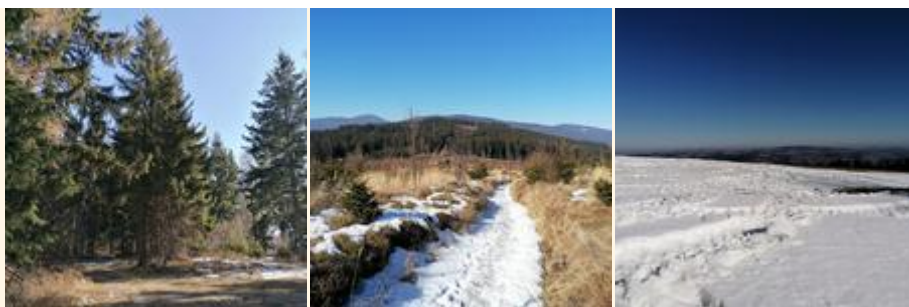
Sopronból a 7:47-es személyvonattal jutottam el Bécsújhelyre, majd átszállás után utaztam Aspang állomásig, innentől Mönichkirchen központjáig buszoztam, ahová 10 óra előtt kicsivel érkeztem meg. Nem kellett sietnem, bő 6 óráig volt a 18 kilométeres túrára. Napos, tiszta, de télies idő fogadott a bőven 900 méter felett elterülő településen. A megállótól pár lépésnyire lévő polgármesteri hivatalban rögtön be is tudtam szerezni a pecsétet a füzetembe, többet nem is kellett ezzel foglalkoznom a túrán, mert a krumbach-i pecsétet már legutóbb begyűjtöttem. Csináltam pár képet a kilátásról, majd az új lúdtalpbetétemet egy padnál élesítve megindultam lefelé.

1. átszállás Aspang állomáson

2. kilátás Mönichkirchen-ből észak-északkelet felé

Hangulatos fenyvesben vezetett az utam néhány havas, de szerencsére nem beszakadásos havas ösvényen. A Hartberg 918 méteres magaslata előtt jól jelzett letérés következett balra, majd áthaladtam az Auschlag-Zöbern és Tauchen-Schaueregg (első bejárásomról ismerősen cseng a név) közötti vasúti alagút felett. A magaslat után egy elágazás következett paddal, majd egyre nyíltabb lett a terep, természetesen a viharos hideg szél is mellém szegődött, nagy örömmre. Hátrafordulva gyönyörű kilátás nyílt a légvonalban nem túl messze elterülő Schneeberg-re. Egy újabb pad+kereszt kombó után átkeltem az A2-es autópálya fölött, majd az újabb emelkedő után értem el Schlag falucskát. A Schneeberg innen is szépen látszódott, a kis falu határában lévő Ziegersberg kastély most is impozáns látvány, bár közelebről megnézve már ráférne egy kis újítás.

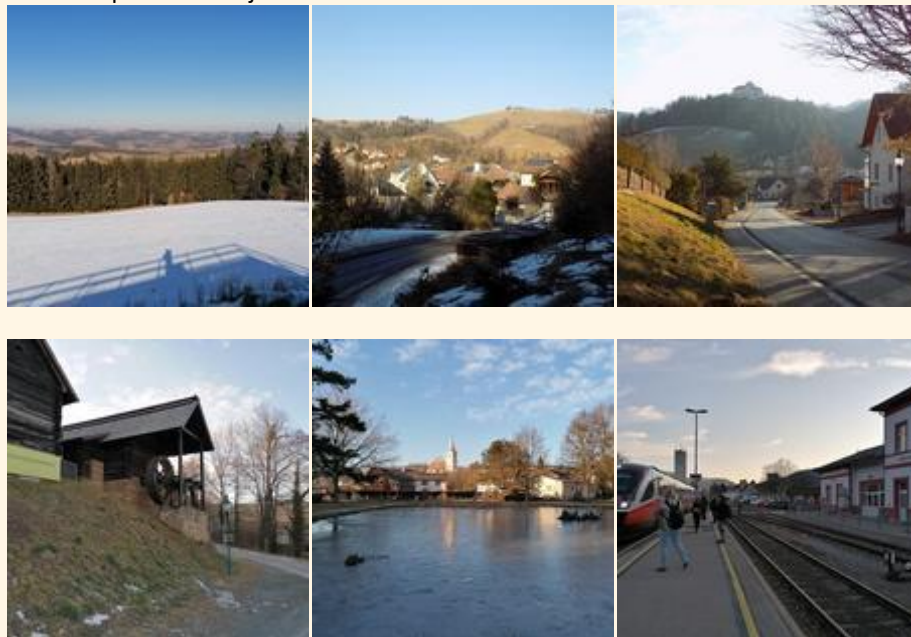
3. kellemes fenyvesben vezető széles úton
4. visszanézve takarásban van a Wechsel gerinc, csak egy kis fehér terület látszódik belőle
5. kilátás észak felé, masszív hóval, szerencsére az úton itt már egyáltalán nem volt
6. szépen látszódik a Schneeberg tömbje
7. az autópálya melletti út 2016 óta nem sokat változott
8. Schlag vége, távolban a Schneeberg hósapkája őrzi a terepet
9. Ziegersberg kastély Schlag határában

Némi hepe-hupa után Pichl falu következett, amelyen már eddig kétszer is jártam: egyszer a Zentral első bejárásán, egyszer pedig innen kezdtem az Alpannonia „különbözeti” túrát (eddig a két túra együtt halad egy kis különbséget leszámítva). Meglepődve vettem észre, hogy még 2017-ben az Alpannonia túrára busszal tudtam ide érkezni, ez most már nem lenne lehetséges, mivel már ide nincsen tömegközlekedés. Gyorsan átfutottam a menetrendi keresőt, amely megerősítette ezt a tényt. A falu határában a Zentral-Alpannonia elágazásnál lévő ház előtt lévő padon ültem le egy kicsit pihenni, háttérben szépen mutatott továbbra is a Schneeberg és környéke, mely panoráma már Pichl előttől folyamatosan elkísért.

10. Pichl, nem egy nagyváros, de az a minimális tömegközlekedés most is elférne itt
11. kilátás nyugat felé visszanézve, jobbra a már emlegetett Schneberggel
12. ezúttal is beválogattam egy képet róla: a ház előtt balra a Zentral, jobbra az alpannonia

Fenyvesbe léptem be, a domb túloldalán már Feichten házcsoportjai között jártam. Feichten után tévesen rátértem egy másik útra, mely jobbra fordult, azt hittem, hogy ez már a később következő aszfaltos út rövidítés, de nem az volt még. Pár perc többlettel, de hamar tudtam korrigálni. Krumbach kastélya alatt lévő kis völgyben tértem rá az ösvényre, amely az aszfaltos út szerpentinjeit vágta le. Krumbach-Unterhaus településrészébe érve értem el a város szélét, a hétköznapi délutáni nyüzsisiben haladtam a célom felé. A Múzeumfalu mellett elhaladva keltem át a B55-ös főúton, majd a benzinkút árain szörnyülködtem (most egy hónappal később még jobban lehetne). A kis városi díszút mellett haladva értem el pár perccel később a központban lévő buszmegállót. A 16:13-as járat kis késéssel érkezett, de a csatlakozás Edlitz-Grimmenstein állomáson nem volt veszélyben, a magyar sofőrrel váltottunk pár szót, ajánlott egy másik menetrendi kereső alkalmazást, abban sem szerepel már buszjárat Pichl-be.

13. délutáni kilátás észak felé Krumbach-tól nem messze

14. Krumbach Unterhaus településrésze következik

15. visszanezve a kastély felé

16. Múzeumfalu vízimalma

17. Krumbach főutcájától egy saroknyira lévő kis tó, a templom előtti buszmegállóban ért véget a túra

18. hazafelé tartva Edlitz-Grimmenstein állomáson

Egy hamarabb érkező gyorsított Desiros vonatot sikerült elérnem (erről a lehetőségről, mintha hallgatott volna az Öbb Scotty alkalmazás, viszont a vonaton rákeresve meg már kiadta), gyors bécsújhelyi átszállást követően egy óra múlva már Sopronban voltam, ahol átszállást követően vonattal, majd autóval tértem haza.

Zentralalpen újratöltve: Fertőszéleskút/ Breitenbrunn –Pándorfalu/ Parndorf (2022. február 17.)

Előzmény: <http://forum.index.hu/Article/viewArticle?a=141880657&t=9012640>

Dupla éjszakás műszak után nem erőltettem a túrázást, de magamtól időben ébredtem, így az előző túráim után 3 nappal ismét úton voltam. A 20 kilométeres túra során a terepből adódóan nulla kihívás van, viszont erős szél volt várható nyugat felől, esőt csak estére jósolt a meteoblue. Ebben a várakozásomban csalatkoznom kellett, ugyanis Nezsiderig felváltva esett és nem esett az eső, de ezt nem tudtam még amikor Fertőszéleskúton soproni és vulkapordányi átszállást (40 perc várakozás helyett inkább fordultam egyet a vonaton pluszba a kismartoni iskoláig és vissza) követően 11:47-kor leszálltam. Rögtön erős szél fogadott, ahogyan a település főútja felé mentem pecsétet szerezni (a Lajta-hegység felől októberben érkezve már zárva voltak a boltok, a benzinkúthoz meg nem volt időnk kitérni). A kisváros fő nevezetessége a 32 méter magas Török-torony, amelynek szomszédságában a róla elnevezett panzió áll (Turmhof), itt jutottam pecséthez. Érdekesség kedvéért említtem meg, hogy a toronyban egy ideig a Szent Koronát is őrizték.

1. várakozás helyetti plusz kanyar: Kismarton, iskola (Eisenstadt Schule) megállóhelyig kiugró Talenttel
2. az első képen látható gépezet térben és időben kissé távolabb: Fertőszéleskút megállóhelyen leszállva, a túra pecsétgyűjtési célú kitérővel indult
3. Török-torony/Wehrturm, tőle jobbra a panzió, ahol tudtam bélyegezni (bő 1 km innen a vasút)

Az eső már másodszorra is rákezdett amikor visszafelé indultam a vasút irányába, ez az időjárás meg is maradt Nezsiderig, cserébe rekord rövid, pár óra alatt láttam nagyon sok szivárványt. Legalább 10-15 éve nem láttam ennyit összesen, mint ezen a délutánon. Átkelve a vasúton a mellette vezető keréknymon lefotóztam az érkezésem után egy órával közlekedő nezsideri Talent motorvonatot, majd Sásóny (Winden am See) sarkát érintve a pusztába vezetett az utam. A viharos szél továbbra is kitartott (itt az a meglepő, ha szélcsend van), közben a Nezsider felől érkező Talentet is bő zoommal le tudtam kapni.

4. szép teljes szivárvány Fertőszéleskút határában
5. pár lépéssel később visszanezve: a felhős helyzetkép nem éppen a legjobb, jobbra az imént magam mögött hagyott városka
6. nem sok domb van a Fertő-tó partjának közelében: az útvonaltól balra a 217 méteres Jungerberg (Fiatál-hegy), tövében a vasúttal

Nyulas (Jois) szélénél is szintén viharos szél volt, egy kerítés mellett rövid szélcsendes pihenőben elfogyasztottam egy banánt, közben jöttek-mentek a felhők, napsütés is volt 1-1 rövid fél percre. Nezsider határában a szőlők között ismét Talentek fotózására nyílt lehetőség (eltelt egy óra). A városba érve siettem, hogy a 15 órakor bezáró Tourinform irodában pecséthez jussak, de csak ott derült ki, hogy tartósan zárva van. Innen nem messze egy ajándékboltban jutottam sikeresen pecséthez. Nem sokkal később a harmadik megkezdett Zentral 1. kötetemmel egyből ide fordultam pecsétért, még emlékezett rám a kedves hölgy. Erről a harmadik 1. kötet bejárásomról viszont már nem tervezek beszámolókat írni, úgy gondolom a két bejárás leírása és képei elegendőek az útvonal bemutatásához.

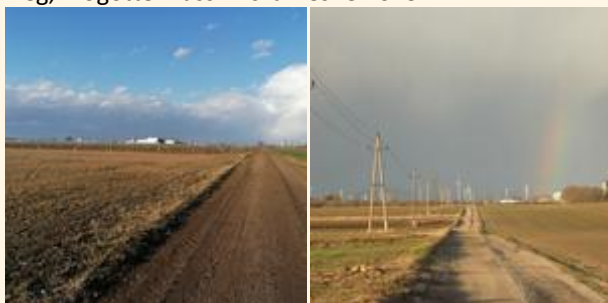
A nyüzsgő főutca után a templom mellett (előtte covid tesztre váró emberek álltak az utcán...) nyugalmasabb részre érkeztem, kicsit feljebb jutva a (még) foghíjtelkek között a Fertő tó látványa is elélem tárult.

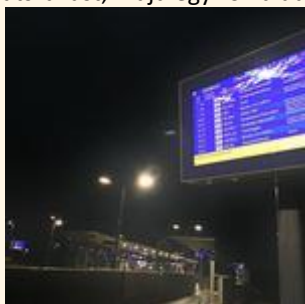
7. Talent szivárvánnyal
8. jópofa tüzes bemutató a nezsideri főutca egy kirakatában
9. Nezsider nyüzsgő főutcája
10. letérés a templom felé
11. Fertő-tó is megmutatta magát

Továbbra is erős szélben haladtam a délutáni forgalomban erősen használt aszfaltúton. Szerencsére egy jobbos kanyarnál a szőlők mellett újra nyugalmas részre érkeztem, egy földútra térve tettem meg egy bő kilométert észak felé majd egy kerülővel jutottam át az A4-es autópálya alatt. Pándorfalu határában a szélerőművek mellett haladva valószínűtlenül sokáig (legalább 15-20 percig) mutatkozott az égen egy mára sokadik szivárvány meg, mögötte masszív szürkés felhővel.

12. délutánra már túlsúlyba került a napsütés (jobbra a távoli siló már Pándorfalu állomásnál van)...
13. ...egészen addig, még ebből a felhőből le nem szakadt az eső

Balos kanyar után hosszú egyenes, majd egy jobbos kanyar után nem sokkal elértem a kisváros szélét. A vasút feletti hídon átkelve kezdett csöpögni az eső. A közeli gyógyszerárban dátumos bélyegzéshez jutottam, újra az utcára lépve már ömlött a februári eső. Nagyjából egy perc alatt lehullott a csapadék java, utána már esernyővel is elegendő volt haladni tovább. A körforgalomnál lévő Sparban vásároltam egy-két dolgot, majd Pándorfalu város/Parndorf Ort megállóhelyen rendben elértem a 17:48-as vonatot. Fertőszentmiklósi átszállást, majd egy rövid autózást követően érkeztem haza.

14. Pándorfalu város/Parndorf Ort megállóhely, a túra vége, a bal szélén látható peronra érkezett a vonatom

Zentralalpen újratöltve: Pándorfalu/Parndorf-Hainburg (2022. február 20.)

Előzmény: <https://forum.index.hu/Article/viewArticle?a=141757864&t=9012640>

Elérkezett a túra, amivel bezártam az első kötet második bejárásom utolsó hiányzó darabjával a Mönichkirchen-Hainburg szakaszt. Ez az a kb 160 km hosszú rész, amit bármilyen évszakban be lehet járni, a maradék bő 1000 kilométerről ez nem mondható el. A zöme csak nyári, esetleg kora őszi időszakban járható be normál körülmények között: hótalp, hágóvas, bezárt menedékházakkal. Ettől a magashegyi világtól viszont elég messze van a 25 kilométeres hainburgi túra. A vasárnapi utazási logisztika megkönnyítése végett autót a Pomogy

állomáson hagytam és innen vonatoztam Pándorfalu község (Parndorf Ort) megállóhelyig, ahol a 3 nappal korábbi túrámat befejeztem. Sietnem nem nagyon kellett előreláthatólag, 17:06-os vonatot terveztem be Hainburg-ban. Kényelmes léptekkel haladtam Pándorfalu kertvárosias részében, tetszettek a régi stílusú házak, melyekkel Ausztriában beljebb már nem nagyon lehet találkozni. Kiérve a kisvárosból természetesen ezúttal erős szél fogadott ahogyan megindultam a hosszú egyenes úton észak felé. Balra a Lajta-hegység lefutó gerince adott némi látványosságot a szélerőművek tucatjaival szemben, jobbra pedig csak szélkerekek látszódtak.

1. Pándorfaluban
2. a kisvárost elhagyva
3. távolban a Lajta-hegység lefutó dombjai
4. visszanézve
5. már távolról is látszik a Hundsheimer Berg (480 m), amely mögött Hainburg terül el

Kisütött a nap, egy elbambulós úttévesztés után korigálva haladtam át az A6-os autópálya alatt. A napsütésnek köszönhetően már kellemesebb volt ez a rész, érdekesek voltak az út mindkét irányára felől kirakott figyelmeztető sárga villogóval ellátott táblák: télen ha a sárga villogó működik, akkor tilos az úton gyalogosan menni, mert a szélerőművek lapátjairól lehulló jégdarabok elég komoly sérülést okozhatnak. Továbbra is szélerőművek társaságában haladtam felfelé egészen a Rohrau határáig. Itt átkeltem a Lajta hídon (első bejárásos beszámolóimhoz egy helyreigazítás: valóban van Lajta holtág a közelben, az viszont a túraútvonalról nem látszódik, így a „rendes” Lajta közelében haladtam ezen a rövid szakaszon), majd a túloldali zsilipeket tekintettem meg. A gát Rohrau falu felőli oldalán néhány kisebb halastó található. A Lajta melletti nyírfás erdő adja a túra egyik legjobb részét, kár, hogy csak egy pár száz méteres szakasról van szó.

6. jéghullásra figyelmeztető jelzés a szélkerekeknél
7. Lajta Rohraunál, a faluban született Joseph Haydn

A soron következő úton átkelve szántóföldek és egy kis patak menti nádas mellett haladva érkeztem meg Schaffelhof településrészhez, amely már Petronell település közelségét jelezte. A vasút feletti hídon átkelve meglepődve tapasztaltam, hogy a Királyhida-Petronell vasútvonal sínjeit felszedték, már csupán csak a zúzottkő ágyazat emlékeztetett rá, hogy itt egykor egy vasútvonal volt. Királyhida határától Petronell állomás előtt egészen a közelmúltig ez a vonal hajtánypályaként működött, nem tudom kinek volt ennyire útban, szerintem a hajtányosok részére még egy jó darabig elketyegett volna komolyabb pénzügyi ráfordítás nélkül. Egy kis

figyelmetlenség miatt kerülnöm kellett a Petronell határában álló Heidentor-ig, itt már kicsit kezdtem szűknek érezni az időt, mivel még Petronell-ben pecsétet kellett szereznem, így szaporáztam a lépteimet. A Heidentor (magyarul: Pogány-kapu) emlékműve szépen megmaradt az utókornak, látszik, hogy odafigyelnek rá. A nem túl sok neten fellelhető Zentral beszámoló egyikében látott fotós beállítást (lásd a képek között) ezúttal nem hagytam ki. Feltehetőleg a határt figyelő piros autó mászott bele a képembe fotózáskor, megvárni, hogy elmenjen már nem volt időm, így továbbhaladtam.

8. Schaffelhof előtt

9. a felszedett Bruck-Petronell vasútvonal, hogy kinek volt útbán, az jó kérdés

10.-11. Heidentor-nál

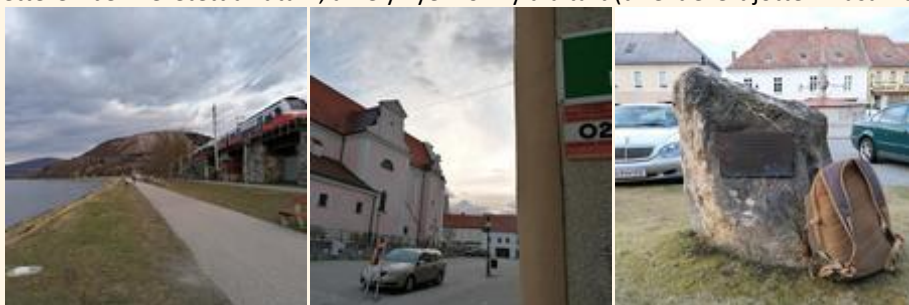
Petronell-be érve nem az állomás felé vettem az irányt a kijelölt út felé, hanem a központ felé indultam el, reméltem, hogy vasárnap étteremben vagy valahol tudok pecsételni. A kiszemelt hely és a b terv is zárva volt, így már a buszmegállóban szelfizve felkészültem a pecsét nélküli igazoláshoz, amikor kiszúrtam egy kávézót átlósan az út túloldalán. A kávézós hölgyek adtak volna pecsétet, de sajnos az nem volt helyben, fél órát kellett volna rá várni, mire a főnök behozza, ez már sajnos nem fért bele az időmbe. Elköszönéskor a pizzériát és a benzinkutat ajánlották. Előbbinél végül is némi magyarázkodás után sikerrel jártam (nálam volt a 3. bejárás füzete is, ki is használtam az alkalmat a pecsételéshoz, így 1,5 héttel később újra erre járva már nem kellett a pecsételéssel bajlódnom, ugyanígy jártam el később Hainburg-ban is). A település után visszatértem a kijelölt útra, a hosszú órák óta nézegetett, jellegzetes Hundsheimer Berg már szinte karnyújtásnyira volt előttem. Bad Deutsch Altenburg-ba érve (a város előtt balra nem érdemes kitérni az amfiteátrum felé, mert elzárt terület, ez szintén a 1,5 héttel későbbi túra tanulsága) nem sok kedvem volt a városi szakaszhoz, viszont a Ludwigstorff kastély és a közelében fekvő hangulatos patak melletti rész tetszett. A Carnuntinum múzeummal szembeni parkban többen sétáltak, sajnos a Dunához nem lehet lejutni, mert el van kerítve. A főút közelében haladva, majd egy balos kanyarral a észak felé vezető Duna híd mellé érkeztem, melynek Dunán átívelő része a Megyeri hídra emlékeztet. A híd alatt átkelve megálltam egy kicsit, itt már látszódott, hogy bőven elérem a kiszemelt vonatot. Ettem egy banánt majd csináltam a hainburgi várról pár távolabbi képet, mely jól mutatott a délutáni napfényben. Pár lépés után kitérőt tettem a Dunához, itt is szépen sütött a délutáni nap.

- 12. Bad Deutsch Altenburg (Németóvár) közeleg, mögötte a kőbánya részlete látható
- 13. Ludwigstorff kastély
- 14. patak menti rövid rész
- 15. Duna mellé érkezve
- 16. hainburgi várdomb a várral

Lassan beértem Hainburg-ba, bal kézzől Duna egy szigetet ölelt körbe, így a folyó is közelebb került, jobbról pedig a vasút fordult be mellém. Ahol a sziget véget ér nagyjából a vasút akkor kanyarodik be itt a Dunával párhuzamos irányba, a vasút magasabban vezet az utca szintjénél, ez jelenti a várost védő gátat is egyben. Egy helyen a kikötő után egy vízállásmércés vonalas tábla is látható a korábbi árvizek szintjéről, mely könnyen meggyőzi embert arról, hogy igenis komoly szükség van az elsőre túlbiztosításnak tűnő védelemre. Egy dupla cityjet motorvonatból álló járat közben elhaladt a vágányon, erre a vonatra szálltam fel visszafelé kicsivel később. Szemben már az SNP részét képező Devínska Kobyla 514 méteres csúcsán jól látszódott a nem régen átadott kilátó. Kár, hogy én mindkét alkalommal kilátó nélkül jártam ott, bár a kilátás anélkül is szép volt. A vasút alatt átkelve (a védmű ilyen átjáróit szükség esetén vasajtókkal le lehet zárni) rögtön az óváros hangulatos házai között találtam magamat, a vasúti megállóhelynél jobbra fordulva néhány lépcső és egy kis köz után érkeztem meg a Zentralalpenweg kiinduló-, vagy ha úgy tetszik végpontját jelentő hainburgi főtérre. Fotózkodtam az első Zentral nemzeti színű táblával, valamint Fritz Peterka által állított Zentralalpenweg emlékkövel (Eckstein). Még egy ilyen található természetesen Feldkirch-ben is. Ezek után a Haydnstüberl étteremben vezetett az utam, amely ilyenkor nyitva tart (direkt ezért jöttem vasárnap, hétfő helyett).

- 17. Braunsberg a Dunával és a motorvonatokkal melyekkel végállomási (Wolsthal) fordulás után utaztam
- 18. az első vagy ha úgy tetszik az utolsó Zentral tábla az útvonalon, mely az első/utolsó jelzés is egyben
- 19. Zentralalpenweg keleti kötőmbje, testvérét Feldkirch-ben már korábban felkerestem
- 20. Kontrollstelle, azaz ellenőrzőpont, szintén az útvonal elsője/utolsója

Az SNP-Zentral összekötés túrán jártam itt először, az akkori nagy nyüzsgéshez képest érdekes volt a masszív pangást látni az étteremben. Az értetlenkedő pultos lány segítségére egy úriember sietetett, aki tudta, hogy a túrabélyegző hol található. Külső szemmel nézve érdekes össze-vissza pecsételés vette kezdetét, amelynek során az első kötet 2. és 3. bejárásának füzeteibe megfelelő helyeire bekerültek az első pecsétek (borítólapon belseje, első oldal, hátsó borító belseje). A második bejárás kapcsán ugye már jártam a kötet másik végénél, a

Tappenkarseehütténél, így szépen mutat egymás mellett, alatt az első és az utolsó pecsét. A harmadik füzetnél ez a kép még várta magára. Távozásomkor érkezett 2 vendég az étterembe, vasárnap este lévén, azért ez messze a covid előtti állapot árnyéka csupán. A vasúthoz visszatérve a gáton a vízállás figyelő torony felől rendben megérkezett a dupla cityjet motorvonat (igazából Desiro Main Line a típusa, de én csak cityjetnek hívom, mivel ez a reklámszöveg és színezés van rajta kívül, amely elsőként jelent meg ebben a formában az országban) [apró megjegyzés: az ÖBB belső oktatási anyagai is így hivatkoznak rá hivatalosan, szóval nem lőttem mellé, S.J].

21. irány hazafelé

Mivel a megálló peronja rövid és mivel a vasút a gáton halad, így bővíteni is nehéz lenne, így következő állomásig csak a peronra felférő első motorvonatba lehet felszállni (a hátsó egység Wolsthal-Hainburg Kulturfabrik állomások között lezárva közlekedik). Bécsi repülőtérén átszálltam a mögöttünk induló railjet-re amellyel már el tudtam jutni a bécsi főpályaudvarig. Még így is majdnem egy órára volt a 19:15-ös pomogyi vonatig, így az itteni törzshelyemre, a Cuccu Kebap-ba mentem be vacsorázni. A kiadós gyros tál után a vonatra felszállva Pomogyig utaztam, majd onnan autóval érkeztem haza.

Zentralalpen újratöltve: Auf der Schanz-Mixnitz (2022. március 9.-10.)

Előzmény: <https://forum.index.hu/Article/viewArticle?a=146265217&t=9012640>

Az időjárást és a webkamerákat figyelve nem tűnt annyira meredek ötletnek 1000 méter magasság fölé, március elején, az Alpok alacsonyabb részére menni. Természetesen bizonyos helyeken még májusban is lehet síelni, de egyrészt mehetnékem volt, másrészt pedig a melegebb idő beköszöntével nehezen tudtam volna 2 napot erre a túrára kihozni. Afelől nem volt kétségem, hogy lesz hó, de leküzdhetőnek ítéltam meg a helyzetet, főleg annak tudatában, hogy az útvonal döntő többsége keréknymokon, illetve köves/aszfaltos utakon halad. Főleg ösvényes túrára még ilyen kora tavasszal nem vállalkoztam volna. Így nem volt más hátra, mint előre (mindenféle kampányszöveg nélkül). A 35 kilométeres útvonal már 2017. októberéből ismerős volt, sikerült a gasen-i szállást is lefoglalni ismét, fuvarral együtt. A menetrendi kínálat nem sokat változott: február 28.-tól napi egy busz köti össze Kindberget Birkfelddel (csak munkanap és csak iskolai napokon), a menetrendi kereső szerint már létezik visszafelé járat is (100%-os kínálatbővítés!), de ennek menetrendjét a Schanz nyeregben nem találtam. Az időjárás normálisnak, csapadékmentesnek és többnyire naposnak ígérkezett. Leporoltam nagyzsákomat és a 2 napos túrához képest indokolatlanul sok cuccal pakoltam meg, annak érdekében, hogy szokjam újra a nehezebb zsákos terhelést.

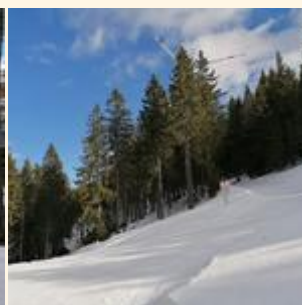
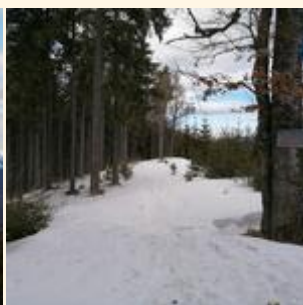
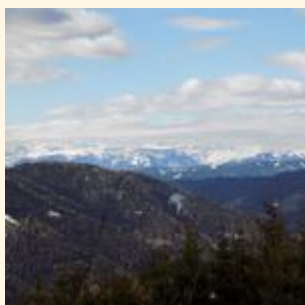
Egy kis autózás, majd vonatozást követően jutottam el Sopronba, ahonnan a 8:44-es bécsújhelyi személyvel jutottam ki Ausztriába. Bécsújhelytől Mürzzuschlagig egy cseh railjet fedélzetén utaztam, majd ott leszállva a felújítás alatt lévő állomáson várakoztam. 11:10-kor indult a személyvonat Bruck an der Mur felé, amelyről Kindbergben leszálltam. A közel 5 évvel ezelőtti helyzethez képest kényelmes negyed órási átszállási idő van, kicsit később is indult a busz, mint 11:47. A pár perces késést tartottuk, negyed 1 után szálltam le az Auf der Schanz nyeregben 1171 méteres magasságban. Nagyjából 900 méter után folyamatosan nőtt a hó nagysága, a nyeregben már simán ért volna térdig a teljes vastagsága. A stílusosan berendezett vendégházban kedvesen fogadtak, így tudtam a Zentral pecséttel bélyegezni a füzetembe. Megtudtam, hogy 33 euróba kerül egy szoba egy éjszakára, közös fürdőszobával, egyszerű kivitelben. Sajnos azt kell mondjam, hogy a magyar árak is lassan ezen a szinten tartanak, felejtősek már a többnyire 3000 forintos szállások, amelyeken megszálltam az Országos kéken még pár évvel ezelőtt. 12:40 körül vágtam bele a túrába, a fenyvesben kanyargó úton nem is volt gond, majd egy ösvényre tértem rá. Itt már érződött, hogy nem is olyan kevés hó van a helyszínen (a Teichalm webkamerája már többnyire csak nagyobb hófoltokat mutatott, de be kellett látnom, hogy az egy más fekvésű

erdő nélküli rész), főleg erdőben. Egy kilátóponton pihenőt tartottam, szemben szélerőművekkel, majd haladtam tovább.

1. nem túl gyakori együttállás: buszjárat indul az Auf der Schanz nyeregből Birkfeldre
2. a nyeregben lévő vendégház belsejének részlete cserépkályhával
3. indulás után visszanézve a vendégházra
4. itt már kezdett lassulni a tempó
5. első kilátóponton dél felé nézve

Lassabban haladtam mint szerettem volna, szerencsére ritkán szakadt be a hó alattam, de így is jóval nagyobbakat kellett lépnem, ugye. Az egyik emelkedőben szép észak-északnyugati irányú kilátás nyílt a havas hegyekre, már ez a látvány is kárpótolt a nehézségekért. Nehézségekből pedig azért jutott: Kurt Steindl Platzerl jellegzetes fájához is jócskán később jutottam el, mint szerettem volna, innen nem messze pedig pont egy keréknyomon összefűjt hóalmaz tetején süllyedtem be combig a hóba. Nem volt már menekvés, a bakancsom teljes elázott, főleg a felülről befolyó hó miatt. Második bevetése volt ez az új Mckinley bakancsomnak, mivel a régebbi 2018. nyara óta már elhasználódott, Vibram talpán a barázdák is jócskán megkoptak, már nem tartom biztonságosnak sziklás terepen, ezért már ezen a túrán betörtem a „leváltóját”. Rövid sima haladás után ismét ösvényre tereltek a jelek, így kerültem a Herrnalm fölötti fa útjelző táblához. Nem is emlékeztem már rá, hogy itt volt egy „csúcskönyv”. Jómagam és Sétálós kolléga bejegyzéseit is megkerestem benne. Tavaly októberi volt az utolsó bejegyzés benne, így a 2022-es rovatot én indítottam el rövid írásommal. A Herrnalm házainál volt némi útkeresés, mivel az utat elterelték, de a mapy.cz térképe még a régi útvonalat mutatta, amelyet én is ismertem, az új jelzés viszont nem volt egyértelmű számomra (visszaterelt arra amerről jöttem), így a régi út felé kanyarodtam. Keréknyomos száguldást követően ismét letértem, keserves haladás következett a nem túl mély hóban az erdőben (itt tértek vissza a jelek), fél 5-kor érkeztem meg az 1298 méteren fekvő Knappensattel-be (Szűk-nyereg magyarul), ahol szép déli irányú kilátás fogadott. Furcsa volt a behajtani tilos tábla ilyen magasan, ide is eljutott a sokszor a völgyben és a városokban tapasztalható osztrák közlekedési túlszabályozottság.

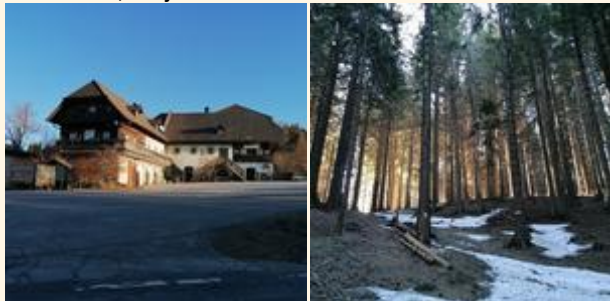
6. a soron következő emelkedő felénél szép északi irányú kilátás fogadott, ilyenkor az ember átérzi az alpesi túrázás érzését
7. Kurt Steindl Platzer-nél,
8. durván beszakadás, de legalább rövid rész, nem ez lett a kedvencem a túráról
9. Herrnalm előtt a fenyvesben
10. Herrnalm után, a régebbi általam ismert úton, az elterelt útról bővebben a térképem sem nyilatkozott, így maradt a már járt út
11. kilátás a Knappensattel nyergéből dél felé

Nem volt már kétséges, hogy sötétben érkezek az Am Strassegg nyeregbe, ahol a szállásról jöttem értem. Továbbra is voltak bőven havas szakaszok, de néhol már lehetett 1-1 hómentes részen haladni. A naplemente fényei egyre fogytak, végül szerencsére lámpázás nélkül sikerült megérkezni fél 7 után az Am Straßegg nyeregbe, ahol pecsételnem kellett. A Stroßeggwirt fogadó régiesen berendezett étkezőjében teljes üresség fogadott, csupán a konyhában motoszkáltak ketten. 4,5 éve még itt elég pezsgő élet fogadott, elég kontrasztos volt a mostani csendesség. Rendben pecsételtem a céges pecséttel, majd a parkolóhoz közeli padnál felhívtam vendéglátóimat, az úriember el is indult értem a völgyből. A padnál lettem figyelmes a buszmenetrendre: kiderült, hogy újra van innen buszközlekedés! Persze szigorúan csak hétköznap reggel és délután indul innen egy-egy járat Gasen-Birkfeld felé. Schweiger Úr pár perccel később be is futott, hamar vissza is tért velem Gasen-be. A szálláson sem voltak sokan, meglátszott, hogy nem szezonban mentem. Megmutatta az emeleti szobámat és meglepetésemre kiderült, hogy a közös infra szauna használata is benne van az árban. Hát ilyen még nem volt, de ezúttal túra után szaunázhattam is. Persze előtte még a vacsorakészítés hátravolt. Krumplit raktam fel főni, majd az egyik ablak párkányában (nem akartam nehezen kiszellőztethető kajaszagot hagyni) sütöttem meg a magammal hozott kolbászt egy fej vöröshagymával. Jó ízűen fogyasztottam el a nehézségek után bőven jóleső vacsorát. Ezek után a már említett szaunázás következett, nem egy finn szauna szintje volt, de némi ellazulásra jó volt. Visszatérve a szobámba fürödtem, majd összekészítettem a csomagomat, majd összekészítettem a csomagomat, majd összekészítettem a csomagomat, majd összekészítettem a csomagomat.

12. megy lefelé a nap
13. naplementés déli-délkeleti (Graz) irányú kilátás
14. postaautó megállóhely, egy régi, de szép zománcablán a Strosseggwirt falán
15. szobám a gasen-i szállásomon
16. remekül sikerült vacsorám

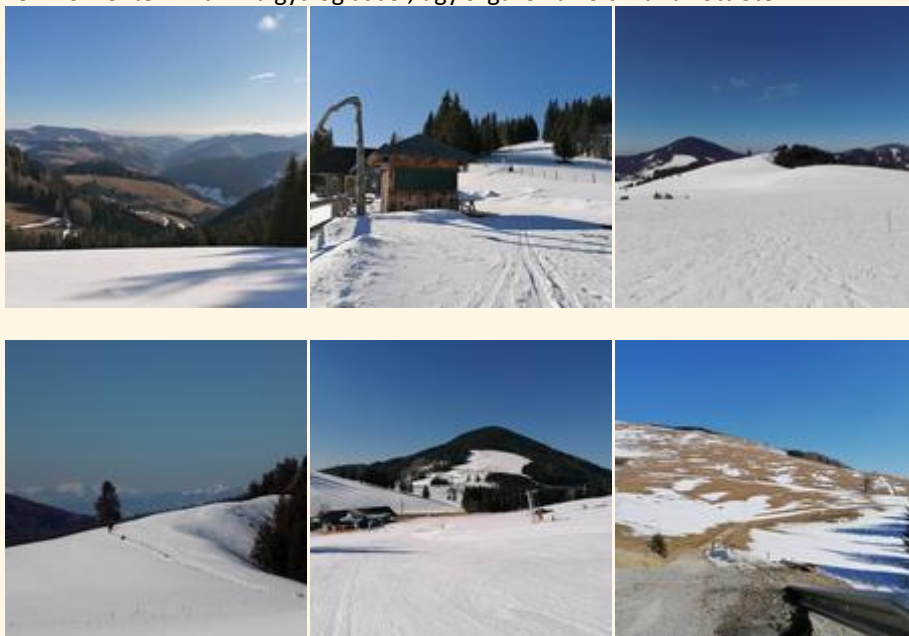
6:20-ra húztam vekkert, mivel a reggelivel előkészültem, a zsákom össze volt pakolva, így bele is fértem a nagyjából fél órás időbe. Lementem a földszintre, ahol Schweiger Úr fogadott, majd kifizettem a 35 eurót a szállásért (reggelivel 44 lett volna, én erre is számítottam), további 10-et kért a fuvarért, de még így is annyit fizettem kb amennyit terveztem és időben is rugalmasan alkalmazkodott hozzám. Napsütéses időben szálltam ki a kocsiból 1170 méteres magasságban a Stroßeggwirtnél. Néhány fotó után (szép északi irányú kilátás), neki is vágtam az emelkedőnek. Egy-egy kis havas beszakadást leszámítva jutottam el az aktuális magaslat túloldalára, majd ott is ismét havas haladás következett.

17. reggeli fényekben fürdőzik a Stroßeggwirt épülete

18. irány felfelé a fenyvesben

Kicsit már kezdtem unni ezt a vánszorgást, a napsütés és a kilátás sem változtatott ezen érdemben. A Zehnerschlag oldalában haladás után jutottam el a Haberstatt faházaihoz, nagyjából idáig gondoltam előzetesen havasnak az utat, a fagy is kitartott idáig, ahogyan még tegnap este számoltam. Ezzel szemben masszív havas emelkedőnek vágtam neki, a netes térkép által jelzett helyes út balra kanyarodott egyetlen nyom nélkül (az első bejárásról nem rémlik a V alakú kurfli), miközben a táblák az egyenes utat jelezték helyesnek, a papír térkép meg nem volt egyértelmű. Tehát az egyenes út nyert felfelé az aktuális nyeregbe (Bischofkreuz), ahonnan igazi téli panoráma fogadott: masszív havas hullámzó terep előtttem, távolban jobbra havas csipkék. Keresztbe átkeltem az aszfaltos út felé a havas részen kb gond nélkül, egy üzemelő sípályánál álltam meg ücsörögni, enni. Innen aszfaltoson haladtam a Holzmesiter nevű házcsoporthoz keresztül Teichalm határáig, tőlem balra síelők rótták a köreiket a szomszédos völgy-domb irányába. Rátértem egy hóval fedett széles ösvényre, majd fél 12-kor érkeztem meg Teichalm-ba. A 4 csillagos Pierer Hotelben pecsételtem, majd lefelé vettem az irányt. A nagy tó szépen be volt fagyva, a tőle nem messze lévő Teichwirt fogadóban lett volna mozgalmi pecsét, de inkább nem zökkentem már ki a gyaloglásból, úgyis igazolva volt már az ottlétem.

19. keleti irányú kilátás

20. Haberlstall-nál

21.-22. havas kilátás a Bischofkreutztól kelet felé nézve és ugyanez némi zoommal

23. Holzmesiter előtti sípályánál

24. Teichalm határában lévő hegyoldal hóhelyzete: webkameráról nézve azért megtévesztő volt, mert az erdőkben komolyabb mennyiség volt még

25. befagyott teichalm-i tó

Letaposott és lefagyott, közben olvadozó jeges úton haladás vette kezdetét. Nem haladtam túl gyorsan a jeges úton. A hangulatos Gaston-Lippitt hütte után nem sokkal egy padnál meguntam a vánszorgást és elővettem a táskámban hordozott csodafegyvert, az új hágóvasamat! Egyszer volt ilyen a lábamon még 2018. tavaszán a Kis-Fátrában, akkor is csak egy hegyoldalon lévő havas részen való pár tízméteres ereszkedés erejéig, utána le is oldozódott a lábamról a kölcsönkért eszköz. Most viszont már a sajátomat tartottam a kezemben és mindenféle utánajárás nélkül, értelemszerűen rögzítettem a bakancsaimhoz őket, itt még tét nélkül begyakorolhattam ezt a műveletet. Majd láss csodát! Sosem tapasztalt magabiztossággal és csúszásmentességgel haladhattam a kissé lejtő jeges úton a szép Mixnitz patak (Mixnitzbach) mellett. Nagyon jó érzés volt ezt megtapasztalni és így már annyira nem is zárható ki a Zentral 3-as kötetének gleccseres részeinek bejárása! Persze ez nem holnap lesz, de az első próbálkozás tetszett. Hátrányként mondható a korrigált lépésmagasság, a fémkarmok kb. 5 centis hosszát figyelembe véve kell lépkedni és ezen kívül a vas csavarja rendesen a bakancsot és bokát attól függően milyen szögben sikerül éppen eltalálnia a jeget. Az új bakancsban érződött hogy ez a mozgás piszkálja a sarkamat. Nagyjából egy kilométert haladtam így, amikor elfogyott az összefüggő jeges út és egy újabb útszéli pad jól jött a levételhez. Érdekes volt! Hozzáteszem: ebben megtenni 10-15-20 km-t azért nem éppen gyerekjáték. Innen már simán tudtam haladni extra eszköz nélkül is, a Tyrnauer Almhoz vezető út kiágazása utáni emelkedő nem esett jól, ki volt centizve az utam a kinézett 15:40-es vonatig.

26. "harci díszben"

27. vadregényes részlet a Mixnitz patak völgyében

Zum Guten Hirten büféjénél elhaladtam a lezárt Bärenschützklamm felé vezető út mellett és a vele nagyjából párhuzamosan lefelé vezető szerpentin utat felé haladtam tovább. A keréknyom egy fordulóban végződött, mely egyben mentőhelikopter leszállóhely, innen ösvényes haladtam tovább. Először jobbra fent zergékre lettem figyelmes, majd 15-20 perc után féltucat legelésző kőszáli kecskével találkoztam közvetlenül az út mellett! A ritka jelenséget sikerült szépen fotókkal dokumentálnom.

28.-29. váratlan találkozás egy csapat szelíd kőszáli kecskével!

Nem sokkal később az idő múlását látva beláttam, hogy a kinézett vonatot nem fogom elérni, így helyben leültem egy kis 20 perces eszegetős sziesztára. Jellegzetes füttyülő hangra lettem figyelmes, alpesi tapasztalataimból kiindulva már kerestem is a zergéket: tőlem balra a hegyoldalban vonultak felfelé. Micsoda állatvilág van itt! Szépen megmutatkoztak a kezdődő tavaszban. Továbbhaladva kiértem az erdőből, a Schweigeralm épületei után a 746-os számú kerülőutat a 2-es számúra cseréltem, mellyel sziklák szomszédságában jócskán lejtős úton értem el a lezárt Bärenschützklamm, magyarul Medve-szurdok bejáratát és újra a kijelölt Zentral utat. A kis faház, melyben a Zentral mozgalmi pecsét is található teljesen be volt zárva, természetesen pecsételni sem lehetett. Nem értem miért nem lehet kirakni a pecsétet ide. Sajnos kicsit sokat ücsörögtem az imént, így sietnem kellett (sehogyan nem lett volna meg a korábbi, 15:40-es vonat), keréknymon értem el Mixnitz határába, egy kilátópontot és egy hidat érintve a Mixnitz patak völgyében. Gasthaus zur Bärenschützklamm házában Zentralos pecséttel (!) tudtam gyorsan igazolni, majd az aszfaltra rátérve tempósan a falu felé vettem az irányt.

30. keleti irányú kilátás a hegyről ereszkedés közben

31. Medve szurdok bejárata, zárva

32. szép sziklás terep, az amúgy rövid de látványos területen

33. visszatekintve

5 perccel a vonat előtt érkeztem meg a mixniti állomásra 16:35 körül. A Graz felől érkező szóló Cityjet motorvonattal Bruck an der Mur-ig utaztam, majd átszállás után Railjettel Bécsújhelyig. Ott elértem a gyorsított sopronkeresztúri vonatot, majd soproni átszállást követően is vonattal, majd egy kis autózás után tértem haza.

34. Mixnitz állomásra érkezik Graz felől a cityjet motorvonat, később olvastam, hogy az állomás épületét le akarják bontani, szóval lehet hamarosan történelmi kép lesz ez

Zentralalpen újratöltve: Mixnitz-Knittelfeld (2022. május 22.-24.)

Előzmény: <https://forum.index.hu/Article/viewArticle?a=145982465&t=9012640>

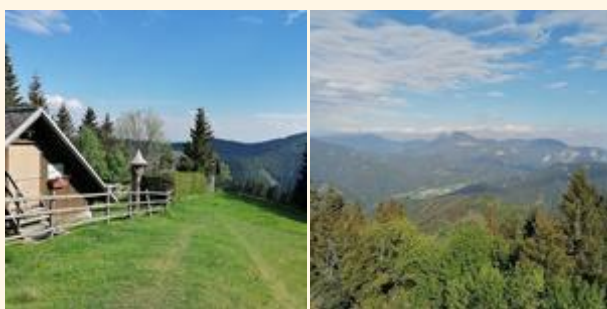
2020-ban még nem gondoltam, hogy belátható időn belül ismét bejárom a Zentral Gleinalpe-hegységen át vezető útvonalát, ezért a tavalyelőtti megszakítási pontig, a knittelfeld-i buszállomásig kellett terveznem az összesen 72 kilométeres túrát, 3 napra. Szintek terén sincsen szégyenkeznivalója a szakasznak: az első napra kb 1000, a másodikra 1700 (és ugyanennyi le), a harmadikra is bő 500 méternyi szint jutott. A terep nehézségein és távolságain túl ugyancsak nem okoz könnyebbséget a hegyi házak távolsága egymástól és a leginkább földrajzilag kényes helyen lévő Gleinalmhaus rövid szezonális nyitvatartása és hétfői szünnapja. Ja és ekkor még az időjárásról nem is szóltam, amely jócskán megalapozta a túráim hangulatát, nem is csinállok belőle titkot, hogy nem a legjobb túráim volt ez. Emellett szolgált tanulságokkal és tapasztalatokkal, valamint az erős szezonkezdés remélem a kondíciómra is jó hatással volt, mivel nyáron bőven tervezek menni kedvenc alpesi túraútvonalamon. A kötöttségeket és a kondim erősítését figyelembe véve úgy döntöttem, hogy az alvásokat bivakolással és sátrazással fogom megoldani, tehát a zsákom nem volt éppen könnyű. Az időjárással összességében nem volt akkora gondom, mint lehetett volna, de így is akadt pár kellemetlenség. A 2017. szeptemberi első bejárásomkor szinte végig pocsék időben haladtam végig ezen a részen, szinte nulla kilátás mellett. Szerencsére kilátásból most nem volt hiány, bár új arcát ismertem meg így az útvonalnak, nem célom a teljes leírás nagy részletességű előlőről kezdése, azonban ki fogok térni a különbségekre.

Május utolsó előtti hétvégéjét jelentő szombaton a házunkon családi munka keretein belül bejárati ajtót cseréltünk, jócskán elfáradtam a nap végére, helyenként a nap is megsütött a kinti ténykedés során. Estére már-már úgy volt, hogy elég csak hétfőn indulnom (szabadságon voltam), de sajnos az időjárás kitartott a keddi eső mellett. Így kénytelen voltam másnap, vasárnap reggel indulni, nem túl kipihent állapotban. Autózás után Kapuvárról a 7:35-ös személyvonattal utaztam Sopronig, menet közben derült ki, hogy az elvitelre szánt grillkolbászokat a hűtőben hagytam otthon (banánokkal együtt), ezt szerencsére az átszállási idő alatt a soproni Sparból tudtam pótolni. 8:44-es bécsújhelyi személyvel mentem a végállomásig, majd ott 9:32-kor Railjetre szálltam Bruck an der Murig utazva. Újabb átszállás után a második megállásnál, Mixnitz-ben egyedüli leszállóként hagytam el a vonatot 11:15-kor. Mivel a pecsét innen már a márciusi havas túrámnál megszerzésre került így, el is indultam észak felé az útvonalon. Az innen St. Erhardig vezető villamosított kisvasút telepéről csináltam egy-két képet majd járdán haladtam pár száz métert. Itt beláttam, hogy muszáj lesz naptejet használnom, pedig finoman fogalmazva sem szeretem.

1. Mixnitz leszállás után közvetlenül, a túra kezdete
2. 2017. szeptemberében szintén csináltam itt képet, kevesebb napsütéssel, sokminden nem változott

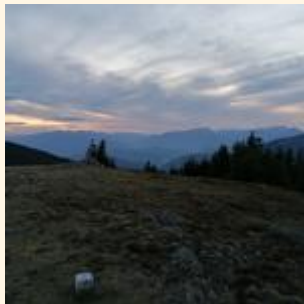
Továbbindultam, Mautsatt-ban kereszteztem a kisvasút pályáját, majd a kis falu után is aszfaltot koptattam a nagyvasút mellett haladva. Pernegg-ben a templom közelében lévő vendéglátóhelyen tudtam pecsételni, majd átkeltem a jócskán bővíző Mura felett. A szomszédos faluban, Kirchdorf-ban is bementem pecsételni egy étterembe, tudtam, hogy a következő településen, az előírt Zlaten-ben nem lesz rá lehetőségem. Utána derült ki, hogy ott már nem is kell pecsételni, mivel az újabb kiadású füzet már nem írja elő. Sebj, plusz pecsét sosem jön rosszul. A buszmegállóban lévő szabadon elvihető könyvespolcon egy hegymászós könyvet nem tudtam otthagyni, ezzel is növeltem a zsákom súlyát (meg vigyázni is kellett rá, ami sikerült). Elhagyva a nagyobb falut átkeltem a Mura csatornáján és Zlatenbe ismét egy buszmegállóban ültem le kicsit. Az itteni polcról egy régebbi bécsi térkép került a zsákomba. Nagyon meleg volt, már előre tartok a nyári magashegyi napsütéstől, ahol egész nap semmi árnyék nincsen és az embernek már a bőre is lefolyik. Zlaten ismét átkeltem a „Kis-Murán”, majd a hegyek felé vettem az irányt. Mixnitz-től idáig 3 órát vett igénybe az út, nem éppen volt fényes ez az egyenleg, de még messze volt a napnyugta. Eleinte enyhe majd erősebben emelkedő keréknymon értem el Zlattengrabenen át vezető úton a Griesbrücke nevű pontot, amely tele volt kocaturisták leparkolt autóival. Az útvonal és az igazolófüzet igazolásai között egy furcsa ellentmondás van itt: az egyik útvonalalternatíva Bruck an der Murból vezet fel a hegyre útbajtve a Hochanger házát, majd halad tovább az Eisenpass nyeregig, ahol csatlakozik az általam is járt mixniti irányhoz. Azonban a füzet előírja a Mixnitz felől érkezőknek is a pecsétet a Hochanger házából, ami így egy háromszög csúcsán foglal helyet, szóval a Griesbrücke felől fel kellett másznom a házhoz, majd visszatérni az Eisenpass nyeregbe, ahonnan most egyenesen haladva is megérkezhettem volna. Szerpentinező keréknymon haladtam egyre feljebb, majd egy kisebb házcsoprot után ösvényre tértem, amely az oldalgerinc „élére” érve erőteljes emelkedésbe fogott. Hát nem itt dőlt meg a gyorsaságerekordom. Kiérve a füves legelőkön vezető ösvényre elejére, jött velem szembe egy kutyasétáltató pár, akik mondták, hogy a Hochanger ház nyitva van. Igen, ez sem volt biztos a túra előtt, mivel a honlapon bezárásra utaló információ volt az utolsó, emailre nem válaszoltak, ekkor döntöttem a nomád menet mellett. Feljebb érve, az 1280 méteren lévő barátságos Blasmoaralm-hütte udvarán lévő szabadon látogatható forrás szinte életmentő volt számomra: jócskán kitikkadva értem ide és jól esett a frissítő hideg víz. A hütte zárva volt, ránézésre kulcsosház rendszerben üzemel. Egy kisebb erdőnyúlványon átvágva érkeztem meg a Hochanger ház melletti elágazáshoz, ahol ledobtam a táskámat és az 1304 méteres csúcs felé vettem az irányt. Nem csalódtam! Szép északi, északkeleti és keleti irányú kilátás fogadott, szépen látszódott a pár órával ezelőtt érintett pernegg-i templom is.

3. Intercity halad Pernegg előtt
4. Mura Zlaten-nél
5. úton felfelé, 1000 méter körül tehenek társaságában
6. Hochanger alatti Blasmoaralm-hütte, jó hely!
7. kilátás Hochangerről kelet felé, szemben a Hochlantsch (1720 m)

Visszatérve a zsákomhoz a házhoz mentem és pecsételés után tovább is haladtam. A lejtős út először keréknymon vezetett, majd ösvényre tértem (itt szép kilátás nyílt visszafelé a Hochlantsch hegyre) és ezen is érkeztem meg az Eisenpass nyeregbe. 4,5 éve itt már erősen rá voltam pörögve a közeledő esőre, most viszont

inkább a kinézett alvóhelyre igyekeztem. A csendes nyeregből (amely mindkét irányban nyereg, É-D és NY-K felé is) komoly emelkedőre tértem, közel 250 méter szint következett 1183 méterről 1428 méteren lévő Bei den drei Pfarren (jelentése: A három papnál) magaslatára. Itt már jócskán naplementében csodálhattam a főleg déli irányú kilátást. Egész más jellege volt így kilátással a túrának, mint előszörre ködben végigjárva. A következő hegy a Herrenkogel 1642 méteres lapos csúcsa volt, ide már igencsak vánszorogva értem fel fél 9 után. Szépek voltak a környező hegyek a naplemente utolsó fényeiben. Innen már csak jó 1,5 kilométerre volt a kinézett alvóhely, a Hochalm. Lejöttem a csúcsról, majd keréknymon értem el az emlékeimből forrással is rendelkező faházakat. Forrás az volt, csak nem ott mint legutóbb (azt nem táplálták már). A két ház közül a kisebbik zárva volt, láthatóan az van berendezve alvásra, ilyenkor azért jó érzés volt, hogy biztosítéknak ott a sátor a hátamon, de szerencsére sikerült alkalmas bivakhelyet találnom.

8. Eisenpass nyereg (1183 m) visszanézve

9. Bei den drei Pfarren I.: kilátás dél felé

10. Bei den drei Pfarren II.: kilátás nyugat felé az ösvényen

11. kilátás északnyugat felé a Herrenkogelről az esti fényekben

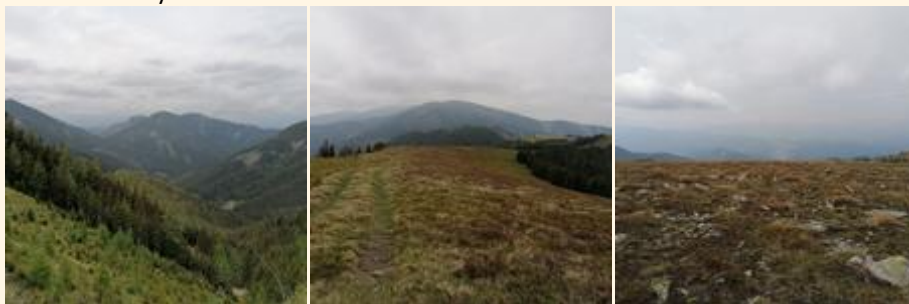
A kerítésen kívüli csőből érkező hideg vizes lehetőségnél lefűrödtem, visszafelé meg tudtam csodálni a kilátást a távoli Graz irányába. Érdekes érzés volt ott akkor a hegyen egyedül lenni. Mondjuk ez pont az a szakasz, ahol azért nem tapossák egymás sarkát a túrázók. Visszatérve a remek helyemre levest főztem, majd a legkevésbé sem finom soproni grillkolbászból végeztem energiapótlást. Rám is fért, mivel csak reggeliztem, napközben pedig csak vizet ittam a túra alatt. Reggel 6 óras ébresztőt beállítva hajtottam álomra a fejemet a 22 kilométeres túra után.

6 óra előtt már fent voltam, szinten pontosan 6-kor elkezdett esni az eső, így tudomásul vettem a késve indulást és visszadőltem még pihenni (meglepően kényelmes volt az ágy, marasztalóan). Később elállt az eső, 7 körül felkeltem, reggeliztem, megint eleredt és megint elállt. Összekészültem és ekkor derült ki, hogy a nagy pakolászásban betettem az esőkabátomat de valamiért kivettem és otthon maradt...igen, ez is. Sosem volt még erre példa eddig. Sőt, az övem sem volt a zsákomban, így egy földön talált random villanypásztor darabbal tudtam csak rögzíteni a hosszú nadrágomat. Szóval szépen indult a nap. 8 körül indultam volna, de ekkor harmadszorra is esett egy kis eső. A hangulatom is elég borongós lett, mivel egy esernyőn kívül semmilyen védelem nem állt rendelkezésemre az eső ellen és még a túrából jócskán 50 km és a nehezebb része még előttem állt. Szép kilátások voltak. Abban reménykedtem, hogy legalább a magasabb részeken nem kell el semmilyen vihar, vízszintes eső, mert akkor game over. B tervként élt bennem egy darabig, hogy majd legfeljebb a Gleinalm Schutzhausban alszok, pénzért, de aztán rájöttem, hogy hétfő az ott szünnap, szóval teljesen magamra voltam utalva. A meteoblue nem jelzett esőt mára, ez nem volt rossz kiindulási pontnak. Füves réten vettem lefelé az irányt a Hochalmtól és ösvényen és keréknymon értem el a túra lokális mélypontját az 1170 méteren fekvő Almwirt-nál lévő nyeret.

12. kilátás a Hochalmról reggel délkelet felé, valahol úszni tanultak
 13. fenyvesben egyre lejjebb
 14. Almwirt, 1170 m

A bakancsomon keresztül a zoknim átvizesedett az ösvényre lógó vizes fűtől, szerencsére ez a nap végére kedvező irányba változott. A mapy.cz térképe nem, de a jelzések a keréknyomon marasztaltak, egy emelkedős ösvényes részt leszámítva a Fensteralm alatti nyeregig keréknyomon haladtam. Borús, kissé szeles időben borongós hangulatban telt az idő. A nem túl jól jelzett letérésnél indult a lépésnyomnyi széles ösvény felfelé. Erdőhatár fölé érve viszonylag már hamar elértem az előző esti Herrenkogel magasságával megegyező, 1642 méteres csúcsot. Innen már látható volt a nap egyik fő színt „termelője” az Eiblkogel. Egy kis lejtő után egy 1673 méteres névtelen púp következett, majd a Polsterkogelt oldalról kerültem (muszáj volt egy kis minimális időt nyernem), majd az 1505 méteren fekvő nyeregből, név szerint a Polstersattel-ből kezdtem meg a fárasztó felfelé utamat az 1831 méteres csúcsra. Először fék között gyalogoltam, majd az erdőhatár végénél haladtam el a hegy gyomrában vezető Gleinalmtunnel autópálya alagút fölött, majd a magasfeszültségű távvezetékek alatt haladtam el. Bő egy órás út után érkeztem meg a csúcsra, ahol a padon egy kis kilátásnézős, kajálós negyed órás szünetet tartottam. Észak felé Leoben városára és környékére nyílt kilátás, belegendoltam, hogy innen Knittelfeld bizony még messze van. 4,5 éve itt pocsék esős, ködös időben haladtam, ahhoz képest jó volt látni is valamit a környezetből.

15. az egyik oldalvölgy felé a kilátás
 16. Eiblkogel a láthatáron
 17. párák panoráma észak felé az Eiblkogel csúcsáról, 1831 m

Egy újabb névtelen púp (1807 m) útba ejtésével ismét egy nyereg következett, az 1583 méteren lévő Kreuzsattel (Kereszt-nyereg). Innen kispistázási lehetőség nyílt volna az utolsó két csúcs kihagyásával direkt a Gleinalmhaus-hoz: elég fáradt voltam, de úgy voltam vele, ha már játszok, akkor játsszak rendesen. Elnyújtott, végtelennek tűnő emelkedő következett a soron következő Lärchkogel 1894 méteres csúcsára. A nyeregből nagyjából másfél óra alatt értem fel. Nem éppen a legjobb szintidő, de a zsák sem volt éppen könnyű, meg a terep sem vágódeszka. A csúcskereszt mellett lévő fülke változatlanul megvan, egy beülésre alkalmas, többre nem. A padon itt is ejtőztem egy kicsit, a csúcskönyvekbe írogatást mára felfüggesztettem. Nem éppen turisztikailag első helyen lévő vidék ez, de mégis a csúcskönyvek 2 évnél nem régebbiek, szóval van errefelé forgalom rendesen. Szerencsére én a 3 napos túram alatt az útvonalon nem találkoztam gyalogos túrázóval, csak Knittelfeld előtt egy elágazásban futottam össze két nővel, de ők teljesen más irányból jöttek és más irányba mentek is tovább.

18. következő kihívás a Lärchkogel
19. visszanézve az Eiblkogelre
20. Lärchkogel (1894 m) csúcskeresztje a bódéval

A szomszédos Speikkogel ködsapkát kapott mikor elindultam ismét lefelé, hogy aztán először sziklás, majd ismét füves terepen felérjek a túra legmagasabb pontját jelentő Speikkogel 1988 méteres csúcsára. Kilátás innen az első bejárással egyetemben most sem volt, köd és szél viszont igen, így sok látnivaló híján lefelé indultam el (a szomszédos Lenzmoarkogel pedig jó kitérési lehetőség lett volna, mivel nem csak a Gleinalpe hegység legmagasabb pontja, hanem a magassága születésem évszámával egyezik meg. Talán belefért volna ha nem egy bő óra késéssel tudok reggel indulni). A ködből kiérve a kilátást a szemközti Roßbachkogel tömbje uralta, ami mögött még ma el kellett haladnom, megmondom őszintén nem vágytam már rá. A hegy aljában lévő Gleinalmhaus és a kápolna mellette szépen látszódott és egyre csak közeledett, ahogy lejjebb értem. 19 óra után 2-3 perccel értem a házhoz, belső világítást látva megörültem, hogy a szünnap ellenére legalább pecsételni tudok, de sajnos csalódnom kellett, a ház teljesen zárva volt. Pecsétet kirakni vagy külső pecséttel rendelkezni ismeretlen fogalom itt, több éves osztrák túrázásaim során rájöttem, hogy „osztrák módban” hűttében fogyasztás nélkül ritkán túráznak emberek. Én, főleg most nagyzsákkal és ekkora napi távon már elvetemültnek számítok az Alpokban, az ő mércéjük szerint. Szóval magyarul: ha nyitva van a ház, jobbra akkor jönnek errefelé túrázók (értelmes szálláslehetőség nincsen a közelben tudtommal), akkor pedig a pecsételés is megoldott. Ezen kívüli forgalomra (ősztől tavaszig zárva tartást is) pedig nem tervezték a pecsételést megoldani. Ezt sok másik helyre és területre is el lehet mondani.

21. Speikkogel következik
22. Speikkogel csúcsán, 1988 m
23. lent a völgyben a Gleinalm, jobbra a Roßbachkogel tömbje kezdődik
24. érkezés a Gleinalm házhoz

Nekivágtam a maradék 250 méter körüli szintnek, ami már tényleg nem esett jól, viszont a meredek erdei ösvényen viszonylag hamar fogytak a szintvonalak. Küzdelmemet egy előre nem jelzett dolog zavarta meg: elkezdett csöpögni az eső. Reméltem, hogy csak valami pillanatnyi „zavar” van a rendszerben, amint lett internetelérés, frissítettem az előrejelzést, de továbbra sem mutatott esőt (ez mondjuk magas hegyen nem garancia semmire). Gyakorlatilag egy közepes esőzés vette kezdetét, felértem a Roßbachkogel alatti nyeregbe,

majd a hegy oldalában haladtam tovább. Első bejáráskor legalább itt volt egy átmeneti szünet az esőben, kilátással, most pedig fordított volt a helyzet. Úgy vagyok ezzel a résszel is, mint a Kohász késsel: két bejárásból össze tudok ollózni egy normális képsorozatot. Köd telepedett a hegyre, bőven este 8 után a látási viszonyok rohamosan romlottak. A hegyet megkerülve egy meredekebb, nem rémlő szakasz következett már erősen szürkületben, átmenetileg eső nélkül. Már nem sok hiányzott a kiszemelt alvóhelyzet, amikor a keréknyomon haladva újra rákezdt az eső, bakancsom újra átengedte a vizet (2018. óta megjárt pár túrát már). Esernyőmet ismét a rövid szárával szorítottam magamhoz, hogy karjaimat ne érje a víz, tudtam, hogy másnap órákig ez nem fog menni, ha korábban érkezik az előjelzett eső. Fél 10 körül, reggel óta 27 km gyaloglás után érkeztem meg a kiszemelt Zeißmannhütte épületéhez, ahol szintén hamar sikerült fedett, alvásra alkalmas helyet találnom, a sátrat viszont az egyre csak jobban rázendítő eső miatt fel kellett állítanom.

25. még nincsen vége a napnak: Gleinalm-tól fenyvesben felfelé

26. Roßbachkogelgel szemben dél felé a párás kilátás esőben

27. pillanatnyi esőszünet a naplemente után 20:47-kor

Pocsék hangulatban kezdtem bele a szűkös kajakészletemből a második esti leves megfőzéséhez. Elképzelésem szerint a hideg vizes fürdő után a hálósákomba ülve terveztem a meleg levest elfogyasztani, ennek megfelelően elő is készítettem mindent. Ruha nélkül kiléptem a szeles szakadó esőbe és a forráshoz mentem, de amint a lábamat érte a hideg víz a széllal párosítva rohantam vissza a sátramhoz. Ilyen sem volt még velem, de érthető ha az ember 10 fok alatti szeles időben nem tud komfortosan mosakodni a szintén kb 10 fokos vízben. Így a törülközős „fürdés” maradt csak. Levesemet kikanalazva (elég jól sikerült ez is, akárcsak a tegnapi esti) eldőltem. Néztam vészmegoldást, hogy ha szakadó esőre ébrednék, a legközelebbi falu is a majdnem 11 km-re fekvő Glein volt. 14 óra körül indult volna busz onnan Knittelfeld felé. Hát ezzel nagyon nem lettem volna kiségitve, relatíve elég messze feküdt a túra ezen része a legközelebbi lakott résztől, ahol tömegközlekedés is van. A soron következő igazolóponthoz, az Oskar-Schauer Sattelhaustól pedig olyan messze lett volna a következő buszmegálló, hogy szintén nem volt opció (gondoljunk a visszatérésre is). Így nem volt más hátra: a 14 órától előrejelzett eső miatt kénytelen voltam korábban kelni a tervezettnél (esőkabáttal nem lett volna gond a végére kicsit ázni, de anélkül azért ki akartam hagyni) és még a nagy zuhé előtt a városba érni, így muszáj voltam 5 órára vekkert húzni. Kint alaposan leszakadt az ég, még jégeső is esett, ahogyan másnap reggel több helyen is volt ennek nyoma az ösvényeken. A kinti alapzajt a bővíví forrás hangja amúgy is megadta. Sokáig nem kellett forgolódnom a fárasztó nap után az elalváshoz.

Keservesen ébredtem 5 órakor, 10-15 percig ki sem keltem a sátorból, elég döcögősen indult a reggel. A kinti látvány kapcsán a legrosszabbra számítottam, de meglepve tapasztaltam a döntő többségében felhőmentes égboltot, később még nyugat felől a nap is kisütött. Az alacsonyabb részek, amikre ráláttam bőven el voltak látva párával. A reggeli rutinnal, karcsú reggelivel és az összepakolással majdnem 1,5 óra alatt végeztem, így csak fél 7 előtt tudtam elindulni, napsütésben. Jó előjelnek tűnt a napsütés és vigasztalva is éreztem magam a korai kelés miatt, ugyanis kár lett volna a kiszámolt esőmentes időben később elindulni. A ház utáni rétnél léptem be a szép fenyvesbe, alaposan eső áztatta növényzet és belógó ágak miatt ezúttal is hamar vizes lett a zoknim. Egy rövid keréknyomos rész után egy szép kilátópontnál lefelé indultam el, itt kissé nehézkes megtalálni a füves utat. Két ház közé ér le az út, egyik szinte csak egy raktár, a másiknál pedig autó állt, így egyik sem nagyon lett volna éjszakázásra alkalmas. Nem sokkal később a bemelegedett izmaim és a napsütésnek köszönhető felmelegedés miatt egy kicsit tudtam vetkőzni a több réteg ruhából. Szép fenyvesben lefelé vezető keréknyomon értem el az Oskar-Schauer házat.

28. vízenyős ösvényen folytatódik a dőcögős reggel

29. kitisztult az idő az esti vihar után

30. jól járható keréknyomon a fenyvesben

31. Oskar-Schauer háznál

Reméltem, hogy itt nem lesz gond már a pecsételéssel. A távolabbról kiszúrtam egy hölgyet aki két kutyájával a ház körül mászkált, így nem is volt gond a pecsét beszerzésével. A padoknál lepakoltam és szedtem elő a füzetemet, amikor megjelentek a kutyák, majd utána a hölgy is. Pecsételés után kérdeztem az időjárásról, ő is úgy tudta, hogy eső lesz délután. Meg is jegyeztem, hogy mennem kell, mert az esőkabátom otthon maradt. Erre a szemközti asztalhoz lépett és az onnan elvett kisméretű zacskóba csomagolt esőkabát poncsót odaadta nekem ajándékba. Nagyon szép gesztus volt tőle, ezúton is köszönet érte! Rommá ázás elleni védelmet így legalább ki tudtam pipálni. Kérésre megmutatta a ház mögött található önellátós Otto hűtőt, melyben egy asztal paddal, egy emeletes és egy kinyithatós ágy, valamint egy kályha és főzési lehetőség alkotta a felszereltséget. Teljesen korrekt hely, a ház zárva tartása esetén igénybe vehető bárki részére, télen is. Nem sokkal később elkészöntem, a kedves hölgytől, mivel még a mai 22 km-ből bőven volt hátra. Hosszan emelkedős keréknyom következett, amelynek állapota egyre romlott, majd a hangulatos fenyvesben vezető ösvényre váltva még egy kis lejtő is jutott a következő, Stierkreuz nevű pontig (itt csatlakozik be a Sattelhaus-t elkerülő, gerincen vezető út, melynek egy részét az első alkalommal akaratlanul bejártam).

32. Stierkreuz

A keresztnél az út irányát is váltott, szinte teljesen nyugat felé haladtam a hangulatos rét mellett, az idilli képbe csak a legelő szögcsdrót kerítése zavart bele. Ösvényen fel és le enyhe hullámmással telt az idő, az ösvényen több helyen láttam a már említett esti jég/eső maradványait, Knittelfedig bőven látszódott a sok hordalék az ösvényeken, keréknyomokon. Az út keréknyomra váltott, majd lejtve haladt egy darabig az 1582 méteres névtelen csúcs oldalában. A következő pont a Turneralpe volt, amely két egymást követő elágazása után ismét emelkedésbe kezdett az út. Első alkalommal is egy „nem szeressem” rész volt ez, ezúttal is igyekeztem rajta mihamarabb túl lenni. Ösvények, keréknyomok, rétek és erdőfoltok váltották egymást. Az utolsó nagyobb rétnél (távolban hangulatos házak álltak) a teheneket ki tudtam kerülni előbb egy pad és asztal kombó melletti alacsonyabb szögcsdrót kerítésnél. Ismét emelkedő következett keréknyomon, majd ösvényen. A Steinplan

csúcsa alatti jobbos kanyar után már tudtam, hogy nincsen messze már a megkönnyebbülés, de előtte még le kellett küzdenem az szint maradékát is. Számításaimnak megfelelően 11:30 után pár perccel érkeztem meg a Steinplan 1670 méteres csúcsára. A Steinplanhaus oldalában éppen árut rakodtak, így itt is sikeresen tudtam pecsételni (vicces módon 4,5 éve a Gleimalmhausban tudtam pecsételni és a Sattelhausban és itt pedig nem, most viszont fordítva). Adminisztráció után kiültem az egyik padra a kajám maradékát megenni, majd felmentem a csúcskereszthez és megnéztem a bivakházat.

- 33. ösvényen folytatódik a túra
- 34. esti jégeső nyomai másnap délelőtt
- 35. keréknyomon a Turneralpe előtt, az első bejárásnál itt (is) ködben és esőben haladtam, annál ezúttal jobb a helyzet
- 36. visszatekintve
- 37. Ameringkogel párába burkolózó tömbje látszódik a Steinplan előtti utolsó rétről
- 38.-39. Steinplan ház és csúcskereszt (1670 m)

Délben indultam meg lefelé, szerettem volna a 16:07-es vonatot elérni, utána már csak 3 órával később tudtam volna érdemben hazajutni, köszönhetően a Sopronból 19:44-22:28 közötti személyvonat mentes időszaknak. A 15:14-es railjethoz sietősen kellett volna mennem, bár így sem volt éppen laza a hátralévő majdnem 12 km. Az első bejáráshoz képest most a kijelölt úton szerettem volna Knittelfeldbe érni. Meredek lefelé vezető ösvényen kőről-kőre lépkedve a fél méter széles ösvényen nehezen haladtam lefelé. Amint javultak az útviszonyok kicsit nagyobb sebességre tudtam kapcsolni. Alapvetően ösvényes haladtam egyre lejjebb, volt ahol a kék börszőnyi példáját vizontlátva a keréknyom mellett tekergett az ösvény. Még jó, hogy ide a közlekedéspolitikai keze nem ér el a „párhuzamosságok felszámolása címszóval”. Balról fel-feltűnt a szomszédos hegység Ameringkogel tömbje, 13 órakor pedig a Mura-völgye irányába nyílt szép kilátás, előtte találkoztam a korábban említett sporttársnővel. Fülledt meleg volt, de örültem, hogy a menetrend szerinti eső késett. Hamarosan szép fenyvesbe vezetett az utam egy ideig, majd ösvény, keréknyom, rövid átkötések sorozatában haladtam lefelé, találkoztam nem egy helyen fiatal fenyők törzsére húzott cső alakú jelzésekkel. Azért itt is akadnak észlányek. A 930 méter körüli házcsoporthoz egy gazdaság udvarán vezet át a jelzés, a kallantyús kapuk után lovak mellett haladtam el, majd újra nyitottam és zártam a kaput. Tehenek a kerítés mellett voltak, nem bántam a közelebbi találkozás elmaradását.

40. eleinte meredek ösvényen lefelé

41. Mura- völgye a láthatáron, igazából tegnapelőtt Mixnitz-ből is a Mura völgyéből indultam és most is oda érkeztem vissza, csak jóval arrébb

42. hangulatos fenyvesben

43. Zentralalpenweg a gazdaságon át vezet lefelé

Lejtős magas füves rész következett, itt is találtam utána mászó kullancsot magamon, ezen a túrán szokatlanul sok volt belőlük, tegnap egyet magamból is ki kellett szednem. Rövid erdei rész után egy magasfeszültségű vezetékek alatt közvetlenül fekvő ház mellett haladtam el, majd újra erdőbe értem, ahol nem volt hiány szúnyogokból. Úgy éreztem már sosem lesz vége az előttem álló útnak. 15 óra előtt pár perccel értem el az aszfaltot, majd aktuális házcsoporthoz átkeltem a bővízü Murán. A túlsó oldalon Almahegy (Apfelberg) területén szaporítottam lépteim számát, a szépen rendezett településrész észrevétlenül csatlakozik Knittelfeldhez, ennek tényét csak egy belterületen lévő tábla jelzi. Néhány sarok után átkeltem a vasút alatt, nem sokkal a 15:14-es railjet elhaladása után, bő 20 perc előny kellett volna hozzá, na meg egy rögtön a buszállomásról a vasúthoz induló busz. Újabb pár sarok és egy kis emelkedés után értem el a buszállomás derékszögű kereszteződését, majd a közeli Billába tértem ennivaló vásárlásának céljából, a lépteim ezen a részen értek össze a 2020-as ellenirányú túráéval. A pénztárnál az előttem álló ember valami ottmaradt blokkos, talán göngyöleges egyenleg levonásával kívánt „fizetni” és le is lépett a pénztártól. Az ottmaradt „egyenleg” összege megmaradt a boltban, de a kasszás srácot láthatólag meglepte a vevő gyors távozása, futott is egy kört a boltban mire hívott valakit aki segített neki a pénztárgépben leadminisztrálni a dolgot. Ez a pár perc már elég volt arra, hogy sietve menjek át az út túlsó oldalán lévő buszállomáshoz.

44. Knittelfeld és a Mura-völgye karnyújtásnyira...

45. ...mondtam

46. Knittelfeld buszállomás, a túra végpontja

Direkt az utolsó előtti buszt néztem ki, hogy ne az utolsóra kelljen hagyatkoznom, de a sofőr azt állította, hogy nem megy a vasút felé. Ez így ebben a formában nem volt igaz, mert ment, de csak kerülővel és a másik kocsállás felé mutatott. Ráhagytam. Végül is 1-2 perc késéssel befutott a busz amely 2 megálló után elérte a vasútállomást, a sofőr hölgy szigorúan fel is vetette velem a maszkot (nem állt szándékomban kihagyni, de az

egyik kezemben a túrabotjaim voltak, a másikban meg a kinti szabadjegyem, harmadik kezem pedig nincsen). Igencsak megfáradva értem fel a peronhoz, ahová egy perc késéssel, 16:08-kor futott be a Talent motorvonat. A napos idő útközben egyre inkább átment borultba, Bruck an der Murban már kissé szél is érezhető volt a peronon, az érkező grazi railjetre átszállva a borús idő továbbra is fokozódott, majd Mürzzuschlag előtt leszakadt az ég és onnantól jó darabig kitartóan esett az eső. Örültem, hogy ezt zárt térből hazafelé nézhettem. Bécsújhelyen a pár perces késés ellenére még bent állt a sopronkeresztúri vonat, ám a peron túloldalára átlépve éppen a mozdonyvezető elvette az ajtónyitási lehetőséget, előre néztem és pont akkor csapta be az ajtót a mozdonyon és indult meg. Nem késtem le semmiről, csak Sopronban lett volna, így kicsit több időm az átszállásra, de így sem volt gond: a 19:01-es személyvonattal 19:37 körül be is értem Sopronba, majd a 19:44-es vonattal Kapuvár felé vettem az irányt, ahonnan autóval tértem haza.

Zentralalpen újratöltve: Sankt Nikolai im Sölktal-Donnersbachwald (2022. május 26.-27.)

Előzmény: <https://forum.index.hu/Article/viewArticle?a=149016268&t=9012640>

Az előző, knittelfeldi túrámmal ellentétben ez a túra egy teljesen ideális és élvezhető alkalom volt, minden elemében. Egy hetes szabadságom második túrája (amelyet a soron következő fischbachi alpesi szakasz 3-ról 2 napra és sátras/bivakos megoldásról szállásosra konvertálása tett lehetővé) a tavalyi szerényebb kondícióinkból eredő rövidebbre sikerült túra tulajdonképpen befejezése volt, csak az ellenkező irányból. A Verbund Linie oldal menetrendjének tanúsága szerint van hétköznap az ÖBB keresője által nem ismert több buszjárat is St. Nikolaiba, de mivel ünnepnap mentem, így ezek sem voltak (pedig amúgy pont lett volna egy nem szoros, 20 perc átszállás, rendes hétköznapon), így maradt a stoppolás. Donnersbachwaldba szintén nem tudtam feljutni tömegközlekedéssel, de másnap, pénteken viszont igen: a reggeli első, 6:53-as buszt céloztam meg, amellyel remekül fel lehetett építeni a hazautazásomat. A 17 kilométeres túrán eltöltendő egy éjszakát bivakolással oldottam meg, ilyenkor nagyon jól jön az első bejárás során megszerezett helyismeret. Eredetileg szálláson alvás volt a tervzetemben, az egyetlen szóba jöhető szállást – Mörsbachwirt- a túra előtti napon felhívtam, de az ünnepnap hosszú hétfégén zárva tartottak, így került a bivakolás előtérbe, amelyet nem bántam meg.

Az előző túráim logisztikájának eleje megegyezett a mostanival: autóval Kapuvárra, 7:35-ös személyvel Sopronba, onnan 8:44-es bécsújhelyi vonattal tovább. Bécsújhelyen némi izgalom keletkezett: a Bécsből érkező grazi railjet 10 perc késéssel érkezett, ezzel veszélybe sodorva a Bruck an der Murban történő átszállást. A következő lehetőséggel, csak 1,5 óra késéssel érkeztem volna meg Stein an der Ennsbe, ami jócskán boríthatta volna a nap kényelmes jellegét. A railjet jegyvizsgálója azt mondta, hogy a személyvonat automatikusan vár 3 percet és utána elindul. Szerencsére ezt nem kellett élesben kipróbálni, amúgy várt kb 4,5-5 percet is. A vasút semmeringi része szép, de a késés legkisebb behozása sem alkalmas, azt hiszem a haladni szándékozók nem fogják annyira sajnálni ha a hegyben készülő alagútban utazhatnak a mostani menetidő töredéke alatt, az alagút keleti bejárata már jócskán készül Mürzzuschlagban. Mint már utaltam rá, a 11:06-os friesachi személyvonatot gond nélkül elértem, a lassabb utasok is bőven. St. Michael állomáson átszálltam egy másik Talent motorvonatra, Schladming felé. A szép táj mellett a kalauz maszk miatti keménykedése volt az „élményfaktor” a vonaton. Pontosan, 13:04-kor szálltam le Stein an der Enns megállóhelyen, háttérben visszanézve a Grimming tömbje uralta a kilátást, körbe is hegyek látszódtak, főleg távolabb. Viszont a megállóhely 2018. óta jócskán megváltozott: a menetirány szerinti jobb oldal helyett most már a baloldali magas peronon történik az utasok fel- és leszállása, a szintén jobb oldalon állt váróterem épülete is a múlté már. Persze nem magyaros módon torzóként, félig összedőlve, kirabolva, felgyújtva, hanem teljesen eltüntetve, ha valaki nem járt itt régebben nem is tudja, hogy ott volt valami.

1. Stein an der Enns megállóba érkezés, háttérben a Grimming tömbje figyeli az eseményeket

A peronról a benzinkúton átvágva értem el a felfelé vezető főutat, ahol a jobbos kanyar előtti, autóval jó megállást biztosító ideális helyen kezdtem meg a stoppolást. Mákom volt! Pár motoros elhaladása után, az első autós felvett! Útközben szóba került a covid helyzet, politika és egy szomorú hír: a St. Nikolaiban lévő zum Gamsjäger (zergevadász) fogadó főnöke, Helmuth, akinek segítségével jutottam le faluból a vasúthoz 2018. nyarán Donnersbachwald felől szakadó esőben érkezve. Halálát szívroham okozta. 13:43-kor szálltam ki segítóm kocsijából, aki a nem messze lévő Kaltenbachalm egyik gazdálkodója, ezúton is köszönöm neki az utat! Az imént említett fogadóhoz sétáltam pecsételési céllal, közben megszemléltem az út menti rendezett házakat. A pecsételés után visszatértem a falu táblájához, ahol jó pár fotót lőttem mindenféle szögből, táskával, anélkül, stb. Kultikus hely ez a magyar ajkú Zentralalpenweg túrázók számára, ez a figyelem főleg a nehézkes elérhetősége és szép fekvése miatt indokolt.

2. St. Nikola im Sölkta, falurészlet

3. az elmaradhatatlan kompozíció innen

14:20-kor vettem az utat lefelé, Mößna falujáig 3 km aszfaltkoptatás következett és bő 100 méter szintvesztés. Többnyire a bővízú Großsölk patak mellett vezetett az utam a forgalmas főúton, az amúgy szép tájon. A völgy felé lejtő úton megjelentek a távolabbi hegyek, a Mößna mögötti 2000-res hegy is egyre közeledett hozzám. Mößna határában tudtam egy murvás járdára áttérni. A falu központjába érve (buszmegálló, tűzoltószertár, híd, bolt) padra ülve uzsonnáztam egyet. A bolt nyitvatartása magyar szemmel nézve érdekes: napközben 3 órásszűnet, szerdán és szombaton pedig csak délelőtt tart nyitva. A szomszédos St. Nikolaiban sincsen elkényeztetve a nép ilyen téren, csak tudnám hogy oldják ezt meg. Értem én, hogy otthoni kisebb állattartás, kertészkedés, na de akkor is. Nem hinném, hogy tömeges völgyben vásárlás lenne a helyes megfejtés. Szieszta után, fél 4 felé vettem az irányt felfelé, úgy terveztem, hogy bőven leérek a tervezett bivakolás területére sötétedés előtt. Seifried patak mellett vezető keréknyom szelíden emelkedett, látszódott, hogy a patak a mostaninál jóval magasabb vízszint elérésére is képes.

4. Mößna felé lejt az út

5. érkezés a szomszédos faluba, B helyett ss-sel írva

6. irány a hegyek felé!

Néhány kanyar után egy hídon átkelve egy fenyvesben vezető erdei keréknyomra tértem rá. Az első szerpentin előtt lévő nagyobb faház bivakolásra alkalmatlan, fedett terasz nélküli (el sem hiszem, hogy ilyen írok, régebben fel sem merült volna ilyen szemmel nézmem a dolgokat, de hát változik az ember). Hamarosan a fenyvesben meredek ösvényre tértem rá (előtte a kiágazásnál viperákra figyelmeztető tábla), a szuszogató emelkedő-sorozat első felvonásában a keréknyom egy kanyarját vágtam le. Nem sokkal később két fára kötött érzékelő-szerűséget láttam meg, nem tudtam mi ez, de inkább kikerültem, vadkamerához szerintem nem sok köze van. Néhány szikla mellett elhaladva jutottam egyre feljebb, az oldalvölgy másik, szemközti oldalán lévő házat érdekesen lehet megközelíteni, mivel keréknyomot nem láttam hozzá vezetni. Szemből érkező bő középkorú túrázó párostól megtudtam, hogy a nyeregben fent egy-egy folton kívül nincsen már hó. Nem is hiányzik. Az 1500 méternél lévő emléktábla melletti forrás most is rendben üzemelt, térkép nem jelöli. Az erdőhatárt elhagyva már folyamatosan szép háttérben gyönyörködhettem a hátam mögött, a magasabb csipkés, hófoltos

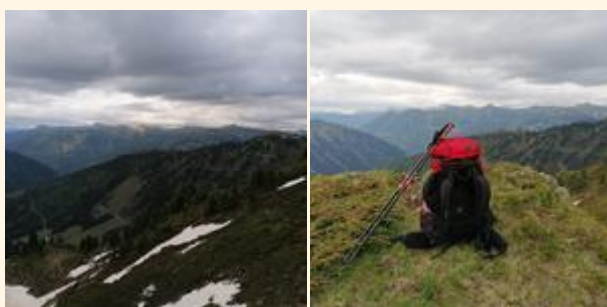
csúcsok szégyenlősen ködsapkát húztak a felhők segítségével. Szerencsére ezúttal a Mößnakar patakon lévő fahidak megvoltak már (4 éve még vízben gázolás volt kétszer, hidak híján), a környezet a szűrt napsütéses időben vadregényes volt.

7.-8. felfelé haladva a kevésbé kijárt ösvényen

9. a hidak ezúttal szerencsére már megvoltak, háttérben már a Schladminger Tauern hegyei látszódnak (Knallstein-ek)

Balról hamarosan egy bivakolható teraszú faházikó közelében haladtam el, majd megkezdtem az utolsó komolyabb emelkedőt a Gstemmerscharte nyerge felé, ahová $\frac{3}{4}$ 7-re értem fel. A közelebbi csúcs, a Großes Bärneck (2071 m) csúcskeresztje délkeleti irányban látszódott, a hosszú emelkedő során sokszor látott északi irányú gerinc csúcsai is szépen képviseltették magukat, akárcsak a már említett nyugati irányú kilátás is szép volt. Na, de keleti irány hegyei sem voltak semmik! Pár általam nem ismert csúcson túl a távolban szépen látszódtak a tavaly ismét bejárt helyek: Schattnerkogel, Kreuzkogel, Breiteckkope, Karlspitze. Kellemes környezetben és hangulatban fotóztam, majd rágcsáltam egy kis pilóta kekszet és azon morfondíroztam, hogy miért van ilyen ritkán, hogy az ember ennyire jól átélje a hangulatot és ehhez az időjárás és a többi körülmény (utazás, stoppolás) is maximálisan kielégítő legyen.

10. hangulatos tájon haladva, egészen más arcát mutatta a környék normális időben

11. egyre teljesebb volt a kilátás nyugat felé a Schladminger Tauern felé a Gstemmerscharte-ból

12.-13. kilátás ugyaninnen kelet felé, néhány ismerős csúccsal

14. a túra borítóképe

Egy helyben ülve az 1886 méteren fekvő nyeregben kicsit kezdtem már fájni, így elindultam lefelé 7 óra után 10 perccel. Bő 300 méter szintet kellett vesztenem a legközelebbi keréknyomba való becsatlakozásig, amelynek közelében terveztem bivakhelyet keresni. Lefelé néhány helyen hófoltokon történő áthaladással gyűlt meg a bajom, de lassan és lépésről-lépésre leküzdöttem a helyzeteket. Az új bakancsom második túrája volt ez, jól bírta a gyűrődést (impregnáló spray is tette a dolgát, különben lett volna beázás a vízenyős mößnai oldalon), csak felülről befolyt hó kellemetlenkedett kicsit. Szép háttérben haladtam egyre lejjebb, majd egy kidőlt útjelző táblánál értem el a már említett keréknyomot.

15. kis hóakadályok azért akadtak így május végén, de amúgy nagyon kedvező volt az idő

16. kora este a völgy végéhez közeledve

A pár lépésre lévő patakátkelésnél a jó fahíd le volt kerítve műanyag szalaggal, csak a gázlón lehetett volna „szabályosan” átkelni. Nem is értem az ilyen effekteket itt, ránézésre semmi baja nem volt a hídnak, táskával együtt is közel 100 kilóval is leteszteltem. A közeli házaknál fedett hely után néztem, találtam is egy alkalmasat, végül ez lett a végleges éjszakai fekhelyem is. Részletes leírást érthető okokból erről nem fogok közzétenni, aki a helyszínen jár, annak úgyis eléggé adja magát a dolog. A fedett, de amúgy egy irányból nyitott fekhelyemen bőven elfértem a matracommal, a közeli padon pedig a táskámból is ki tudtam pakolni a szükséges mértékig. A közeli forrásban 21 óra után szerény fürdést is végre tudtam hajtani, így megelégedve hajtottam álomra a fejemet.

Éjjel kellett is a dupla hálózás+beöltözés, 10 fok alá csökkent a hőmérséklet. 4:20-kor csörgött a vekker, nem volt éppen kellemes ilyen korán kelni, de a következő busz 6:53 után, csak 14:40-kor jön, így a 8 órás menetrendi lyuk és korai délutáni hazaérkezés elég motiváció volt a felkelésre. A stoppolás nekem csak busz nélküli és rendkívüli esetekben játszik, ha van rá mód, akkor a tervezhető és kiszámítható tömegközlekedést választom. A reggeli rutin során lámpázni nem kellett, felkelő nap fényei már adtak annyi fényt, hogy csak az összepakolás utáni cuccellenőrzésnél kellett csak fényt kapcsolnom. A tervezett 5 órakor el is tudtam indulni lefelé, felfelé nézve a nyereg környéke ködös volt, a fenti faháznál éjszakázni húzósabb lett volna 3 fokos előrejelzés mellett. A keréknyom egy kanyarját levágva haladtam lefelé, a soron következő házánál már autók álltak, gondolom kihasználták a népek a hosszú hétvégét. Tehenes kis sorompó után ösvényre tértem, majd egy patakátkelés után újabb keréknyomon haladtam tovább. 5:34-kor érkeztem meg a bezárt Mörsbachhüttehez, amely már láthatóan nem tegnap fogadott vendéget és kétséges, hogy mikor fog legközelebb. Pecsétszerzési lehetőség hiányában csináltam pár igazolóképet csináltam, majd mentem tovább.

17. reggeli fények

18. Mörsbachhütte, kár ezért a parlagon hagyott épületért, lehetőségért, szerintem lenne rá igény, 1303 m

Ezen a részen nem lett volna bivakhely, fedett teraszok sem voltak, max házaknál lehetett volna próbálkozni. Egy garázs és egy bekamerázott nyitott raktár lett volna a kínálat, de ez a szabadon mászkáló tehének miatt szintén használhatatlan lett volna. A már említett Mörsbachwirt fogadónál is teljes volt a reggeli csend. A szabadon mászkáló tehének egy darabig elkísértek a jócskán lejtős köves úton. A Mörsbach patak völgyében vezető úton igyekeztem haladni, mivel a buszig már csak kevesebb mint egy órával volt és még Donnersbachwald északi széléig kellett még talpalnom, a hol tavaly párommal abbahagytuk a túrát. Egy lezárt híd megnézése után egy csatlakozó keréknyomról terepjárós idős úr érkezett és érdeklődött az ilyenkor szokásos dolgokról (honnan jöttem, hova megyek, hol aludtam, stb.), valószínűleg erdész, vadőr, esetleg vadász lehetett. Egy nagyobb serpentin után az út lejtése mérséklődött, majd beértem Donnersbachwald falujába. Jó lett volna a szép kis templomról egy közelebbi képet csinálni, de majd egyszer talán megtörténik ez is. Sietős léptekkel haladtam először a járdán, majd az út szélén az álmos hangulatú falusi reggelben.

19.-20. lefelé vezet a keréknyom a faluba

21. el ne felejtjük hol járunk

A házaknál nem sok mozgást láttam, az autós forgalom sem volt nagy. Közben azért hátra-hátra néztem, nehogy hirtelen már a busz jöjjön a hátam mögül, előbb közlekedve. Szerencsére ez itt nem jellemző, de azért főleg a ritkább utasforgalmú helyeken 1-2-3 perccel előbbi közlekedés nem zárható ki. A busz a völgy felől hamarosan szemben érkezett, így már csak belátható időm maradt az indulásig. A Perweinhof megálló jelentette a túráim végpontját, előtte egy asztalos üzemnél a hegyi házaknál megszokott vályús források voltak az út szélére kirakva. Mosolyogva nézegettem őket, a legkisebbnek is komoly súlya volt, a nagyobbakat már biztosan daruzni kell. Egy pillanatig eljátszottam egy otthoni alpesi forrás (ők inkább kútnak hívják, de az meg magyar szemmel inkább az ásott kutat jelenti, így marad forrás, nálam legalábbis biztosan) gondolatával, de aztán a kihasználatlanság meg az energiaigény hamar meggyőzőtő róla, hogy enélkül is teljes lehet az életem. 6:45-re értem el a Perweinhof buszmegállóját, ahol találkoztak lépteim a tavalyiakkal. A busz rendben megérkezett 6:53-kor és egyetlen utasként utaztam egésze végig, Irdningig.

22. "forrásgyár"

23. csendélet a felduzzasztott Donners patakkal a cél előtt nem sokkal

24. Donnersbachwald, Perweinhof buszmegálló, a túra végpontja

Élmény volt ezen a ritkás viszonylaton buszozni! Ezt majd egyszer csak egy St. Nikolai im Sölktalba/ból vezető buszozás múlhatja felül. Irdning határában a közeli Grimming sziklás tömbje uralta a kilátást. A donnersbachi elágazásnál szálltam le, a közeli Billában vettem 1,5 euróért egy literes Colát (igen, sajnos az itthoni ár duplája), amely a túráim összes eurós kiadását jelentette. Visszatérve a buszozáshoz, az elágazásban és annak közelében 3 megálló is van és sajnos az ÖBB utazástervezője és a valóságban a megállókban lévő menetrendek nincsen teljes egyezésben. A helyzetet egy, a tervező szerint helyes irányból érkező igénybe vehető járat, a sofőr szerint csak a buszállomástól személyt szállító busz (de azért felengedett) érkezése oldotta meg. Stainach-Irdning állomásig váltottunk a sofőrrel pár szót, úgyis egyetlen utasa voltam. Az állomás padján ejtőztem egy kicsit, majd a 8:22-kor érkező grazi Intercity-vel utaztam Leobenig, onnan pedig railjettel Bécsúj helyig, ahol bő fél órási várakozás után, 11:37-kor indult a soproni vonat szokásos 5047-es motorkocsija. A szűkös 4 perces soproni átszállást a pesti Intercity-re sikeresen abszolváltam, amelynek fedélzetén Kapuvárig utaztam. Kedvenc közeli éttermünkbe betértem egy ebédre, majd hazatértem.

25. ücsörgés és várakozás Stainach-Irdning állomáson, ezúttal is Grimming kíséretében

Azóta is kellemesen él bennem ennek a példaértékű túrának az emléke!

Zentralalpen újratöltve: Auf der Schanz-Mönichkirchen (2022. május 29.-30.)

Előzmény: <https://forum.index.hu/Article/viewArticle?a=144653618&t=9012640>

Ezúttal ismét egy olyan szakaszba fogtam bele, amely amolyan „legyünk rajta túl” jelleggel szerepelt a terveimben, hasonlóan a knittelfeldi túrához. A táj szép, az emelkedők szelídek, de valamiért mégsem a kedvenc részem ez. Az 1-es kötetben ezen a kettőn kívül még a Schwabergehütte előtti az ilyen „nemszeressem” rész (de még mindig inkább az, mint ez). Ettől függetlenül mindhárom szakasz szép, de a jelen sorokon keresztül (ismét) ismertetett részt leszámítva a másik kettő nehéz. Lelkesedésemet az is komolyan aláásta, hogy újból eső várt rám a Fischbacher-Alpok gerincén, mint a 2017-es első bejáráskor. Valószínűleg innen ered ez a kissé negatív megközelítés bennem, mivel akkor 3 napos sátras, nagyszákos módban vágtam bele a szintén esősre sikeredett túrába, akkor még jóval kevesebb magashegyi tapasztalattal a hátam mögött és hát akkor egy öröm volt ebben a túrában: a vége. Úgy gondolom, hogy alapjáraton nem azért kel valaki útra, hogy letudja az adott részt, de azért nekem is összejött már ez az érzés párszor. A második nem túl jó körülmény az esőn túl az volt, hogy mivel az eredeti 3 naposból 2 naposra lett a túra konvertálva, így vasárnapra esett az első nap és nem volt tömegközlekedés a kiindulóponthoz. Ezen kívül pedig előző nap a sporttárs aki jött volna velem lemondta a közös túrát, így egyedül vágtam bele az előkészületekbe, majd a gyaloglásba is. Az 54 kilométeres 2 napos túra után nem volt szükségem altatódalra, szállásom a Roseggerhaus-ban volt nagyjából a táv felénél.

Némi osztás-szorzás után úgy döntöttem, hogy az első Sopron-Bécsújhely vonatot célzom meg, minél kevesebb időt hagyva a délután 3-tól beígért garantált ázásnak és ezen kívül a stoppolásra is maradt így egy kis időbeli mozgástér. Autózás után az 5:44-es első vonattal Bécsújhelyig utaztam, majd onnan a 6:32-es railjettel Bruck an der Mur-ig. Itt átszálltam a visszafele Kindberg felé tartó vonatra (így adta ki a menetrend az eljutást). 8:26-kor le is szálltam Kindbergben, ezúttal nem kellett az órát nézegetnem, hogy siessek-e a buszhoz, mert nem volt. A hegy felé tartó út kiágazásáig 2 kilométert tettem meg az állomástól, útközben az egyik háznál ugráló nyúl kezdett a természetre hangolni (valahonnan kiszökött házi példányról van szó). A körforgalomnál északi végénél álltam meg, ahol az L114-es út elindul Fischbach felé kifelé a városból. Nagyjából negyed óra után a sokadik autós megállt, egy fekete terepjáró anyósülésére invitált a kedves úr, aki a következő faluig, Stanz im Mürtal-ig vitt el. Útközben kiderült, hogy tud pár szót magyarul, ugyanis járt már itt fogorvosnál. Ezen kívül Bécsben lakik és Stanzban van a hétvégi háza. Stanz keleti végéig tartottam vele, majd megköszönve a fuvart kiszálltam. Nagyjából a kindbergi forgatókönyv következett újra: kb negyed óra után a sokadik autós megállt, ezúttal egy fehér Audiba szállhattam be egy nálam még talán fiatalabb srác mellé. Útközben megtudtam, hogy azért olyan népszerű az osztrákok körében a magyar magán fogorvos (Innsbruck környéki ismerősöm is van, aki Sopronba jár fogorvoshoz!), mert az osztrák ingyenes ellátás csak tömésre és húzásra korlátozódik, protézis és egyéb pótlások végösszege már egy komolyabb autó, vagy egy vidéki ház árának egy részével vetekszik. Az Auf der Schanz nyeregben (1171 m) megköszöntem a második segítőmnek is a fuvart, szerencsére a tervezett időn belül sikerült a stoppolást végrehajtani, hála a nyitott és segítőkész embereknek. $\frac{3}{4}$ 10 felé így el tudtam indulni a borongós időben felfelé.

1. Auf der Schanz Gasthaus, ismét innen indultam útnak stoppolást követően, 1171 m

Széles ösvény után keréknymokra tértem rá, az 5 évvel ezelőtti egyik kilátópontot már kezdi benőni a növényzet. Útközben fel-felsejlettek bennem az első bejárásom beugró emlékei, ezek elkísértek másnap is. Az emelkedők nem vészesek, újabb ösvény, majd a fürstenfeldi természetjárók keresztje mellett elhaladva murvás útra tértem rá (a közelben kilátás, forrás, kereszt a Mariazellerweg bejáróitól), amelyen egy rövid részt leszámítva a Walserkreuz előtti elágazásig haladtam. Ezúttal is megtettem a kitérőt a kereszthez, majd folytattam az utamat, nem szerettem volna a kelleténél többet ázni. Kellemes rész vette kezdetét a fenyvesben haladó keréknymon, amelyet csak egy rövid ösvényes rész szakított meg. Alpl előtt még jóval, a Granegg vadászház előtt kezdett el csöpögni az eső 12 óra előtt, sajnos ki is tartott a nap végéig. A hangulatos helyen álló emeletes vadászháznál autók álltak, utána nem sokkal egy fenyők által védett farakásnál álltam meg leülni, enni. Semmi kedvem nem volt fél óra után továbbmenni abban a tudatban, hogy szépen lassan bőrig fogok ázni. Na de muszáj volt erőt vennem magamon és továbbmenni. Nem sokkal később ösvényre térve a belógó áfonya-szerű szétterülő bokrok miatt véget ért a bakancsom száraz állapota. Komoly lejtő után érkeztem meg Alpl határába az aktuális keréknymorra, ezen haladtam tovább a házcsoporthoz. Jó hír, hogy most már a Freßnitzbach patakon új állapotú híd ível át, így megúszható a hűsítő emlékeztető mezítlábas átkelés. Alpl erdei iskolájában berendezett múzeum nyitva volt, tudtam is mozgalmi bélyegzővel pecsételni, majd a szép nagy faház előtti padok egyikére telepedtem le, karjaimra hajolva egy-egy pillanat alvás is befigyelt, korán keltem. Alpl a Zentralalpenweg szempontjából jelentős hely, ugyanis 1978-ban itt adták át az útvonalat az érdeklődők számára.

2. felfelé vezet a keréknyom
3. kilátópont észak (Stanz) felé
4. kilátás nyugat felé a szélkerek környékéről
5. kicsivel már arrébb: jobbra hátul látszódik a lapos gerinc amire pár óra múlva felkapaszkodtam
6. középhegységi hangulat
7. Alpl határában
8. Alpl erdei iskolája, itt avatták fel a Zentralalpenweg útvonalát 1978-ban

Vártam egy kicsit, hátha csendesedik az eső, de erre a legkisebb jel sem mutatkozott, így ismét összeszedtem magamat és 14:20 felé ismét elindultam. Tudtam, hogy a kevésbé kellemes része jön az útnak, ugyanis folyamatosan emelkedő indult innen (200 méterrel az Auf der Schanznál lévő nyereg szintjétől) a magasabb hegyek felé. Füves ösvény helyett inkább a fák között haladtam, majd belátva a bakancsom „minden mindegy már” állapotát, már nem kerülgettem tovább a belógó növényeket. Pár ház után kereszteztem a főutat, innentől viszont eléggé egyformán telt az út: eső, köd, keréknyom, ösvény, irtásos rét majd ismét erdő, majd végül az erdőhatár feletti rész. Sorban jöttek az érintett magaslatok: Jäger Höhe, majd névtelen púpok. A Hauerecknél lévő hütte bezárt, honlapjuk 2014 óta nem frissített állapota már ezt vetítette előre, szóval a szakaszolásnál egy újabb lehetőség kilőve. Hosszú, de szelíd emelkedőn mentem tovább, az erdőhatár fölött szélerőművek mellett, ez a rész teljesen megegyezett idő és kilátás terén a 2017. májusi bejárással, szóval itt nagy újdonságról nem tudok beszámolni, amúgy biztos jó lenne a kilátás is ha elhúzzák a ködfüggönyt. Steinriegel 1577 méteres lapos magaslatán átbukva sem csökkent az eső mennyisége és ez meg is maradt a már közel lévő szállásomig is. 17:43-ra értem a Roseggerhausba, tehát a kerekítve 23 kilométeres távot a szünetekkel együtt 8 óra alatt 3 km/h átlaggal tettem meg. Ment volna gyorsabban is és kevesebb ücsörgéssel, de ezúttal nem volt miért sietnem, ami ritka.

- 9.-10. továbbhaladva az esőben
11. Hauereck ház, mostanában nem fogad már vendégeket
12. fischbacher-Alpok gerincét elérve
13. Roseggerhaus, havas esőben érkezve, 1590 m

A személyzet a vendégtérben lévő egyik részre húzódott be az aktuális focimeccset nézni, a rossz idő pozitív hozományaként egyedüli vendég voltam. Meglepetésemre egy magyar srác is volt a ház csapatában. Némi magyarázkodás után végül a főnök hozzájárult, hogy a drágább szoba helyett az olcsóbb matracságyat vegyem

igénybe, mivel nekem csak az egyedül alvás volt kitétel, nem ragaszkodtam az eredetileg lefoglalt felálláshoz (amit ráadásul még 2 fő részére tettem meg). Felmentem a főnökkel a szobába, felhúztak a paplan- és párnahuzatokat, majd amikor indulnék a láger felé, akkor mondta, hogy végülis maradhatok a szobában is, neki mindegy. Láger áron szobában aludni kedvezményes áron, alakul ez! Lementem a vendégtérbe, a főnök kínált étellel, sörrrel, a sört elfogadtam, mondom ilyen gesztusra iszok egy sört, még így is pluszban vagyok anyagilag. Pecsételés után fel voltam készülve életem első magamnak fizetett Alpokban megivott sörének árának és a szállásnak a rendezésére és a pulthoz léptem. A főnök meglepetésemre csak a szobáért kért 20 eurót (a lefoglalt ár fele) a sörre pedig legyintett, a vendége voltam! Hát ez nem semmi, szép gesztus volt tőle! Jó volt érezni, hogy vannak még helyek a világon ahol nem csak a pénz számít (csak, hogy a hűttéknél maradjak: egy Gafadurahüttéről vagy egy Hannoverhaus-ról [később következik, de ekkor már jártam ott, de szeretném tartani a köteteken belül az időrendiséget, különben eléggé káosz lenne a könyv, S.J.] nagyon nem mondható ez el).

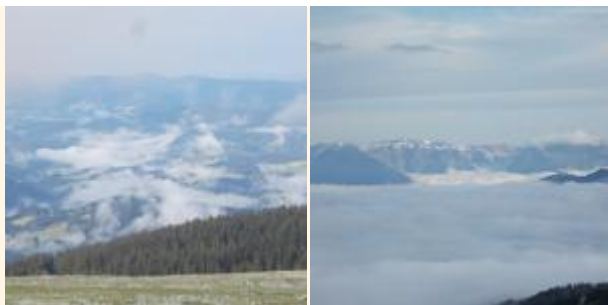

14. szobám a Rossegerhaus-ban

Az eső továbbra is esett, csak este állt el. Visszavonultam a szobámba, a gesztusokért cserébe a szoba külön fürdőszobája helyett a közöset használtam saját törülközővel, valamint szemetet sem dobtam ki sehová. Jó meleg radiátorhoz húzott fotelben ücsörögtem, majd fürdés után a szuper kényelmes matracú ágyban pihentem. Az ablakból az eső elállása után látszódott némi déli irányú párás kilátás. Úgy döntöttem, hogy nem kelek korán, inkább megyek a későbbi busszal és vonattal haza, néha kell a pihenésnek is teret engedni, főleg ha a szabadidő engedi és nem megy más tevékenység kárára. Kényelmes ágyon csendben, kedvezményes áron, kellemes melegben jól aludtam.

6 órára húztam vekkert, de már kicsivel előtte felkeltem. Mivel a házban szünnap volt (Ruhetag) és reggelit sem kértem, így teljes csendben tudtam elhagyni a házat. Távozás előtt beírtam a vendégkönyvbe pár nagyon pozitív sort, valamint hagytam egy üzenetet a szobám asztalán, hogy a törülközőt nem használtam és köszönöm a lehetőséget. Két perccel 6:40 előtt léptem ki a napsütötte időben a házból, amerre elláttam csak párás nyomai maradtak a tegnapi esőnek. Pár perccel később már a Pretul 1656 méteres csúcsán álltam, a kis kilátót is meglátogattam, amely Peter Bergner Warte névre hallgat. Körbe szép kilátás volt innen, északnyugat felé vonultak csak egy-egy időre komolyabb felhők a kilátásba.

15. reggelre már jobbak lettek a kilátások minden szempontból

16. Peter Bergner kilátó

17. kilátás a gerincre, erre haladtam tovább

18. "gőzölgés"

19. páratengerből kilátszó hegyek északra

Az eredeti nyomvonal itt ösvény, amely többé-kevésbé megmaradt a gerincen még a szélkerekek előtti időből, az új keréknyom viszont sokkal haladósabb és kevesebbet kell szögesdrót „villanypásztorokat kerülgetni. Geiereck (1644 m) és Grazer Stuhleck (1635 m) egy lejtő következett majd egy deszkalapos tanösvény után következett a Stuhleck előtti mélypont, majd elnyújtott emelkedő a hegyre. A Pretulhoz hasonlóan itt is volt még nyoma a tegnapi késő délutáni havas esőnek (május végén!). Itt újra eszembe jutott, hogy némi tempóval elérhetném a korábbi, 16:05-ös buszt Mönichkirchenben (miért is ne társulhatna még egy kis teljesítménykényszer képletbe ugye), egy darabig haladtam is ebben a gyorsabb tempóban, de végül a Feistrizsattelnél feladtam, maradtam a későbbi és egyben tervezett 18:05-ös járatnál. Az alpesi erdőhatár fölötti dilemma itt is megvolt: távolról látszódott már a csúcs, de viszonylag sokára értem csak fel, a relatív kis távolság ellenére. 8:26-kor, kereken egy nappal a kindbergi leszállást követően álltam meg a Stuhleck 1782 méteres lapos csúcsán lévő keresztnél. Körbe szép kilátás volt, bár egyre több párás felhő volt már az égen. Sajnos a háznál ezúttal sem sikerült pecsételnem (ismét belefutottam a Ruhetag-ba...), bosszankodva vettem tudomásul, hogy az összes többi helyhez hasonlóan itt sincsen biztosítva a bezárt állapot esetén történő pecsételési lehetősége.

20. szinte téli látkép

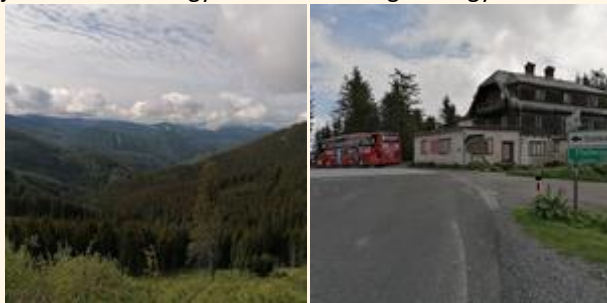
21. pillantás a Rax és a Schneeberg felé

22. Stuhleck, csúskereszt, 1782 méteren, a túra legmagasabb pontján

23. a csúcs melletti Alois Günther házánál marad ismét az igazolókép készítése

Kis ücsörgés és egy banán elmajszolása után megkezdtem a hosszú lejtőt a Pfaffensattel nyerge felé. Először kevésbé, majd jobban lejtő ösvényen értem el a szép fenyveseket, majd keréknyomon haladtam lejjebb, így jobban biztosítva volt a bakancsom száraz állapota. A Pfaffensattel előtt közvetlenül több iskolás osztálynyi fiatal jött velem szembe, útban a Stuhleck felé. Ha fent akartak étkezni akkor csúnyán csalódnuk kellett. Buszuk a háttérben állt a nyeregben, amelynek 1368 méteres pontjára érkeztem meg. Semmi nem változott itt,

elhagyatott épületek és a szlovák busz látványa miatt akár Szlovákiában is lehettem volna, Ausztriában nem jellemző a több egymás melletti magára hagyott rossz állapotú épületek látványa.

24. meglepő módon még páramentes déli irányú kilátás a Stuhleckről lefelé

25. Pfaffensattel, tömegközlekedés nincsen már, 1368 m

A párás erdőbe léptem keréknymon, a felhők többször is ostromolták a Kis- és a Nagy-Pfaff (1555 m) tömbjét, utóbbira felmerült bennem a kitérés lehetősége is, de a gyülekező felhők és a már említett átmeneti sietség miatt erről letettem. A Nagy-Pfaff nyerge után egy kicsit nehéz megtalálni a helyes utat, de a telefonom térképe kisegített és rövid idő telt el a keresgéléssel. Réteken át és a Harterkogel mini csúcskeresztjét útba ejtve értem el ismét az erdőt, majd egy hangulatos pár száz méteres fenyvesben fekvő részt. Ismét keréknymonra tértem, majd néhány kanyar után csatlakozott be balról az Alpannonia semmeringi ága, ugye a Zentral és az Alpannonia Alpl és Pichl között (Mönichkirchen-Krumbach szakasz) együtt halad. Pár lépés után értem el a Feistritzsattel 1286 méteres nyergét 11 óra előtt pár perccel. A parkoló után lévő padok melletti útjelzőknél még 6 és ¼ órát írtak Mönichkirchen-re, így a korábbi busz ötlete kútba esett.

26. misztikus

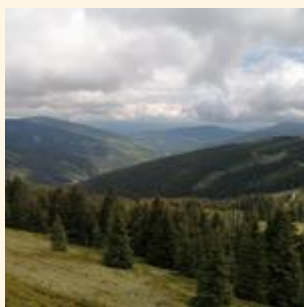
27. fenyvesben előre

28. Feistritzsattel előtti komoly lejtő

29. Feistritzsattel táblája, 1286 m, maga a nyereg a kanyar után van, lényegében padok, egy faház és egy parkoló alkotja, tömegközlekedés ugyancsak nincsen

A padra ülve ejtőztem egy kicsit, szemből túrázó páros érkezett, majd ment tovább a Stuhlech irányába. Ismét összeszedtem magam (belegondoltam már többször, hogy hány ilyen művelet volt már nekem (és még mennyi lesz), ez a szám már biztos több ezernél tarthat) és továbbindultam. A nyeregnél lévő egyik táblánál akadt meg a szemem a „fizetős hegyi kerékpárút” szóösszetételeken, hát bevallom őszintén ilyenrel még nem találkoztam. Vajon hogyan ellenőrzik ezt? Már ejtettem szót az osztrák közlekedési túlszabályozottságról, azt hiszem ez is bőven belefér ebbe a képbe. Nem sokkal később ismét elértem az erdőt, majd ott jó állapotú keréknymon haladtam tovább, némi emelkedővel. 12 előtt egy padnál megálltam le is dőltem egy kicsit, be is aludhattam 1-2 pillanatra, nem jellemző ez rám, de nyilvánvalóan nem sok kedvem volt már ehhez a részhez, de haladni kellett mindenképpen. A Kranichberger Schwaig háza előtti réten tehének mellett haladtam el, majd a Dreiländereck (három tartomány sarka) pontja következett. Idővel jól álltam, de inkább a keréknymon mellett

döntöttem, tudtam, hogy egy elég vontatott fel-le rész következik itt, az amúgy is vontatott tempómat nem akartam még jobban lerontani. Cserébe volt némi kilátásom később nyugat felé, ahol elértem ismét a jelzett utat. Megkezdtem a Hochwechselre vezető elnyújtott emelkedést, nem sokkal később ismét leültem az út mellett, majd egy kicsit vízszintbe is tettem magam ismét, nem akarózott valahogy ez a rész nekem, nem tehetek róla.

- 30. kilátás délnyugat felé, látszik az út is
- 31. faóriások
- 32. kellemes rét a Kranichberger Schwaig előtt
- 33. kilátás kelet (Magyarország) felé a Wechsel csúcsa előtt kb. 2 kilométerrel

Távolról közeledő beszélgetésre ültem fel ismét, a közeledő nyugdíjas csoport éppen a Kranichberger Schwaig felé tartott, szerintem ha enni akartak ott, akkor sok babér nem termett részükre. Kisebb fákat elhagyva nem sokkal később láthatóvá vált a Hochwechsel lapos csúcsa és meglepetésemre egy Kőris-hegyire hasonlító golflabdára emlékeztető lokátor. Korábban is láttam már távolról, nem is tudtam hová tenni a dolgot, mert csak a kis kápolna tornya a volt emlékeimben az odaillő elem, ezen kívül télen sem láttam messziről a hüttén és a tornyon kívül. Közelebb érve lehangoló volt a körbekerített lokátor, a nagy járművek és az ott köröző fegyveres katona látványa. A csúcson lévő Wetterkoglerhaus zavartalanul nyitva tartott, de én először fotózni és a kápolnába mentem. A kápolnában megtetszett egy vallásos festmény, sajnos nem volt kiírva, hogy ki készítette. Alapjáraton körpanorámát lehet innen élvezni, ez nagyjából meg is volt, de dél felől ismét egyre több párás felhő úszott be a képbe. Fotózás után a házhoz mentem pecsételni, de lepattantam a zárt ajtóról. A kiragasztott cédula szerint, csak a mai napon 14:30-kor zárnak...ránéztem az időre és 14:34-et mutatott. Mondom nem hiszem el, nagyon szép lesz a füzetben két egymás után hiányzó pecsét. Szerencsére a másik ajtón kopogtatva egy pecsétet még éppen adtak a házból, majd tényleg teljesen bezártak. Az alagsorban lévő winterraum nyitva volt (nem úgy, mint 5 éve, amikor külön pénzért nyitották nekem ki, elég hideg élmény volt itt aludni akkor). A falra rögzített kiírás szerint megszűnt a winterraum ellátása, mivel a becsületkasszás italok közül 150 eurónyi ki nem fizetett kár keletkezett (ingyen fogyasztás), így ezt emiatt befejezték, kenyér meg egy pár apróság önkéntes alapon ezután is rendelkezésre áll. Amikor itt aludtam akkor nem tűnt fel ez a lehetőség, de mivel, mint említettem külön nekem nyitották ki a szobát, ezért lehet, hogy akkor „bár” nem volt leköltöztetve ide.

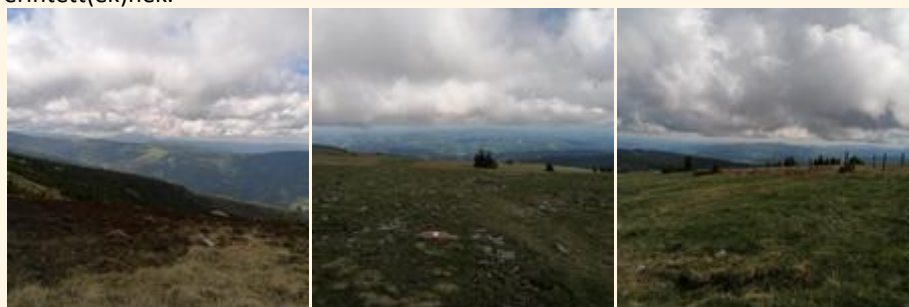

34. szép vallási témájú festmény a Hochwechsel kápolnájában

35. Wetterkoglerhaus a csúcsnál, 1743 m

36. a ház Winterraum-ja, első bejárásnál itt aludtam, maradandóan "kellemes" élmény volt

Megkezdtem a hosszú lejtőt Mönichkirchen felé, 1000 méternyi szintet kellett vesztenem a falu keleti végén lévő buszmegállóig. Hosszú és vontatott utam volt, helyenként komoly széllel, a Hochwechsel csúcsát is ellepték a felhők. A Niederwechsel-re (1669 m) már egyáltalán nem hiányzó emelkedő vezetett fel, érdekes volt viszont a keleti oldalon lévő katonai temető. Innen nagyon szép látvány tárult elém Magyarország, azaz kelet, valamint északkelet és délkelet felé. A reggeli pretuli kilátás mellett ezt a látványt emelném ki leginkább a túráról. Az erdőhatár elérése után az emlékeimhez képest sokkal hosszabban kellett a Hallerhaus eléréséig haladnom. Még szerencse, hogy a Wechsel csúcsán tudtam pecsételni, mert a Hallerhaus is zárva volt! Hevenyészett kézzel írott cetlin volt kiírva, hogy orvos látogatása miatt vannak bezárva. Oké. Ezt elfogadom 10-11 órakor, de 16:43-at mutatott a telefonom órája és semmi jele nem volt annak, hogy pecséthez juthatok. Jobb híján ismét igazolóképet csináltam, ma már másodjára. Remélem nem volt semmilyen eü problémájuk az érintett(ek)nek.

37.-39.: kilátás észak, kelet és dél felé a gerincről lefelé

40. sziklák a Steinerne Stiege csúcsa közelében

41. Hallerhaus, ezúttal képpel igazolva itt, 1350 m

Gondolataimban elkalandozva sikerült letérni a helyes útról és csak később és a zöld jelzésen kerülővel tudtam visszatérni rá. Mönichkirchner Schwaig éttermes, gyerektáborosa nyüzsgő részéről már szerencsére hamar tudtam aszfalton szabadulni. A már említett nem tervezett kerülő miatt szaporáztam a lépteimet lefelé az amúgy sem túl érdekfeszítő részen, a fenyőfák voltak egyedül szépek. 17:38-kor értem el Mönichkirchen határát, majd a kijelölt úton, egy ház mellett és egy kis téren át jutottam el a központba. Elhaladtam a Zentral Kontrollstelle tábla mellett, amely a Rois nevű étterem falára volt kirakva. Először továbbmentem, mivel már a polgármesteri hivatalból volt innen pecsétem, de aztán visszafordultam pecsételni, így legalább a hiányzó két pecsét helyére javult a darabszámos arány. A buszmegállóba érve megkönnyebbültem, hogy végigértem.

42. keleti irányú kilátás a Mönichkirchnen határában

43. célegyenesben!

44. Mönichkirchen Gemeindeamt, azaz polgármesteri hivatalnál ért véget a túráim

Ahogy említettem alapjáraton is „tudjuk le” alapon álltam ehhez a szakaszhoz és ez végig változatlan volt. Szerencsére az 5 évvel ezelőtti állapothoz képest több kilátásban volt részem és a Roseggerhaus is abszolút pozitív élményt adott. Nem mondom, hogy soha többet nem megyek erre, ki tudja még mit hoz az élet, de az biztos, hogy belátható időn belül nem tervezek erre a részre visszatérni. Szép, meg alpesi hegyek között szerintem egyike a legkönnyebb terepnek (kezdők részére abszolút ideális a szintidők, távok felmérésében, kondi beosztásban, stb), de valahogy mégsem fogott meg annyira. Persze lehet ha nem több mint 31 kilométer mentem volna így a második napon, akkor az könnyebbség lett volna, de sajnos az ember szabadideje erősen limitált téma. A busz rendben megérkezett, utolsó előtti napja volt a maszkos hülyeségnek a tömegközlekedésen itt, remélem soha többet nem kell sehol sem felvenni. Aspangban a bent álló Desirora szálltam fel, beletörődtem, hogy muszáj visszafele is autóznom, mert nem értem el a 2 órával korábbi buszt és így az utolsó előtti személyvonatot sem. Szerencsére nem pakoltam nagyon szét, amikor egy Bécsújhely felől érkező Herkuleses (ÖBB 2016 sorozat) ingavonatot láttam meg az ablakból az állomásra behaladni. Mondom nem is tudtam, hogy errefelé is jár ilyen, az ablak sarkából viszont megláttam egy várakozó másik Desiro motorvonatot: gyorsan ránéztem az Öbb Scotty alkalmazására és döbbentem láttam, hogy van egy csatlakozás amit nem dobott fel a kereső: 18:30-kor van gyorsított vonat Bécsújhelyre, amivel elérem a 19:44-es győri vonatot Sopronban! Ránéztem az órára, 18:29-et mutatott, de a bakancsaimat felvéve szó szerint nekifutottam a kérdésnek és megvárt a mozdonyvezető kolléga, így elértem a korábbi vonatot. Bécsújhelyen is rendben elértem a csatlakozást, ezúttal is megnéztem katonák nélkül a lépésfalvi határállomást (Loipersbach-Schattendorf), több év után üdítő látvány volt ez, remélem a maszkhoz hasonlóan többet nem lesz ok rá, hogy őket ide is ismét kiküldjék. Félek, hogy nem így lesz, de reménykedni még lehet, az még ingyen van. Sopronba kb 1 perc késéssel érkeztem, de gond nélkül elértem a csatlakozást és megindultam hazafele, párom Kapuvárra értem jött, az én kocsim meg a következő munkanapom után került haza, így legalább tudtam majdnem 100 kilométernyi benzint spórolni. Minden jó, ha a vége jó!

Zentralalpen újratöltve: Obertauern-Sankt Nikolai im Sölktal (2023. szeptember 15.-19.)

Előzmény: <https://forum.index.hu/Article/viewArticle?a=149306305&t=9012640>

Már tavaly is felmerült az 1-es kötet második bejárásából hiányzó 77 kilométeres szakaszának lejárása, de kellő motiváció hiányában ez elmaradt és mentem inkább Heiligenblut után tovább nyugat felé. Idén viszont mérlegelve a leendő terveket és élethelyzetet, rászántam magam a maradék újbóli bejárásába és ezzel bezárva a második 1-es kötet teljesítesemet, ezzel egyelőre Hainburg és St. Jodok am Brenner között folyamatossá téve a Zentralalpenweg 1-3-as kötet bejárásomat. A szakaszolás és a távok megegyeztek az első bejárással, az alvások tematikája változott ezen a szinten (közel 6200 méter fel és 6800 le), 5 napos túrán, amelynek bő utolsó 2 napjára a párom is csatlakozott. Időjárás szempontjából nyilván nehéz mind az 5 napra a tökéleteset kivárni (munkahelyi felmondásom után volt egy kis időbeli mozgásterem, a második kinézett időpontra indultam el végül), végül az életben néhány enyhe záporral megúsztuk az egészet. Korábban további agyalás tárgya volt, hogy két részletben járom le ezt a szakaszt, de ezt végül az időbeli hosszúsága és a viszonylag hosszú rezsimenetek miatt elvettem.

Korán volt az ébresztő, egy órás autózás után 6 órakor már Sopronban sétáltam a bécsújhelyi vonathoz, mely 6:09-kor indult, fél órával később le is szálltam róla, majd a 6:56-os velencei Railjet-tel utaztam Unzmarkt állomásig. Útközben Leoben környékén építkezés miatt összeszedtünk egy kis késést, a 10 perces átszállási időből végül 4 perc lett, a kalauz a szokásos „pingvinezést” (vállvonogatás, reméljük elérjük, stb) adta elő, sajnos szemmel láthatólag romlott az osztrák állami vasútnál az utasközpontúság mértéke, ezt jó pár hosszú utazás alapján elegendő idő alatt állapítottam meg. Szóval az átszállás sikeres volt, az STLK kisvonata a szélső csonkavágányon várakozott, sőt még a Railjet utáni Talentes személyvonatot is megvártuk, majd megindult a két kocsis vonat a több mint 1,5 órányira lévő végállomás felé. Útközben réteken és falvakon keresztül haladtunk értékelhető tempóban, sok minden nem változott itt 5 év alatt. A feltételes megállóknak köszönhetően a késésünk is eltűnt, Murauban a vonatkereszt már szinte percre pontosan történt. Kissé elzárt rész ez a hátsó Mura-völgye, ezért is az egyik hely Ausztriában, ahol relatíve olcsón lehet ingatlant venni, cserébe az autó alapfelszerelés. Néhol akadt egy-egy szűkebb rész a Mura mentén, de szépen haladtunk felfelé, 10:57-kor pontosan meg is álltunk a végállomást jelentő Tamsweg városának állomásán. A 760 milliméteres nyomtávú vágány még folytatódik tovább a közel 10 kilométerre fekvő Mauterndorf felé, de innen tovább már személyvonatok nem járnak sajnos. 2 perc késéssel érkezett a busz az állomás mögötti megállóba, de 11:05 körül már megindultam vele felfelé a 700 méterrel magasabban lévő Obertauern felé, ahol végül 4 perc késéssel, 11:54-kor szálltam le. A megálló konkrétan a hágóban van (Obertauern, Passhöhe), 1740 méteren,

mivel a 3 évvel ezelőtti Tappenkarsee felé tartó túrámról a pecsét innen már megvolt, így rögtön tudtam is kezdeni a nap érdemi részét, mely nem volt éppen egyszerűre tervezve: 18,3 km-re fekvő Keinprechtthütte volt a napi célom és mindenképpen el is kellett érnem, mert holnapra egy dupla szakasz volt betervezve (az egész túra füzet szerinti szakaszainak száma 6, ha 5 nap alatt akartam megcsinálni, muszáj volt egyet dupláznom és ez a második napra esett).

1. Unzmarkt, átszállás a keskenyomtávú Murtalbahn-ra
2. Tamsweg, újabb átszállás, ezúttal kisvonatról buszra
3. délben kezdtem meg a túrát az obertauern-i nyeregből, füzet szerint 1738 m, a megállóban 1740 méteres magasság volt kiírva

Gyorsan elhagytam az üdülő- és síközpont „várost” és az emelkedős aszfalton haladtam feljebb a szikrázó napsütésben. Hamarosan már jobbról haladtam el a Hundsfieldsee mellett, majd a Seekarhaus után kezdett meredekebb lenni az emelkedő, egy kis kápolnánál megpihentem pár percre, majd folytattam az utamat. Az első nyereg a 2022 méteres magasságban lévő Seekarscharte volt, innen már a hegyek látványa és a magashegyi füves és kissé sziklás terep vette át a főszerepet. Egy rövidebb emelkedős rész után lefelé haladtam az Oberhüttensattel-ig (1866 m), nagyjából idáig tartott az első lendület, a következő hágó az Akarscharte (2315 m) volt, ide már kicsit izzadósabban értem fel. A hágó szép kilátását az előző alkalomhoz hasonlóan most is megcsodáltam, végre normális technikám is rendelkezésre állt a fotózáshoz. Innen újabb lejtő következett, jobbról a Lungauer Kalkspitze (2471 m) felől csúcstámadók látszódtak, én viszont kitartóan haladtam lefelé gondolataimba merülve a nem túl markáns Znachsattel-en (2059 m) keresztül a Giglachseehütte mellett elhaladva a Giglachsee végéig, majd újabb emelkedős ösvényen át érkeztem meg az Ignaz-Mattis-Hüttéhez (1986 m) fél 6-kor. Sokat nem változott a helyzet az előző alkalom óta, a bedobós elosztó működik továbbra is, sajnos a következő hüttében is találkoztam ilyennel.

4. közel másfél órával később visszanézve Obertauern-re és környékére
5. kilátás észak felé, távolabb a Dachstein látható
6. Oberhüttensattel, 1866 m
7. kilátás az Akarschartéból kelet felé
8. kilátás az Akarschartéból nyugat felé, a Giglachsee félig árnyékban
9. a tó kicsit közelebből több napsütéssel
10. Ignaz-Mattis-Hütte, 1986 m
11. fél óra áram ára 50 cent, javaslom, hogy vezessék be a levegővételi díjat is!

Gyors pecsételés után mentem is tovább, éreztem, hogy holtpont következik. A tó északkeleti végénél lévő almnál volt egy kis mozgás (forrás, esetleg opcionális bivakhely), innen indult az emelkedő a Vetternkarnál oldalában a Rotmandlspitze felé. Lassan haladtam felfelé az egyre inkább napnyugtába süppedő magashegyi tájban, eleinte még szépen ráláttam a tóra, később a hegyoldalak látványa vette át a stafétát. Egy régi hütte (Knappenhäuser) maradványaitól nem messze indul el az ösvény a hegy oldalában tekeregve egészen a 2453 méter magas Rotmandlspitzeig, ahol gyönyörű naplementés tájban tudtam gyönyörködni. Az egyre inkább szürkességbe hajló estében nem tudtam sietni a soron következő kőtörmelék, sziklás részen, de végül a Krukeckschartéig (2300 m) kibírtam lámpázás nélkül, onnan lefelé a hosszú serpentine részen már kellett. Szemben a Keinprechthütte házának távolról is látszódnó fényes ablakait először fentről, majd egyre lejjebből szemléltem, reméltem, hogy a külön épületben található Winterraumot egyedül foglalhatom el, de sajnos a fel-felkapcsolódó fények a másik épületben nem erre utaltak. Negyed 10-kor érkeztem meg a napi úticélmot jelentő Keinprechthüttebe (1872 m) és a házba lépve a fiatal leányzó rögtön érdeklődött az éjszakázásom felől. Én természetesen itt is kitarottam az egyedül alvás mellett, a fiatal hölgy látva, hogy makacsságban nem vagyunk egy súlycsoportban át is adta a kommunikáció lehetőségét egy rövid hajú idősebb női kolleginájának, aki ugyanúgy fújta, hogy csak a lágerben tudok aludni, a melléképületben nem. A huzavonában az is felmerült bennem, hogy kint alszok, a nő nem értette, hogy miért nem jó nekem húsz másik idegen emberrel együtt aludni. Mert nem és kész. Sajnos ezen a helyen kivételesen Trockenraum sincsen ami menekülőút lehetne, de a végén már felvázolta magamba, hogy lámpaoltás után hová fekszek ki a folyósóra, ekkor viszont váratlan fordulat következett: a nő szólt, hogy menjek vele és méltatta a főnök úr a arany szívét (ezúton is köszönet neki a segítő és megértő közreműködéséért) és elvezetett a melléképület felső részében található teljesen üres Winterraum hálótermébe. Miért nem lehetett ezzel kezdeni? Ezt sosem fogom megérteni. Na de a lényeg, hogy a tervem sikerült (főleg péntek este elérni ilyesmit komoly eredmény), gyors flakonból fürdés után különösebb vacsora nélkül dőltem el a kellemesen puha ágyban a hálózásomban.

12. búcsú a Giglachseetől

13. Bersteiger sziluett

14. naplemente utáni fények a Rotmandlspitzén

15. fekhelyem a Keinprechthütte Winterraumjában

Hajnalban félálomban is fárasztó volt belegondolni a napomba, de nem volt mese, menni kellett tovább. A hűtés nő este a lelkemre kötötte, hogy fél 7-kor legyek a házban, ez így is történt. A fiatal leányzónak kifizettem a 15 euró környéki szállás árát (sajnos nem írtam fel és nem fotóztam le az árlistát, így emlékezetből ennyi rémlik, továbbá az Alpenverein szabályzata is ezt a maximum árat adja meg, ezen kívül írtam a hütte főnökének is email-t, de eddig nem reagált, ha ettől eltérő ár volt, akkor majd frissítem), majd útnak indultam, a háztól pár száz méterre az út mellett lévő faháznál reggeliztem meg (sajnos bivakra alkalmatlan). Ezek után tértem rá az ösvényre, amely először szelídebben, majd a sziklás (egy-két drótkötéllel biztosított) részen már komolyabban emelkedett a Trockenbrotscharte (2237 m, magyarul: Száraz-Kenyér-hágó) a szeles és ködös időben. Fél 9 után pár perccel érkeztem meg a hágóba, majd pár kép után lefelé vettem az irányt, még messze volt a nap vége és még ezen kívül még egy hágót és egy csúcst kellett még legyőznöm, összesen 2000 méter körüli felfelé szinttel, majd nem kevés lefelével a napi úticélomig, a Preintalerhüttéig.

16. hamarosan indulás tovább

17. indulás után nem sokkal, ennél a faháznál reggeliztem meg

18. hátranézve lassan kel fel a nap

19. köves rész

20. Trockenbrotscharte, 2237 m

Ködös, párás időben haladtam lefelé, balról kiágazott az egyenesen a Gollingscharte alatti elágazásig vezető ösvény, ezúttal meg is volt nyitva, de én mentem tovább a már bőven látótávolságra lévő Landawirseehüttéig (1985 m), ahová 9:10-kor érkeztem meg. Kintől lefotóztam az épületet, a kint ülő társaságban foglalt helyet a személyzet egyik tagja, aki a fotón problémázott, nem is értettem az egészet, nem is volt baj, hogy pecsételés és a kinti forrásnál víztöltés után nem időztem itt, pedig a belső tér amúgy tetszetős a cserépkályhával. A keréknyom innen lejtteni kezdett egészen az 1830 méteren fekvő kiágazásig a Göriachwinkel nevű helynél. A keréknyom jobbra tovább vezetett dél felé a Göriachtal-ba, én viszont egyenesen kezdtem meg a napi második emelkedőmet, a Gollingscharte felé. Hosszúnak tűnő (1,5 km kb) és fáradságos emelkedő volt ez, továbbra is

ködös és párás időjárásban. Jöttek-mentek az emberek az ösvényen, de nem voltak sokan. 2150 méter környékén csatlakozott be az imént említett ösvény, amely elkerüli a Landawirseehtüttét, innen már nem volt sok hátra, de az emelkedő maradéka viszonylag meredek volt. Negyed 12-kor értem fel a 2326 méteren fekvő Gollingschartéba, amely a tőle délkeletre fekvő Hochgolling (2862 m) nevű csúcsról kapta a nevét, tisztább időben szépen lehetett volna látni már a Száraz-Kenyér-hágótól a hegy tömbjét. A Golling-hágótól a csúcsra az útjelző tábla szerint 2,5 óra a szintidő, nem lehet egy egyszerű út, mivel a hágótól a csúcs amúgy mindössze légvonalban kevesebb, mint egy kilométerre van. Amikor a második bejárást tervezgettem, akkor felmerült, hogy az 5 nap alatt az útvonalhoz legközelebb eső három csúcs közül legalább az egyiket fel kéne keresni (Hochgolling, Hochwildstelle, Predigtstuhl), de örültem ezúttal is, hogy az útvonalat be tudtam ennyi idő alatt ekkora zsákkal járni, kitérők nélkül, szóval ez a téma egyelőre várat magára. A soron következő Gollinghütte házi hegye, a Hochgolling amúgy nagy népszerűségnek örvend, főleg jó időben, ugyanis a hágóból lefelé haladva nem sokkal később elhúzták a függönyt és szépen kisütött a nap, amely a nap további részére így is maradt. Szemben jól látszódott a nap következő komolyabb kihívása, a Greifenberg oldalában vezető ösvény.

21. érkezés a Landawirseehtüttéhez

22. egy kis lejtő után szemben folytatódik az ösvény

23. Gollingscharte, 2326 m

24. a hágóból lefelé jövet elhúzták a függönyt, szemből a középtől jobbra látható hegyoldalban haladtam pár órával később ismét felfelé

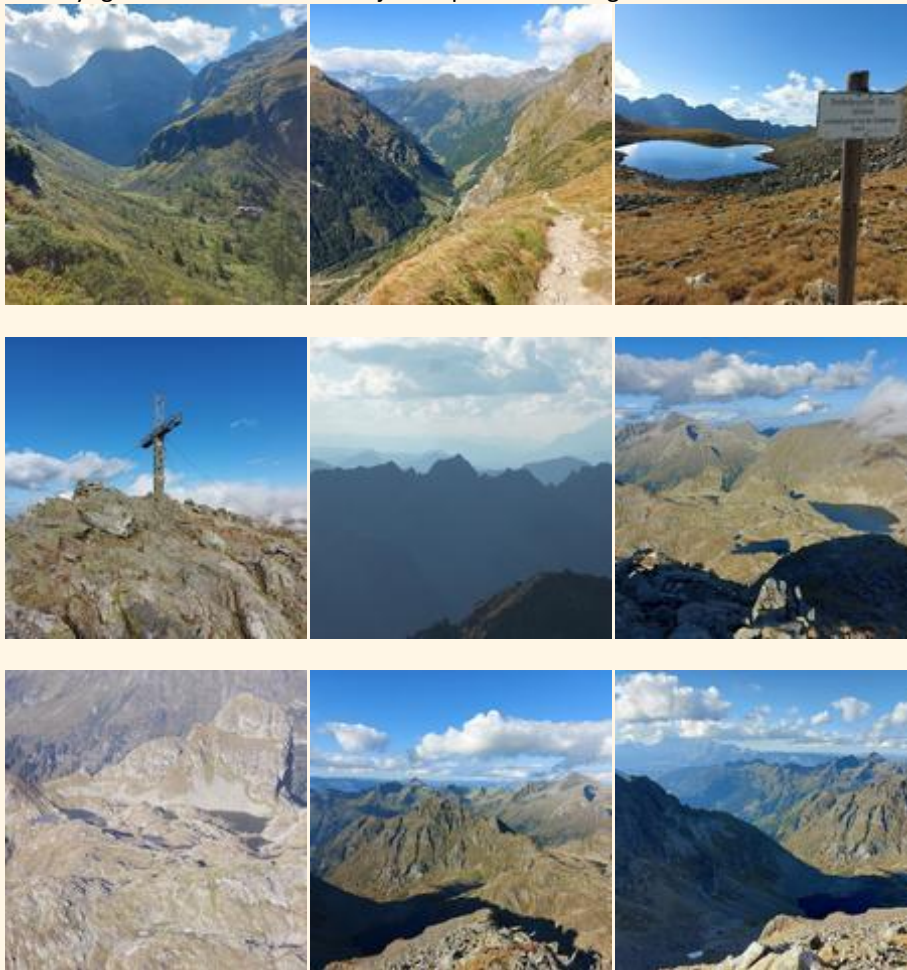
A Mörchenschartéból kelet felé lefele tartó ösvényhez hasonlított a lefelé utam a hágóból, kissé gatyafékes az egész. Újabb komolyabb szintvesztés következett az 1641 méteren fekvő Gollinghüttéig, először sziklás terepen, majd a Gollingwinkel-től, már füves terepen. Útközben jött szembe egy páros, akik a Keinprechthüttéi szerettek volna eljutni egy Hochgolling csúcshódítás után, el kellett keserítenem őket, hogy nem túl reális a tervük, legalábbis világosban nem. Elértem a völgy végi nagy rétet (Gollingwinkel) és a patakot, innen már minimális lejtéssel vezetett az utam a Gollinghüttéig. A hágótól idáig már kicsit többen voltak a hegyen, ez a következő emelkedőn is így volt. A házban gyorsan pecsételtem, majd indultam is tovább, idáig tartott egy napnyi szakasz a füzetben, de nekem még egyet kellett ma még mennem, így a patakon átkelve belevágtam az 1000-es emelkedőbe a Greifenberg 2618 méteres csúcsa felé.

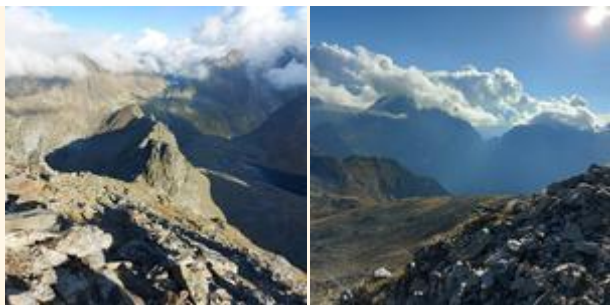

25. Gollingwinkel a Hochgolling-gal

26. Gollinghütte, 1641 m

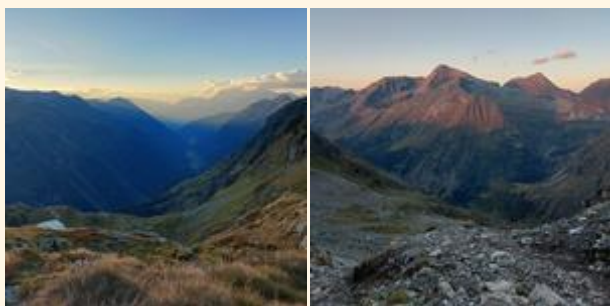
Nincs mit szépíteni, vánszorgás volt ez már sok helyen, egy nap alatt azért nem keveset mentem a nagy cuccal, szinte minimális pihenéssel, még ma sem álltam meg normálisan enni sem. Az ösvény először a völgy oldalában vezető részen tekereg felfelé, majd elhagyva a csenevész erdőt és borókást szépen lassan kezdenek szaporodni a sziklák a hegy oldalában lévő úton. Itt 5 éve ködben és párában haladtam kis esővel fűszerezve, nem bántam a szép kilátást, szemből a Gollingscharte köszönt vissza, majd kelet felé fordultam, ahol egyre több köves és sziklás rész volt, de a könnyen leküzdhetőbb formátumban. Szemből jött egy magyar fiatalokból álló csapat, váltottunk pár szót, ők a Gollinghüttéből szaladtak fel a Greifenberg-re, másnap mentek haza. Kár, hogy magyar területen már nem lehet ilyen magashegyi találkozásokat tartani, ez már bőven a múlt. Kezdték fogyni az emberek a hegyen a késő délutáni napsütésben, felértem a 2450 méteren fekvő Greifensattel-be, ahol egy szép tó fekszik, innen már látótávolságra volt a csúcs, de még bő fél órára volt szükségem, hogy felérjek. Gyönyörű körpanorámát élvezhettem a Greifenberg 2618 méteres csúcsán, egyedül. 5 évvel ezelőtt ez a csúcs az akkori új rekordom volt, sajnos kilátás nélkül, de most bepótoltam. Északkelet felé szépen látszódott a Klafferessel tórengetege, ahová nemsokára megkezdtem a leereszkedést, örültem, hogy végre azt a helyet is normális időjárásban és fények között nézhetem meg újra, ezúttal rendesen. A kilátás kelet és délkelet felé volt kissé a csúcsonál felhős, de délnyugat felé innen nyílt a nap legjobb kilátása Hochgolling felé, távolabb északnyugat felé a Dachstein tömbje is képviseltette magát.

27. Gollinghütte és a Hochgolling (2862 m) egy képen, ennél jobb képet nem lehetett a mai napon csinálni a hegyről, a csúcstól jobbra lefelé a "V" alakú hágó a Gollingscharte
 28. visszanezve a fáradságos emelkedőről észak felé
 29. Greifenbergsattel a távol, amely a Schladminger Tauern legmagasabban fekvő tava
 30. Greifenberg, 2618 m
 31. csipkerengeteg
 32. kilátás kelet felé a Klafferkesel tavaira és a másnapi szakasz egy részére: középtől kettővel balra lévő csúcs a Hochwildstelle, tőle jobbra a másnap érintett Trattenscharte hágója látható
 33. Klafferkesel tavai közelebbről
 34. kilátás észak felé
 35. kilátás északnyugat felé a Dachstein-nel
 36. kilátás dél felé
 37. kilátás nyugat felé a Hochgolling irányába, felhőitől egész nap nem tudott szabadulni

Sokáig el tudtam volna itt még nézelődni, de mennem kellett lefelé, az Obere Klafferscharteig (2515 m) vezető rész sziklás és odafigyelősebb, onnantól viszont már haladósabb. Negyed 7 előtt értem el az első tavat, egy bő fél óras tónézegetős szakasz következett a már említett Klafferkesel nevű részen, tetszett. Az is tetszett, hogy egyedül maradtam a hegyen a naplemente fényeiben, megvolt a hangulata. 7 óra után kicsivel, pár méter felfele lépéssel értem el az Untere Klafferscharte (2286 m) nyergét, innen már végig lejtett az út a napi végállomásomat jelentő Preintalerhüttéig. Szemben jobbra szépen látszott a másnapi fő kihívás, a Trattenscharte hágója, jobbról a Waldhorn (2702 m) tömbje uralta a kilátást.

- 38.-40. a Klafferkesel kisebb-nagyobb szép tavai
 41. észak felé tekintek a naplemente fényeiben
 42. naplementés kilátás az Untere Klafferscharte után: szemben a Hochwildstelle, tőle jobbra az ugyancsak "V" alakú hágó a másnap érintett Trattenscharte (2408 m)

Fokozatosan csökkenő fényekben haladtam lefelé, este 8 után értem el Lämmerkar-ban lévő elágazást, ahonnan még 45 percet írt a tábla a hüttéig, nekem kicsivel kevesebb is elég volt, az erdőben már kellett kicsit világítanom a telefonommal. ¾ 9-kor értem el a teltházás Preintalerhüttét (1657 m), sajnos az 5 napba az időjárás miatt beleesett egy péntek és egy szombat esti alvás is, utóbbi ami igazán húzós dolog a hegyen, ha az ember a házban egyedül akar aludni, mivel ma jó idő volt, így már kívülről is nagyjából lehetetlennek tűnt a dolog, trükközés (Trockenraum, folyósó, stb) nélkül mindenképpen. Igyekszem kerülni az ilyen helyzeteket és

hétvége körül nem a hegyen lenni (nyári szezonban a hétköznapi is igen problémás tud lenni), de ez most így jött össze. Benézve az ablakokon látszódott, hogy az esélytelenek nyugalmaival lehetne indulni az egyedül alvás díjáért, ezért előtte egy kicsit szétnéztem. Úgy voltam vele ha lejelentkezek, onnantól már nehezebb lesz alternatív megoldást találni, így inkább felmértem a külső terepet. A ház melletti szomszédos Waldhornalm zárva volt, de egy közeli melléképület sufni része nyitva volt, ahol kiváló vízszintes deszkás rész állt rendelkezésre az alváshoz, a bejárat mellett forrással és mindez takarásban, tökéletes! Megörültem a hirtelen jött jó lehetőségnek, le is dobtam a cuccomat a sufni, majd elmentem a hütte mellé tértérőt keresni és páromnak hazatelefonálni. A pecsételést hanyagoltam, másnap is bőven elég volt, a sötétben pedig senki nem tudta kiszűrni, hogy a hüttéből jövök, vagy csak sétáltam valahol. Párom mondta, hogy holnap akkor csatlakozik hozzám, egyedüli fejtörést a számára a másnapi úticélmot jelentő Breitlahnhütte elérése jelentette, ugyanis szeptember 10. után már jövő nyárig nincsen oda busz, 18 km völgyi gyaloglás meg azért nem 2 perces mutatvány, de elméletileg a tervezett idejébe még az is belefért volna. Örültem, hogy jön, elvagyok sokáig magammal is, de időnként az egyedüli túrázás is tud megterhelő lenni lelkiileg, főleg amikor az ember napokig nem tud senkihez sem szólni egy szót sem az anyanyelvén. Visszatértem jókedvűen a sufni, ekkor láttam megdöbbenve, hogy két egér szaglászik a zsákom körül...hát volt egy kis fejkavarás, de azt találtam ki, hogy az egyik fallal határolt résznél lévő fa padló mellé, felteszek egy másikat és arra fekszek le. Nem kis akrobatamutatványok után végre is hajtottam a tervemet, felcuccoltam a nagyjából 2 méter magasan fekvő szűkös fekhelyemre. Gyorsan megmosakodtam a kinti forrásnál, majd lefeküdtem, de nem mertem elaludni, mert féltem tőle, hogy ha nagyobb fordulókat, akkor leesek. Nem szoktam nagy területen forgolódni alvás közben, de tudat alatt mégis tartottam tőle, félálomból két métert zuhanni egy hálósákban azért nem lenne olyan vicces, így végül éjfél után leköltöztem a földre, a zsákom maradt fent, így a kajámat, ruháimat nem tudta megrágni semmi. Ezek után már hamar el tudtam aludni.

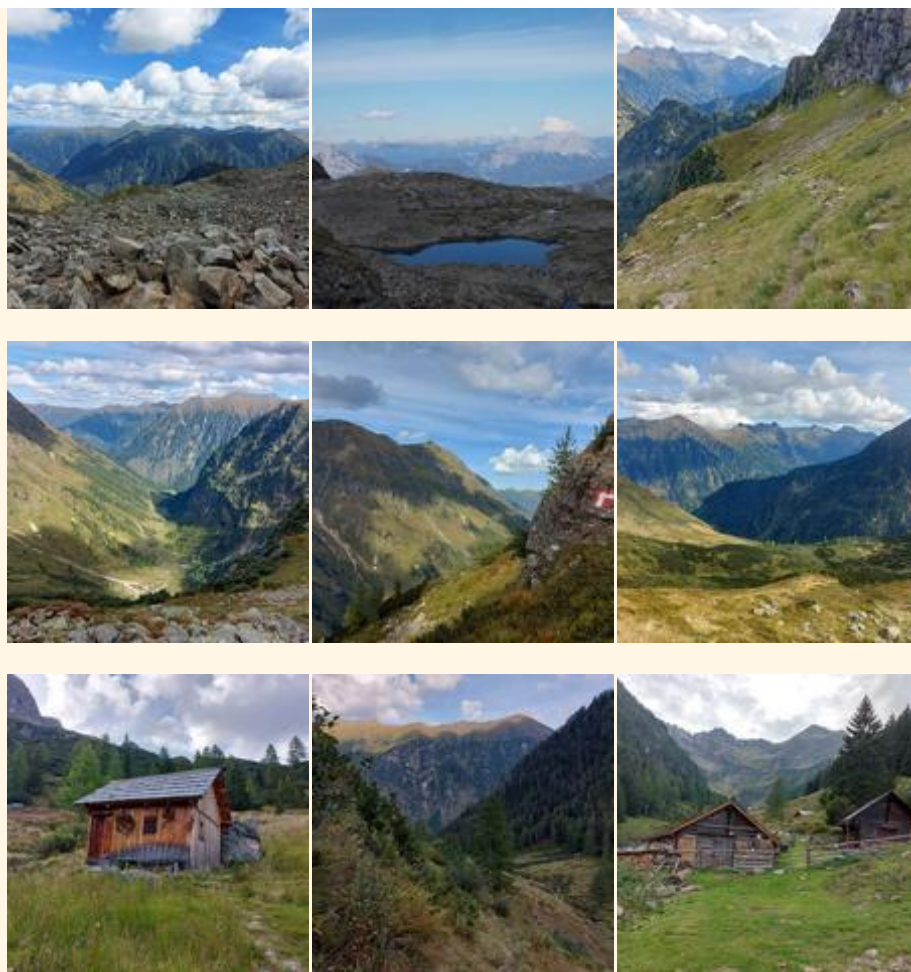
Hajnaltól nem volt éppen melegem, végül 8 óra után keltem fel, már korábban is hallottam a faház mellett elhaladó túrázókat, egyáltalán nem bántam, hogy ezek nem a hüttében vertek fel a zörgésükkel, összességében nagyon jó volt ez így. Összepakoltam, majd 9 órakor kimentem a forrástól nem messze lévő napsütötte teraszra reggelizni, idő kellett hozzá, mire kicsit átmelegedtem és le tudtam vetni egy-két réteget. A forrásnál fogat mostam, vizet töltöttem, majd a hüttébe mentem pecsételni. A reggeli már lezajlott, a pakolás és takarítás volt a főszerep, ezek után visszamentem a zsákomhoz és megkezdtem a felfelé vezető utat. A napi úticélmot a szomszédos Breitlahnhütte volt, innentől már napi egy szakaszok voltak hátra, nem kellett nagyon sietnem. A hütte és további épületek után egy kis kőház maradványai előtt ágazik ki az ösvény balra (egyenesen a Breitlahnhüttétől nem messze lévő Schwarzensee érhető el), majd Riesach patakon átkelve durvább emelkedő kezdődik a Schneider nevű hegy oldalában. Lassan meg-megállva haladtam, a rövid fenyveses részen jól leizzadtam, a rövid törpefenyves után a füves hegyoldalban vezetett tovább az ösvény. A jobbra lévő hegyek és a Waldhorn felé nyíló kilátást emelném ki, a napsütés egész napra kitartott, jó idő volt. Az ösvény közelében, majd később ott is egyre több lett a szikla, elhaladtam a Trattensee mellett, majd nagy nehezen végére értem az emelkedőnek és egy kisebb birkanyáj mellőzése után nem sokkal felértem a 2488 méteren fekvő Wildlochschartéba.

43. Preintalerhütte a kora délelőtti napsütésben
 44. A hütte és környezete a gyorsan emelkedős ösvényről
 45. észak felé visszanezve látszódott a Riesachsee
 46. visszanezve dél felé, a hegyek alatt futó ösvényen a Schwarzensee érhető el közvetlenül, mi csak másnap haladtunk el a közelében
 47. Hochwildstelle csúcsa közelebről, 2747 m
 48.-49. Trattenscharte a Wildlochscharte előtt fotózva, 5 éve innen készült a legjobb képem a túráról

Balra a korábban velem szemben legalább egy óráig folyamatosan látott Hochwildstelle (2747 m) csúcsa felé lehet kitérni, jobbra vezet tovább a kijelölt ú kőtörmelékes, sziklás ösvény, szemben a Trattenscharte volt látható a Hohes Schareck és Umlafer nevű csúcsok tömbje között, ezúttal is megkapó volt a keleti irányú panoráma, 5 évvel ezelőtt is csináltam a túra legjobb képét, utána pedig nem sokkal jól elvert az eső. Visszafelé nézve is szép kilátást élvezhettem. Ezúttal esőtől szerencsére nem kellett tartanom, az idő viszont szépen telt, majdnem 14 óra volt, mire a Trattenscharte (2408 m) hágójából elkezdtem a hosszú ereszkedést az 1070 méteren található Breitlahnhüttéig. A hágóból való lejutás első fázisa a nagy köveken ill. azok között való lépkedés, itt előzőtt be egy túrázó, én pedig tartottam egy pihenőt, itt végre volt egy kis térfé. Párom keresett, kiderült, hogy St. Michael-ben nem várta be a vonatát a másik, ezért két órával később jön, jó esetben odaér a Breitlahnhüttéhez, mint mire én odaérek. Legalább a vonat pontosan elment, még ha üresen is, szép dolog ez, pár másik ember is megszívta ezt rajta kívül. Lejjebb haladva a Goldlacken tavainál már nem volt ott a kis zárt faház, itt tértem el jobbra a völgy felé. Hosszú füves, a Hohes Schareck oldalában vezető lejtős ösvény következett, balról az aktuális, Obertal (Felső-völgy) nevű völgyet láttam már az ott futó úttal együtt, de még messze volt az elérése. Nem sokkal később a Stummerkesselspitze betakarta a völgyre nyíló kilátást, a Karlkichen nevű pont előtt patakot kereszteztem, majd pár lépés vezetett felfelé a miniatűr hágóba, amelyen átbukva rögtön jobbra egy üreg található a sziklába, erősen rendkívüli bivolásra lehet csak alkalmas. Eléggé kezdtem nyűgös lenni, 3 napja nem ettem normálisan, a terep sem volt könnyű, a nap végére terveztem egy vacsorát a házban, de ekkor még ettől is órák választottak el a végtelenített lejtőben. Valamivel lejjebb egy vízenyős részen kis hangulatos faház állt, ránézésre vadászati célokat szolgál, természetesen zárva volt. Itt tartottam egy kis pihenőt, majd folytattam a lefelé vezető utat és érkeztem a Lassachtal-ba, mely már a főbb völgybe csatlakozik, ahol a hütte is van. Az erdőt egy idő után legelő váltotta fel tehenekkel, majd balról az ösvényről kijebb faházat láttam és megérkeztem a Lassachalm két hosszúkás faházához. 5 évvel ezelőtt már erősen szürkületben érkeztem ide, akkor nem néztem jobban körül, most viszont volt rá időm, tartottam egy újabb rövid szünetet a hangulatos faházaknál. Az idilliikus környezetben fekvő házaknál van forrás és biva is van lehetőség, tetszett ez a hely.

- 50. Trattenscharte, 2408 m, a gyönyörű volt a hegyek látványa!
- 51. kilátás észak felé a Goldlacken tavaitól
- 52. füves hegyoldalban kacskaringózó ösvény
- 53. balról oldalvölgy látszódik, a kép jobb szélén a Stummerkesselspitzével
- 54. csendélet
- 55. Karlkirchen után továbbra is lefelé
- 56. hangulatos vadászház, csak gyalog érhető el
- 57. lassan beköszönt az este a hegyek között
- 58. a hangulatos Lassachalm-nál

6 óra után pár perccel indultam tovább a keréknymon, majd később a keréknyom hajtűkanyarjait levágja az ösvény, nemsokára kiértem az erdőből és legelőkön át a Fekete-tavi patak (Schwarzebach) melletti rendezett faházakat, majd a patak hídján átkelve az egyenes vége előtt várt rám a napi úticélom, a Breitlahnhütte. $\frac{3}{4}$ 7 volt, nem sok mozgást láttam amikor odaértem, páromat szintén nem láttam, benyitottam a kapun, csak a konyha környékén láttam egy kis mozgást. A háznál 3 fő tartózkodott, egy nagyjából korombeli srác és két idősebb hölgy a konyhában. A fiatalemberrel szóba elegyedtem, kiderült, hogy másnap, azaz hétfőn és kedden is szünnapjuk van, 7-ig vannak nyitva és már pakolnak, éppen az utolsó pillanatban érkeztem. Na az szép lett volna ha lepattanok/lepattanunk a zárt ajtókról. Sikerült megbeszélnem, hogy itt aludjunk, ugyanazt a szobát kaptuk, mint amiben egyedül aludtam 5 éve, valamint azt is lebeszéltem, hogy tudjunk vacsorázni, amit meg is rendeltem, valamint párommal is sikerült beszélnem, akiért a hűtés srác el is ugrott kocsival. Szóval elég jól alakultak a dolgok, betettem a cuccom a szobába, csináltam pár képet, majd a hűtés dolgozó is megérkezett a párommal és a vacsora is kész lett. Fenséges volt! Rántott húst ettünk karajból nagy főtt krumplival, mellé egy-egy korsó helyi sört. A reggelit bekészítették nekünk egy másik épületbe, időhöz nem voltunk kötve. Étkezés után fizettünk, 76,6 euró lett vacsorával, reggelivel és alvással a vége két főre, adtam 80 eurót kereken.

59. fenyvesben vezető keréknyomon tovább

60. szobánk a Breilahnüttében, 5 éve egyedül is itt aludtam

61. Breilahnütte, 1070 m

62. vacsora találva, a minőségellenőrzést már meg is kezdtem, csillagos ötösre vizsgázott az étel

A 3 fős személyzet ezek után Gröbming felé távozott, mi pedig kipakoltunk a szobában majd fürödni mentünk. Kiélveztem a meleg víz örömet, mely itt legalább nincsen 2-3 percre limitálva, új emberként léptem ki a fürdőből, jól esett a fürdés 3 nap után. Párom is hasonlóképpen tett, majd beszélgettünk elalvás előtt. Az útja egészen kalandos volt, miután Stein an der Enns-ben két órával a tervezett idő után leszállt, 3x stoppolt és maradékot elkezdte legyalogolni, amikor a hűtés srácot kiküldtem érte. Elég korrekt volt így a nap vége, elgondolkoztam/tunk rajta, hogy máskor ilyen több napos túra során lehet nagyobb teret kéne adni az ilyen hely étkezéseknek, mert éreztem, hogy végre erőre kapok tőle, valószínűleg a normális kajálás miatt is haladtam lassan a mai napon is. Persze a zsák is nehéz volt, de az étkezést sem kéne ennyire elhanyagolni, szóval lehet több lesz majd a jövőben az ilyen „osztrákosabb” este. Este fél 10 körül tértünk nyugovóra a kényelmes emeletes ágyak felső részén.

Reggel 7 körül már fent voltunk, nem volt szükség vekkerre. A finom reggeli után negyed 9-kor indultunk el a 19 kilométerrel arrébb lévő Rudolf-Schober-Hütte felé. Először a völgyi köves úton gyalogoltunk, majd nemsokára a régi faházaknál balra tértünk egy vizes füves ösvényre, hogy utána nem sokkal ismét, már egy másik köves úton haladjunk tovább felfelé. Az út melletti vadászlesnél, melyből szép kilátás nyílik a Schwarzenzeere (Fekete-tó) megálltunk egy kicsit. Szépen látszódott egy egyre magasabbra törő nap fénye, de mi még éppen árnyékban voltunk, de már nem sokáig. Maradtunk a jól járható úton egy darabig, a Vordere Neualm hangulatos faházai mellett nemsokára el is haladtunk, majd egy jó 1,5 km múlva a keréknyomból ösvény lett és kezdtük Rantentörl felé tartó emelkedő komolyabb részét. Először hangulatos fenyvesben haladtunk egyre feljebb, majd komolyabbra váltott az emelkedő és a fenyők is kezdtek ritkulni, helyettük bokrok és páfrányok lettek egyre többen. Az 1720 méteren, a Steinkar oldala alatti réten fekvő faház meglepetésemre zárva volt, 5 éve itt még egy közepesen nomád bivakolást is végre lehetett volna hajtani, de ez most már így nem lehetséges.

63. indulás utáni percekben visszanezve szállásunkra

64. irány a hegyek felé!

65. Schwarzensee és környéke

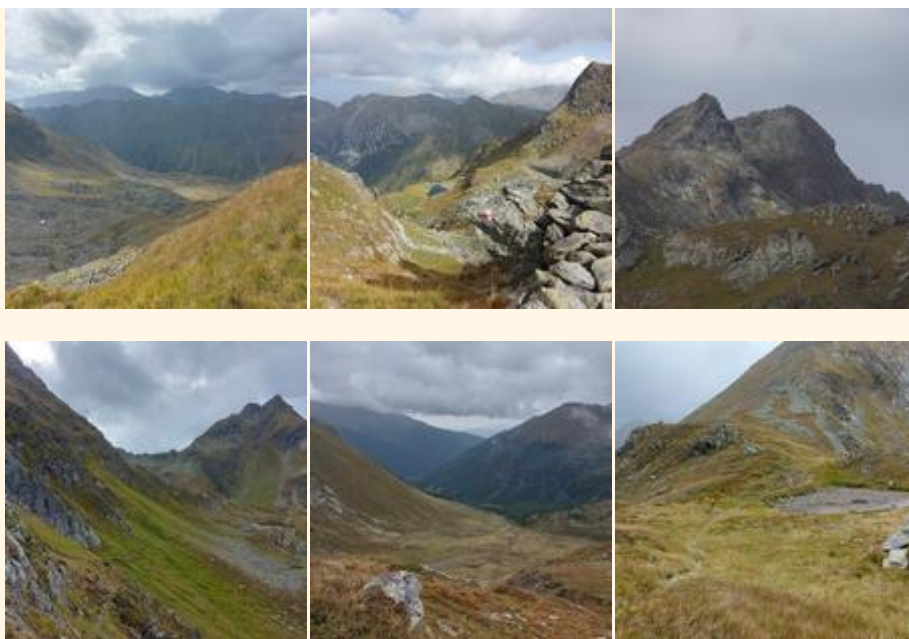
66. Vordere Neualm házainál

67. hangulatos fenyesben

68. egykori bivakhely és környezete a Steinkar oldala alatti réten

Feljebb haladva nem sokkal később már a Rossboden területén haladtunk a füves ösvényen, majd a Neualmbach patak melletti rész következett, majd már sziklás köves részen át érkeztünk meg a 2166 méteren fekvő Rantentörl-be. A szép kilátást nyújtó nyeregben ejtőztünk egy kicsit, nyomtam a füzetembe egy plusz pecsétet is, amely a közeli fadobozban található a „csúcskönyv” mellett. Jól járható füves hegyoldalban haladtunk tovább, a déli és délkeleti irányú kilátás uralta a panorámát a Rantengraben felé. Elértük az első kis tavat, amelynek a partján 5 éve uszonnáztam, itt ismét megálltunk egy kicsit, majd egy másik kisebb tó mellett is elhaladtunk, itt egy elágazás is van a 2543 méteres Predigtstuhl csúcsa felé. Mi viszont a Hinterkarsee déli oldalán haladtunk innentől ismét egyre feljebb, az eleinte szelídebben, majd kicsit jobban emelkedő ösvényen értük el a Hinterkarscharte nyergét, 2274 méteren negyed 4 előtt. Párom újabb magassági rekordját egy róla és a táblával készült képpel ünnepeltük. Ismét ereszkedésbe fogtunk, majd újabb kisebb tavaktól nem messze haladtunk el. Elbújt a nap, a felhők egyre inkább gyülekeztek az égen, a Rosskar oldalából az északi irányú völgy felé nézve láttuk, hogy a távolban esik az eső, úgy festett, hogy nekünk is juthat belőle, a magashegyi pára is kezdett megjelenni a látótávolságra lévő Hubenbauertörl környékén. Egy kimosódott rövid rész okozott némi izgalmat, majd fél 5 után nem sokkal érkeztünk meg a kiszáradt tavas Hubenbauertörl-be (2051 m), ahol egy rövid zápor volt. Szerencsére nyugiban tudtam itt is nyomni egy plusz pecsétet a füzetembe, majd megkezdtük a lefelé utat innen is.

- 69. egyre inkább kézzelfogható a szintemelkedés
- 70. Rossboden, szemben a Rantentörl
- 71. Rantentörl (2166 m), balról érkeztünk szembe jobbra haladtunk tovább
- 72. kilátás déli irányban, a Rantensee és Rantengraben felé
- 73. Hinterkarssee, jobbról kerültük
- 74. Hinterkarscharte, 2274 m
- 75.-76. kilátás a hágóból visszafelé/nyugat és előre/kelet felé
- 77. Predigtstuhl csúcsa, 2543 m
- 78. visszanézve
- 79. észak felől felhők érkeztek, lejjebb a Rosskar oldala látszik
- 80. Hubenbauertörl, 2051 m

A lejtő első részében egy emlékmű áll, amely egy 1906-os lavinabaleset áldozatának állít emléket. Szerencsére az eső csak ijesztgetett, nyugiban tudtunk továbbhaladni, az 1800 méteres magasság alatt nem sokkal található faháznál pihentünk egy kicsit, párom már eléggé kezdett fáradni, de még volt egy pár kilométer hátra a napból. Én egész jól éreztem magam, a tegnap esti vacsora és az utána következő jó alvás feltöltött. Innen keréknyomon haladtunk tovább egy darabig a szép fenyvesben, majd az ezúttal tehenek nélküli Hubenbaueralm faházai mellett is elmentünk. Hamarosan le kellett tértünk a jól járható útról és hegyoldali fenyvesben vezető ösvényen kellett mennünk, egyre inkább „mikor érünk már oda” szellemben, kicsit hosszú volt ez a rész már így a nap végére, 5 éve is vártam már a végét. Egy ponton az irtásnak köszönhetően szépen ráláttunk a nem túl messzi Etrachsee tavára, odáig járnak fel nyáron a szezonális buszjáratok. Ezen kívül a Breitlahnhüttéhez jár még fel busz (idén szeptember 10.-ig közlekedett, tehát pont nem lehetett kihasználni), illetve a Preintalerhütte alatti Riesachfall-tól van még szintén jó időben ún. Talerbus és ennyi közlekedési lehetőség van durvább kitérők nélkül 77 km alatt, tehát egy viszonylag elzárt szakasz volt ez. A tömegközlekedés Obertauern-be a legjobb, a sülktal-i hétköznapi egy buszos „bő” kínálat 5 év alatt sem változott, szóval kinézett másnap délutánra egy stoppolás is, amivel már alaptól kalkulálnunk kellett.

- 81. a lejtő folytatódik
- 82. visszanézve a Hubenbauertörl felé, szerencsék volt az idővel
- 83. Etrachsee is feltűnt a láthatáron

Egyre közelebb értünk az Etrach patakhhoz, majd a Grafenalm házaitól nem messze mentünk el és egy utolsó emelkedőt kellett még leküzdenünk a célig, azaz a Rudolf-Schober-Hüttéig (1667 m), ahová 19:20-kor érkezünk. A háznál autó állt, de az ajtók zárva voltak. Lyukra nem tudtunk futni, mivel ez volt az egyetlen szállás, amit fixre lebeszéltem előtte, szóval zárva nem lehet a ház. Ledobtam a zsákom és körbejártam a házat, eredmény nélkül. Ezek után párom is hangosan köszönve próbálkozott, végül a hűtés hölgy végre észrevette, hogy megjöttünk, lámpát kapcsolt és ajtót nyitott nekünk.

84. ösvény a fenyvesben

85. hangulatos rész a patak mellett a napi úticélunk előtt nem sokkal

86. Rudolf-Schober-Hütte, fények gyúltak a szürkületben, 1667 m

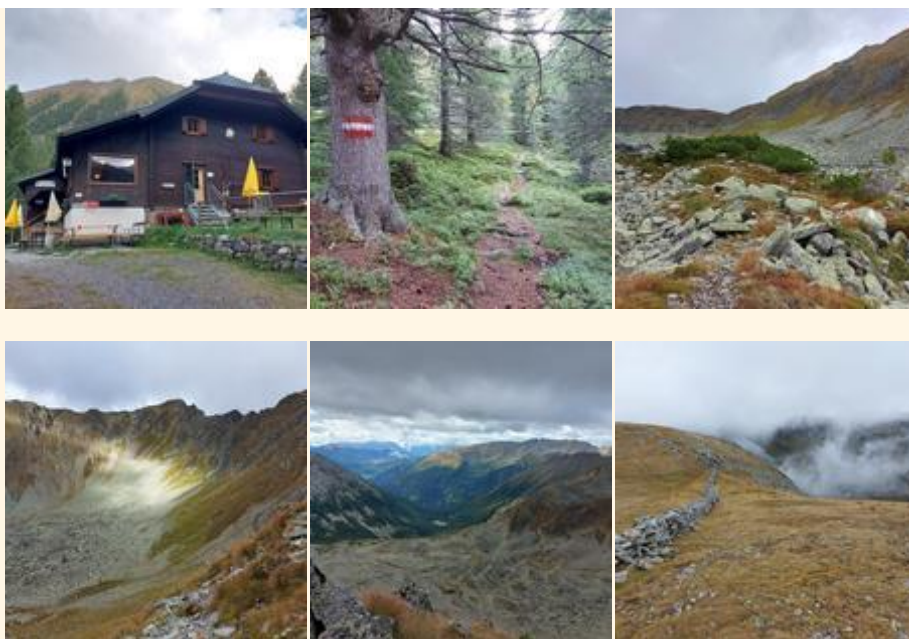
Így már azért sokkal jobb volt, egy hálóteremből nyíló emeleti szobát kaptunk, mi voltunk az egyetlen vendégek. Ezúttal is éltünk a vacsorázás lehetőségével, én sajttal-sonkával töltött rántott húst ettem krumplival, párom pedig sajtos nokedli evett, ami helyi kaja. Mindkettő nagyon finom és laktató volt, a sör is jólesett utána mindkettőnknek. A reggelit is megrendeltük, a nagyobb adagosat. Sajnos meleg vizes fürdés terén még mindig nem a legjobb a helyzet, kis jóindulattal langyos vízben sikerült fürödnünk. A szobában az ág kissé nyikorgós volt, de nem volt kényelmetlen. A közben odakint szakadó eső kapcsán pedig azt reméltük, hogy az előrejelzés ellenére minél kevesebbet, vagy semmit nem kapunk belőle holnap. 10 óra után sikerült elaludnunk.

87. szobánk a házban

88. itt is jót vacsoráztunk!

A túra utolsó napján tegnaphoz hasonlóan szintén 7 óra körül keltünk, örömmel nyugtáztam a kinti borult, de esőmentes időt. A finom és kiadós reggeli után összeszedtük a cuccainkat, majd kifizettük a kicsit borsosabb, 120 eurós számlát, majd negyed 9-kor útra keltünk a maradék 13 kilométerre. Először fenyvesben vezetett az ösvény szelídebb emelkedővel felfelé, majd annak rendje és módja szerint elkezdtek fogyni a fenyőfák és rövid borókás után a kövek és sziklák kezdték uralni a tájat. A Schimpelscharte alatti körengetegben ezúttal nem jött szembe a sziklák alatt lévő bivak, nem is kerestem, de nem is volt feltűnő, így nem tudok nyilatkozni az állapotáról. A felül csipkéekkel körbezárt katlan egyik oldalában meredekebb emelkedő után jutottunk fel a 2273 méteres magasságban lévő Schimpelschartéra, a kőből kirakott legelő kerítés melletti útjelző tábla oszlopán lévő dobozban megtaláltam ezúttal is a benne lakó pecsétet.

- 89. Rudolf-Schober-Hütte, indulás tovább
- 90. fenyvesben folytatódik a Zentral
- 91. egy óra múlva már a kövek kezdték átvenni a "hatalmat"
- 92. rés a felhőpajzson
- 93. visszanézve a Schimpelschartéból nyugat felé
- 94. Schimpelscharte, 2273 m

Kezdett egy rövid ideig ködbe borulni a táj amikor megindultunk lefelé, hamarosan jobbra a közeli Süßleiteck (2507 m) felé nyílt kitérési lehetőség, de mi folytattuk az utunkat lefelé, balra a Schimpelsee mutatkozott, amikor a köd engedte. Elértük a számomra nem annyira kedves emlékű Schimpelrücken borókás részeit, egy helyen keresnünk is kellett az utat, a szakasz egy része szép és kellemes, majd a Schimpelbach patakon átkelve kezdődnek a nehézségek, újbóli emelkedő, vizenyős és csúszós részek formájában. Nem sokkal később meglódul az ösvény lefelé, de eléggé gatyafékes formában, eléggé oda kellett figyelni, hogy a patakmederré vált lejtős ösvényen ne csússzunk meg, szinte megváltás volt a három darab létra, de utána is akadt még 1-2 feledhető rész. Száraz időben jobban járható ez a rész. Jobbról itt már bőven látszott a Hohensee sötét vize, de még egy kicsit kellett küzdenünk az eléréséig. Leértünk végre a hegy oldalából, azt hittük, hogy végre fellélegezhetünk, de több helyen is mocsarassá vált az ösvény, itt már én is elég nyugós lettem. Egy valamit nagyon utálok a túrán, ha vizes lesz a bakancsom, így viszont eléggé határeset lett az állapota. Fél 2-re értük el a Hohenseealm (1543 m) kőházát (becsületkasszás, forrásvízzel hűtött sör kapható), ahol a padoknál egy fél órás evős-ivós-ücsörgős szünetet iktattunk be.

- 95. Schimpelsee félig napban
- 96. Schimpel-hát/Schimpelrücken kezdete
- 97. egy hangulatos rész
- 98. Hohensee közeleg
- 99. három létra, bőven kellettek
- 100. Hohensee egy karnyújtásnyira
- 101. Hohenseealm, szemben ereszkedtünk le

Ezúttal nem kellett annyira az időn aggódnunk, mint nekem 5 éve, mivel nem kellett még aznap Budapest mellé utaznom, hanem Soprontól már az autóm is rendelkezésre állt. Természetesen nem időzhettünk a végtelenségig az amúgy másodjára is számomra meglepően kihalt részen, 14 óra után megindultunk lefelé. Egy bő km ösvény várt ránk, majd onnan lefelé keréknymon haladtunk a már napsütéses időben, ekkor már tudtuk, hogy az időjárás kegyes lesz hozzánk a túra végéig. Szép vízesések vannak ebben a Sölktal felé vezető oldalvölgyben, a völgy fenekén lévő jól járható keréknymon már tempósan tudtunk haladni, balról néhány ház, a Bräualm faházai és a hegyek adták a fő látnivalót, jobbról Mittereck oldalában lévő, már említett vízeséseket és fenyvest lehetett szemlélni. Egy sorompó után már nem sok volt hátra Sankt Nikolai im Sölktal falujáig, ahová a Bräualmbach patak mentén $\frac{3}{4}$ -kor érkeztünk meg. A templom után kisbolt, majd az egyetlen fixen szóba jöhető pecsételőhely, a Gasthof zur Gamsjäger (Fogadó a Zergevadászhoz) következett. Pecsét már volt a füzetemben, egy éppen kocsiból kipakoló és Zentralon túrázni készülő fiatal csapattal váltottunk pár szót, majd haladtunk tovább a falu szélén lévő parkolóig és főútig. Az első kötet befejezését a falutáblával közös fotókkal ünnepeltük, az első bejárásom is ugyanezen a ponton ért véget és ezúttal a második is.

- 102. elérve a keréknymot már nem volt nehéz dolgunk lefelé
- 103. völgyi séta, balra a Bräualm
- 104. Sankt Nikolai im Sölkthal, érkezés
- 105. 1. kötet másodjára is bejárva!

Harmadik bejárás egyelőre nincsen tervben, Hainburg-Fertőszéleskút között lejárta harmadjára is az utat a tavalyi év elején, de mivel azóta néhány komolyabb változás történt az életünkben (munkahelyváltás, Ausztriába költözés), így egyelőre nagyon nincsen napirenden a folytatása. Megmondom őszintén elég is volt ez az 5 nap is, nagyon fárasztó volt most ez így, különösen az első 3 nap. A Greinfenberg-re menet is felmerült bennem, hogy vajon miért nincsen több gerinctúra ebben az egész útvonalban, miért szinte csak és kizárólag a völgy-hágó/csúcs-völgy-következő hegyes hullámvasút tölti ki szinte végig az egészet. A választ nem tudom, a magasabb részeken valószínűleg nehéz lett volna összehozni a hosszabb gerinctúrákat, a kevésbé magas részeken meg inkább sokszor csak átvezet az útvonal, a hosszas tekergés egy-egy tájegységben nem jellemző. Szóval elég volt ez így másodjára, sajnos sokszor már a felkészülési fázis is feszültséggel jár/t az időjárás és az alvások miatt, terepen pedig a sok szint, nehéz zsák, napi célok teljesítése égeti az energiát és bevallom őszintén, sokszor a motivációt is. Úgy gondolom az ember nem azért megy túrázni, hogy „végre a végére érjen”, hanem ennél több miatt, sajnos ez a kissé feszős hangulat uralkodott el ennek a túrának a zömében is. Hozzájárulhatott ehhez az ismétlés kevésbé újdonság erejével ható körülménye is, ezzel szemben viszont örülök az első és második bejárás különbségeinek és a más időjárás mellett megtapasztalt különb élményekre, más szakaszolásoknak is. A hármas kötetet szeretném jövőre befejezni, ezen túl még a jövőben érdekelne legalább részben a Zittelhaus-Neue Prager Hütte közötti főútvonal is, talán majd egyszer az is sorra kerül. Ezen kívül a gyakorlatilag a szezon első túráján megsemmisült telefonomban lévő képek pótlása is jó lenne egy Venediger csúcshódítással együtt, szóval tervezem a Matreier Tauernhaus-Kürsingerhütte-Oberschulzbachtal rész másodszori bejárását is, ezen túlmenően az új lakóhelyünk közelében is vannak jócskán témába vágó 2. és 3. kötetes újból bejárható részek. Szóval tervek vannak, viszont a 2023.-as szezon utolsó több napos túrája és ezzel, mint már említettem az 1. kötet második bejárása is lezárult. Így tehát a 2019-es, 1.-2. kötet bejárásának befejezése után, a második körben megvagyok Hainburg-tól egészen St. Jodok-ig a túrával, azon túl pedig See im Paznauntal-Feldkirch között vagyok kész, lassan kézzelfogható közelségbe kerül a hármas kötet befejezése is.

A fotózkodás után kiértünk az L704-es számú főútra, a szomszédos parkoló szinte teljesen üres volt, ott kár volt a csodára várni, hogy valaki majd jön és elvisz minket. Szóval a főút mellé álltunk be stoppolni, a lefelé tartó forgalom viszonylag gyér volt és aki jött az sem állt meg. A bő fél órával későbbi, 16:54-es vonattal kalkuláltam Stein an der Enns-ből, de negyed 5 előtt még semmi kézzelfogható eredmény nem volt, nem mertem volna rá fogadni, hogy sikerül, de végül sikerült. Az elágazásban már vagy harmadjára találkoztunk össze e rövid idő alatt is egy villanyszerelő bácsival, aki az egyik kandeláber bekötéseit javítgatta, végül hozzá mentem oda és megkértem, hogy vigyen minket le. Beleegyezett, ekkor pont megállt páromnak egy autó, de ők csak a következő faluba, Mößnába mentek, így a bácsi lett a nyerő választás, akivel elpakolás után el is indultunk lefelé. St Nikolai falunak 17 állandó lakosa van és ezt a számot a szerelő bácsi is erősíti a családjával együtt. Kérdezgettem útközben a helyi ingatlanárakról, hiszen a beszámoló elején említett és jó részben be is utazott Mura-völgye a közelben van, de ki kellett, hogy ábrándítson: a covid és az ukrán háború hatásai itt is érezhetőek az árakban, egy kisebb házra rámutattam találomra útközben, elmondása szerint az is kerül vagy 250 ezer euróba. A felkapottabb helyeken és nyugatibb részeken persze a fél-1 millió eurós ár sem ritka. A szűk tömegközlekedéshez is lett egy kis adalék: a völgybe iskolabusz hozza- viszi a diákokat (valószínűleg egységes az órarend, másképp nehéz lenne rá járatokat szervezni), amik menetrendje csak számukra ismert, idegeneket fel sem engednek a buszra. Ezt és a sok saját autót figyelembe véve már nem is annyira meglepő a helyzet. Napi egy busz reggel 6:20-kor le St Nikolaiból a völgybe (vissza nem, nem is értem ezt) csak arra elég, hogy ne

mondhassa senki, hogy egyáltalán nincsen semmilyen járat, pedig gyakorlatilag ez semmi, legalábbis a túrázók részére. Ez alól kivétel a nyári időszak, amikor azért van egy tűrhető kínálat.

A szép Nagy-sölktal-i 18 kilométeres autózás egy bő negyed óra alatt lezajlott, fél 5-kor már ki is szálltunk a vasútnál, segítők nem fogadott el pénzt, ezúton is köszönjük a segítségét!

Így volt még egy kis időnk, zsákomat a padra ledobva elmentem a közeli benzinkút mögötti boltba egy kis ennivalót és üdítőt venni, majd felszálltunk a pontosan érkező 16:54-es vonat Talent motorvonatára.

106. Stein an der Enns, vonatunk érkezik

Selzthal-ban irányváltás után folytattuk utunkat St. Michael felé, ahonnan Bruck an der Mur-ba már cityjet fedélzetén utaztunk. Az átszállás a Railjet-re kicsit körömrágós volt, köszönhetően ezúttal is a Leoben környéki építkezés miatti pár perces késésnek. Szerencsére a „jeti” is késett, így gond nélkül elértük, Bécsújhelyen pedig a soproni vonat Desiro motorvonatára szálltunk át (sajnos pont ez jött), amely 20:37-kor indult. Negyed 10 után szálltunk le Sopronban, majd az autóhoz sétálva, Kfc-zés után négy keréken jutottunk haza.

3. kötet

Zentralalpen újratöltve: Schruns-Feldkirch (2020. július 19.-23.)

Előzmény: <https://forum.index.hu/Article/viewArticle?a=149657483&t=9012640>

Ahogy az az előző túrámon elhatároztam, ezúttal Feldkirch felé vettem az irányt. Egyedül a Mannheimer Hüttében, a második éjszakán való alvás volt fix, a többi improvizációt és szerencsét kívánt. Az biztosnak tűnt, hogy az utolsó éjszakát sem a Feldkircher, sem a Gafadurahüttében nem tudom eltölteni, nagy esély volt rá, hogy életemben először bivakolnom kelljen. Az első éjszaka kapcsán a Lindauer Hütte illetve környéke tűnt reálisnak, a harmadik alvást pedig valahová Liechtenstein közepére terveztem (reméltem, hogy a Sücka ház összejön), mivel a Pfälzer Hüttén túl akartam jutni. Az időjárás előrejelzés jónak tűnt, gyakorlatban is megúsztam összesen 1 hosszabb egy órás és 4 rövid záporral a túrát. A 2018-as túrához képest annyi eltérést terveztem, hogy a Mannheimer – és Pfälzer Hütte között a Panüalpés leereszkedés helyett a Salarueljochon át akartam menni, valamint szintén esélyesnek tartottam, hogy a Feldkirch előtt Dreier Schwestern sziklás csoportot alulról kerülve hagyjam ki egy teljesen szabályos, fűzet által is feltüntetett alternatív útvonalon. Mivel ismét egy másodsorra bejárt szakasról van szó, így ezúttal is eltekintek a részletes útvonalleírástól és egyéb adatok (távok, szintek) részletes ismertetésétől, ez alól a két rövidebb új szakasz lesz a kivétel. Első alkalommal vittem magammal a 95 literes nagyzsákomat, mellyel reaktiváltam 3 év után a nagyzsákos pályafutásomat. A 20 kilós zsák cipélése okozott azért nehézségeket a túra során, de ez a kérdés sokkal inkább majd a következő túrán bontakozott ki. Sajnos mivel a hütték nem adtak a pandémia miatt ágyneműt, így a vastag hálózásomat muszáj voltam elvinni, az meg már nem fért volna el a céges táskában. A többi meg összegyűlt „magától”, ahogya az szokott lenni. Az alapigazság ugye az ilyenkor, hogy mindenki akkora táskát pakol tele, amekkorája van.

5:37-es személyvonattal utaztam Tatabányáig, majd a pontosan (!) érkező Dácsia Bukarest-Bécs nemzetközi gyorsralé Bécsig, szabadjeggyemmel a kézben. Királyhidán ácsorogtunk egy darabig, a Hegyeshalomban felszálló rendőrök munkája elhúzódott, de szerencsére annyit nem késtünk, hogy a csatlakozásom veszélyben legyen Bécsben. Volt még időm gyorsan elmenni a bevált törzshelyemre az aluljáró nyugati végénél lévő Cuccu Kebabhoz, de sajnos, csak 9-kor nyitott, így visszamentem a peronokhoz. 9 órakor indult a dupla Railjet szerelvény Zürich-Feldkirch felé, melynek fedélzetén az elkövetkező hosszú órákat töltöttem Bludenzig. A dupla szerelvény miatt nem volt vészes az utastér zsúfoltsága, a pandémia helyzet miatt sem volt annyi kiránduló, amit nem bántam, viszont a maszkhordást eléggé nézték. Bécs után kimentem a wc-re és meglepetésemre egy pénztárcát találtam a mosdókagylónál. Mondom, mielőtt még lenyúlja valaki illetéktelen elteszem és odaadom a kalauznak. Visszaérve a helyemre néztem meg bővebben a tárcát, és kiderült az igazolványokból, hogy egy magyar sráccé. Természetesen a pénz már nem volt benne egy kis aprót leszámítva, de az igazolványai hiánytalannak tűntek. Éltem a modern technika előnyeivel és megkerestem a Facebook Messenger alkalmazásban és írtam neki. Hamarosan reagált is és kiderült, hogy Bécs előtt zsebelték ki, mentek volna Zürich-be dolgozni, de iratok híján leszálltak Bécsben és mentek a rendőrségre. Közben jött a kalauz, aki elhárította, hogy átvegye a tárcát, ezen mondjuk meglepődtem. Végeredményben megbeszéltem a sráccal, aki a rendőrökkel fixálta, hogy Linz-ben a rendőrség kijön érte a peronra. Így is történt, a megtalálás után egy bő órával átadtam a talált tárgyat az érkező rendőröknek, akik visszajuttatták azt a tulajdonosának, így az esti Zürichbe menő vonattal tudták is folytatni a tervezett útjukat. Szépen megköszönte a srác a segítségemet, nekem pedig jó érzés volt segíteni. Elgondolkodtató volt, hogy elég egy kis apróság és máris veszélybe sodródhat egy nagyobb utazás/vállalkozás és nekem is jól jött már párszor váratlan és hathatós segítség. Innsbruck után az Arlberg környékén összeszedtünk egy pár perc késést, kissé necces lett volna így a bludenz-i átszállás, de összességében nem volt gond. A bludenzi forgalmistának nem tetszett, hogy kihagytam az aluljárózást és a vágányok között mentem át, de hát senki nem adta nekem írásba, hogy vár a csatlakozás, meg közös peronra is fogadhatták volna a vonatot, szóval nem nagyon érdekelt a rosszallása. Talent fedélzetén utaztam Schruns végállomásig. 15:57-kor érkeztem meg a Montafon nevű tájegység fővárosába.

1. pontos Dácsia gyors érkezik Tatabányára a reggeli fényekben

2. bő 800 kilométeres ugrás következik: Schruns állomás Talenttel, háttérben a Zamangspitze/Kreuzjoch/Hochjoch/ tömbje látszódik

Az állomásépület mögötti Tourinform irodában gyorsan pecsételtem, majd pár fotó készítése után neki is vágtam a városon átvezető útnak, majd azt követő emelkedő után értem el az erdő szélét. Visszanézve szépen látszott, a Kreuzjoch tömbje, ahonnan a Zentral leereszkedik Schrunsba. Szerencsére az útvonal jobbik felén jártam most. A Rasafei patak völgye ezúttal is szép volt, majd az új telefonom panorámakép funkcióját próbálgattam az Aquaduktnál. Ezután jutott eszembe, hogy se gyufát, se öngyújtót nem hoztam magammal, anélkül pedig a főzött használni bajos lett volna. Közelgett az a ház, ahol tavalyelőtt megengedték, hogy igyak a favályús forrásukból, így úgy döntöttem, hogy ezúttal is bepróbálkozok itt. Láttam, hogy áll autó a hétvégi nagy faháznál, így közelebb mentem, majd az úrnak köszönve mondtam, hogy tavalyelőtt már találkoztunk és esetleg tudna-e egy doboz gyufával segíteni. Szerencsére tudott, a magyar Korona gyufa osztrák megfelelőjét kaptam meg. Ha már ott voltam megmutatta az udvaron lévő fürdésre alkalmas fatüzelésű dézsáját. Nem emlékszem már a pontos időadatra, de talán 1-2 óra fűtés után már használható is a technika. Azért szép életérzés lehet egy ilyenben ücsörögni és elgondolkozni az életről. Hiába, az osztrákok ezt magasabb szinten művelik mint mi, jobban is odafigyelnek magukra, persze magasabb életminőség mellett. Mindennek az alapja pedig az, hogy meg vannak fizetve, nem úgy mint itt mi. Megköszöntem a segítségét majd mentem tovább.

3. visszatekintve a Tschagguns utáni emelkedőről: a szemben lévő második legnagyobb, Kreuzjoch nevű csúcsról ereszkedtem le tavalyelőtt Schrunsba a szomszédos Paznaun-völgy felől

4. házi fürdős dézsa, menő kerti kiegészítő

Pár lépés után a telefonomra nézve láttam, hogy Fritz Peterka Úr válaszolt az emailomra. A felmerült kérdés az volt, hogy a túra gyorsítása érdekében lehetséges-e a Douglasshütte pecsétjét kihagyni az útból (alternatívaként merült fel a Lünerseealpe vendéglátóhelyen történő bélyegzés), de ezt nem javasolta. Tudni kell, hogy a Douglasshütte után következő Totalphütte házát 2019. januárban, fél évvel ottjártam után egy lavina lerombolta illetve jócskán megrongálta, ezért merült fel a kérdés. De így minden maradt az eredeti kerékvágásban, meg kellett tennem a kitérőt a Douglasshüttéhez a Lünerseenél (a füzet a tó mindkét oldalán történő haladást érvényesnek tünteti fel), de ez még a holnapi nap „anyaga” volt. Ezenkívül megtudtam a könyvében található egyik képen lévő Zentral emléktábla pontos helyét Feldkirch-ben, amit mindenképpen le akartam fotózni. Gauertal után elértem a Lindauer Hütte felé vezető kövesutat, először azon, majd ösvényeken haladva értem el a 3-as kötet becsatlakozási pontjánál lévő 1744 méteren fekvő méretes házat. Az előtte lévő elágazásban természetesen kötelező füzetes képek készültek. Mivel hálózattal felszerelve érkeztem, így kicsit körülszaglászta a hütte körül, egy közeli faház teraszát ítélt meg megfelelő B tervnek, ha nem lenne szabad szoba a hüttében. Este negyed 10 elmúlt már, a gyorsan hűlő levegő egyre inkább érezhetővé vált, így nem bántam volna, ha nem kint kell aludnom. A hütte garázsában való csöveskedés ugyancsak kint lett volna ugye (C terv). Szerencsére volt szabad szoba a hüttében.

5. úton a hegyekbe!

6. kötelező elágazásfotó a két kötettel

7. este a Lindauer Hütténél, 1744 m

Az Alpenverein kedvezménnyel pedig volt egy kis csavar: mivel nem fizettem be az idei évi tagdíjat, így úgy gondoltam, hogy ezt megteszem itt és rögtön igénybe is veszem a kedvezményt (70 euró az éves tagdíj 2020-ban számomra életkorom alapján). Ezt az elképzelést erősen kérdéssé tette, amikor a hölgy közölte, hogy se befizetésre, se új biztosítás kötésére nincs mód. Mondtam, hogy a kártyám lejárt, de azért elővettem és megmutattam, ő pedig lehúzta az érvényesítő kódot és legnagyobb meglepetésemre a kártya ennek ellenére is érvényes volt! Csodálkozásomat nem értette és azt sem, hogy miért mondtam, hogy lejárt, pedig érvényes. Hát ezt én sem értettem, egyetlen logikus magyarázat valószínűleg az, hogy a vírushelyzet miatt volt valamilyen általam nem tudott kedvezmény ami érintette a befizetést és az érvényességet. Összesen így 18 eurót fizettem (15 az alvás, 3 a meleg vizes fürdés), amit elég barátnak tartottam, mindössze egy euróval volt több, mint 2 éve. Természetesen a túra után elutaltam a tagdíjat az Alpenverein számlájára, ha már ilyen szépen megelőlegezték a bizalmat. Egy ugyanolyan fekvésű, de egy emelettel feljebb lévő szobát kaptam ezúttal is. Ha nagyon erősködtem volna, akkor takarót tudtam volna használni, de nem kellett mivel volt hálósákom. Párna ezúttal is volt, pedig szerintem pont az ami járványügyi szempontból sarkosabb, de hát én nem értek hozzá, bajnak meg nem baj ha mégis van párna. Már sötétben telepedtem ki a csípősebb hűvösben kolbászt sütni, a nap utolsó fényeiben a másnapi első hágót, az Öfapasszt lehetett látni. A kolbász nem volt valami finom, nem is ettem belőle túl sokat. A fürdésnél a bedobós berendezéssel kapcsolatban volt egy kis fennakadás (folyton kidobta a pénzt), de végülis sikerült beüzemelni és meleg vizes fürdőt vennem. Szobámba visszavonultam, némi térképnézegetés után aludtam el 11 óra után.

8. otthonosan elhelyezkedtem a szobámban. Látszik a tőlem balra lévő emeletes ágy, idegenekkel összezsúrolva azért nem lett volna kellemes, de így hibátlan volt

Másnap napsütéses időre ébredtem, a reggeli teendők után 8 órakor útnak is indultam. A közeli Obere Sporaalpe házainál most is nagyüzem volt, jól mutattak mögötte a szürke sziklás csúcsok (a „3 torony” azaz a „Drei Türme”). Ezúttal egy darabig egyedül gyalogoltam felfele, nem bántam, hogy nincsen tömeges jelenlét a hegyen. Nem diktáltam kapkodós tempót, 9:40 körül értem az Öfapass hágó alá. A hágó alatt felnézve egy magas és vékony kék pólós srácot láttam meg, aki nemsokára magyarul a nevemen szólított. Kiderült, hogy Sétálós kollégához van szerencsém! Előttem indult 2 nappal Feldkirch-ből, tudtuk, hogy találkozni fogunk, de nem volt fixálva a hely. Igazán autentikus helyszínt sikerült összehoznunk! Kicsit várt rám, közben legalább kifújta magát. Eddig is bivakolt, ezt ezután is folytatta. A 3-as kötetet haladt tovább és később el is jutott egészen See faluig a Paznaun-völgyben (Paznauntal). Szép lehetett az is! Közel egy órát beszélgettünk, melynek során volt információcsere, kép- és időjárás előrejelzés nézegetés és a végén a kötelező közös kép is elkészült az év túraszakmai csúcstalálkozójáról. Végül 10:40 után köszöntünk el a 2291 méteren fekvő hágóban.

9. indulás után nem sokkal, előtttem az Obere Sporaalpe látható

10. az év túraszakmai csúcstalálkozója az Öfapass hágóban: Sétálós kolléga és én! 2291 m

Hamar elértem az ezúttal zárva tartó Svájci-Kapu/Schweizer Tor régi vámházát, majd a Verajochnál tartottam meg a következő pihenőt. Szépen elém tárult a Schesaplana tömbje, tudtam hogy izzasztó út vár rám, nem csak a szintek miatt, hanem a zavartalan napsütésből kifolyólag is. Lejtős ösvényen értem el a Lünarseealpe házikóját, itt leültem egy kicsit, de végülis nem kértem pecsétet, mivel a szemközti Douglasshüttéhez úgyis el kellett mennem ebből a célból, csak ezúttal nem kerültem körbe a tavat meg. Éreztem, hogy nagyon kezd közeledni egy holtpon, amikor ledobtam a Totalphüttéhez vezető felvonó kötélpályájának kezdeténél lévő egyik bokorhoz a nehéz zsákomat. Szatyorral a kézben tettem meg az oda-vissza utat a hüttéhez, a budapesti Nagykörutat megszégyenítő népsűrűség volt útközben és a hütténél is. Ezen kívül pedig 2 helikopter folyamatosan ingázott az északi irányú völgy (Brandnertal/Brandi-völgy) és a Totalphütte között anyagokat szállítva. Azért egy jócskán megdobhatta a költségeket, bár lehet egyszerűbb ezt a szállítási és bérleti költséget kifizetni pár napra, mint a felvonón „egyesével” jócskán több ideig vinni az építő- és egyéb anyagokat (összeforgatott padokat is láttam pl). Ezen kívül viszont a tó ezúttal is gyönyörű volt! A vízszint is magasabb volt, mint 2 éve, jobban is nézett ki. Kicsit ücsörögtem a köves partján, majd 14:40 körül visszatérve a zsákomhoz megindultam felfelé. Visszanézve még láttam, hogy 4-5 idősebb nő meztelenül áll neki fürdeni a tóban, hát volt bátorságuk, az biztos (fürdeni tilos a tóban amúgy), főleg azon a köves parton.

11. a Svájci-Kapunál/Schweizer Tor, jobbra látható a régi vámház

12. Schesaplana látványa a Verajoch-ból

13. Lünarseealpe a távol

14. pár percnyi ejtőzés a közelgő 2000 méter szint előtt a tó partján

Tudtam, hogy itt fog majd beütni a holtpon, amely az emelkedő jó feléig ki is tartott. 16 órára értem fel a szinte már kész Totalphüttéhez, 2381 méterre. Kinyitottak már, de hivatalosan csak egy héttel később, július 27.-től lehetett itt megszállni. Pecsételtem, vizet töltöttem és naptejjel kentem be magam itt, valamint egy kicsit hűsöltem. Örültem hogy záros határidő alatt újjáépült ez a ház, kicsit erősebb alapokon és minimálisan arrébb mint a régi, viszont eléggé steril hatást keltett bennem, főleg a belseje, elveszett a régi hangulata. Na de reméljük, hogy hamarosan újra belakják és ez csak egy múló állapot lesz.

15. távolodik a gyönyörű tó

16.-17. "Neue" Totalphütte kívülről és belülről, 2381 m

Innen még 600 méter szint várt rám a Schesaplana csúcsáig. Izzasztó volt, de szép. Először láthattam napsütésben az útvonalat és a csúcsot, viszonylag kevés felhővel. Nagyon szép volt! A csúcs után visszatértem az osztrák-svájci határt jelző táblához hagyott zsákomhoz, majd megkezdtem a leereszkedést a svájci oldalon. A déli irányú letérési lehetőségek után újra kisebb, de nem jóleső emelkedők következtek némi hóban haladással fűszerezve, majd megérkeztem a Bradner gleccseren átvezető részhez. Decathlonos csúszásgátlóval készültem, de szerencsére nem volt rá szükség: a gleccser nagyrészt hó borította (ezt már korábban megbeszéltük Sétálással), így csak simán át kellett rajta sétálnom. Így is egyedi élmény volt a tudat, hogy először haladok gleccseren! Holnap reggel pedig a másik irány várt rám. 22 órakor, a teljes sötétedésre értem el a Mannheimer Hüttét, a főnök, a szakállas Matthias emlékezett rám tavaly előttről, amikor a nagy vihar után érkeztem meg ugyancsak sötétedésben. Viccesen hozzá is tette, hogy ez már „szokásos” nálam.

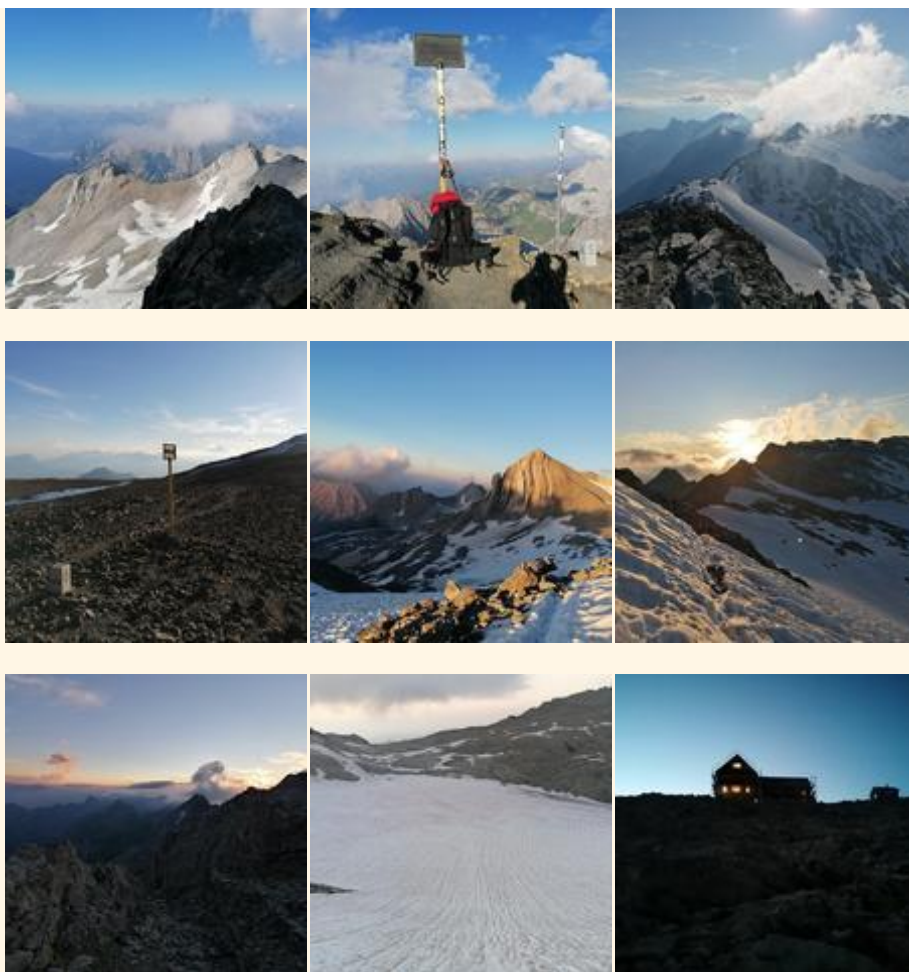
18. a nap nem tágitott továbbra sem...

19. ...ennek következtében szép tájképeket lehetett lőni, itt például délkelet felé nézek, eléggé a távolban már olasz hegyek karcolják a horizontot

20. már egészen messze "jár" a Lünersee, kb a Gerlachfalvi-csúcs (2655 m) magasságából fotózva a Schesaplana oldalában

21. az új Totalphütte távolról

A korábban emailben megbeszélt alvási lehetőség nem takart egyértelműen szabad szobát, de ezt hamar elintézték helyben, így ugyanazt az első emeleti, wc-kkel szembeni szobát kaptam meg, mint tavalyelőtt. Mivel reggelit nem ettem, így az ár is elég baráti volt, Alpenverein kedvezményrel együtt 10 eurót fizettem másnap reggel, Matthias felesége, Andrea, még pár szelet kenyeret és almát is adott az útra, igazán rendesek voltak! Elfoglalva a szobámat kipakoltam, majd elmentem megmosdani a csapokhoz, tudtam, hogy csak hideg vizes mosdás lesz itt, nem volt benne meglepetés. A sűrűn nyikorgó ágyon viszont egész jól tudtam aludni. Szükség is volt rá a 14 órás, napsütéses, közel 2000 méter szintes fárasztó nap után.

- 22. egy kis északi irányú kilátás a csúcás előtt
- 23. osztrák-svájci határt jelző táblánál támasztottam le a zsákomat és mentem a csúcshódításra
- 24. nyugati irányú kilátás a Schesaplana (2965 m) csúcsáról, igazi magashegyi életérzés!
- 25. leereszkedés után, ismét egy határt jelző tábla, határkövel. Itt 2 éve patak folyt az ösvény helyén.
- 26. Schesaplana visszanézve, szépen látszik a közetrétegek alakulása a hegyen
- 27. egy kis naplemetés gázolás a hóban, kb 2700 méteres magasságban
- 28. a nap már lement, jobbra már Sváj látszódik, kicsit arrébb haladtam másnap tovább a hegyoldalban
- 29. gleccsertúra a havon, hó nélkül elég érdekes lett volna az átkelés
- 30. Mannheimer Hütte, érkezés ezúttal az előzővel derékszögű irányból, 2679 m

Reggel szinte későnek számító, 7 óra előtti ébredésem után gondoskodtak volna az ébresztőről akkor is, ha nem ment volna magamtól: a ház körbe volt állványozva felújítás miatt, először a rádió bekapcsolásával majd felhangosításával volt meg a munkák elkezdésére a bevezetés, majd sűrű kalapálás kezdődött el. Reggeliztem, összekapoltam, majd magamhoz vettem a drótköteles kajalift gépházában megszártott bakancsomat. Ami viszont komolyan nyugtalanított az az eső, mely elég tartósnak tűnt a borultságban. Mivel már nem tudtam és nem is akartam tovább halogatni az indulást, így beöltözve 8:40-kor nekivágtam újra a gleccsernek.

- 31. reggeli pillanatok a szobámban
- 32. felállványozott Mannheimer Hütte, esőben. Szép emlékként marad meg ez a hely emlékezetemben.

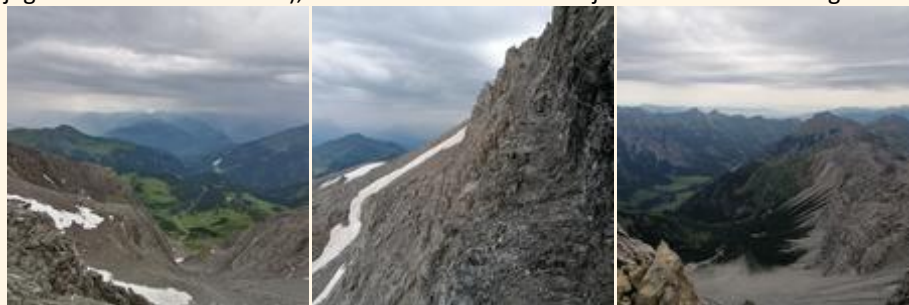
A jóval ritkábban járt, Schalfloch hágó felé vezető irányt először meg kellett találnom. „Nagy” lelkesedéssel haladtam felfelé a havon, esőben, feledhető pillanatok voltak ezek. 9.50-kor, azaz egy órával később értem el a Schalfloch hágó 2713 méteren lévő pontját. Itt már egyszer jártam, innentől viszont ismeretlen terep következett óráig. Az útjelző tábla szerint a régi utat lezárták, nem tudom pontosan most sem melyik volt az, de reméltem, hogy nem befolyásolja az utamat.

33. ismét a havas gleccseren, esőben

34. Schalfloch svájci típusú útjelző táblája (szlovák SNP túra óta önkéntelenül is: smerovnik), 2713 m

Pár lépés után újra Svájcban, azaz egészen pontosan Graubünden kantonban (olyan, mint nálunk a megye) találtam magamat. Az eső szerencsére elállt. Köves, helyenként drótkötéllal biztosított szakasz következett a Salaruelkopf (2841 m) oldalában. Lassan haladtam, de a táj bőven kárpótolt érte. Ezenkívül a túloldalon, a Panüلالpe felé sem volt gyorsabb két éve, sőt, épp ellenkezőleg. Egy részen a meredek hegyoldalon egy kis darabon hó fedte az csenevész ösvényt, így egy kicsit megkerültem azt, azonban egy váratlan körülmény lépett fel: nagyon óvatosan kellett mozognom, mert a szinte 45 fokos hegyoldalon az apró kövek elkezdtek lépteim hatására lefelé mozogni, ha nem találtam volna fix pontokat, akkor semmi nem állított volna meg lefelé. Pár percig eltartott ez a művelet, de sikerült biztonságos helyre jutnom és visszamentem az ösvényre. Itt egy túrázó pár jött szemből, figyelmeztettem őket is a veszélyhelyzetre. Ők egy kört tettek a svájci Schesaplana hütte körül, ismerték a helyet, de megköszönték az infót. Ez az egy necces pont volt az egész túra során (erről is tett egy említést Sétálás tegnap). Kicsit elkezdett újra erőlködni az eső, összekuporodtam egy sziklás résznél, de nem folytatódott a kis zápor. Nemsokára elértem azt a részt, ahol a térképen is jól láthatóan serpentin indul lefelé. Itt át lehetett látni a Panüلالpe felé, már ekkor is tudtam, hogy sokkal jobb ez az út, mint a 2 évvel ezelőtti, 3 km-rel hosszabb alternatívája, melyre ráment az egész napom és szintben is több volt. Akkor nem mertem bevállalni a jeges gleccsert még egyszer, igazából jól is tettem abban a helyzetben (hó nélkül a csupaszt jégen kellett volna haladni), most viszont itt volt az ideje a másik útvonal megismerésének.

35. déli irányú kilátás, jobbra hátul a Rajna-völgye ázik

36. egy kis drótkötéllal biztosított sziklás szakasz, sokkal jobban tetszett a haladás erre, mint a Panüلالpe felé

37. kilátás észak felé a cikk-cakkos út előtt: balra a völgyben található a Panüلالpe, ahová 2 éve leereszkedtem a jobb oldali hegyoldalon. Nem volt könnyebb, sőt...

A cikk-cakkos úton lefelé 200 méteres szintvesztés következett, majd ismét sziklás hegyoldalon haladtam tovább. Ekkor lettem figyelmes rá, hogy a telefonomon zoom nélkül is lehet két különböző látószöget beállítani: az alap látószög nagyjából megegyezett a kis Nikon fényképezőgépemével, a másik viszont egy szélesebb panorámás volt. Mondom akkor miért a kisebb látószög az alapbeállítás? Először szoftverhibára gyanakodtam, csak később derült ki, hogy az egy másik kamera bevonásával történő nagy látószögű lehetőség. Így végülis ezt az új részt a nagyobb látószöggel és az alapbeállítással vegyesen örökítettem meg, az alapbeállítást viszont már meghagytam a bejárt részekre. Délnyugat felé nézve a Rajna völgye felhős volt, több hófoltot is érintve fél 1-re érkeztem meg a Salarueljochba (2243 m) vagy más néven Klein Furklához. Itt lehetőség van a keresztező ösvényeken dél felé, a Schesaplana hütte, valamint észak felé a Panüلالpe felé menni. Innen már csak egy elnyújtott emelkedő hiányzott vissza az osztrák oldalra, hogy le is küzdjem az új részt. Látványos volt a táj, főleg visszafelé nézve, ahogyan haladtam a hosszú emelkedőn felfelé. Pár kisebb pihenőt követően 13:30-ra

elértem a Hochjoch-ot, vagy más néven Große Furkát (2353 m), ezzel csatlakoztam újra a már eddig bejárt szakaszhoz és egészen holnap délutánig haladtam rajta ismét. Az igazolófüzet tanúsága szerint eddig 6 km-t tettem meg ma és még bőven volt időm estig, a Panüälpe felé ez 9 km lett volna több szinttel, szóval abszolút nyertes lett nálam az újonnan felfedezett útvonal.

38. kilátás a Salarueljoch-ból észak (Panüälpe) felé

39. Salarueljochban, 2243 m

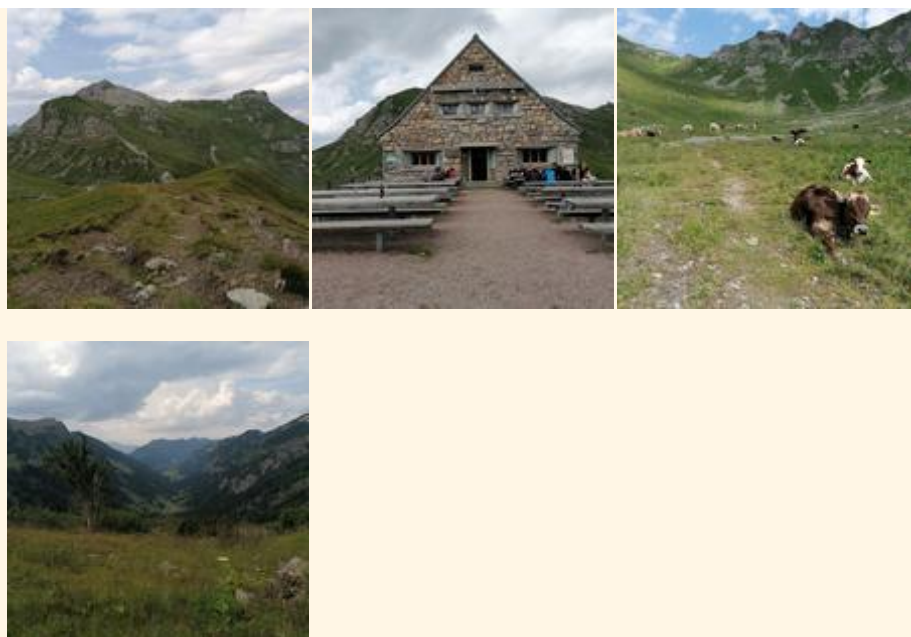
40. az út folytatása egy hosszú emelkedő a Hochjochba (balra fent)

41. kilátás délkelet felé Svájcba tovább

42. Hochjoch, visszatérés Ausztriába, jobbról érkezik a Panüälpe felől a másik útvonal-alternatíva

Innentől újra ismerős ösvényeket koptattam a borult időben. Ezúttal jobban megfigyeltem a piramis alakú Naafkopf-ot (2571 m), amely a svájci-osztrák-liechtensteini hármas határon áll és ahová Sétálós kolléga 2 napja kitérőt tett. Sajnos nekem már nem fért volna ez bele. Ezenkívül megfigyeltem a kis faházat ahol bivakolt az ösvénytől némi szintet veszítve. Hát igen, ha az ember lemond egy kis komfortról és ezt párosítja némi haladással (az ő kb 20 éves túrás rutinjával még nagyzsákkal is könnyen kivitelezhető), akkor elég jó eredményt lehet elérni. A Pfälzer Hütte előtt összegyűltek a népek, a ház előtt 5-6 kis mormota játszott, elég aranyosak voltak. 16 óra előtt kicsivel értem a már Liechtenstein területén álló hüttéhez, egyértelmű volt, hogy pihenő után folytatom az utat tovább. Saját felelősségemre töltöttem nekem vizet az üvegembe (nem ajánlotta a hüttében lévő páros az ivását, de adtak belőle), majd pecsételést után kicsit kiültem pihenni és enni, majd megindultam lefelé. A túra útvonala a Naaf-völgybe vezet (Naaftal), ahonnan a névadó csúcs is látható az elnyújtott legelőn vezető ösvényről. A völgy végéből jól látható az északi irányú völgy a Valüna ház felé.

43. immáron ismerős hegyek látványa mentén haladtam tovább ismét, észak felé tekintek
44. Naafkopf piramisra emlékeztető csúcsa a svájci-osztrák-liechtensteini hármashatáron áll
45. kis mormoták egymás között, ritkán láthatóak ennyien (volt még másik legalább 3) és ilyen közel az emberhez
46. közeledés a Pfälzer hüttéhez, háttérben kétezeresekkel
47. Pfälzer Hütte, ezúttal állványok nélkül, 2108 m
48. kérődző és pihenő tehenek a Naaftal-ban
49. kilátás észak felé, középen lent a Valüna ház található (2 éve szállás kapcsán merült fel a neve)

Patakátkelés következett, majd egy kis rövid zápor. Szép volt újrajárni ezt a szép részt is, de igazából már kissé rutin jellege volt ennek is, ahogyan ezt az érzést már tetten értem az előző két túra során. Persze objektíven és számomra is azoknál sokkal szebb volt ez, de 2 éven belül másodszorra már ugye nem tartogatott annyi újdonságot, mint egy szűz szakasz. Így most már meg tudtam hivatalosan is nyitni a 3-as kötetemet, ezúttal már elsősorban annak kapcsán pecsételtem. Nyomtam a 2-es kötetbe is, de azt nem hiszem, hogy egyhamar érdemben újra folytatom. A vírushiszi és kedvezőtlen euró árfolyam sem segíti ezt a külföldi túrás kérdéskört. Rövid esőt követően újra kisütött a nap a szép völgyben, melynek az egyik oldalában gyalogoltam. Két kutyát sétáltató nő jött szembe, nagy meglepetésemre az egyik magyar volt! Érdeklődtem nála a szálláslehetőségekről, de a Sücka házán kívül ő sem tudott konkrétat mondani. Gapfall Alpe házai után egy rövid ösvényes részt leszámítva már keréknyomon lehet haladni, az első elképzelésem az volt, hogy az első háznál, a Alpelti Alpénél próbálkozok az éjszakázással kapcsolatban. Az 1623 méteren álló háznál állt autó, de senki nem jött elő onnan sem és a szemközti istállóból sem. Jobb híján az úttól jobbra lent lévő házat térképeztem fel. Sajnos zárva volt, pedig abszolút el tudtam volna képzelni az alvást itt. Teraszán lévő asztalként funkcionáló deszkákra meg valahogy nem voltam vevő kint, azért már szóltak is volna szerintem ha meglátnak, bújkálni egész este meg szintén nem volt kedvem. Így tehát továbbmentem a szép fenyvesben vezető úton, majdnem 3 kilométert még a Sücka házig (1440 m). Az előtte lévő háznál ült egy néni (itt pecsételtem 2 éve) aki elég érdekes tájszólással beszélt, de ajánlotta a szomszédban lévő alvást. Úgy voltam vele, hogy ha Sücka házban lepattanok, akkor még itt tudok próbálkozni, valahova csak letehettem volna a matracomat. Szerencsére a Sücka házban volt szabad szoba, örömmel nyugtáztam ezt a tényt. Sikerült itt eredeti Zentral bélyegzést nyomni a füzetembe! Átszámítva a főnökasszony 25 eurót kért a szállásért, ebből már lealkudtam a reggelit, mivel eredetileg 58 svájci frankról indultunk. Jobb lett volna olcsóbban, de mivel az előző két éjszaka is jó áron volt, a következőt pedig előreláthatólag ingyen tudtam eltölteni, így végülis belefért a költségvetésembe így is (persze mindig jóval több zsetont viszek magammal, mint amennyi kiadás várható). A szintén ott dolgozó segítő srác érdekes módon szlovák volt, ezek szerint ott sem mennek teljesen flottul a dolgok, ha ide jön dolgozni valaki. Szobám a második emeleten volt, összesen 10, emeletes ágyas férőhellyel. Ezek után lementem fizetni és kicsit ücsörögni, valamint wifi-zni. A vendéglő rész vitrinjében ott volt Fritz Peterka könyve, örültem, hogy ide is eljutott a remekműből. Amikor kerestem a megfelelő címleteket a fizetéshez, akkor mondta a főnökasszony, hogy elég lesz 20 euró is. Örültem a váratlan kedvezménynek, így a túra összes szállásköltsége összesen kijött 48 euróból. A kinti pihenőhelyen interneteztem egy kicsit és nézelődtem, majd felköltöztem a motyómmal együtt a szobámba.

50. ismét napsütés az úr a völgyben

51. Alpelti Alpe előtt, jobbra lejjebb a hegyoldalban a faházat vettem szemügyre, de végül továbbmentem

52. Sücka ház előtti méterek

53. kilátás a Sücka ház teraszáról, 1440 m

Megsütöttem az estére szánt ételt a főzőmmel, majd fürödni tértem. Királyi meleg fürdésben volt részem, ilyenkor szinte újjászületik az ember. Jó, hát szinte fele akkora magasságban voltam, mint a Mannheimer Hütte (1440 m illetve 2679 m), így természetes, hogy itt nagyobb komfort elérhető, mivel aszfaltos út is vezet ide fel. Ahogyan általában emeletes ágyaknál lenni szokott, a felső szintet választottam az alváshoz. A 2 emelet ellenére is érzélte a telefonom a wifit a szoba egy részén is. Ismét késő este volt mire álomba merültem, de másnap nem kellett korán kelnem.

54. esti pillanatkép a Sücka ház egyik második emeleti szobájából

8 óra körül ébredtem, reggelit és összepakolást követően 10 óra előtt indultam utamra. A kis alagúton átkelve, fenyvesben vezetett az utam a Silum ház előtt lévő faházakig. Itt kíváncsiságból szétnéztem, végülis lett volna nyitva lévő faház az alváshoz, ha nagyon nem lett volna más. A Silum ház azóta is zárva tart mióta legutóbb itt jártam, most is lőttem igazolóképet magamról, majd a 3 medencés forrásnál ittam és ültem egy kicsit le. Itt ért utol két túrázó pár akikből az egyik szintén a Sücka házban és szintén a 2. emeleten volt elszállásolva. Innen indulva tudtam, hogy visszanézve hamarosan gyönyörű panorámában lesz részen a Rajna-völgye felé. Így is lett, ezúttal sem csalódtam a látványban.

55. indulás utáni pillanatok, jól látszik az éjszakai szállásahelyem, a Sücka ház

56. fenyvesben vezető rövid, de hangulatos rész

57. Gasthaus Silum, lassan le lehetne húzni a pecsételőhelyek közül ezt a több éve bezárt helyet, másutt sincs a közvetlen közelben lehetőség pecsétet kapni, 1469 m

58. vártam már ezt a kilátást: a gyönyörű Rajna-völgy!

A keréknym ösvényre váltott, majd 12 óra után pár perccel elértem a Fürstensteig elejét. A gyönyörű sziklás szakasz ezúttal sem okozott csalódást. Nem siettem, a sziklás szakasz végét jelentő Gafleisattelbe 13:50-re értem oda. Innen már körvonalazódott a következő kihívás, a Kuegrat 2123 méteres csúcsa. Ezúttal is elég vontatottan sikerült felérni, ahogyan 2 éve is. Sétálós 4 nappal ezelőtti beírását is meg tudtam nézni a keresztre rögzített tartóban elhelyezett csúcskönyvben.

59. Fürstensteig kezdete

60. pillantás a Fürstensteigről

61. jobbra fent már látszik a Kuhgrat csúcsa a Gafleisattelből

62. Kuegrat csúcsa előtt már mutatkozik a következő, a Garsellakopf, amely már újra félig Ausztriában található

63. Kuegrat csúcsán, 2123 m, máshol Kuhgrat (magyarul Tehén-gerinc) néven említik

64. kilátás Schaan-Buchs felé svájci hegyekkel a háttérben

Szinte pontosan a két évvel ezelőtti forgatókönyv rekonstruálódott most is az időjárásban: vihar előjelei látszódtak a távolban, így fél 4 után el is indultam tovább, a zápor a szomszédos Garsellakopf 2105 méteres

sziklás csúcsán ért. A csúcskőnél vártam ki az eső végét, az utánam érkező fiú-lány páros, akik Vaduz külvárosában hagyott kocsiuktól indultak el, még végül továbbmentek a közeli Drei Schwestern felé. Én utánuk azonos útvonalon mentem a két hegy közötti nyeregnél lévő elágazásig, majd onnan lefelé vettem az irányt. Ők tempósabbak voltak nálam falatnyi hátizsákjaikkal, de a következő zápor őket a sziklák között érte, engem pedig a hegy sziklás részei alatti füves ösvényen. Kinyitottam az esernyőmet, a zsákomat a lábaim elé vettem, ennyi elég is volt. Bő 5 perc után alább is hagyott a csapadék, én pedig zavartalanul folytathattam utamat. Azaz, hogy őszintén szólva két dolog zavart: a zsákom nehézsége, valamint az, hogy a Feldkircher Hütte teraszára terveztem bevacolni magam éjszakára és mivel a Gafadurahüttéhez most is leereszkedem pecsételni, így jócskán esélyes volt, hogy majd sötétben szerencsétlenkedhetek a pakolással ott. Viszont futni ugyancsak nem tudtam, így beletörtődtem a helyzetembe. Egy idillikusan egyszerű ház mellett haladtam el, a Garsellaalpe (1759 m) területén, 2 öreg lakója a ház melletti vízcsap környékén tevékenykedett, intésemet viszonzták. Nem túl sűrűn használhatják a turisták ezt az utat, gondoltam én. Viszont az is feltűnt, hogy a házhoz nem vezet semmilyen út, sőt keréknyom sem. Szóval nagyon úgy néz ki, hogy ide mindent állatok hátán illetve kézben és hátán hordanak fel! Esélyes, hogy a legelős szezon elején, azaz június végén feljönnek ide és csak a legszükségesebb dolgokért mennek le boltba vagy valamelyik közeli gazdaságba egészen szeptember végéig. Szép és egyszerű lehet itt fent eltölteni azt a 3 hónapot, ám a magam (sokszor már túl, S.J.) ingergazdag életét ismerve pár nap után lehet, hogy megunnám (aztán ki tudja, lehet mégsem, S.J.). Ettől függetlenül le a kalappal előttük.

65. akár két éve is készíthettem volna ezt a képet: viharfelhők érkeznek nyugat felől, nemsokára nekiállt esni is

66. balra fent a Drei Schwestern (Három Nővér) sziklái látszanak, de ezúttal jobbra lefelé vettem az irányt

67. egyszerű kis ház a Drei Schwestern alatt, 1759 m, mely Garsellaalpe névre hallgat, festői, nekem nagyon tetszett ez az idillikus kép!

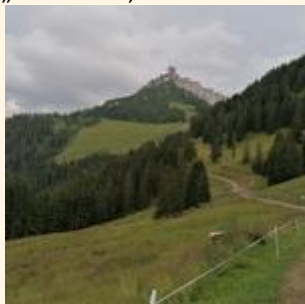
Az ösvény ismét lejtteni, majd érdekes módon emelkedni (pedig papíron végig lefelé megyek) kezdett, majd elértem a már ismerős, 1628 méteren fekvő Sarojasattal 4-es elágazását: egy irány vezet oda ahonnan most jöttem, egy a Drei Schwestern felé, egy a Gafadurahüttéhez, egy pedig Feldkirch felé. A korábbi túrámhoz hasonlóan elrejtettem egy fenyőfánál a zsákomat az erdő szélén, majd leereszkedtem a kereken 200 méter szintvesztéssel (visszafele ugyanennyi emelkedővel) és 2x2 km kitérővel járó igazolóponthoz, a Gafadurahüttéhez. Tavalyelőtt itt kérésre sem kaptam vizet az ugyanilyen kitérésem alkalmával, igyekeztem e rossz tapasztalattól elvonatkoztatni a gondolataimat, amikor beléptem a házba.

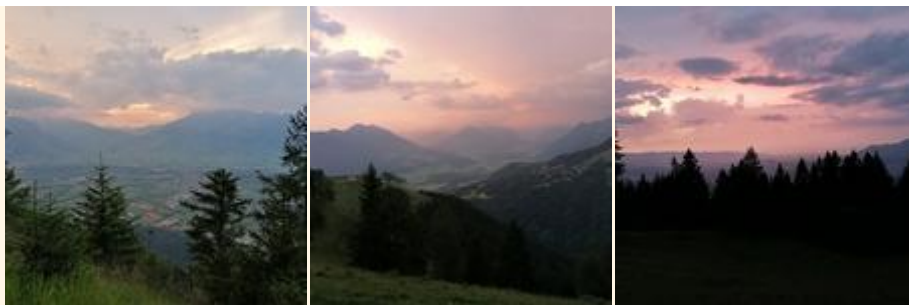
68. "Az ösvény ismét lejtteni majd érdekes módon emelkedni kezdett"
 69. esti fények a Sarojasattel előtt közvetlenül
 70. kilátás észak felé a Sarojasattel-ből, 1628 m
 71. a kitérő a Gafadurahütte felé kifejezetten szép helyen vezet
 72. Gafadurahütte, másodszorra sem tett rám jó benyomást ez a hely, 1428 m

A pecsételés gond nélkül megvolt, ezúttal csak a mosdót szerettem volna használni, hogy a naptejet lemossam magamról, ám döbbenetemre a személyzet részéről jelen lévő „úr” csak annyit mondott gúnyosan, hogy nem fizettem és menjek wc-re az erdőbe...éreztem, hogy vérnyomásom a másodperc törtrésze alatt érezhetően megugrik, magyarul tuti szóváltást provokáltam volna, de ekkor csak szó nélkül kísértáltam erről a pöcegödör helyről. Minden eddigi hűttés, megjegyzem összességében elég minimális, rossz tapasztalatomat meghaladta az ilyen mértékű bunkóság. Ezek után érdekes arra gondolni, hogy ez a hely a természet szeretőinek kínál fedelet és evés-ivást, ha meg nem fizetek akkor már rögtön wc-nek tekintsem az erdőt magam körül...hát érdekes hozzáállás. Nyilván nem azt várom, hogy mindennel halmozzanak el ingyen, de azért egy pohár víz 2 évvel ezelőtt, valamint egy mosdó használat azért nem a világvégét jelentené, a legtöbb helyen ez természetesen nem is okoz problémát. Itt is csak a rendkívüli pénzhétség, valamint az emberi együttérzés teljes hiánya okozta ezt a helyzetet, ami úgy néz ki itt általános. Elhatároztam, hogy nem tartom magamban a megélteket, később írtam is egy negatív, de reális kommentet erről a facebook-on, valamint megtettem a bejelentést is a liechtensteini Alpenverein-nál is. Nem vagyok ez a bejelentgetős fajta, de ha eléri azt a szintet nálam, hogy mégis, akkor pedig gondolkodás nélkül megteszem. A hivatalos válasz amolyan „nesze semmi fog meg jól” jellegű volt: megértik a problémámat és jelezték is nekik, de én is értsem meg, hogy mi lenne ha mindenki kérne egy pohár vizet, stb. Oké, jogos lenne ez mondjuk egy Mannheimer hűttében vagy a Magas-tátrai Rysy házban, ahová nem olyan egyszerű feljuttatni a dolgokat és vizet fakasztani, de egy úttal ellátott házhoz, ahol autók is állnak, nem a világ végén, mindezt 1428 méteren a környék egyik leggazdagabb országában azért ezt nem tudom átérezni. A túráról hazafele úton Fritz Peterkának sem felejtettem el megírni ezt. Feldúltan érkeztem vissza a Sarojasattelbe és vettem magamhoz újra a hátizsákomat. A következő, kb 1 km-re lévő háznál (Alpe Saroja, 1474 m, evő-ivó hely) sikeresen feltöltöttem a vízkészleteimet, itt nem esett le a lány ujjáról a gyűrű aki töltött nekem vizet a házban. Itt is megjegyeztem, hogy mekkora bunkó odaát a „szomszéd”, ők sem értették, hogy miért voltak ilyenek. Hát én sem, azóta sem.

73. Drei Schwestern sziklája szépen látszódik az Alpe Saroja házában közeléből

Az útvonalról háromszor tértem csak le ezek után, egy erdőségi kilátás miatt, megnézni a Schiverein Tisis zárva tartó hűttéjét (véletlenül sem volt egy zsebkendőnyi szabad fedett terület sem), majd harmadszorra már a befutó éjszakázóhelyemre tértem le. Útközben a kilátás pazar volt a naplementében, Bodeni tó látványa is megdobogtatta a szívemet, a Bludenz felé fekvő Kolostor-völgy/Klostertal naplementés látványa is ugyancsak dobogós helyezést ért el nálam a panorámában. Bivakhelyem az úttól pár méterre, az Alpe Amerlug (1298 m) házával szemben lent helyezkedett el, egy faház teraszát néztem ki. Jól saccoltam, hogy sötétben lámpázva matathatok a dolgaimmal, de már fél 10 után a matrac és a hálózsák készen állt a használatra. Előtte a két padot összefordítva a bejárathoz tettem, mondom ha eső vagy szél lenne, akkor legalább védjen valamit.

74. naplemente nyugat/Svájc, Rajna-völgy felé nézve

75. naplemente fényei kelet/Klostertal, Ausztria felé nézve

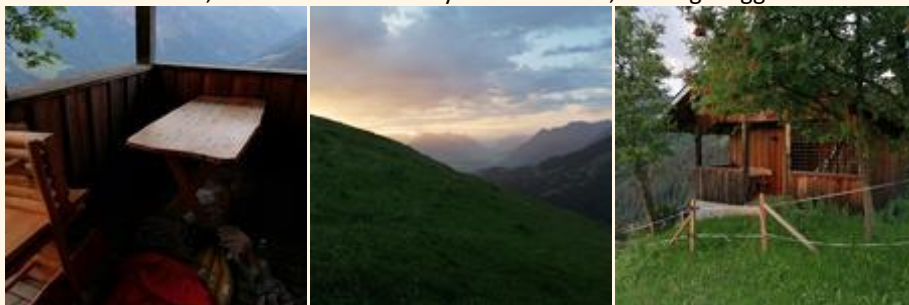
76. naplemente fényei észak felé nézve, a távolabbi a csík a Bodeni-tó

77. "fél 10 után a matrac és a hálósák készen állt a használatra"

Ezek után a faház közelében lévő tehénitató medencékhez mentem, a csapnál folyó hideg vízben megmosakodtam, frissítő érzés volt. Miután visszatértem a házhoz és elkezdtem sütni a vacsorát nagy hirtelenséggel szakadt le az ég, jócskán esett jég is. Mondom ezt jól elkerültem, elég gáz lett volna ha akár csak egy órával előbb talál be. Szerencsére a szél nem volt túl nagy, így a hálósákom és semmilyen egyéb cuccom nem lett vizes a kitartó esőben, amely legalább $\frac{3}{4}$ órán át esett. A tetőszerkezetben tartósan tartózkodó madarak is nyugton voltak (ittlétük legfőbb bizonyítéka a deszkás padlón lévő centi vastag megszáradt ürülekéreg volt), ha egyáltalán az egyetlen ott pár percig repdeső társukat leszámítva bármelyikük is ott volt egyáltalán akkor. Ismét bőven késő este sikerült elaludnom, miután beöltözve magamra húztam a hálósákom cipzárját.

Rosszabb éjszakára számítottam, egészen normálisat tudtam aludni. Persze nem volt egy Hilton szálló, de fedett helyen is aludtam már rosszabbul. Tehát kijelenthetem, hogy életem első bivatolása jól sikerült. 6 órára húztam vekkert, szerettem volna elérni a 10:17-es vonat Feldkirchen, ugyanis ezúttal is terveztem egy kis kufli a hazafele útban és ezzel a vonattal még tarthatóak voltak a terveim. A szokásos egy órás intervallumot vettem figyelembe a reggelizés és összepakolás teendőire, sikerült is már 6:52-kor útra kelnem. Ismét az aszfalton haladva szép napfelkelteben volt részem kelet felé a Klostertal irányába, amerre majd a hazautam első kilométerei is vezetnek majd.

Pár lépés után értem el a Feldkircher hüttét, ahol igazolóképet csináltam a Kontrollstelle táblával. Érdekesség volt a becsületkasszás sörös hűtőből való fogyasztás lehetősége. Szétnézve a teraszon nem is bántam, hogy nem itt bivakoltam, kicsit több fedett hely rémlett innen, na meg eléggé szem előtt is lett volna.

78. felkelés utáni pillanatok a faház teraszán

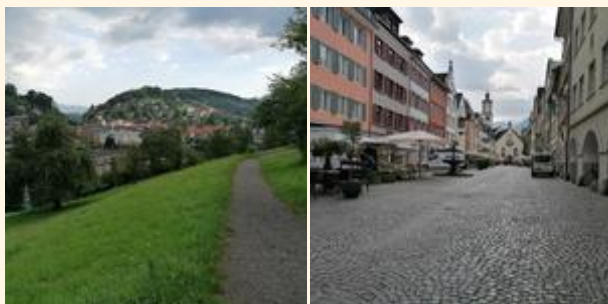
79. napkelte a Klostertal felé nézve

80. a faház melynek teraszán aludtam, pozitív élmény volt az első bivakolás!

81. felkelt a nap, pár órával később a jobbra szélén haladó völgyben (Klostertal) vonatoztam hazafelé, kicsit a középtől jobbra a Großes Walsertal látható

82. Feldkircher hütte, ezúttal maradt az igazolókép, mert zárva volt. Jól látható a becsületekasszás hűtő is.

Az itteni érdekes útvonalvezetés buktatóját már tudtam, így a ház melletti kis sikátor után gond nélkül haladtam az ún. Geißweg-en át a fenyvesben lefelé. A fenyvest hamarosan főleg lombhullató erdő váltotta fel, a párás levegőt csak az erdőből való kijutás enyhítette, amikor is elértem Feldkirch szélét. Itt újra zápor ért el, de már nem nagyon izgattott. A tavalyelőttivel megegyező útvonalon érkeztem a számomra eddig legszebb osztrák városba, majd annak a piacterére, ahol a Zentral hivatalosan véget ér.

83.-84. érkezés Feldkirch-be

85. senki nem találja ki hol készült ez a kép

86. "érkeztem a számomra eddig legszebb osztrák városba"

87. Feldkirch, Marktplatz: a Zentralalpenweg 1200 kilométer hosszú túraútvonalának vége, vagy ha úgy tetszik kezdete, 458 m

Felkerestem a Zentral könyvben leírt Herrengasse-t is, de nem találtam ott Tourinform irodát. A tavalyelőttihez hasonlóan most is fogytán volt az időm (nem lepődtem meg). A mostani Tourinform irodában nem tudtak pecsételni (ezt nem is értem), ezért a bevált utazási irodás lehetőséggel éltem most is, sikerrel. Sietve mentem át a bevásárlóközpont túloldalán fekvő Illparkba, hogy lefotózzam a Zentralalpenweg feldkirchi emléktábláját. Hát nem csalódtam, szépen mutat a kőoszlop, rajta a hainburgival megegyező bronz táblával. Csináltam gyorsan pár képet, zsákkal és anélkül, majd egy járókelő férfit kértem meg, hogy fotózzon le az emlékművel. Elég adta magát egy közös kép innen is ezzel „mértékedkövel”, örültem, hogy ez is belefért a szűkös programba. Az állomás felé vettem az utat, de már a szomszédos áruházba nem volt időm bevásárolni menni, helyette az állomási pénztárba kértem dátumos pecsétet a füzetembe. Azért egy magyar füzetben is jobban mutat egy államvasúti dátumos bélyegző, mint egy random céges. Valami ennivaló viszont kellett, hiszen napokig a saját készletemből ettem, így gyorsan betértem az állomási kis boltba egy gyors vásárlásra, a két rántott húsos szendvics mellett valószínűleg az eddigi legdrágább colát sikerült megvennem az útra. Mire felértem a peronra, már érkezett is Bregenz felől a grazi Eurocity.

88.-89. Illpark-ban lévő Zentral emlékmű megörökítése

90. szokatlan kerek tetők vannak a Feldkirch állomás mögötti buszállomásnál, növényekkel. Érdekesség a 11-es számú helyi járat, amely egyben nemzetközi is: Liechtensteinen keresztül a svájci határvárosba, Sargansba közlekedik. Itt láthatólag nem okoz gondot ennek kivitelezése, nem is túl hétköznapi dolog egy helyi járat amely 3 országban is közlekedik.

Innsbruckban leszálltam, pár perc után 12:17-kor egy Railjettel Salzburg felé vettem az irányt. A 10 eurós lehúzó pótdíjemet meg is vetették, ahogyan vártam azt a szabadjegy mellé. Salzburgban átszálltam a pár perc késéssel, Braunau am Inn felé közlekedő Desiro motorkocsira. A vonat Steindorf bei Straßwalchen állomásig haladt a fővonalon, onnantól egy viszonylag haladós mellékvonalon közlekedtünk tovább észak felé. Utólag tudtam meg, hogy ezen a vonalon vannak szinte az utolsó alakjelzők az osztrák normál nyomtávú vasúthálózaton. Rendezett, normális, egyszerű osztrák mintájú állomások és megállóhelyek váltották egymás a vonalon. Ritkaság már, hogy se magasperon, se aluljáró nincsen egy állomáson itt, kicsit meg is pihenhetett ezen az ember tekintete. Mattinghofen állomáson vonatkereszt is volt: amikor az egyvágányú pályán az egymással szembe haladó vonatok kikerülnek egymást. A helyzet egyetlen pikantériája az volt, hogy 1-2 perc késés továbbra is maradt a vonaton, Braunauban, viszont csak egyetlen (!) perc állt rendelkezésre az átszálláshoz. Szóltam a kalauznak és reméltem, hogy nem lesz gond. Hitler szülővárosában végül is a közös peronos átszállást gyorsan végrehajtottam a Neumarkt-Kallham felé induló Jenbacher típusú 5047-es sorozatú motorkocsira.

91. Desiro motorvonatos kereszt Mattinghofen állomáson, igazi osztrák mellékvonali hangulat magasperonok nélkül, ez már ritkaságszámba megy itt!

92. gyors közös peronos átszállás Hitler szülővárosában, Braunau am Inn-ben

Hangulatos, döcögős, de egyúttal haladós tempójú vonal volt ez, némi dombokra néző panorámával, tetszett ez az utazás. Errefelé is személyzet nélküli, de rendezett állomások vannak, kissé hasonlított ez a vonal a tavaly beutazott és decemberben be is zárt Groß-Schweinbarth felé vezető vonalakra. Szerencsére itt nincsen szó bezárásról. Az utazás izgalmas pontja volt a 4-es vonatkereszt Ried im Innkreis állomáson. Ráadásul a 4 vonat keresztelésben nem csak Jenbacher motorkocsik, hanem egy Herkules nevű, 2016-os sorozatú mozdony vontatta ingavonat is részt vett. A 4 irány következő: Braunau (innen érkeztem), Neumarkt-Kallham (ide tartottam), Attnang-Puchheim (innen érkezett a Herkuleses vonat), valamint Schärding felé lehet innen utazni. Utóbbi bezárása sajnos már volt tervben. Hirtelen fogott el a vágy, hogy a másik két vonalon is utazzak, azonban a szabadjegyem másnap le is járt, így ez azóta is várat magára. A vonal folytatása a passzai fővonalon fekvő Neumarkt-Kallham felé is tetszett. 16:20-kor szálltam le a motorkocsiról a végállomáson, majd a 3 perccel később Passau felől érkező 1144-es sorozatú Porszívó becenevű mozdony által húzott vonattal utaztam Linzig.

93. nem magashegyi, de mégsem unalmas táj

94. vonatkereszt Ried im Innkreis állomáson

95. érkező Porszívós (1144 sorozatú mozdony) személyvonat Neumarkt-Kallham állomáson

Linz-ben 5 percen belül volt csatlakozás Budapest felé (Rjx 165, az utolsó Railjet Magyarországra, utána már csak a Dácsia van), szóval elég kényelmesen tudtam így utazni. Győrben leszállva, az onnan 20:40-kor induló Talentes személyvonattal tértem haza.

Zentralalpen: (Jägersee-)Tappenkarseehütte-Feldseescharte(-Mallnitz) (2020. augusztus 4.-8.)

A 2020-as szezon negyedik és egyben utolsó alpesi túráját a 3-as kötet útvonalán követtem el. Az eredeti elképzelés szerint a szakaszhatárt jelentő Tappenkarseehüttétől mentem volna a Zittelhaus alatti Kolm-Saigurn nevű helyig (73 vagy 75 km), az optimistább verzió szerint pedig Heiligenblut (Szentvér) falucskáig (79 km). Kolm-Saigurn felé leereszkedni két úton lehet a Zittelhaus-tól, visszafele haladva a Zentralalon, majd a Rojacherhütténél le (ez 7 km), vagy a Goldzechkopfon át egy neccesebb és gleccseresebb úton (ez pedig 9 km), a két variáció között 2 km a különbség utóbbi javára. Ezen kívül a Zittelhaus-tól a Zirmseeig történő leereszkedés volt még kérdéses a Kleinfleißkees gleccserén keresztül (reméltem, hogy olyan havas lesz mint az előző túrán a Brandner gleccser a Mannheimer Hütte előtt). Elvileg ezt is el lehetett volna kerülni a Goldzechkopf-Goldzechscharte felé, de ezt a lehetőséget csak az online mapy.cz térkép jelzi, a papír alapú nem. Szóval tervek voltak, a Zittelhaus-t szerettem volna már régóta megnézni: a Hoher Sonnblick 3106 méteres csúcsán áll a Keleti-Alpok legmagasabban fekvő meteorológiai állomása, később egy menedékház is épült itt, ezt nevezik ma Zittelhaus-nak. Képek alapján is tetszett ez a holdbéli tájon álló épületegyüttes. Ami a túra kezdetét illeti, a Tappenkarseehüttéhez a leggyorsabb eljutás a tőle jócskán lejjebb található Jägerseetől lehetséges (Vadász-tó). A Jägersee 1100 méteren van, azaz 720 méter szintet kell leküzdeni egészen pontosan 8,9 kilométer távon. Egy kilométerrel és 300 méter szinttel jobb ajánlat, mint Hüttschlag-Karteis felől felmászni és azt az útvonalat harmadszorra is bejárni. Szállást sehol nem foglaltam előre, pár érdeklődő email-t küldtem, ezek közül csak a Hannoverhaus, a Duisburger Hütte és a Zittelhaus válaszolt. A Hannoverhaus 32 eurót kért volna csak az alvásért, ezt lehetőleg szerettem volna elkerülni, a másik két hely pedig teltházat jelzett vissza a kérdéses napokra. Ami a szakaszolást illeti a második nap nézett ki a leghúzósbabnak: A Tappenkarsee-től el kellett jutnom egészen az Osnabrücker Hüttéig, ez nem kevés szinttel és 25 km táv teljesítésével volt elérhető, a korán kelés és a késői érkezés garantált volt. Rögtön ezüstérmes lett a harmadik nap, ahol is a táv nem volt túl nagy, de a szint igen: ide terveztem egy kitérőt az Ankogel 3252 méteres csúcsára, ezzel felállítva a legújabb csúcsrekordomat. A negyedik nap nem tűnt vészesnek, az ötödikben megint csak több szint volt várható a Sonnblick-re való felmáshzás miatt, a hatodik nap főleg a leereszkedésről (vagy így, vagy úgy) és a hazaútról szólt volna. Az első nap, amelyre vastagon esőt írtak pedig elment az utazással és a Tappenkar-ig tartó „rezsimenettel”, ott nem volt elképzelhető hosszabbítás, a hüttében kellett aludnom. Végül is 52 kilométert mentem a 3-as kötet útvonalán, ez még kiegészült a 9 kilométeres első napi menettel, a csúcskitérő 2x2 kilométerével, valamint a Feldseescharte-Mallnitz állomás 11 kilométerével, tehát összesen 76 kilométert tettem meg az 5 nap alatt, kb. 4 kilométerrel többet, mint az előző, feldkirch-i túrámon.

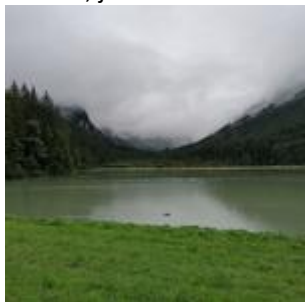
Mint említettem 2 nappal később jött csak el a tervezetthez képest az indulás ideje. Miközben tekertem ki az állomásra jutott eszembe, hogy a maszk meg otthon maradt...anélkül már nem lehet menni kb sehova. Gyors hátraarc, édesanyám segítségével gyorsan megoldottuk a dolgot, de így is leizzadt háttal szálltam fel a 9:07-es oroszlányi személyvonatra. Tatabányán átszálltam az érkező Railjet-re, amelyen Salzburgig utaztam. 345-ös forintos árfolyamon számolva (már most is álom kategória) 13559 forintba (39,3 euro) került az előreváltott félárú menetjegyem. A határátlépés után már egyre inkább látszódott, hogy a beígért esőből lesz is valami.

Salzburgban átszálltam a 14:51-es személyvonatra Schwarzach felé, melyen St. Johann im Pongau állomásig utaztam. Útközben hol esett hol nem, közvetlenül St. Johann előtt kezdett rá, mondom remek.

1. Sankt Johann im Pongau állomás, mely a korábbi túráról már ismerős, átszállás esőben

Az állomásépület közvetlen közelében lévő buszmegálló közlő közlő most a város felőli irány felé kellett állnom, az érkező busz sofőrje felhúzta a maszkot az orrom hegyére. Oké, hogy szabály, de ő meg indulás után rögtön le is vette az ott használatos plexi pajzsot a fejéről, hát mondom ezért érdemes volt hisztizni. Hegyoldalban kapaszkodtunk fel Wagrain városába, majd folytattuk az utat Kleinarl felé. Útközben jött válasz a Hannoverhaus-tól, hogy egészen biztosan csak az alvásért kérnek 32 eurót. Tehát jól érti a kedves olvasó: 11 ezer forintért én viszem a hálózsákot, matracom is van, valószínűleg a fürdés külön tarifa lenne, szóval igazából 4 falért és egy tetőért kérnek el ennyi pénzt. Az egyik jelentős költségtényezőt, az ágyneműmosást ugye teljesen kivettük a képletből. Szeretek normálisan pihenni két túranap között (meg amúgy is), de azért ezt már sokalltam, eldöntöttem, hogy ha van rá mód és nem jön semmi rendkívüli közbe, akkor haladok tovább majd a következő alkalmas szálláshely, a Mindener Hütte bivakháza felé. Így mondjuk a második és harmadik nap is húzósra lett tervezve, de cserébe a negyedik nap lazábbnak ígérkezett. Az eső elállt közben, de látszódtott, hogy elég egy hajszál és újra rákezd. Pár perc késéssel, 16:57-kor szálltam le a Kleinarl külterületén lévő Jägerseeneél, azaz magyarul Vadász-tónál. Pár család és kiránduló mászkált a partnál, de nem volt vészes tömeg. Az egyik faház ajtajánál túramozgalmi pecsét található. Csináltam pár képet a szép fekvésű tóról, majd neki is vágtam a túrának, jó lett volna minél kevesebb esős kilométert begyűjteni.

2. Jägersee, azaz Vadász-tó, 5 napos túráim kiindulópontja, kb. 1100 m

A keréknym a tó mellett vezetett, jócskán megáradt patak szomszédságában, majd a felfelé vette az utat. Jó lett volna egy kis időt és fáradságot nyerni, két közeledő autót felé tettem erőtlen stoppolási kísérletet, de mindkettő elhaladt mellettem. Mondom sebj, nem időre megyek. Arra lettem figyelmes, hogy már a második autót fordul meg és jön visszafelé, ki is derült pár perc múlva az oka, az egyik patak kiáradt és az útra folyt. Nem volt vészes, én mondjuk bele mertem volna menni, de mivel két lábon voltam, így nem kellett ezen töprengennem, pár ugrás után a túloldalon voltam már. Nem sokkal később az egyik visszafordult autót sofőrje ért utol, német srác volt, a családját a kocsiban hagyta és eljött a gyerekeinek pecsételni az igazolós térképére. Mint kiderült a tónál lévő pecsét is ide tartozott: egy Wagram-Kleinarl környéki kisebb túra igazolásául szolgál. Jobb kézre egy elhagyatottabb gazdasági épület látszódtott, majd nemsokára emelkedők után érkeztünk meg egy parkolóba, amely a kövesút végét jelentette. Térkép alapján én abban a tévhitben voltam, hogy végig keréknym van a Tapperkar tóig, de csak egy szélesebb ösvény képe zavart meg a műholdképen. A srác pecsételt a Schwabalm nevű pecséttel, majd elköszöntünk, én pedig a kezdődő esőben elindultam felfelé továbbra is a 722-es számú útvonalon haladva. Először fenyvesben vezetett az utam, majd egyre ritkult az erdő és hegyoldalban vezető ökörhugyozás ösvény következett. Az egyik patakátkelésnél kénytelen voltam levenni a bakancsomat és mezítláb átgázolni a vízen, hát kibírtam röhögés nélkül a kb 10 fokos víz élményét. Megvolt tehát az első nehézség, sejtettem, hogy nem lesz ez egy könnyű túra, de ekkor még nem tudtam pontosan, hogy egy hosszú lista első tétele került kipipálásra most. Folytattam a lehangoló ködben vezető utat felfelé, majd egy utolsó patakátkelés után érkeztem meg a Tappenkarsee északi végéhez. Itt már jött valahonnan egy

keréknyom, de hamar véget is ért, mivel a hütte felé vezető útvonal első része kb 1-1,5 méter széles sávban halad a jobb oldali sziklák és a víz között. Misztikus volt a pár méteres látótávolság a tó mellett, némi széllel fűszerezve. Hát nem így képzeltem a viszontlátást egy szűk hónap után. Elhaladtam a kihalt Tappenkarseealm faháza mellett, majd az itt-ott medréből kilépő tó mellett haladva, kissé már vizes bakancssal érkeztem meg a Tappenkarseehüttébe (1820 m).

3. vízből nem volt hiány, útátmosás
4. széles ösvény a Schwabalm után fenyvesben
5. misztikus túra, felkészítés a másnapi ködre
6. Tappenkarsee előtt
7. Tappenkarsee mellett haladva, nem így képzeltem a viszont látást egy hónap után
8. Tappenkarseehütte, ezúttal a másik irányból érkezve, 1820 m

A Vadász tótól 720 méter szintet tettem meg 9 kilométer alatt. Azzal a naiv gondolattal mentem be az házba, hogy minden ujjamra jut majd szabad szoba, hát nagyon nem! Teltház volt! Igen, hétköznapi, pocsék időben is. Kérdeztem a főnököt, hogy most mi legyen, természetesen a közös hálóteremben alvást ezúttal is kizártam. Már nézegettem lemondóan a folyosókat, hogy akkor hol ágyazzak meg, mikor váratlan fordulat történt. Jött le a főnök kezében egy kulccsal és mondta, hogy most telefonáltak neki, hogy 2 ember nem jön és így lett egy szabad szoba melyet a rendelkezésemre is bocsátott! Ez volt a váratlan pozitív fordulat! Nagyon örültem, hogy nem a folyosón kell csöveznem, hanem normálisan ágyban aludva készülhetek rá a másnapi 2 szakasz 25 kilométerére, amely jelentős szinttel is párosult és még nem beszélve a hasonló terhelésű harmadik napra várható kihívásokról. Becuccoltam a kis emeletes ágyas szobácskába, amely teljesen megfelelt egy éjszakára, majd felmentem fizetni. 14+3 (alvás+melegvizet fürdés) volt a tarifa Alpenverein kártyával, amely ezúttal is baráti volt. Szerettem volna pillanatragasztót kérni, hogy megragasszam a táskámban a zsúfoltság miatt eltörött napszemüvegem keretét, de a főnök úr rendes volt és adott egy napszemüveget. Ezúton is köszönet érte, megvan most is. Fürdés után visszavonultam a szobámba, majd olvasgatással és térképnézegetéssel töltöttem el az időt (térérő nem volt) és bíztam benne, hogy az eső reggelre eláll. Jó későn, 23 óra után aludtam el nagy nehezen.

9. lakosztályom a Tappenkarseehüttében, az újabb kor vívmányainak megfelelően már töltőkábel hegyek is kellenek a fotózáshoz, amivel a tényleges hegyeket is meg lehet örökíteni

Korán, 5 órakor volt ébresztő számomra, ezzel kezdetét is vette az első kifejezetten 3-as kötetes Zentral túráim. Összeszedtem a szárítós szobából a cuccaimat, reggeliztem, összekaptam, majd 6 óra előtt pár perccel ismét megcsodálva a „nur für geübte Bergsteiger!” figyelmeztetést az egyik útirányos táblán, belevágtam a túrába. A hüttéről a patak mellé leereszkedve már kezdődtek a napi nehézségek sorozata: mivel a híd már egy hónapja sem volt meg és most az eső miatt megduzzadt patakon az átnyúlás sem volt lehetséges, így megint mezítlábas átkelés következett kétszer vagy háromszor egymás után. Visszavéve a bakancsomat pár lépés után értem el a már harmadszorra látott elágazáshoz, amelytől már annyiszor elképzeltem az elindulást felfelé, hát most eljött az ideje. Senki nem volt rajtam kívül az ösvényen, kb 18 kilométer múlva jött szembe az első ember az úton, szóval Alpok-Tátra 1:0. Persze ehhez a taknyos idő is hozzájárult. Lelkesen haladtam felfelé, örültem, hogy reggelre elállt az eső, viszont ködbe hamarosan teljesen belementem. Pár képet még tudtam visszafelé nézva lőni, aztán már azt sem. Ez egy rövidebb részleges szünetet leszámítva a következő 10 órában így is maradt sajnos, pedig tudtam hogy szép környezetben haladok. Sokáig haladtam felfelé, majd hegyoldalban vezető végeláthatatlan ösvény következett.

10. "nur für geübte Bergsteiger!" (Csak gyakorlott túrázóknak/hegymászóknak!)

11. 5:58, de már úton a hüttétől lefelé

12. ominózus elágazás, avagy ahogy Sétáló kolléga mondaná: elindulás a "helyes" úton

13. visszanézve a Tappenkar felé, nem sokkal később beborított mindent a köd egy bő fél napra

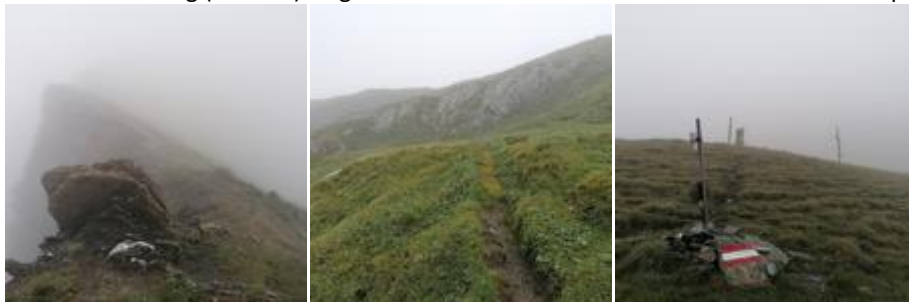
14. egy random útjelző tábla, de igazából bárhol lehetett volna, a ködben nem volt sok tájékoztató fogódzkodó, viszont az utat nem kellett keresgélni sem

Természetesen a bakancsom már úszott, ezt utálom a legjobban az ilyen helyzetekben, ehhez még eső sem kell, elég a vizes fű és kész a „csoda”. A semmiből elém kerülő tehén jócskán megijesztett: láthatóan a területük szélét védte és miután beelőztem is egész közelről követett egészen a csorda többi tagjáig. Kissé para volt belegondolni az erőfölénybe, amely erősen a hátrányomra alakult. Egyszerű állatok ezek amúgy, nem hiába marha a nevük, de azért nem szeretem ha túl közel jönnek. Idén ez már a második hasonló élményem volt (az előző egy hónapja volt ugye a Taferlscharte-Muhreralm között a szürkületben). Magam mögött hagyva az izgalmakat vízéses hangja hallatszódott sokáig, majd a ködben egy útjelző tábla körvonalait láttam, de nem néztem meg közelebbről. Ez lehetett a Wasserfallscharte (Vízesés nyereg, 2183 m), füzet szerint 5 kilométerre és 2,5 órányira a Tappenkar-tól, hát mondanom sem kell, hogy később értem ide kb fél órával.

15. drótköteles rész, nehogy nagyon unatkozzak

Nem volt sok kedvem a tejködben haladni, de nyilván a visszafordulás sem volt opció. Jókora kaptató vezetett fel a Nebelkarschartéra (Köd-oldal nyereg, vagy valami hasonló lenne magyarul, 2428 m), itt már legalább kecskék legeltek a közelben, akik a tehenekhez képest atomfizikusok. A ködös földrajzi név továbbra is jócskán megalapozott maradt, az ösvény lejtenei kezdtek, a környezetben több lett a sziklás elem. A lejtő közepén egy kis kajaszünetet tartottam, majd haladtam tovább. Amikor ködfoszlányok egy-egy pillanatra látni engedték, akkor látszott hogy egy komoly terület következik vízügyi szempontból: a Murtörl, azaz a Mura-nyereg, ahová 10:35-kor érkeztem meg (2260 m). Légvonalban innen nem messze ered a Mura: Murursprung/Mura-forrás.

17. Nebelkarscharte, hátam mögött a hozzá tartozó Nebelkareck (2535 m) csúcsára nyílt volna lehetőség kitérőt tenni, 2428 m

18. Murtörl felé, éppen aktuálisan ritkább ködben

19. Murtörl/Mura-nyereg, a Magas-Tauern hegység keleti határa, 2260 m

Itt útjelző tábla, kereszt és egy síremlék található és egyben ez a hely a Magas-Tauern hegység határa (eddig az Alacsony-Tauernben vezetett az utam). A keresztre rögzített fémdobozból kivettem a csúcskönyv helyett a „nyeregkönyvet”, amiben megkerestem Sétálósék közel egy éves bejegyzését. Nekem nem volt kedvem tollat keresgélgni, meg nagyon mondanivalóm sem volt, így visszatettem a helyére a könyvet. Először fals irányba indultam el, majd a helyes irányt a lábaim alatt érzett emelkedő igazolt vissza. Folytattam a jellegtelen ködös túrát tovább, először emelkedőben, majd sziklás alakzatok mellett és között tekergő ösvényen. Az egyhangúságot egy-egy kis tavacska törte meg. Bő 2 órás lélekvesztő jellegű ösvényen haladás után először megnőttek a sziklák, majd megérkeztem az Albert-Biwak alatti elágazáshoz. Bal kéz felé 7 kilométeres kitérővel érhető el a Sticklerhütte (1752 m), amely a Murtörl felől ugyancsak elérhető, így háromszög alakban haladva is lehet kényelmes szálláshoz jutni oda-vissza út nélkül, ennek ára 2x7 km és 2x700 méter szint, ami azért nem kevés. Jobbra fordultam, már nem győztem kívánni, hogy mikor pillanatom meg a bivakházat, de azt csak néhány 10 méteres távból sikerült végre meglátnom. Egy ugyancsak sokat elképzelt és várt pillanat valósult meg, még ha takony időben is. Holtpontomat kicsit sikerült felfüggesztenem a házhoz tett pár lépéses kitérővel. A Schmalzscharte alatt a sziklás hegyoldalba épített fából készült, 2444 méteren lévő bivakház egyben szakaszhatár is: itt ér véget a Tappenkartól idáig vezető első 11 km, majd innen veszi kezdetét az Osnabrücker hüttéig tartó 14 kilométeres etap. Az igazolófüzet szerint 6, a Zentral könyv szerint 8 férőhelyes bivakházzal kapcsolatban elhangzik a figyelmeztetés írásban is, mely elég magától értetődő: „Wer zuerst kommt, mahlt zuerst”, amely arra utal, hogy az ver tanyát, aki először érkezik, tehát erősen véges a férőhely és mindenki ennek tudatában tervezze a túráját. Senki nem volt még a környéken sem, amikor beléptem az amúgy idillikus házba: először a mellékhelyiséget sikerült meglátogatnom, majd egy másik ajtón át értem egy egyszerű mosogatóalkalmatosság mellett a bivakház lakrészét. A nagyobb szobában emeletes ágyak, asztal székekkel együtt, otthagytott főzővel és egyéb tárgyakkal együtt voltak. A falakon képek és térkép valamint feszület volt található. A hőmérő szerint kint 4 fok volt, hát nem volt melegem a rövid ujjú ingemben, bent amúgy hidegebb volt a hőérzet, mint kint (1,5 fok a hőmérőn azért nehezen volt hihető bent. Pecsételtem az asztalon lévő bőröndben rejlő pecséttel, majd még kicsit nézelődtem és kimentem a házikó sarkán lévő deszkapadra leülni.

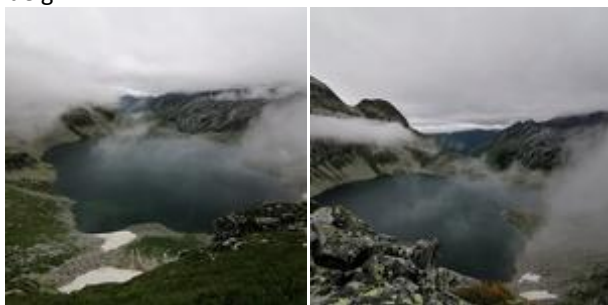

20. Magas-Tauern Nemzeti Park belső területét jelző tábla. A Kernzone és Außerzone (mag és külső zóna) táblák többször váltották egymást a napokban

21. a kövek megnöttek, a sebesség csökkent

22.-23. Albert Biwak kívülről és belülről, 2444 m

Ez még csak a túrának a fele sem volt, de már jócskán kimerítő volt eddig is: a sok-sok itt-ott megbújó szint, a nehéz zsák jócskán kiszívta a fizikai, a ködös táj és a haladás érzésének minimális mivolta pedig a lelki erőforrásokat. Jó lenne egyszer itt aludni, ha nem is egyedül, de a saját társaságomban lévő emberrel/emberekkel, de mivel ezt senki nem garantálja (szép idő esetén nem hiszem, hogy nagyon sok üres éjjel lenne itt ameddig nyitva tart a ház) előre, így nem valószínű, hogy erre a közeljövőben sor kerül. Mire újra elindultam már közel 7,5 órája jöttem, amely a füzet nettó szintidejénél közel 2 órával több, de tudtam, hogy elég lesz az időm sötétedésig. Pár keservesen meredeknek tűnő lépés után másztam fel a Schmalzschartéra, ahol is az Unterer Schwarzsee (Alsó-Fekete-tó) részleges látványa fogadott. Kicsit jobb kedvre derített, hogy a nap fele után végre látok is valamit a tájból. Lefelé drótkötéllel biztosított lejtős rész következett, majd a tó fölöttisziklás katlanban haladtam tovább, majd egy pár neccesebb pontot tartalmazó kis drótköteles mászóka következett, közben a tó körül jobban kitisztult az idő, egy kicsit dél, délkelet felé is el lehetett látni egy rövid ideig.

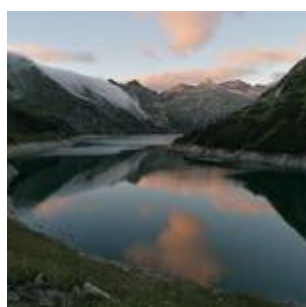
24.-25. Unterer Schwarzsee és a második képen egy kis ízelítő a háttérből

De nem tartott ez a nagy panorámázás sokáig, a Felső Fekete-tó (Oberer Schwarsee, Felső-Fekete-tó) már ismét teljesen ködbe burkolózott, nem is lehetett róla értelmes fényképet készíteni. A tó melletti kőomladékos részén haladva értem el a Muritzenschartét (2386 m, 2 km-re a bivaktól), legalábbis a helyel-közzel, mivel a Wasserfallschartéhoz hasonlóan itt sem sikerült sok jellegzetes pontos belőni a tejföldsdoboz érzetű látási viszonyok között. Innen kezdődött a bő 400 méteres szint a Weinschnabel csúcsára. Finoman fogalmazva sem volt egyszerű néhol a csupasz sziklán felfelé menni, máshol meg hófoltokon áthaladni, majd szikláról sziklára lépegetni felfelé, mindezt egy kis ködszítálással fűszerezve. Augusztus elején még masszívan maradt hó jó pár helyen a hegy északi oldalán. Nincs mit rajta szépíteni, egyszerűen pocsék volt ez a rész. A tejködben azért még a csúcskereszt látszódott, de nem mentem közelebb hozzá, ott sem lett volna semmi kilátás.

26. kapaszkodás a csupasz sziklán a Weinschnabel-re, a túra egyik komoly mélypontja volt ez a rész, az igazolófüzet is kitér a bivaktól idáig terjedő nehézségekre

Minél előbb szerettem volna lejutni innen, eleinte sziklás környezetben vezetett az ösvény lefelé, majd jobban „kisimult” a terep és megszéldült a lejtés szöge. Negyed 6 után kezdett a Kölbreispeicher víztározó és a körülötte lévő hegyek kibontakozni a távolban és fokozatosan teljesen kitisztult az idő, még a nap is kisütött. Szép körpanorámában volt részem, kicsit jobb lett a kedvem is, bár a fáradtságot már erősen éreztem és egyre inkább nézegettem az órát is. A panorámából csak a Weinschnabel csúcsa volt kivétel, megőrizte a ködsapkát. A víztározó kelet felőli vége és zárógátja a Malta hotellel, valamint akörnyező hegyek is láthatóvá váltak. Az eléggé elhúzódo lejtőre végére fél 8 előtt pár perccel sikerült érnem, ekkor értem el a víztározó mellett vezető keréknymot. Ez jócskán több időbe telt mint, ahogy számítottam rá. Mentem tehát tovább nyugati irányba, balról a tó és a környező hegyek vonzották a tekintetet, jobbra pedig jó pár helyen a hegyről lefolyó patakok vízesést alkottak, majd belefolytak a tóba. Az 533-as jelű út kiágazásánál (Kleinlendtal felé) volt egy kapu, amin tábla jelezte, hogy innen ne számítson az ember sok térerőre. Felhívtam a barátnőmet (ő nem egyezik meg a másikkal, akit 2 éve említettem meg a beszámolóimban, szerencsére), majd a beszélgetés után a kapun átkelve mentem tovább. Balról a víztározó egyre csak csökkent és csökkent, majd véget ért, 3 lassan bandukoló tehenet is beelőztem lendületemben. Közben előtte kicsit érdemes volt hátra is pillantanom: a naplementében a táj egyik felén még látszódott a napsütés, viszont balról a hegyekből „folyt le” a köd a tó felé. Egy szép metaforát is alkottam a látványra: „a gonosz beáramlása”. Kissé elvont, de a kapcsolódó képet látva szerintem érthető lesz a hasonlat.

- 28. a ködből lassan a Kölbreispeicher bontakozik ki
- 29. valamivel lejjebb és köd nélkül a kilátás
- 30. a víztározó keleti végpontja a zárógáttal és a Malta hotellel
- 31. egészen szép idő lett a nap végére
- 32. a víztározó mellett haladva
- 33. térerő (és innentől fogva internet) hiányára figyelmeztető tábla
- 34. naplementében balról a "gonosz" pára áramlik be a tó felé

Egy tároló épület-féleség mellett haladtam el, az Osnabrücker Hütte már látótávolságra volt. Az erdőhatár feletti helyeken ez sokszor csalóka: már beleéli magát az ember, hogy mindjárt ott van, aztán van, hogy órák

telnek el. Itt azért annyi nem kellett, 9 előtt pár perccel lépkedtem át a patak hídján, majd egy faház mellett elhaladva érkeztem meg a szemközt tekintélyt parancsoló Hochalmspitze tömbjével szemben álló hosszúkás épületű, piros-fehér zsalugáteres, 2026 méteren álló Osnabrücker Hüttébe.

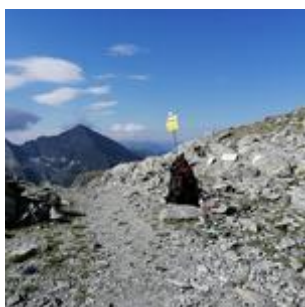
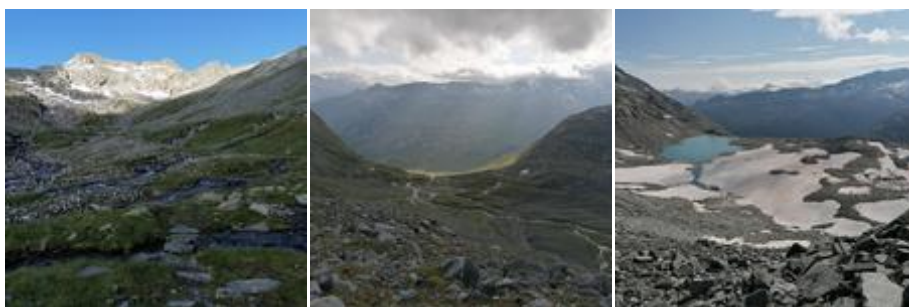
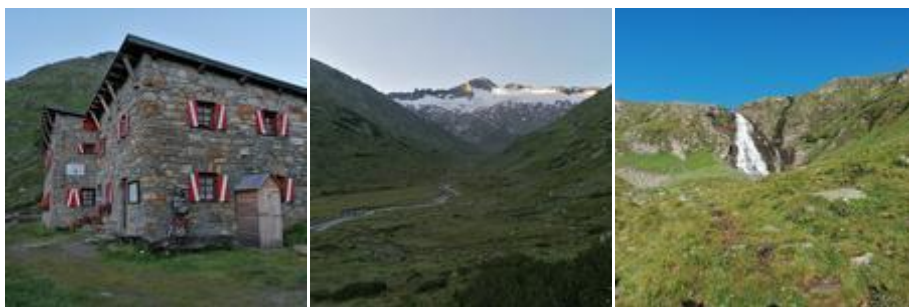
35. érkezés az Osnabrücker Hüttébe, 2026 m

Bent az egyik asztalnál intenzív társasági élet folyt, a többi asztalnál is volt 1-2 ember, a főnökasszony és 2 fiatal lánya tartották a frontot. A főnöknőnek nem tetszett a késői (?) érkezésem. Kérdezem én, hogy nem mindegy mikor jövök, ha még nyitva vannak? 22 óra után szokott az ún. „Hüttenruhe” kezdődni, addig azért van élet. A másik, amin problémázott az általam kért „guter und ruhiger Platz” (jó és csendes hely). Már a megszokott körök következtek: nincs szabad szoba, mert teltház van, de aztán mégis lett, mert kinyitotta nekem a Winterraum-ot, hogy „nesze itt a csendes nyugodt helyed”. Nem foglalkoztam a stílusával, mivel biztosítani tudta, amire vágytam, ráadásul baráti áron: 14+3 eurót fizettem, ugyanúgy mint a Tappenkar-ban. A fürdés az emeleti folyosó végén lévő kulccsal zárt fürdőszobában volt lehetséges. Nem volt gatyarohasztóan meleg a víz, de azért egy fárasztó nap után megtette. A földszinti folyosón, a remek hőmérsékletű Trockenraum (szárító szoba) mellett, valamint a mosdóban is érdekes feminista képecskék voltak kirakva: „Miért nem lehet egyszerre egy férfi szép és intelligens? Mert akkor nő lenne” (nem maradhat ki a német verzió sem: „Warum kann ein Mann nicht gleichzeitig schön und intelligent sein? Weil er sonst Frau wäre”). Aha. Ez most a poén helye lenne? Nagyon vicces. De ha aki ezt kirakta (feltételezem a főnöknő, vagy ha valaki más is, akkor úgyis egyetért vele, különben nem tűrné meg nyilvános helyen) ő lenne a legjobban felháborodva, ha hímsoviniszta poénok lennének valahol kirakva és hápogna, hogy ez milyen dolog. Nem szép dolog egy válás (tuti ez lehet az ok a háttérben), de azért szerintem ezt nem kéne már. Szóval el is neveztem „Női hüttének” ezt a helyet (utólag, bő 5 év után olvasva ezeket a sorokat, kicsit túl lett dimenzionálva ez a pár apróság, de kihúzni a „korhúság” miatt nyilván nem fogom, S.J.). Fürdés és fizetés után elvonultam a külön bejáratú Winterraum-ba, kipakoltam amennyire kellett (azaz eléggé), majd az esti vacsoráról inkább lemondtam a pihenés javára, csak pár falatot vettem magamhoz. Kissé már darabos is kezdett lenni a mozgásom, így hamar vízszintbe helyeztem magam, az emeletes ágy megszokott magaslati levegője helyett ezúttal a földszinten. Ha nem is azonnal, de kis idő múlva elaludtam.

36. Winterraum, tökéletes volt egy éjszakára egyedül

Nem ért meglepetésként, hogy nem aludtam szét magam, de tovább nem tudtam húzni a kelést, várt rám ma is két szakasz, valamint egy Ankogel csúcshódítás! Fél 6 körül kinéztem már jött fel a nap, látszott, hogy borultság nem nagyon lesz belátható ideig. Kis grillereket sütve reggeliztem, bár nem volt nagy étvágyam ezekben a napokban, de kellett a kalória. Egyes vendégek már túl voltak a reggelin és készülődtek, mire én 6:30 után elindultam a nyugati irányba folytatni az utat. Először a hegyek árnyékában tudtam haladni, majd kiértem a napsütötte területre. Az Osnabrücker Hütte 2026 méteres magasságából kellett eljutni első körben a Großelendscharte 2674 méteres magasságáig. Ez két részletben valósult meg: a hüttétől felfelé indulva egy vízesés mellett vezetett az utam, majd felértem egy viszonylag sík patakokkal szabdaltnak, Fallboden nevű területre (2334 m), innen több kisebb, de fárasztó emelkedő vezetett fel a 2674 méteren található nyeregbe.

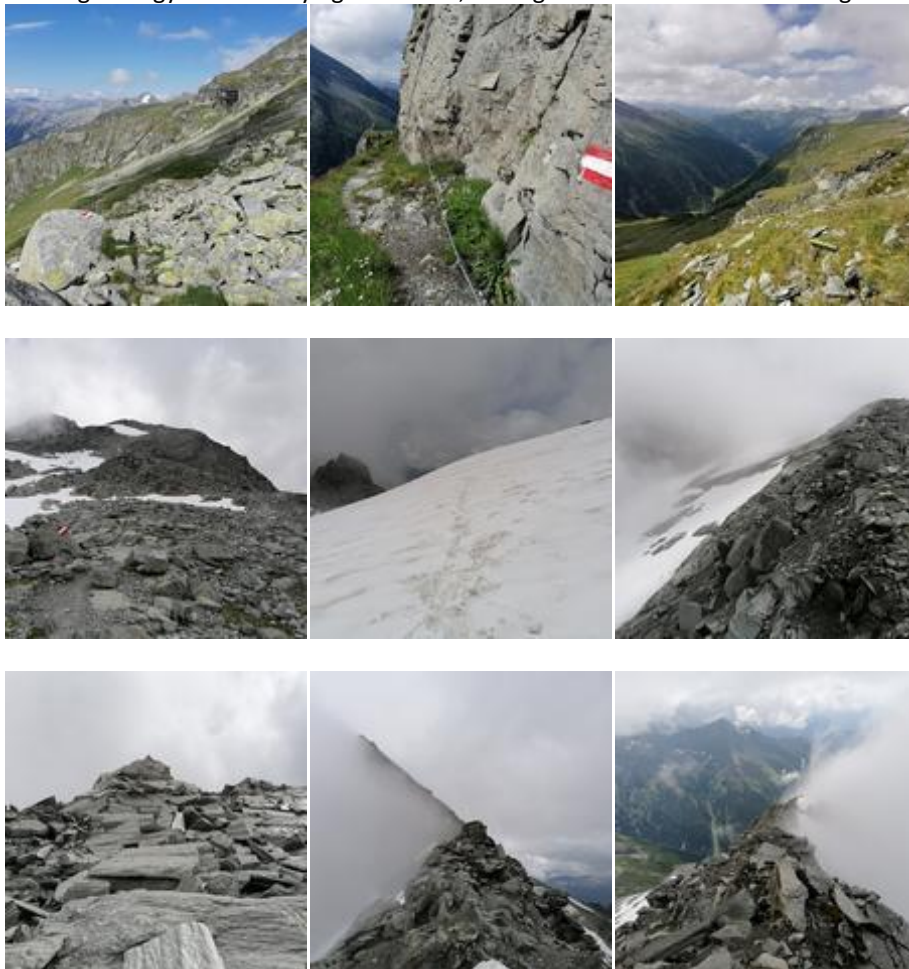
- 37. Osnabrücker ("női") Hütte reggel
- 38. a hüttével szemben a Hochalm Spitze ébredzik
- 39. vízesés a Fallboden előtti emelkedőnél
- 40. Fallboden, vízgyűjtő területre hasonlít ez a rész
- 41. Fallboden feljebből visszanezve
- 42. maradék hó a Pleßnitzseevel, ez a táj még vissza fog köszönni később
- 43. Großelendscharte, 2674 m

Kialvatlanságom érződött, valamint a folyamatos napsütés és a nehéz zsák is nehezítette a haladást, végül szinte percre pontosan 3 óra kellett a 750 méter szint leküzdéséhez 3 km alatt, miközben sziklás és havas részeket érintettem. 1 km/h órási tempó jön aki, ami nem túl sok, de nem is tudtam gyorsabban menni. Pihenő, evés, fotózás következett, majd 10 óra körül indultam el lefelé. A hegyi panoráma zavartalan és szép volt, jobb kézre az Ankogel déli irányú oldala volt látható. Egy nagyobb tó után volt a sziklás terepen egy elágazás délkelet felé amely a Celler Hüttét érinti, egy komolyabb kitérővel. Sétálósék tavaly ott aludtak, zavartalanul, mivel kettőjükön kívül nem választotta azt a bivakházat senki aznapra. Szerettem volna hasonlót remélni magamnak ma este a Mindener Hüttébe, de még messze volt az este, hogy kiderüljön így lesz-e.

- 44. haladás nyugat felé a Großelendscharte után, érdekes a szemben látható szabályos csúcs: Maresenspitze, 2915 m
- 45. Ankogel déli lejtői

Az eddigieknél jobban haladtam a kissé hullámzó terepen a hegyoldalba, a Kleinhappscharte (2528 m) környékén volt egy rövidebb drótköteles szakasz is. Bal kéz velé az oldalvölgyben már Mallnitz szélét is lehetett látni, igazából ha ottani középpontból körzöznénk egyet, akkor nagyon leegyszerűsítve lehetne a túra útvonalát lerajzolni, ugyanis innentől lényegében a faluból nézve „V” vagy kúp alakban halad a túra. Távolban kirajzolódott a Hannoverhaus épülete is már, végre éreztem egy kis haladást. Fél 12 körül találtam an Ankogel-re vezető ösvény kiágazása előtt egy kis sziklás hasadékot, ahova kis étkezés és a húgom tornazsákjába való bepakolás után a zsákomat el tudtam tenni. Örültem a „gyorsvonal módnak” viszonylag hamar mentek a szintek felfelé, az ösvény először füves területen vezetett felfelé, majd sziklásra váltott és egy havas részen áthaladva (itt mások bátrak rövidítettek és csúszkáltak össze-vissza, én azért maradtam a kitaposott úton, ahol még így is került egy kis hó a bakancsomba) újabb sziklás durvább emelkedő következett egy oldalgerincen. Itt már a ködös volt a légkör, de lelkesen haladtam egyre feljebb, 3010 méter fölött már minden lépés csúcsrekordnak számított. A Kleiner Ankogel (Kis-Ankogel) 3096 méteres „csúcsa” kevésbé markáns, leginkább csak egy viszonyítási pont a túrán. Innen indult a túra legdurvább és legkitettebb emelkedése a rendes csúcsra. Először csak távolról néztem, hogy itt hogy fogok felmenni (éles meredek sziklás kiszögellés), de közelebb érve a kiugró él mögött serpentinezett felfelé egy ösvény, amely néhol nehezen volt kivehető, hogy a valódi ösvény, vagy csak kimosódás. Jobbra lenézve a Großelendscharte és környéke látszódott igencsak madártávlatból, viszont a Hochalm Spitze már ködsapkát húzott. Sokszor szikláról sziklára lépve, de felértem a csúcskereszthez, ezzel meghódítva az eddigi legmagasabb csúcsumat a 3252 méter magas Ankogel-t! A csúcskeresztnél egy pár volt éppen, így én megkerestem a térkép szerinti tényleges csúcspot (erről Sétálós is említést tett, hogy a csúcskereszt szokatlan módon nem a tényleges csúcson van felállítva, hanem előtte néhány 10 méterrel). Ücsörögtem egy kicsit a tényleges csúcson, amit igazából semmi különös dolog nem jelöl.

46. kőtörmeléből nincs hiány, távolban a Hannoverhaus is látható
47. Kleinhappscharte környékén
48. kilátás délnyugat (Mallnitz) felé, az elkövetkező 2 napban ekörül a "tengely" körül mozgottam a hegyekben
49. irány az Ankogel nagy lendülettel!
50. havas részeket át, gyanítom itt már egész évben megmarad a hó
51. éles oldalgerincen felfelé
52. a helyzet fokozódik 1., a Kis-Ankogel előtti sziklás rész
53. a helyzet fokozódik 2., itt vajon hogy megyek fel? a megoldás a sziklás letörés mögötti kacsakringós ösvény lett
54. visszatekintés a Kis-Ankogel-ről (3096 m) délnyugat felé
55. láthatóvá vált a csúcskereszt!
56. az Ankogel tényleg csúcsán! Újabb sikeres csúcsrekord, 3252 méteres magassággal!
57. Pleßnitzsee és a Großelenscharte közel 600 méteres magasságból letekintve, pár órája még ott lent mozgottam

Észak felé innen elvileg le lehet jutni a Kleinelendkees gleccserén keresztül egyik irányba a ma érintett Fallboden, a másik irányba a Köldbrenspeicher víztározó felé, pont a kapuhoz, ahová a téreőr hiányára figyelmeztető tábla van kirakva (tegnap este érintettem). Hát innen észak felé amennyire el lehetett látni a késél alakú gerincen nem éppen lehet könnyű a haladás. Misztikus volt a dél felé párás, de értékelhető kilátás, jobbra pedig a tejköd amely a gerinc vonalában enyészett el. Visszatértem a kereszthez, pár fotó és selfi után írtam a csúcskönyvbe, majd 14:20-kor megindultam lefelé.

58. Ankogel: csúcskereszt, csúcskönyv, geolóda-féleség található a csúcson a sziklákon és a jó levegőn kívül

A havas részen mentem egy kicsit rövidítve, amúgy a felfelé úttal megegyezően mentem lefelé is. Negyed 5-re értem vissza a zsákomhoz, jól kalkuláltam a 2x2 óra időszükséglettel: 2,1 km fel 700 méter szinttel párosítva és ugyanennyi lefelé és lejtmenetben. A pára lefelé szállt a hegyről, a Hannoverhaus előtt egy darabig benne haladtam, majd háromnegyed 5-re érkeztem a szakaszhatárt jelentő házhoz. Az Osnabrücker Hüttétől idáig az Ankogel-t leszámítva 8 kilométert tettem meg. Apró kitérő: a régi Hannoverhaus innen 500 méterrel feljebb, a 2700 méteres Arnoldhöhenél épült fel 1911-ben (volt még egy ennél korábban, 1888-ban épült ugyanilyen nevű ház 2510 méteren, tehát kicsivel lejjebb, amely 2024. óta bivakházként funkcionál, S.J.). A szükségessé váló felújítások helyett a régittől lejjebb jelölték ki a mai ház helyét, amit 2012-ben kezdtek el építeni. A két évig tartó építkezés után, az átadás előtt két héttel a régi hütte villámcsapás következtében leégett, így helyét a rá nem sokkal megnyílt mai ház vette át. Ha itt szálltam volna meg akkor a pihenési deficitből egy kicsit be tudtam volna hozni, de az anyagiak mellett a most következő történés is gondolkodás nélkül a továbbhaladásra sarkallt. Beléptem a hütte vendéglátóterébe és a pincértől kértem a 2 db literes üvegembe csapvizet. Láttam, hogy szépen fel meg van csinálva minden belül is (6 éve adták át, elvégre), erre nem lehetett panasz. Víztöltés közben pecsételtem a pulton elhelyezett bélyegzővel. Ezek után a pincér mikor átadta az üvegeimet 2 eurót kért a csapvízért! Mivan?! Csapvízért pénzt, itt?! 2566 méteren áll a hütte látótávolságra Mallnitz-tól, ahova keréknyom vezet és patakokból is bőven el van látva és van pofájuk ezért pénzt kérni? Egy olyan helyre ahová hátton vagy helikopteren hordják fel, ott még elfogadnám ezt. Visszakérdeztem, hogy miért? Erre magyarázta a csávó, hogy az ittalapon is fent van, hogy a csapvíz fizetős...mondom akkor öntse ki! Komolyan is gondoltam, inkább megtöltöttem volna egy patakból az üvegemet, minthogy egy ilyen pöcegödör lehúzó helyet gazdagítsak. Erre közölte, hogy vigyem el. Kíváncsi lennék, hogy a mosogatás után is vízhasználatot kell-e

fizetniük vagy sem. Hátamra vettem a kinti padon hagyott zsákomat, majd el is mentem még ennek a helynek a közeléből is. Sétálás is említette, hogy elég pénzéhes hely, pedig ők még vettek is valamit, hogy nyugodtan wifin tudjanak jegyet venni hazafelé, de mégis kinézték őket egy idő után a vendéglátótérből. Sajnos nem csak a Gafadurahüttében vannak érdekes hozzáállású emberek, hanem máshol is. Annyival viszont előrébb voltam, hogy legalább kaptam vizet és wc-re sem küldtek el az erdőbe (az mondjuk itt nincs is).

59. Hannoverhaus, több képet nem is vesztegetnék rá, 2566 m

Lejtős ösvény vezetett le a hütte magaslatáról egy hepehupás füves dombos területre, amin az útvonal folytatódott. Tikkasztó volt továbbra is a napsütés, amely a csúcshódítást meg a Hannoverhaus előtti kis szünetet nem számítva egész nap tombolt, de mégis örültem, hogy nem a könnyebb utat választottam és nem maradtam a Hannoverhaus-ban. Úgy voltam vele, hogy most többet megyek, de cserébe másnap később kelhetek, mivel csak a viszonylag könnyű, Duisburger hüttéig tartó 17 km volt a terv, szóval 1:1-nek éreztem az állást. A látótávolságban lévő Mallnitz-nál vezető vasútvonalon sikerült vonatot is látnom a távolban. Ettől függetlenül a terep nem volt kifejezetten a legkönnyebb: drótköteles rész után a Lucketörl (2379 m) keskeny nyerge következett, majd lejtőn után indult be a maradék 5 kilométerre (a nyeregig 3 km volt a táv a háztól) a zömében kőomlásos hegyoldalon vezető hullámvasút.

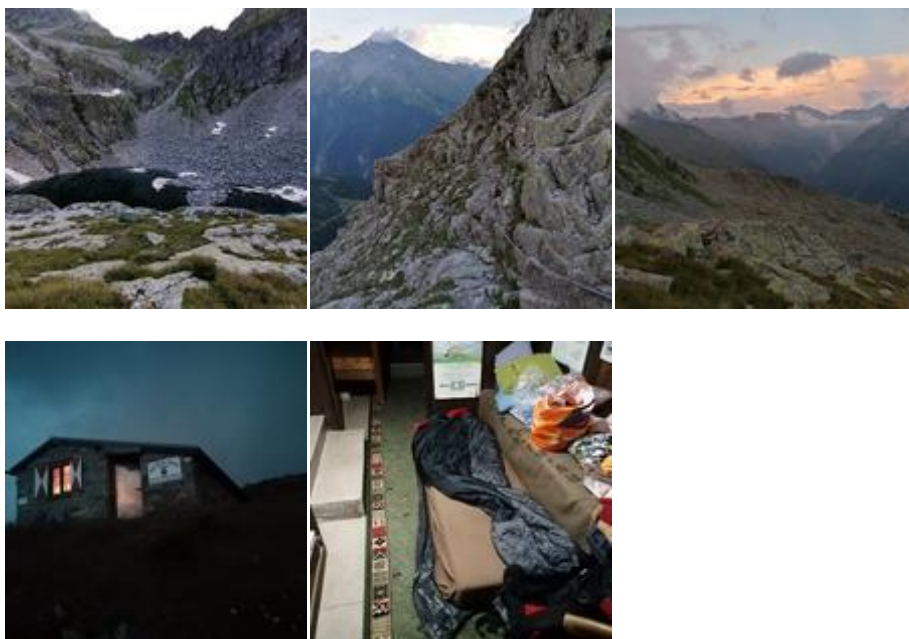

60. Mallnitz (délekelet) felé tekintve

61. fűzet szerint Lucketörl, 2379 m

62. naplemente fényei ismét Mallnitz felé nézve egy másik szögéből

A Kleiner Tauernsee sötét víztükré után a Mindener Weg kiágazása következett Böckstein felé, itt találkoztam egy onnan érkező túrázóval. Váltottunk pár szót, de szerencsére nem a Mindener Hütte felé akart haladni. Innentől indult be a már említett kötörmelékes hegyoldalon való finoman fogalmazva sem gyors haladás. A térképen jelzett Grüneckersee nem mutatta meg magát a túraútvonalról. A naplemente fényei egyre inkább fogytak és fokozatosan szürkület vette kezdetét. Azt hittem már sosem érek oda a sziklás alakzatok között gyalogolva a bivakházhoz. Áthaladtam a Tauern alatt átfúrt vasúti alagút felett is (persze ez a helyszínen egy elméleti pont volt inkább, semmi nem jelezte), de még mindig nem értem oda. A ház előtt pár perccel ráadásul rákezdett hirtelen az eső is, de nem volt vészes, nem is öltöztem már be ellene. 21 óra 9 perckor, majdnem 15 óra túrázás után érkeztem meg a 2431 méteren fekvő Mindener Hüttében. Egy srác kint ült a padon, bentről lámpa fénye szűrődött ki, szóval garantált volt, hogy rajtam kívül legalább még 2 ember van a házban, tehát az egyedüllétnek garantáltan lóttak. Belépve a házba rögtön szemben lévő szoba egyik ágyánál dobtam le a cuccomat. Egy ágynál már szét volt pakolva valaki cucca, de először azt hittem, hogy egy társaság van csak a háznál, akik együtt vannak. Benyitottam a konyhába és 3 angolul beszélő fiú volt az asztalnál, kiderült, hogy a kint ülő srác nem hozzájuk tartozik. A 3 fiatal be is foglalta a másik szobát, szóval nekem maradt az előtér...inkább kiköltöztem oda, mint a szűkös másik szobában osztozzak a helyen egy idegennel. Ledobtam a földre egy ágybetétet és oda tettem le a hálózsákomat és mellé a többi motyómat. Sétalósék itt is ketten voltak, de az idő a mostaninál lényegesen kedvezőtlenebb volt, bár ez sem garancia időnként semmire, lásd a Tappenkarseehütte teltházát fos idő mellett is.

- 63. Kleiner Tauernsee, vagány lenne ilyen környezetben sátrazni egyszer
- 64. ismét egy kis drótköteles szakasz
- 65. erősen fogyóban a naplemente fényei
- 66. érkezés a Mindener Hüttéhez, 2431 m
- 67. fekhelyem a Mindener Hüttében

Megágyazás után a háztól pár lépésre lévő jéghideg forráshoz mentem fürdeni. Hát volt sziszegés rendesen részemről, de még mindig jobban éreztem magam ilyen körülmények között, mintha nagyobb luxusban a fél pénztárcámat kiürítve a Hannoverhausban maradtam volna (a 32 euró csak az alvás lett volna, a fürdés további pénz). Visszatértem a házba, a kint ücsörgő ember már elvonult, be is csuktam az ajtót, én is lefeküdtem beöltözve a hálósákomba és a térképet és igazolófüzetet nézegettem. Megfáradt szemmel néztem végig a holnapi és a holnaputáni Zillertal felé rám váró útvonalat. Ekkor vettem észre egy finoman fogalmazva sem lényegtelen részletet: a Duisburger hütte utáni Nedere Scharte (2696 m) után az út lemegy 2360 méterre és onnan indul felfelé a Hoher Sonnblick-re, ami onnan még 746 méter szintet jelent, azaz bő 300 méterrel többet, mint amire számoltam. Osztottam-szoroztam és az jött ki, hogy ez így nehezen fog beleférni abba a napba és a cuccom súlyát, fáradságsszintemet és sebességemet alapul véve szinte biztos a késői érkezés és az, hogy nem fogok tudni Heiligenblut felé lejutni, mert ahhoz igen kevés idő állt rendelkezésre: Lienz felé elég érdekes a buszközlekedés és 10 óra után el is megy az utolsó alkalmas busz lefelé, a következővel meg már nem érek haza aznap. Számításba vettem, hogy a Duisburger Hütte és a Zittelhaus is teltházat jelzett vissza email-ben, szóval összességében arra a döntésre jutottam, hogy másnap az utolsó olyan pontról, ahonnan még Mallnitz felé vissza lehet fordulni, azaz a Feldseeschartéról lefelé veszem az irányt és a térképen szálláshelyként feltüntetett Jamnigalm-on történő alvás után, holnapután reggel hazamegyek. Nem szoktam előbb befejezni a túráimat, de a leírtak és az alap 2 nappal időjárási okból történő későbbi indulás összességében ezt a döntést hozta ki végeredményben. Egyrészt sajnáltam, hogy nem jutok fel a Sonnblickre, de tudtam, hogy ez már ilyen állapotban nem lenne túl örömteli, kikíváncsolt volna egy pihenőnap, vagy legalább egy rövidebb etap, de erre a 2 napos későbbi indulás miatt már nem volt mód sajnos, tehát több tényező is az előbbi befejezés irányába hatott. Másrészt megkönnyebbültem, hogy nem kell tovább nyúznom most magam, majd valamikor máskor folytatom, amikor alkalmasabb lesz. Annyiszor hoztam már ezzel ellentétes döntést, azaz hajtottam magam tovább „csakazértis”, hogy egyszer-egyszer belefér az ellenkezője is. Persze nem mentem haza így sem üres kézzel, a túrából 52 kilométert kipipálhattam és egy másik jelentős mérföldkövet is: az új csúcsrekordomat. A döntést meghoztam, így el is tettem a térképet és a füzetet, majd próbáltam a pihenésre fókuszálni. Az „angol” srácok nem voltak éppen halkak, fel is keltem szólani nekik, hogy én meg a másik ember szeretne aludni. Nem voltak már szomszások, így a kérésem némi fáziskéséssel, de egy fél óra múlva végrehajtódott és elvonultak végre aludni. Forgolódva, de ezek után én is elaludtam a Mindener hütte előszobájának padlójára helyezett ágybetéten a hálósákomban feküdve.

Aludtam már jobban is. A beöltöztetésre szükség is volt a hálósákba, mert reggelre azért jócskán csökkent a hőérzet. Az „angolok” viszonylag korán távoztak, én 7 óra magasságában keltem fel. Szép napos idő volt,

egyedül déli irányban, Mallnitz felé (ahová egyenesen is lemehettem volna) volt átláthatatlan köd. A másik, Fritz nevű srác aki rajtam kívül ott volt kiderült, hogy a német állami vasútnál kalauz és feljött ejtőzni egyet ide a hegyekbe és majd másnap tér haza. Váltottunk pár szót, ő láthatóan a hely miatt jött ide fel és nem a túraútvonal volt számára az elsődleges, később csodálkoztam is, hogy a sziklás hepehupás részeket hogy úszta meg gond nélkül egy tornacipő jellegű lábbeliben. Szétnéztem a hűtőben és körülötte: a konyha (itt a pecsét) nagyon felszerelt volt, egy közepes társaság számára gond nélkül ki tudta szolgálni az igényeket: sparhelt, edények, evőeszközök, asztal, padok, székek, néhány grátisz tömény ital, az előszobában pedig gázipalackos rezsó szolgáltatta a komfortot. Ezen kívül a konyhából nyílt egy 7, az előszobából pedig egy 5 férőhelyes emeletes ágyas szoba. A forrást már említettem. Volt még egy pottyantós wc is külön az épület közelében. Összességében nagyon korrekt kis hely ez. Az éjszakázás 5, a túra közbeni megállás és főzőcskézés 3 euróba kerül a becsületkasszába, az 5 eurót be is dobtam a lezárt fémdobozba. Az előtérben lévő rezsón sütöttem meg a reggelire szánt grillkolbászt, majd lassacskán összepakoltam és elköszöntem Fritztől és negyed 11-kor útra keltem.

68. reggeli fények

69. szépen felszerelt konyha

70. Mindener Hütte kívülről, napfényben

A következő ház a Hagener Hütte volt 7 km távolságban, onnan még 4 km volt a Feldseescharte és további 3,5 volt az esti szálláshelynek kinézett Jamnigalm. Tehát összességében nem volt vészes a napi táv, volt esély a korai érkezésre a végén, de valamiért mégis egy nagyon elhúzódó és fárasztó nap volt ez, az előző 2 nap fáradtsága és pihenéshiánya úgy érzem ekkor bosszulta meg magát, szinte az egész nap egy elhúzódó holtpontnak rémlik. Sziklával megszórt terepen vezetett az utam némi hepehupával a Woisgenscharte alatti „V” kanyarig, innentől a Rameter Spitz oldalában haladtam tovább.

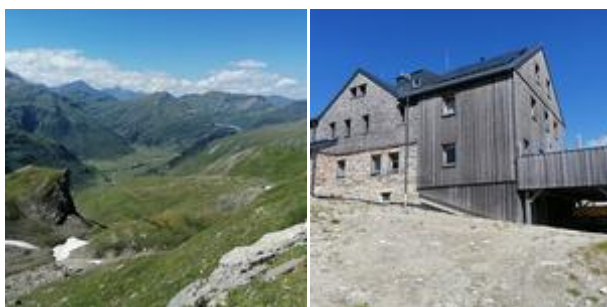
71. füves-kőtörmelék szakaszok váltották egymást

72. Woisgenscharte előtt, szerencsére a tényleges nyeregbe (szemben látható elnyújtott "U" alak legmélyebb pontja) nem kellett felmenni

73. Rameter Spitz oldalában

Jobb kézre láthatóak voltak a további hegyek, kerestem is szememmel a Feldseeschartén álló jellegzetes fémbódét, de nem sikerült meglátnom, csak sejtettem az irányt. Dél (Mallnitz) felé szintén szép volt a kilátás, jó lett volna a második napon is nem csak a végén látni valamit. A füves hegyoldalon vezető út átbukott a Romater Spitz (kitérő a csúcra lehetséges) oldaláról a következő részre, egy kissé lankásabb, de szintén elég vontatottan haladós hegyoldali darabra. Itt már éreztem a tűző nap lassító hatását, be is kentem magam naptejjel, tudtam, hogy nem tudom elkerülni a használatát. Egy idő múlva jó páran jöttek velem szemben, a Hagener Hütte felől az ebéd utáni „kicsöngetés” után meginduló tömeg volt ez. Már láttam az út folytatását a Feldseescharte felé, de a ház nem akart még mindig mutatkozni. Szintén a a vártnál sokkal tovább tartott az út, mint este, de végre $\frac{3}{4}$ 3 után értem el az újabb szakaszhatárt jelentő Hagener hűtőt. A házban és körülötte sokan voltak, valamint a közeli magaslatra (Greilkopf, 2581 m) is élénk volt a mozgás. Pecsételtem, meglátogattam a wc-t és kértem vizet az üvegeimbe, gond nélkül ingyen adtak is, sokkal normálisabb volt ez a hely mint a Hannoverhaus. Az északi irányú kilátás szintén markáns volt: Sportgastein és egy mögötte elterülő víztározó (Unterer Bockhartsee) tűnt fel a hegyeken kívül. Leültem hűsölni és némi táplálékot magamhoz venni.

A Zentral útvonalát itt keresztezi az osztrák 10-es számú hosszútávú túraútvonal, a Rupertiweg észak-déli irányban. Ezen kívül Mallnitz utáni Tauern-völgyből felsétáló és feltekerő turisták száma is jelentős volt, akik valószínűleg vissza is tértek autójukhoz. Nem éreztem magamat erőmnek teljében, de az idő menthetetlenül telt, így negyed 4 felé ismét elindultam.

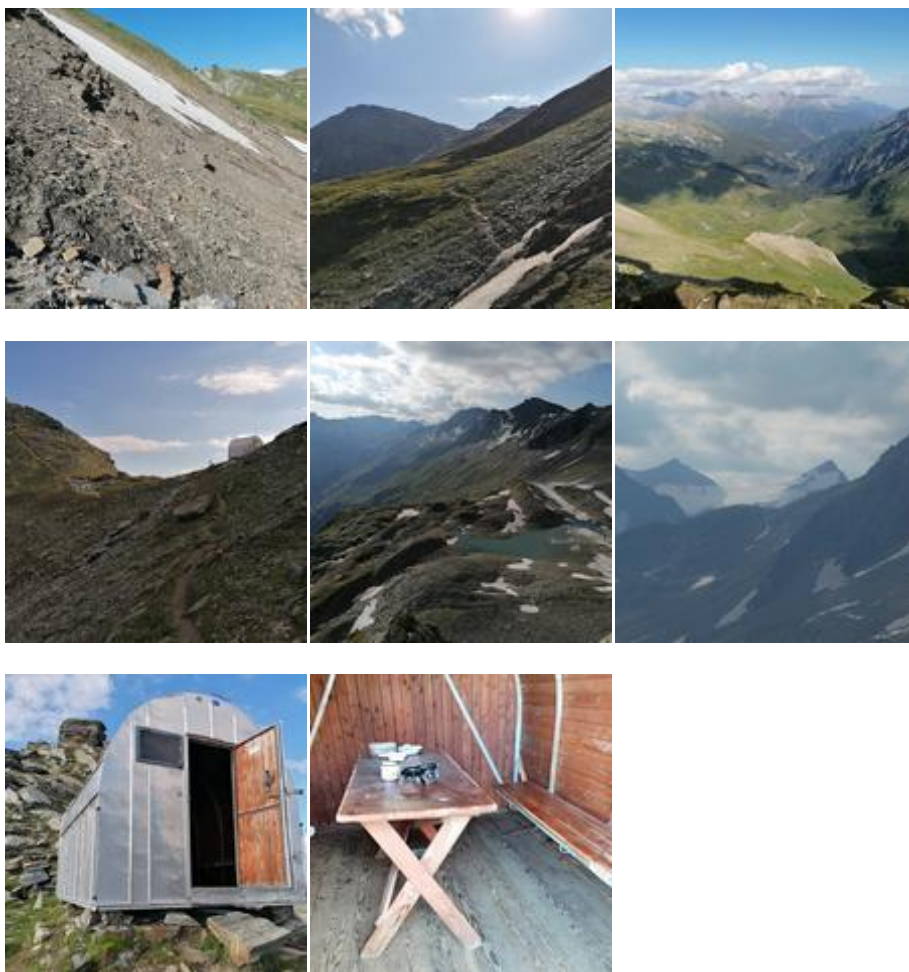
74. továbbhaladva egy átlagos alpesi ösvény jellegű úton, az előző 2 nap terepéhez képest nem annyira izgalmas szakasz volt ez, de ilyenekre is szükség van. Kicsit olyan volt, mintha valaki a kéken a Mátraháza-Sírok szakasz után másnap a Cserhátban ébredt volna
75. balra a Westernfröhkekogel magasodik, a Feldseescharte felé majd a későbbiekben ennek oldalában haladtam, az ösvényt is ki lehetett venni egy idő után

76. Hagener Hütte a láthatáron, végre

77. kilátás a Hagener Hüttétől észak felé: a hegyek között megbúvó Unterer Bockhartsee jól látszik

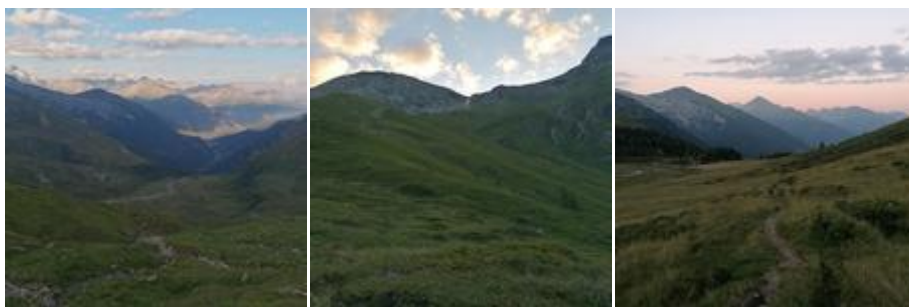
78. Hagener Hütte közelebbről, pecsételéskor a könyvek között Fritz Peterka Zentral könyvét is megláttam, jó látni, hogy legalább a magasabb helyeken van kultusza a túraútvonalnak, 2448m

Érdekes volt a hüttétől pár lépésre álló kis harangláb. Természetesen itt is egy kis lejtő után kezdődött el a szint java. Volt egy két neccesebb lefolyt föld-kavics kombóban hegyoldalban vezető rész. Sok megállással tarkított út volt ez, szerencsére itt már sokkal kevesebb emberrel találkoztam, egy lefelé haladó pár fős kutyás társaságon kívül más nem is rémlik. A hátam mögötti panoráma elég széles volt: tucatnyi hegy az Ankogel és a Hochalmspitz-ét is beleértve, lent pedig a Mallnitz felé vezető Tauern-völgy (Tauerntal) húzódott, ahol majd holnap reggel vezetett az utam. Először a Westernfröhkekogel (2727 m), majd a Vorderer Geißkopf-t (2974 m) oldalában vezetett az ösvény, utóbbinál voltak már húzóssabb emelkedők. A hegy árnyéka már óvott a gyengyülő napsütéstől, mire nagy nehezen megérkeztem a Feldseescharte előtti elágazásba: a lefelé vezető út volt a helyes irány Mallnitz felé, így ide ledobtam a nehéz zsákomat, minden nélküle megtett méter már megkönnyebbülés volt és csak fűzettel, pecsétpárnával és fényképezőgéppel a kézben mentem el a néhány 10 méterre lévő, 2712 méteren elterülő Feldseeschartéra (Föld/Mező-tó-nyereg). A nyereg jellegzetes eleme az itt elhelyezett fémbódé, amely bivakházként funkcionál és Dr. Rudolf-Weißgerber Biwak névre hallgat. A bódé felszereltsége két padból és egy asztalból, valamint néhány otthagytott teamécsesből állt a szűkös helyen. Sajnos víz nincsen a közelben, legfeljebb a nyugati irányú kilátás részét képező tavakból lehetne ide vizet hordani fel, vagy esetleg olvadt havat lehet még igénybe venni. Egy pillanatra átfutott rajtam, hogy itt alszok, de a másnap reggeli táv, így akkora lett volna, hogy a tervezett reggeli vonat helyett, csak bőven délelőttiék jöhettek volna szóba. Szép volt a nyugati irányú kilátás a szemben sütő nap ellenére is, a Duisburger Hütte is kivehetővé vált a távolban. Az út jellege innentől továbbra is hegyoldalban vezető volt, azonban már a kisebb hepehupákat leszámítva egyenletesebb talajon. Viszont a távolabbi Sonnblick és Goldzechkopf (ekkor még tévesen azt hittem, hogy a Hocharn-t látom a Goldbergspitze helyett) látványára földbegyökerezett a lábam. Megmagyarázhatatlan vonzerőt keltett bennem ez a két hegy, még így 10+ kilométeres távolságból is. A Sonnblick alatti gleccsert hó fedte, távolról elég meredeknek tűnt lefelé, kevésnek éreztem ez alapján a Decathlonos csúszásátlót, amely végig a táskámban lapult. De hát ilyen gondom végül is nem volt, mivel innen fordultam lefelé. A két hegyről külön csináltam képeket, majd még indulás után is vissza-visszanéztem rájuk, erős vágyat éreztem, hogy majd valamikor meghódítsam legalább a Sonnblick-et, de ez az érdeklődés már több évvel ez előttről fakad, ahogyan a beszámolóim elején is kitértem rá.

79. visszafelé nézve a Hagener Hütte felé, volt 1-2 érdekesen, de leginkább óvatossággal járható rész, pedig nem tűnik nehéznek
 80. újabb "végtelen" emelkedő
 81. kilátás a Tauern-völgy (Mallnitz) felé
 82. Feldseescharte előtt közvetlenül, itt dobta le a cuccomat, hátam mögött indult el az út lefelé
 83. kilátás részlete nyugat felé a Feldseeschartéból, 2712 m
 84. a pillanat amikor a lábam földbe gyökerezett: a távolban jobbra a Hoher Sonnblick és a Goldbergspitze látványa a Kleinfleißkees részletével
 85.-86. a nyeregben lévő bivakház kívülről és belülről: a full extrától messze van, de egy éjszakára vállalható lenne

Visszatértem a zsákomhoz, majd megkezdtem a kismillió kis szerpentint tartogató ösvényen az ereszkedést. Sajnálattal vettem tudomásul, hogy a fényképezőgéppel készített képeimen feltűnt, hogy mindegyik zoomolt képen egy kis fekete pötty jelent meg a bal felső részében. Pár rutinművelet után (lencsetörlés, kijelzőben belenagyítás, hogy nem-e annak a baja) kiderült, hogy a képek már így készültek el sajnos. Később egy fényképezőgép javítással foglalkozó ismerőstől megtudtam, hogy a képérzékelőbe került kosz és ez okozta a problémát és ennek tisztítási és munkaköltsége meghaladja az egész gép árát, így végülis kb innentől csak zoom nélküli fotózáshoz volt használható a gépem. Azóta még egy ilyen gépet félretettem egy ilyen hibával, úgy néz ki ez típushiba ezeknél a gépeknél. Bosszankodtam egy sort rajta, hogy szinte mindig jön valami váratlan hülyeség, ebben amúgy sem volt hiány a 2020-as évben. Elég nehezen akart közeledni a völgy lankásabb része, ennek annyi előnye volt, hogy sokáig nézhettem a háttérben lévő panorámát. Nagy nehezen negyed 9 után értem el a lankásabb részeket, ahol volt patakátkelés is. $\frac{3}{4}$ 9-re értem el az első útba eső házat, amely egyúttal a keresett Jamnigalm volt.

87. naplemente kelet felé nézve a Tauern-völgy felé: balra az Ankogel, középről kicsit balra a Hochalmispitze látható

88. visszafelé nézve, lefelé is fárasztó volt a haladás, hát még felfelé nem lehet egyszerű

89. lassan megszélidült a domborzat

90. Jamnigalm, 1757 m

A következő szálláshely innen még legalább $\frac{3}{4}$ -1 órányira lett volna, tehát nem volt más alternatíva. Gyanús volt a Jausenstation (tűkörfordításban „Uzsonnázóállomás”, tehát csak étkezőhely) tábla és a kihaltság. Beléptem az épületbe és a bent lévő emberek meglepődéssel hallgatták, hogy szeretnék itt megszállni. Mondták, hogy ez nem lehetséges. Mondta, hogy a térkép szálláshelynek jelöli ezt a helyet és különben is hová menjek már ilyenkor, félig már be is sötétedett. Egy idősebb ősz szakállas úr először nagyon el akart küldeni, majd egy másik idősebb bácsival váltottak pár szót és végül a szakállas úr belement a dologba és az emeleten lévő szobába vezetett. Tényleg szálláshely lehetett ez régen, mert a sok szoba és az ágyak és összehordott székek látványa erről tanúskodott, de láthatóan ez már a múlt volt és velem tettek kivételt. Markáns érdekesség volt a világítás teljes hiánya az emeleten, amely ki sem volt építve! Lámpatesteket és kapcsolókat egyáltalán nem lehetett látni sehol, ez elég érdekes volt, nem szokás egy ilyen alap dolgot csak úgy kihagyni, nem is értettem, hogy ez miért lett így itt. Felvittem a zsákomat a szobába, majd az úr aki a valószínűleg az unokájával volt az épületben, a konyhába invitált, ahonnan meleg vizet tudtam venni a lavórban fürdéshez. Végül is 20 eurót fizettem, jó lett volna egy meleg zuhany még sötétben is, de összességében örültem, hogy egyáltalán volt lehetőségem aludni. Hozzáteszem, hogy matrac és hálósák birtokában már egy fokkal bátrabb lehettem ilyen téren, ugyanis akár egy egyszerű fedett hely is megfelelhet egy-egy éjszakára ilyen alkalomkor, nem vagyok ágyhoz kötve, de persze jobban esik ott aludni, a matracom azért nem nyúlja ugyanazt a komfortot. A fürdés a wc helyiségébe elvonulva a meleg vizes lavórban és némi csapból hozzáadott hideg vízből állt, a zseblámpámat a csaptelep környékére támasztottam. Egyedi élmény volt egy amúgy teljesen jó állapotú épületben Ausztria közepén lámpázgatni. Váltottam még vendéglátóimmal pár szót, úgy döntöttem, hogy nem várom meg a 10 óra körül a háztól negyed óra sétára lévő megállóból induló buszt, hanem korán indulva el szeretném érní a Mallnitz-ből 8:04-kor induló bécsi Railjet-et. Visszavonultam a szobámba és az eddigi rutinnak megfelelően a hálósákomba bújtam be, majd fél 12 felé aludtam el.

91. ágyam a Jamnigalm egyik szobájában

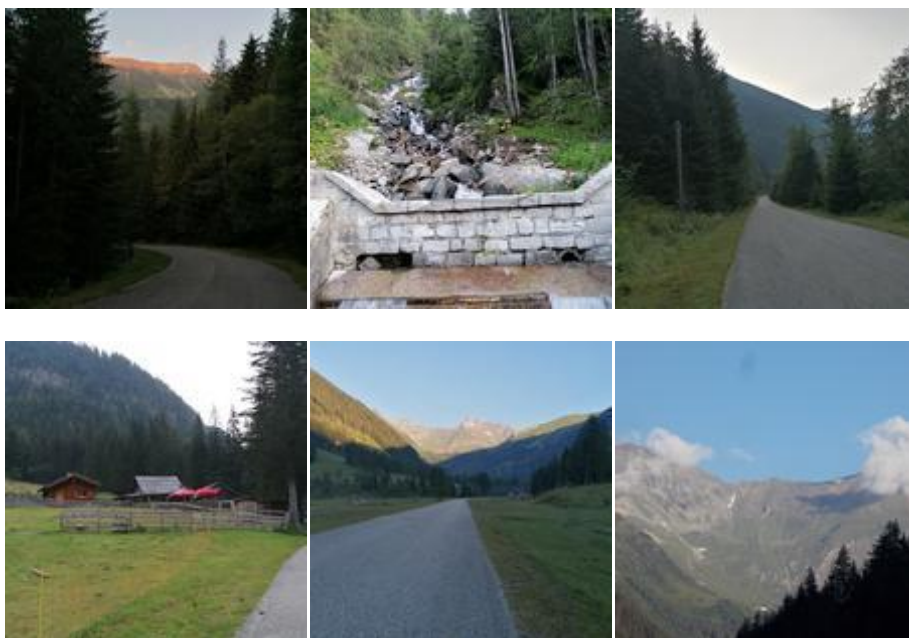
5 órakor már kelнем kellett, hogy gond nélkül elérjem a vonatot. Fél 6 után két perccel a napkelte már látszódtott kelet felől amikor kiléptem a házból és elindultam lefelé a keréknymon. A keréknymról néhány hajtúkanyar után levezetett az ösvény, amely egyben a Rupertiweg része is, de én maradtam a keréknymon, minél hamarabb szerettem volna célhoz érni és mivel ez már nem a Zentral része, így az útvonalkövetés sem kötött ebben meg. Néhány lépés után értem el az aszfaltos utat, amely egy parkolóban végződött, innen lehet továbbmenni egyenesen a Hagener Hütte felé. Ezen kívül van itt a már említett buszmegálló is (Parkplatz Jamnigalm), naponta 3x jön ide fel busz, nem is rossz. Jó lenne ezzel a lehetőséggel majd élni, amikor visszatérek ide és ebből az irányból tenném ezt meg.

92. ébredezik a Tauern

93. Parkplatz Jamnigalm buszmegálló térképpel és további iránymutatásokkal

Jó tempóban haladtam lefelé, a kilátás is szép volt ahogyan haladtam lefelé. A napkelte fényei a közeli hegyeken látszódtak, de én még egy jó darabig elkerültem a napsugarakat. A patakok lefolyásánál védművek épültek az út védelmére, esőzéskor lefolyó nagymennyiségű víz és hordalékai régen sok gondot okozhattak. A sűrű hajtúkanyarok után (a Jamnigalm parkolója 1680 méteren van, a falu pedig 1200 m körül) értem el a Stockerhütte épületeit, egy órányi gyaloglás után. Érdekes lett volna este idáig jönni, a kihaltság nem sejtetett túl sok szolgáltatást itt. Innentől szelídebb lett az útlejtése és a fenyvesek is megritkultak a legelők javára. 7 óra után értem el az Alpengasthof Gutenbrunn szálláshelyet, itt jól látható aktivitás volt, 1,5 órányira a Jamnigalm-tól (este említették fent, de ez a táv már nyilván nem lett volna vállalható akkor). Visszafelé nézve a napkelteben megcsillan a meredek lejtő után következő Feldseescharte bivakháza. Érdekes és szép látvány volt ez. Meg egy fekete pötty a képen, de ezt mindenki le tudja vonni az élményből.

94. szépen kel fel a nap

95. védművek egyike az út mentén

96. fenyvesben haladó kihalt aszfaltút, amely fizető

97. Stockerhütte

98. visszanézve a Feldseescharte felé a Gutenbrunn fogadó előttről

99. egy kis zoom (fekete pöttyel), hogy könnyebben kiszűrhető legyen a nyeregben álló fémbódé

Pár perc múlva értem el Mallnitz települést. Rendezett környék, szép domborzattal. Szálláshelyekből nincsen hiány, utcánként jut az embernek minden ujára 1-1 legalább. Az utcák összefutása után a főutcán találtam magam, pékség, buszmegálló, boltok és egy érdekes tornyú templom tornyát emelném ki a sok szálláshely halmazából. Az állomásra kandelláberekkel ellátott és fákkal szegélyezett úton, végig járdán lehetett haladni. Az állomás mögött egy kuriózumot találtam: régi benzinkút itt felejtett kútoszlopa, még schillingben jelezte a fizetendő összeget, alatta pedig a literszám volt látható, egy tizedesjeggyel. Schilling már 2002 óta, azaz 18 éve nem fizetőeszköz itt, szóval gyanítom muzeális attrakcióként hagyták ezt a kútoszlopot itt meg. Az állomásépület részben emlékeztetett a Matrei am Brenner állomáson álló, szintén kőből épület testvéréhez. A vonat indulása előtt 11 perccel álltam be a jegyváltó automatához, nem volt egyszerű megtalálni a nekem járó ún. Fip 50%-os kedvezmény lehetőségét, már majdnem feladtam a próbálkozást és mondom veszek a vonaton, amikor valamilyen „Mitarbeiter” (munkatárs) pont alatt végül megtaláltam amit kerestem. Az este a telefonomon nézett árakhoz képest pár euróval többet kért a gép, akkor esett le, hogy azok a kedvezményes árak előreváltott jegyre élnek, szóval kénytelen voltam benyelni az aktuális árat, amely Hegyeshalom országhatárig 42,9 euróba került. A jegyre még az az adat is rákerült, hogy mennyi szén-dioxidot takarítok meg az utazásommal (100 kg, ezt ne kérdezze meg senki, hogy jött ki). Ezek után a vágányok közötti szigetperonhoz mentem, majd kisvártatva be is futott a Railjet Villach felől és időben el is indultunk.

100. érkezés Mallnitz-ba, rögtön jobbra az első ház egy nagyobb szálloda fogadja a vándort
 101. Mallnitz főutcája
 102. úton a vasútállomás felé
 103. muzeális kútoszlop, 60 liter üzemanyag 0 schillingért nem lehetett rossz
 104. Mallnitz-Obervellach állomás, 5 napos túráim végpontja

A vasútvonal a Tauern alatt vezet el (a Mindener Hütte előtt kereszteztem a nyomvonalát, csak 1200 méterrel feljebb) egy több mint 8 km hosszú alagútban. Érdekesség, hogy a vasútvonal közúti szempontból két völgyet köt össze, ugyanis Mallnitz és Böckstein között nincsen közút így a vasút végzi a közúti járművek szállítását is. Az autók és kamionok „átemelését” egy vasútszakmai szempontból érdekes emeletes vezérlőkocsi+személykocsi+autószállító kocsik+mozdony összeállítású vonat végzi, amely napközben óránként pörög a két állomás között. A vonat vezérlőkocsiból is működik természetesen, az autószállító kocsikon végig van vezetve a vezérléshez szükséges kábel. Magyar vasúti szempontból ez már kb. új technika, az meg főleg, hogy az egész országban két fajta (emeletes és sima) vezérlőkocsi van (a motorvonatokét leszámítva), és azok egyaránt jók dízel- és villamos mozdonyhoz is. Itt meg majdnem minden erre alkalmas mozdonyhoz külön típusú vezérlőkocsi van. Az ablakból láttam Bad Gastein után a 2 évvel ezelőtt meghódított Gamskarkogel-t (2467 m) a házzal együtt, majd lassan Schwarzach-St. Veit elágazóállomáshoz érkeztünk, itt Zell am See felé szokott lenni csatlakozás biztosítva. Innen még Golling-Abtenau állomás előtt érdekes a domborzat majd szépen átvált a vonal síkabb, kevésbé dombosabb jellegűre. 13:21-kor szálltam le a bécsi főpályaudvaron. Vágányzári menetrend miatt 14 óra után indult a Railjet Magyarország felé, Tatabányán átszálltam a személyvonatra, amiről 17:15-kor szálltam le, majd tértem haza. Kora este egy kis Kfc-s gyorséttermes étkezéssel kompenzáltam a gyomromat a gyér több napi étkezések után.

Néhány gondolat a túrához: jó lett volna folytatni még szeptemberben, de a covid miatti korlátozások hamar bezárták a kapukat. Az augusztus pedig elég pörgős volt, voltunk Szlovákiában még, meg voltam Horvátországban is. A szlovén SPP folytatása is elmaradt a határzár miatt.

A hátamon cipelt jelentős súlyokon azóta is gondolkozok, hogyan lehetne lecsökkenteni, de csak a kevesebb kaja (végig saját készletből ettem most is) és ruha amiből lehet egy kicsit redukálni. Előbbi ára a hűtéskben arany áron étkezés, utóbbi ára pedig a mosás (egyszer csináltam ilyet, akkor 3 váltás alsónadrágot és zoknit vittem csak magammal, nem annyit amennyi éjszakát töltöttem távol). Ha azt nézem, hogy mennyivel több euró és idő a hűtés étkezés és mennyivel több macera a mosás és szárítás a néhány dekagramm nyereségért, akkor ennek az ötletnek az ár/érték aránya is elgondolkoztató. Az viszont biztos, hogy ez a súly sok volt, többnek éreztem, mint a korábbi túrán. A mostani szezonra pedig még uszodában is ráedzhettem (karácsonyra kaptam 10 alkalmas úszóbérletet, ami a márciusi bezárást követően ki is tartott a nyár elejéig így), ami érződött is. Most pedig totális bezártság ezen a téren is. Amikor nagyszákkal SNP-ztünk 4,5 éve, akkor heti gyakorisággal túrázva jobban ment a cipekedés, mint most amikor évente 2 túrára vettem csak elő. Tehát mire belejönne az ember, addigra meg véget is ér a szezon...szóval elgondolkoztam rajta, hogy ilyen áron kell-e nekem ez az egész. Szép a Zentral és folyamatosan vonz újabb és újabb túrákra és kalandokra, ez nem vitás. Végülis az előző alkalommal is gond nélkül teljesítettem a kinézett szakaszt, most pedig szintén végigjártam a leírt körülmények miatt meg rövidített részt (megjegyzem Sétálósák is Mallnitz-ban szálltak ki tavaly). Csak közben a túraélmény a cipekedés miatt nem volt túl magas sokszor és még ugye ehhez jöttek az alap megpróbáltatások: napsütés, eső, színek, szél, köd stb. Úgy gondolom nem azért megyek el túrázni, hogy „túl legyek rajta”, már pedig többször éreztem ezt 1-1 nap végén. Másik megoldás az lehet, hogy lazább etapokat tervezni, de ehhez meg a szabadságaim száma kevés és nyilván bennem is dolgozik némi túraszakmai nagyravágás, hogy lehetőleg minél többet haladjak egy-egy alkalommal. A sportértéken túl ennek anyagi vonzata is van ugye: minél kevesebbszer kell menni, annál kevesebb az úti- és szállásköltség. Még egy lehetőség a kevesebb szabadidő mellett az egy alkalommal egyben többet menni és akkor mondjuk csak 2x megy el az ember, de akkor mondjuk 1-1 hétre (ez a túra is 6 naposnak indult ugye) és akkor a több mint fél napos oda és visszaútak időben és pénzben lecsökkennek. Cserébe az időjárás miatti mozgástér is csökken. A cipekedésen túl egy ködös, esős nap is jócskán le tudja rontani az élményfaktort. Egy szó mint száz: van még több mint fél évem ezen gondolkodni, jó lenne továbbra is gyűjteni a kilométereket ezeken a szép tájakon. A covid helyzet miatt most azonban ez nem csak rajtam fog múlni, de ha más nem, remélem a 2020-as szezonhoz hasonlóan legalább a nyári túrázásra lesz lehetőség jövőre is.

A matrac és hálózsák adta többlet mobilitás viszont tetszett és a covidon kívül is gondoltam még régebben, hogy így fogok menni, mivel nagy szerencsével az 1-es és 2-es kötetet mindössze egyetlen éjszaka matracon alvással teljesítettem, a többi napon pedig mindenhol sikerült ágyhoz jutnom, ez a 3-as kötet világvégi hűtéiben nem vagyok biztos benne, hogy mindenhol összejönne. Annyit edzeni viszont munka és magyar terep mellett nehezen lehet, hogy ez a cipekedés ne vegyen ki belőlem ennyit, mint most. Szóval egyelőre nem látszik jó megoldás erre a (visszatérő) patthelyzetre. Most már 4 hónap telt el a Magas-Tauern túráim óta, azóta ezeket a nehézségeket testileg és lelkileg is kipihentem és szeretnék menni jövőre is, meg azután is. Ha kis lépésekben, akkor kis lépésekben. A 3-as kötet teljesítése amúgy sem olyan egyértelmű belátható időn belül, mint a 2-esé, mivel jó pár km gleccseres rész található benne, ami extra felkészültséget és eszközöket követel a legtöbb esetben vagy kitartó várakozást: pár évtized múlva a mostani jeges részeknek töredéke lesz meg a mostani olvadási tendenciával.

Szóval folytatás 2021-ben. Remélem.

Zentralalpen: Kappl-Darmstädter Hütte-Ischgl határa, Kappl-See im Paznauntal (2022. június 23.-25.)

Hosszú, fél éves bemelegítés után végre eljött az ideje, hogy a lényeggel foglalkozzak, amire legfőképpen készültem: a 3-as kötet folytatása küszöbön állt, ideje volt megkezdennem a nagybetűs nyári alpesi túraszezont 2022-ben! A tervezési fázis során kötöttség volt a rendelkezésre álló két és fél nap, amiből az utolsó napot minimális túrával a hazaútra szántam, mivel másnap hajnalban dolgoznom kellett menni. A már említett fél nap pedig hivatalos ügyintézés utáni odautazásra volt betervezve, tehát az érdemi túra egy nap volt összesen, igazolófüzet szerint több, mint 2,5 szakasz jutott rá (azaz 2,5 napnyi füzet szerinti túra 1 nap alatt). Ezen kívül komoly fejtörést okozott, hogy az ügyintézés időpontjából fakadóan kizárt volt, hogy elérek olyan vonatot amivel a szállásomra tömegközlekedve el tudok jutni. Akárhogy csűrtem-csavartam, a stoppolás és a taxizás jöhetett szóba, sajnos a szálláson sem tudtak segíteni ebben. Ha már szállás: a már 2018. szeptemberében

Kappl-ban megismert Haus Mahren helyet választottam ezúttal és nem is csalódtam, tiroli szinten nem is számít drágának a hely. Visszatérve a túrára: a középső napra 27 km táv jutott, a mapy. cz térképe szerint 2700 méter szinttel. Izmos lesz, gondoltam és hát az is volt. Más felosztás nem volt lehetséges az időbeli korlátok miatt, legfeljebb a hazaúti napra szánt völgyi szakasz rovására lehetett volna variálni, de azt meg nem akartam. A dolgot tovább nehezítette, hogy a második napra 10-20 mm esőt jósoltak, amely sajnos realizálódott. Tehát röviden-tömören: lelkesen, de nem a legjobb feltételekkel vágtam bele a túrába. Az útvonal és az igazolófüzet közötti furcsaságok azt hiszem itt jönnek a legjobban a felszínre: legalább féltucatnyi helyen van a teljes útvonalon az útvonallal letérés az aktuális hűttébe pecsételési/éjszakázási céllal. Az eddig általam bejárt szakaszok közül ez volt a leghosszabb és legszintesebb kitérő amely az útvonal és a Darmstädter hütte között volt, ezért is emeltem ki a címben, hogy még véletlenül se higgye senki, hogy a Paznaun-völgyben vezető 2-es kötetbeli távot jártam le ismét. Akkor sem vétettem volna az útvonalkövetés ellen, ha ezt a hűttét kihagyom, de szerettem volna a minél pontosabb adminisztrációt magaménak tudni és arra sincsen semmi biztosíték, hogy amúgy valaha más okból fogok arra járni, tehát jó lett volna látni is a helyet. Menet közben, azért akadtak nehézségek, voltak pillanatok amikor azt kívántam, hogy inkább kihagytam volna ezt „kitérőt”.

Elhúzódtott az ügyintézés, így egy órás autózást követően csak a 14:23-as Sopronkeresztúr-Sopron-Bécs-Pozsony vonatot értem el (13:23-ast terveztem), Meidling-ben pedig a dupla railjetre szálltam fel, mely 15:35 környékén indult el a bécsi pályaudvarról. Hosszú utazás következett, lassan 2 éve nem voltam Nyugat-Ausztriában, tetszett, hogy újra ott járhatok. Innsbruckban a hátsó egység railjet leakadt és később Olaszország felé vette az útját, az első vonat pedig Zürich felé haladt tovább. Ötztal környékén komoly zivatar volt, majd kis késéssel 20:44-kor szálltam le Landeck-Zams állomáson.

1. Landeck-Zams állomáson a Railjetről leszállva 20:44-kor

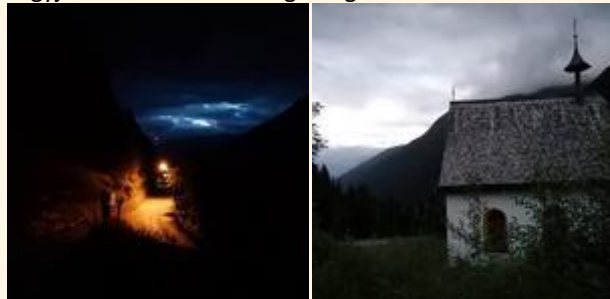
Úgy döntöttem, hogy a nem túl közel lévő Paznauntal felé vezető út kiágazásához kigyaloglás és ott stoppolással próbálkozás helyett az állomási parkolóban próbálkozok a leszálló és autóba ülő utasoknál. Nagy szerencsémre az elsőnek megszólított fiatal srác (ilyenkor nincsen sok idő, mivel hamar „szétrepülnek” a vonatról leszállt és autóba ülő emberek), valamint ránézésre hűga úticélom felé tartott és be is ülhettem a kocsijukba, így az odaúti anomália meg is oldódott, jó hangulatban telt a bő 20 perces autózás. Kappl központjába is kitértek a kedvemért, megköszöntem a segítségüket, a borásznak tanuló lánynak sok ízletes borkóstolást kívántam, majd elköszöntem, ők pedig továbbmentek Ischgl felé. Nem sokkal később már a szállásom emeleti szobájában találtam magamat. Ezúttal is kulturált, csendes és nagyon tiszta körülmények fogadtak. Hozzáálltam a másnapi hátizsák tartalmának összeállításához, tudtam, hogy csak a legszükségesebb dolgokat vihetem magammal, muszáj gyorsnak lennem, csak így sikerülhet a tervem. Ezután fürödni, majd aludni tértem, mivel vérszesen rövidült az idő a 3:40-re állított ébresztő megszólalásáig.

2. 40 perccel később már szerencsére a kappl-i templomról tudtam esti képet csinálni

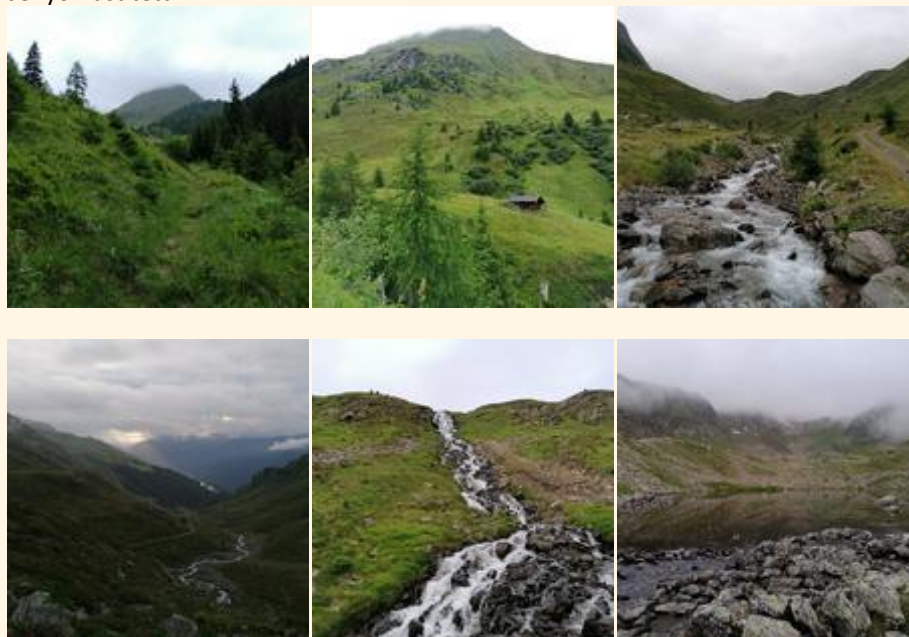
3. lakosztályom a Haus Mahren-ben, ezúttal is meg voltam elégedve a hellyel

Kelés utáni pár percem keserves volt, de aztán hamar magamhoz tértem, 4:15-kor már úton is voltam a faluból a hegyek felé. Még sötétben indultam útnak, a borult idő miatt csak nagyon sokára kezdett el kivilágosodni. A 3-as kötet útvonala itt egy darabig együtt halad a 2-es kötetével (St Zeno-Furglerjoch-See-Kappl határa között), amely Kappl-tól a völgyben közelíti Ischgl-t, ezt 2018-ban be is jártam ugye. Na de most a hegyre vezető szerpentin útra tértem rá, mely egyből egy jó közepes emelkedővel indított. Félhomályban haladtam egyre feljebb, dél felé, mint rés a pajzson érkezett nagy nehezen a világosság, a Ruhestein kis kápolnájánál kezdett nagyjából értékelhető világosság lenni.

4. nagyon lassan dereng a hajnal Kappl határában az elágazásnál 4:30-kor
5. lassan értékelhető világosság a Ruhestein kápolnájánál

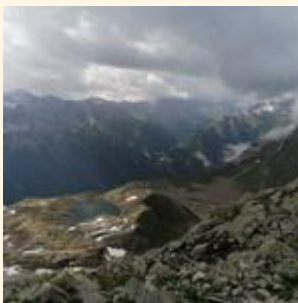
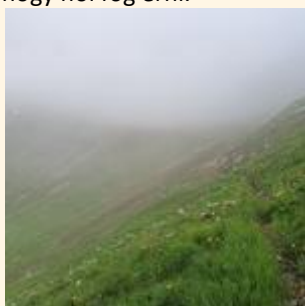
A Sesslabach patak mellé fordult az utam, majd egy hídon átkelve komolyabban emelkedő ösvény következett, az eső is erőlködött egy kicsit, szerencsére egy idő után el is állt. Szemben a Beilstein ködös tömbje uralta a látóhatárt, jobbra pedig az észak felé fekvő felvonók váltak egyre jobban láthatóvá. Balra pedig egyre inkább kibontakozóban volt az oldalvölgy melynek végében egy magaslaton láthatóvá vált nem sokkal később a Niederelbehütte. Egy gazdasági épület és faházak kis együttesénél (ezekkel szemben eléggé idilli kivitelű szép régi faház áll) váltott az út keréknyomra, amely nyomokban aszfaltot is tartalmazott. 2000 méteren azért ritka az aszfalt. Egy darabig ezen a jó minőségű haladás úton haladtam, majd egy rövidebb ösvényes rész következett, amely egy kisebb vízesés mellett vezetett fel a már említett, távolról is jól látható Niederelbehüttéhez, mely a túráim első igazolópontja is volt egyben 2310 méteres magasságban. Örültem, hogy a szintidőhöz képest egy órával előbb voltam, reméltem, hogy az eső előtt elérem az utolsó hágót és majd az legfeljebb már a lejtőn Ischgl felé fog érni. Sajnos a valóság teljesen másképpen alakult, de erről majd még kicsit később. A hütte személyzete már a konyhában volt, 7 óra volt, de a vendégek (ha voltak) még nem jöttek elő. Pecsételés közben a főnökkel váltottam pár szót, ismeri a kappl-i szállásadómat, majd ittam egy pohár vizet és elköszöntem. Idillikus helyen található ez a ház, tó szomszédságában, hegyek mellett, rám teljesen jó benyomást tett.

6. felfelé az ösvényen, szemben a Beilstein
7. hangulatos faház a hegy aljában
8. bővíző Sesslad patakon átkelve
9. Kappl kapott egy kis napsütést
10. csobogó a Niederelbehütte előtt
11. hangulatos tavacska a ház előtt (Seßsee)
12. Niederelbehütte, 2310 m

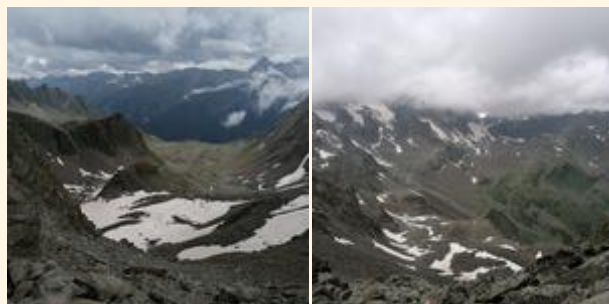
A hütte „házi hegye” a Kappler Kopf 2404 méteres csúcsát ködfelhők nyaldosták amikor elindultam felfelé. A soron következő magassági ponton, amely egy nyereg, a Seßgratjoch (2361 m) nevet viseli, található a házat ellátó két drótköteles pálya egy-egy gépháza. Innentől ködbe vesző ösvényen haladtam egy darabig, néha 1-1 pillanatra sütött csak ki a nap és oszlott a köd kicsit, megvillantva, hogy éppen merre járok. A nyálkás idő miatt tucatnyi fekete szalamandra volt az ösvényen. Némi lejtő után komolyabb emelkedők következtek, éreztem, hogy az eddigi időbeli előnyöm és lendületek kezd megtörni, a sziklás és helyenként meredek havas keresztezések sem segítettek a helyzetemet. Nagy nehezen fél 10 előtt érkeztem meg a Kieler Wetterhütte kis épületéhez, amely egyben az Obere Fatlarscharte-n (2800 m) helyezkedett el. A sajnos zárva tartó önellátású kis ház felszereltsége egy kályha (ház mellett bőven tűzifa rendelkezésre állt) és egy 3 emeletes ágy volt. A ház előtti terület elég széles volt, ezért a keleti oldal mögé húzódva ültem le egy kis kalóriát pótolni. A kilátás innentől szép volt, a Niederelbehütte felé továbbra is köd uralkodott, de az aktuális gerinctől nyugatra teljesen szép volt a panoráma. Tetszett a kis kővel megerősített ház a Fatlarspitze oldalában, kár hogy nem volt nyitva, egy eső esetén mondjuk csúnya lett volna előtte rommá ázni. Az égen gyülekező felhők emlékeztettek rá, hogy az esőt nagy valószínűséggel nem fogom elkerülni, erre fel is voltam készülve, de nagyon nem volt mindegy, hogy hol fog érni.

13. a Seßgratjoch túloldalán elhúzták a függőnyt és rövid szünetekkel kitartott a Kieler Wetterhüttéig
14. rés a pajzson, avagy egy kis kilátás kelet felé
15. nem voltak a kedvenceim a meredek havas részek, sziklakkal
16. Kieler Wetterhütte, az Obere Fatlarscharte hágójában, 2800 méteren
- 17.-18. kilátás a Kieler Wetterhüttétől kelet, északkelet felé, a tengerszemet nem érintettem

10 óra előtt pár perccel elköszöntem a házikótól és szerpentin ösvényen haladva bő 200 méter szintet vesztettem, ezt nem sokkal később újra vissza kellett másznom. A Vergrößersee-t elkerüli a túra, majd ismét az

aktuális oldalvölgyben a következő hágó felé fordul, amely Schneidjöchli névre hallgat. Továbbra is a Fatlarspitze meredek oldalának aljában haladt az ösvény, egy kevésbé vészesnek tűnő hófolton sikerült megcsúsznom, és 30-40 métert csúsztam a fenekemen, oldalamon és karomon keresztül a hófalt aljáig. Túrabotjaim kifordultak a kezeim közül, fenekemen a nadrág csurom vizes lett, oldalam és karom egy része horzsolódott. Még szerencse, hogy nem korábban a kis hütte előtti meredek sziklás részen történt mindez, ott jóval nagyobb veszélyhelyzet alakulhatott volna ki. Leraktam a hátizsákomat és óvatosan visszamentem a botjaimért, majd leültem egy kicsit. A nadrágom idővel megszáradt, a horzsolások okozta égő fájdalom is elmúlt nagyjából egy órán belül. A hágóig vezető úton kétszer kapott el jégeső, a hágó alatti részen közvetlenül inkább a kőhalmazok közelében mentem, mint hogy újabb hófolton rizikózzak. $\frac{3}{4}$ 1-re értem a Schneidjöchli 2841 méteren elterülő hágójába. Az újabb hegyek amelyek láthatóvá váltak szépen magasodtak a szintén jól látható Darmsädter Hütte fölé, visszanézve sem volt panasz a kilátásra, de párából nem volt hiány.

19. az út folytatása a Schneidjöchli felé, a közelebbi hófolton dobtam egy hátast...

20. ...konkrétan itt

21. ha filmrendező lennék és pokolbéli jelenetet kéne forgatnom, akkor a helyszín és az időjárás megfelelő lett volna hozzá

22. Schneidjöchli, 2841 m, 1., kilátás kelet felé, ahonnan jöttem

23. Schneidjöchli, 2841 m, 2., kilátás nyugat felé, amerre továbbmentem, középtől jobbra lejjebb a Darmstädter hütte látszódik

Olyannyira nem, hogy a hütte felé nyíló kilátást egy északkelet felől a katlanba kúszó párás felhőhalmaz teljesen el is takarta nem kis időre. Afelől voltak kétségeim, hogy 14 órára a Darmstädter hüttébe érek, de azt nem gondoltam volna, hogy a hütte felé tartó kiágazásig egy óra fog eltelni. A lefelé történő haladásom minden elképzelt haladási ütemet alulmúlt: léptemre megmozduló kisebb-nagyobb kövek, sziklák, lassan haladós, lépésről-lépésre haladás, valamint masszív hófolton történő átkelés alkotta az 1,1 km-es szakasz nehézségeit. Sétálós a túra előtt említette nekem a megmozduló kőhalmazok miatti veszélyt itt, de ő főleg a soron következő hágóra, a Doppelseeschartéra emelte ki a gázos helyzetet. Azért ez a Schneidjöchli-ről lefele út is bőven megteszi kistestvérnem mellett. A 3-as elágazásba érve választhattam a bevezetőben már érintett két lehetőség közül: balra térve a Doppelseeschartén keresztül juthattam egyenesen Ischgl-be, ennek ára a hiányzó egy pecsét lett volna, az útvonal követése mellett. Ledobtam az elágazás nagy festett sziklájához a táskámat és jobbra lefele indultam el a Darmstädter hütte felé. Tudtam, hogy a nehezebb utat választom ezzel, de szerettem volna rendben tudni az adminisztrációt meg a házra is amúgy kíváncsi voltam, csak kár hogy már eléggé fáradtan vágtam neki a kitérőnek. A mapy.cz térképen jelzetlennek jelölt út a valóságban jelzett és Advokantenweg névre hallgat. Az elágazástól a hüttéig összesen 2,4 km a kitérés, amelyet először a Rauteturm lefutó oldalán levánszorogva kell megtenni, majd a Küchlspitze és Kuchenspitze oldalában haladva kell folytatni, majd ezután fordul rá a hütte irányába. Az hegyoldalban haladó út amúgy mindkét irányból kényelmesen járható, közben észak felé szép kilátás nyílik a Kartell víztározójának egy részére, majd a házra és annak környezetére. Az ösvény közepén egy problémás patakátkelés van, de ez némi ide-oda ugrálással száraz lábbal letudható. Kereken egy óra alatt értem el a házat, amely pont aznap nyitott ki (június 24.). Itt is az alap kőházat egészítették ki a fából hozzáépítéssel. Körben a kilátásba már egyre több párás felhő zavart be, érezhető volt, hogy az eső nélkül aligha érek le Ischgl-be.

24. a köd ismét megjelent, egy darabig ki is tartott a környéken

25. elágazás a Niederelbehütte, Ischgl és a Darmstädter Hütte felé, a zsákom bebugyolálva hűségesen várt vissza

26. pillantás kicsivel lejjebb észak felé: a Kartell víztározójának csücske látszik, az úton pedig St. Anton am Arlberg érhető el

27. jobbra a hütte, de még csak később értem oda az "U" alakú úton

28. Darmstädter Hütte, 2384 m

A ház vendégterébe belépve egyből elkértem a főnöktől a pecsétet, aki aggódva hallgatta a további túraterveimet, St. Anton am Arlberg felé leereszkedést javasolta és ő is kiemelte, hogy a Doppelseescharte „10 körmös lesz”. Mondtam neki, hogy a zsákomat az elágazásba hagytam, így nincsen választásom (ha nálam lett volna persze akkor is továbbmegyek). Egy pohár vizet ittam, majd egy cetlin átnyújtotta a telefonszámát és mondta, hogy ha Ischgl-be érek küldjek neki egy sms-t. Megköszöntem a figyelmét, majd kint még csináltam pár képet és elindultam visszafelé, tudtam, hogy a szint és a további fáradtság miatt visszafelé nem egy óra lesz a szükséges idő. Ismét leküzdöttem a patakátkelést, majd a szintet visszafele és fél 5 után értem vissza az elágazásba a zsákomhoz, pont előtte kezdett el csöpögni az eső, egy bő órával előbb érkezett meg a csapadék. Az útirányokat jelző festett sziklára ültem le egy kis kalóriapótlásra, naiv remény volt, hogy kicsit csendesedik az eső, elcsigázva vettem tudomásul, hogy ismét „megjöttünk”. Azzal vigasztaltam magam, hogy már csak bő 150 méter szint és „szabadulok” onnantól már végig lejtő jön Ischgl-ig. 17 óra után indultam el felfele, nem éppen csendes eső kíséretében haladtam a bezáruló völgyvég katlanjába, ahol egy kis olvadékos vízből álló tavacska állta utamat. Az innentől beinduló negatív spirál sajnos nagyon rossz irányba vitte el a túrámat, még közel 2000 km alpesi tapasztalattal a hátam mögött sincsen sajnos segítség rá, amilyen amatőr hibát itt elkövettem és ennek (lehetséges) következményeiről nem is beszélve. Az eső miatt nem nézgettem annyira sűrűn a térképet a telefonomon, tudtam, hogy egy bő 150 méteres szint után következik a nyereg, odáig normális út sem nagyon várható. A jelzések nagyon ritkák voltak. A tó nyugati felén voltam jó helyen, én viszont a szemben lévő nyeregnek kinéző képződményre hittem azt tévesen, hogy a Doppelseescharte, holott az tőlem jobbra terült el, de az eső, köd és a haladni akarás miatt (este fél 9-9 felé kértem Ischgl-ből egy fuvart a szállásomról, mivel az már látszódtott, hogy a 18:58-as utolsó buszt nem érem el, pedig a nap elég optimistán indult) ezt sikerült benéznem...megcéloztam a már említett fals nyeret és balra szemben próbáltam feljebb jutni és onnan pedig folyamatosan jobbra felé közeledve. A tótól feljebb természetesen nem létezett út, Sétálós elmondása alapján (ő lefelé haladt a Doppelseeschartéről tavaly nyáron és komolyan élet/veszélyesnek írta le az elmozduló kövek miatti helyzetet), nem is kerestem, biztos voltam benne, hogy a jó irányba tartok. A felfelé kanyarodó kőréteget hittem a kijelölt útnak és ezt terveztem kicsit balról levágni, mivel az útról tudtam, hogy veszélyes lesz. Néhol tényleg csak a szerencsén és jó helyezkedésemén múlt, hogy nem történt baj a képlékeny köves hegyoldalban, néhol két karomat kinyújtva kapaszkodva a hasizmomat megfeszítve tudtam csak feljebb jutni, örültem is, hogy nem lefelé kellett itt haladnom. Sosem fordult még meg a fejemben, de ha nagyon szorult volna itt a hurok, akkor a hegyimentők segítségét sem tudtam volna kizárni. Kicsivel feljebb már normalizálódott a helyzet, az eső is alábbhagyott, úgy tűnt, hogy a tervek szerint tudok haladni. Telefonomon többször ellenőriztem a térképet gps-el, az ott mutatott valójában helyes pozíciót tévesnek véltem, ugye

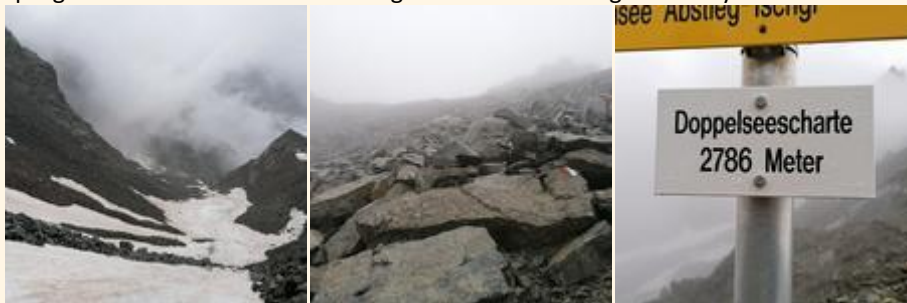
többször is előfordul, hogy ugrál és pontatlan a helymeghatározás. Ahogyan egyre feljebb haladtam kezdett egyre gyanúsabbá válni a helyzet, hogy valami nem stimmel: nem akart következni a nyereg „átbukó” része, csak az amorf sziklás képződményekhez kerültem egyre közelebb. Mikor már végképp furcsa lett az egész, akkor néztem meg jobban a térképet: kiderült, hogy tőlem balra a szűkös nyereg a Schneidjöchli! Élesen jobbra nézve pedig vagy 60 fokos emelkedőnek a tetőpontján állt egy útjelző tábla amely a Doppelseescharte volt (én ezt korábban a Rauteturm oldalában vezető útnak hittem)! Nem szoktam kétségbeesni, de most nagyon komolyan sikerült. 18:20-ra járt az idő, tudtam, hogy a Schneidjöchli-re nem jutok át, mivel pár órával korábban pontosan látszódott, hogy ez sziklamászó felszerelés nélkül lehetetlen, meg amúgy sem lett volna opció a Niederelbehütte felé visszamenni. Légvonalban 400 méterre volt tőlem a helyes út, kétségbeesve telefonáltam a szállásomra, hogy minimum egy órával később érkezek Ischgl-be.

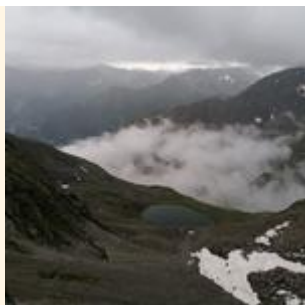

29. visszatérve az elágazásba, már zsákkal a hátamon haladtam tovább, szemben a fals irány felé, kb itt kellett volna letérni a helyes irányba, jelzésből kevés volt és a szakadó eső miatt amúgy sem néztem sűrűn a telefonomat, egyértelműnek gondoltam az utat, hát nem volt az

30. a Schneidjöchlitől nem messze a fals irány magaslatán, a kép bal szélénél a Doppelseescharte látszódik, hát nem egy egyszerű terep az biztos

Tudtam, hogy csapdában vagyok: visszafele nem mehetek az olvadékos hóval fedett tóhoz, mert felfelé is egy szerencsejáték volt, így egyetlen és egyben necces lehetőség kínálkozott: nagyobb köveken lefelé lépdelve áttérni a köztem és a nyereg között elterülő Seekopft tömbjének másik oldalára és úgy becsatlakozni a helyes útba. Számításaim szerint erre egy óra pluszt számoltam és ezt sikerült is gond nélkül végrehajtani, azonban az újra rákezdő esőben kőről-kőre lépkedni, helyenként havas lejtőn átvágni nem volt egy nagy élmény és főleg nem volt életbiztosítás („kérjük otthon ne próbálják ki” rovat). Nagyjából végig sikerült a 2750 méteres szintvonalat követnem és abban a magasságban a helyes utat elérnem. Papírforma szerint nagyjából 40 méter szint hiányzott még a nyeregig, hát nem volt egy gyerekjáték: több helyen csak a túrabotomat elrakva négykézláb tudtam feljebb jutni a meredek emelkedőn, szinte itt is kőről-kőre, rendes út nem nagyon volt, ami volt arra még ránézni is necces volt, mert látszódott, hogy nem stabil. Igazából semmilyen biztosítás, fix pont nem volt az úton, csak a nagyobb sziklákra támaszkodhattam. Szóval konkrétan életveszélyes az út, ha valaki alatt megmozdul az erodált talajon a kőréteg, akkor nincsen semmi ami megállítsa. Internetes leírások csak legfeljebb az omlékos útra térnek ki szüksézáúan, nem igazán van kiemelve az itteni komoly veszélyhelyzet. Ja és én még a jobbik irányból alulról felfelé mentem, lefelé igazán gázos a mutavány. Nagy nehezen felkínlódtam magamat a 2786 méteres lévő Doppelseeschartéba, hát nem volt őszinte a mosolyom, de legalább egyben és épségben leküzdöttem ezt az én megítélésem szerint is igen veszélyes részt.

- 31. nem sokat fotóztam a korrekció során, de ez a hajmeresztő kép jól illusztrálja a hajmeresztő terepet
- 32. négykézlábas, tízkörmös haladás már a jelzett úton a Doppelseescharte előtt nem sokkal
- 33. Doppelseescharte, 2786 m, komoly sportértéke volt a feljutásnak ide
- 34. Madleinsee és környéke a Doppelseescharte-ból

Meglódult az út lefelé a továbbra is szakadó esőben, lefelé sem vitték túlzásba az út biztosítását, egy helyen csak komoly figyelemmel szabad haladni, majd rövid szerpentin rész következik. Ezúton van egy kis újra szikláról-sziklára lépkedés (sokadszorra a vizes köveken lépkedni hálás dolog ám, ilyenkor azért az ember átérzi a szinte új vibráló talpú bakancs nyújtotta biztonságot), hosszú lejtő következett a Madleinsee szinte szabályos kör alakú tavához, amelyet az út nyugatról kerül, innen már látható az Ischgl irányú oldalsó völgy felső része és hamarosan a város is láthatóvá vált a lassan fogyó fényben a Paznaun völgyben. Szép időben biztos remek kirándulóhely ez, engem azonban a jobb térdemben egyre inkább erősödő fájdalom kezdett aggasztani, sajnos máskor már volt velem ilyen a kéken régebben, Alpokban még sosem. Tudtam, hogy egyre csak rosszabb lesz, ha megállok utána meg már végképp. Küldtem egy sms-t a Darmstädter hütte főnökének, hogy egy órányira vagyok Ischgl-től, szálláshelyemet is tájékoztattam este 9-kor hogy hol vagyok, ahogyan megbeszéltük még a fals nyeregnél. Nehezen telt az esőben a végtelenített lefelé tartó ösvény, reménykedtem benne, hogy a város előtt haladás keréknymorra vált, de abból éppen csak egy kis darabka jutott. Térdfájásom egyre komolyabb lett, alig tudtam már behajlítani, komoly fájdalmak gyötörték lépésről lépésre. A világosság egyre fogyott, lassan az is világossá vált, hogy este 10-re sem érem el a várost. Korábban még eljártam a gondolattal, hogy az akkor még ösvénytől lejjebb található keréknymorra hívom a fuvart a szállásról, de az Ischgl-től északra tovább tervezett túra ütemezésébe nehezen fért volna bele ez a több órás hosszabbítás.

- 35. Madleinsee, jó időben biztos fain kirándulóhely, biztos megálltam volna itt, de ezúttal inkább haladtam tovább
- 36. közel és mégis távol: a Paznaun-völgyben már Ischgl háza látszódnak
- 37. lejjebből visszanézve a hegyek felé
- 38. a nap utolsó képe 21:36-kor készült: Ischgl közeleg

Vizenyős, patakhöz közeli ösvényen haladtam 1600 méteren csatlakozott bele az ösvény egy keréknymóba, közben beszéltem kétszer is a szállásadó hölgygel, már égett a pofám, hogy ennyire elkéstem, de egyszerűen nem tudtam gyorsabban haladni. Csurom vizesen már sóvárogva képzeltem el a szállásom nyugalomát, lassan az eső is elállt. Már szinte teljes sötétségben láttam meg egy az útnál álló autót, úgy közeledtem felé már mint

valami kisebb mozgáskorlátozott, érdekes mozdulataimmal próbáltam minimalizálni a térdfájásomat. Még át is futott az agyamon, hogy megkérdezem, hogy nem-e vinne le a központba (Ischgl Brandweg-nél volt megbeszélve a találkozót a szállásról), erre a kocsiiban ülő úr a köszönés után kérdezte, hogy Haus Mahren? Ez nagyjából 22:15-22:20 körül volt. Mondtam, hogy igen és hitetlenkedve kérdeztem vissza, hogy ő onnan jött? Igen. Kiderült, hogy a szállásadó hölgy férje idáig eljött értem. Megmenekültem! Odavánszorogtam, csomagtartóba raktam a motyóimat, majd az anyósülésre beülve indultunk el lefelé. A beszállás helyétől Ischgl központjáig 1,4 km maradt ki a túrából, így a túrá végül 24 km hosszúságú lett, a szint pedig papírforma szerint 2533 m felfelé és 2373 m lefelé (ebből ugye egy kicsit ki kell vonni, mivel nem tudtam teljesen végigmenni). A megmaradt szűk 1,5 km pedig már belefér majdani túra folytatásába. Jól elbeszélgettünk a szállásig, a megázott cuccaimat be tudtam tenni a fűtéses helységbe száradni, majd a szobámba mentem. Nagyon jól esett a megkönnyebbülés és a meleg vizes zuhany, közben pedig azon gondolkodtam, hogy hogyan kerültem ebbe a helyzetbe bele és mik a tanulságok. Nem akarok senkit az önmarcangolás gondolataival fárasztani, de elgondolkodtam rajta, hogy mennyire a teljesítmény és a napi munkavégzés büvköre alá került be sok-sok ember tudata és ettől mennyire nem tud az ember elvonatkoztatni még szabadidejében sem. Nos, kikapcsolódni és túrázni szerettem volna, valamint egy újabb szakaszt bejárni kedvenc alpesi túrámból, de végülis egy dög fáradt, pocskék hangulatú, félig-meddig életveszélybe hajló mutatvány lett belőle, amely után az ember csak megkönnyebbül és hálát ad, hogy megúsza. Azt hiszem nem ez volt a cselekvés célja, de mégis így alakult. Szintek terén pedig az eddigi nagyjából legtöbbet jelentő Triglav csúcshódításomat is sikerült túlszárnyalnom. Eddig is komolyan vettem az időjárási előrejelzéseket, de sajnos a szabadidő limitált tengelyén sokszor nem fér bele az időjárás miatti komolyabb mozgástér, lemondani meg nem szívesen mond le az ember egy olyan lehetőségről, amely amúgy is csak az év 3 hónapjában érhető el (jó idő esetén max. 4 hónapban), az év maradék 2/3-ában meg marad az álmodozás róla. A Doppelseescharte előtti helyzet pedig talán egy komolyabb fél perces térképnézegetéssel elkerülhető lett volna, százból 99x a helyes úton mentem volna, ez az egy volt a kivétel. Nem kellett álomba ringatni egy ilyen terhelésű nap után. Éjjel többször is felébredtem, térdfájásom nem akart múlni.

Természetesen a korábban Seeből 10:51-kor induló busszal tervezett hazatérős logisztikát csúsztattam, így a 12:51-es járatra építve 8 órára húztam ébresztőt. Felkelés után kellett egy kis bejáratás, utána már nagyjából rendesen tudtam haladni két lábon. Lementem az alagsori helyiségbe összeszedni a cuccaimat, a bakancsaim kivételével minden megszáradt, azokat pedig törülközőkkel kitömve még a kiülős erkélyre raktam ki száradni, majd reggelizni tértem. Az ízletes és bőséges reggeli ezúttal is jólesett, közben szállásadóimnak mondtam, hogy természetesen még See-ig elmegyek, kicsit néztek rám, de mondtam, hogy makacs típus vagyok. A mapy 3,5 órás szintidejét a 9,7 kilométeres távra kicsit sokalltam, tudtam, hogy 2,5 óra is bőven elég lesz rá. Összepakoltam, majd fizetés következett, az első éjszaka ugye reggeli nélkül volt, a második pedig reggelivel, a fuvar árát pedig betudták az első éjszaka utáni reggeli árának, ezt korrektnek tartottam, így a kért 87 euró helyett 90-et adtam, rám ne mondja senki, hogy szarrágó magyar. Tényleg rendesek voltak velem, hogy akkor és ott elhoztak a szállásra, amúgy elég nehezen tudtam volna visszatérni Kappl-ba. Jó kedvű elköszönés után útra keltem, pár perc után már a központban voltam, nagyjából szintben haladt a jelzés az aszfaltúton, visszanézve szép képet lehetett csinálni a templommal és a hegyekkel.

39. reggelim a szálláson

40. képeslap Kappl-ból

Először házak között vezetett az utam hosszan, majd a Platti és Althof nevű résznél volt erdő, fenyves, üdítő volt árnyékban haladni a napsütötte völgyben, természetesen ahogyan lenni szokott a hazatérős napon ezúttal is szép idő volt. Holdernachnál kereszteztem egy forgalmasabb utat, innen végre rá lehetett látni az első 3000-es hegyemre, a Furglerre. Ilyen állapotban és tűző napon nem szívesen másztam volna fel most rá. Térdem jól viselte a lejtős részeket leszámítva a gyaloglást. Újabb erdős-mezősi rész következett, majd újra házak, Patrich előtt gondolkodtam rajta, hogy lemegyek a völgyi főúthoz, ahol 2018-ban is haladtam, már járda is látszódott,

de úgy voltam vele, hogy inkább bejárom a hullámvasút kijelölt utat teljesen. Völgyben lefelé haladva is akadt még 1-2 emelkedős rész, majd hamarosan See fölé értem, ahol szép kilátás nyílt a településre, kerekén délben megszólalt a légvédelmi sziréna is, ezt mostanában nem tudom miért próbálgatják folyton, de máshol is találkoztam már a jelenséggel.

41. házak között aszfalton vezetett a túra maradékának döntő többsége

42. Trisanna bővízű patakja (tegnapi kiadós eső után hogyan lett volna bővízű) és a főút felett vezetett az utam

43. rövid, de hangulatos erdei szakasz

44. See határában, háttérben az egykori csúcsrekord hegyemmel, a Furglerrel

45. ösvényen már See területén

46. See látképe

A jelzés egy „V” alakú kurfli után éri el a központot. Jól álltam idővel, próbáltam a pecsétet megszerezni először polgármesteri hivatalban (bezárt már, vagy ebédszünet volt), aztán a turisztikai irodában, ahol a környék összes csúcsának pecsétje megvolt egy dobozban, csak éppen See feliratú nem volt egy sem. Szerintem ez azért kicsit ciki, de mindegy. Ezek után a szemben lévő pizzériában próbálkoztam, sikertelenül. Végül eszembe jutott, hogy 4 éve egy komolyabb szállodában pecsételtem és kicsit feljebb gyalogolva rá is ismertem a helyre, a Hotel Mallaunban sikerrel jártam (4 éve még más volt a nevük), szerencsére ilyen helyen műveltebb emberek vannak a recepciónál, mint az előbbi pizzéria 2 bites pincére, aki a pecsétes kérésem után a legfontosabbnak azt gondolta kérdezni, hogy honnan jöttem. Vannak ilyen felesleges körök, de lényeg, hogy az igazolás rendben van. Még a pecsétes időhúzás tortúra ellenére is maradt időm elmenni a 700 méterre lévő Mpreis-ba vásárolni, ezt szintén meglátogattam 2018. nyarán. Végre sikerült újra fél literes dobozos colát jó áron vennem, ez csak Ausztria nyugati részében kapható, Salzburgtól keletre még nem találkoztam vele. A túráim végpontja így See im Paznauntal, Elis nevű buszmegállójában ért véget. Így ha egyszer a hegyről érkeznek ide le, akkor már nem kell elmennem a központig és pecsételés is el lett intézve.

47. See im Paznauntal északi végében ért véget a túra, a táblától balra átlósan lévő buszmegállóban

Nincsen napirenden a szomszédos völgy felől ide történő (ismételt) túra, de ez bármikor változhat. A 2-es kötéttel együtt haladó szakasz újbóli lejárása itt egyelőre nem prioritás. A busz rendben jött és érkezett is Landeck-be (Tartomány-/Megyesarok, vagy valami hasonló lenne a magyar fordítása) az állomásra. 13:24-kor

befutott a dupla Railjet, amelyen ismét Bécs Meidling-ig utaztam. Bécsben egy másik Railjetre átszállva Bécsújhelyig utaztam, ahonnan a 19:01-es személyvonattal mentem Sopronig, majd autóval tértem haza.

48. dupla "jeti" Landeck-Zams állomáson landol

Zentralalpen: (Jamnigalm-)Feldseescharte-Heiligenblut (2022. július 17.-19.)

Az Ischgl környéki bemelegítés után bő két héttel következett a 2 hetes nyári szabadságom, amelyben jócskán terveztem fogyasztani a 3-as kötet hátralévő kilométereiből. 2 éve megszakított túrám folytatását tűztem ki célul az első napokban. Szerencsére a mallnitz-i kirándulós buszok (Wanderbus vagy Wandertaxi névre hallgatnak) menetrendje számomra nagyon előnyösen változott (külön érdeklődésre kaptam meg a menetrend linkjét, melyet előtte a honlapon nem találtam meg, csak a július 10-ig érvényest, Öbb utazástervezője nem ismeri ezeket a járatokat), így a vonatozás után egyből Mallnitz külterületére tudtam utazni és megkezdeni a túrát, erre az előnyre nagy szükség volt a tempó tartásához. Ez a túra két nagyobb attrakcióval is járt: egy újabb 3000-es csúcstól hódítottam meg, amely mostanáig teljesítettek között a második helyre került, 3106 méterrel. Ezen kívül átléptem a hagyományos túrázás kereteit, mert az előző mondatban említett csúcsról havas és jeges terepen kell megkezdeni a leereszkedést, hágóvas használatával. Először eléggé tartottam tőle, főleg a stabilitástól, de nem csalódtam, a végére meg is tetszett az egész. Így most már a 3-as kötet gleccseres részeinek későbbi bejárása sem akkora kérdőjel, mint eddig. A túra harmadik fontos dolog, hogy kb 15 kilós nagyzsákkal mentem, bivakolásra készülve és ezt gond nélkül végre is tudtam tartani, ebbéli költségeim mindössze 5 euróban álltak meg, azt is önkéntes alapon adtam. Az időjárás előrejelzés napsütést ígért végig, így a terveimnek megfelelően egy nap pihenés után egy vasárnapi napon bele is vágtam a papírforma szerint 30,6 kilométeres túrába (ebből 26 km volt az új útvonal), amely felfelé 2300, lefelé 2700 m szinttel járt.

4:20-kor már talpon is voltam, majd autózás után Sopronban az 5:47-es első bécsújhelyi vonattal már át is keltem a határon. Bécsújhelyen egy fél órás várakozás után, 6:56-kor indult meg a Villach felé a Railjet, amivel Leobenig utaztam, ott rendben érkezett a salzburgi Intercity, melynek fedélzetén Bischofshofenig utaztam. Régen jártam már ezen a vonalon, jó volt újra felidézni az ide köthető utazási élményeimet, útközben igyekeztem minél több információt gyűjteni egy lehetséges hosszabbításról a túrán, ugyanis a 3-as kötet legdurvább szakasza a már említett 3000-es hegy, a Hoher Sonnblick csúcsán álló Zittelhaus-tól indul és tart a Heiligenblut (magyarul: Szentvér) fölött álló Wallack Haus-ig. Ennek végigjárása természetesen nem jöhetett szóba, de egy részleges, hosszabbítás ill. kitérő komolyan felmerült bennem. A kitérő tartalmazott volna egy csúcs magassági rekordot, amely a Hocharn, 3254 méterével, az Ankogelnél 2 méterrel, de magasabb. Ezen kívül jó eséllyel egy nap hosszabbítás árán de felmerült még az Otto-Umlauf Biwakban alvás is. Ez a két helyszín régóta izgatja már a fantáziámat. Sajnos a bivaktól lefelé vezető útról sok biztos információt nem tudtam kideríteni, egyik térkép hozza, a másik nem. Bischofshofenben is rendben érkezett az ugyancsak Villach felé tartó klagenfurti Railjet, amellyel Mallnitz-Oberveellach állomásig mentem. Bad Hofgastein környékén szépen látszódott a 4 évvel korábban meghódított Gamskarkogel csúcsa (2467 m), a távolban, mintha még az Ankogel is képviseltette volna magát, de erre nem esküdnék meg. Pontosan, 11:55-kor, több mint 6 óra utazás után (a hazafele út kétszer ennyi ideig tartott a túra végén) szálltam le. Ha Leobenben maradtam volna a villachi Railjeten, akkor papíron 12:03-ra értem volna ide, de nem annyira vonzott a sok ideig egy vonaton utazás, így az eggyel több átszállásos logisztikát választottam.

1. leszállás Mallnitz-Obervellach állomáson, egyből megcsapott a magas hegyek szele, kezdődjék a tánc!

A megérzésem jó volt, mivel a 12:03-as vonat késett, de én viszont gond nélkül elértem az Ankogelbahn felé tartó, 12:10-kor induló buszt az állomásépület elől. A központig utaztam, ahol rövid kitérőt tettem a Billába: úgy gondoltam, hogy 3 napos napsütéshez valami komolyabb naptej kéne, mint a nálam lévő 30 faktoros, sikerült is egy fújós változatot vennem 5 euróért az utolsó darab volt, sokkal jobb volt, mint az eddigiek. Jó lett volna, ha még itt tudok a reggel otthonhagyott szalámiról, itt még pótolhattam volna a hiányt (reggel még gyorsan képeket kellett mentenem a telefonról, hogy ne merülhessen fel tárhelyhiány). Mostanában rám jár a rúd az ilyen kimaradt dolgok miatt, amik inkább aprók és bosszantóak, de legalább nem annyira fontosak. Érdekes módon korábban sosem maradt ki kb semmi, úgy látszik ez most egy ilyen széria, a korábbiaknál most már az önálló életben sokkal több dologra kell figyelnem, mint korábban. Visszatérve a túrára: 12:30 körül visszatértem Mallnitz központjába, érkezett rögtön is egy vezetővel együtt 9 fős kisbusz, amely a várt járat volt. Rajtam kívül még 3 idős ember vette igénybe a szolgáltatást, szerencsére itt is elfogadják a Klimaticketet, de a kisbuszt vezető hölgy mondta, hogy a mallnitz-i önkormányzatnak köszönhetően pénteken, szombaton és vasárnap ingyenesen lehet a járatokon utazni, tehát duplán is ingyen jutottam fel a kívánt helyre. A buszozás 7 km-t és 500 méter szintet jelentett, ezt mindenképpen nem gyalogolva kellett megtennem, mert másképpen nem értem volna el a napi úticélomat, a Duisburger hüttét. Az idősebb pár a Stockerhütténél szállt ki, egy idős és a buszvezető hölgy társaságában maradtam a végállomásig. A busz iránytáblájának alján a Hagener Hütte volt feltüntetve, rá is kérdeztem, de nem megy odáig, csak a menetrend szerinti végállomásig. De még így is nagyon jól jártam, de egy pillanatra belegondoltam, hogy a Jamnigalmtól 1000 méter szint helyett csak 300-at kellene mennem felfelé a Hagener Hüttétől a tavalyelőtt bejárat út vonal ismétléseként. 12:53-kor meg is álltunk időben a Parkplatz Jamnigalm végállomáson, megköszöntem a fuvart majd elköszöntem és sorompót kikerülve megindultam felfelé. Pár serpentin után fel is értem az 1750 méteres magasságban álló Jamnigalmhoz, ahol tavalyelőtt egy kissé spártai éjszakát aludtam. A ház ezúttal is nyitva volt, bőven voltak vendégek, a Hagener hütte felé is sokan mozogtak.

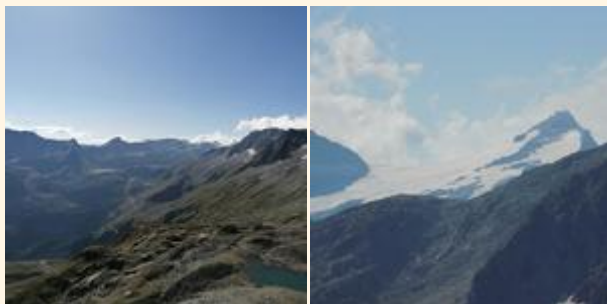

2. Jamnigalm megállójában áll a kisbusz, nagy segítség volt nekem az idáig történő eljutás

3. Jamnigalm, 1757 m, a középső épületben aludtam tavalyelőtt

Pár keleti irányú hegyes kép készítése után lelkesen felfelé vettem az utat, egyetlen túrázóként. A 2 éve megismert útvonalon haladtam ráérősen, pihenőkkel, sötétedésre elég volt a Duisburger Hüttébe érnem. Két patakátkelés után kezdődött el a több tucat serpentin tartalmazó cikk-cakkos út felfelé. Nem fáztam a napsütésben, szerencsére volt egy kis kellemes szellő a felfelé út nagy részén és voltak felhők is az égén. Összesen 6 túrázóval találkoztam, akik lefelé tartottak, nyomdokaimban nem jött senki. A végtelenített emelkedő (4,5 kilométeren kb 1000 m szint, ebből a java az utolsó harmadban) végére, a Feldseeschartébe, 16:50-re érkeztem meg. A kilátás mindkét irányban kifogástalan szép volt, a másnapi csúcstámadás főszereplője, a Hoher Sonnblick is kibontakozott a látóhatáron. Tavalyelőtt is lenyűgözött ez a látvány, ez ezúttal is megvolt. Ezúton teszek közzé egy javítást: innen a Sonnblick mellett sem a Goldzechkopf, sem a Hocharn nem látható, mert takarásban vannak. A Sonnblick melletti piramis alakú csúc a Goldberspitze 3073

méteres gúlája. Ezek a tények nekem is csak másnap váltak világossá. A becsületkasszás bivak a hágóban köszöni jól van, sajnos vízvételi lehetőség csak innen leereszkedve a tavak egyikében van.

4. irány a hegyek! A bal szélén látható Feldseekopf alatt lévő hágót kellett elérnem első körben a rezsimenet során
5. kőszáli kecskék a déli irányú hegyoldalban
6. visszatekintve a Feldseescharte alatról: háttérben az Ankogel és a Hochalmispitze is képviselteti magát
7. kilátás nyugat felé a hágóból
8. egy kis zoom: Sonnblick és tőle balra a Goldbergspitze (nem a Goldzechkopf)

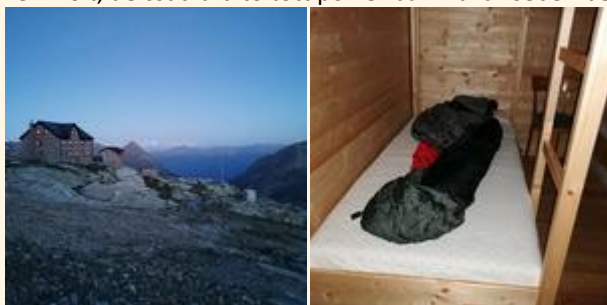
Ücsörögtem egy kicsit, fotóztgattam, majd fél 6 előtt megkezdtem a maradék 5,4 km bejárását. Kissé omladékos meredek lejtő vezet le a hágó alatti szép névtelen tó partjára, itt egy kis púpon átkelve lefelé vettem az irányt a pontosan szemben sütő nap felé. Egy nagyobb oldvadó hófolt után tértem rá a Murauerkopf(ok) oldalában vezető kissé hullámvasutazó ösvényre. Eleinte kevésbé, a végén eléggé kötörmelékes részen haladva jócskán fogyott az idő. Egy patakátkelésnél még napsütésben mosakodtam egyet, majd az egyre inkább kövessé váló úton haladtam tovább. A Duisburger Hütte előtt kőomlásra figyelmeztető táblák vannak elhelyezve, én már nyilván a végét jelzőt értem el, az elejét jelző valahogy elkerült. A szemben lévő Hochwurtenspeicher névre hallgató víztározó mellett kibontakozott időközben a déli irányú mélyebben lévő Wurtenspeicher víztükre is, körben a hegyek ölelésében, a háttérben látható hegyek pazar látványra sem lehetett panasz. A távolról is látható (konkrétan a Feldseeschartéból is), 2573 méteren fekvő Duisburger Hüttébe este 9 után pár perccel érkeztem meg.

9. a hágóól leereszkedve névtelen tó mellett vezetett az ösvény el
10. nyugat felé ellenfényben
11. oldalvölgy a Wurten víztározóval
12. naplemente
13. érkezés a Duisburger Hüttéhez, 2573 m

Először még a maradék fényekben fotókat csináltam, majd az épületbe lépve a főnök feleségének iránymutatása után pecsételtam. Ezek után a korábban a hütte előtt találkoztam egy úrral, aki egyben a hütte főnöke is volt. Előadtam magam, hogy önellátós túrázó vagyok és valahol fedett helyen szeretnék aludni, erre a főnök kijött velem és számomra kinyitotta a ház melletti Winterraum-ot, nagyon rendes volt velem! Amikor kérdeztem, hogy mennyit adjak, akkor megveregette a vállamat és csak annyit mondott, hogy semennyit, mert a barátja vagyok. Mindezt első találkozáskor, hát nem semmi! Ezen kívül nem kellett matracot sem használnom, mert az egyik ágyon aludhattam, nagyon rendes dolog volt ez tőle. A helyiségben áram és világítás nem volt, de csutkára töltött power bankkal a zsebemben nem volt probléma.

14. esti hangulat
15. fekhelyem a Duisburger Hütte Winterraum-jában

A mosdást ugye már korábban elintéztam, így nem volt más hátra mint az egyik emeletes ágy alsó fekhelyére elhelyeztem a két hálózszakomat és némi törülőkendősi tisztálkodási „utánkezelés” után ledőltem a kényelmes ágy matracára. Kellett bőven a dupla hálózszak, beöltözve is csak éppen jónak éreztem a hőérzetet. Kint időnként megcsapkodta a szél a becsukott zsalugátert, én pedig egy jót aludtam itt.

Kissé döcögős esti tempómat figyelembe véve elvettem a komolyabb kitérő lehetőségét már este is, ezen kívül nem akartam nagyon a sorsot kísérteni sem, így 7 órára húztam csak vekkert. 6 óra után már felébredtem a világosra, örültem hogy nem kellett másokat kerülgetnem és hallgatnom sem éjjel sem most reggel, méghozzá ingyen, vagyis némi plusz cipekedés árán. 6:30-kor keltem és a reggeli rutin és reggeli után beköszöntem a főnöknek és feleségének, megköszöntem a lehetőséget és egy 5 euróst hagytam ott, a hölgy mondta, hogy nincsen rá szükségük, de én úgy gondoltam, hogy önzetlen segítségük ennyi honorálást mindenképpen ér. Negyed 8-kor indultam el a végül 14 órára sikeredett túrára, melynek szintideje a mapy.cz szerint is 10 óra környékén volt. Nap végére a Kis-Fleiß-völgyben található Alter Pocher házat szerettem volna elérni, 1850 méter körüli magasságban. Onnan másnap reggel már csak Heiligenblut faluig kellett gyalogolnom.

A Duisburger hütte után egy általam korábban is kitalált módosítást léptettem életbe: nem mentem le a víztározó partja mellé a keréknyomra, mert tök felesleges le-fel szintnek tartottam, ezen kívül a kilátás is jobb volt durván a hütte szintjén haladó keréknyomon haladva. Igyekeztem a nap lényegét jelentő Sonnblick mászásra (helyenként tényleg az volt) koncentrálni az időmet és energiáimat. Az első kaptatónál éreztem, hogy a tegnapi 1000 szint és a 15 kilós cucc élménye azért még nem „ürült” ki belőlem, mára is jócskán 1000 szint várt rám, valamint az első éles hágóvasas bevetés. A reggeli napsütésben fürdő távoli, de egyre inkább közeledő Sonnblick látványa elég megkapó volt, nagyon tetszett, a víztározó melletti kijelölt útról biztos nem láttam volna.

16. napkelte

17. egyre közeledve a Sonnblick gerinchez és a csúcshoz, ez a látvány megnyomta a motivációm

Kékkel jelzett kis ösvényen tértem le a felfelé kanyarodó keréknyomról (jó pár felvonó van a környéken és ezek szervizútjai ezek, ennek köszönhető az átlagnál több keréknyom a környéken), átbújtam az egyik felvonó kötélpályája alatt, majd vesztettem a szintet kb 2455 méterig, ahonnan becsatlakoztam a kijelölt útba. Hídon átkeltem a tavat tápláló egyik patakot, melyet az egyik közeli maradék gleccser táplál. Nem bántam meg a bevett 2 tableta magnéziumot, érezhetően jobban haladtam felfelé a Goldbergtauernkogel oldalában vezető ösvényen, majd a hüttéből történő indulás után 1 óra 50 perccel később érkeztem meg a Fragner Scharte 2754 méteres nyergébe. Visszanézve sem volt semmi a kilátás, de szembe a Sonnblick és a Hocharn tömbje lebilincselő volt. Jobbra a hegyek lefutó gerince észak felé mutatott, nagyjából 1,5 órával később észak felé még a 2-es kötet alatt bejárt Statzerhaus-t is felfedeztem a jellegzetes Hundstein csúcsán.

18. Fragner Scharte, 2754 m

Egy kis időjárási állomás állványa közelében elhaladva mentem tovább egy sziklás mélyedést követő hegyoldalban a Goldbergtauernkogel 2774 méteres csúcsára, majd innen folytatva az utat a soron következő, 2695 méteren lévő Niedere Scharitéig (Alacsony-nyereg/hágó lenne a magyar neve). Kötve hiszem, hogy a mapy által jelölt ösvény a szép kilátást nyújtó már említett víztározó irányába létezne, viszont a nyeregből a továbbvezető út számomra kérdéses volt, de egy evős szünetre már mindenképpen szükségem volt. Szemben a Sonnblick éles tarajos gerince alatt láthatóvá vált a felfelé vezető út felénél lévő Rojacherhütte. Jó lett volna már ott lenni, a túrának egy kissé nyögvenyelős része következett innen a völgyi tavak szintjéig. A lefelé vezető út irányába egy olvadékos tó terült el, amelyet a térkép nem jelölt, először azt hittem, hogy víz alá került az út.

19. balra a közelebbi kőhalmaz a Goldbergtauernkogel, mögötte a Krivánra hasonlító Alteck csúcsa látható

20. Hochwurten víztározó látványa a Niedere Scharte-ból

21. kilátás a Niedere Scharte-ból kelet felé, háttérben felhőkbe burkolózik a Sonnblick és a Hocharn, előtérben a jeges vízű tó

22. Rojacherhütte is feltűnt a Sonnblick oldalában a távolban

Szerencsére nem, de egy nagyobb hófolton emelkedőben át kellett kelnem, majd nem sokkal később ezt megismételtem volna, de a hófolt vége le volt fagyva, így nem tartottam biztonságosnak a végét, visszafordultam és néhány méterrel arrébb szerencsére tudtam kerülni. A Goldbergkees gleccserének „U” alakú katlanja egyre jobban kibontakozott a köves ösvényen lefelé haladva. A gleccser olvadt vize egy hosszú vízesés után került be a völgy végi névtelen tóba, ahol pár ordítva fürödni próbálkozó delikvens (azért ordítottak, mert a vize volt vagy 5 fokal) tartózkodott, hangjukat visszaverték a hegy kőszikláira. A kövek egyre nagyobbak lettek lefelé haladva, dél körül keltem át a két hegyi tó közötti tucatnyi patakágon, a túlsáron egy darabig keresnem kellett a felfelé vezető utat. A környéken régen aranyat bányásztak, a hegység neve is innen Goldberggruppe (Arany-hegycsoport) ered, észak felé nézve láthatóvá is vált egy ilyen rendeltetésű tető nélküli kőépület. Nagyjából 2350-60 méterre ereszkedtem, majd innen indult meg a még hátralévő bő 750 méter szint leküzdése. Kisebb cuccal és könnyebb terepen ez nagyjából 2 órát vett volna igénybe, de a terep miatti lassú haladás pihenőkkel együtt majdnem ennek a duplájába tellett. Először még nem annyira meredek úton értem el a Kolm-Saigurn felől érkező utat, majd egy kis kurflival vette célba a soron következő hegyoldalt az ösvény. Szuszogva értem fel a 2718 méteren álló Rojacherhüttébe fél 2-re. A megkapó helyen álló ház elhelyezkedése és környezete leginkább az Albert Biwak-ra hasonlít, bár először valamiért a Mindener hütte jutott róla eszembe. A ház személyzetét egy nagyjából velem egyidős srác alkotta, aki az egyik padon ülve cigizett, miután kiszolgált a Kolm felől érkező nagypapa+unokája párost. Érdekes dolgokat tudtam meg a sráctól: az ivóvízellátás a kevesebb hó miatt problémás, ezért ha lecsökken a készlet, akkor egy közelebbi tóból kell hordania vizet a házhoz (ezért nem nehéz szerintem a 15 kilós zsákom, a 30 kilós víz- meg aggregátor cipelése valóban nehezebb, de cserébe nem annyira nagy táv), a hütte ellátása amúgy szezononként egy vagy két helikopteres úttal történik. Meg is lettem vigasztalva, hogy az út neheze ezután jön, persze tudtam ezt magamtól is. A leírtak miatt sajnos nem tudtam vizet vételezni, de szerencsére 3 liter vizet vittem magammal, amiből még bő 1 liter rendelkezésre állt, azt bőven elegendőnek tartottam a Sonnblick csúcsáig. A hütte kis épületébe lépve balra lépcső vezet fel a tetőtérbe, ahol matracláger található, 10 személy alvását lehetővé téve. Az előtér jobb oldalában egy kis szűkös asztalnál pecsételtem. Az előtérből a belső helyiségbe lépve balra egy szintén szűkös étkezőasztal található, a falon képekkel és Sonnblick kilátásos csúcsos rajzzal (reméltem, hogy a Zittelhaus-ban jobban meg tudom majd tanulmányozni, de ott is hasonló elhelyezkedésben volt a falon), az ajtótól jobbra, vagy ha úgy tetszik az asztallal szemben volt a konyha, kis sparhelttel, mosogatóval. Szemben tovább haladva már Privat felirat volt, ott található a srácnak a lakosztálya. Azért nem semmi meló lehet itt egész nyáron talpon lenni és biztosítani a hütte működését és a vendégek kiszolgálását.

23. a túra lokális mélypontját a lenti két tó jelenti, a mögötte húzódó Sonnblick gerinc és csúcs elérése a következő kihívás

24. a tavak szintjén 2300 méter környékén, háttérben az egyik egykori aranybányászati épület maradványa rajzolódik ki

25. a hátsó (déli) hegyi tó a Goldbergkees lefolyásával, balra fent a Niedere Scharte látható

26. Rojacherhütte, vagy Rojacher Hütte (mindkét módon leírva találkoztam vele) belülről, 2719 m

Újabb vendégek érkeztek lentről, felfelé pillantva egy a tarajos éles gerinc melletti hómezőn haladó csoportot láttam meg, kissé félve kérdeztem meg a sráctól, hogy ugye nem az az út? Nem, az út a gerincet követi, oké, én is így tudtam. Kicsit még ücsörögtem, majd 13:50-kor megindultam felfelé. Balról szép kilátás nyílt a Goldbergkees jégtömbjére a közeli sziklás csipkékre. A Sonnblick éles gerince mellett egy rövid havas átmenet után a Goldbergspitze 3073 méteres piramis alakú csúcsa állt, amit már ugye távolról is lehetett látni, a Feldseescharténél is említettem. Nos, az innen felfelé vezetőútról sokat mondhatnék, de mást nem: nehéz, eléggé. Főleg a vége. 1,2 km alatt 386 m szint, 1 óra 48 perc szintidővel, ezt csak nagyon távolról nézve sikerült megközelítenem Balos túrabotom végének csúcsa valamelyik sziklás részen kilazult és kiesett, csak a cső végét tettem le minden lépésnél, egy idő után vettem csak észre a hiányt. Egy szemből érkező sporttársától megtudtam, hogy a gerincem hó és jég nincsen, de a mászóknál vigyázzak. Pár perccel később egy sziklának támasztott túrabot párost láttam meg. Az elég viseletes daraboknak a markolatai hiányosak voltak, a végének csúcsai pedig rozsdások, elég valószínűtlennek tűnt, hogy valaki egy oda-vissza kitérő kapcsán hagyta itt, valószínűleg már hónapok óta állt otthagya, kvázi szemétként. Rövid gondolkodás után úgy döntöttem, hogy a végeinek hegyeit majd megpróbálom rábarkácsolni az enyémre, így a táskámra rögzítve magammal vittem. Több mint valószínű, hogy ezzel együtt szemétszedést is végrehajtottam. Ha tegyük fel, hogy a rossz állapotú botot utánam mégis kereste valaki (amire ezreléknél is kisebb az esély), akkor ezúton is bocsi. Egy jelöletlen elágazásban pár lépéssel később a hómező felé nyílt lehetőség menni, a Rojacherhüttétől látott 8 fős csoport pont akkor ért oda szembe, összekötözve elég lassan haladtak, óbégattak nekem át, hogy nem jó helyen vagyok. Igazuk volt, én néztem el az utat, visszatértem a „Mordor lépcsőre” emlékeztető ösvényre, majd egy kis kajaszünetet tartottam, hirtelen jött rám a kalóriaéhség, ilyen terepen, nagyzsákkal és egész napos felhőtlen napsütés mellett nem is csoda.

27. Rojacher Hütte kívülről, 2719 m

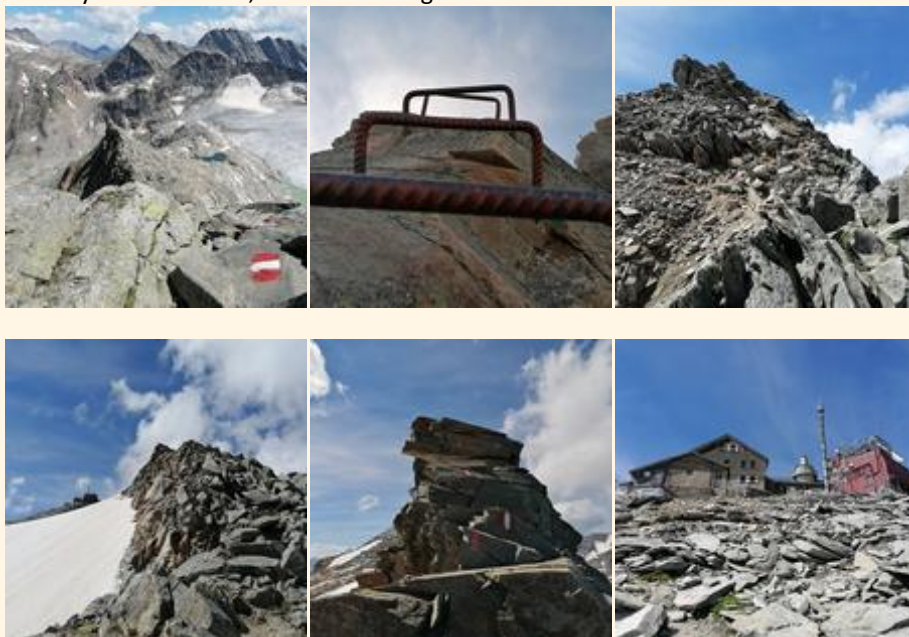
28. Sonnblick gerinc kezdete

29. Goldbergkees gleccser

A „út” egyre inkább kezdett kacifántosabb lenni: az éles tarajos gerinc egyre keskenyebb lett, összesen 3 szakaszon segítettek a haladást hágcsók, kapaszkodók és végül drótkötél is, ezek nélkül elég necces lett volna a mozgás. 3000 méter fölött már karnyújtásnyira volt tőlem a Sonnblick csúcsán álló obszervatórium és ház párosa, de még a gerinc utolsó nehézsége, egy keskeny kitért rész még hátravolt. Hát fogalmazzunk úgy, hogy térisznyosoknak nem ajánlott az a rész, ezen kívül pedig taknyos, ködös, csúszós időben pedig egy rossz mozdulat, szerencsétlen lépés is végzetes lehet. Jobbra több száz méteren a lezúduló hegyoldal volt látható, balra pedig a sziklás taraj melletti hómező. Már-már helyenként szinte szabályos kőlapokon haladva értem el a Sonnblick csúcsa alatti elágazást, majd mentem fel a Zittelhaus-hoz. Ez a helyszín, már a kezdetek óta vonzott: a 2016. őszi Zentral füzet vásárláskor is feltűnt már nekem ez a hely és most majdnem 6 év után ott álltam a Sonnblick 3106 méteres csúcsán. 16 órára járt az idő, így a terepet, időt és fáradságomat látva természetesen

kizárt volt bármilyen hosszabbítás. A menedékház mellett közvetlenül található az obszervatórium, ahová szigorúan tilos a belépés, kicsit a Király-hegyi tv torony épületére emlékeztet, csak ott még menedékház sincsen, sőt már a kis helyiséget is bezárták, így az Alacsony-Tátra legmagasabb és legkeletibb csúcsán nincsen semmilyen behúzóási, alvási lehetőség.

30. visszatekintve

31. mászóókák is voltak

32. igen, ez az "út"

33. a csúcs karnyújtásnyira

34. a csúcs előtt még egy neccesebb rész azért befigyelt

35. Hoher Sonnblick 3106 méteres csúcsán, balra a Zittelhaus, jobbra az obszervatórium

Az 1886-ban épült házba lépve az előtér után a vendégtérbe vezető ajtó előtt egy „recepció”-féleség található, ahol a hűtte főnöke kiadja a fogyasztási cetlit (erre vezetik fel az ember fogyasztását, alvását, stb), csokikat, stb. Pecsételek után váltottam pár szót egy lefelé tartó hölgygel és a főnökkel. A 3 szintes ház 86 fő befogadására alkalmas, az alagsorban és az emeleten vannak a hálótermek és szobák, középen a „magas földszinten” van a konyha, vendégtér, stb. A főnöktől kérdeztem a Wallack Haus felé vezető útvonalról és megmutattam neki a füzet „Schwierigkeitsgrad II” jelölését az útvonalra: azt mondta, hogy komolyabb mászóókák csak a szomszédos Goldzechkopfon vannak, amúgy annyira nem gázos útvonal, csak hosszú. Természetesen alapvető dolog a bejáráshoz a szép idő és a jégmentes terep, ahogyan a füzet is írja. Ezen kívül kérdeztem a hölgytől meg tőle is, hogy az első éles használata lesz a hágóvasamnak, csak felveszem, megyek benne és kész ugye? Mindkettejük mondandójának a lényege az volt, hogy igen és figyeljek (aufpassen). Kértem és kaptam egy liter vizet az üvegembe, a másik maradékával együtt elégnék gondoltam a mai út maradékára, de minimum a bővízü kis-Fleiß völgyig, ahova készültem leereszkedni. Ezek után benéztem a cserépkályhás vendégtérbe, a falon fent volt a kilátásos fotó a csúcsok megnevezésével, de inkább körbe az épület körül (nemsokára kiderlt, hogy egy másik helyiségből van közvetlen kijárat is) a teraszra mentem. A szintén lefelé tartó sporttársnő éppen levest evett, láthatóan nem sietett, fotózás után egy 3 tagú társasággal váltottam pár szót, szóba került a leereszkedésem innen, a szemben elterülő Hocharn, mely akár a következő csúcsrekordom is lehetne, valamint a Großglockner megmászása is.

36. Zittelhaus vendégtere

37. kilátás észak felé, az erdő szélén Kolm-Saigurn látható, onnan ide feljönni nem éppen 2 perces mutatvány

38. fantáziáim megelevenednek: balra a Goldzechkopf, jobbra a Hocharn (3254 m) tömbje, nyomát sem láttam a Kolm-Saigurn felől a két hegy közötti hágó (Goldzechscharte) utáni részre vezető ösvénynek

39. Großglockner a távolban

40. a lefelé vezető út a Kis-Fleiß-völgy/Kleinfleißtal felé, itt jött a túra legizgalmasabb része

Jócskán eltelt az idő már, elkészöntem, mivel már fél 5 volt, muszáj volt megindulnom lefelé. Visszatértem a padra a zsákomhoz (neki ez a hegy csúcsrekord), majd a csúcs alatti elágazásba mentem vissza, itt kissé keresgélve meglett az „út”, amely inkább egy világosabb csík volt a sziklákon. 3-4 méternyi magasságú szinte függőleges sziklákon ügyeskedés után érkeztem meg a hómezőre, ahol felcsatoltam a hágóvasaimat és nyugtalanul megindultam a hómezőn. Eleinte a hómező széléhez közel mentem, így gyakrabban szakadt be a lábam alatt az olvadozó hó, az előző ember lépteit követtem, de az irány egyre inkább nem stimmelt, így a másik, helyes utat meglátva ereszkedtem lejjebb és értem el a felső meredekebb jeges részt. Eddig is nehezen tudtam volna haladni csak bakancsban a hóban, de innentől már kizárt lett volna amúgy is. Ráléptem a jégre és reménykedtem hogy a hágóvasaim karmai biztonsággal megtartják a zsákkal együtt közel 100 kilós súlyomat. Nagyon stabil volt! Néhány lépés után félelmem alább hagyott és hol direkterben, hol cikk-cakkozva haladtam lejjebb, majd elértem a nagyjából helyes út lépteit. Jobbról a 2905 méteren fekvő Pilatusscharte bontakozott ki, mögötte a Goldzechkopffal (3042 m), amely a durvább útvonal része már (ami azért piszkálja a fantáziámat azóta is, S.J.). Távolabbról sem tűnt könnyű hegynek, így fáradtan és egy szakasz megtétele után nem is vállaltam volna így már kora este. Érdekesség, hogy a Zittelhaus-t légkábelen látják el árammal (azt hittem Kolm-Saigurn felől van megtáplálva, ahol a drótkötélpálya is van. De nem, egy kábel van kihúzva a háztól egészen a Goldzechkopf csúcsa előttig (csatlakozását láttam a háznál, nem éppen gyenge kivitelű, nem is szabad ezzel spórolni, mert a helyreállítása problémás, időigényes), majd onnan a sziklákon vezet (vagy be van ásva, nem láttam rá) és később oszlopokon keresztül vezetik lejjebb a Zirmsee alatti trafóig, ahol egy kicsit a földben megy, majd magasfeszültségű hagyományos távvezetékként távozik a völgybe. Letértem a déli irány felé, sikeresen abszolváltam az első és egyben meredekebb jeges részt, visszanézve az útra már jócskán a csúcs alatt jártam. Innentől már jóval barátságosabb volt a lejtő szöge, újabb havas rész következett, majd egy hosszabb olvadó jeges területen keltem át. Egy-egy helyen a gleccseren már komoly repedések, hasadékok keletkeztek, olvadása is igen jelentős, azt sem tartom kizártnak, hogy 10-15-20 év múlva már egyáltalán nem lesz itt jég és hóolvadás után már simán lábon fel lehet menni a Sonnblick csúcsára. Egy-két jelzőkaró volt a jégbe szúrva, de én inkább egy lankásabb „landolást” akartam a szemben következő sziklás részre, tőlem jobbra amerre kb az út vitt volna (csak ugye itt nincsen út) ott hóbuckák voltak a találkozási pontnál és komoly vízcso bogás hallatszódomott a jég alól, nem akartam soron kívüli jeges fürdőt venni. A végére már megtetszett a gleccserjárás, szokatlan volt olyan helyeken menni, ahová csak bakancsban nem jutottam volna el, de tetszett. Így már nem zárható ki a teljes 3-as kötet teljesítése a gleccseres részekkel együtt, persze nem bírom el magam, mert ez csak az első ilyen út volt, de határozott sikerélmény született. Észrevettem, hogy fel-le haladva a hágóvas kényelmesebb viselet, mintha sokat kéne síkon mennem vele, amikor márciusban Mixnitz előtt kipróbáltam a lefagyott úton, ott pont az volt a tapasztalat, hogy közel síkon elég fárasztó benne haladni. Elértem a sziklákat ismét és leülve levettem a bakancsaimról a segédeszközöket és ejtőztem egy kicsit. Szépen látszódomott felfelé a megtett utam, nyomdokaimban nem lépett senki, a sporttánsó úgy látszik másnap reggel indult el a háztól, mert mögöttem már senki nem jött. Tetszett az elmúlt egy óra és nagyon örültem, hogy egy régóta nyálcsorgatás tárgyát képező szakaszt sikerült bejárnom, méghozzá önállóan egy új területen, külső segítség nélkül.

- 41. beszállási pont a gleccserre
- 42. első méterek
- 43. lefelé tekintve, hamarosan tükörjégre lépek
- 44. jobbra a Pilatusscharte (2905 m), balra a Goldzechkopf, háttérben a Hocharn, valahol ezen a részen kéne jobbra térni a durva útvonalra
- 45. kicsi gleccserhasadék, szerencsére semmi veszély nem volt benne
- 46. a jeges rész végéről visszanezve a csúcs felé

Egy púp után megtaláltam az ösvényt lefelé, jobbra egy nagyobb és egy kisebb tó látszódott a völgy végében a gleccser által táplálva. A Sonnblick csúcsáról Heiligenblutig 1800 méter szintet kell veszteni, így ennek első felvonásaként haladtam az ösvényen lefelé, balról az említett tavak és felettük magasodó sziklatornyok, jobbra pedig a szintén sziklás hegyoldalakban haladó távvezeték volt érdekes az egyre inkább naplementébe forduló estében. 2530 méternél elértem a Zirmsee alatt futó kényelmes keréknymot, amelyen folytattam az utamat lefelé. Ha egy órábaval korábban lettem volna, akkor lehet teszek egy kitérőt a Zirmsee-hez, de így maradt az azonnali folytatás lefelé, így is 21 óra körül saccoltam az érkezést az Alter Pocher házhoz. Nem sokkal később egy pataknál fürödtem, majd kihasználtam a kényelmes keréknymot adta lehetőségeket egészen addig, még le nem kellett térnem az ösvényre. Kissé hosszadalmas volt a többnyire lavina által letarolt erdőben ill. annak helyén vezető ösvény, majd egy kisebb erdőt értem e, utána egy kis sziklás részen haladtam át. Végül egy legelő után érkeztem meg az Alter Pocher házhoz fél 10-kor, jócskán félhomályban, 1809 méteren.

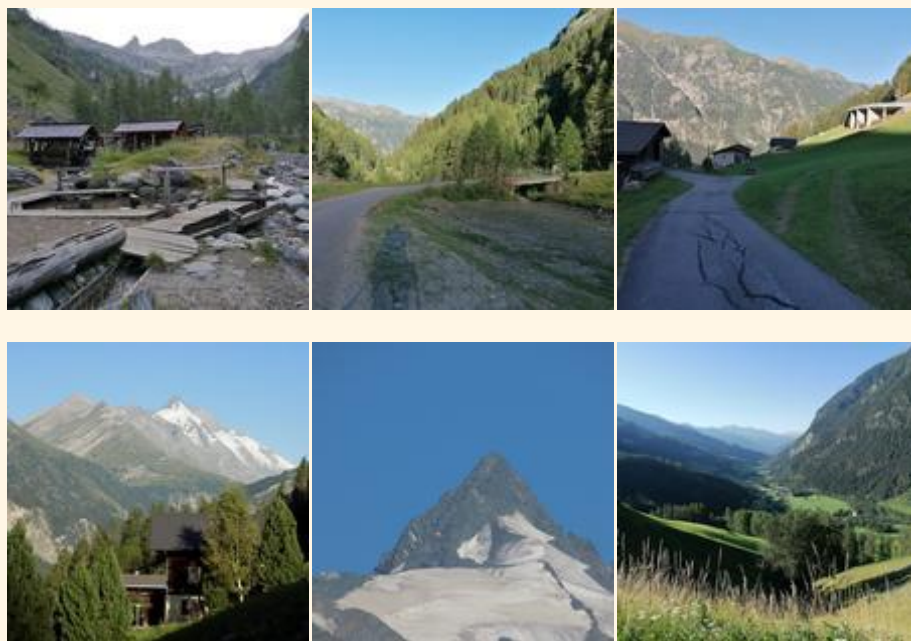

- 47. lefelé a Kleine Fleißtal felé
- 48. haladás az ösvényen, később a háttérben látható keréknymot is koptattam

49. lavina által letarolt részen hamarosan elértem az erdőhatárt
50. Alter Pocher ház, 1809 m

A Gasthaus mellett számos melléképület található itt, mivel aranybányák a hegység ezen oldalán is működtek. Az emeleten égett a lámpa, a parkolóban két autó is állt, de főbejárat zárva volt. Benéztem az aranybányás bemutató ösvény faházaihoz is, de semmi bivatras alkalmasat nem találtam annak házhoz közelebbi részén. Egy autó érkezett a völgyből a házhoz, a velem nagyjából egykorú csajjal a bejáratnál futottam össze, igazából a fedett helyes alvási szándékomra kb. széttárta a kezét és nem tudott mit mondani és ezután magamra is hagyott. Ezek után már lámpázva kerestem és találtam alkalmas bivakhelyet, amely fedett volt, de egyben nyitott is. Szerencsére a dupla hálósák így 1800 méter fölött (bivakolás magasságrekordom is egyben) elég volt éjjelre, szétpakolás és lefekvés után sokadszorra megkísérletem netet találni, de a menetrendet már nem töltötte be. Érdekes módon egészen a gleccser utánig jó volt az internetelés a Jamnigalmtól kezdve. Valamiért úgy emlékeztem, hogy Heiligenblutból 8:51-kor indul busz Lienz felé, így 6 órára húztam vekkert, majd gyorsan elaludtam.

Nyugalmas éjszakám volt, már az ébresztő előtt felébredtem a fényekre. Felkelés és a reggeli rutin után megtekintettem a rövid aranybányás tanösvény létesítményeit, majd a rövid keréknymos rész után elértem az aszfaltot amelyen jócskán lejtéssel megindultam lefelé. A szép napkelés fényekben gyorsan haladtam lefelé az ugyancsak szép Fleißtalban, egy patakhidat és a fenyveseket emelném ki az út ezen részéről. A Kleine Fleißalm épületei között sem láttam első ránézésre jó bivakhelyet, szóval jó volt, hogy ezzel még este nem kísérleteztem, hanem maradtam az Alter Pocher ház környékén. Jócskán lejtés, majd egy kis serpentinezés után érkeztem meg az Apriacher Höhenstraße becsatlakozásához (előtte Wandertaxi megállóhelye, nem olcsón dolgoznak). Nem sokat haladtam már az aszfalton egy háznál az ösvény balra lejtve tért, a jócskán bővíző Großfleiß patak mellett vesztettem tovább a szintet, a patak sziklás völgye látványos volt. Fleiß házcsoportjánál Großglockner őfelsége nézett rám vissza a szép reggeli napfényben. Igencsak felemelő látvány volt és még sosem voltam a csúcshoz egy „maximális fényképezőgép zoom-nyi” távolságra. Fleiß házai után újra egy kis aszfaltkoptatás jött, a végére szép déli irányú kilátás nyílt a Mölltal-ra.

51. valamikori aranymosó telephely, most szabadtéri múzeum

52. napkelte fényeiben már aszfalton haladtam lefelé

53. házak között vezetett az utam, majd nemsokára ösvényre tértem, jobbra a Großglockner Hochalpenstraße hídja (ez a hátam mögött torkololt az Apriacher útba)

54. Großglockner őfelsége megmutatta magát

55. Glockner csúcstető, balra lent az Erzherzog Johann hütte látható

56. Szép kilátás a Möll-völgyre

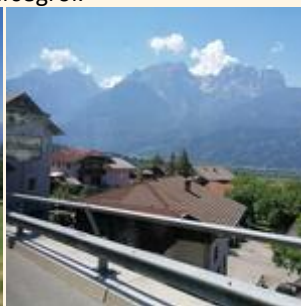
Újra ösvényre tértem és a 8:51-es időadatot figyelembe véve jól haladtam, de egy padnál megállva inkább ellenőriztem a menetrendet. Tévedni emberi dolog: 8:19-kor indult a járat, 8:15 volt az idő, szóval ez teljesen felejtős volt, maradt a 2 órával későbbi 10:19-es busz. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy így terveztem a

hazautamat, de nem tudtam mit csinálni: a hegyen jobb dolgom is volt, mint a netet böngészni, mire meg tényleg kellett volna addigra meg mér nem volt internetelés. Meg szoktam nézni persze előre a lehetőségeket, de ezúttal nem mentettem le és a fals időadat maradt meg bennem. A padra ledőlve pihentem egy órát, közben összeraktam a hazautam legókockáit, mely persze rám jellemző módon tartalmazott némi bonyolítást. 9:25 felé indultam el a padtól, a lejtős ösvény után emelkedve érkeztem meg a Hof nevű házcsoporthoz, innentől már végig aszfalton haladtam a nyüzsgő Heiligenblut településig, túráim végállomására. Már vártam, hogy megpillantsam a hosszú csúcsos szentvéri templomot, ahogyan olyan sokszor láttam már a képeken, hát nem csalódtam a látványban! A Großglockner Hochalpenstrasse innen indul és elég forgalmas, turistáknak, motorosoknak egyaránt közkedvelt úticélja a végighaladás rajta. A központba érve csináltam pár képet a nem messze lévő templomról, majd némi ügyel-bajjal pecsételtem a Tourinform irodában: elsőre nem találta meg a pecsétet az amúgy igen kedves személyzet.

57. érkezés Heiligenblut-ba, szép a hosszú csúcsos templom, 1291 m

A sikeres igazolás után begyűjtöttem pár kirakott térképet, szórólapot, majd a közeli, Adeg nevű bolt felé vettem az irányt. Úgy gondoltam, hogy az innen majd egyszer továbbhaladó túrámba előre dolgozva mentem volna a buszvégállomást kijelölő Hotel Heiligenblutig, de a vásárlás elhúzódott és az amúgy kedves, de mindenkivel igen beszédes pénztáros hölgy sem segítette azt, hogy előbb végezzek. Így végül a bolthoz legközelebbi Nationalpark Lodge megállóban ért véget a túráim a nyüzsgős tömegben. Engem a tiroli Serfaus-ra emlékeztetett a hely, de igazából bármelyik nyüzsisebb osztrák település lehetett volna. A busz nagyjából pontosan érkezett, megindultam lefelé Kelet-Tirolba, ahol még sosem jártam azelőtt. Menet közben a sofőrrel váltottam pár szót, szóba került, hogy a Heiligenblut Hotelnek magyar tulajdonosa és személyzete van, majd némi magyar aktuálipolitikai kitérő után meglepődve hallgattam a Großglockner Hochalpenstraße útdíjait: egy autó részére 38 euró, ha valaki busszal utazik, akkor pedig fejenként 3 eurót kell fizetni. Egyre inkább feltűntek nekem a déli irányú látóhatárt lezáró sziklatornyok, melyeket már a Sonnblickről is kiszúrtam: kikerült, hogy már a Dolomitok hegyeit látom. Winklern im Mölltal-ban ért véget busz menete, itt a buszállomásom volt egy bő 20 perc várakozás, legalább meg tudtam enni a második párizsis zsemlémet. 11:10-kor indult a következő busz Winklernből Lienzbe, Iselsberg környékén volt a legjobb rálátás a az osztrák és olasz Dolomitok, Lienz és a Dráva-völgy/Drautal felé. Tetszett az első benyomás a térségről.

58. érkezik a buszom Heiligenblut központjába, itt ért véget a túráim

59. a távolban Lienz látható, háttérben a Dolomitok

60. Dolomitok sziklás csipkái Dölsach-nál

Lienz busz- és vasútállomása, mint szinte mindig, itt is egymás mellett van, 12:24-ig tartó bő 40 percemet nézelődésre és fotózásra fordítottam. Vasútszakmai szemmel érdekes volt a perontól kijebb ácsorgó 2 db 1144-es mozdonyal felszerelt teher- és személykocsis ingavonat. A teherkocsik kerékpárszállítás miatt vannak a vonaton és az ingavonati üzem miatt át van rajtuk vezetve a távvezérlési kábel, a főlégtartály vezetékek és az energiaellátásért felelős fűtőkábel is. Először láttam ilyen megoldást ebben a formában, mondjuk a Böckstein-Mallnitz között közlekedő autósállító vonat is hasonló megoldású. 1,5 órás utazás következett a Cityjet motorvonat fedélzetén az addig előttem ismeretlen Dráva-völgyön keresztül Villach-ba. Nem csalódtam a

látványba, az utazás is normális tempóban telt, főleg már miután elértük a Schwarzach-Villach fővonalat. Vágányzár miatt a vonat Villach főpályaudvara helyett a Westbahnhof-ra közlekedett, ahonnan pótlóbuszozni kellett a Hauptbahnhof-ra.

61. olasz 6 részes Flirt várja az indulást Sillian felé Lienz állomáson

62. vegyesvonatnak tűnő kerékpárszállító személyvonat félreállítva Lienz állomáson

63. Villach Westbahnhof, átszállás pótlóbuszra a főpályaudvarig

Itt bő ¾ órás várakozás következett, 14:53-ig, amikor elindultam egy újabb vasútvonal első beutazására: Wörthersee-Klagenfurth útirány helyett Ossiacher See-Feldkirchen útirányon át utaztam St. Veit an der Glan állomásig. A kinti hőmérséklethez képest a Talent motorvonat klímája elfogadható hőérzetet nyújtott. Itt sajnos 5 perccel késtem le a Railjetet mellyel már 20 órára Sopronban lehettem volna. Tudtam ezt előre, megvolt az ára az újabb vonal beutazásának, de még így is szép mentés volt a 2 órával későbbi heiligenbluti induláshoz képest (ha azt tudtam volna tartani akkor vagy Hermagor vagy Rosenbach felé vettem volna az irányt, de így sem volt ez rossz).

64. St. Veit an der Glan, átszállás

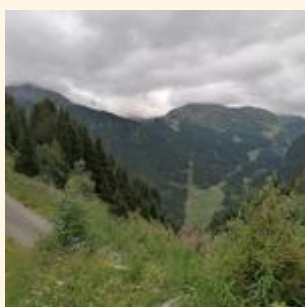
16:24-kor mentem St. Veit an der Glan-ból tovább, majd friesach-i átszállás után Bruck an der Mur-ban újra átszálltam egy Railjetre, így értem 20:28-ra Bécsújhelybe. A soproni személyvonat 5047-es motorkocsija bő 5-6 perc késéssel indult meg (későn érkezett be), de a nagymartoni tartózkodás és a menetrendi tartalék miatt a menet Sopronig kiegyenesedett, így 12 óra utazás után 21:17-kor szálltam le Sopronban, ahonnan a Kfc meglátogatása után autóval tértem haza.

Zentralalpen: Ischgl határa-Ischgl-Lindauer Hütte(-Vollsporalpe) (2022. július 26.-31.)

Eljött az ideje a szezon legkomolyabb túrájának: 6 napos, 5 éjszakás útra indultam július utolsó hetében. Az időjárás előrejelzés miatt hétfő helyett csak kedden reggel tudtam indulni, de nem bántam a rápihenést. Ha már előrejelzés: a 3. és 4. napra jósolt idő okozott némi fejtörést, de megszületett a nyerő logisztika. A tervezem a következő volt: a leutazás napján megcsinálom a június végén kimaradt, nagyjából 1,5 kilométeres távot Ischgl közeléből a központig, majd a már megszokott Kappl-ban található szállásra térek vissza. Másnap szintén Ischgl lesz a reggeli buszozás célja, majd onnan gyaloglok hosszasan egy 20 km hosszú emelkedőn a végén már Svájc területén, majd onnan visszatérve a Jamtalhütte volt alvásra kinézve. A harmadik napot rövidre terveztem, mindössze 8,5 km távra közel 800 méter szint jutott, de csak a Bielerhöhe nyergéig kellett elmennem, onnan buszozás vissza Kappl-ba, ahol a komfortos alváson túl vacsorázásra és kajavásárlásra is mód nyílik. A negyedik napon visszatérek a Bielerhöhe nyergébe és onnan haladok két hágót érintve a Tübinger Hüttéig, de gyorsan, mert már déltől 10-20 mm esőt jósoltak. A 4. nap 11 km-es távja sem volt hosszúnak mondható, de cserébe az 5. nap izmosnak ígérkezett: 22 km és több mint 1600 méter szint a szakasz végének „előszobájában”, a Tilisunahüttében terveztem aludni. A 6. és egyben hazatérő napra ütemeztem be a leereszkedést a Lindauer Hüttébe, ahol a túra csatlakozik a 2020-ban másodjára is bejárt Schruns-Lindauer hütte-Feldkirch szakaszhoz. Innen rezsimenet volt a terv a legközelebbi buszmegállóig, a latschauer víztározóhoz,

majd onnan leutazva Schruns-ba és onnan hazafele vonattal tovább. A túra így 77 km hosszúra sikeredett, gondoltam hogy nem lesz könnyű. Ez a tervezet, ami a szakaszolást illeti tartható volt, de azért volt némi eltérés a valóságban. Ezúttal is nagyzsákkal keltem útra, amelybe természetesen belekerült a matrac+hálózsák kombó is, amelyre nagy szükségem is volt. Kappl-ban tudtam hagyni egy szatyornyi cuccot, így a 2. és 3. napon kicsit könnyebb volt a cipelendő súly.

Vágjunk is bele a részletekbe! 6:35-kor csörgött a vekker kedden reggel, reggelizés és bepakolás után autóztam Sopronba, majd onnan vonatoztam tovább Bécsújhelybe. A menetrendi tervező szerint 7:47-kor Sopronból indulva már 14:31-re Ischgl-ben lehettem volna, az egy órával későbbi vonatot már neccesnek éreztem, így maradt a 7:47-es, nem is bántam, hogy majd Kappl-ban több időm lesz rápihenni a következő 5 napra. Na de a 7:47-kor induló vonat 7:47-kor még meg sem érkezett az osztrák térfélről, így már előrevetíthető volt a menetrendi borulás, nem bántam, hogy hagytam az utazásomban a már említett egy órányi tartalékot. 7:55-kor sikerült elindulni, így Bécsújhelyen buktam a Railjet csatlakozást, sőt a payerbachi személy sem várt meg. 9:05-kor érkezett a villachi Railjet, amellyel Bécs Meidlingig utaztam. Itt kényelmes átszállás volt a bregenzi Railjetre, amelyen Landeck-Zams állomásig utaztam. Útközben annyi furcsaság volt, hogy Salzburgban rázártunk egy másik „jeti” végére és így ment tovább a vonat Roseheim-ig, ahová be sem kellett volna mennie eredetileg (német részen vágányzár miatt volt így). Rosenheimben szétakadt a 2 vonat és irányváltás után indultunk meg újra Ausztria felé. Sajnos a késés miatt neccessé vált az átszállás, 16:08 körül álltunk meg a buszt kifarolni láttam az állomás előtti buszállomásról, intettem neki és ezek után szerencsére visszasorolt a busz a balra kanyarodó sávba és visszajött az átszállókért, voltunk legalább 5-6-an. Fél órát kellett volna várni a következő buszra, de azért mégis jobb haladni! Magyarországon is így lett volna ez? Kétlem. 17:05-kor szálltam le Ischgl Merhzwackhaus nevű központi megállóban a városban. Több próbálkozás után egy hotelben jutottam pecséthez, majd a főút alatt átbújva egy kis szerpentinek rész után az északi irányú hegyoldalon elértem az erdőhatárt. A szép fenyvesben a zsákomat az egyik fenyőnek támasztottam, majd elindultam felfelé az ösvényen. A hangulatos, de meredeken emelkedős ösvényen hamar felértem a keréknyomhoz, majd az elágazáshoz (útjelző tábla és a környezet segített felismerni), a hol az út a szállásról június végén rommá ázva és fájós térdrel este 10 után felvett. Még mentem egy kicsit egészen a Madlein patak hídjáig, ahol az ösvény felfelé indul meg a hegyre tovább. Itt már bőven lefedtem a hiányzó részt, de jó volt a tájat nézni és gyors léptekben cucc nélkül haladni.

1. Ischgl-ben fordul a busz, a túra viszont indul
2. Ischgl észak felől az erdő széléről nézve
3. itt vett fel az szállásról az úr kocsival, amikor június végén a Doppelseescharte felől viharverten ideértem
4. kicsivel feljebb tekintetem megpihent a domborzaton, majd visszafelé indultam el

Visszafele kitérőt tettem a térképen is jelzett közeli házhoz, a faházat az útról nem látni a fenyők takarásában, különösen tetszetős volt egy a ház mellett álló forrásból táplált fűthető dézsa. Hát igen, ezek tudnak élni, grillező a ház sarkánál volt hagyva. A hosszú élet titkához azt hiszem a pihenés milyensége és mélysége is nagyban hozzájárul. Visszatértem a zsákomhoz, majd a városba és a 18:56-os busszal indultam vissza Kappl-ba.

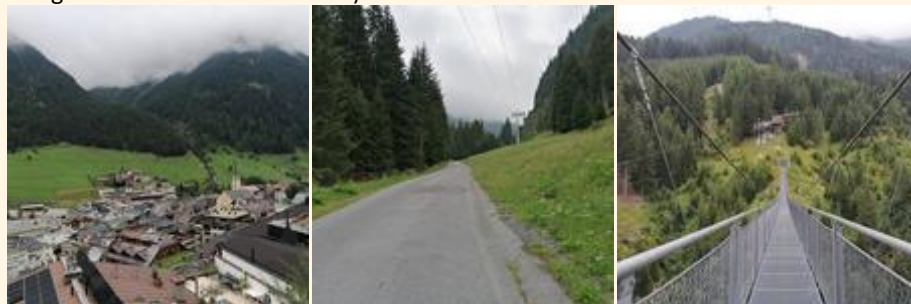
Ugyanaz a sofőr tért vissza (közben megjárta a Bielerhöhet), így az első ülésre ülve (covid után azért örülök ennek a lehetőségnek) váltottunk pár szót. Meresztgette a szemeit a túraterveimen és az eddig lejárt szakaszokon. Kappl központjában leszállás után megnéztem a Spar nyitvatartását, holnaputánra nem ártott tisztázni ezt, nem kizárt a napközbeni részleges bezárás pár órára, de itt szerencsére nem élnek ezzel. Pár perces séta után értem el az itteni fix szállásomat, a Haus Mahren-t. A vendéglátó hölggyel már visszatérő vendégként köszöntöttük egymást, ezúttal a 2018-ban megismert alagsori szobát kaptam, amely teljesen meg is felelt nekem. Még az ágy is nyikorgós volt, mint odahaza, de amúgy minden szempontból hibátlan hely, az ára természetesen tiroli szintű, de így nézve az olcsóbb kategória.

5. lakosztályom Kappl-ban

Egy kis segítséget kértem és kaptam a túrabotom hegyeinek rögzítésére, így a tulajdonosok fia lekísért a műhelyükbe, ahol sikerült egy-egy csavarral rögzítenem az előző túra során a Sonnblick gerincen talált botok végeiből kibányászott hegyeket. Fogalmazunk úgy, hogy elsőre elég tartósnak tűnt a megoldás, de sajnos azzal nem tudtam számolni, hogy a használat során először a bal, majd az 5. napon a jobbos bot hegye is az átfúrásnál kettétörik az igénybevétel miatt. Végül a 6. napra mindkettőt sikerült a terepen elhagynom (nem, nem tudtam megelőzni azzal, hogy előre kiszedem, mert kézzel nem jött ki, a csavarok kontraanyáinak lazításához, meg nem vittem a hegyre fel szerszámot). Ezek után kiválogattam a szatyornyi cuccot amit nélkülözni tudtam 2 napig (ruhák, erősebb naptej, lakáskulcs, stb)majd az esti rutin után ledőltem aludni.

Ugyancsak 6:35-kor szólt az ébresztő, az utolsó napot leszámítva nem is állítottam ennél sokkal korábbra ébresztőt a túra során. Reggelizés után a buszmegálló felé vettem az irányt, majd az első busszal, amely csak 7:31-kor megy (milyen életritmus ez? Hát nem magyaros...), értem el újra Ischgl központi megállóhelyét. A tegnapi naphoz hasonló borult idő fogadott, az ilyen számomra a legjobb túraidő, természetesen eső nélkül. A páratartalom persze lehetett volna kevesebb, de ezzel nem tudtam mit kezdeni. A templom felé tértem le, majd megkezdtem a Fimba-völgyben/Fimbatal-ban vezető 20 kilométeres emelkedő lejárását. Az aszfalt hamar elhagyja az üdülővárost, majd durva emelkedővel kezdi a völgyi emelkedőt. Nem bántam, hogy nem tűz a nap, így is jócskán izzadtam a felfelé menetben a párás levegős időben. Egy kis gyalogos völgyhídhöz rövid kitérőt tettem, majd folytattam az utat felfelé. Először felvonók kötélpályája alatt haladtam át (pad, forrás, egy nagyobb szikla jópofa hegymásztót szimbolizáló fém pálcikaemberkével), majd egy felszálló, köröző, majd leszálló helikopter közeléből elhaladva érintettem a hangulatos Fekete-víz tavat (Schwarzwasser See), majd a Pardatscher tavat. Itt tértem le egyedül az aszfaltról. Kisütött a nap és jó pár órán keresztül így is maradt, jobbról tehát már láthatóak lettek az eddig ködbe vesző hegyoldalak és a csúcsok is egy idő után. Bodenalpe házai következtek, innentől kezdett el zavaró lenni a főleg biciklisek alkotta tömeges forgalom az úton (igen, eddigre az osztrákok is felkelnek).

6. másnap reggel ismét Ischgl-ben találtam magamat, ezúttal dél felé hagytam el a várost, tegnap kora este a szemben lévő hegyoldalban mozogtam, így bezárva a hiányzó rövid szakaszt a mostanival
7. megkezdtem a Fimbatal-ba vezető hosszú, 20 kilométeres, nem túl izgalmas emelkedőt
8. kitérő a függőhídhöz
9. a hangulatos Fekete-víz tónál
10. napsütéses rásegítéssel eltűnt a párás felhőréteg nagyja (később teljesen) a völgyből, háttében a Bodenalpe házai

Egy árnyékos helyen leültem a túrabotommal foglalkozni, majd a átkelem a Gampen felvonójának drótkötelei alatt, itt ért véget az aszfalt és jó minőségű apró köves burkolattal folytatódott tovább. Egy jobbos után átkeltem a Fimba patak felett, majd egy balos kanyar után lévő sziklánál leültem és bekentem magamat naptejjel, nem túl szívesen. A tömeges jelenlét egyre csak fokozódott, az úton továbbhaladva nem messze értem el a közeli almhoz vezető leágazást, majd a svájci határt. A határ átlépésére egy tábla figyelmeztetett, a régi vámház is a múlté már, mindössze egyetlen határkövet láttam az úttól balra. Tetszett ez a helyszín, az út továbbra is szelíd emelkedésben volt, jobbra a Turratsch Dadora majd a Turratsch Dadaint púpjai mellett haladtam el. Újabb patakátkelés következett, majd 13 óra után kicsivel értem el a Heidelberger hüttét. A 2264 méteren álló 2 emeletes méretes házba belépve kellemes légkör fogadott, a vendégtér is ízlésesen volt berendezve.

11. továbbhaladva a már csak földúton
12. osztrák-svájci határ, jobbra a vámház helyével
13. visszanézve a völgyre a Heidelberger Hütte előttről
14. Heidelberger Hütte, 2264 m magasságban
15. a ház belülről

Pecsételés után a ház mellett ülve ettem pár falatot, majd fél 2 után elindultam felfelé, 6 km-re és több mint 700 méter szintre volt még a hágó. Az első elágazásnál tábla figyelmeztetett rá, hogy a Zahnjoch felé vezető utat biztonsági okokból lezárták, a jelzéseket megszüntették. Már az osztrák oldalra több órával később visszatérve jó pár darab szomorú emléktáblával találkoztam, szóval erősen indokolt lehetett ez a lezárás. Először lankásabb majd erősebb emelkedő következett, hogy ezek után szinte el is veszthessek egy kis szintet: patakok összefolyásánál egy kis mélyedésbe léptem be, majd innen újra felfelé vezetett az út. A környékbeli hegyek a megszokottnál is kopárabbak voltak. A Foppa Trida (2547 m) elágazásnál (a hütténél is meg itt is szép

svájci útjelzők vannak) természetesen a Kronenjoch felé haladtam tovább. Itt már volt 1-1 eddiginél meredekebb lejtő, de összességében nem volt vészes. Az út melletti gleccser sem zavarta az utamat, pár éve még akár kényszerülhetett itt valaki felvenni a hágóvasat, de mára már ez a helyzet nem valószínű. A Curuna Lada 3079 méteres tömbje már bőven uralta a látóhatárt egy ideje, ennek aljában található a „Hibás Kronenjoch” (Falsches Kronenjoch), ahová $\frac{3}{4}$ 5-re érkeztem meg. A kitérés lehetőségével nem éltem, Svájc felé elég megkapó kilátásban volt részem a bal és jobb oldali hegyek között. Az igazi Kronenjoch innen kevesebb, mint 300 méterre van, szerencsére a napsütés ezúttal jól jött, szélben elég hűvös volt a hőérzetem a 2980 méteren található hágóban. A hágó kényelme egy padban kimerül, ám én inkább szélárnyékban ültem le egy kicsit. Erősen gondolkodtam a közeli Bischofspitze 3029 méteres csúcsának meghódításán, de inkább lebeszéltem róla maga, örültem, hogy a terveimben előirányzott időben sikerült ide felérnem.

- 16. immáron ösvényen tovább, jobbra a fent a már jelzett úton nem elérhető Zahnjoch látható a Fluchthorn oldalában
- 17. barátságos és kíváncsi mormota
- 18. Fimba-patak vízgyűjtőjénél
- 19. visszatekintve a holdbéli tájra
- 20. Kronenjoch, 2980 m

A hágó túloldalán megindulva lefelé a szép kilátásba a bal oldali gleccseres Nördlichen Augstenspitze ködfoltja zavart be, immáron a hágótól újra osztrák területen gyalogoltam. Lejjebb a sziklás terület után patakok összefolyása vált láthatóvá. A jobb oldali Krone 3188 méteres csúcsa távolról nem tűnt sziklamászó felszerelés nélkül mászhatónak. Szépen haladtam lefelé a holdbéli tájon, borult időben. Lassacskán elért tárult a szemközti hegyfalban lévő egyik kis hágó, a Getschnerscharte látványa, amely a másnapi kihívások közé tartozott már. A patakon átkelve nemsokára elértem a Finanzerstein (2476 m) nagy darab szikláját, amelynek rései kövekkel vannak kirakva és ajtó is található az így kiépített kis helyiségen. Belépve a spártai kis „fülkébe” egy pad és egy valószínűleg mormoták által kiásott nagy lyuk fogadott. Itt egy ember is eléggé kitekeredve tudna csak aludni, szóval odébbálltam. Az út lejtése folytatódott, majd 4-5 juhással találkoztam, akik a közeli magaslaton állva figyelték teheneiket, majd kicsivel később terelésükre indultak. A patak mellett vezető ösvényen értem el a napi úticélot, a Jamtalhüttét. A 2165 méteren elterülő, szintén emeletes házat 20 óra előtt 10 perccel értem el. Még volt időm szétnézni sötétedés előtt. Balra fent a Getschnerscharte szépen látszódott, ritka az ilyen „őszinte” hágó, ami már 700 méterrel lejjebből is simán látható.

21. a túra legmagasabb pontját jelentő hágóból lefelé nézve, innentől nem sok napsütés volt a nap hátralévő részében
 22. Finanzerstein bivakhelye
 23. nap is kisütött egy pillanatra
 24. Jamtalhütte, 2165 m, középtől balra a háttérben a hegyek közötti mélyedés a másnap érintett Getschnerscharte

Lejjebb sétáltam, a térképen szintén Jamtalhüttének jelzett épület zárva volt, ahogyan a hegyi mentők háza is. Még lejjebb haladva balra egy kis faház már szimpatikusabb volt az alváshoz, be is kopogtam a vele szemben lévő villanypásztorral határolt házba. Anya-lánya páros jött elő, akik mondták, hogy a kis faház a Jamtalhüttéhez tartozik, mint istálló, így nem valószínű, hogy ott tudok aludni. Azért meglátogattam az előtte kialakított forrást, majd visszatértem a házhoz. Belépve a főbejáraton a Sétálás által előjelzett hangulat fogadott: ember és fogyasztás hegyek. Ezen kívül a fotocellás ajtó és egyéb hasonló elemek nem tudom mit keresnek fent a hegyen. Pecsételtem, majd a recepciónál várakoztam. Pár perc alatt a vendégek kiszolgálásának hevében senkinek nem volt érkezése rá, hogy velem foglalkozzon, fel is húztam magam ezen és kitaláltam, hogy most már csak azért sem alszok a házban, keresek valami egyéb megoldást. Az ár a többágyas szobára 21 euró körül alakult volna (Alpenverein tagsággal), de, hogy lett-e volna helyük vagy sem, odáig ugye már nem jutottunk el. Kimentem a zsákomhoz, a hüttétől balra lévő kis kápolnát megfelelőnek találtam az alváshoz. Elmentem újra a kis faházhoz vizet tölteni és fogat mosni, visszatérve a zsákomhoz, már csak az alkalmat vártam, hogy feltűnés nélkül a kápolnába menjek. Persze pár perccel később pont a ház főnöke kérdezősködött tőlem fotózás közben, hogy hol alszok. Fogalmazunk úgy, hogy erősen furcsálta az ötletemet, de azzal érveltem, hogy egyszerű önellátó túrázó vagyok és Isten házában alvás nincsen megtiltva. Végül rám hagyta a dolgot, én pedig beköltöztem egy éjszaka erejéig a kis kápolnába. Szerencsére nem zavart senki, kipakoltam amennyire muszáj volt, a vacsorát kihagyva, hálócuccba öltözve a hálósákomba dőltem. Csak a céges telefonomon volt térerő, így azon nézegettem a másnapi menetrendet és időjárását. Fél 10-10 óra felé aludtam el.

25. egyszerű és nagyszerű fekhelyem a Jamtalhütte melletti kápolnában

Éppen nem fáztam, a reggeli világosságra ébredtem már az ébresztő megszólalása előtt. Felkelés, összepakolás után, indulás előtt az utolsó pillanatban elkezdett esni az eső. Rögtön kényszerpihenővel indult a nap, tudtam, hogy az ösvényen majd tiszta víz lesz a bakancsom a vizes növényektől. Ettem pár falatot kint, majd a kápolna belső írásait olvastam. Nagyjából fél óra után elállt az eső és végre el tudtam indulni a még csak éppen ébredező ház mellől. Lejtővel indított az út a Jam patak hídjához kb 2100 méter szintig kellett leereszkednem, hogy utána a bővíző patak felett átkelve tehének mellett elhaladva rögtön emelkedőbe forduljon az utam. Dél felé érdekes látványt nyújtott a gleccseres terület, a hegyeket ködsapka fedte. Sok-sok belógó növényt leküzdve jutottam egyre feljebb, a kisütő nap javította a hőérzetemet a 3 km alatt 740 métert emelkedő ösvényen. Jobbra/hátrafelé nézve a kisütő napban szép látványt nyújtott a Jamtalhütte és környékbeli domborzat, valamint a Jam-völgy szintén. A füves ösvényt hamarosan felváltotta a köves és sziklás terep, amely főleg a hágó előtti fél-1 km-en volt már húzóssabb, de 2,5 óra alatt felértem a hüttétől a 2839 méteren lévő Getschnerschartéba. Több mint fél napot térerő nélküli létem vége itt érkezett el, jó pár nem fogadott hívásos

sms zavarta meg az amúgy nagyon szép nyugati, északnyugati irányú kilátás élvezetét. Szépen látszódott a Bielerhöhe víztározója is innen, amely a napi úticélom is volt egyben.

26. Jamtalhütte kápolnája a völgy végében lévő 3000-sekkel és Jamtal gleccserrel

27. Jamtal

28. visszanézve a hütte irányába a kisütő napban

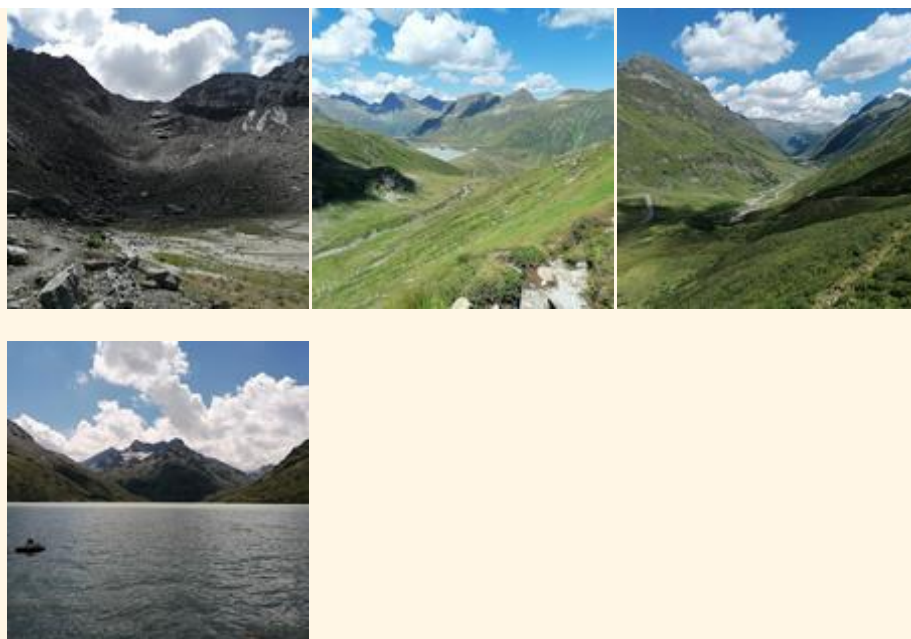
29. csakis felfelé

30. visszanézve a Getschnerscharte-ből a Jamtal felé

31. Getschnerscharte, 2839 m

32. a hágóból szépen látszik a napi úticélom, a Silvretta víztározó

Napi első túrázó voltam itt, utánam 2 páros érkezett. a „csúcs csoki” megevése, valamint némi ejtőzés után indultam el lefelé. Hát nem egy egyszerű út vezet innen le, örültem, hogy nem itt kellett felfelé mennem, lefelé haladva sem volt kevés idő a helyenkénti kézhasználattal is járó mozgás, valamint a kőről-kőre lépkedés sem. A sziklás terep vadsága lefelé haladva egyre csökkent, a hágóban engem beelőző két leányzó a Wiesbadener hütte felé tért le, én pedig a patakon átkelve haladtam a Bielerhöhe felé. A patak melletti irányt innentől egy jó darabig tartottam, szemből két páros érkezett csak, láthatóan a Wiesbadener hütte a környék egyik fő attrakciója, a turisták fősodra arrafelé tartott. A Runder Kopf oldalában megláttam immáron sokkal közelebbre a Bielerhöhe víztározóját, innen leereszkedve (balra látszódott a völgyi út a Wiesbadener hütte felé) értem el a patakátkelés, majd váltottam keréknymra. Itt már újra többen jöttek szembe, főleg biciklisek (ezúttal is szigorúan akkumulátáros rásegítéses darabokkal, hagyományos biciklit tegnap és ma sem láttam), 13 óra után 3 perccel értem el a Silvretta víztározó, egészen pontosan Silvretta Stausee névre hallgató tó melletti utat, mely már Vorarlberg tartomány területén fekszik. A vízhez csak a tó végénél lévő horgászok által elfoglalt részen lehetett lemenni, ezt meg is tettem, nem volt éppen meleg a vize.

33. vissznézve a hágóra, nem éppen "kislányos" a terep
 34. közeleg a Silvretta tó és ott elterülő Bielerhöhe szelíd nyerge
 35. Paznaun-völgy vége, vagy ha úgy tetszik kezdete látható
 36. Silvretta Stausee a háttérben gleccseres 3000-sokkal (Silvrettahorn, Piz Buin túrák kiindulópontja)

Továbbhaladva elmentem egy csónak vízrebocsájtó alkalmatosság előtt, másik oldalon emberek és parkoló autók tömege. Zavaróan nyüzsgő volt a hely, a Silvrettasee cölöpházás étterme mellett elhaladva érkeztem meg a buszos parkolóhoz, ennek széléről már leláttam a Madlenerhaus felé, de a rendelkezésre álló negyed órát kevésnek találtam az oda-vissza legalább 1 kilométeres kitérőnek, így a pecsételést másnapra halasztottam. A 13:38-as buszra bőven volt érdeklődő, felszállva a sofőr kérdése meglepően ért: kifizettem az útdíjat? Hát nem. Honnan jöttem? A hegyekből. Utána intett, hogy üljek le, de látszott, hogy csak azért engedi el a dolgot, mert rendes. Elindultunk lefelé, a szép Paznauntal itt ér véget, de most oda haladtam lefelé. Kitértünk a Zeinisjoch háza felé is, na mondom ezért tart ez a 30 kilométeres út egy óráig. Szűk úton haladtunk sokáig, jelentős autós és biciklis forgalom mellett, nem irigylem az itt dolgozó sofőröket. Az útdíjfizető kapuhoz érve mondta a sofőr, hogy itt 4,5 eurót kell fizetni. Ezen azért meglepődtem, az előző túrán egy másik sofőr mondta, hogy a Glocknerstraße használata 3 euróba kerül, gyanítom többet is „tud” mint ez a Silvrettastraße. Tehát: nem elég a hagyományos jegyet megvenni (nekem a Klimatickettel nem kellett), hanem meg kell fizetni az útdíjat is...ez olyan, mintha a Budapest-Salgóterti buszjáratra az M3-ason megállva az összes utasnak meg kéne váltani a matricát. Persze ahányszor utazik az ember, annyiszor 4,5 euró a sarc. Örültem, hogy megúsztam ezt, azért elég vastag a bőr az út tulajdonosának a képén, hogy erre a szűk útra ilyen drága és ilyen feltételű bejárást szab meg. Ezen kívül örültem, hogy nem terveztem még több Kappl irányú logisztikát innen, ugyanis a fél órás követésű menetrend a Schruns felőli oldallal csatlakozással (természetesen a nyugati oldalon is megvan az útdíjas játék), kissé megerőszakolva de lehet kiadott volna még egy éjszakát Kappl-ban. De szerencsére más logisztika mellett döntöttem. Galtür-ben teljesen tele lett a busz, bőven lettek álló utasok is, durva, hogy a fél órás követés ellenére ekkora igény van. Szinte mindenki a szállásokon hozzáférhető Silvrettacarddal utazott, szállásadómtól később megtudtam, hogy jövőre teljesen megszűnik ez a lehetőség. Kappl-ban 14:42-kor szálltam le, rögtön be is mentem az Intersportba hegyet nézni a túrabotomra, természetesen nem volt nekik olyan fajta. Második koppanás a pizzéria bezárt állapota volt, egy másik szoba jöhető kajálda pedig 4-kor nyitott csak. Elég morcos lettem, mivel már jócskán készítettem magamat az uzsonnára, ami így halasztódott. A Sparban bevásároltam, majd a szállásomra tértem. A nagyon meleg és füledt időt, a szinte menetrend szerint érkező eső váltotta fel, örültem, hogy sikerült így összelegőznom a logisztikát, megnyugtató volt a szakadó eső zárt helyről nézni. Hiába csak 8,5 kilométert mentem ma, azért nehezemre esett felkelni, de a szerettem volna normális meleg ételt enni, így 17 óra után kimentem a kiszemelt kifőzdébe. 2019-ben amikor befejeztem az 1-es után a 2-es kötetet is, akkor ugye elmaradt aznap este a rántott hús evés, na most végre eljött az ideje: 9,9 euróért rendeltem Wiener Schnitzelt steak krumplival, melyet nagy örömmel fogyasztottam el, közben megint esett egy kis eső.

37. kellemes érzés a szállásról nézni a menetrend szerint érkező esőt

38. gasztronómiai percek rovat: Wiener Schnitzel vacsora Kappl-ban egy kis esővízes "rásegítéssel"

Visszatérve a szállásomra, a szállásadó hölgygel, Ulrikével beszélgettünk egy jó fél órát, az útdíj után szóba került asz osztrák és magyar politikai állapot, melósok helyzete. Az útdíjat csak az emelt kategóriás Silvrettacarddal lehetett volna elkerülni (a gyalogláson kívül), de 45 euróért nyilván nem terveztem ilyesmit venni, szóval nagyon úgy tűnt, hogy másodjára benyelem az útdíjat. Ezek után visszavonultam a szobámba, pakolás, fürdés után az ágy felé vettem az irányt. Kellemes volt végre egy kevésbé húzós napot beiktatni a túra közepére, ez nem volt elhanyagolható szempont az élményfaktornál.

A második naphoz hasonlóan 7 óra előtt már a reggelizős asztalnál ültem, étkezés és fizetés után (2 éjszaka 82 euró volt), indultam el a szállásomról és a központból a 7:31-es első busszal indultam meg vissza a Bielerhöhe felé. Útközben váltottam pár szót a sofőrrel, egy távoli arab országból érkezett Ausztriába, nem lehetett egyszerű az életet elkezdenie az otthonától ilyen távol. Hiába próbálkoztam a Kappl-ból hozott számlával a fizetős utas kapunál, ki kellett fizetnem a 4,5 eurós díjat. Azért érdekes lehet ezt behajtani egy tömött buszon, tele utasokkal. Szép reggeli fényekben telt az út, majd érkeztünk meg a végállomásra. Pár képet csináltam a víztározóról, majd lefelé vettem az irányt. A parkolóban a hegyekbe készülő klettersteig szettbe öltözött emberek beelőztek a lejtős úton. A közeli Madlenerhaus egy kis szintvesztéssel érhető el, a mellette lévő faházak a hadsereg tulajdonát képezik. A nagy gáttal szemközt fekvő háznál szerencsém volt, mert csak 11-kor nyitottak, de a tulaj éppen 9 előtt érkezett meg. A sikeres pecsételés után ettem pár falatot, majd elindultam. Tudtam, hogy déltől megnő a veszélye az esőnek, de 14-15 órától szinte biztosra jelezte az előrejelzés a csapadékot. Újra erős napsütés vette kezdetét, átkeltem az Ill folyócskán, ami itt még csak egy kisebb patak. Innen indult meg a Seelücke-re vezető hosszú emelkedő.

39. másnap reggel a Silvretta víztározó melletti parkolóból tekintettem lefelé, balra a leghátsó ház a Madlenerhaus

40. irány a Saarbrücker Hütte!

Elég nehezen sikerült felvennem a ritmust így már a 4. nap elején, de végül azért bemelegedtek az izmaid. Hepehupás terepen haladtam az első komolyabb emelkedőig, jobbra észak felé egyre inkább kezdett kibontakozni a takarásból a Vermunt Stausee (víztározó). Patakátkelés után a Tschifernella oldalában haladva egyre feljebb értem, a soron következő ház, a Saarbrücker Hütte láthatóvá vált. Érdekes volt a sziklán nyugvó ház látványa, elsőre nem is volt teljesen világos a hozzá vezető út, de ez végül meredek, de problémamentes volt. Egy kis tónál szintvesztés következett a házhoz vezető kanyargós keréknyomig, majd rátértem a már említett meredekebb ösvényre felfelé. A ház alatt sziklamászók gyakorlatoztak, fél 1 előtt érkeztem meg borult időben a házhoz, 2538 méteres magasságban.

- 41. észak felé hamarosan megmutatta magát a lejjebb fekvő Vermunt víztározója is
- 42. a kép jobb széle felé a sziklákon látható a Saarbrücker hütte, a terep ismét vadulni kezd
- 43. Saarbrücker Hütte, 2538 m
- 44. kilátás észak felé a háztól

Pecsételés és kérésre víztöltés után haladtam is tovább a szép fekvésű háztól. Azért az látszódott, hogy komoly forgalma van, ezúttal sem voltak ott kevesen, pedig hétköznapi kora délután volt csak. A régi útvonal járhatatlansága miatt a Kromerlücke-Schweizer Lücke irány helyett (amely lezárásra került) a Seelücke felé kell a Plattenjoch hágóját megközelíteni. Rövid ideig újra kisütött a nap a sziklás terepen, majd újra meredekebben emelkedett az ösvény egészen a 2770 méteren lévő Seelücke hágójáig. A kissé vad terepen lévő keskeny hágóban svájci határt jelző nagy tábla, határkő és egy kis sziklapárkányon álló bivakház volt.

- 45. Seelücke következik, amely balra fent sejtethető, jobbra a közelebbi mélyedés a Kromerlücke, amelyet a korábbi, mára megszünt útvonal érintett
- 46. kilátás a Seelücke-ből a svájci oldalra
- 47. Seelücke, határtábla, határkő, bivakház, jobbra a Kromerlücke látszódik
- 48. visszanezve a Saarbrücker hütte felé, balra a hegy oldalában vezetett a régi útvonal
- 49. Kromerlücke közelebről nézve, jól látható a leerodált szerpentines ösvény a kis hágó alatt

Egy előttem haladó sporttárs a földön fekvé pihent, én a határköre ültem le ejtőzni egy kicsit. Szép volt a kilátás a svájci oldal felé, balra a Seegletscher jégtakarója és a sziklás csúcsok uralták a látképet, nyugat felé is szépek voltak a csipkék, de aggasztó felhők közeledtek. Megnéztem a kis bivakházat, jó volt, ha az este itt ért volna, akkor esélyes, hogy letáborozok, de mivel csak 13:30-ra járt az idő, így természetesen mentem tovább. Indulásomkor érkezett meg a földön fekvő srácnak a 3 ismerőse, köztük egy levegőt sem vevő, folyamat beszélő csajjal. Én már láttam a felhőkön, hogy itt gond lesz, lehetőségekhez képest minél alacsonyabban és később akartam a hideg zuhanyt megkapni, így a fákkal kissé megerősített úton elindultam a hegyoldalban lefelé. Nagyjából 5 perccel később el is kezdett esni az eső, pár perc múlva fel is kellett vennem az esőkabátomat. Jókora zuhé támadt, a földön fekvő srác, aki szintén a Tübinger Hüttébe tartott ismerőseivel együtt beelőzött, nem sokkal később a másik 3 ember is beelőzött, semmi kedvem nem volt másokat kerülgetni. Az út levitt a Seelücke utáni sziklakiszöggelés (Westliche Kromerspitze oldala) utánig (Seetal, 2570 m, útjelző tábla), itt szerencsére elállt az eső. Az ösvény ismét emelkedésbe kezdett. Egy sziklakatlanból meredek, láncos úton értem fel a 2728 méteren lévő Plattenjoch-ba. A hágó területe abszolút nem volt vészes, talán még bivakolásra is akadt volna alkalmas, közel sík rész is. Az esőkabátomat levéve láttam, hogy a hátamon az ing tiszta víz, így cipzáros felsőrészre váltottam át, úgy voltam vele, hogy a hátralévő 1,5 óra 1,8 kilométerét már kibírom ebben is. Ettem pár falatot, majd kíváncsiságból megnéztem a Sétalós által említett bivakházat. A konkrét hágótól a régi útvonalon nagyjából 100 méter után egy szikla oldalában található faház egészen korrektül sikerült. Elgondolkoztam, hogy itt maradok éjszakára, de a másnapi távhoz nem hiányzott ez a 1,5 órás plusz, ezen kívül víz sem állt rendelkezésre a közelben. Ezen kívül el tudtam volna képzelni az alvást itt, azt már csak később a Tübinger Hüttében tudtam meg, hogy éjjel 2 fok volt a bivaknál.

50. megjött a "várva várt" eső, szerencsére csak fél órára

51. visszanézve a Seetal-ra és a svájci hegyekre a Plattenjoch előtti láncos részek környékéről

52. Plattenjoch, 2728 m

53. lefelé nézve a Tübinger Hütte felé a hágóból

54. Plattenjoch közelében lévő bivakház, jó időben és felkészülten menő lehet itt éjszakázni

Visszatértem a zsákomhoz és megkezdtem a leereszkedést. Korábban néztem is, hogy az előttem haladó 3 ember miért megy ilyen lassan, hát hamar rájöttem: az úton a köves törmelék, csak egy vékony réteget alkotott, egyre többször pillantottam a sziklák között a jeget: a Plattengletscher maradványát nem kerüli el az út, a túra során ez volt az egyetlen hely, ahol felmerült a hágóvasam kivétele a táskámból, de végül nem volt rá szükség, lehetett haladni a törmeléken és a sziklákon. A jeges részt elhagyva a szokásos nagyobb sziklák a haladás során egyre kisebbé váltak és a lejtő is kezdett megszélesedni. Biztos ami biztos alapon egy alkalmas helyen mosakodtam a patakban (ezt nagyon jól tettem), majd a Skijoch alatti cikk-cakkos részt küzdöttem le. A hütte egyre közelebb került hozzám, már csak a ház mögötti sziklás rész volt hátra, amikor annak közepén elkezdett csöpögni az eső. Nem akartam rövid idő alatt a cél előtt 150 méterrel ronggyá ázni, így visszavettem az esőkabátomat és így értem el a 2191 méteren fekvő hüttét. A ház sarkánál kezdett rá az eső, jókora köddel társulva, ez az időjárás meg is maradt a nap hátralévő részére is. Nagyon nagy szerencsém volt az idővel, hogy kibírta a célig és csak ¼ 5-kor kezdett el ömleni az eső, néha ilyen is lehet. Ekkor még nem tudtam, hogy ennek

a szerencsének másnap meglesz a böjtje, egyelőre örültem, hogy elértem a napi úticélot a beígért rommá azás nélkül. A főbejáratnál ültem le egy kicsit, majd pár perccel később bementem, a vendégtérnek kellemes atmoszférája volt, a cserépkályha tűzéhez közeledve jól esett kezeimnek a meleg. Július végén, ez a magyar időjárás tudatában furcsának tűnhet. Előjött a hütte főnöke, egy talán még nálam is fiatalabb srác, akinek előadtam, hogy szeretnék egyedül aludni és ehhez van matracom és hálósákam is. Szabad szoba már nem volt (ilyen pocskék időben is közel teltház volt!), csak a lágerben lett volna hely, de a srác magától megmutatta a félkész winterraumot és mondta, hogy itt aludhatok egyedül. Normál esetben ez nem opció, de a kedvemért kivételt tett, ezúton is nagy köszönet a segítségéért! A lambériás sarokban elhelyeztem a matracomat, hálósákomat a kölcsönkapott 2 db takarót is szépen elhelyeztem, hogy kényelmes legyen. Fent az emeleten az egyik láger folytatását képező hálóteremben lévő konnektornál tudtam tölteni a telefonomat.

55. a kövek alatt megmutatkozik a Plattengletscher, szerencsére hágóvas elővételére nem volt szükség

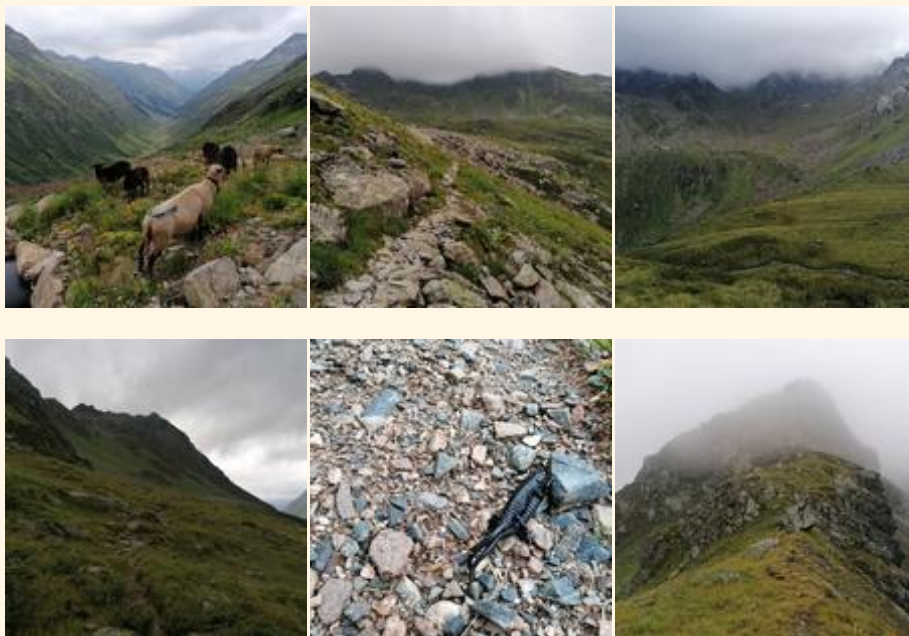
56. Tübingen hütte a láthatáron

57.-58. Tübingen Hütte kívülről és belülről, hangulatos hely, 2191 m

59. fekhelyem a Tübingen Hütte félkész Winterraum-jában, jól éreztem magam itt!

Ettem, majd a korábbi útmutatás alapján találtam a téterőt, ismét csak a céges telefonom működött. Fogat mostam, majd visszavonultam a winterraumba, bezártam magam mögött az ajtót és jó korán, fél 8 körül ledőltem vízszintbe. Jobb ötletem nem volt, nézegettem a Zentral hátralévő útvonalának térképét a telefonomon és kiszúrtam, hogy bizony lesznek még ilyen fizetős utas részek a Zillertali Alpok környékén, meg máshol is, mint amilyen ma reggel volt. Sőhajtottam, de nem tudok ezzel mit kezdeni. A vendégtértől egy fal választott el, egy szellőzőcsövön átszűrődtek bőven hangok, de végül 22 óra környékén el tudtam aludni.

Forgolódásokban gazdag, de nem rossz alvás után ébredtem a reggeli fényekre. Masszív párás idő volt kint, legalább már az alacsonyabb részeken köd nélkül. Összepakolás és pár falat után fél 8-kor el tudtam indulni. Az „L” alakban leforduló oldalgerinc egyik pontján, a Mittelberg oldalában található Mittelbergjoch-ig 2,5 km volt hátra, nem nehéz terepen, de már éreztem, hogy a mára tervezett 22 km-rel el leszek egész napra. A Mittelbergjoch után a következő hágó nem messze található, onnan pedig hosszú ereszkedés Gargellen falujáig, hogy onnan újra 1000 méter szintet mászva, majd még egy kis hullámszög után érkeznek meg a Tilisunahüttébe, ahol reményeim szerint tisztálkodás és normális alvást szerettem volna elérni, sajnos a valóság teljesen másképpen alakult. De most vissza a túra elejére: az előző nap a Plattenjoch-ból meglátott vámházhoz egy nagyobb kőhalmazon átkelés után érkeztem meg. A kis kitérőt a rákezdő eső indokolta, a házikó rozoga előterében vártam ki az eső végét, nagyjából fél óra kényszerszünetet tartva. Az előtér bivakolásra kb egy személy részére alkalmas, azonban vizet nem találtam, a vízcsövek (esővíz) teljesen le vannak burkolva. A Tübingen hüttéből, amely tőlem jobbra szépen látható volt még, nagyjából velem egyszerre indultak el 3-an, a fél órás előnyt sokáig sikerült is sokáig tartanom. A füves hegyoldalban vezető ösvényen egy romos házat mellőztem, majd patakátkelés után kezdte el adagolni a szinteket a hegy, nem volt vészes emelkedő, de nekem már az 5. napon nem esett annyira jól, de nem sokkal később negyed 10 felé felértem a 2415 méter magasan lévő Mittelbergjoch-ba.

60. reggeli Garneratal (északi irányú völgy a háztól), legalább ezt is láttam köd nélkül

61. irány újra a hegyek felé

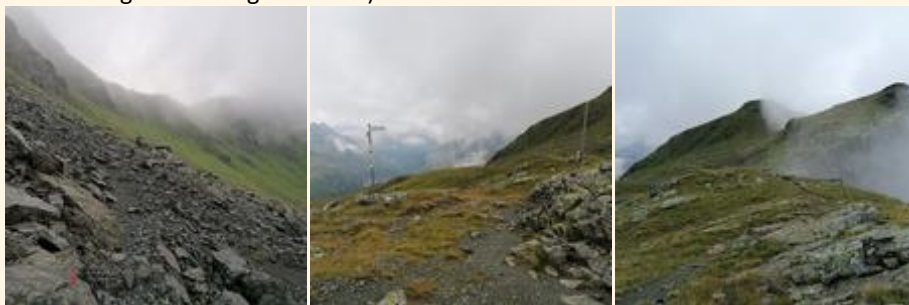
62. visszatekintve, a Tübinger Hütte még jól látható a távolban

63. ismét felfelé

64. párosodó fekete szalamandrák, nem mindennapos látvány

65. Mittelbergjoch, 2415 m

A továbbhaladás iránya felé szinte azonnal elhúzták a függőnyt, ködben kezdtem meg a rövid ereszkedést. A rövid láncos rész után többnyire sziklák között gyalogolva értem el a következő emelkedőt, ami már a nem messze lévő Vergaldner Joch-ra vezetett fel. Itt már hosszabb láncos részek voltak, a vizes sziklákon nem is bántam egy kis plusz biztonságot. A Vergaldner Joch, 2515 méter magasan fekvő nyergébe felérve (inkább nyereg jellegű nyitottabb hely, mint hágó jellegű vad és szűk) Gargellen felé már eloszlott a köd. 9:50-re járt az idő, inget cseréltem, mivel az eddigi háta ismét teljesen vizes lett (nem az esőkabát ázott be, hanem az izzadságot és a párát ennyire lefojtja az eső ellen amúgy hatékony nejlonkabát, ha nem szakad el éppen, ha valahol megfeszül mozgás közben).

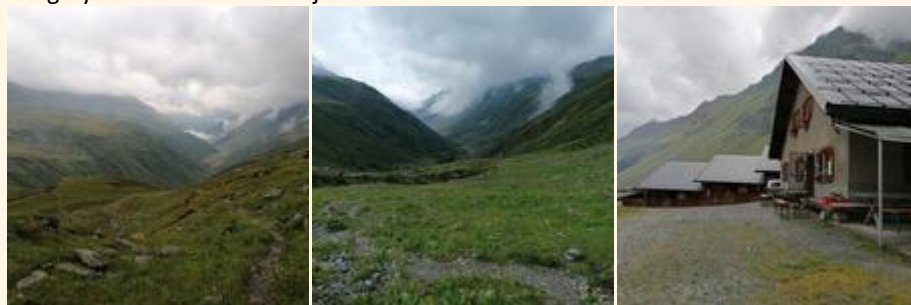
66. oszladozik a köd a Vergaldner Joch előtt

67. Vergaldner Joch, 2515 m

68. "ködhatár", érdekes légköri viszonyok kellenek hozzá

Minimális kalóriapótlás után megindultam lefelé, Gargellen felé nem voltak túl biztatóak a felhők. Szelíd, de viszonylag hosszú lejtő vezetett le a Rotbühel (nem összekeverendő az 1. kötetben a Planneralp előtt lévő 2019 méteres Großer Rotbühellel) elágazásához 2233 méteren. Szemben egy szép kis kőház, feltételezem pásztorszállás volt látható, én viszont jobbra fordultam a patak irányát követve a völgybe. Ismét rákezdett az eső, először csak szakaszosan. Jobbról félig egy szikla alatt egy kőház állt, de nem mentem oda, folytattam az utamat a szélesedő völgyben, kezdtek utolérni a hűtéből utánam jövők (hát igen, akinek nem az 5. napja nagyzsákkal..) és egy esőfelhő is közeledett szemből. Elértem a keréknyomot, hamarosan két fiatal lány jött velem szembe, majd a mögöttem közeledő 3 ember előzött be. Pár perccel később az eső komolyan rákezdett és tombolt is legalább negyed óráig. Egy 3 tagú család szintén beelőzött (valószínűleg egy másik útról érkezve), az apukán semmilyen esővédő cucc nem volt. Szinte rommá ázva érkeztem meg a Vergalde Alpe házaihoz. Egy

esőbeállóba húzódva ejtőztem egy jó fél órát, zoknit cserélve, talpbetétet szárítva, bakancsaim vizét szennyes alsógatyával felitatva kicsit újra nőtt a komfortérzetem.

69. lefelé vezet az út a Vergalda-völgybe
70. tovább a völgybe, szemből eső érkezik
71. Vergalda Alpe házainál

A maradék szemerkélő eső is elállt, negyed 1 után továbbindultam. Pár száz méter után a legelőkön tehének mellett elhaladva kisütött a nap és brutális páras meleg idő lett. A szép völgyet két oldalról bőven 2000-es hegyek határolták, melyek közül nem is mindegyik látogatható: bizonyos területek egész évben, némelyik részlegesen le van zárva a látogatók előtt, tudtam meg kicsivel később egy tájékoztató tábláról. A jelzés egy rövid időre egy mára már ösvénnyé vált régi keréknyomra terelt, majd újra az eredeti útra tértem vissza, mely rövidesen aszfaltra váltott. Gargellen Vergalda településrésze előtt az út jobbra tér le az aszfaltról, majd a Vergalda patak hídja után szép fenyvesben ereszkedve közelíti meg a(z) (üdülő)falut. Egy-egy ház már mutatkozott a patak túlsó oldalán, majd a Schafberg felvonójánál érkeztem meg Gargellenbe. Hát őszintén szólva másképp képzeltem el a helyet: a csendes és nyugalmas kép helyett felvonók, kocaturisták, kirándulók jelentek meg a zsákfaluban, régebben biztos, hogy egy világvégi hely lehetett. Azt már napokkal korábban tudtam, hogy a helyi bolt 12-15 óra között zárva van, a mellette lévő pizzériát néztem ki étkezésre, nem akartam 3 óráig várni a boltra, már előre tudtam, hogy a hegyre újra visszakapaszkodni egy jócskán elhúzódo művelet lesz és nem akartam este 9 után érkezni a kinézett szálláshelyre. Néhány lépés után botlottam bele egy garázsajtóra rögzített étlapkínálatban, amely a szomszédos Marmotta panzió éttermébe invitált. Rövid tanulmányozás után úgy döntöttem, hogy itt fogok ebédelni, így le is ültem a kissé hevenyészetten összeállított kerthelyiségi asztalok egyikéhez és egy Wiener Schnitzelt rendeltem. Ezzel egy időben derekasan leszakadt az ég, ömlött az eső. A napernyők alól kilátszó székek és az asztalrészek kíméletlenül megáztak, akárcsak mellettem is, össze kellett húznom magam, hogy szára helyen maradjak. Az ebéd finom volt, 15,4 euróért nem is számított itt drágának. A szomszédos asztalok is szinte mind foglaltak voltak, a rossz idő ellenére is érkeztek gyalogosan, biciklivel enni, inni.

72. tovább a völgyben, immáron jó minőségű földúton
73. tetszetős fenyvesben Gargellen határában
74. érkezés Gargellen-be

75. ismételt gasztnómiai percek, ezúttal is szigorúan esőben fogyasztva

Ismételt zoknicserre után elindultam, mivel pecsételni nem tudtam, így a központban néztem meg a lehetőségeket (1423 m). A lehetőségek elég szűkösek voltak, először egy közeli puccos kávézóban próbálkoztam, majd a bezárt boltoknál, amelyek egy „magas-tátrai”-ra emlékeztető építészetű háromszög alakú emeletes ház aljában voltak. Egyedül a Gargellner Stoba, az előzőleg kinézett pizzéria volt nyitva, de itt sem mutatkozott nagy készség a pecsételésre és nem is volt szimpi a hely, nem bántam hogy a kerthelyiséges étkezést választottam. Utolsó próbálkozásként a 4 csillagos Hotel Madrisában próbálkoztam, úgy voltam vele, ha itt sem, akkor marad az igazolókép, az időm jócskán fogytán volt. Szerencsére a régiesen berendezett hotelben egyből tudtak pecsétet adni, eddig is az volt a tapasztalatom, hogy a komolyabb szállodákban az átlagnál műveltebb a személyzet, így nem kell hosszan magyaráznom, hogy miért kérek egy túra igazolófüzetébe pecsétet. $\frac{3}{4}$ volt már mire a kisütő napban keletkező párás időben megindultam felfelé és ezzel kezdetét vette a nap és a túra legnyűgösebb része, ezt már a tervezésnél tudtam, hogy az 5. nap közepe után már nem fog jól esni az 1000 méter szint. Az üdülőfalú házait hamar elhagytam, majd ösvényre váltva a Rongg pataknál lévő klettersteig kezdetéig haladtam. Itt 2 hölgy akik korábban beelőztek, öltöztek be a klettersteig szettbe, elmondásuk szerint az ő napi céljuk is a Tilisunahütte volt, mindhárman kifejeztük abbéli reményünket, hogy nem fog esni az eső. Ebben a várakozásban szerencsére egy kis záport leszámítva nem is kellett egyikünknek sem csalódnia, azonban másban nekem hamarosan elég nagyot sikerült, de előtte még hátra volt egy pár órás felvonás. A patak hídja után következik a klettersteig beszálló része, alatta feltöltöttem a maximumra a vízkészletemet és elindultam felfelé. Szuszogató cikk-cakk ösvény után még az erdőben maradva érkeztem egy elágazáshoz, ahol a felfelé haladó keréknyom volt a nyerő, így érkeztem meg a Ronggalpe faházaihoz. A vendéglátóhely jó forgalommal üzemelt, azonban én egy kicsit az ösvény melletti ücsörgés után mentem tovább.

76. Gargellen központjában áll ez a mindenek, nem túl szép háromszög alakú épület, akár Ótátrafüreden is állhatna a csorba-tavi szálló kistestvéreként, 1423 m

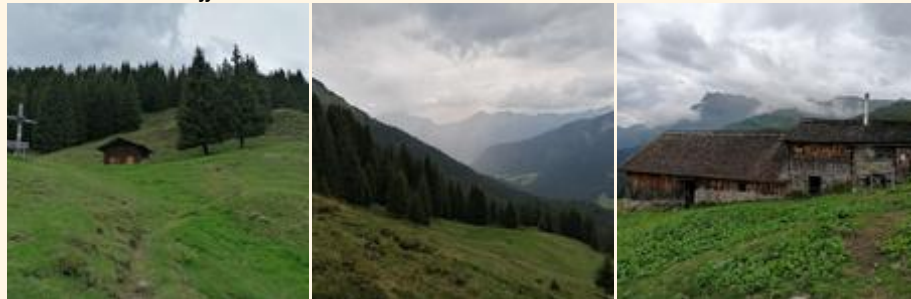
77. Rongg patak szűk sziklás szurdoka

78. Gargellen madártávlatból

79. Ronggalpe házai

A rét után újra erdőbe léptem, majd a Röbi patak keresztezése után egy pár lépéses kitérőt a Miorama furcsa oszlopaihoz, majd nemsokára megritkult az erdő és füves széles nyiladékokban kellett egyre feljebb haladnom 1600-ról 1900 méterre a Felső/Obere Robialpe faházához. Sűrűn meg-megállva lassan haladtam, egy érkező záport pedig egy vadászles védelmében vészeltem át. Az erdőhatár felett lévő, szép fekvésű Obere Rőbialpe kissé már viharvert faháza zárva volt (1913 m), itt ejtőztem egy kicsit majd szintben haladtam tovább a következő elágazásig. 1900 méterről egy hosszú emelkedő vezetett tovább a soron következő hágóba, a Sarotlajochba. Először nagyobb bokrok és kis fák társaságában az út mellett, majd füves és sziklás részekén vezetett az utam. A táj szép volt a délutáni napsütésben, egyre feljebb haladva egyre többet mutatott a távoli tájból is, azonban én már elég nyűgös és fáradt voltam, alig vártam már, hogy átjussak az emelkedős részen

és végre lepihenhessek. Már-már a meleg zuhany gondolatát kezdtem ízlelgetni, reméltem, hogy a Tilisunahüttében is normális hozzáállással fogok találkozni és egy meleg fürdés után ledőlhetek pár órára valahova. A végtelenített emelkedő serpentine után nem sokkal végre felértem a 2389 méteren lévő Sarotlajoch-ba, cirka 4 óra hossza alatt a faluból, 18:45-re. A túra során itt már harmadszorra léptem át a svájci határt újból, hogy nemsokára a következő hágónál ismét Ausztriába térjek vissza. A már készülődő naplemente sugarai jól estek, a feltámadó szél (amely szinte az összes hágóban jelen van) rontotta a hőérzetemet, fel is vettem a hosszú ujjú felsőmet.

80. a túra során sokadikára is felfelé vezetett az ösvény

81. vadászlesen várakozva a közeledő esőre, háttérben balra a Schruns feletti Kreuzjoch (2398 m) látható, amely 2-es kötetbeli helyszín

82. Obere Röbialpe szebb napokat is látott nagy faháza, 1913 m

83. háttérben már látszódik a Sarotlajoch nyerge, odaérni nem volt egy két perces mutatvány

84. visszatekintve a nyereg előtt

85. borús naplemente a nyeregből újra Svájc irányába nézve, 2389 m

Egy kis kalóriapótlás után indultam tovább a határon fekvő Sarotlaspitzen csúcsa alatt a hegy oldalában. Tőlem lejjebb a hegy lefutásánál legelő volt, belegendoltam, hogy az alpesi pásztorok élete sem lehet egyszerű. Balra nyugat felé a közelebbi és távolabbi svájci hegyek, szemben a Wiss Platte szürke tömbje uralta a látóhatárt. Bő 20 perc múlva a 2354 méteres Plassengenpass-nál tértem vissza immáron véglegesen Ausztriába, ez a hágó már nyereg jellegű, elnyújtott formájú volt. Tetszetek a naplemente fényei által kreált színek, ahogyan megindultam lefelé. A közeli kőház sajnos bivakra teljesen alkalmatlan: zárt és ereszt nélküli. Az érdekes, kissé karsztos tájon haladva jó pár hullámvasutazás után érkeztem meg a Grubenpass alatti emelkedőhöz, néhány lépéses meredek emelkedő következett a 2241 méteres kis hágóba (vicces amikor papíron lefelé megyek, aztán mégis vannak benne szintek, ez elég gyakori dolog), amely szintén a svájci határon terült el. Csak úgy még egyszer átléptem a határt pár lépés erejéig, ki tudja mikor lesz rá újra alkalmam, majd visszatértem az útvonalra. Tetszetős bivakház állott a szűk kis hágóban, egyetlen hiányossága csak a vízlelőhely hiánya volt, amúgy szívesen maradtam volna itt, de közeli Tilisunahüttétől komfortosabb éjszakázást reméltem és reggelre sem hiányzott a fennmaradó durván fél órás út pluszba.

86. Sarotlajoch, 2389 m és környéke egy visszapillantás erejéig
 87. kőomlásos rétek felett haladtam el
 88. a karsztos Wiss Platte szürkés tömbje
 89. Plassengerpas, 2354 m, visszatérés véglegesen Auszriába
 90. esti hangulatos fények
 91. Grubenpass a bivakházzal, 2241 m, szerencsére bivakházakkal jól el van látva a környék

Így egy kis lejtő után haladtam tovább az egyre fogyatkozó fényekben. Egy ösvénytől nem túl távoli, térképen nézett alvási alternatíva ötlete egy zárt és szem előtt lévő kőház formájában kútba esett (ehhez nem is kellett közelebb mennem, távolról is nyilvánvaló volt), így mentem tovább a közeli Tilisunasee-t tápláló egyik patakon átkelve a már csak pár lépésre lévő Tilisunahüttéig. A 2208 méteren fekvő házhoz érkezve (20:55-kor) az már kapásból látszott, hogy szombat este lévén elég sokan vannak, a zsákomat a bejáratnál raktam le, majd a teraszról csináltam még pár képet a fogyatkozó fényekben.

92. közeledés a napi úticélmot jelentő házhoz
 93. kilátás észak felé
 94. Tilisunahütténél, 2208 m

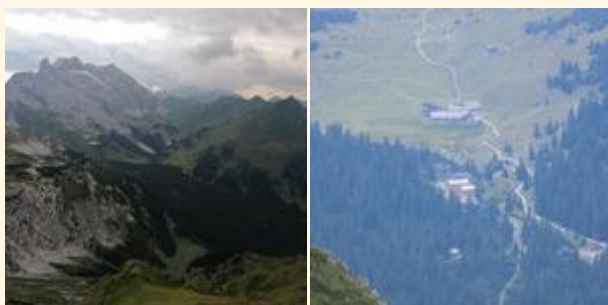
A házba lépve jobbra az emeletre vezető lépcső, balra átlósan a Trockenraum ill. a földszinti szobák, egyenesen pedig az előtérben keresztül a vendégtér volt megközelíthető. Szépen levettem a bakancsomat az előtérben, először egy kopasz férfi, majd egy szemüveges nő szólított meg, már ekkor elkezdték a jajveszékelést, hogy nem foglaltam előre. Mondtam, hogy én egy önellátó túrázó vagyok és nincsen ezzel gond. A vendégtérben elég sokan voltak, pecsételés után léptem a pulthoz, hogy megbeszéljem a továbbiakat. A sorrend ugyanaz volt, mint az előbb: először a kopasz magas férfi, majd a szemüveges nő, aki mint kiderült a ház egyik főnöke közölte velem, hogy ők mennyire teltházon vannak most. Tucatnyi alkalommal futottam ebbe már bele, nem estem kétségbe, eddig is volt mindig valami megoldás (ha legkésőbb nem is, elalvás előtt, mint a Starkenburger hüttében). Nem elhanyagolható tény, hogy ezúttal nem szabad szobát szerettem volna, hanem csak egy fedett helyet az ajtón belül, tehát nem vártam semmilyen fogyasztást ingyen. A pénztárgépnél álló fiatalabb hölgy még hajlott volna valami megoldásra miután előadtam, hogy én csak egy benti vízszintes helyet akarok, de a főnököt köztötte az ebet a karóhoz: se trockenraum, se vendégtér, se sehol, vagy veszek egy helyet a matracágyra vagy kint alszok...mondtam, hogy én idegenek között nem tudok aludni (és nem is akarok, másképpen minek cipelném a motyót a mobilitáshoz) és kint meg hideg van (július végéhez képest tényleg hűvösnek számított az este). Erre azt mondja, tudja, hogy hideg van, némi gúnnal fűszerezve. Még pár érdektelen félmondat elhangzott, majd aki ismer tudja, hogy engem sem kell féltetni, fogtam magam és visszavettem a bakancsomat és kiléptem a házból. Ilyen embertelen, bunkó, lekezelő és rugalmatlan hozzáállással még nem találkoztam a hegyen sehol még...mivel volt nálam matrac és hálózsák, így nem hagytam magam megzsarolni. Eddig elképzelni sem tudtam, hogy egy magashegyi menedékházból konkrétan kiküldenek, azt hittem ilyen sosem történhet meg...de megtörtént és nagyot csalódtam ebben a helyben és sajnos úgy általában rendült meg a bizalmam, pedig rengeteg normális és korrekt ház van a hegyekben (elég az előző estére és a Tübinger hüttére gondolni, ahol tényleg nagyon rendes volt mindenki). Egyszerűen hihetetlen volt, hogy ahol 100-120 ember elalszik, ott nem maradt volna hely még egynek, tulajdonképpen bárhol ahol

lehet: trockenraum, folyosó, pince, bármi. Szomorú volt abba belegondolni, hogy a fogyasztói társadalom és a pénz világa ide is felért már, szerencsére ez a hely csak egyike azoknak, amik még kisebbségben vannak a rendes és normális, bakancsos túrázót szolgáló házakkal szemben. A terasz alatt lévő kb 3 méter hosszú járatban végződő ajtót már az érkezéskor kiszúrtam, még viccesen bele is gondoltam, hogy itt is aludhatnék, nem gondoltam, hogy negyed óra múlva élesedik a helyzet. Az éjszakai hűvös miatt aggódással vegyes dühvel ágyaztam meg a legalább fedett helyen, nagyjából minden szóba jöhető ruhadarabot magamra vettem: 2 zokni, íjéger alsó, hosszú nadrág, rá rongyszatyor a lábaimra, kívülről a hálósák végére zacskó, hogy ne távozzon a talpam felől a hó olyan könnyen ki. Felülre 4 réteg került: póló, garbó, kapucnis felső, céges farmerkabát és persze még a hálósák. Fejemre téli sapkát vettem fel, majd még némi telefonozás után kissé össze-összehúzva magamat aludtam el a 2208 méteren fekvő menedékház alatti ajtónál. Ennek nem így kellett volna lennie, de nem rajtam múltott. Meleg zuhany is elmaradt „érdeklődés hiányában”.

95. éjszakázáshoz készülődés a ház alatti "kapualjban", ennek nem így kellett volna lennie...

Szerencsére a rendkívüli szettem kiállta az éjszaka próbáját, 5:20-ra állítottam vekkert, előtte kezdett már el fájni a vállam, szóval fent voltam már. Beugrott az esti szituáció újból, így a vérnyomásom ismét megugrott, lendületesen pakoltam bele a zsákomba a reggeli félhomályban, majd néhány magyaros, nem túl halk félmondat kíséretében hagytam magam mögött ezt a pöcegödör helyet. A túra utolsó jelentősebb emelkedője a 2346 méteres Fekete-nyeregbe (Schwarze Scharke) vezetett vezetett fel. Izmaim átmelegedésével arányosan tudtam lejjebb vetközni, a szép kilátást nyújtó nyeregből (szinte karnyújtásnyira volt már a Lindauer hütte és a mögötte lévő már ismert hegyek) már a szokásos rövid ujjú ingben és rövid nadrágban tudtam továbbmenni.

96. reggeli fényekben hagytam magam mögött az amúgy szép helyen fekvő, de bőven feledhető házat

97. pár lépés és a Fekete-nyeregbe/Schwarze Scharke, 2346 m értem

98. visszatekintés a nyeregből a Tilisuna tóra és a domborzatra

99. előttem a más oly ismerős táj: Három Torony/Drei Türme, Lindauer Hütte, Öfapass és a többi

100. Lindauer Hütte és az Obere Sporaalpe egy zoom távolságra már csak

Először a Verspala sziklás oldalában haladtam egyre lejjebb, majd a Bilkengrat végtelenített szerpentin lejtője alatt kereszteztem lefelé a szintvonalakat, majd értem el az erdőhatárt. Rasafei patak keresztezése után az út a hegy oldala alatt tekereg, egy szemből érkező csoportnak nem felejtettem el beszámolni a Tilisunahütte

élményeimről, hadd adják csak tovább, a következő szemből érkezőnek is elmondtam a sztorit, ha már úgy jött ki a lépés (honnan jövök, hova megyek kérdések). Elértem az erdőt és már csak egy pár száz méter hosszú emelkedős szakasz hiányzott hozzá, hogy összeérjek a 2018-ban és 2020-ban újra bejárt Schruns-Feldkirch szakasszal. $\frac{3}{4}$ 9 körül be is csatlakoztam a Schruns külterülete felől érkező keréknymba, a túra lényegi része ezzel véget is ért. Szemből érkező 3-as csoport női tagja kérésemre meg is örökített az útjelző táblával, ahogyan tartom a 3-as kötetet. Jó érzés volt ideérni, innentől már See im Paznauntal-tól Feldkirch-ig a lépteim a 3-as kötetben folyamatossá váltak.

- 101. a Bilkengrat végtelenített szerpentinjei következnek
- 102. leérve a sziklafal mellé, a fenyőerdőben már negyed órányira volt a cél
- 103. visszanézve a Bilkengrat-ra
- 104. elértem a Lindauer Hütte előtti elágazást (kb. 1700 m) a 3-as kötet felől! Fantáziáimat erről a szakaszcól végre konkrét élmények váltották fel.

Leraktam az útjelzővel szemben a zsákomat, majd felsétáltam a Lindauer hüttébe, hogy egy lehetséges Schruns irányú fuvar kilátásairól érdeklődjek. A ház teraszán én hölgy a személyzet részéről beszélgetett két férfival. Az egyikük egy bő 50-es úr mondta, hogy fél 12 felé megy lefelé a városba, addig üljek le, egyek-igyak. Megköszönve elhárítottam az elsőre komolytalannak tűnő ajánlatot, egyéb nem lévén el is köszöntem. Miközben mentem vissza a zsákomhoz, az szomszédos Obere Sporaalpe felől egy platós terepjáró haladt el a közeli úton, sajnos már futva sem értem volna utol az egyetlen kínálkozó reális lehetőséget. Bosszantó volt a helyzet, de természetesen nem láthattam előre a dolgot, így a zsákomat újra a hátamra vége elindultam a Schruns határában található Latschau víztározó felé, ahol menetrend szerint 11:41-kor kellett buszra szállnom. Eleinte a keréknymon, majd egy-egy helyen a 2-es kötet útvonalán haladva vágtam le az út szerpentinjeit a rezsimenetem során. Az „akksim” már eléggé merülőben volt, 1400 méter környékén egy padon ücsörögtem egy kicsit. Lefelé haladva egyre több gyalogos, de főleg biciklis haladt felfelé, felébredtek a népek. Természetesen a Fimba-völgyben látottakhoz hasonlóan csak újfajta akksis kerékpárokkal nyomták az illetők a menetet. A Vollsporaaweg és a 2-es kötet elágazása előtti padon is leültem egy kicsit, megmondva a frankót, nem esett már jól a gyaloglás. Újra felkeltem és néhány lépés után a 2-es kötet útvonalát elhagyva lefelé indultam, szinte ezzel egy időben egy lassan haladó kocsira lettem magam mögött figyelmes: az idősebb úr volt az a Lindauerből, aki megállás után szó nélkül fel is vett! Hát nagyon jókor jött az úr segítsége, aki Reinhard néven mutatkozott be. Kocsival is komoly táv volt hátra még a útból, 2 km-rel arrébb átültünk egy másik kocsiba a parkolóban, majd úgy értük el a víztározót Latschauban. Hát elég necces lett volna idáig gyalogolnom, de szerencsére így ez a kérdés már tárgytalan volt.

105. Lindauer Hütte, a túrárnak "rendes" végpontja, 1744 m

106. rezsimenettel lefelé

107. kedvenc nézőpontom a már kétszer bejárt Schruns-Lindauer Hütte szakaszból

108. így már bizony könnyebb! Latschau víztározója Reinhard kocsijából fotózva

Megbeszéltük a Tilisunás élményeimet, az úr is nekem adott igazat. Szépen elértük Schruns-t, majd Tschagguns megállójában szálltam ki és köszöntem meg a fuvarosnak a Lindauer Hütte beugrós szakácsának. Pár perc múlva jött is Bludenz felől egy Talent motorvonat 11:20-kor, így unatkozás helyett inkább elmentem Schruns-ig, majd onnan Bludenz-be.

109. Schruns a láthatáron, mögötte a Kreuzjoch (2-es kötet) magasodik

110. Talent motorvonat érkezik Tschagguns-ba Bludenz felől

111. ugyanez a gép nem sokkal később Schruns-ban, innen hazafelé vettem az utat

Bőven volt átszállási idő a 12:30-as bécsi Railjetig, melyen a bécsi főpályaudvarig utaztam. Bécsben átszálltam egy másik „jetire”, majd Bécsújhelyen a 19:37-es vonattal utaztam Sopronba. Mivel még bőven este 10 óra előtt voltam, így bőven belefért a Kfc-ben vacsorázás, majd ezután tértem haza autóval.

Alapjáraton megértő, türelmes és rugalmas ember vagyok, de a Tilisunahüttében történtek jócskán kiverték a biztosítékot nálam, nem vagyok egy vamzer típus, de hazafelé a vonaton írtam egy panaszlevelet az Alpenverein-nak. Bő egy hét múlva jött a rendkívül „komoly” válaszuk: nem gyengén védték a mundért, a hütte személyzete szerintük tökéletesen csinált mindent és én írtam le valótlanul a dolgokat...megjegyzem képeket is csatoltam időadatokkal együtt a bejelentésemhez, de ez sem győzte őket meg. Álláspontjuk szerint értik, hogy nomádabb módon akartam megoldani az alvást (egy másik mondatból meg pont az jött le, hogy nem értették meg igazán a főleg morális alapú problémámat) és akkor kb keressek egy bivahthelyet...hát ez szép, hogy itt tartanak ezek 2022-ben és továbbá arról is felvilágosítást kaptam, hogy gazdasági és piaci alapon működnek ezek a házak. Hát nem mondjátok, pár hegyi házban megfordultam már...szóval a legfőbb gondomra (a bármilyen megértés és rugalmasság nélküli kizavarásra) semmilyen erkölcsi „jóvátételt”, bocsánatkérést nem kaptam. Természetesen majd amikor a másik szekciójuk küldi a jelvényt és mellé a kitöltött önkéntes adakozásos szelvényt, akkor nem fogok erről a levélváltásról és hozzáállásról megfeledkezni. Visszaírtam annyit, hogy objektívebb válasza számítottam és külön megköszöntem, hogy kérésem ellenére a nevemet és

mail címemet a hűttével megosztották (konkrétan nekik is csatolták a válaszukat, na persze, hadd hízzon csak a májuk!) velük. Azért egy szép Google értékelésre futotta, a szabad véleménynyilvánítás jegyében, azt nem lehet csak úgy törölni, mint egy facebook bejegyzést.

Ettől függetlenül egy szép túra volt komoly teljesítménnyel, csak ez az utolsó napi alvás árnyékolta be a hangulatomat. Remélem, hogy a Tilisunahüttében és korábban más helyeken tapasztalt negatívumok (Gafadurahütte: pénz nélkül nincsen csapvíz sem, Hannoverhaus: fizessek 2 liter csapvízért 2 eurót, megjegyzem mindkét hely kényelmesen elérhető kocsival és bővízű környéken is állnak) csak egy-egy, a nagy számok törvényéből adódó kivételek és a fősodor továbbra is a rendes és normális helyeké marad a jövőben is.

Zentralalpen: Heiligenblut-Matreier Tauernhaus (2022. szeptember 6.-9.)

Az augusztusi hónap kihagyása után szeptember első felében ismét készülni kezdtem a következő szakaszra, ahogyan elterveztem. A mapy.cz szerint 58,3 km-es távot (előtte telefonról 61-et írt, na de a nagyságrend egyezik) 4 nap alatt terveztem lejárni. Szállások terén alapvetően bivakos megoldásra készültem, ennek megfelelően már komolyabb ruházat és dupla hálózsák is bekerült a nagyzsákomba. Sajnos az időjárás előrejelzés nem volt éppen kedvező: az első, keddi napra 0-10, szerdára szintén 0-10, csütörtökre és péntekre egyaránt 10-20 mm közötti esőt jeleztek. Kedden pont belesétáltam volna az esőbe a meteoblue szerint, szerdán délután volt félnivalóm, csütörtökre a túra javát igyekeztem 12 óra előttré igazítani és az egyik házban kivárni a délutáni esőt, péntekre pedig a hegyek és a magasabb részek elhagyásával számoltam a csapadék érkezéséig. Egyébiránt más helyre nem akartam már menni (felmerült az 1. kötet második bejárásának befejezése is), mivel kitaláltam már korábban ezt a Großglockner alatt vezető túrát, így reméltem hogy minél kevesebb esővel megúszom, ez végül is aránylag sikerült.

Hétfői ügyes-bajos okmányirodai és szolgáltatói ügyintézés után nem túl kipihenten, 4:20-kor ébredtem kedd hajnalban. Az autót Sopronban raktam le, még láttam az 5:47-es indulásra készülődő 5047-es motorkocsikat a peron mellett, de én ráértem a 6:09-es Sopronkeresztúr-Bécs vonattal menni, így is lett volna 17 percem Bécsújhelyen átszállni. Na de a technika ördöge ezúttal kicsit beleszóltni látszott a történetbe, kis híján a csatlakozás is veszélybe került: Sopron-határ közötti útátjárók használhatatlansága, valamint egy menetrenden kívüli neudörfl-i ellenvonatra várás miatt mindössze 3 perc maradt az átszállásra, de szerencsére bőven sikerült a 131-es Railjetet elérnem, melyen Villach-ig utaztam. A reggeli ködös, borult időt felváltotta a napsütés, de én főleg szemhéjaim belső felét nézegettem az út során. Villachban gyorsan bementem egy boltba zsemlet, párizsit és almát venni, majd már a peronon várakozó Klagenfurth-Frankfurt 112-es számú EC-re szálltam fel. Furcsa volt, hogy nem volt mozdony a vonat elején, de ekkor még nem kellett aggódnom, időben volt minden. Azonban pár perccel később a vonat utastájékoztatójában közölték, hogy egy meghibásodott kocsit kell a vonatból kisorozni, amely 15-20 perc késéssel fog járni (alapból áll a vonat 18 percet Villachban, nem értem miért nem lehetett ez idő alatt ezt megcsinálni). Emiatt buktam Spittal-Millstätter See állomáson Winklern felé a csatlakozást, le is szálltam a levegőtlen EC-ről, majd a lienzi személyvonatra szálltam fel, ezzel tudomásul véve 1 óra 20 perc később érkezést Heiligenblutba és ezzel párhuzamosan az előjelzett esőbe való totális belesétálást. Mérgeződésem nem segített a helyzeten, viszont legalább az eredeti útirányt tartani tudtam némi menetrendi keresőzés után: Spittal állomáson leszálltam és a tervezettnél egy órával későbbi 12:47-es busszal indultam el Winklern felé. A logisztika Obervellach, tűzoltóságnál tartalmazott egy átszállást (13:25-13:33), amely gond nélkül sikerült. Tetszett az új útirány, időben is ugyanott voltam, mintha Lienz felé mentem volna, de ugye arra legutóbb már jártam. Winklern-ben le sem kellett szállnom, ugyanis az Obervellach felől érkező buszt fordult Heiligenblut felé be (14:09-14:28). A napsütést egyre inkább borús égbolt váltotta fel, 14:56-kor sikerült leszállnom Heiligenblut Roßbachbahn felvonójának alsó állomásánál.

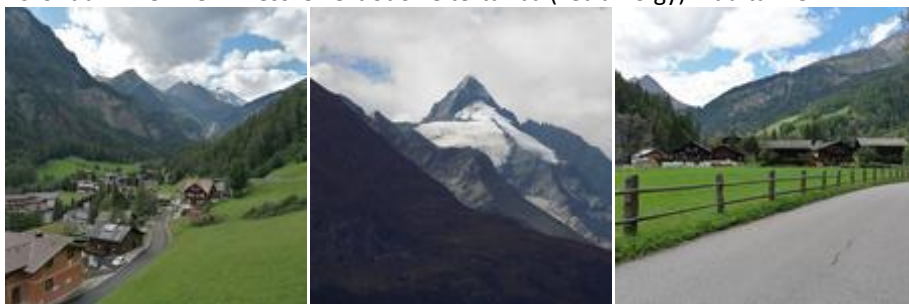

1. Wörthersee látványa sosem okoz csalódást

2. Spittal állomáson átszállás, az új cityjet motorvonatok már meglehetősen unalmasan hatnak, már majdnem Ausztria minden villamosított vonalán lehet velük találkozni

3. érkezés Heiligenblut-ba

Turistából ezúttal sem volt hiány, visszasétáltam a Nationalpark Lodge megállóhelyre (ez csak visszafele megálló, a másik irányban nincsen hely megálló részére az úton), ahol júliusban a Zittelhaus felől érkezve megszakítottam. Pár képet csináltam a templomról és faluról valamint a környezetéről és belevágtam a túrába. A lejtős út járdáján haladtam egészen a Möll patak hídjáig, napsütés is egy-egyszer megmutatkozott, majd Heiligenblut Winkl részébe értem, amely egyben a falu legszebb része is volt. A Gössnitz patak hídjá után vette kezdetét aszfaltról földútra váltva a helyenként piszkosul meredek keréknyom, amelyen kicsivel 1300 méterről kezdtem el magamat felküzdeni a hegyre. Jókorá szuszogató emelkedők után jutottam egyre feljebb a szerpentin úton, az eső 16 órára jelzett idejében már bőven benne voltam, de szerencsére egy csepp sem esett szerencsére, a nap hátralévő részében sem. Ezt a napot megnyertem, nagyban rontotta volna a túrakedvemet az eső. 1554 méteren Bruchetalm faházaitól kissé arrébb egy férfi vadászlesre szögelt létrafokokat, kalapálása messzire hallatszott. Nem sokkal később megritkult az erdő és csodálatos kilátásban volt részem a hátam mögött lévő Hoher Sonnblicktől a Moderecken át egészen az előttem elterülő Ferenc József magaslatig (Kaiser Franz Josefs-Höhe) és a környékbeli 3000-sekig. Tetszett a magashegyi panoráma! Nemsokára megérkeztem a fák között lévő Trogalm-ra (1862 m). A kissé komor szürke kőháznál és mellette lévő fa tárolónál sem volt egy talpalatnyi fedett hely sem alváshoz, ezt sejtettem már Sétálós kolléga tavalyi elmondásai alapján, viszont ő tavaly és jócskán hosszú etap után a közelben keresett és talált alvóhelyet, én viszont az innen nem messze kezdődő Leitertal-ba (Létra-völgy) indultam el.

4. Heiligenblut, a központ után, egy kis lejtő következik
5. osztrák országcsúcs közelebből
6. Winkl, a falu (kisváros?) lehangulatossabb és legélhetőbb része
7. sorompó után komoly emelkedő következett
8. kilátás északkelet felé a Bruchetalm-tól: a háttérben a 2-es kötet magashegyi útvonalának necces része fut közel féltucatnyi 3000-est útbaejtve (+ 3000 méter alattiakat is), remélem egyszer sikerül bejárnom majd!
9. kilátás dél/kelet felé
10. Hoher Sonnblick közelebből, az idei szezon nagyon markáns élménye számomra ez a hegy az első gleccseres szakasszal együtt
11. kilátás észak felé, a kép bal szélénél a Ferenc József csúcs épületei
12. Trogalm, nem a bivaolók törzshelye

A bővízü Leiter patak hídján átkelve és balra fordulva szuszogtató emelkedők után az erdőhatár elérése után megszelídült az emelkedő és egy vízerőmű után egész kellemesen lehetett haladni a naplementében. Még napszemüveg is kellett, ki gondolta volna ezt néhány órája! Pár lépés után érkeztem a Leiteralm túloldalt álló, látszólag eléggé elhanyagolt faházához, a hátam mögött lévő földbe vájt kőházat néztem meg alvási szempontból, de nem játszott a hely. A naplemente jócskán tartott már, a szakaszhátárt jelentő Salmhüttéig nem akartam felmenni, semmi hangulatom nem volt az összegyűlt és zörgő emberekhez, meg úgy voltam vele, ha már cipelem az alvós motyót, akkor használjam is. A Glorer hütte felé kiágazó ösvény közelében találtam a térképen még két épületet, még ezekben bíztam. Nem sokkal később egy bukkanó után láttam meg a Leiter Ochsenalm épületét, melyre fényképezővel ráközelítve elég jó lehetőségét láttam az alvóhely megtalálásának. Közelebb érve a 2161 méteren lévő Ochsenalm-hoz ledobtam a táskámat, majd szétnéztem az épületnél: természetesen a zárt helyek vagy zárva voltak vagy telepakolva (fészker), eresz alatt szűkösen lett volna hely, a cuccaimat elkülönítve. Viszont volt egy lassan folydogáló vízü forrás a helyen, így erős B tervnek jó volt, de zsák nélkül felmentem a következő bukkanóra szétnézni, amelyről már rá lehetett látni az általam kinézett elágazás környékére.

13. Leitertal kezdete

14. Leiteralm közelében

15. Leiter Ochsenalm a láthatáron

A Glorer Hüttés ösvény felett láttam egy kőházat a távolban, de nem derült ki, hogy van-e ott valaki vagy sem, továbbá a fedett helyre sem volt garancia a közben szürkületbe fordult estében. Már az előbbi épület szűkös eresze szavaztam, amikor megfordulva a hegy oldalában egy istállót vettem észre. Közelebb érve a ránézésre tehenes istállóhoz a ganét leszámítva sokkal jobbnak tűnt fedettsége miatt, mint az Ochsenalm szűkös eresze. Az épület hátsó részében pedig sikerült találnom egy kis tároló helységet, melynek deszkáján pont elfértem, így szerencsésen megszületett az alvóhelyem helyszíne! Sokszor rácsodálkoztam már pl. Sétálós bátorságára ebben a témában, amelyből szinte mindig pozitívan jött ki, hát ezúttal én is mertem meglépni a dolgot és szerencsésen találtam is alkalmas helyet! Visszatértem a zsákomhoz, felcipeltem az Ochsenalm házához, ahol a forrás hideg vizében fürödtem, majd vacsoráztam. Itt még volt térerő is.

16. esti hangulat az Ochsenalm-nál, visszanézve kelet felé, ahonnan jöttem

Negyed 9 felé cuccoltam át a közeli istállóba, ahol lepakolás és a fekhely megcsinálása után este 9 körül le is tudtam dőlni, megfürödni és jóllakva, három réteg ruhában. Ez igen! Hát sokkal jobban éreztem magam, mint egy hüttében, itt legalább egyedül tudtam lenni, zavartalanul. Nyugalmamat eleinte egy szúnyog, majd az éjszaka során pár alkalommal egy mozgolódó egér zavarta, ezt leszámítva nyugodtan tudtam álomra hajtani a fejemet.

Ráéreztem, hogy a fedett hely az igazi, éjjel volt egy zápor, széllal társulva jól eláztathatott volna odakint, de szerencsére csak belülről hallgattam a zajokat. 5:20-ra húztam vekkert, összekapakolás és reggelizés után negyed 7 körül indultam el. Hamar odaértem az előző este már tárgyalt elágazáshoz: bebizonyosodott, hogy a legjobb

helyen aludtam, ugyanis valamivel közelebből a kőháznál nem volt fedett rész, még ereszt sem, a másik épület pedig a kint legelésző tehenek beállója volt, ami szintén felejtős lett volna. A felfelé tekeredő ösvényen, hátam mögött szép napkeltében volt részem, egyenesen a Sonnblick irányába. A markáns hegyre már az igazolófüzeteim 2016. novemberi megvásárlása után a neten keresgélve is figyeltem, a júliusi túrámon a nehézségén és szép panorámáján túl itt történt meg az első gleccseres hágóvasas túráim is, szóval jó emlékeket őrzök a hegyről, szívesen megnézem amikor csak feltűnik a horizonton. A reggeli napfényben 8 óra előtt pár perccel érkeztem meg a 2638 méteren álló Salmhüttéhez.

17. napkelte előtti percek, kelet felé visszanézve, háttérben jobbra a szálláshelyemül szolgáló istállóval

18. felkelt a nap

19. Hoher Sonnblick a napkeltében, igen, nehezen tudok betelni e szép hegy látványával

20. érkezés a Salmhüttéhez, 2638 m

A rossz időjárás előrejelzés miatt alig volt 1-2 ember házban a személyzetén kívül, jó idő esetén bőven teltház lehet a hely, mivel a ház mögött tornyosuló sziklás hegy a Großglockner, Ausztria legmagasabb csúcsa. Az emeletes ház mellett még van egy kisebb melléképület is emeletes ágyakkal, de szerintem nyáron jó időben még kint is aludhatnak emberek a szabad ég alatt az „alaptáborban”. A csúcs éppen ködben úszott, de az alatta lévő Erzherzog Johann hütte szépen látszódott, amely innen bő 3 órás út és már gleccseres gyaloglás is van az útvonalon. A szép hegyi környezet igazán magával ragadó, szépen látszódott a hegykoszorúban nyugat felé nézve a kis lyuk a csipkék között, a Pfortscharte, ahová innen tartottam. A hütte kint cigiző főnökével váltottam pár érdekes mondatot: egy csapat már reggel 4-kor elindult innen a Glocknerre, amely 5 órás út innen. A hegyi vezetés nem kötelező, de ajánlott, az ára szerinte nagyon olcsó, szerintem annyira nem: 3 fő esetén 250 euró/fő, 2 fő esetén 330, egyedüli delikvensként pedig 570 eurót kell fizetni a hegyi vezetésért, amely tartalmazza a felszerelést (hágóvas, jégcsákány, kötél, beülő, sisak) bérletét is. A hegyi vezetést Heiligenblut-ban vagy Kalsban lehet megrendelni, fizetni is ott kell érte, a hegyi vezető pedig vagy itt, vagy a szomszédos Stüdlhüttében várja a csúcsot meghódítani igyekvőket. Ezen kívül mivel nem láttam sem keréknyomot, sem pedig kötélpályát, így rákérdeztem a hütte kiszolgálására is. Adta magát a válasz: helikopter, valóban borsos áron: évi 2-3 alkalom ára 15-16 000 euró. Ehhez azért jó pár korsó sört kell csapolni, meg jó sok vajás kenyeret adni és sokan kell hogy ott aludjanak, hogy ez megtérüljön. A Glockner közelsége pedig szerintem garancia is rá, hogy ez a ház bőven meg fog élni a továbbiakban is. Pecsételés és pár fotó után továbbindultam, lejtő következett, majd végre egy patakmeder környéki sziklás részen ráláttam rendesen a Glockner csúcskeresztjére (a Salmhütte előtt láttam egy pillanatra, de akkor még azt hittem egy másik szomszédos hegyet látom) és le is ültem a kellemes napsütésben fotózni meg gyönyörködni a csúcsban. A Nagy-Csengőtt jelentő Glockner markáns csúcs igazán szép látványt nyújtott, pár perc várakozás után tudtam képeket lőni a csúcsról is a pár pillanatnyi páramentes időben, csúcsmadarak is kivehetővé váltak a készült képeimen. Továbbhaladva léptem át Karintia és Kelet-Tirol határát, majd az ösvény hamar emelkedni kezdett, a soron következő elágazás után az emelkedés egyre fokozódott a 2828 méteres hágó felé. Visszanézve látszódott a Leiertal, amin keresztül feljutottam idáig, a ház is persze, meg az északi irányú Schwertegg oldalában látható kőfülke is, mely a régi Salmhütte volt 1883-1929 között, a mostani már a harmadik ilyen nevű építmény a környéken és lassan 100 éve szolgálja a turizmust.

21. Pfortscharte a Salmhütte felől nézve

22. Glockner egy karnyújtásnyira

23. csúcstámadók a Glockneren, szépen látszik a 3798 méterén álló csúcskereszt is, előtte pedig a mászás egyik legdurvább pontja, az Obere Glocknerscharte (3756 m) is szépen kivehető

24. visszatekintés a Salmhüttére és a Leiertal felé

25. a sziklába vájt régi Salmhütte maradványai

Kőmorzsalékos rész után érkeztem meg a Pfortscharte hágójába 9:41-kor, nagyjából terveim szerint. A szép kilátás ellenére a hűvös helyen csak szükséges ideig tartózkodtam (fotózás, kis ücsörgés, nagyobb kaja helyett csak csokit fogyasztottam) a túra legmagasabb pontján, majd a nyaktörő lejtőn megindultam lefelé.

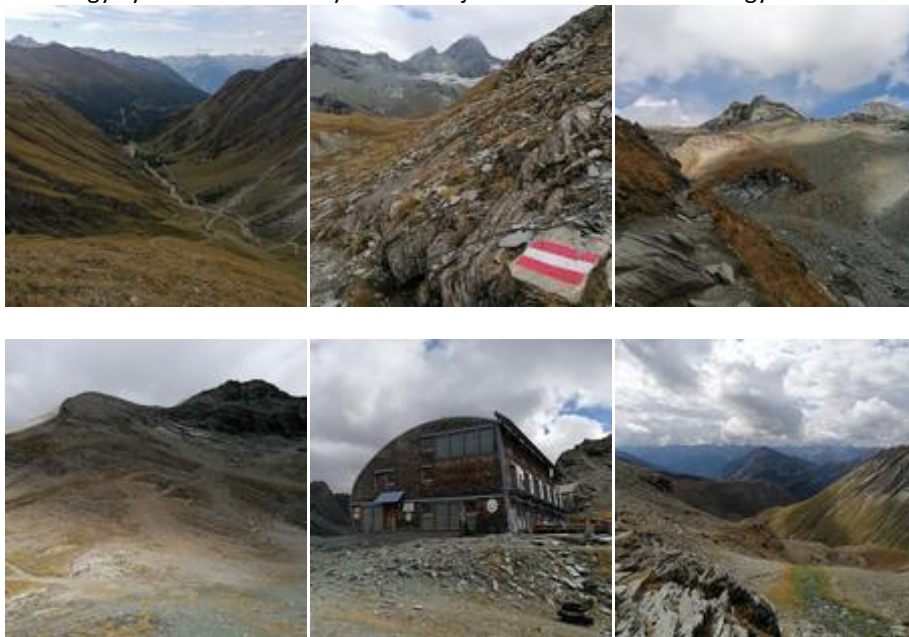

26. Pfortscharte, 2828 m, a túrák legmagasabb pontja

27. kilátás a hágóból délnyugat felé

A szép hegyi környezet igazán tetszetős volt, a kibontakozó déli-délkeleti irányú kilátásban megláttam a Lucknerhüttét, valamint a tőle lejjebb álló Lucknerhaus-t is. A Lucknerhaus felől két helikopter kitartóan ingázott az Erzherzog hütte felé, gondolom ellátmányt szállítottak (pedig van kötélpálya is), bár nekem nem egészen világos, hogy az innen nézve nem túl nagy ballonnal (gondolom víz van benne) szaladgálni mennyire gazdaságos, de biztos ki van ez a találva. A Lucknerhaus távolról is elég nyüzsisnek tűnt, de a felső, Lucknerhütte környéke sem volt éppen néptelen. Sok-sok szerpentin után érkeztem meg a mapy-n pontozottan jelölt részhez, a valóságban pedig pont fordítva lenne értelme a jelölésnek, mivel eddig haladtam hegyi sziklás ösvényen, innentől pedig a füves hegyoldalas, jobban járhatóbb verzió volt a valóság. Névtelen 3000-est megkerülve értem volna el a kiszemelt elágazást a Stüdlhütte felé, ám a valóságban a kerülő útírányt jelezték a táblák, az eredetileg kinézett út nem volt lezárva, de népszerű sem volt. Nem akartam kerülni és a zsákomb elrejtése miatt a kihaltabb ösvényt sem bántam. Később rájöttem miért volt a kihaltság: két necces patakátkelést kellett abszolválnom, hogy helyben legyek. Egy kisebb sziklafalnál ledobtam a zsákomat, majd hosszú ujjúval és esőkabáttal felfegyverkezve vágtam neki a kitérőnek. Naptejezés indokolt lehetett volna, de kihagytam, semmi kedvem nem lett volna ráöltözni a naptejes bőrömre később, ha a beígért eső érkezik. Egy kis útkeresés után megérkeztem a Glocknerre vezető másik főútvonalra, a Salmhütte irányánál is jobban járt, első számú Lucknerhaus-Lucknerhütte-Stüdlhütte-Glockner „tengelyhez”. Mondanom sem kell, hogy a beígért esős idő és hétköznapi ellenére is elég komoly forgalom volt az ösvényen. Nem túl durván emelkedő úton

indultam meg felfele, kicsivel később már sziklák között vezetett az utam. Átkeltem a Lucknerhütte felől érkező kötélpálya alatt, érdekesség, hogy a Stüdlhüttével szemben lévő sziklafalon a kötélpálya egy elég kis szögű fordulást iktattak be, ennek hiányában lehetne kézzel vagy háton hordani a völgyből érkezett javakat. Mint említettem, a főútvonalon már eddig is komoly forgalom volt, de ez a körülmény a Stüdlhütte előtt vált még erősebbé: több tucatnyi ember mozgott a pár száz méteres területen, egyesek csoportban érkeztek a Glockner felől a Stüdlgrat útvonalról, mások meg párban vagy egyedül tartottak az Erzherzog hütte felé, vagy éppen lefelé. Fél 1 után érkeztem meg a hüttéhez, figyelmesen elolvastam a táblán Glockner csúcstámadás instrukcióit, ki tudja, egyszer talán erre is sor kerül majd, bár nekem a Salmhüttés irány jobban bejött, persze egy körtúra sem kizárt. Ezen kívül fogadott hegyi vezetők helyett inkább mennék egy tapasztalt, lehetőleg magyar csapattal, de ennél a pontnál be is fejeztem a fantáziálást erről. Az 1993-1996 között felújított, 2801 méteren fekvő Stüdlhütténél már elége zavaró volt a népsűrűség, így pecsételés és fotózás után el is indultam lefelé. Egy ilyen közkedvelt helyen tuti felejtős lenne a zavartalanul egyedül alvás.

28. lejjebb ereszkedve kibontakozott a déli irányú kilátás is, a kép közepe alatt balra található a Lucknerhaus

29. Zentral jelzés a Großglockner-rel, nem túl gyakori lehetőség ilyen képet lőni

30. zsákom kis időre magára hagyása után viszonylag gyorsan haladtam a Stüdlhütte felé tekeredő ösvényen felfelé

31. szemben a Stüdlgrat felé vezet az út, amely a Salmhütte kiindulási pontja mellett a másik közkedvelt Glockner csúcstámadási útvonal (a Kals-Stüdlhütte-Stüdlgrat-Glockner irány a forgalmasabb, nekem nagyon úgy tűnt)

32. Stüdlhütte, 2801 méter. Még ilyen időben is rengetegen voltak

33. kilátás a háztól pár lépésnyire dél felé

Lefelé gyorsabban haladtam a holdbéli tájban, a napsütésből is maradt még egy kicsi mire elértem a zsákomat. Rövid kajaszünet után megindultam tovább lefelé. Kezdt beborulni, a ránézésre rövidnek tűnő táv a Lucknerhüttéig nem volt annyira rövid, de egy szép patakon történő átkelés után 14 óra után kicsivel érkeztem meg (2241 m). Igaz, a füzet nem kéri, de pecsételtem itt is. Ejtőzésem egy fontos itthoni ügyintézésel kapcsolatos hívás szakította meg, ilyenkor gondoltam rá, hogy milyen jó is volt fél napig térerő nélkül lenni az előző túrán, manapság ez már ritka dolog. Apróköves keréknyomon haladtam innen tovább lefelé a Ködnitz völgyében, az Erzherzog ház felvonójától nem messze haladtam el, majd egy néhány faházból álló rész után érkeztem meg a Lucknerhaus-hoz (1918 m). A szépen beborult égen leledző felhőkben meg is nyitották a csapot, közben befutott Kals felől a(z útdíjas) buszjárat is, többen már esernyőt nyitva várták a buszt, kicsit vicces volt a sok kocaturista egy helyen, természetesen a parkoló sem volt üres. A háznál itt is pecsételtem, majd a lépcsőre ülve végeztem egy kis kalóriapótlást, majd a gyengülő szemerkélő esőben megindult tovább lefelé, immáron aszfalton.

- 34. lefelé is lendületesen tudtam haladni
- 35. visszanezve a Lucknerhüttétől, 2241 m
- 36. Lucknerhütte-Lucknerhaus szakasz egy szép részlete
- 37. Lucknerhaus, még nagyobb tömeg, rengeteg autó, busz, 1918 m

A szerencsére nevetségesen kis eső hamar el is állt, folytatása ma már nem volt, én pedig nagyobb szerpentin után keréknymorra tértem le az aszfaltos útról. Innentől a Glor-Berg nevű településrész rétjei és házai között haladtam tovább lefelé, az 1324 méteren elterülő Kals településre. A falu mögött őrt álló hegyek között már felismertem a másnap reggeli kihívás egyik főszereplőjét, a Kals-Matreier Törl-t, a mai, 2801 méteren lévő Stüdlhütte után ez a nyereg „csak” 2207 méteren van, ilyenkor is megnyilvánul a Zentral és az Alpok hullámvasutassága, amely a túra fizikai nehézségeinek oroszlánrészét adja. Rendezett házak után egy kis „préri” következett, majd már részben emeletes házak mellett haladva érkeztem meg a központba. Éreztem, hogy soron következő bő 400 méter szinthez már semmi hangulatom nincsen, kicsit időztem így. A Ködnitzhof éttermében szereztem az innen szükséges pecsétet a füzetembe, majd pár fotó készítése után templom mögötti falnál lévő padra ülve próbáltam összeszedni magam és maradék energiáimat mozgósítani. A túrának a fele nagyjából itt van, de a kalandoknak a fele még korántsem.

- 38. letérés az aszfalról
- 39. hangulatos házak között vezetett az utam
- 40. Kals következik
- 41. kiltatás észak felé a falu széléről

Jó 10 perc ücsörgés után vettem magam rá a folytatásra és még pár méter szintvesztéssel értem el a Kalserbach feletti hidat és a túldalalon ismét felfelé kezdett vezetni az ösvény. Pár fák alatti méter után nagy rétre érkeztem, majd egy balos kanyarral felfelé vettem az irányt a hegyeknek, körbe szép panorámában mutatkozott a környék a falu. Szerencsére enyhe emelkedőben tudtam haladni, bőven elég volt ennyi is, fél 7 után haladtam el a Temblerhof vendégház mellett, amelynél egyben Kals-t is elhagytam.

43. kals-i patak feletti átkelés

44. rövid északi irányú gyaloglás egy réten át

45. visszanézve Kals (kelet) felé, a nagy rét utáni sárga emeletes ház a Temblerhof

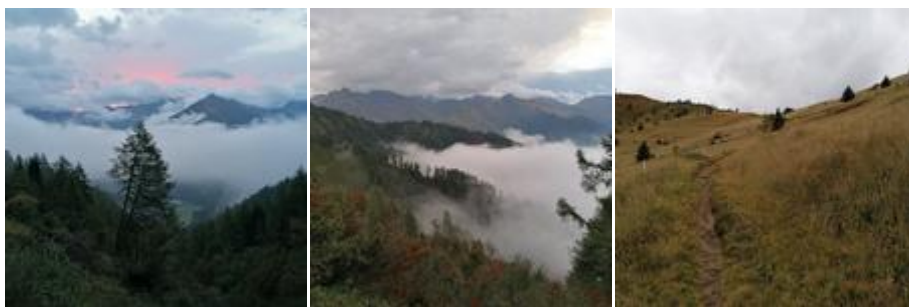
A szűkülő völgybe vezetett a földút, első komolyabb kanyar után le is tértem róla, egy elhanyagoltabb keréknymorra. 1670 méter környékén fordult be a jelzés az erdőbe, már ösvényen, előtte a patak keresztezésénél „hangos” fürdést (hideg víz miatt párszor felszisszentettem tisztálkodás közben) tartottam, nem akart a kiszemelt bivak helyről még egy oda-visszát emiatt tartani, így inkább igyekeztem a maradék 100 méter szinten kevésbé megizzadni. A fenyőerdőbe lépve jócskán lecsökkent a fénymennyiség, de lámpáznom nem kellett. Jó pár szerpentin után az emelkedés szelídebbé vált, majd 19:56-kor értem el a kiszemelt alvóhelyet, a Poppbichl kápolnát. Nagyon reméltem, hogy Isten házáat nyitva találok és szerencsére így is volt: a takaros kis kápolnában egy ember gond nélkül el tud feküdni. Lett volna még egy ötlet a bivakra feljebb, kitérővel, nem bántam, hogy nem kellett sötétben keresgélnem. A fürdést korábban letudtam, különösebben éhes sem voltam, így a korai ébresztőre való tekintettel (ezúttal is 5:20 volt) hamar nyugovóra tértem a tetszetős környezetben fekvő kis kápolnában.

46. rövid visszatekintés a mosakodóhelyemtől

47. Poppbichlkapelle, egy remek menedékhely volt számomra 1800 méter körüli magasságban

Éjjel villámlásokkal tarkított esőzés vágott át a területen, emiatt is nagy szerencse volt a fedett hely (eddig két éjszakából 2x esett). Reggelre a köd és a vizes fű maradt, gyors összepakolást követően negyed 7 után már útra keltem. A fák között egy-egy pillanatra még megláttam a „tartalék” bivak hely épületét, majd eltűnt a szemem elől. A széles ösvény a ködös erdőben hamarosan komolyabb emelkedésbe kezdett, az aktuális emelkedő célja a Kals-Matreier Törl 2207 méter magasan és bő 400 m szintre a kápolnától. A szinte összefüggő ködben itt-ott még lehetett látni Kals házait, de a várható esőre való tekintettel inkább a felfelé út gyorsabb abszolválására figyeltem, nem sokat álltam meg a nyeregig. Szerencsére a reggeli lendület kisegített, egészen jól tudtam felfelé haladni, az erdőhatár elérése után nagyjából egyenesen haladtam a nyeregben lévő ház felé, amely már távolról látszódott. Számtalanszor megélt helyzet, amikor az ember alulról érkezve éppen az aktuális magassági pont, legtöbbször nyereg/hágó felé tart és már szuszogva nagyon szeretne felérni. Fél 8 előtt 2 perccel is értem a nyeret és az ott fekvő Kals-Matreier Törl Haus-t, ahol síri csend fogadott.

48. próbálkozik a napkelte Kals fölött

49. sűrűsödő köd

50. felfelé ismét, a kals-i nyereg háza már látszik, tipikus alpesi túrázó mozzanat alulról szemlélni az aktuális célt

51. Kals-Matreier-Törl Haus, 2207 m

Körbenéztem, de sehol senki nem volt, aki pecsétet adhatott volna, így maradt az igazolófotó készítése. Szerencse, hogy az első lehetséges bivakhely tökéletes volt számomra, ha a második sem lett volna jó, akkor felmásztam volna ide, de itt is lepattantam volna, mivel a teljes bezártság mellett a fedett helyek arányában sem áll túl jól ez a ház, legfeljebb a melléképületnél lehetett volna próbálkozni, bár az is eléggé tele volt pakolva. Szóval jó volt így ahogy történt, a betervezett pecsételős szünetből, így semmi nem lett, bele is vágtam a folytatásba, mert az idő telt és szerettem volna elérni a következő, Sudetendeutsche hüttét a dél-1 körül várt eső előtt, de legalább az előtte lévő hágóról már lefele akartam jönni. Természetesen emelkedővel indult az út, a gerinc kals-i felé még optimistább kinézetű mutatott, indulás után egy kicsit kisütött a nap is, de a Matrei im Osttirol felé eléggé gázosan néztek ki a felhők a szép csipkés csúcsok közelében. A Kalser Höhe felé vezető emelkedőn az első púp környékén balra egy kereszt állt, itt már kezdett rákezdeni a szél is, egyre több nem szimpatikus felhőt láttam magam körül, látszódtott, hogy reális veszély ezúttal az eső, nem úgy mint tegnap és tegnapelőtt, amikor ugye megúsztam az elázást. A Kalser Höhe 2434 méteres csúcsára nem megy fel direktben a jelzés (helyette inkább a közeli Blauer Knopf és Blauspitze csúcsok a népszerűek) bár természetesen simán leküzdhető a pár lépéses kitérő, de a kijelölt út jobbról kerül. Ezután következő kanyar után egy bezárt faházhoz, a Thörlhüttehez (tiroli vízellátási cég tulajdona) érkeztem. A tócsában kezdtek megjelenni az esőcseppek, jó 4 órával korábban érkezett meg az eső...az elkövetkező két órát ennek a faháznak az eresze alatt ülve, de a helyhiány miatt inkább állva töltöttem el 2420 méter magasan. A zsákomra felhúztam mindkét esővédőt, mivel akkora méretű száraz hely még a falnak támasztva sem állt rendelkezésre.

52. felkelt a nap Kals felett...

53. ...és rásütött a nyeregbe is, a következő napsütésre fél napot kellett várni

54. indulás tovább, lassan a szél és a felhők kezdték átvenni az uralmat

55. a nyeregtől Matrei im Osttirol felé nézve nem túl szívderítő a helyzet

56. két óras kényszerpihenő a zárva tartott faháznál 2420 méteren

Nem volt éppen kellemes ez a két óra, egyre inkább kezdtem átfázni, a végére már a kabátomat is fel kellett vennem. A felhők hol jobban, hol kevésbé jobban borították be a látóteret, eleinte még láttam a Dürrenfeldscharte felé továbbvezető részt, majd teljesen elhúzták a függőnyt. 10 óra előtt nem sokkal muszáj volt már indulnom és egy klasszikust idézve (ha meg kell ..szódn...) kiléptem az esőre. Útjelző tábla után legelőre tértem be egy kertkapunál, majd az eső el is állt. A szél hamar elfújkalta a felhőket, így a kilátás is egész értékelhető kezdett lenni. Füves hegyoldalban folytattam az utat, nagyjából szinten, ez alól csak a Hohes Tor előtti szintvesztés majd visszamászás jelentett kivételt, közben megint kaptam egy rövidebb záport a nyakamba. A Hohes Tor 2477 méteres nyergében egy dupla pad, útjelző és egy Magas-Tauern külső zónás tábla jelenti az összes „szolgáltatást”, így inkább a soron következő emelkedőnek futottam neki, már távolabbról is látszódot a 2 órás kényszerpihenőm alatt is, hogy innentől már egy sziklásabb, izgalmasabb szakasz fog következni. Így is volt, az újabb füves hegyoldalas gyaloglást követően fűrészfog szerpentin következett, majd rövid átmenet után a füves tájtól átvette az uralmat a köves és kopár tájkép. Érdekes módon a mapy térképén a Hohes Tor előtti szakasz pontozott, ez meg szaggatott vonalas, a valóság ennek pont fordítottja. Az ösvény a Dürrenfeld nevű területen át vezetett a soron következő hágóig, a terület neve alapján nem meglepő elnevezésű Dürrenfeldscharteig. Az út jól kivehető volt a hágóig, az emelkedés sem volt vésze. A tájkép meglehetősen holdbéli volt, az ilyen még a megszokottnál is kevesebb növényzettel, éllettel, első ránézésre mindkettő aránya kb. nulla volt.

57. indulás tovább, a második hegy után következik a Hohes Tor

58. pára akad, de valamennyi kilátás is

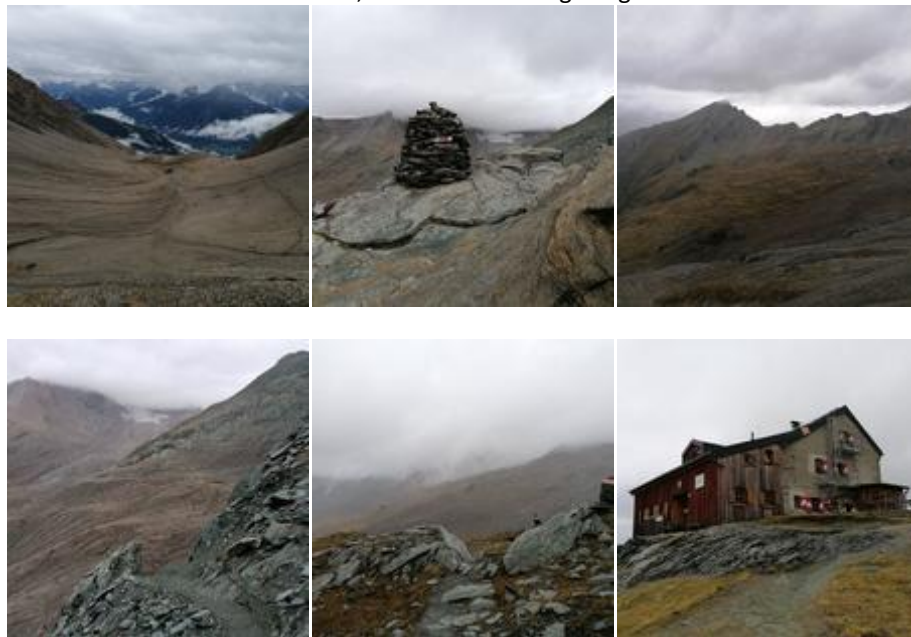
59. Matrei felé ismét nem túl szívderítő a helyzet

60. Hohes Tor, 2477 m

61. visszanézve egy kicsit később

62. Dürrenfeld nevű holdbéli táj, jobbra a hágóval

A hágó előtt kitérési lehetőség ágazik ki a Vordere Kendispitze csúcsára (3085 m), lentebből nézve egy részen nem voltam biztos a jelzetlen ösvény folyamatosságára (nem volt még olyan régen ugye a Doppelseescharte környéki élménycsomag), nem tartom kizártnak, hogy elmosta az eső, távolabbról nem tűnt túl biztonságosnak. De ezzel a részével nem is volt dolgom, nem sokkal később elértem túráim második legmagasabb pontját, a 2823 méteren fekvő Dürrenfeldschartét. A vad környezetben fekvő hágóból szép kilátás volt főleg visszafelé nézve, de a túloldalon is megpillantottam a párás levegőben a Sudetendeutsche Hüttét, már kezdtem lelkiileg készíteni magamat a távolabb takarásban található következő hágóhoz való felmászáshoz. A déli lankás oldalhoz képest meglepően meredek kontraszt következett: láncos-drótköteles sziklás részen haladtam egészen a sziklafal aljáig, közben ismét rákezdett az eső, amely ki is tartott a hüttéig. Nem volt túl felemelő a ködös-esős időben kisebb sziklás hullámvasutazás az aktuális mélypont környékén, egyedül a Gradötzkogel és a Glocknerblick felé történő kitérési lehetőséget emelném ki erről a részről. Fél 2-kor értem el a szép kis tó mellett álló Szudétanémet Házat, 2656 méteres magasságban.

63. visszanézve a hágó előtt, nemsokára újabb öntözés következett

64. Dürrenfeldscharte, 2823 m, a túráim második legmagasabb pontja

65. a soron következő tájkép: középtől jobbra a Sudetendeutsche hütte, hátrébb pedig a csipkék legalacsonyabb pontjának közelében Nussingscharte sejtethető

66. a túloldalhoz képest sokkal vadabb lefelé vezető út

67. ismét esik

68. Sudetendeutsche Hütte, 2656 m

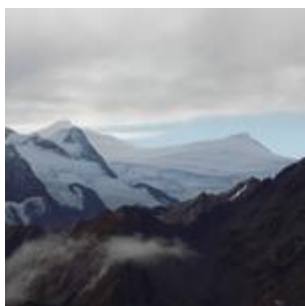
A háznál felvonó nincsen, itt is helikopteres kiszolgálás van, a leszállóhely szépen jelezve is van. Jócskán vizes bakancsom és zoknim szárítását szerettem volna megoldani egy kis esőszünetes pihenővel egybekötve. A ház személyzete egy srácból és két fiatal lányból állt, nem volt kifogásuk az elképzelésem ellen, csak annyi kérdés volt, hogy saját kaját kint egyek. Ezzel semmi baj nincsen, de semmi kedvem nem volt kimenni a hidegbe, így inkább a rajtam elterülő tartalékokból merítkeztem a szünet során. Ebben az otthonos és kedves személyzetű házban is eltöltöttem két órát, közben a cuccaim nagyjából meg is száradtak a cserépkályhánál (hogy nem sokkal később újra elázzanak), kint pedig hol esett, hol nem. A házban eleinte nem volt vendég (vagy nagyon elbújt), utánam jött 1-2 ember. A személyzet hármasa az egyik sarki asztalhoz települt le uzsonnázni, én igyekeztem éhségérzetemet felfüggeszteni erre az időre. Ehettem volna én is egy rántott húsos kaját is itt, vagy aludhattam volna különösebb gond nélkül is ebben a házban (fürdés vízhiány miatt sajnos szünetel, de ágy azért akadt volna, rossz idő miatt talán az egyedül alvás sem okozott volna gondot), de már nem csak a másnapi busz kényelmesebb elérése miatt nem tettem meg egyiket sem: valahogy ráéreztem a bivak és az önellátás életérzés felőli oldalára és valahogy nem ment egyik sem. Pedig aki ismer tudja, hogy a rántott hús a kedvenc kajám és bármennyit meg tudok belőle enni, sosem unom meg. Éppen e sorok írása közben is van egy tálca csirkemell vacsorára bekészítve a hűtőbe. Ott a helyszínen pedig minden jóllakás és alvóhely keresgélés nélküli helyzet valahogy távolinak tűnt és tudtam, hogy tovább kell mennem, a belső világom ezt kívánta és nem is bántam meg a döntésemet. Az egyik lánytól elköszönés előtt megtudtam, hogy a ház nevének választása nem légből kapott: valóban német területről delegálnak személyzetet minden nyárra ide, mindig mások jönnek. Ezek

szerint pl. St. Pöltner Hüttéből is St. Pölten-ből toboroznának embereket? Ebben nem vagyok biztos, de majd egyszer talán a helyszínen ezt is meg fogom tudni.

69. a ház belülről

Fél 4 után keltem ismét útra, egy szinte mindenhol fix pontnak tekinthető lejtő után ismét emelkedőben jártam, melynek célja a 2741 méteren lévő Nussingscharte elérése volt. Útközben az emelkedő nem volt meredek, de az érkező durva szembeszélhez társuló jégeső mérsékelte örömet. A felállás nagyjából az előző hágóhoz volt hasonló: lankás déli oldal után sziklás és meredekebb északi oldal, ezúttal láncok nélkül. A nyugati irányú kilátástól pedig föld híján sziklába gyökerezett a lábam: nagyon szép rálátás nyílt a Venediger-csoport hegyeire, természetesen az örök havas 3666 méteres Großvenediger-re is. Több mint 4 éve láttam ezt a csúcstóljára, észak felől a 2-es kötetten haladva, most pedig már a 3-as kötet több mint fele után (+ majdnem még egyszer bejárt 1-es kötet) jártam, szép volt ebbe belegondolni. A függőnyt a kis hágó után szinte rögtön elhúzták, néhány tucat méter szinttel lejjebb már ragyogó napsütésben gyalogolhattam a felhőtlen égbolt alatt és ez a jó idő meg is maradt a nap végéig.

70. jégeső is volt a Nussingscharte előtt

71. Nussingscharte, 2741 m

72. a hágó túloldalán elhúzták a függőnyt, gyönyörűen látszódtak a Venediger-csoport hegyei

73. Großvenediger közelebbről

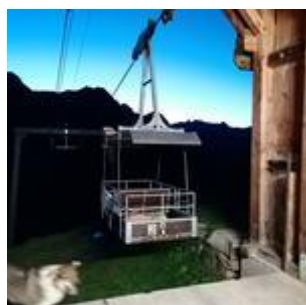
Az ösvény hamarosan észak felé fordult és szépen kezdtem rálátni a völgyre ahová le kellett ereszkednem, valamint a háttérben lévő hegyekre is, ahol a 3-as kötet magashegyi útvonala halad. Szemben a St. Pöltner hütte melletti háromszög alakú csúcs, a 2989 méteres Tauernkogel is szépen megmutatta magát. Lent a Tauern-völgyben (Tauertal, mint a Mallnitz melletti azonos nevű testvére is) a forgalmas Felbertauern főút látszódott. Jó volt végre ezeket a térképen és neten sokat látott és olvasott helyszíneket a valóságban is meglátni, felfedezni, ez szintén a túra komoly része. Egy alkalmas sziklás helyen ledobtam a zsákomat és némi zokni és bakancsszáritással egybekötött kalóriapótlást végeztem. Örültem a napsütésnek, ködben lemaradtam volna az egészről, úgy néz ki bejött mára a 2x2 órás pihenő, így lehetővé vált a kilátás megtekintése és a még az alvóhelyemre is időben megérkeztem.

74. szép napsütéses idő jött össze a nap végére

75. az ösvény észak felé fordult, szemben középtől jobbra a Tauernkogel látható

Na, de utóbbit még a hegyen fent nem tudtam, fél 7 is elmúlt mire továbbindultam a szerpentin ösvényen lefelé. A végtelenített szerpentin szintvesztésnél egyre fogyott a nap fénye, a szárítással elért hatékonyságot pedig a sorozatos vizes füves támadások a bakancsom ellen erodálták. Kétszer kereszteztem a patakot, majd még mindig akadtak cikk-cakkok az ösvényben. Bőven lebukott a nap már mire a távolról régóta nézegetett Kessleralm mögötti réthez érkeztem, ahol a távolból nézelődve több lehetséges bivakhelyet is kiszűrtem, ezeknél legfeljebb a tehenek lehettek volna zavaróak. Az első adandó lehetőség egy útba eső faház volt, egyik ajtaja pont takarásban volt a nagy lakóháztól, de sajnos bő 2/3-ig volt szénával. Ezzel küzdeni nem akartam (bárhova helyezkedtem, akkor is lefolytam volna előbb-utóbb), továbbá a feltűnés és a tehenek is zavarták volna a nyugalmat, így jobb lehetőségben bízva haladtam tovább. A nagyon saras keréknyom gázlójánál egy kis hídon átkeltem Peters patak felett és a tehenek által szétjárt saras keréknyomon jutottam el a Kessleralm kapujáig. Az erre kialakított helyen átléptem a kerítést, majd rögtön a nagy lakóháznál találtam magamat, ahol a fenti teraszon tucatnyi ember volt, éppen valamilyen összejövetel vagy valamilyen közösségi esemény volt éppen. A szokásos köszönésen túl szóba elegyedtem 2-3 emberrel, egy nőtől hamarosan két idősebb úriember vette át a szót, iszonyat tájszólással, de sikerült a lényeg megbeszelnünk: a közeli felvonó felső állomásán javasolták az alvást, azt mondták, hogy az ott lévő ember meg fogja engedni, ezek után megköszönve a tanácsot tovább is mentem. Reméltem, hogy így lesz ahogyan mondták, este 8 körül volt már, nem sok hangulatom lett volna a meredek hegyoldalban szögesdrót legelőkerítéseken át a tehenek közelébe fedett helyet keresni. Az út melletti kerítés mellett haladva először a felvonó sodronyának beton rögzítését, majd pár lépés után a felvonót is elértem. Az egyik kocsit bent állt a fedett felső állomáson, a felvonót kezelő srác éppen telefonált bent a gépház első fülkéjében, de jöttömre letette és mosolyogva fogadott. Meg is lepődtem a barátságos fogadtatáson és elő is adtam, hogy mi lenne a célom itt és ő egyből rábólintott, majd egy előbbiekhöz hasonló oldalsó szénatároló ajtaját húzta el. Hát ez így nem túl nyerő, de már kezdtem barátkozni a gondolattal, amikor belépett a fülkébe és ott folytattuk a beszélgetést. Közben a völgyből küldtek fel egy másik kocsit, ő pedig a fent lévőket küldte le és az ezzel kapcsolatos teendők miatt volt még így este is a helyszínen, amúgy gondolom ő is a nagy házban lett volna. Végül elhangzott a számomra tökéletes lehetőség: ha akarok aludjak a fülkében! Meg van beszélve! Hát nagyon örültem a fedett és zárt helynek meg annak, hogy nem kell a szénával bajlódnom, meg nem is szúrja ki a matracomat, ez egyszerűen a legjobb megoldás volt és tök lazán belement az úriember ebbe. Az érkezett kocsit helyett a másikat üresen leküldte, közben az alvások témán túl szóba kerültek egy-két helyi érdekesség is: a Kessleralm-nak nincsen földutas kapcsolata a külvilággal (én azt hittem a keréknyom folytatódik lefelé, bár Sétáló beszámolójából már sejtettem, hogy itt nem ilyen szokványos téma van), az egyetlen lehetőség le- ill. feljutni a Zentral útvonalra. Tehát a napi dolgok célba juttatását és a személyszállítást is a felvonó segítségével oldják meg. A teheneket tavasz végén hajtják fel a hegyre, ősszel pedig le (Matrei im Osttirol-ban laknak télen), télen lakatlan a környék. Érdekes lehet így élni, de unatkozni biztos nem szoktak. Egy biztos: segítőkészségből és barátságosságból nem volt hiány, ez egy elég pozitív tapasztalat volt nekem nem csak ebben a szezonban, hanem úgy az egész útvonal során. A lentről érkező kocsiból még két fánkot is kaptam, majd a srác a dolga végeztével elköszönt, így magamra maradtam a gépházban, ill. az előtti kezelőfülkében.

76. Kessleralm, 1923 m és környezete a naplementében

77. visszanézve a Nussingscharte felé a felvonó előtti nem sokkal

78. Kessleralm felvonójának felső állomása, az egyik legmenőbb bivak helyem volt eddig az útvonalon!

79. a völgy felől megérkezett a kocsis, kutyás átvétel folyamatban

Nem volt miattam semmilyen pakolás, minden maradt elől, nem semmi volt az sem, hogy ennyire megtisztultak a bizalmukkal, le a kalappal ezúton is! A mozgásérzékelős lámpát inaktívtuk még ketten, így teljes sötétségben tudtam előkészülni, ilyenkor azért előny, hogy az ember pontosan tudja mi hol van a zsákjában. Dupla hálósákokat készítettem elő, a kölcsönkapott két takarót is magamra terítettem, így elég volt egy réteg ruha éjjelre. Nem volt éppen meleg már kint, szeptember első harmadában járt az idő, ami a hegyen hatványozottan megnyilvánul. Eseménydús, ugyanakkor fárasztó nap után nem volt nehéz vízszintbe kerülnöm. A hideg miatt a fürdés sem hiányzott, beértem a legfontosabb helyek törőlkendővel letörölésével. Még egyszer átnéztem a másnapi hazajutási lehetőségeket, majd álomba merültem.

Jót aludtam a gépház kezelőfülkéjében, tudtam is volna még, ha nem lett volna előttem még 11 km és több száz kilométernyi hazaút. A kezdődő világosságban már gyorsabban össze tudtam pakolni, negyed 8 után útra is keltem. A völgyet övező hegyek azonos magasságtól felhősapkát kaptak, az este a kezelő sráccal is beszéltem. Tauernkogel sem látszódott, szerencsére még fent a hegyen meg tudtam csodálni a panorámát. A párás időben igazából bármikor volt esélye az esőnek, így nem is bántam az időben indulást. Rövid erdei szakasz után kezdtem meg a relatív hosszú lefele utat az almtól. A hegyoldalban vezető ösvényen normál tempóban tudtam haladni, majd az Obertaxeralm-nál értem el a kavicsos keréknyomot. A 3-4 faházból álló alm igazi időutazás volt, a pásztor bácsitól kezdve a több száz éves faházak látványáig, szintén érdekes lehet itt élni és gazdálkodni. Itt már legalább van komolyabb kapcsolat a külvilággal.

80. reggeli kukucsálás a hegyről a völgyi állomás felé
81.-82. reggeli ködsapkás táj észak és dél felé nézve
83. fogadóbizottság az Obertaxeralm-nál

Fenyvesbe tértem be, az eső szemerként egy kicsit, de nem volt vészes, a kanyargós jócskán lejtő keréknyomon hamar elértem a Felbertauern főutat. Ha nagyon akartam volna, akkor a 2 óránként járó és 10 perc múlva érkező busszal el is mehettém volna, de sokkal kerekesebbnek éreztem elmenni a célomig. A forgalmas főúton mentem egy keveset, majd az érkező busz lefotózása után mentem már nyugis úton egy kicsit még lejjebb. A következő elágazásnál jött a feketeleves: egy híd lezárása miatt jókora többlet távval és további szintvesztéssel járó kerülő volt kijelölve a turistaút kiváltására. A kerülőúthoz se kedvem se nagyon időm nem volt, így úgy döntöttem megnézem a hidat, amely a főúttal egy darabig nagyjából párhuzamosan futó aszfaltos úton fekszik. Reméltem, hogy csak az útburkolati jelek hiánya miatt nincsen átadva a híd, de a helyszínen elég vad kép fogadott: a jócskán és egyértelműen elkerített hídból csak a vasszerkezet volt meg, alatta pedig 2-3 tucat méter mélységben a Landegg patak sziklás medre és sebesen zubogó vize nézett vissza rám. Első ránézésre gondoltam, hogy simán átlépegetek az egyik „I” gerendán, de 2-3 lépés után bénultam álltam meg és hátráltam vissza. Próbálkoztam oldalról a gerenda alsó szélén lépegetni, de ez nagyzsákkal igencsak nagy odafigyelést igényelt volna. Még egyszer nekifutottam az első verzióknak hasonló eredménnyel. Ha nem lett volna más megoldás, akkor valahogyan átküzdöttem volna itt, de ez felállva sétálni konkrétan életveszélyes mutatvány lett volna. Elég lett volna egy pillanatnyi megsédülés vagy szélleökés és egyensúlyomat veszítve a garantált halásos zuhanás várt volna rám a sziklás patakmeder 5-6 fokos vizébe. Ezt nyilván beláttam és nem kockáztattam tovább, ennyit nem ért volna ez az egész, szükség van még máshol is rám az életben.

84. fenyvesben lefelé gyorsan fogyott a táv
85. busz farol ki a Felbertauern főúton lévő megállóból, két órával később ugyanitt voltam, csak már (ugyanezen) buszon ülve
86.-87. erősen hiányos hidas kihívás kilőve

Így visszafordultam és majdnem az elágazásig visszamentem, előtte toronyiránt egy vizes réten felmentem a főútra (előtt nem tudtam, mert hídban folytatódik), körülbelül ott lyukadtam ki, ahol a keréknyomon érkeztem meg, csak jó fél órával és egy újra vizes bakancsral később. Nem voltam nyugodt a főút forgalma miatt, de a pár száz méteres szakaszt muszáj volt kibírnom. Különösen a főút hídját volt necces, mert a korlát után rögtön az

úttest széle következett. Némi dudálgatás, kivárás, félreállítás, szaladgálás után leküzdöttem a problémás részt, amikor is újabb probléma jelentkezett: az út egy lavinaveszélyes részen alagútban vezetett, ide semmiképpen nem akartam bemenni, így mivel a közeli ház legelőjének kerítésébe áram volt vezetve, így jobb híján a szögesdrót kerítés alatt bújtam át és vágtam át a legelő szélénél. Hát bizony néha nehéz a Zentralozók élete...vagy nem is annyira néha? Visszaverekedtem magam a főút mellé és egy jobbos kanyar után elértem a jeleket, innentől már nyugiban tudtam haladni. A jelzések egy túloldali autós pihenőhely után elhagyják az út melletti részt, majd lejtővel erdőbe vezetnek, majd onnan ismét emelkedik az immáron keréknyom. Bírom amikor alapvetően lefelé megyek a szintmetszet szerint, aztán mégis felfelé, ez már oly sokszor előfordult, meg gyanítom lesz is példa még rá. Ezek után egy nehezen nyíló legelőkapu tette próbára a türelmemet, ami már fogytán volt, mivel ezt az egyszerű szakaszt elég sok nem várt buktatóval sikerült csak leküzdenem. Ezek után már tényleg eseménymentes út következett, az aktuális keréknyomról a szomszédos füves részekén látszódtak a korábbi zápor jelei (távrolról láttam egy órával ezelőtt, de szerencsére ezúttal én nem kaptam belőle). Magasfeszültségű oszlopok mellett haladva értem el a Schildalm házait, itt döntöttem el végleg, hogy a túlparti keréknyom helyett a vizes fű és a busz biztos elérése miatt toronyiránt az aszfalton érem el a célt. Így is tettem, szemben már kicsit oszlott a köd, bár a csúcok továbbra sem látszódtak ki belőle teljesen, balra nyugat felé a Gschlöss-völgyben vízesések viszont megmutatták magukat. Arra vezet az útvonal tovább, remélhetőleg jövőre folytatam majd tovább arra (is).

88. a hiányzó híd miatt a főúton tettem meg a problémás részt, egy alapvetően faék egyszerűségű szakasz is tud meglepetéseket okozni, ez ezúttal is bebizonyosodott

89. jó is az amikor az ember alapjáraton lefelé halad, de mégis felfelé...szemben a hegyen sejthető a Kessleralm felvonójának felső állomása

90. a tájképet eléggé romboló robusztus oszlopok mentén volt a kijelölt irány

91. Tauern patak a Schildalm-nál

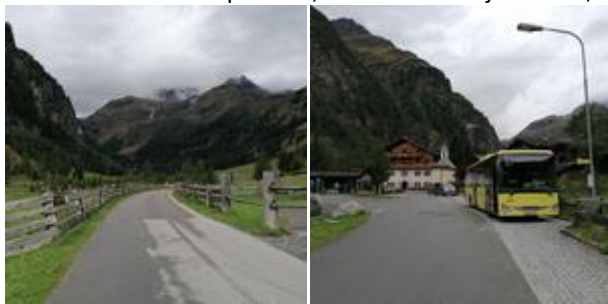
A tőlem jobbra fekvő Felbertauern főút innen nem messze néhány szerpentin után egy hosszú alagútban vezet át a Tauern túloldalára, majd folytatódik tovább Mittersill felé (2-es kötetből ismerősen csengő név), természetesen útdíj ellenében járható. Biciklivel és gyalogosan nem járható, utóbbira meg kell mászni a szemközti hegyeket, de aki így dönt, azt garantáltan elkísérik a magasfeszültségű oszlopok is, mivel a drótokat szintén a hegyeken keresztül vezetik át a túloldalra, a 3-as kötet magashegyi útvonalán fekvő, már említett St. Pöltnér hűtőnél keresztezi a gerincet. Tetszetősek voltak a szemközti hegyek, nem zártam ki magamban az esélyét, hogy egyszer talán ezt a magashegyi útvonalat is bejárom, hágvással a lábon talán még a majdnem minden oldalról gleccserrel körbezárt Oberwalderhütte is elérhető lenne, de ezt kipróbálni a normál útvonal tiroli részén, a Brandenburger haus-nál is lehetséges (ez a ház teljesen körbe van zárva jéggel). Szóval lehet még odafent is el fogok egyszer menni. De ezúttal lent mentem a széles egyenes aszfaltúton, néhány ház mentén elnyújtott „S” kanyar után értem el a Matreier Tauernhaus alatti parkolót, majd magát a házat is fél 12-kor, bőven időben (1511 méteres magasságban fekszik). A ház előtti fordulónál traktor által húzott „kiszonat”, valamint Wandertaxi várt a következő fuvarára. Az én buszom sofőrrel együtt jobbra a megállónál pihent, én pedig a Tauernhaus előtti padra ledobtam magamat, majd a zsákból előszedve a füzetemet bent elintéztam a pecsételést.

92. egyenesen hamarosan a célom következik, fent pedig a magashegyi útvonal hegyeinek részletei láthatóak

93. Matreier Tauernhaus, 1511 m, a túrák végpontja

Örültem, hogy végre nem sietősen kell a célban tevékenykednem jól esett a pár perc ücsörgés a kinti padon. A ház és szemközti kis hangulatos kápolna között indul el az út a Gschlöss-völgy, Neue Prager hütte és a Großvenediger felé, kíváncsiságból egy jó 50 métert elmentem rajta, majd egy „legközelebb erre tovább” gondolattal zártam le lelkiekben ezt az összességében remek túrát. Minden nehézsége ellenére azt hiszem én magam is és a mások/külvilág is jól teljesített a helyzeteimben, különös tekintettel a legutóbbi éjszakázási lehetőségre. Az eső nagyon a levegőben érződött, de még tartotta magát amikor felszálltam egyedüli utasként a buszra, amely rendszeren el is indult 11:57-kor. Szokás szerint az első ülésre heveredtem le nézelődési céllal, a sofőrrel is váltottam pár szót, ő volt az előző járáttal is, amit korábban lefotóztam.

94. egy kis előzetes a remélhetőleg jövő évi szakaszról: hívogató a vízeséses Gschlößtal látványa

95. indulás előtti pillanatok

Ez a járat csak őszig jár fel a Tauernhaus-ig, ezt később észre is vettem a menetrendi keresőben, amikor volt egy olyan gondolatom, hogy bejárom a Gschlößtal-t a hegyek lábáig a Tauernhaus-ban aludva (jövőre ugyanoda Wandertaxiztam volna egy kicsit könnyítve a Venedigeres túrán) és onnan mentem volna a 3 napos tiroli túrára, de aztán az időjárás és a korán érkezett erősen őszi időjárás miatt ez a tervem teljesen a kútba esett : szeptember közepén-végén egy 2600-as hegyről mentettek le embert, én 2700 fölé mentem volna, szóval erről így lemondtam, végül lehet a szárazabb idő miatt lett volna esély, de addigra már más programot szerveztem, helyette Bártfa környékén SNP-ztem 5 napot. Visszatérve a hazaútra, megtudtam azt is, hogy a Großglocknerstrassével ellentétben a Felbertauern-en van menetrendszerinti távolsági buszjárat Mittersill felé, az útdíj ára be van építve a jegyárba, ahogyan azt kell, így nincsen a fizetőkapus szarokodás, mint a Paznaun völgyben, én még most sem értem azt a finoman fogalmazva is faék megoldást oda. Pár kisebb házcsoporthoz után a már tegnap meglátott Matrei im Osttirol következett, a ránézésre nagyobb városról kiderült, hogy még kevesebben laknak ott, mint a Pest környéki agglomerációs településen, ahol felnőttem. Rajtam kívül volt még 1-2 utas, de a rosszabb előrejelzés miatt ezúttal alacsonyabb kihasználtságú járáttal rendületlenül haladtunk a völgyben tovább, a következő jelentősebb település Huben in Osttirol volt, ahol a busz egyben a végállomásra is érkezett, én pedig elköszöntem alkalmi idegenvezetőmtől. Átépítés miatt Huben egyik mellékutcája valóságos buszállomássá változott, egymás mögött 4-5 busz várta az indulást. Megtaláltam a lienzi járatot, majd felültem rá, pár perces késéssel indultunk el a bőven kihasznált járaton, amelynek telítettsége csak nőtt.

96. átépítés miatt buszállomássá változott Huben egyik mellékutcaja, átszállás

Útközben leszakadt az ég is, megérkezett az előrejelzett eső, ezúttal később, de ezt szerintem senki nem bánta. Menet közben is összeszedtünk pár percet az induló késésen túl, amely Lienz-ben a lassú haladás miatt még tovább nőtt. A laza átszállást már kezdtem kicentizve érezni, de még volt nagyjából 10 percem bemenni kaját és sört venni az állomásépületben lévő Mpreis-ban. A sört főleg ajándékba vettem, de 4 üveggel nekem is jutott kóstolóba: hát ilyen finom sört régen ittam mint a Zillertaler sör! Sajnálom, hogy a határhoz közelebb nem lehet kapni. Gond nélkül elértem a 13:24-es cityjet motorvonatot, melyen Villach-ig utaztam.

97. Lienz, innentől Sopronig már a vasúté volt a főszerep a hazaút során

Onnan pedig helyből induló Railjettel utaztam egészen Bécsújhelyig. Átszállás követően a szokásos 5047-es motorkocsi fedélzetén értem el Sopront, ahol az autóm már várt rám. Kiadós vacsorázós Kfc látogatást követően tértem haza a 2022-es szezon utolsó alpesi túrájáról. Az 1-es kötet második bejárásából 87, a 3-asból 323 km van még hátra, remélem jövőre is hasonló ütemben tudom fogyasztani a kilométereket a kedvenc alpesi túraútvonalamból, ahogyan ez az idén is remekül sikerült!

Zentralalpen: Matreier Tauernhaus-Mayrhofen (2023. július 31.-augusztus 4.)

Vártam már a folytatást, csak a kérdés, hogy a folytatás is várt-e engem? Komolyra fordítva a szót: számos buktatóval és kalandokkal járó öt napos túra volt ez, az összesen 75 kilométeres szakasz a tavalyi végponttól pecsétetes kitérővel a közepén a mayrhofeni vasútállomásig. Közben napsütés, köd, jég, eső. Szintek terén sem kellett szégyenkezni, több mint 4100 méter felfele és 5 kilométernyi szint lefelé. Szállások terén vegyesfelvágott volt a terv: 5 nap alatt 2 éjszaka hűtte, 2 éjszaka bivak volt a terv, ez sikerült is. Időjárás terén is voltak komoly anomáliák, főleg a második és az utolsó két napra volt komoly eső várható. Ezen kívül a túra egy komolyabb gleccseres szakaszt is tartalmazott, ami már a tavalyi Sonnblick ereszkedésnél több odafigyelést igényelt. Ez a rész Ausztria tizenharmadik legmagasabb, egyik leghíresebb csúcsa, a 3666 méteres (más források szerint 3662, vagy 3657 m) Großvenediger alatt vezet el, tehát a magasságrekordom megdöntése is a küszöbön állt. Természetesen nagy túrazsákkal keltem útra, amely hazatérésem után is 20 kilót nyomott.

Minden lehetséges körülmény a zökkenőmentes szezonnyitó túra ellen dolgozott: rengeteg elfoglaltság, rendes és ház körüli munka és az önképzés is mind-mind elvette az időt a felkészülés elől, egyedül kettő túrát tudtam 2023. nyara előtt az SNP-n csinálni, ezen kívül a kéken mentem egy rövidet Hosszúpereszteg-Gérce között, nem volt túl acélos felkészülés. Szerencsére ennél azért bőven többször jutottam el úszni (sokszor, keveset), valamint az itthoni ház körüli cipekedős, lapátolós munkák is dobtak egy kicsit a kondimon. A 2 hetes szabadságom előtt a főnököm este 10 óráig tervezett velem (egy nyugós éjszakázás után 3,5 óras alvást követően), amely már önmagában is necces volt, ezt még megfejtette a mozdony útközbeni műszaki hibája, de végül időben vissza tudtam térni Hegyeshalomba, ahol az autót hagytam és egy hideg vizes zuhanyozás után ledőltem a pihenőszobába, nagyjából éjfél körül tudtam elaludni. Nem volt ám hétalvás, mivel az első, 4:13-as

brucki személyvonatom már rajta voltam, hiszen az utazás Kelet-Tirol északi részére összesen 9 órába telt (ennyi idő alatt repülővel már azért komoly távok tehetőek meg), pedig nem voltak nagyon ráérős csatlakozások. Bruckban találkoztam azzal a tehervonattal amit én továbbítottam volna végig, még jó, hogy nem vállaltam be a túlórát, simán lekéstem volna mindent. Királyhidáról tovább Bécsig gyorsított személyvonat vitt tovább, majd az 5:28-kor induló Railjettel folytattam az utamat Salzburgba. A reggeli időpontnak hála nagyjából nyugodtan lehetett utazni a szokásos tömegnyomoros téboly nélkül. Salzburgban 21 perces átszállás után egy klagenfuth-i IC-vel utaztam Spittal-Millstättersee állomásig, ahol szintén nem kellett túl sokat várnom (konkrétan ismét 21 percet) a lienzi személyvonat Cityjet motorvonatára. Dráva-völgyi vonatozás után Lienzben volt 28 percnyi időm, így elkezdtem minden netes beszélgetésemet lezárni és innentől már jobban a túrára hangolódni, telefontöltöttség megtartása sem ártott.

1. ki korán kel, az indulhat 5:28-kor Bécsből, legalább nem volt tömeg
2. átszállás Spittal állomáson
3. talán egyszer a Dolomitok is terítékre kerül

12:05-kor indult a busz Huben is Osttirolba, ott a 3 perces átszállás sem okoz problémát, mivel megvan a csatlakozás minden irányba, erre szépen oda is figyelnek a sofőrök. Egyedüli felszállóként indult el velem a járat a végállomása felé, útközben még voltak szakaszosan utazók, végül rajtam kívül még egy pár szállt le a végállomáson. Matrei im Osttirolból szépen látszott a tavaly szeptemberben lejárt szakasz egy része (Kalser Höhe, Hohes Tor környéke), majd nem sokkal később szálltam le a végállomáson, a Matreier Tauernhaus-nál 13:02-kor. A hosszúra nyúlt utazás után végre következhetett a nap érdemi része. A háznál éppen szünnap volt, még jó, hogy a pecsétet beszereztem tavaly. Az egyetlen árnyékos padot befoglalta a buszról szintén leszállt páros, így a ház előtti padok egyikére ültem le enni. A vonaton ettem, de ekkor még ki volt tágulva a gyomrom, így kívántam a kaját és furcsa módon pont a szalámira mozdultam rá, ami nem szokott annyira gyorsan fogyni. Amint szépen kipakoltam a háztól kijött egy ember és elzavart, nehogy már a saját kajámat egyem az ő padjukon a bezárt ház előtt. Hiába, megvolt a prioritás. Közben a páros távozott az árnyékos padtól, így letelepedtem oda. Elindult a traktoros Wandertaxi a hegy felé, engem is invitáltak, de a gyaloglást választottam, nem a kispistázást.

4. Matreier Tauernhaus, a tavalyi utolsó túráj vége, az idei első túráj kezdőpontja

Étkezés után 13:25 felé végre elindultam felfelé. A háztól nem messze lévő parkoló után sorompó zárja le az utat a Gschlöß-völgy felé, innentől csak jogosultaknak lehet továbbhaladni, meg nyilván bárkinek négy keréken is egy bizonyos összeg leszurkolása után. Innentől kezdődött a komolyabb emelkedés, nem sokkal később a közeli Wohlgemuthsalmot már jóval feljebből szemléltem. E sorokat emlékezetből és térkép alapján írom, mivel nagyjából két tucatnyi képem (fényképezős meg utólag Facebook-ról lementett) maradt meg a túra első két napjának zöméről, mivel Venediger környéki komoly esőzésben szétázott és szétkorrodált alaplapú telefonomról egy bitet sem sikerült lementeni...ez az eset is rávilágít az újabb kivitelű okostelefonok egyik komoly hátrányára: víz esetén nem lehet azonnal áramtalanítani az akksi kivételével, hanem szépen feszültség alatt eszi szét a mikroszkópikus rozsda az egészet. Elég sokan jöttek szemből, főleg sima de voltak babakocsis kocaturisták is, valamint a két pótkocsis traktoros járat is, mely a völgyben párszor megfordult még én

gyalogoltam, szintén komoly kihasználtságnak örvendett. A következő említésre méltó pont a Dichten és a Tauern patak összefolyásánál található vízesés volt. Kicsit szelídült az emelkedő, majd az Außergschlöß előtt megint kicsit behúzott. Az Außergschlößalm vendéglőjétől, mely egy magasabb ponton fekszik, szép kilátás nyílt a Venedigerre és környékére, eléggé lelkesített a látvány, valamint az is, hogy másnap közel 1000 szinttel feljebb fogok lenni.

5. nem volt csúnya a háttér

6.-7. hegyek és a gleccser látványa a Venedigerrel, eléggé inspiráló pillatok voltak az Außergschlöss-nél

Lejtő következett, majd a faházak után egy egykedvűen dolgozó vezetős markológép mellett haladtam el. Az emelkedés nem volt vészes, a következő jelentősebb pont egy sziklakápolna volt (Felsenkapelle). A gondosan felépített kápolna belseje is szép volt, nagy szükség esetén még alvásra is alkalmas lehet, a környéken amúgy semmilyen értékelhető bivakhely nincsen, de hát ezen nincsen mit csodálkozni. Folytattam az utamat tovább a Gschlöß patak mellett fekvő úton, az egyre jobban kinyíló völgyben. Innen nem messze található már az Innergschlöß házcsoportja, itt van egy Venedigerhaus névre hallgató panzió is, a tucatnyi régi stílusú faház mellett, amelyek jó részét láthatóan hétvégi házként használják. A Wandertaxi is idáig jár fel, innen felfelé már ha lassan is, de kezdett csökkenni a népsűrűség. A Gschlöß-völgynek talán a leglaposabb részén haladtam felfelé, szépen látható volt már a Vorderer Kesselkopf (2713 m) tömbje, aminek az oldalán haladva kell majd felküzdenem magam a Neue Prager hüttéhez, 2782 méter magasságba, ezzel közel 1300 méter szintet felfelé haladva a kiindulóponttól (A Tauernhaus 1511 méteren fekszik). Főleg a közeli gleccseres tanösvény felől egyre többen jöttek velem szembe, komoly létszámú csoportok is, majd a letérési pontot. A teherfelvonó alsó állomása át kellett kelni a patakon, majd a hegy lábánál indult a kíméletlen emelkedő felfelé, innen több mint 1000 szintet kellett legyőznöm a célig, nem volt egy két perces mutatvány. A hegyre feltekergő ösvényen eleinte még egész sokan jöttek szembe, majd később szinte egyedül mozogtam a környéken. Kétszer haladtam át a felvonó kötélpályája alatt, majd a már említett gleccseres tanösvény kiágazása következett. A fárasztó menetben nagyjából tudtam tartani az ütemtervem, a képeim készítése időpontjából az imént leírtak miatt nem tudok adatokat mondani, de vánszorgó tempó ellenére túlságosan sokat nem tértem el a szintidőtől. Az Alte Prager hütte elérése tűnt egy hosszabb lépcsőnek a túrában, de este 7 felé sikerült oda is felérnem. Tetszett a múzeumként helyreállított egykori menedékház, az üvegfalakkal lezárt terek előtt egy ember pont el tud aludni fedett helyen, ha sziklák végébe épített budiba hagyja a cuccát. Hozzáteszem a pazar kilátást nyújtó hely 2489 méter magasan fekszik, legfeljebb egy melegebb estén lehetne bevállalni. Szép kilátás nyílt a Gschlößtalra, valamint a még hátralévő részre és a gleccserre is.

8. visszanézve a Gschlössstal-ra

9. kis zoom: a közelebbi házcsoporthoz az Innerschlöss, a hátsó pedig az Außerschlöss

10. visszapillantás az Alte Prager Hütte előtt nem sokkal

11. a gleccser vége az Alte Prager Hüttével szemben

12.-13. Alte Prager Hütte és környezete, kár hogy a múzeum egyik része nincsen megnyitva becsületkasszás bivakházként, akinek több komfort kell annak csak egy órát kell innen gyalogolnia

A már látótávolságban lévő napi célhoz még egy órát kellett gyalogolnom, a „régi Prager” Hütte fölött csatlakozik be a Zentral főútvonala, amelyet a Zittelhaus alatti Pilatusscharte-nél hagytam el még tavaly nyáron és jutottam el ide a 02B jelű legfőbb variáns (covid után igen rosszul csengő szó ez még mindig) útvonalán haladva. A terep egyre inkább sziklásá vált, majd fél 9 előtt nem sokkal, 7 óra túrázás és 11 km után értem el a Neue Prager Hüttét. Összességében egy jó 1-1,5 órával léptem túl a szintidőt, de abszolút belefért a napba ez, nem hiába ragaszkodtam a korábbi érkezéshez (a következő vonattal csak délután 3-ra értem volna le). A kétszer 3-4 óra alvás után, valamint a szükségesnél kevesebb felkészülés ellenére, valamint a nehéz zsák mellett nem éreztem rossznak a teljesítményemet. A ház előtt nézelődő egyik fiatal párral szóba elegyedtem, kissé meghökkentem rajta, hogy a srácnak magyaráznom kellett merre van Magyarország. Persze nem lehet mindenki 5-ös földrajzból, de aki ide feljön attól azért egy minimum képben levést vártam, na de se baj. Ledobtam a zsákomat az emeletes kőépület előtti padra, majd a ház oldalsó részénél mozgó idősebb úriembert szólítottam meg, mivel ránézésre ő volt a főnök. Azt válaszolta, hogy a „Főnök az időjárás”, ebből tudtam, hogy jó volt a megérzésem. Előadtam a legfőbb szokásos dilemmámat, az egyedül alvást, először nem kecsegtetett túl sok jóval, de szerencsére a mögöttem érkező páros bevállalta az idegenekkel alvást a matraclágerben, én így megkaptam egyedül a Winterraumot. Tökéletes, cserébe fűtetlen, de nekem jó lesz. Felmentem az étkezőbe pecsételni, kifizetni a 18 eurós szállásdíjat, majd pár szót még váltottam a főnökkel, aki mint kiderült Dél-Amerikában hegyi vezető és csak nyáron van itt. Látszott is rajta, hogy pár dolgot már megtapasztalt a hegyen. Közben besötétedett, befészkeltem magam a Winterraumba, majd megfőztem a vacsorára szánt 2 pár virslit. Fürdési lehetőség, zuhanyzó nincsen, ivóvíz a mosdón kívül a Trockenraum előtti ajtónál kint van még. A főnök óva intett az egyedüli gleccserezés kapcsán, azt javasolta, hogy a fél 6-kor induló egyik csapathoz csatlakozzak. A főnök elmondása szerint 3200 méterig még nincsenek gondok, afölött jelennek meg a gleccserhasadékok, amelyek életbeszélyes méretűek is lehetnek. Beülöm és kötelem nem volt, de annak örültem volna, ha legalább egy tapasztaltabb csoport közelében tudnék haladni. Ennek megfelelően 4:50-re húztam vekkert. Vacsora közben osztrák céges telefonomon tudtam pár szót váltani a párommal, majd elmentem fogat mosni és vizet tölteni, közben 7 fokra csökkent a hőmérséklet kint. A ház amúgy modernnek mondható, a régi és új elemek szépen vannak benne kombinálva, nekem összességében szimpatikus volt (a hajnalban az emberek miatt nyöszörgő faszerkezet kevésbé volt jó, de hát majdnem 2800 méteren ne legyenek az embernek extra elvárásai). Kellott a dupla hálózsák és még magamra húztam egy takarót is, majd 22 óra után eltettem magam másnapra.

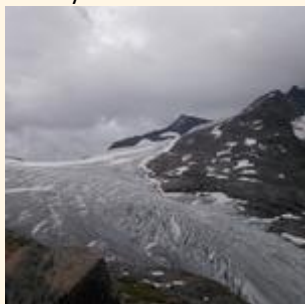
Többször fent voltam az éjjel, azért kicsit tartottam ettől az egész gleccserezéstől, meg a délben érkező esőtől is. 4:26-kor már fent voltam magamtól, fentről is hallottam a mozgolódást, így egy kicsit előbb keltem. Reggelizés és összepakolás után még félhomályban 5:20-kor indulásra kész voltam és meg is indultam az első Venediger csúcstámadó csoport után.

14. a pecséten kívül az egyetlen bizonyítékom, hogy jártam a Neue Prager Hütténél, ez a kép ködben akarja ábrázolni a ház tábláját, inkább kevesebb, mint több sikerrel, reggel negyed 6-kor

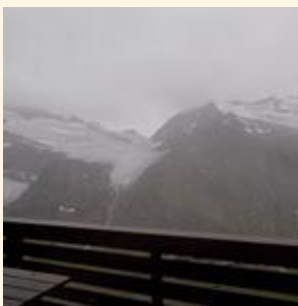
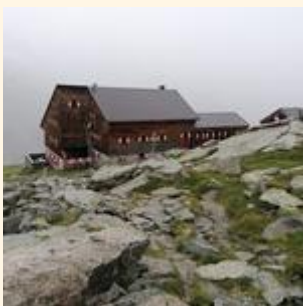
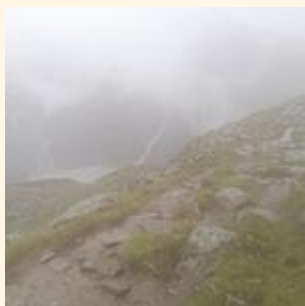
A napi úticélom kapcsán magasra tettem a lécezt: a hegy túloldalán fekvő Kürsinger Hütte utáni házat, a Warnsdorfer Hüttét szemeltem ki, mivel így esély komoly elméleti esélye volt, hogy 4 nap alatt végigmegyem Mayrhofen-ig. 16,4 km volt a kiszemelt táv, de mellé gleccserrel és 1500 méter szinttel, de azzal vigasztaltam magam, hogy a holnapi nap már lazább lesz. Köd ereszkedett le a környékre egy időre, helyenként komolyan keresni kellett a kis csapást a sziklák között, elég gyéren jelzett szakasz volt ez, amely sajnos igaz a hegy túloldalán fekvő Kürsinger Hütte felé vezető részre is. Pedig egy nagyon népszerű csúcstámadó szakasról van szó, szóval nem is értem ezt az elhanyagoltságot. Borult időben a háztól 1,5 óra után értem el a gleccser beszálló pontját, közben utolért a második csúcstámadó csoport. 2 srácból és 2 lányból álló csapat igyekezett lebeszélni a tervemről, az egyik leányzó konkrétan az azonnali visszafordulást javasolta. Én nem az a típus vagyok aki rögtön visszafordul ha nehézség van, szóval úgy voltam vele, hogy legalább megpróbálom. Ekkor még én sem tudtam, hogy a szintidőt egy órával túllépve, ködben és esőben sikerülni fog az egész, persze bíztam benne ekkor is. Felvettem a hágóvasaimat és a meleg sapkámat, majd a csoporttól elköszönve megindultam toronyirányt felfelé, az első csoport irányába, akiket még pont láttam felfelé indulni. Az első pár lépés először szokatlan, majd belejön az ember. A teljesen jeges huplin átkelve érkeztem meg egy lankásabb és már havas részre, itt már jól látható volt az előttem haladó 5 ember. Lassan haladtam a hó (olyan volt mintha homokban kéne mennem) és a nehéz zsák miatt. A nyomok jól követhetőek voltak, az út egy idő után kétszer jobbra és balra fordult, jó volt az előttem haladók alapján puskázni a helyes irányt. Az említett nehézségek és az újra meredekebb hegyoldal miatt lassan haladtam, beértek a mögöttem haladók, akiket magam elé engedtem. Lassan, egyenletes tempóban haladtak megállás nélkül, természetesen összekötve. Kicsit közönyösnek éreztem ezt az egész hozzáállást, persze csodát nem vártam, de annyit mondhattak volna akár, hogy haladjak a közelükben vagy valami. Persze nem kötelessége senkinek a „kisebbit” gondoznia, de azért a hegyen alap az, hogy amiben tudjuk segítjük a másikat. Ők persze azt gondolták, hogy hülye vagyok, hogy ennek az egésznek így nekivágok és vessek magamra. Na mindegy. Az aktuális komolyabb emelkedő után ismét lankásabb rész következett, ekkor kezdett jobban rákezdeni a szél és a köd, majd nemsokára az eső is. Megálltam egy csokit megenni, majd továbbra is csak lassan tudtam haladni, egyszerűen sűrűn meg kellett állnom kifújnom magamat. Nem hiszem, hogy a kevesebb oxigén miatt lett volna ez, hanem sokkal inkább a mögöttem hagyott két fárasztó nap miatt, valamint a többször említett közel minimális felkészülésnek. Nem sokkal később a korábban beelőző 4 ember is eltűnt a láthatáron a fehér tájban és a ködben. Kicsit félelmetes érzés volt, de tudni kell ezt ilyenkor kezelni. A lankásabb rész végén ismét átbuktam egy ponton, ahol már szétfutottak a léptek és nem tudtam egyértelműen beazonosítani, hogy merre menjek tovább. Tőlem jobbra látótávolságra volt a Kleinvenediger 3470 méteres lapos csúcsa, amely viszont északi irányból meredek és sziklás. Gps segítségével belőttem a jó irányt, valószínűleg áthaladtam 1-2 kicsi hasadék felett is a hóban, ez a legveszélyesebb dolog itt: az ember azt sem tudja hova lép a (szűz) hóban, legrosszabb esetben belelép egy akkora hasadékba, amibe be is zuhanhat, a többit azt hiszem nem kell ecsetelni. Én összességében megúsztam egyszer egy térdig és nem sokkal később egy combig besüllyedéssel az átkelést. Szebb időben lehet még ennyi sem lett volna. Haladtam felfelé a szelíden lejtős nyomon, amely felvezet térkép szerint 3500 méter magasság környékéig, majd onnan hátraarcot vesz és megindul lefelé. Természetesen az időre és az időjárásra tekintettel a csúcstámadást már régen elvettem, így ez a vargabetű sem volt szükséges, tehát letértem a nyomról és egy 150-200 méteres utat törve magamnak érkeztem meg a Venedigerscharte 3407 méteres pontjára, amely az új magassági rekordomat jelentette, egyúttal átléptem Kelet-Tirolból Salzburg tartományba. Nem sokkal a Venediger-hágó előtt találkoztam az első csoport 5 emberével, tőlem alig pár méterre voltak, de a köd és az eső miatt csak közelebről láttam őket meg. Furcsa volt, mert ennyi idő alatt kizárt, hogy megfordultak volna a csúcsról, a kóválygás is valószínűtlen volt, lehet inkább visszafordultak. Hát igen, ilyen körülmények között már nem árt mérlegelni: behúzni a csúcsot viharos időben nulla kilátással, vagy biztonságban visszatérni időben. A már említett combig süllyedés a csoporttal való találkozás után történt meg, majd elértem az igazából széles

Venediger-hágót, amely a Großvenediger és a Kleinvenediger között helyezkedik el. Normál körülmények között adta volna magát a csúcs, de így szó sem lehetett róla. Megtalálva újra kijárt utat megindultam lefelé. Képek és a térkép alapján kicsit tartottam ettől a meredekebben lejtő részről, de a valóságban a lefelé pár cikk-cakkban megtört út semmilyen nehézséget nem okoz. Lejjebb érve csökkent a lejtés meredeksége, az eső is elállt ideiglenesen és némi kilátás is lett. Technikailag problémamentes volt ez a rész, azonban a havas rész végén újra megjelent a jég és a hasadékok, ezeket kellett kerülgetni, de nem volt nehéz meg nem is voltak pár lépésnél nagyobbak a kitérők, viszont nagyon oda kellett figyelni rájuk és a köd is visszatért. Bakancsom ekkortájt ázott át rendesen, majd visszatért az eső újult erővel, nagyjából fél 12 felé, innentől már esett végig a Kürsinger Hüttéig. Már vártam a ködös gleccseres szakasz végét, azt hittem a továbbvezető normál út egyértelmű lesz, de nem volt az, talán jó időben inkább. Útkeresés következett, megpihentem egy áthajló szikla alatt, csak az indulásnál tűnt fel hogy bokáig vízben voltak a lábaim. Meglepő módon felfelé kellett egy kicsit menni, majd egy erősen hosszadalmas és vontatott rész következett a házig, azt hittem már sosem érek oda a rövidebbnek gondolt úton. Útközben sokszor kellett ugye néznom a telefonomon a térképet, melyet a rendkívül komoly dekás esőkabátom zsebébe tettem.

15. nagy ugrás: a 3407 méteres magassági rekord után már bőven, nézek vissza a gleccser végére, jobbról a hegyoldal mögül haladtam idáig

Természetesen átázik, de nem gondoltam, hogy olyan mértékben, hogy a telefonomra veszélyt jelentsem. Nem sokkal később még egyszer ránéztem, majd a hütte előtt nagyjából 10 percnnyire kikapcsolt magától. Ez már elég rossz előjel volt, de úgy voltam vele, hogy a házban majd tartok egy szünetet (a kapucnis felsőmben is már a könyökömnél éreztem a vizet) és majd megnézem ott. Elővettem a másik telefonomat, nem volt kedvem már a ruházattal variálni, úgy voltam vele, hogy ezt a keveset már kibírja az előző helyen ez is (két teljesen egyforma készülékről van szó), nagyjából 10 perc után értem el a Kürsinger Hüttét. Belépve az ajtón ledobtam a vizes cuccomat, majd engedélyt kértem és kaptam rá, hogy egy szünetet tartsak itt, fogyasztás nélkül. 13 órakor értem a házba, szóval egy bő órával léptem túl a fűzet 6 óra 15 perces szintidejét, amelyet az időjárás, a gleccser és a nehéz cuccra vetítve nagyon jónak tartottam és éreztem még a lendületet a továbbhaladáshoz. Tehát hiába tűnt vánszorgásnak az út egy része, a többiben valahogy sikerült visszahozni ezt és végeredményben jó időt futni. A ház ablakából amikor a köd engedte láthatóvá vált a következő kihívás a Krimmlertörlees gleccsere.

16. egészen pontosan 59 perccel később készült az első képem a másik telefonommal, továbbiakban fotózni tudtam vele, még ha telefonálni nem is, balra látszik az Obersulzbach gleccsertó
17. érkezés a Kürsinger Hüttéhez
18. szemben a Krimmler Törl gleccsere, erre mentem volna tovább még ma
19. rommá ázás után a hütte előterében

Részemről egy óra elég lett volna ejtőzni meg szárítkozni, de a telefonjaim állapota elég kritikussá vált: az eredeti készülék teljesen meghalt, a második pedig félig, a kijelzője alá is befolyt a víz. Hát ennyit dekás esőkabátból. A telefonjaim amúgy jól záró tokján felül van egy lyuk, amely bemenet ha jól tudom egy hangszóró részére és az első telefonomba ott folyt be így víz...eddig fel sem tűnt ez az apróság, de most hirtelen eléggé mellbevágó lett. A második telefonom kamerája is bepárásodott belülről, kezdett teljesen meghülyülni: gps nem ment, wifi nem ment, térkép éppen ment de lassan, telefonálni nem lehetett vele, kiírta, hogy nincsen téreőr (ez most is ilyen benne, ez a része teljesen elszállt, megette a víz és az oxidáció). Szóval a gleccseren való átjutás öröme hamar átfordult komoly kétségekbe, sőt a túra befejezése is felmerült. 15 óráig nem sikerült semmilyen előrelépést elérni, továbbá kicsit kezdett kínos lenni az ottlétem is ebben a formában, a rendelkezésre álló idő is nagyon necces volt már a folytatáshoz, így meghoztam a döntést: maradok itt éjszakára. Szerencsére nem kellett lefutni a szokásos köröket, aránylag könnyen találtak nekem egyedüli alváshoz helyet, a tetőtéri ún. Venedigerbiwak nevű szobát kaptam meg, összesen 5 fekhellyel. Tökéletes volt a célra, az odavezető út viszont számomra igen furcsa volt: a második emeletre lépcsőn feljutva volt egy matracos rész csak úgy a folyosón, gondolom szép időben teltház van ott is (még ilyen gané időben is rengetegen voltak a házban, szerintem másik üres szoba már nem lett volna), majd még egy fél emeletet kellett lépcsőzni, majd egy tűzzáró ajtó után egy hálóterembe értem, amelynek egyik sarkából pár lépcső vezetett fel az 5 ágyas szobába, a hálóterem másik sarkában is ki volt alakítva egy ilyen helyiség, a kettő között pedig több méter magas mászófal volt. A hálóteremben zömében emeletes ágyak voltak, nem tudom hogy sokan hogyan és miként tolerálják ezt az idegenekkel alvós átjárásházat, nekem biztos nem menne ez. De a legfőbb átjárásház a már említett folyosói matracos rész. A magas földszinten foglal helyet amúgy a recepció, a konyha és az éttermi rész, az első emeleten szobák vannak és mosdók, a másodikon szintén. A tényleges földszinten van a nagy méretű Trockenraum, amely fullosan ki volt használva az eső miatt. folyamatosan figyelniem kellett a cuccaimat, mert időnként átrakosgatták mások, hogy a saját cuccaik száradásához előnyt szerezzenek, persze féltetni engem sem kellett ilyenkor. A 2 órányi recepcióval szembeni ücsörgés alatt felgyülemlett rossz érzés nem sokat javult a továbbiakban. Kaptam kölcsön egy hajszárítót, azzal melegítettem a telefonjaimat és a felsőmet, a második telefon egy idő után megemberelte magát, az első halott maradt és az a mai napig is. Terveim szerint talán jövőre sikerül újrájárnom ezt a részt, jó lenne egy Venediger csúcstámadással egybekötve. Idénre terveztem ezt, de más dolgok és a hütték korai bezárása miatt erről sajnos le kellett mondanom. Kissé a társas magány állapota állt fent, voltak körülöttem, de el voltam zárva a külvilágtól: se net, se telefon, se sms. Elég furcsa volt, visszamentem 20 évet az időben. Páromat fel tudtam a recepcióról elkért telefonnal hívni, ennyi volt az otthoni kommunikáció mára. Viszonylag régen volt már velem olyan, hogy okostelefon nélkül voltam összeczárva a gondolataimmal. Érdekes volt belegondolni abba, hogy az ún. mai kényelem milyen törékeny, elég egy viszonylagos apróság és könnyen megbénul az egész. Ezen kívül pedig nagyon rá vagyunk szokva, hogy a fél világ a zsebünkben lapul és ez kissé veszélyes irány, de semmi esélyt nem látok rá, hogy a világ hirtelen más irányba tartana. Ami még szintén furcsa volt, hogy a szándék, kondíció megvolt a folytatáshoz, a felszerelésben sem keletkezett kár, csak ebben a két készülékben, ami már elég is volt, ahhoz hogy a befejezést fontolgassam, különösen azután, hogy a szárítást követően a telefont a töltést sem érzékelt. Mondom se telefonálás (gondoljunk csak abba bele, hogy az ember hirtelen bajba kerül, ne kerüljön rá sor, de kizárni nem lehet és nem tud segítséget hívni), se időjárás, se fotózás, se menetrend, stb. Érdekes volt. Végül rányomtam a telefont a töltőre, a töltést pár másodperc után eldobta, majd újrakezdte. Nem tudtam mit kezdeni vele, az egyik alkalmazott hölgy adott egy tál rizst, az hátha segít a szárításban, a szándéka kedves volt, de műszaki szemmel nyilván értékelhetetlen volt az egész, másnap reggel visszavittem neki. Az eső amúgy 15 óra után nem sokkal elállt, de a másnapi nehézségeket figyelembe véve utólag nem bánom, hogy nem vágtam

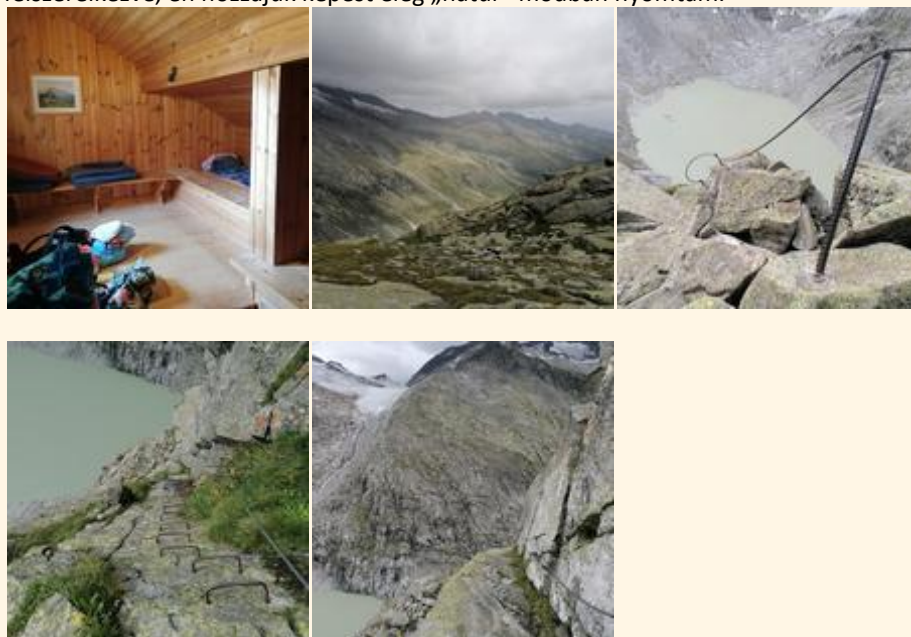
neki. Továbbá a Kürsinger Hütte nekem szimpatikusabb volt a Warnsdorfernél. Vacsorára ezúttal is megettem 4 virslit, majd a meleg vizes fürdőt vettem igénybe. A meleg fürdés 2, a szállás 13 euróba került, szóval az árak barátiak voltak. A korai kelésre és a testi-lelki nehézségekre tekintettel már magamhoz képest nagyon korán, fél 9 felé vízszintbe helyeztem magam, majd 9 után nem sokkal el is aludtam.

20. a Großvenediger első megmászásának emléktáblája a házban

21. aljon itt egy képpótló térképrészlet a mai szakasról (forrás: mapy.cz)

Nagyon jól aludtam! Kényelmes volt az ágy és ami még ennél is fontosabb: nem zörgött senki sem bunkó módon, pedig ezért sem húztam vekkert, mert majd úgyis felvernek a szokásos módon. De nem. Félhomályban hallottam egy kis zörgést lentől, de a nagy hálóterem felől nem sok zaj hallatszott, 8-negyed 9 felé néztem ki, üres volt a terem, mindenki úton (vagy a kajaldában) volt. Biztosan hozzájárult a remek alvásomhoz a szoba kedvező elhelyezkedése is a házban belül. Nem kapkodtam el a reggeli rutint és a készülődést, 10 óra előtt pár perccel indultam el lefelé. A fentről szépen látható Felső-Schulz-patak völgyi gleccsertőig (Gletschersee Obersulzbachtal) 300 méter szintvesztést kellett elkövetnem, jó pár létra és mászóka segítségével. Helyenként nem volt túl komfortos nagyzsákkal mozgolódni, de legalább a hágcsók, létrafokok nem voltak csúszósak. A már sziklás ösvényes részen jött szembe egy apa-fia páros, ők egy körtúrát csináltak sisakkal, beülővel felszerelve, én hozzájuk képest elég „natúr” módon nyomtam.

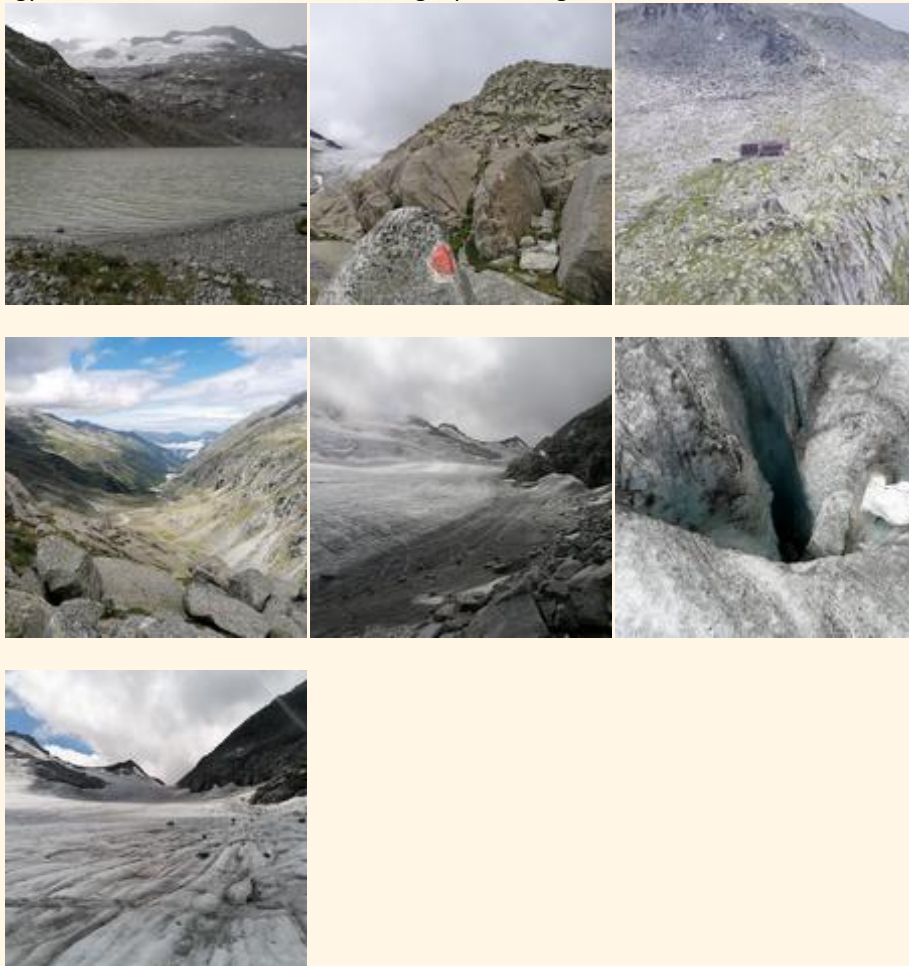
22. szobám összepakolás után nem sokkal, korrekt hely volt

23. indulás utáni pillanatok, kis napsütéssel és szivárvánnyal tarkított táj északnyugat felé nézve (Obersulzbachtal)

24.-26. igen, oda kell lejutni a gleccsertóhoz mászókákon keresztül, szemben a Krimmler Törl gleccsere

Nem sokkal később rákezdett az eső, egy jó negyed órás kényszerpihenő következett egy nagyobb szikla mellett, jól el is zsibbadtak a lábam. Az ösvény kifutott a gleccsertó sziklás lefolyásához, majd a nem kis vízhozamú patakot egy hídon át kerestem. Elmentem a tó partjáig, megint erőlködött egy kicsit az eső, azt hittem naivan, hogy a mentőcsónak tárolójába be tudok húzódni előle, de sajnos az koppra a csónak méretére van szabva. Szerencsére az eső ezúttal is csak ijesztgetett, ez még 2-3 alkalommal előfordult a következő bő fél órában, de aztán már a nap folyamán nem kellett ezzel foglalkoznom. A jó hideg hőmérsékletű tó szélétől pár lépésnyire „csúcskönyv” található pecséttel (2204 méteres magasság), utóbbit használtam is, nem árt egy-két plusz pecsét a füzetbe. Néhány tucat méternyi drótköteles korlátos út után nekivágtam a felfelé vezető útnak (nincsen éppen agyon jelezve, először el is mentem mellette), kissé elcsigázottan, semmi hangulatom nem volt

ehhez a hosszú emelkedőhöz, sokat kivett belőlem a tegnapi nap és az aktuális feszültség a telefonom miatt, amin továbbra sem volt telefonálásra használható. Most már tudom, hogy tönkrement az erre szolgáló egység benne, de ekkor még reménykedtem benne, hogy valóban nincsen téroró és később majd lesz. Tudtam, hogy odahaza lassan idegesek lesznek miattam, de sajnos nem tudtam mit tenni. Jócskán szuszogató hosszú és sziklás emelkedőben haladtam, ilyenkor viszonylag sűrűn meg szoktam állni pihenni, nézelődni, lassan kisütött a nap is. Fél 2 után értem el a Krimmler Törl gleccserét, a beszállási pont elérése nem volt túl egyszerű, jelezve sincsen konkrétan, AS (Ahogy Sikerül) szabvány érvényesült. Felvettem hágóvasaimat, majd elkezdtem a jeges részen felfelé haladást. A sziklás emelkedők után felüdülés volt a gleccser enyhébb emelkedése, a hasadékokra viszont fokozott kellett figyelnem, időnként pár lépéses kitérőkre kényszerültem, de összességében sokkal egyszerűbb és rövidebb volt, mint a tegnapi Venediger alatti rész.

26. Obersulzbach gleccsertava 2204 méteren

28. emelkedő következik, nem volt éppen 2 perces téma leküzdeni

29. visszapillantás a Kürsinger Hüttére

30. Obersulzbachtal, észak felé nézve

31. Krimmler Törl gleccserének beszállópontjánál, balról a Großer Geiger (3360 m) lefutó oldala látható ködben

32. egy gleccserhasadék (németül: Spalte) amely már komoly sérülést tud okozni, az ennél nagyobbak meg már egyenesen életveszélyesek lehetnek. Látni és megkerülni őket semmi gond, de szűz hóban gyalogolva könnyen orosz rulett alakulhat ki

33. gleccsertúra, szemben a Gamsspitzi, tőle jobbra lent a Krimmler Törl, kellemesebb volt mint a tótól a jégig vezető sziklás rész

A nap jócskán sütött, sikerült meg is égnem kicsit, a szél csak a jeges rész vége előtt kezdett el komolyabban fújni. A valóságban nem létező jelzések a 2776 méteren fekvő Krimmler Törl előtt balra vezetnek fel az igencsak meredek Gamsspitzi oldalába. Sétálással később beszélünk erről a részről, ő balról kerülte a csúcstól és úgy jutott fel rá, én toronyiránt mentem. A jeges rész havasra váltott és a 45 fokosnál komolyabb emelkedőben már 1-2 helyen kezdett megcsúszni a hóban a hágóvas, így óvatosan a sziklás részre tértem át, a vasakat elraktam, majd kőről-kőre jelleggel értem el a 2888 méter magas, magyarul Zerge-csúcstól. A szél miatt a Krimmler Törl előbb már beöltöztem, ez a csúcson fújdogáló viharos szél miatt is szerencsésnek bizonyult. Nem sokat voltam egyedül a csúcson, a hátam mögöl a Warnsdorfer Hütte felől, majd alulról kerülve érkezett meg egy 7-8 fős holland csoport a csúcshoz. Váltottunk pár szót, majd elindultam lefele. Nem titkolt hátsó szándékom volt, hogy majd lejjebb megpróbálom tőlük hazatelefonálás/interneteléses segítséget kérni. Jól és tempósan járható

szép rész következett, egy óra alatt el is értem a 2324 méteren lévő Warnsdorfer Hüttét. Előtte egy a hüttétől pár percre tébláboló telefonozó cseh leányzó nézett nekem időjárást, hát nem nyugtatott meg. A házban az éttermi részben persze rögtön jött a „mit iszok, ezek?” kérdés, de én csak egy minimális telefon és power bank töltést és pecsételést szerettem volna. A pecsételés közeli egyik képen pont a születésem évében történt ház átépítése volt látható. A nálam ránézésre is fiatalabb de eléggé pénzközpontúnak tűnő hűtés srácnak vázoltam, hogy a telefonjaim tönkrementek és valahogy szeretném utolérni a páromat pár szó erejéig. Valamit beszélt a konyhás nővel, majd annyit mondott, hogy lejjebb lesz telefonálási lehetőség, itt nincsen. Oké, nehogy felajárd a fél perccel korábban kezdetben lévő vezeték nélküli "vezetékes" telefont....bezzeg ha fizettem volna ez tuti nem okozott volna problémát. Visszatértem a kinti asztaloknál hagyott zsákomhoz, közben befutott a holland csapat is, sajnos nekik sem volt térrő a telefonjukon, egy kérdést megért.

34. visszanézve a gleccserre a Gamsspitzi előtt, sajnos jobbra a Großvenediger ködbe bújít egész napra

35. Kürsinger Hütte a távolban, alul a gleccser teteje látható

36. kilátás a soron következő völgyre, a Krimmler Achantalra a csúcsról, balra helyezkedik el a magyaros nevű Westliche Simonyspitze (3481 m), valamint a Dreihenspitze (3499 m) az osztrák-olasz határon, sajnos a csúcsok nem látszódtak

37. Gamsspitzi, 2888 m, azaz Zerge-csúcs

38. érkezés a Warnsdorfer Hüttéhez

39. a ház belseje, ritka dolog hütte étkezőjét nyáron üresen fotózni késő délután

Sikerült még vizet vételeznem, aztán elindultam lefelé. A felvonó után hamar eltűnt a ház látványa, a soron következő pecsételőhelyig, a Krimmler Tauernhaus-ig 700 méter szintvesztés várt rám. Az eleinte néhol kissé vizenyős ösvényen egész jól lehetett haladni, vállaim kezdtek kicsit fájni a zsák miatt. Szemben viszont szép volt a hegyoldal, hátrafelé nézve a völgy végi hegyoldalak is tetszetősek voltak. A szemből lassan tőlem balra kerülő hegyoldal túlsó felén már Olaszország van, a Bimlücke/Forcella del Picco felé vezető ösvény haloványan vezetett felfelé Ausztria déli szomszédja irányába. Az ösvényt végre felváltotta a keréknyom a „kajalift” alsó állomása után, az útjelző tábla bőven sok időt adott meg a Krimmler Tauernhaus-ig. Jó pár alm mellett haladtam el az egyre erősebbé váló Krimmler Ache patak mellett vezető úton a krimml-i gleccservölgyben (Krimmler Achantal). Útközben egy helyen láttam egy jó bivakhelyet az út mellett, de még korai lett volna megállni, ekkor még erősen kérdéses volt a másnapi folytatás, így minél jobban meg akartam közelíteni a napi úticélt jelentő házat. Közben szépen fokozatosan kezdett fogyni a világosság, a völgy kezdett kiszélesedni és az eldugott bivakhely esélye egyre csökkenni. Egy terepjáró is megállt mellettem, hogy merre megyek, mondtam a ház irányába, így továbbhaladt.

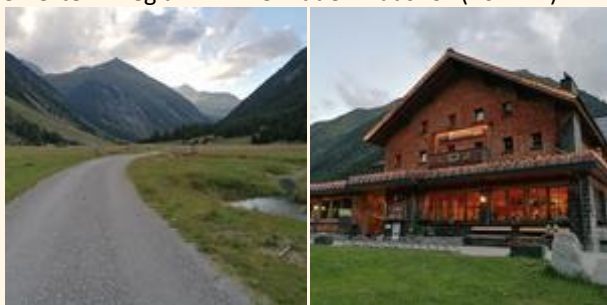

40. kellemes gyaloglás lefelé ösvényen

41. folytatás a köves úton

42. valamivel később visszatekintve a Krimmler Achental végére, nem lehet panasz a kilátásra, tegnap napközben is jól jött volna az ilyen időjárás, akkor talán több képet tudtam volna megosztani a túra első részéről is

Nem sokkal később láttam meg az útvonal kiágazásától nem messze lévő ház teraszát, amelyet komolyabban szemügyre vettem. A kissé premier plánban lévő terasz annyira nem volt optimális, viszont váratlanul találtam egy teljesen megfelelő helyen lévő kis kápolnát, amelyben keresztbe elfértem, így gyorsan meg is született a döntés: itt fogok éjszakázni! A kis kápolna remek eldugott helyen volt és a közeli kiágazás miatt optimális volt arra az esetre is, ha másnap folytatnám utamat, ha nem akkor 3x járom le a házhoz vezető utat, de legalább a hely teljesen rendben van. Magamhoz vettem a füzetemet, pecsétpárnámat, majd a direkt ilyen kis kitérőkre szánt dekás tornazsákba raktam, majd visszatértem az útra és elindultam a ház irányába tovább lefelé. A bő 2,5 kilométert gyorsan pörgetnem kellett, mivel már 8 óra is elmúlt, sietnem kellett, ha nem akartam lámpázni. Útközben volt egy másik kiágazás is tovább Mayrhofen felé, ezt is jelezték a táblák, ez egy ösvényes verzió, nekem viszont a mapy.cz az előbb említett változatot jelezte, ezt követtem. Útközben legfeljebb alkalmas teraszokat láttam csak alváshoz, örültem, hogy az éjszakai szállásom megoldódott, már csak a pecsételés, időjárásnézés, telefonálás és visszatérés volt hátra. Tempósan haladtam a szép völgyben lefelé, így fél 9 felé érkeztem meg a Krimmler Tauernhaushoz (1622 m).

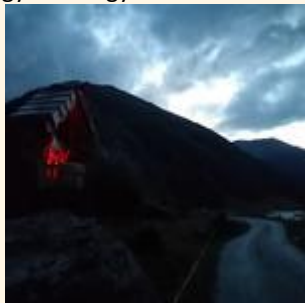

43. tovább a Krimmler Tauernhaus felé, tornazsákkal

44. Krimmler Tauernhaus, pecsételőhely, 1622 m

Pecsételtem a bejáratnál elhelyezett pecséttel, majd egy sétálgató pártól érdeklődtem internetelés kapcsán, hiába. Végül beléptem újra az épületbe és a recepciós hölgy segítségét kértem. A hölgy készségesen segített, mondta, hogy van Wandertaxi lefelé Krimml-be naponta 4 alkalommal (7:30, 9 óra körül még két alkalommal délután) adott egy kis névjegykártya méretű menetrendet is. Ezek után megnéztük az időjárást, meglepődve láttam, hogy másnapra csak 0-2 mm esőt jeleznek. Teljesen beleéltem már magam a hazaútba, de így gyorsan felülbíráltam magamat és ha per pillanat nehezemre is esett, de a túra folytatása mellett döntöttem. Amikor megkértem a hölgyet, hogy lépjen vissza a másik napra az meteoblue-n akkor megcsörrent a vezetékes telefonja, majd legnagyobb meglepetésemre kérdezte, hogy én vagyok-e a János? Mondom igen, erre átnyújtotta a kagylót, melynek túloldalán a párom szólalt meg! Ez volt ám a meglepetés, megelőzött, az időjárás után akartam felhívni, mivel akkor már tudtam, hogy megyek-e haza másnap vagy maradok. Később átbeszélve az egész sztorit derült ki, hogy a Kürsinger-ben is keresett engem, de a recepciós azt válaszolta neki reggel 7 körül, hogy én már úton vagyok, amikor még bőven fent aludtam. Persze a recepciós nem köteles számon tartani mindenki nevét és helyzetét, amely napi szinten változik, viszont ebből a téves infóból a párom azt következtette ki, hogy nekem már valahova lassan meg kellett érkeznem és otthon a polcomról levett üres 3-as kötetből matekozta ki, hogy merre járhatok és elsőnek próbált rá a Krimmler Tauernhaus-ra és egyből elért. Igazán jól esett ez, tetszett ez a talpraesett megoldás és végre őt is és rajta keresztül szüleimet is sikerült megnyugtatom. A ház személyzete is mosolyogva nyugtázta a történeteket, a kb fél perces beszélgetés nonverbális jeleiből magyar nyelvtudás nélkül is lehetett tudni, hogy mi a helyzet. Megköszönve a segítséget mosolyogva léptem ki a házból és most már rezsimenetként tempósan tértem vissza az alvóhelyemre. Pont

nem kellett lámpáznom az úton még, áttöröltem magamat a lényegesebb helyeken törlőkendővel, majd főztem gyorsan egy levest és eldőltem.

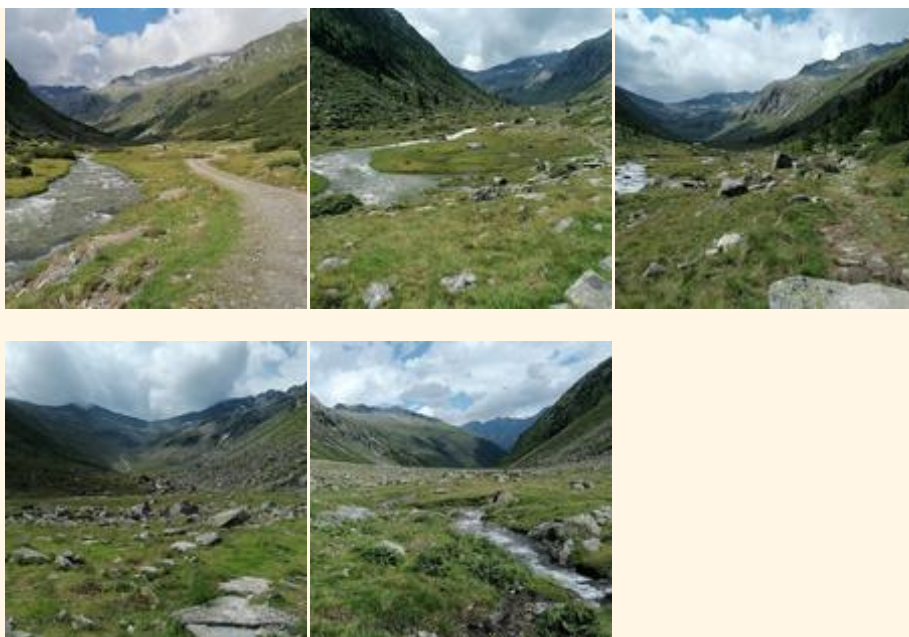
45. "jóccakát!"

Hajnalban többször ébredtem fel és hallottam, hogy kopog az eső a tetőn, nem is kevés. Végül fél 9 után keltem fel, de még mindig esett az eső. Pont ezen a napon tanultam meg, hogy a „0-2 mm” a legveszélyesebb dolgok egyike az előrejelzésnél, mert az ember abban a hamis tudatban kel útra, hogy szinte kizárható az eső, de ez a nap is rácsáfolt erre, meg volt rá azóta is erre példa. 10-20 mm vagy afölött tudja az ember, hogy mire számíthat, de ebben az esetben azért jobb időt vártam. A reggel 9-es lefelé menő buszt már nyugodtan lekésztnek lehetett tekinteni a Krimmler háztól, így határidőt szabtam: ha 10 óráig eláll az eső akkor megyek tovább, ha nem akkor megindulok lefelé és stoppal megpróbálok lejutni Krimml-be és onnan haza. Muszáj volt egy vonalat húzni, mert a túrán a Zillergründl víztározó és Mayrhofen között terveztem aludni (vészmegoldás a Plauener Hütte lett volna, de ebben az esetben 24 km maradt volna a célíg és másnapra 10-20 mm esőt jeleztek) amelyhez azért kellett idő, ha viszont a hazatérést választom, az is jócskán időigényes lett volna. Szerencsére túrérhataron belül, fél 10 után elállt az eső és kisütött a nap, így a folytatást választottam. Visszatértem a keréknyomra, majd megkezdtem az 1200 méteres emelkedőt felfelé, ugyanis a soron következő hágó, egyben a nap legmagasabb pontja a Zillerplattenscharte 2860 méteres magasságával várt. Reméltem, hogy a Plauener Hüttében tudok egy jó kis rántott húst enni vacsorára eme jeles napon, ugyanis a születésnapom volt ez a nap.

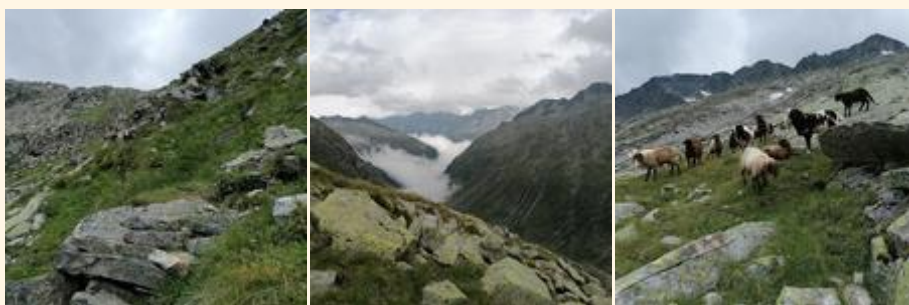
46. első méterek után visszanézve a ködös völgybe immáron újra úton

A keréknyomon felfelé haladva volt egy kis ködös szakasz, balról a Windbach patak mellől megérkezett a tegnapi este a völgyi oldalon látott ösvény. A jócskán bővízű patakot nem sokkal később hídon keresttem, majd kitisztult az idő, napsütés vette át a stafétát és kezdetét vette a túra számomra legszebb része a Windbachtalban (Vadpatak-völgy). Egyszerűen nagyon tetszett a magas hegyek között elterülő nyugalmas völgy, a nem sokkal később érintett Wildbachalm (1882 m), pedig időnként eszembe jut amikor világvégi faházakról álmodozok. A tetszetős faháznál nem olcsó becsületkasszás patak vize által hűtött sörös láda volt, nem éltem a lehetőséggel. Szerintem nincsen túl nagy forgalma ennek a lehetőségnek, én beértem a patakból víztöltéssel. Folytattam az utamat, a szelíden emelkedő ösvényen megéltem a túráim legszebb perceit (a dobogón második a tegnapi nap, főleg annak a második fele), amint haladtam felfelé a szép völgyben a patak mellett, körbevettek a hegyek és mindezt végre napsütéses, de nem forró időben. Nem sokkal később egy öreg tehénpásztor jött velem szemben, a patak túloldalán társa haladt. Gumicsizmában valószínűleg kevésbé kellett tartaniuk a megszorodó vizenyős részekről, patakátkelésektől, melyek kezdtek megszorodni. A vizenyős részek után nagyobb sziklák kezdtek az út környékén megjelenni, majd az olasz oldal (dél) felől egyre kevésbé bizalomgerjesztő felhők kezdtek a felém beúszni az égboltra, felnézve pedig azt láttam, hogy pont fixen a kék ég és a felhők határán vagyok.

47.-51. Windbachtal előre és hátrafelé is nézve, azt hiszem nem kell magyaráznom miért volt ez a rész számomra a legszebb ezen a túrán

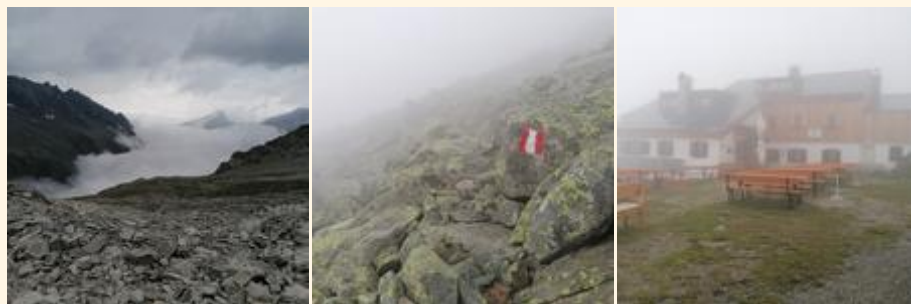
A már említett déli irány felé vezet az út tovább egyenesen a völgy vége, a Krimmler Tauern (2633 m) hágón, amelyen át a második világháború után sok zsidó menekült távozott Olaszországba. Ezt többnyelvű háromszögletes táblák hirdetik a Zentral kiágazásánál, én viszont előtte tartottam egy eső miatti negyed órás kényszerpihenőt egy kis nagyobb pocsolya mellett egy sziklán ülve. Az ilyen kényszerpihenőkből az elkövetkező órákban jó pár volt. A már említett elágazásnál jobbra tértem, innentől indult az emelkedő izmos része, ugyanis a faháztól mindössze 250 méter szintet emelkedtem és még közel 800 méternyi várt rám. Mellette nagyon örültem a csodálatos időnek. A térképen szinte végig egyenes vonallal jelzett emelkedő valóságban szerpentes, első felvonásban 2450 méter fölé visz fel, a Jég-tó (Eisssee) alá, majd folytatódik felfelé egy kis szünet után. A tó alatti sziklás részen birkákkal találkoztam, jólesett a néhány tucat méternyi szinte sík haladás, majd következett az emelkedő következő etapja. A völgy közben szépen telt párával, ez nem szokott sok jót jelenteni, a kényszerszünetek továbbra is napirenden voltak, kicsit feljebb pont egy ilyen ücsörgés alatt láttam meg déli-észak irányú úton haladó csapatot. Ez én pár perccel korábban bejárt utamat csak a „szinte síknak” titulált pár méteren érintették észak felé haladva. Nekem viszont nyugat volt az irányom, sziklákon haladva jutottam egyre feljebb az ránézésre is hideg vízü tavat is lépésről lépésre messzebből szemléltem, majd végre 15:51-kor felértem a 2860 méteren fekvő Zillerplattenscharte hágójába, amely Salzburg és Tirol tartomány határán van. A soron következő panorámában látnom kellett volna legalább a Zillergründl víztározónak egy részét, de helyette totális ködben volt a völgy, csak néhány közelebbi és távolabbi magaslat emelkedett ki a ködből és ez később sem változott, csak rosszabb lett. Az innen nyugat felé következő három hegygerincen nem vezetnek át utak, még részben sem (csak a völgyekben vannak jelzetlen utak), így innen hosszú lejtő következett Mayrhofenig, illetve azon túl is hosszú völgyi haladás van (ott már van az útnak hegyi alternatívája, de ez nem képezi ennek a túrának a tárgyát).

52. a Windbachtal-ból két komolyabb emelkedő vezetett ki, a képen az első részlete látható
 53. visszanézve a Windbachtal-ra 2400 mérettől, a párával telítődő völgy az álmoskönyvek szerint sem jelent sok jót
 54. birkanyáj kb 2450 méteren
 55. Eisse, ha jobb idő lett volna lehet közelebb megyek, így viszont haladtam
 56. nem sokkal később már így szemléltem a méretes hegyi tavat
 57. a sziklás emelkedő folytatódik, a kép közepétől jobbra az egyik csipke aljában található a Zillerplattenscharte
 58. Zillerplattenscharte, 2860 m, utolsó méterek a napi tetőpont előtt
 59. visszatekintve kelet felé, ahonnan feljöttem, jobbról jöttek korábban (is) a felhők Olaszország felől
 60. kilátás nyugat felé, ennél kevésbé ködösre számítottam

Bevallom őszintén kicsit alábecsültem az innen a Plauner Hüttéig vezető szakasz hosszát, reméltem, hogy másfél óra alatt letudom és fél órát hagyva a vacsorának 18 órakor elindulok a hüttéből lefelé, hogy sötétedésig szállást vagy bivakhelyet találjak. Ebben a várakozásomban csúnyán csalatkoznom kellett, ami némi feszültséget hozott magával. Születésem ideje után nem sokkal megálltam egy kicsit, körbenéztem, szelfiztem egyet, immáron egy évvel öregebben. 16:40-kor értem el az aktuális elágazást, ahonnan már észak felé haladtam tovább, hamarosan teljesen ködben haladva. A jelzetségre amúgy a környéken nem lehetett panasz, ködös időben is követhető volt, amúgy is nehéz lett volna elvéteni az irányt. Sziklás, vizenyős, időnként esős, sűrűn szitkozódós kellemetlen és végtelenítettnek tűnő szakasz vette kezdetét, végül 18:01-re értem el a Planuener Hüttét (2364 m). Rossz hír volt a totálisan elúszó vacsora, pedig ezen az amúgy szimpatikus helyen szívesebben fogyasztottam volna valamit, mint pl. az egy nappal korábban megjárt Warnsdorfer Hüttében. Jó hír viszont az volt, hogy kiértem a 3-as kötet bronzjelvényét, ugyanis a Tappenkarseehüttétől indulva itt zárult be az egybefüggő lejárt 15 szakaszom (egy nappal korábban ez is egy érv volt a folytatás mellett). A hüttében voltak bőven vendégek, de korántsem volt teltház, a kilátás fotózásával nem kellett törődni, mert teljesen el volt húzva a függöny továbbra is. Egy kedves és segítőkész szlovák származású hüttés hölgy telefonjáról sikeres tudtam párommal beszélni és kissé sajnálkozva (tényleg szívesen töltöttem volna még itt egy kis időt), de el kellett köszönnöm.

61. Zillergründl víztározó fölött tejköd volt, sajnos később is, a kép percre pontosan születésem után 32 évvel készült

62. feledhető szakasz ködben a Plauner Hütte felé

63.-64. Plauener Hütte kívül és belül, szimpatikus hely volt, 2364 m

Feledhető volt a lefele út, először a hütte kötélpályája alatt szalamoztam el a tejködben, majd a Kuchlmoos patakon átkelve hegyoldalban vezető szűk ösvényen haladtam egyre lejjebb, alaposan letörölve a vizet ahol csak lehetett a belógó növényekről. Egy idő után természetesen a bakancsom is vizes lett belülről, pedig kevés dolgot ruhellek annyira egy túra során, mint vizes lábbal gyalogolni. Elértem 1880 méteren a Zillergründl víztározó mellett futó köves utat, amely meglepő módon először emelkedett, majd lejtett. Biztosan nem egyengették ki még jobban a hegy oldalát amikor kialakították. Viszont továbbra is teljesen sűrű volt a köd, a légvonalban 70 méterre lévő vízpartot sem láttam. Jó egy kilométer múlva értem el a hegyoldalban vezető szervízút alagútját, érdekes pár száz métere volt a túrának. A túloldalon is teljesen elhúzott függöny, csend és hullaszag fogadott. Jó időben nyüzsgő tömegek helyett most még az Adlerblick étterem is zárva volt és építkezés miatt a busz sem jött fel idáig. Az út egy alagútban folytatódik tovább ismét, amely egy hurkot leírva veszi el a szintet lefelé, az ösvény viszont pár lépés után balra folytatódott. Egyszer kereszteztem az utat, majd másodszorra már rajta is maradtam, egyelőre semmilyen bivakhelyet nem láttam, pedig már 8 óra is elmúlt, egy órán belül tanácsos volt találnom valami megoldást. Két elképzelésem volt: A nem messze lévő Bärenbadalmnál szállást találni (esetleg ott pótolni az elmaradt vacsorát és hazatelefonálni), vagy bivakolni. A másnapi viszonylag korai indulás viszont mindenképpen játszott, dél környékén szerettem volna elérni egy vonatot hazafele, annyi rémlett a menetrendből, hogy óránként van csatlakozás Magyarország felé. Nem sokat haladtam a keskeny aszfaltos úton, nemsokára ismét ösvényre tértem rá, majd a Ziller patak közelében mentem egyre lejjebb. Elérve a völgy alját gondoltam szétnézek a túlparton lévő faháznál, hátha van alkalmas alvóhely, de nem volt híd a patakon, átugráshoz pedig meg már túl széles volt. Továbbhaladva pár perc múlva érkeztem meg a régi Bärenbad vendégházhoz, mely zárva volt, csak a bejáratnál világított kívül egy italautomata. Az épülettől jobbra lévő fatárolóba be voltak hánnya a deszkák, csak egy jelentősebb rendrakás után lehetett volna ott aludni, viszont az ötlet ellen szólt, hogy az út mellett volt szinte közvetlenül és a deszkák között nyitott volt. Nem fáztam, de augusztus elejéhez képest őszi volt az időjárás. Továbbhaladva es kis emelkedő után ismét lejtett, majd a rendes Bärenbadhoz érkezve láttam, hogy az is teljesen be van zárva. Oké, szállás és kaja kilőve, akkor marad a bivak. Átkeltem a patakon majd pár lépés után a patak melletti kis faházat néztem meg, mely zárva volt. Az idő vészesen fogyott, nem sok esélyt láttam már arra, hogy jelentősen arrébb keressek valamit, így a szemközti faházaknál néztem körbe, de csak egy nyitott garázs jöhetett volna szóba. Nem volt más hátra, az első házba bekopogtam ahol fényeket láttam, ki is jött a bácsi, biztos meglepődött egy külföldi nagyzsákos túrázón este 9-kor, aki csak valahol aludni szeretne. Készséges volt és felajánlotta, hogy a garázzsal szemben lévő istálló felső részén a szénatárolóban aludhatok. Tökéletes! Megmutatta a helyet, többször lelkemre kötötte, hogy ne gyújtsak rá, aztán jó éjszakát kívánva magamra hagyott. Megcsináltam a fekhelyemet, majd végre levetettem a vizes bakancsaimat. Kissé már darabosan mozogva vacsoráztam meg, kint szépen eleredt közben az eső.

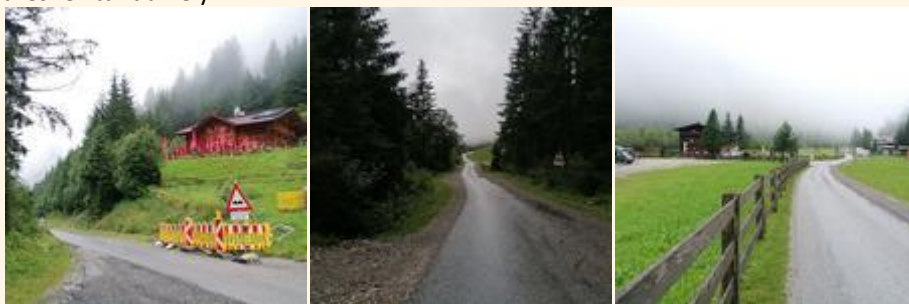

- 65. a háztól lefelé vezető út ugyancsak feledhető kategóriába került, az időjárás sokat tud segíteni vagy rontani ebben
- 66. pár száz méter hosszú alagútban
- 67. az alagút északi kapujánál sem volt jobb a köd helyzet
- 68. továbbra is lefelé
- 69. elérve a Zillergrund völgy laposabb végét, háttérben jobbra hátul a Bärenbad faházának teteje látható
- 70. éjszakai szálláshelyem az istálló szénatároló padlásán, a célnak megfelelt

Vacsora és a törlőkendő „fürdés” után dőlt el és hallgattam a fémtetőn kopogó esőt. Nem sokkal később a közelben lévő tehenek is abbahagyták a mozgást, a kolompjaik után nem sokkal én is álomba merültem.

Forgolódva telt a hajnal, az eső is esett még, mikor ébredtem. Negyed 7 körül keltem fel, majd összepakolás után szerencsére már eső nélkül indultam el 7 óra előtt pár perccel. Kilépve az épületből látszódtott a víztározó monumentális gátja, 18 km volt még hátra innen, az eső eleinte néha esett, néha nem, aztán már tartósan elállt. Segítöm már nem volt otthon, így tőle nem tudtam elköszönni, rátértem a tegnap esti útra, majd ismét átkelve a patak hídján a bezárt fogadónál balra tértem. Innentől szinte végig aszfalton haladtam a végállomás felé, az út eseménymentesen telt, a köd miatt komolyabb tájképeket sem tudtam csinálni. Néha érintettem egy-egy fenyőerdőt, de amúgy alapvetően rétek és házcsoportok között vezetett az utam Mayrhofenig. 8 óra előtt pár perccel érkeztem meg a Gasthof in der Au vendéglőhöz, mely pecsételőhely. Elsőre úgy tűnt, hogy marad a fotózás, de szerencsére a konyhán volt egy néni aki beengedett és adott pecsétet, amúgy teljesen üresnek tűnt a hely.

- 71. másnap reggel a bezárt Bärenbad épületénél, balra fordulva haladtam tovább
- 72. Mayrhofen határáig maradtam az aszfalton
- 73. házcsoport a Gasthof in der Auval, pecsételőhely, 1265 m

Továbbhaladva mellőztem balról egy vízerőművet, a következő említésre méltó pont a következő vízerőmű közelében lévő kötélpályák és kápolna volt. Itt már bőven járt a busz, ha nagyon durva eső vagy más akadályozó nehézség merült volna fel, akkor végső esetben azzal is lehetett volna távozni, de nagyon nem akartam emiatt az aszfaltos rész miatt külön visszajönni, így reméltem, hogy nem fog komolyabb eső jönni, szerencsére így is lett. A Klaushof nevű buszmegállónál áttért az út az egyre izmosodó patak bal oldalára, innentől több volt az erdei, fenyveses rész. A következő hídnál egyenesen az ösvény le volt zárva, ezt nem is bántam (örültem, hogy éjszakai szennyeses „kezeléssel” és többszöri zoknicserével közel elfogadhatóak lettek a bakancsaim nedvesség szempontjából, nem hiányzott az újabb vízutánpótlás), maradtam az aszfalton.

74. köd és fenyves

75. Zillertal völgyére jellemző tájkép

76. vízesés, akadt a környéken pár belőle

77. buszjárat a völgyi szűk és fizetős úton

78. Mayrhofen minden lépéssel egyre közelebb kerül

11 óra előtt nem sokkal értem el az út végén lévő sorompót, ugyanis ez az út is fizetős és aki erre buszozik szintén fizetnie kell, hasonló módon, mint tavaly a Bielerhöhe felé menet, ha jól emlékszem egy euró a tarifa, autósoknak 10, motorosoknak pedig 5. A Ziller patak felett ismét átkelve tértem vissza az amúgy jelzés nélküli jelzett útra, amely egy rövid jól járható ösvényes szakaszt leszámítva egy rendes út volt. Puccos szállodák után következett a már említett ösvényes rész, majd végre elértem Mayrhofen szélét. A következő kereszteződésben a túra útvonala balra fordul a Stillup-völgy felé, a következő túrán szemből terveztem ugyanide érkezni, ezúttal viszont jobbra fordultam. A völgy felé haladó autósoknak, motorosoknak itt is útdíjat kell fizetniük, ebben a térségben úgy látszik nem spóroltak a fizetős utakkal.

79. Mayrhofen határában

80. balról érkeztem, egyenesen folytatódik a túra a Stillup-völgy felé, legközelebb szemből terveztem érkezni

Jóleső lejtő következett, kicsit futottam is, szerettem volna a pecsételést követően még boltba menni, majd a dél körül induló vonatot elérni. Beérve Mayrhofen (780 m) központibb déli városrészébe gyorsan nőtt a népsűrűség, a Hotel Andreában tudtam pecsételni és telefonálni páromnak is gyorsan. Tapasztalat, hogy ilyen puccosabb helyeken érdemesebb a több csillagos szállodákba betérni, mivel itt a recepciósok általában jobban világot látott emberek, mint az egyszerűbb helyeken, eddig legalábbis működött ez a taktika. A patak hídjához érve jobbra fordultam a központba, ahol minden van és annak ellenkezője is ami a boltokból szóba jöhet. Igyekeztem minimalizálni az ottlétemet, a Sparban gyorsan vettem kaját, majd odaköszöntem a bejáratnál beszélgető két magyar férfinak. A központot forgalmasabb útkereszteződésben balra hagytam el, majd a következő sarkon jobbra fordulva érkeztem el az állomás végébe, majd konkrétan az épülethez. Sajnálattal vettem tudomásul, hogy a vonat 11:49-kor elment, én pedig 55-re értem oda (a délre érkezést sikerült teljesítenem). Az érkező kisvonat mozdonyvezetőjétől kértem és kaptam segítséget a hazafele utam menetrendje kapcsán, a forgalmi irodában a forgalmista ki is nyomtatta nekem, plusz a képernyőt is lefotóztam. Nem megszokott dolog ez már manapság, de a telefonom állapota miatt muszáj volt, ekkorra már

biztos, volt hogy a térerőt érzékelő egység is tönkrement. 12:19-kor indult el a kisvonal (előtte gőzmozdonyos nosztalgia vonat érkezett Jenbach felől), útközben az egyik állomáson kapott valami kis impulzust és kaptam egy nem fogadott hívásos sms-t, valamint netem is volt egy pillanatra, majd újra megszűnt az egész. A forgalmas kisvasúti vonalon ezúttal is jó élmény volt utazni, idehaza sajnos csak álom a fél óránként közlekedő kihasznált járatok, meg a részben kétvágányú keskeny nyomtávú vonal is. Sajnos az ehhez fogható kecskeméti, nyírvideki és korábban hegyközi hálózatot már régen kinyírták.

81. Mayrhofen központja, 780 m

82. kisvonal Mayrhofen állomáson indulásra várva

83. vonatkereszteszés utáni indulás Fügen-Hart állomásról Jenbach felé

Jenbach-ban átszálltam a 13:31-kor érkező Railjet-re, mellyel Hegyeshalomig utaztam, Salzburgtól már helyem is volt, addig az egyik ajtó lépcsőjében ücsörögtem. Hegyeshalomig autóval tértem haza mórári Kfc-zés után, erről az egyszerűnek nem nevezhető túráról. Ettől függetlenül összességében nem éreztem magam rosszul (még ha voltak is komoly mélypontok) és a következő túrát is vártam.

Zentralalpen: Dominikushütte-Mayrhofen (2023. augusztus 7.-10.)

Eredetileg St. Jodok-tól terveztem indulni, de végignézve a távot és szinteket, ezeket összevetve a 4 napos időintervallummal, inkább módosítottam egy völgygel keletebbre az útitervemet. A teljes táv 80 km lett volna, bő 5300 fel, 5800 le szintekkel, így viszont a reális 58,5 km, bő 3500 fel- és 4700 lefele szint jött ki. Ami az időjárást illeti, a harmadik napra ígérkezett eső és mindenképpen kellett egy húzós nap, ha bele akartam férni az időbe, így úgy döntöttem, hogy a második nap legyen a húzós 19 kilométerrel és 2200 (!) méter szinttel. A többi nap már egyszerűbb volt, természetesen ezúttal is nagyzsákkal mentem, ismét hütte/bivak vegyes volt a terv.

Fél 8 előtt nem sokkal indultam el otthonról és autóztam Hegyeshalomig, majd onnan a 162-es Railjettel mentem Kufstein állomásig. Teljesen mindegy volt, hogy ott szálljak le, vagy Wörglb-en, de egy hidegfront miatti erősen őszi időjárás miatt sok kedvem nem volt a szeles peronon ülni 20 percet, így Kufsteinben szálltam fel a cityjet motorvonatra, amivel Jenbach-ig utaztam. 14:11-kor indult a kisvonal, hogy egy bő 50 perces út alatt repítsen el Mayrhofen-be. Ott rögtön át is léptem a 15:05-kor induló buszra a Schlegeis víztározó felé, a Klimaticket mellé csupán a 2 eurós útdíjat kellett megvennem.

1. ismét irány a Zillertal!

2. kisvonatok találkoznak a kétvágányú pályán kb 60 km/h sebességnél, ez odahaza elképzelhetetlen sajnos

3. érkezés után közvetlenül a Zillertal fővárosának állomásán, ránézésre is kihasznált a fél órás követés

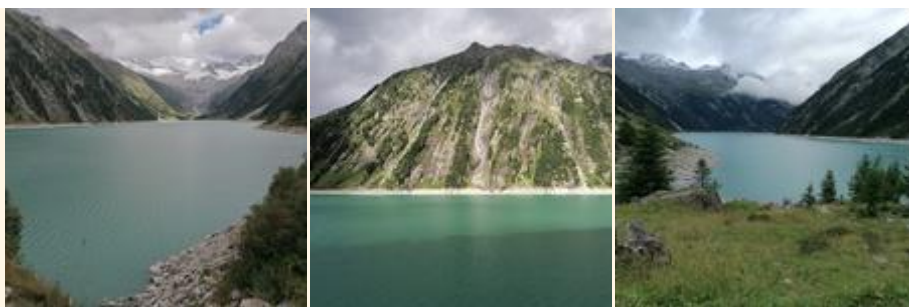
Mayrhofen központját, majd a várost elhagyva kezdett érdekessé válni az út, szűk völgyben, sziklás, keskeny utas völgyben haladtunk Ginzling felé, majd a falu után is volt egy rövidebb szűkebb utas rész. A Gasthof Breitlahner (nem összekeverendő az 1-es kötet Breitlahnhüttéjével) megálló után van az útdíjfizetős kapu a 13,3 km hosszú Schlegies Alpenstrasséhoz, itt várakoztunk pár percet, mert a szűk út miatt váltakozó irányú a forgalom, amit jelzőlámpa szabályoz, emiatt is elég bő a menetrend innen a végállomásig (25 perc). Zöld lámpát

kapva indultunk el, előre álltam az első ajtóhoz, váltottunk pár szót a buszsofőrrel, miután már nekem is megvan minden jogosultságom a buszvezetésre, így már más szemmel nézve, mint korábban láttam, hogy nem egy kezdő terep ez, igencsak oda kell figyelni. Sok ilyen jellegű út van Ausztriában, Európában és összességében a világon is. Egy rendes és egy panorámás alagúton is áthaladtunk, ezek a részek még „egyvágányosak” voltak, majd nagyjából a szakasz közepétől volt kétirányú a forgalom, majd következett a víztározó monumentális, 131 méter magas zárógátja (alsó felében természetesen vízerőművel) és egy újabb rövid alagút után érkeztünk meg a célhoz. Nem volt éppen barátságos idő odafent 1780 méteren, hűvös szél fújt. Körbenéztem, fotóztam, majd a pár lépéssel arrébb lévő Dominikushüttében pecsételtem és nem sokkal később útnak indultam.

4. várakozás a szabad jelzésre a Gasthof Breitlahner közelében lévő fizetős kapunál
5. Schleigeis víztározó zárógátja a buszból nézve
6. Schleigeis víztározó, először az északi, majd jobb/nyugati partja mentén vezet a túra
7. a gát a Dominikushütte ablakából nézve
8. Dominikushütte, a hivatalos szakaszhatár, a kijelölt útról 2x1 km kitérővel érhető el, 1805 m

A Zentral pár száz méterrel később érkezett meg szemből, jobbra folytatódott is tovább az Olpererhütte és St Jodok felé (tehát a Dominikushütte kitérő). Én viszont ezúttal egyenesen mentem tovább Mayrhofen irányába a szép fekvésű hegyi víztározó mentén. Nemsokára balos kanyar következett, egyenesen tovább a Pfitscher Joch felé vezet az út, amely a domborzathoz viszonyítva egészen alacsonyan található, mindössze 2246 méteren. Nézegettem bivakhelyeket a következő túrához, de semmi érdemlegeset nem láttam. Rövid kitérőt tettem a víztározó 1965-1971 közötti építésének áldozatainak emlékművéhez, majd haladtam tovább délkelet felé. Két étterem következett, a Zamsereck majd a Fischerhütte, de egyiknél sem láttam semmilyen bivak lehetőséget. Időnként viharos szél volt, be kellett öltöznöm, azért szokatlan augusztus első felében ilyen hűvös idő itt, hosszú nadrágban és garbóban gyalogoltam tovább, így is majdnem kabát kellett helyenként. Szép nagy ez a víztározó, összesen több mint 126 millió köbméter vizet tud tárolni, legnagyobb mélysége 59 méter. A túlsó partján nem épült ki út, csak egy rövid részén ahol most is munkagépek álltak, a térkép vízerőművet jelöl oda. A hátam mögött, észak felé az Olperer csúcsa sűrűn szegyenlősen a felhők mögé bújt, csak ritkán volt látható az elkövetkező szakaszon. Korábban tüzetesen végignézttem műholdképről is az út menti bivak lehetőséget, így az utolsó lehetőséghez kitértem, amely egy ház volt rövid bekötőúttal. Minden teljesen zárva volt, csak egy viszonylag szeles terasz állt volna rendelkezésre. Terveim szerint haladtam is tovább a Furtschaglhaus felé, ez csupán egy lehetséges alternatívaként merült fel korábban, de tekintve a másnap hosszú napra teljesen elvettem. Így végülis kiderült, hogy bivakolásra itt nem tudok számítani (ha ez a ház alkalmas lett volna az is 2x3 km kitérő, szóval az már kicsit sok), így végül a következő túrán Jodok felé a Dominikushüttében aludtam. Visszatérve ismét a keréknyomra értem el 4 kilométeres tó melletti gyaloglás végét és keltem át a dél felőli végén a másik oldalra (előtte jobbra biciklitároló). Egy gyalogló páros jött szembe, az idő a kevésbé szeles helyen már barátságosabb volt, le is vettem a plusz rétegeket, készülve a soron következő emelkedőre. 1860 méternél hagytam el a keréknyomot, amely a Furtschaglhaust ellátó kötélpálya alsó állomásáig vezetett tovább még pár száz métert. 5 méter híján 2300 méterre kellett felkapaszkodnom az igencsak szuszogtatós ösvényen, ahol ilyenkor szokásos módon sűrűn megálltam.

9. a szép fekvésű víztározó északnyugati sarkánál
10. színek és formák, jól nézett ki a túlpárt út nélkül
11. visszatekintve, felül az Olperer (3476 m) és környéke ködbe bújtt
12. közelítettem a völgy (Zamser Grund) vége felé
13. rövid, de fáradságos emelkedő első részéről visszanezve

Igazából nem volt miért sietnem, csak sötétben nem akartam menni. A cikk-cakkos ösvényen patakátkelés következett, majd folytatódott a szlalomozás felfelé. A kötélpálya újbóli keresztezése után már nem sok volt hátra, 20 óra után pár perccel érkeztem meg a házhoz. Nem volt éppen gatyarohasztó idő, 3 fok, álló helyzetben hamar fogyott a hőérzet. Beléptem a házba pecsételni, voltak bőven bent, reméltem, hogy összejön az egyedül alvász. Szerencsére igen, a hűtés srác megértette, hogy másnap hosszú napom lesz, nem kellett a szokásos nyögvenyelős köröket lefutni (nincsen hely, aztán mégis van), beszélt a főnökkel és felajánlotta a Winterraumot, tökéletes! Ezen kívül vettem még egy érmét a meleg fürdéshez, így is bőven baráti, 17 eurót fizettem (természetesen Alpenverein kedvezmény). A Winterraum fogalmazzunk úgy, hogy egyszerű kivitelű volt, a bal oldali emeletes ágyak le voltak szalagozva munkálatok miatt, a kályha helyett is csak a füstcső lógott ki a falból. Tegyük hozzá, hogy hidegfront miatt volt hideg most, nem megszokott ez az alacsony hőmérséklet ilyenkor. A vicc az, hogy szeptemberben pedig augusztusi időjárási körülmények között tudtam túrázni, szóval pont felcserélte a természet a dolgokat. Az egyetlen rendelkezésre álló konnektort birtokba vettem és hazatelefonáltam. Virslit főztem főzővel vacsorára, majd fürödni mentem. Sötétben közel fagyott, nem vagyok egy fázós típus de a fürdés után vacogtam. A 4 eurós meleg fürdő (eddig számomra legdrágább) ellenére csak pisilt a zuhany, de a semminél több volt. Visszatérve a szobámba ledőltem, a kis hálózsákomhoz bőven kellettek a takarók is, hogy ne fázzak az ilyenkor szokatlanul cudar hűvös időben.

14. érdekes napnyugtai fények a Furtschaglhaus előtt
15. Furtschaglhaus, 2293 m
16. lakosztályom a Furtschaglhaus Winterraum-jában

Valaki hajnalban mászkált fent a konyha környékén és a zörgés, nyikorgás hajnal 4 körül lehallatszott, szóval az alvásom vége nem volt tökéletes. Korai kelés után reggeliztem, majd fél 7 előtt pár perccel elindultam. Tartottam a hóhelyzettől, ugyanis a soron következő magaslat a 3134 méteres Schönbichler Horn volt, ahol már nem kevés sziklára is kellett számítanom a túráim legmagasabb pontján. Szerencsére nem volt gond. A

beütemezett időket is tartanom kellett, a Greizer Hütte innen majdnem 2 szakasznyi távolságra volt. Az emelkedőn haladva hamar „üzemi hőmérsékletű” lett a testem, így nem volt gond a hőérzettel. Továbbá a nap is szépen kezdett el sütni, szép idő ígérkezett mára. A széles ösvényes füves terepet fokozatosan átvette a sziklás terep, egy kis oldalgerincre kellett felmennem, majd azon haladtam tovább, itt már egyre több volt a hó. A környező havas, sziklás csúcsok és hágók elég szépek voltak, amerre néztem, nem kellett csalódnom. A poén az volt, hogy már letről láttam a csúcskeresztet, de furcsa módon a csúcsnak egyáltalán nem volt csúcs formája, ebből a szögéből úgy nézett ki, mintha egy csipkés gerinc egy tetszőleges pontjára rakták volna ki a keresztet. Tehát nem volt az a tipikus csúcs felé haladás kilátás.

17. baráti hőmérséklet augusztus 8.-án reggel, 0 fok

18. indulás után nem sokkal

19. a tegnap este még durvának gondolt út nem volt vészes szerencsére feljebb sem

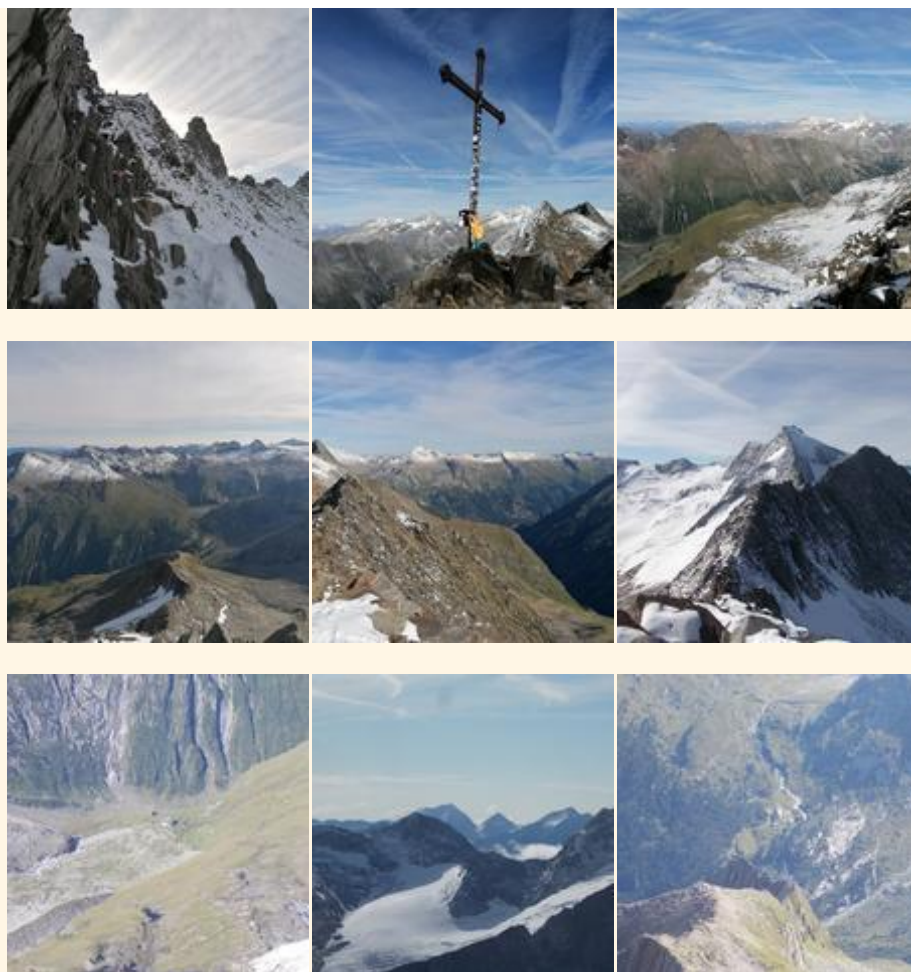
20. zergék a hegyoldalban

21. Großer Mößeler, 3479 méteres csúcsa felé nézve, nehéz rá azt mondani, hogy csúnya lenne

22. Schönbichler Horn és csúcskeresztje már távolról látható volt, innen nézve nem egy markáns hegy, mintha valaki csak úgy kitette volna a keresztet valahová

A csúcs alatti Schönbichler Scharte előtt volt egy kis havas drótköteles sziklás rész, majd a kis hágóban álltam meg körbenézni, a kilátásra nem lehetett panasz. Pár aggódó pillantással kerestem a lefelé vezető utat, reméltem, hogy nem nekem kell a behavazott sziklákon lépdelve keresgélni. Ledobtam a zsákomat, majd a megtettem a csúcsra vezető rövid kitérőt, a kilátás pazar volt! 360 fokos teljes körpanorámát élvezhettem, emellett teljes szélcsend is volt. Nem gondoltam, hogy majd pont a csúcson fogok leülni melegedni, de furcsa módon így történt, ugye az ember a csúcson hamarabb vár viharos szelet, mint mondjuk a völgyben tegnap.

- 23. havas rész következett
- 24. kilátás dél felé, a nap is kezdett kisütni
- 25. visszanézve a felfelé útra
- 26. havas drótköteles rész a csúcs hágója alatt nem sokkal
- 27. Schönbichler Horn, 3134 m, az eddigi legmagasabb hegycsúcs, bár konkrétan a csúcsra nem vittem fel külön
- 28.-31. gyönyörű volt a kilátás minden irányba: nyugat, kelet, észak majd dél felé nézve
- 32. visszanézve a Furtschaglhaus felé
- 33. alpesi életérzés, az ilyen pillanatokért (is) érdemes a túrát járni
- 34. Berliner Hütte komplexumai a távolban

A csúcsra menet meglett a lefelé vezető út is, visszatértem a zsákomhoz. Még pont időben voltam fent a nap első csúcshódítójaként, mert már befutottak a Furtschaglhaus felől a korán kelők. Magamra véve újra a terhet megtettem a kis felfelét, majd a drótkötéllal biztosított lefelé vezető „ösvényre” tértem rá. Ösvénynek túlzás lett volna nevezni a kitaposott köveket, de ez volt a kijelölt út. A hegy keleti oldala sziklásabb volt, mint a nyugati, oda kellett figyelni hova lép az ember. A szép napsütéses időben egyre többen jöttek szembe és visszanézve az innen már szép csúcsot formáló hegyre, ott is szinten folyamatos volt az érdeklődés. A sziklás lefutó oldalgerinc után szelídülni kezdett a terep és már zavaró kezdett lenni a népsűrűség. Balról észak felé a Zemmgrund völgye és mögötte a hegyek, jobbról pedig a Waxeggkees gleccsere és az olasz határon húzódó 3000-esek adták a kilátás javát, persze szemből is gyönyörűen látszódtak a hegyek. A sziklák helyét az út mellett fokozatosan füves területek vették át, egyre közelebb került a csúcsról is látható Berliner Hütte, mely a napom közepét jelentette. Egy sziklás lépcsőnél kicsit megcsúszott a bal lábam és a kis szikla oldala szépen végighorzosolta a sípcsontomnál. Még cicanaciban is (egész nap rajtam volt, nem volt annyira meleg, hogy csak rövidnadrágban legyek) komoly fájdalom volt ez, szinte ordítani tudtam volna egyet, le is ültem 2 percre. Semmi komoly nem volt, de vérzett és még e sorok írásakor (2023. november) is szépen látszik a heg a sípcsontomon, majd akkor tűnik el, ha sok idő múlva lenő annyira a bőr. A folytatásban egy gleccservájta patak völgybe kellett leereszkedni, amely elég vontatott volt, kezdtem érezni, hogy utolért a holtponthoz, mely ki is tartott a Berliner Hüttéig (2042 m). Egy már törpefenyvesben lévő elágazásnál balra meleg zuhany felirattal az Alpenrose nevű szálláshely invitálta a túrázókat, én viszont jobbra mentem tovább, majd ereszkedés után átkeltem hídon a Waxegg patakon. A lokális mélypont után még emelkedett is az út a hüttéig, ahova kissé

kitikkadva érkeztem meg 13 óra után pár perccel. Fél órás evős pihenőt terveztem itt tölteni, a zsákomat a nagy ház előtti lépcsőnél lévő melléképületnél hagytam, majd a házba tértem be pecsételni. Sétálós képeiből már tudtam, hogy a hely egy élő múzeum, de még így is meglepett: hegyi házhoz képest jó nagy terek, szinte csarnokszerű ebédlő és minden kis tábla, ajtó, minden retró. A néhány demotivált fiatalból álló személyzet szerencsére nem talált be a szokásos kérdésekkel, így gond nélkül tudtam pecsételni, majd később wc-re menni és ott kidobni a szemetemet.

35. irány lefelé
36. augusztusi fagy
37.-38. lefelé továbbra is
39. Zemmgrund völgye nyugat felől "érkezett"
40.-41. Berliner Hütte belülről és kívülről, 2042 m

Pár falatot ettem az imént hátrahagyott zsákomhoz visszatérve, majd muszáj volt indulnom, hiszem még csak a nap felén voltam túl, még várt rám bő 800 méter szint a következő hágóig, a Mörchenschartéig, majd onnan lefele 1000 méter szintvesztés, hogy onnan újra majdnem 400 méter szintet leküzdve érjem el a Greizer Hüttét. 13:40 körül indultam el és kezdtem meg az utat felfelé a Zemmgrund nevű völgyből, a házat hamar magam mögött hagytam, szemből eleinte még bőven érkeztek emberek, de aztán fokozatosan csökkenni kezdett a nép. Szelíd volt az emelkedő felfelé, így jó ütemben tudtam haladni. Jobbról a Steinmadl csúcsa mutatkozott, mellette pedig a gleccserből táplálkozó patak szépítette a tájat. Ezek fölött illetve jobbra szemben az olasz határon lévő csúcsok (Felsköpf 3235 m, Schwarzenstein 3369 m) és a Großer Mörch (3285 m) között húzódó havas terület adta a szép kilátást. Patakátkelés után az elágazásban maradtam egyenesen, majd serpentinezés következett a Fekete-tóig/Schwarzsee (2470 m), a szembejövők elismerően nyilatkoztak a mai etapomról, minden volt csak rövid nem. A Schwarzsee után volt egy kellemetlenebb meredek emelkedő (a közepénél elágazás észak/Ginzling felé, kitérési lehetőség a magyaros nevű Zsigmondyspitze (3062 m) felé), utána 2700 méter magasság környékén újra normalizálódott a helyzet, ekkor éreztem, hogy ismét holtpontra vagyok, szerencsére egy kis ücsörgés és pár falat átlendített. A sziklák vették át a stafétát az utolsó részletben a hágóig, tetszett a vad környezet. A hágó előtti kőomlásos részen még néhány tíz négyzetméter havon is kellett haladnom, majd 16:50-re értem fel a 2872 méteren fekvő Mörchenschartéba. A hágó térkép szerinti neve a

Nördliche/Északi Mörchenscharte , a Südliche/Déli Mörchenscharte a térképen kissé elbagatellizált jobbra lévő magaslat után található, nem vezet rá semmilyen ösvény és a helyszínen sem utal irányába a rendszeres járhatóságára semmilyen jel. Visszanézve a Schönbicler Horn már messzinek tűnt, a porcukros tájat szemben felváltotta a barátságosabb zöldes árnyalat. A durva lejtő alját innen fentről még nem is lehetett látni, a szemben a hegyre épült Greizer Hüttét viszont igen, erősen úgy tűnt, hogy sötétedésre fogok odaérni, előbb nem.

42. visszanézve nyugat felé a Schönbichler Horn irányába, innen nézve már komolyabb hegynek néz ki, mint a túloldalról
43. kényelmes ösvényen ismét felfelé
44. gleccservájta oldalvölgy délkelet felé, a csúcsok az olasz határon sorakoznak
45. Schwarzsee, 2472 m
46. holdbéli táj
47. Mörchenscharte, utolsó méterek a hágó előtt
48. kilátás kelet felé, szemben középen a napi úticélom, a Greizer Hütte
49. visszatekintve nyugat felé

10 perc pihenő után indultam el a viszonylag vad sziklás hágóból, majd rövid drótköteles rész után simán lehetett lefele haladni. Néhány „tenyéryní” hófolt akadt a közelemben, de ezeken nem kellett áthaladnom. Helyette volt végtelenített szerpentizés lefele a szépen lassan beköszöntő naplementében. A táj szép volt, a szemben őrt álló Greizer Hütte meg szépen lassan szemmagasságba került, majd az alá. Amikor már azt hittem, hogy egyedül mozgok a környéken, akkor jött szembe egy túrázó, aki a Schwarzsee-nél tervezett bivakolni. Melege nem hiszem hogy volt, tovább az is biztos, hogy már sötétben érkezett meg az úticéljához, a Greizer Hütte telítettségéről nem tudott infókat mondani. 1900 méter előtt volt egy újabb drótköteles rész, majd egy hosszú létrán kellett lemászni, ezek után érkeztem meg az elég széles sziklás medrű Floitenbach patak hidjához, mely az azonos nevű völgyben száguldott észak felé. 3 órát vett igénybe a lejövetel a Mörchén-hágóból és eléggé fáradt voltam már, így bő 1800 méter szint után és cseppet sem volt kedvem a maradék bő 350-hez, de nem volt már hátra. B terv lehetett volna még a Greizer Hütte felvonójának alsó állomása, de egyrészt kitérő lett volna, másrészt meg a másnapi esős időre tekintettel, sem akartam a szükségesnél hosszabb utat megtenni.

- 50. komoly lejtő volt óráig
- 51. Lapenscharte már a másnapi túra része volt
- 52. Greizer Hütte szemben
- 53. esteledik a Floitengrund völgyében
- 54. rövid drótköteles rész, nem sokkal később egy létra is volt
- 55. átkelés a Floiten patak fölött az azonos nevű völgy közepén

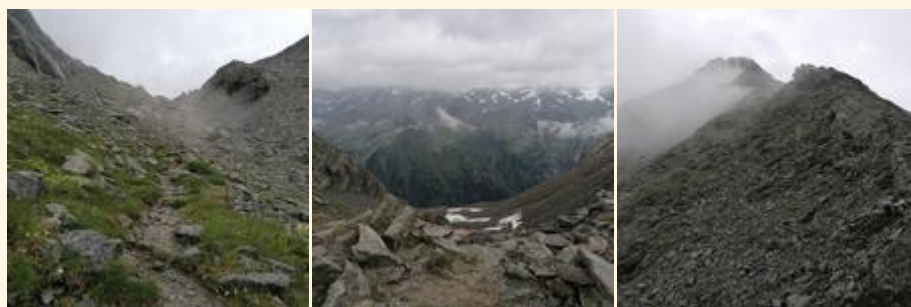
Elcsigázva vonszoltam magamat a cikk-cakkos vizenyős ösvényen egyre feljebb, a fények egyre fogytak, 3 darab kis hídon kellett átkelnem az aktuális patak felett, ezen kívül egy újabb fém lépcső is biztosította a haladást az úton, gondolom az ösvényt elvitte valamilyen csuszamlás, esőzés. Errefelé ez nem ritka dolog, Sétálós tavaly szakadó esőben járt erre és a Floiten-völgy alján egy rommá ázott túrázót kísérgetve vették észre együtt, hogy a völgyi utat kőomlás zárja el. 21:25-kor értem el a Greizer Hüttét, ledobtam a zsákomat a bejáratnál, majd bementem lebeszélni az éjszakázásomat. Először itt is megvolt a tele vagyunk kör, pedig reménykedtem, hogy az itt különálló épületben lévő Winterraumot ezúttal is megnyerem, de ebben a várakozásomban csalódnom kellett, amikor a házhoz értem és ott fényeket láttam. Szóval ezek után rátértem az előzetesen általam pár perccel előbb megszemlélt Winterraum hátsó ajtajára, mondta a srác, hogy ott istálló van. Semmi gond, jó lesz az nekem! Odaadta a kulcsot, hátramentem a melléképület hátsó ajtójához és beléptem. Valóban istálló volt, nem patyolat tisztán, de az első rövid sokk után feltaláltam magam: két oldalára támasztott trepnit tettem az egyik karám közepére és azt a padlón talált fóliával fedtem le, így már adott volt egy tiszta rész az alváshoz a zsákból kipakoláshoz. B terv lehetett volna a padlón alvás, de ahhoz jó pár nehéz és méretes faanyagot kellett volna arrébb tenni, de így nem volt rá szükség. Örültem ennek a lehetőségnek, ezerszer szívesebben aludtam egy fűtetlen és amúgy koszos istállóban, mint idegenek között. Megfőztem a csomag virslit második felét késői vacsorának, majd törülőkendő tisztálkodás után eldőltem.

- 56. esti hangulat a Greizer Hüttében, 2227 m
- 57. fekhelyem, célnak teljesen megfelelt

Nyugalomban aludtam egészen negyed 9-ig, nem csalódtam az alvóhelyemben, nem is fáztam (dupla hálósák+ruha). Mára a tervem a tegnapi 19 km-es szintrekordos nap után csupán annyi volt, hogy a közeli Lapenschartén átkelve a katlant körbejárva érkezek a szomszédos Kasseler Hüttéhez, majd leereszkedek a völgybe és bivakhelyet keresek. A reggeli rutinnal nem siettem, összepakolást és pecsételést követően

visszavittem az istálló kulcsát a ház személyzetének, ők is úgy gondolták, hogy ez egy ingyenes lehetőség volt. Szokatlan volt az érkező kéményseprőket látni a hegyen 2228 méteren. Mint említettem nem kapkodtam, így csak negyed 11 után kicsivel indultam el a ködös időben felfelé. A tegnap megjárt Mörchenscharte lejtőjén több kisebb csapat is igyekezett felfelé az időnként csöpögő esőben. A soron következő Lapenscharte 2701 méteres magasságban fekszik, így bő 450 méter szintet kellett megtennem, azt gondoltam ennyi lesz a nap fő kihívása, ebben mérsékeltlen volt igazam. Az emelkedő északi irányba vezetett felfelé, majd 2430 méter körül fordult északkelet felé és vált meredekebbé, majd a végén már sziklásá. 2500 méter környékén volt egy kiágazás a Gikalitz felé, mely a hágótól északra tornyosul 3001 méter magas csúcsával. Maga a hágó nem annyira éles, mint pl. a Mörchenscharte, hogy 2 lépés után már lefelé tart az ember, hanem van egy kisebb laposabb rész, a környéken kissé alacsonynak mondható sziklás Lapenschartében.

58. Greizer Hütte az indulás előtt nem sokkal,

59. a tegnap délutáni ereszkedés szemrevételezése a Mörchenscharte felől, a képről érzékelhető igazán a markáns szintvesztés

60. visszánézve a Greizer Hüttére és a Winterraum épületére, valamint a háttér hegyeire

61. Lapenscharte következik

62. kilátás kelet felé a Lapenschartéból, az időjósok nem tévedtek, egész nap nyálkás, esős idő volt, nem bántam, hogy nem ez a nap lett a húzós

63. "füstölő" sziklás csúcsok a hágóból nézve

Jó páran jöttek szembe útközben, majd később is. A hágóból lefele eleredt az eső, jó 10 percre megálltam emiatt, majd továbbra is ködben haladtam lefelé. A kőomlásra átvezető rész nem volt olyan vicces, jelzések sem voltak sűrűn meg a hófoltoknak sem örültem. A sziklás rész vége után füves és kisebb köves „vegyesbe” érkeztem, ez néhány kivételtől eltekintve a völgy eléréséig így maradt. 2270 méteren lévő elágazásban a gatyafékes meredek ösvény omlás miatt le volt zárva a Stillup-völgy felé, a 2 kilométeres ösvényen 1000 szintet kell veszteni, szóval nem is csodálom, hogy erózió/omlás áldozata lett. Innentől vette kezdetét a nap nagy részét kitevő katlanos hullámvásút, amely a Kasseler Hüttéig tart 6 km hosszban. Az egyetlen említésre méltó látványosság az Eisenklamm sziklafala volt, amely nagyrészt fémsodronyokkal és egy-két hágócsóval volt biztosítva, itt pont esett újra az eső, majd elállt és ez váltakozott a nap folyamán végig, majd estére tartós eső lett, szóval az előrejelzés nem tévedett sokat, csak a mennyiség és az időbeni elosztás tért el a prognózistól.

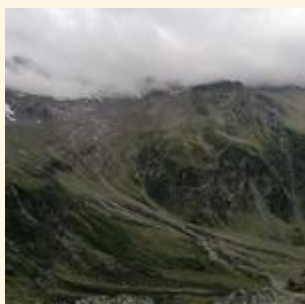
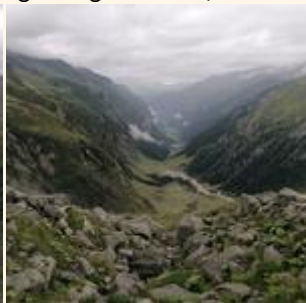
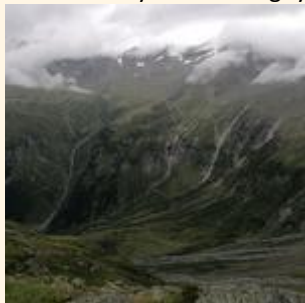
64. a hágó alatti kőrengeteg nem tartozott a kedvenceim közé ködben

65. a nap maradék részének jellege hasonló volt, a háttérben lévő katlanban haladtam az elkövetkező órákban

66. pillantás a Stillupgrund felé, nem nehéz elképzelni a közelben kiágazó és lefelé vezető ösvény lezárásának okát

67. Eisenklamm

Az Eisenklammtól még 5 km volt a hütte, de a köd miatt még mindig nem láttam, de haladtam tovább a térképen sem túl szimpatikusnak tűnő hurokban. Amikor végre nem sokkal később megláttam a Kasseler Hüttét azt hittem eldobom az agyam: tudtam, hogy a szemközti oldalon kell keresni, de hirtelen elég messzinek tűnt és a katlanos rész egésze nekem holtpont volt amelyre az időjárás is sok lapáttal tett. Néhány tucat méter szint fel és le, valamint rengeteg patakátkelés következett, nagyjából 10-15 percenként egy, egy konkrétan elég necces volt a kimosódás miatt, pár másik sem volt éppen nagy élmény. Ritka pillanat volt, amikor egy-egy fél percre tisztán lehetett látni a Stillupgrund völgyét észak felé, ahová pár órával később mentem le. Szóval a katlan feledhető volt, lehet szép időben másképp emlékeznék rá. A Stillupbach patakot már függőhídon keresztezte a túra, majd egy szimbolikus kapu után jobbra kiágazás következett Olaszország irányába, a Keilbachjoch felé. Még egy kis emelkedő, majd sziklás rész után értem el a hüttét és vált végre világossá az órák óta szakaszosan hallott idegen zaj eredete: egy munkás vésőgéppel dolgozott komoly zajszintet produkálva, mellette egy lánctalpas munkagép is sürgött-forgott, egy másik munkagépen éppen nem volt személyzet, lehet a vésős ember ült rá vissza később. Szóval fél 6 után értem el a Kasseler Hüttét, kicsit furcsán volt a bejárat az építkezés miatt (szemmel láthatólag bővítés a cél), pecsételés után nem is időztem itt sokat. A rossz idő ellenére is közel telházasnak tűnt a hely, egyre inkább taszít az ilyesmi mostanában, ehhez képest az ekkor még nem is ismert esti bivakhelyemre is megnyugodva gondoltam, ahol kisebb komfort mellett legalább egyedül lehetek.

68. a völgy végi katlanban kellett egy közel hurkot megtennem, szemben a Kasseler Hütte

69. Stillup-völgy egy éppen ködmentes pillanatban

70. szimbolikus alpesi kapu

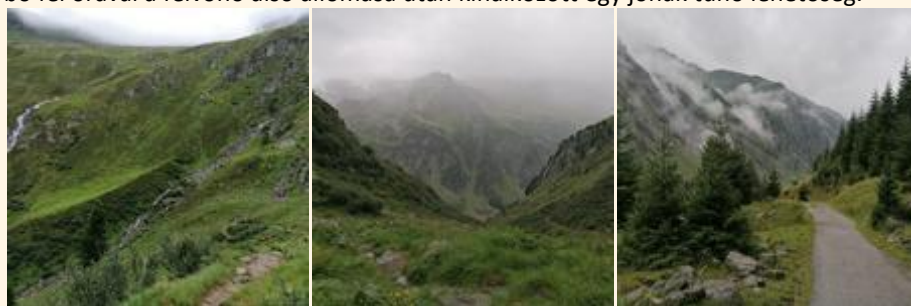
71. visszanézve a katlanra, talán szebb időben jobb élmény lett volna

72. érkezés a Kasseler Hüttéhez, 2178 m

73. a belső térről igazán normális képem nem lett, így ezt választottam ki, melyen egy 1927-es kép látható

Érkezés után szűk 20 perccel már úton is voltam lefelé, a kinti sütőgetőhely mellett elhaladva a köveken lépkedve lefelé, a ködös, borongós idő továbbra is kitartott. Jó pár szerpentin, majd egy kisebb vízesés

következett, egy család jött szembe, innen már pedig jól lehetett látni a szemből, a hegyről becsatlakozó ösvényt, ahová pár perccel később megérkeztem. Az egyenes hegyre tartó és a balra a völgybe vezető ösvény egyaránt helyes út, ugyanis az egyenesen a Karl von Edel-Hütte felé vezető út ugyancsak Mayrhofenbe vezet és a Zentral alternatív útvonala, tehát egyenrangú mindkét útvonal a teljesítés szempontjából. A néhány helyen kötéllel biztosított „Siebenschneidensteig” nevű útvonal az Edel Hütte felé 9 órát írt fekete besorolású úton. Sétalós tavaly ezt az útvonalat járta be, az útvonalon egy bivakház is található, mely Aschaffenburg Biwak névre hallgat. Nekem nem voltak ilyen ambícióim se most, se korábban, nekem teljesen megfelelt a völgyi út, szóval balra fordultam az elágazásban, majd nekiállt esni az eső, amely már így is maradt estig. Néhány kis szerpentin után hídon keltem át a Sonntagskar bővízű patak felett, majd haladtam lefelé a hegyoldalban. Füves, bokros részeken haladtam néhol törpefenyők mellett egyre lejjebb. Egy zárt, bivakolásra alkalmatlan objektum mellett is elhaladtam, majd megérkeztem az erdőbe, három alkalommal fenyőfák lombja alatt pihentem meg az eső elől, majd elértem a Kasseler hütte teherfelvonójának alsó állomását, ahol az aszfaltos út végétér a völgy felől. Itt sem volt semmi lehetőség bivakolásra, minden zárva volt. Az 1640 méteren lévő alsó állomásról a jócskán lejtős aszfalton gyorsan tudtam haladni a ködös tájban, az eső átmenetileg csendesedett, hamarosan az út közelébe társult be balról a néhány órával korábban már hídon keresztezett Stillupbach. Az aszfalt keréknyomra váltott és úgy haladt tovább észak felé, a patak köves széles medre hol közelebb, hol távolabb futott az úttól, a Taxachalm előtt egy jobb oldali vízfolyásnál hűtött két rekesz sör, illetve tehének mellett haladtam el. Szerettem volna már alvóhelyet találni, szerencsére az első házakra nem kellett már sokat várnom, bő fél órával a felvonó alsó állomása után kínálkozott egy jónak tűnő lehetőség.

74. középtől balra felfelé halad az útvonalalternatíva felfelé, én viszont az elágazásban élesen balra, azaz lefelé hagytam el a hegyeket

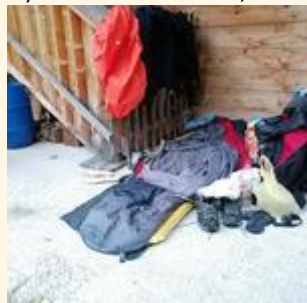
75. lefelé a Stillup-völgybe

76. jól járható haladós völgyi úton

Az eső komolyabban rákezdett, amikor egy elágazáshoz értem: szemben egy nagyobb gazdasági épület volt, amelyben ránézésre is komoly, zajos munka folyt, jobbról pedig egy távolról csendes, alkalmasnak tűnő emeletes faházat láttam meg. Pár másodpercre azt gondoltam, hogy odamegyek a szemközti épületbe megkérdezni, hogy mi lenne. ha a faháznál aludnék, de úgy voltam vele, hogy valószínűleg nem oda tartozik és amúgy sem szerettem volna magamra felhívni a figyelmet, így a ködös időt kihasználva a villanypáztort kiakasztva az emeletes faházhoz mentem. Az emeletre vezető lépcsőnél egy nagyobb terasz nézett a hegyoldal felé, ide le is cuccoltam. Minden ajtó zárva volt, de nekem bőven megfelelt a terasz, a lépcső elé védett helyre terveztem letenni a matracomat. A mozgásérzékelős lámpa hatósugarát kitapasztaltam, majd kipakoltam és előkészítettem a fekhelyemet, közben szakadatlanul szakadt az eső tőlem két méterre. Egyetlen zavaró körülmény volt csak, egy gurulós berendezés, melynek hűtőventillátorja folyamat ment, arrébb tolni a súlyja miatt esélytelen volt. Ettől függetlenül jó volt a hely, a zajsíntet is megszoktam egy idő után. Még pont sötétedés előtt meg tudtam vacsorázni (leves+virsl), majd ledőltem aludni.

Reggelre az eső elállt, 6-ra húztam vekkert, de már fent voltam korábban magamtól is. Kikelve a hálósákból próbáltam életet lehelni magamba, amikor a házhoz vezető keréknyomra nézve azt hittem nem hiszek a szememnek: a villanypáztort kiakasztva éppen tolatott be egy furgon a házhoz! Na, mondom most lesz kiverve az a bizonyos testrészem....nem volt mit tenni, kár is lett volna bármit tagadni, az amúgy sem az én műfajom. Ugyan nem mentem be semmilyen olyan helyre ahová nem szabadott volna, de a magánterületre lépés azért fennállt, reméltem ezen nem fog rugózni senki. A tolatásban segítő férfi meglátott, de nem foglalkozott velem, ahogyan a kocsiból kiszálló másik ember sem, pedig nem bújtam el, vállaltam, hogy itt aludtam. Végül egy magas, ősz szakállas osztrák bácsi lépett oda hozzám, ő lehetett a ház tulajdonosa. Barátságosan kezet nyújtott, én sűrű elnézések közepette ecseteltem, hogy este nagy esőben megoldást kellett találnom az alváshoz és nem okoztam semmilyen kárt, ami úgy is volt. Természetesen az úriember egy fél pillanatra sem problémázott az ottlétemen, sőt előadásom annyira meggyőzőre sikerült, hogy még azt is megkérdezte, hogy osztrák vagyok-e? Hoppá! Nem is tartottam fel az urat, összeszedtem cuccaimat, majd még egyszer elnézést kértem, továbbra

sem volt gond és megtudtam, hogy a berregő berendezés napelemmel kapcsolatos cucc. Az idősebb társaság láthatóan egy hosszú hétvégére készült (már korán így csütörtök reggel) a jó pár rekesz sörrel. Elindultam és közben arra gondoltam, hogy milyen jó, hogy nem jöttek korábban, ugyanis később már igen nehéz lett volna értékelhető helyet találnom. Visszatértem a jelzett útra, majd folytattam a Mayrhofen felé még hátralévő majdnem 700 méternyi lejtő lejárását. Néhány perccel később az éppen zárva tartó Grüne-Wand-Hütte (1436 m) mellett mentem el, szerencsére itt nem kellett pecsételni, nehéz is lett volna zárt ajtóknál.

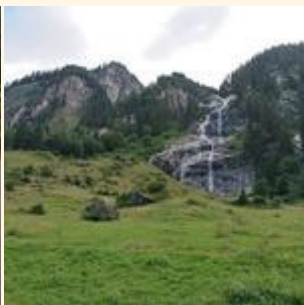

77. bivakhelyem reggel, sok vizet nem zavartam

78. immáron újra a jelzett úton haladok lefelé

79. Grüne-Wand-Hütte egy tetszetős fenyvessel, 1436 m

Innentől újra aszfaltos az út. A tájba a rétek mellé egyre több fenyőfa vegyült, vízesésekből sem volt hiány, almok (tehenekkel vagy nélkülük) mellett haladva szépen haladtam, közben kisütött a nap is. A Stilupperhaus modern épülete mellett két 1600-as években épült öreg faház állt (Moosegger Aschte, 1627), korukhoz képest nem voltak rossz állapotban. Nem sokkal később fenyvesben vezető úton értem el a Stillup víztározót, az 1100 méteren lévő szép fekvésű hegyi tó jól nézett ki a reggeli napsütésben, a bő 2 kilométer hosszú tó melletti rész tetszett, a turistaút egy helyen az aszfaltos út alagútja mellett vezet el. Egy helyen megálltam zoknit cserélni (éjjel érthető módon nem lett teljesen száraz a bakancsom), majd nemsokára egy rövid alagutas rész következett. Nemsokára elértem az engem kissé szocialista építészeti stílusra emlékeztető Alpengasthaus Wasserfall-t, idáig járnak fel a buszok a városból, innentől robbanásszerűen megnőtt a népsűrűség, kocsival, kisbusszal, biciklivel vagy gyalog, a város felé haladva egyre inkább zavaró volt a sok ember. A parkoló után egy újabb, ezúttal panorámaalagutas rövid rész következett a tó végi zárógáttal. A 28 méter magas zárógát alatti házakban nem szívesen laktam. A keskeny aszfaltos úton egyre gyakrabban kellett félreállnom az autók miatt, a helyenként két oldalról is villanypáasztorral elkerített részek miatt nem is volt ez mindig olyan egyszerű, szerettem volna minél hamarabb letudni ezt a nyüzsis szakaszt. Az melletti almok közül a Lacknerhof nagy épületét emelném ki, itt a völgy már kezdett összeszűkülni, a két oldal sziklafalai és erdői egyre közelebb értek egymáshoz. Nehezen belátható lejtős, kanyargós és néhol sziklás rész következett (helyenként padok és források is voltak), majd két teherfelvonó alsó állomását érintve végleg beértem az erdőbe.

- 80. továbbra is lefelé vezet az út
- 81. egy vízesés a sok közül
- 82. nem tegnap épült
- 83. visszanézve a völgy végére és a katlanra
- 84.-87. csendéletek a Stillup víztározóval
- 88. kezd szűkülni a völgy
- 89. a legszűkebb részek egyike

A hátralévő pár kilométeren tempósan haladtam, autók és biciklisek jöttek szembe számtalan mennyiségben, az Ahornbahn felvonója alatt átbújva (balra kilátás Mayrhofenre és a Zillertalra) már tudtam, hogy közel a cél (jobbról újabb forrás, egyben az utolsó) és nem sokkal később el is értem a 6 napja már megismert elágazást a fizető bódéval, ami után az utam becsatlakozott az előző szakaszéba. Innentől a korábbi túra útvonalával megegyező módon érkeztem meg Mayrhofenbe. Spar után (Zillertaler sör beszerzési hely, Ausztria egyik legjobb söre) az állomás felé vettem az irányt, ezúttal legalább tudtam a menetrendet. Most is a 12:19-kor induló (ezúttal inga) vonatot vettem igénybe, az előző úthoz hasonlóan most is érkezett gőzös vontatta hosszú nosztalgia vonatot, nyáron ez itt mindennapos.

- 90. Mayrhofen közeleg
- 91. az útdíjas bódénál értem el a múltkori alkalommal bejárt szakaszt, hozzá csatlakozva mentem tovább a városba
- 92. Mayrhofen állomásra érkezik a gőzmozdonyos nosztalgia vonatot
- 93. vonatkereszt Rotholz állomáson, Jenbach következik

Jenbachból ugyancsak az előző túrán használt 67-es számú Railjettel utaztam Bécsig, majd ott előre sétáltam az első vonatba (Salzburgban az Innsbruck felől érkező vonat rázár az előtte állóra, mely Münchenből jött és együtt mennek a bécsi főpályaudvarig), a hátsó ugyanis a bécsi reptérre ment, érdemes erre odafigyelni, egyszer én is megnyertem egy grátisz utat akaratlanul is a repülőtérre. Hegyeshalomból az előző alkalomhoz hasonlóan autóval, mővári Kfc-zés után tértem haza.

Zentralalpen: Dominikushütte-Sankt Jodok am Brenner (2023. szeptember 7.-9.)

Az előző túra után adta magát a következő völgybe való eljutás, így már Innsbruck vonaláig jutottam el. A táv egészen pontosan 26,7 km volt bő 1400 méter szinttel felfelé és közel 2100-al lefelé, időben 2 éjszaka és 2 nap volt az időtartama. Az első napra kénytelen voltam szállást foglalni, mivel az előző alkalommal felderítettem a Schlegeis víztározó környékét és semmilyen értelmes bivakos lehetőséget nem találtam, így ott adta magát a kiindulóponton alvás. A második éjszakára is próbálkoztam szállásfoglalással sikertelenül, így végül ismét nagy cuccal keltem útra és a következő völgy elérése előtt/annak a végében terveztem alvóhelyet találni.

Ausztriába költözésünk már küszöbön állt, így ennek keretében a leendő lakhelyünkön néztünk meg egy albérletet, így már a Dominikushütte elérése előtti nap este Vorarlbergbe utaztam, ahol a párommal találkoztam és az általa talált szálláson aludtunk (az ő ottani tartózkodása az enyémnél hosszabb volt, én csak az albérletet mentem megnézni), majd másnap elvégeztük a dolgunkat, majd elköszöntem és a 11:34-es vonattal érkeztem Bludenz-be, ahonnan a fél 1-kor induló Railjettel utaztam Innsbruckba. Gyors alagsori Mpreis látogatás után értesültem róla, hogy az eredetileg kinézett, Olaszország felől érkező gyorsvonat csak Innsbruckig közlekedett, onnan lemondták (ennek oka számomra nem derült ki), így egy személyvonattal utaztam Jenbach-ig. Az egy Talentből kiállított vonaton Innsbruck határában barna bőrű idősebb nők a hozzájuk passzoló stílusban magyarul hangosan értekeztek haladás közben, reméltem, hogy nem szúrják ki rajtam a magyar államvasúti pólót, szerencsére sikerült terepszínűnek maradnom. Jenbach-ban gyors futással elértem még másodmagammal a minket megváró kisvonatot, így már 16:33-ra meg is érkeztem a Zillertal fővárosába, Mayrhofenbe, ismét. Mivel kajám volt, nem volt miért maradnom itt, fel is ugrottam a 16:35-ös buszra, rutinosan meg is vettem a Klimaticket mellé a 2 eurós útdíjas jegyet, majd az előző alkalommal megismert úton értem el a Schlegeis víztározót fél 6 előtt pár perccel. Időm, mint a tenger volt, felmentem a Dominikushüttébe, lejelentkeztem, majd felmentem a szobámba. Hát 48 euróért nem egy emeletes ágyas szobára számítottam..hideg éppen nem volt, de ha fáztam volna sem lett volna meleg a radiátor. Elég fapados ennyi pénzért. Reméltem, hogy legalább a fürdés beletartozik ebbe az árba, de még azt is külön kellett rendeznem, így 50 euró lett a vége, reggeli nélkül.

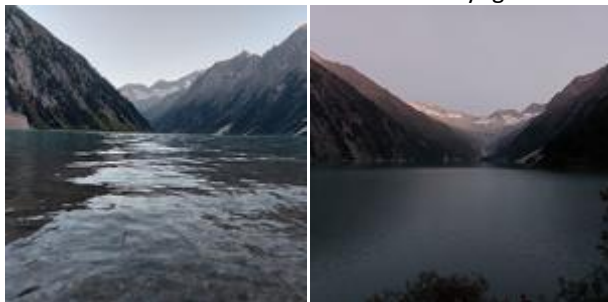

1. délutáni fényekben utazás a Zillertalba, egy darabig utoljára
2. Mayrhofen, végállomás, ebben a szezonban negyedjére
3. Schlegeis víztározó kicsit barátságosabb időben és fényekben, mint legutóbb

4. Dominikushütte, 1805 m

5. szobám a házban, az árához képest igen egyszerű volt

Ezek után sétálni indultam, először a gát végéig mentem el, ezúttal kellemesebb volt a klíma, viharos szél nélkül. Visszatérve az úthoz használtam a fixen telepített szelfis fényképezőgépet, amelynek fotóját utólag le lehet tölteni a netről, évekre visszamenőleg megnézhető az összes fotó. Ezt követően elmentem nyugati irányba a balos kanyar előtti parkolóig a legutóbb már megismert úton, majd padra ülve néztem a hegyeket, közben szépen le is ment a nap. Már szürkületben haladtam el ismét a másnapi túra elágazásánál, majd tértem vissza a házba. Vacsorázás és fürdés után nyugovóra tértem.

6. séta a víztározónál

7. esti hangulat a tónál, az előző alkalommal a háttérben lévő hegyek előtt jutottam el a Furtschaglhaus felé

Nem kellett korán kelnem, így negyed 9 körül másztam le az emeletes ágy felső szintjéről és saját szervezésű reggelit követően vágtam neki a túrának. Az előző alkalommal és tegnap is kétszer érintett elágazást egy kilométer után el is értem, majd megkezdtem az Olpererhütte felé vezető hosszú emelkedőt. A Dominikushütte 1805 méteren fekszik, az Olpererhütte pedig 2388-on, szóval közel 600 méter szint várt rám. Aki egyedül szeretne túrázni, annak nem ajánlom ezt a szakaszt, ugyanis rengetegen voltak az úton, köszönhetően a szép időnek. A széles ösvény eleinte szép fenyvesben vezetett, majd a törpefenyők után egyre több lett a szikla. Visszafelé nézve elég szép kilátás nyílt a Schlegeis víztározóra. A túrából csak egy munkahelyi telefon zökkentett ki egy pillanatra, ugyanis a felmondási időmből volt még hátra pár nap és egy-két dolgot egyeztetni kellett, még volt téreőr. Folytattam a túrát, 11 óra előtt kicsivel értem el az Olpererhüttét, nevét a fölötte nyugat felé fekvő 3476 méter magas Olperer nevű csúcsról kapta. Valahogy már előre nem volt számomra szimpatikus ez a hely, ezt megalapozta a pár nappal korábbi email váltást (természetesen nem volt hely) követő szállás lemondási feltételekbe való beleolvasás, amely kissé sajátságos volt, de lehet csak nekem volt új. A lényeg, hogy itt is a tömeges fogyasztás van előtérben sok másik hely mellett, szerencsére legalább felvonók nincsenek, meg keréknyom sem. Így legalább ezt a közel 600 méternyi szintet minden kocaturistának is le kell küzdenie, ha a völgyből támad. Száz szónak is egy vége: igyekeztem minimalizálni az itt tartózkodásomat, elsősorban persze nem a házzal volt problémám, ők csak alkalmazkodtak az igényekhez, hanem a rengeteg emberrel, a teraszon is teltház volt. A pincéknek bőven volt dolguk, na de velem nem sok, én csak pecsételtem és a mosdóban vizet töltöttem, majd a zsákomat kis időre hátrahagyva megnéztem az itteni fő látványosságot: az Alelebach függőhídját, melyről készült képeket tucatszámra láttam már. Természetesen nem tudtam egyetlen normális olyan képet sem csinálni, amelybe valaki ne mászott volna bele, így fel is hagytam ezzel, öreg-fiatal egyaránt a hídnál pózolt, majomkodott, erre nem voltam kíváncsi és visszatértem a házhoz a zsákomért is továbbindultam.

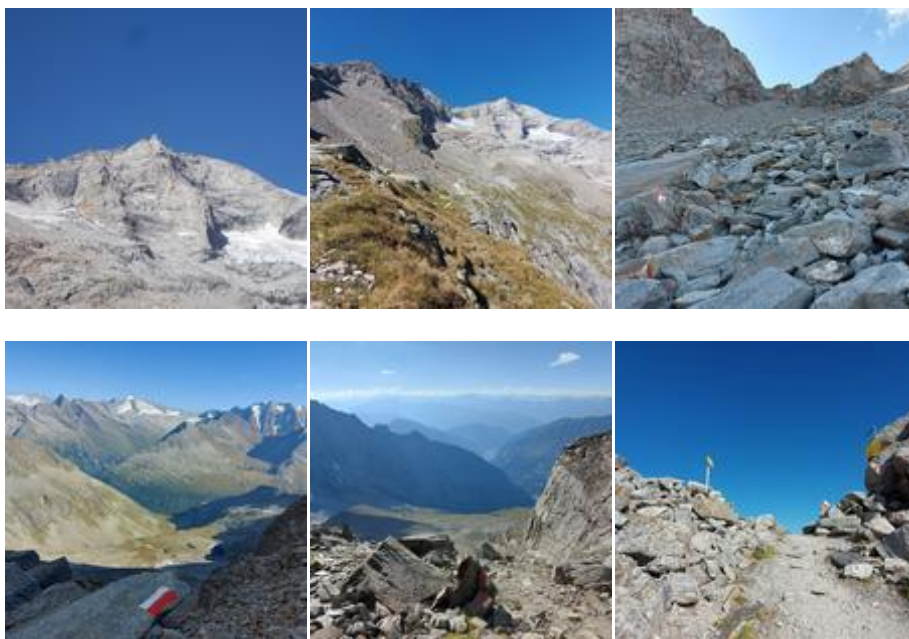

8. szép időben kezdődik a szintek gyűjtése az Olpererhütte felé
9. markáns kilátás a víztározóra
10. Riepenbach patak közelében vezetett az ösvény felfelé
11. Olpererhütte és a Schlegeis víztározó, 2388 m
12. a híres nevezetes függőhíd, valóban szép és ezért (sajnos) keresett is

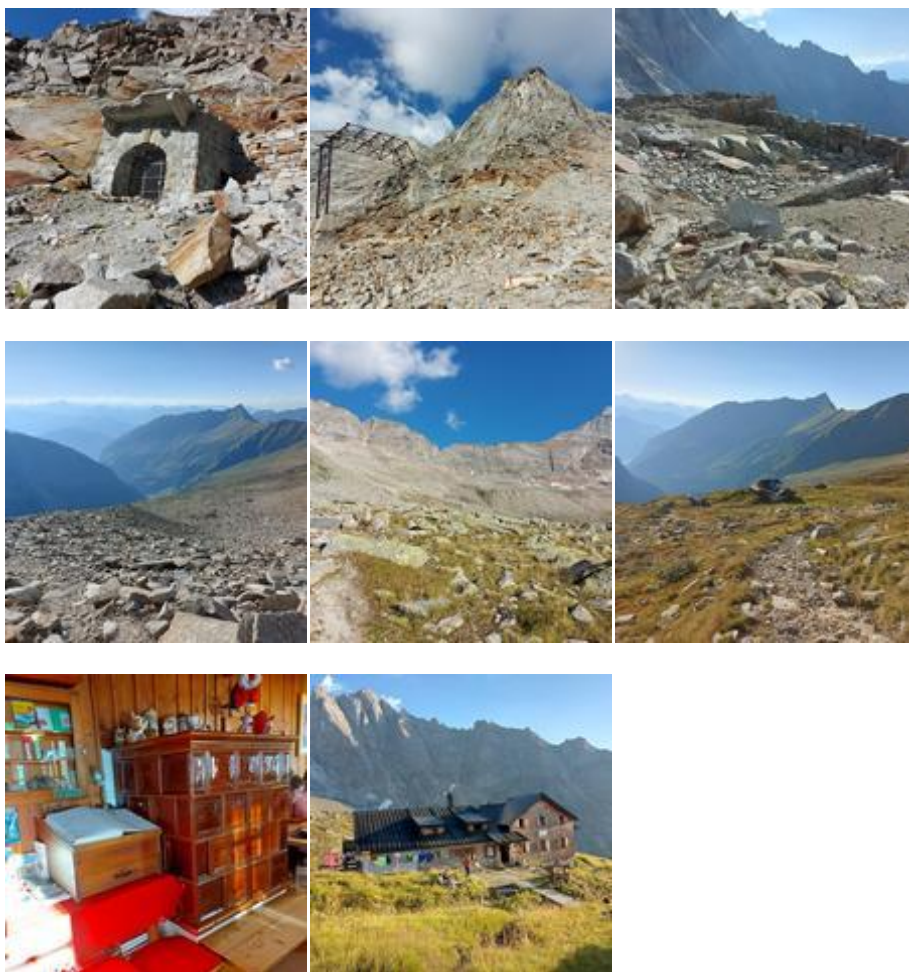
Azt vettem az utóbbi időben észre magamon, hogy egyre kevésbé vágyok ilyen hegyi terepen az emberek társaságára (ezzel persze nem akarom azt mondani, hogy jó ha csak kizárólag én vagyok és mozgok a hegyen) és inkább fizetek többet de tudjak egyedül nyugalomba aludni, vagy cipelem az alvós cuccot és a bivakolással oldom meg a helyzetet. Ezúttal ennek a kombinációja valósult meg. Az úton továbbra is élénk, de legalább nem tömeges mozgás volt, a ház után jobban eloszlott a nép, a többség a háztól észak felé vezető utat preferálja. Én viszont a Pfitscher Joch (2246 m) felé haladtam egy darabig. Elhaladtam két felszállni szándékozó siklóernyős és barátnők mellett, majd egy sziklás emelkedő következett, melynek tetejénél egy Mária szobor állt, itt volt az utolsó markánsabb kilátás a víztározóra (2430 méteres magasság környéke). Innen viszonylag hosszú lejtő következett, majd az Unterschrammbach patak keresztezése környékén érkeztem meg a lokális mélypontra, kicsivel 2300 méter alá, innen kezdődött a komoly emelkedő az Alpeiner Scharte (2959 m) felé, a Pfitscher Joch felé vezető elágazás után mintha elválták volna az emberáradatot, egyedül maradtam az úton. Két tó mellett haladtam el, majd következett az újabb adag emelkedő. Természetesen a főszerepet egyre inkább átvették a sziklák, a soron következő patakmeder annyira kimosódott, átkelni nem tudtam rajta, vissza kellett sétáljak lejjebb, útközben jól seggre is estem, a balos túrabotom becsúszott a leerodált mederbe, nem sokkal később a kisebb vízhozamú patak mentén visszatérve még azt is lebányászhattam a helyéről. Immárom a patak túlsó oldalán folytatva az utat meredek emelkedőben haladtam tovább, majd ott, ahol az út szemből átkelne a patak túloldalára (kimosódás helye), ott jött szembe 4 idősebb túrázó, váltottunk pár szót, majd ők lefelé, én pedig felfelé távoztam, mással nem találkoztam a következő házig. Az emelkedő továbbra is jócskán fárasztó volt, érződött, hogy nem voltam száz százalékban meggyógyulva, 4 nappal ezelőtt még ágyban feküdtem megfázással, pedig ez nem jellemző rám, szerencsére hosszú évek óta nem fordult velő velem ilyesmi, minden valószínűség szerint az utolsó tehervonat szolgálatomban menet szedtem össze valamit a vonaton köhécselő kínai utasoktól. Lassan haladtam felfelé, negyed 4-kor érkeztem meg egy elágazásba, egyenesen haladva visszatérhettem volna az Olpererhüttébe, velem szemben az Olperer csúcsa őrizte a rendet. Balra fordultam az Alpeiner Scharte felé vezető célegyenesbe, itt sem tudtam valami acélosan haladni és a vizem is fogytán volt. A terep teljesen sziklás lett, egy-egy helyen vezetett csak kevésbé a kövek között az ösvény. Láthatóan nem egy túl forgalmas szakasz volt ez. A jelzések sűrűsége megfelelő volt, az viszont zavaró, hogy a kőtörmelékes hegyoldalban az elmozdult köveken is rajta maradt a jelzés, így oda kell figyelni a helyes útra. Nagy nehezen fél 5-re értem fel a 2959 méteren fekvő Alpeiner Scharthéba (Alpesi-hágó), a kilátás visszafelé és előre, nyugat felé nézve is elég szép volt. Látszódott, hogy a hágó túloldalán is kőtörmelékes lejtőn fogok haladni, ez ugye természetes ebben a magasságban, a régi bányaüzem torzója is jól látszódott. Messzebb a Tuxer és Stubai Alpok is szépen megmutatták magukat, közelebb a Vals-völgy (Valser Tal) is jól látszódott, ami felé tartottam.

13. Mária szobor az ösvénytől nem messze, háttérben a víztározóval
14. ereszkedés az Unterschrammbach patak mélypontja felé, balra a két kis tó látható, fent jobbra a "V" alakú sziklás részen található az Alpeiner Scharte
15. bő fél órával később ugyanez az ellenkező irányból
16. Olperer csúcsa közelebből
17. fáradtságos emelkedő 1., háttérben az Olperer tömbjével
18. fáradtságos emelkedő 2., az elmozdult sziklákon megmaradt régi jelzések miatt nem ártott figyelni a tényleges ösvényre
19. visszanevezve kelet felé az Alpeiner Schartéból
20. kilátás nyugat felé, szépen látszik a Valser Tal, ahová le kellett ereszkednem
21. Alpeiner Scharte, 2959 m

Számolgattam az időt és igencsak úgy tűnt, hogy a völgyet már sötétben érném el, így reméltem, hogy a Geraer Hütte és a völgy között találok megfelelő bivakhelyet. Sétalóستól tudtam, hogy a háztól nem messze akad egy lehetőség (ő nem élt vele, csak látta), reméltem, hogy járható út lesz. Az ösvény jócskán lejtett lefelé, hamar elértem a 2800 méteres magasságban található egykori bánya felső bejáratát, mely ráccsal le van zárva, de az oldalt hiányzó kövek miatt egy karcsúbb ember simán be is mászhat, akinek van hozzá hangulata. A bányát molibdén kitermelés céljából második világháború alatt nyitották meg, döntő többségében kényszermunkásokat alkalmaztak a bánya kiépítésében és folyamatos bővítésében egyaránt. A munkásokat nagyrészt a Geraer Hüttében szállásolták el, valamint voltak barakkok feljebb a bánya bejárata alatt is. Az élelmiszerellátást a völgyben lévő Touristenrast nevű egységből oldották meg. A bányát a völgygel majdnem 5 km hosszú kötélpályás szállítószalag kötötte össze az 1400 méteres magasságban fekvő Nockeralmnál lévő feldolgozóüzemmel. A viszontagságos munka mellé halálos lavinabaleset is keserítette az itt dolgozók életét, végül a molibdén kitermelése nem valósult meg, a bányát a háború végén bezárták, a megmaradt létesítményeket 1989-ben robbantották fel. A hágó és a bánya kétségkívül a túra legérdekesebb része, a szállítószalag felső állomási állványzatának torzójához a felső bejárat után nem sokkal érkeztem meg, elég furcsa látvány volt. Nem sokkal később a barakkok alapjainál haladtam el, meredek belegondolni, hogy itt a háború alatt télen-nyáron dolgoztak, több mint valószínű, hogy embertelen körülmények között. A terep nehézségeit a helyszínen nem nehéz elképzelni és én még ideális délutáni napsütésben jártam erre. A Geraer Hütte már bőven látótávolságra volt, így nem kínlódtam a patakból víztöltéssel, inkább meghagytam ezt a kicsivel későbbre. A ház előtt is vannak látható emlékei a bányának. A 2326 méteren fekvő Gerear Hüttéhez fél 7 előtt érkeztem meg. Pecsételés után a kinti forrásnál töltöttem vizet, a kint bandázó kamaszok élőben nézhették a már kissé darabos fáradt járásomat végig.

22.-24. az egykori molibdénbánya emlékei: felső bejárat, szállítózsalag és az egyik barakk maradványa

25. kőtörmelékes, de jól járható lejtő, középtől jobbra a Geraer Hütte látható

26. visszanézve a hágó felé

27. Geraer Hütte a kora esti fényekben

28.-29. Geraer Hütte belülről és kívülről, 2326 m (pontosan a Gollingscharte magassága az első kötetből)

Reméltem, hogy a nem túl messzi bivakhely működni fog és nem kell a völgybe ereszkedve lámpával alvóhelyet keresnem, nem igazából tűnt ez utóbbi opciónak. A szép naplementében indultam el lefelé, a ház hamar el is tűnt hátranzve a szemem előtt, még ilyenkor este is jött szembe 2 srác, akik a ház felé tartottak, majd magamra maradtam az úton. A teherfelvonó alatt áthaladtam párszor, egy-két régi elvágott betonba ágyazott vascsontot is láttam a felvonóval azonos vonalon, ezek a már említett szállítózsalag oszlopainak maradványai lehetnek, kizárásos alapon. Most ránézve a térképre már nem jelöl téves módon szálláshelyet az Ochenalm házaihoz a mapy.cz térképe, ahová fél 7 előtt érkeztem meg. Igazából előtte van egy lehetőség az útról kissé letérve, nem is akarom túlrészletezni a dolgot, aki ott van úgyis egyből megtalálja. A kis, viszonylag félreeső házikóra rápróbáltam és nyertem: egy kiváló bivakhely egy személy részére! Még egy polifom is volt bekészítve a kis tárolóba, ahová le is cuccoltam. Pár lépésre patak folyik, szóval teljes az összkomfort a helyen. Nagyon örültem a lehetőségnek, tökéletes volt számomra és még világosság is volt az előkészüléshez, fürdéshez.

Levezetéképpen zsák nélkül elsétáltam az alm két faházához, az egyik ház teljesen be volt zárva, a másik hosszúkás pedig egy üresen álló istálló, erős kompromisszummal lehetne ott aludni. De nem volt miért ezen gondolkoznom, visszatértem a kiváló bivakhelyemre, kipakoltam az alvós cuccot, majd a pataknál egy gyors mosakodás következett, majd ettem pár falatot és ezek után a szép kilátásba belefeledkezve pihentettem az agyamat nyugat felé nézve. Ez egy nagyon idilli 10-15 perc volt számomra, jó lenne több ilyen megélni a túráim során, elég jó emlék. Fél 9 után becsuktam az ajtót, majd még némi telefonos nézelődés után fél 10 után aludtam el.

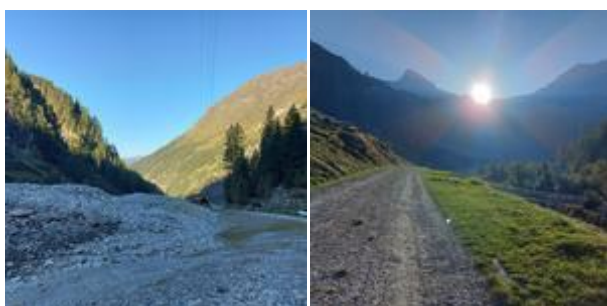

30. sziklafal a házzal, a szép idő sokat tud dobni a túraélményen

31. naplemente

32. nézelődés a bivakhelyemről nyugat felé a maradék esti fényekben, nyugalom a köbön!

Nem volt rossz a dupla hálózás, főleg hajnalban, szeretem amikor használom is amit cipeltem, legalább egyszer. A deszkák között volt rés, szóval bent is a kinti hőmérséklet volt nagyjából. Néha kicsit forgolódva, de jól aludtam. Fél 7 körülre húztam vekkert, de már fent voltam magamtól, még kissé köhécseve kezdtem bele a reggeli teendőimbe, mikor kinyitottam az ajtót váratlanul egy idősebb férfi állt a kis faház előtt, majd miután látta, hogy egyben vagyok köszönt és elindult felfelé. Minden valószínűség szerint egy korai túrázó volt, aki hallotta a köhögésem, zörgésem és ezért jött közelebb. Pár falat és összepakolás után 7:20-kor hagytam el a kiváló bivakhelyet, mely még remélem sokáig szolgálja az erre hajlamosak igényeit. Immáron nagyzsákkal a hátamon haladtam el újra az Ochenalm házainál, majd haladtam a végtelenített ösvényen a Valser Tal felé. Az ösvény zöme kis lejtésű, ennél fogva jó hosszú és szerpentes. Egy csapat nem sokkal később beelőzött, majd beértem a szép az erdőbe. Egy kissé meredekebb rész után értem el a völgyet és a völgyi utat, majd 8:40-kor a felvonó alsó állomását, ekkor ez a rész még árnyékban volt, a házakat elérve nem sokkal később sütött át a nap az Alpeiner Scharte hágóján át a völgybe, majd került egyre magasabbra. A már említett házaknál (összesen 3 ház elszórva) nem lett volna lehetőség bivakra, sőt még a kis út menti kápolna is szűkös és feltűnő lett volna.

33. napkeltekor már úton

34.-35. úton lefelé

36. elérve a keréknyomot a Valser Tal végénél és a teherfelvonó alsó állomásánál

37. besüt a nap az Alpeiner Scharte hágón keresztül a völgybe

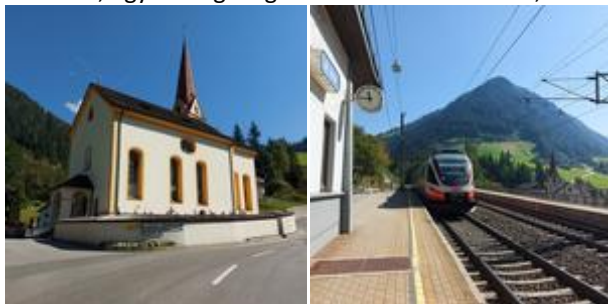
20 perccel később lett volna egy düledező út menti fa épületben egy kapunál alvási lehetőség, hát jobb, hogy ezt nem kellett élesben kipróbálnom. A házak után ugye kisütött a nap, majd jobbról szép vízesés mellett haladtam el a lejtős keréknyomon, majd a már említett kapunál lévő rozoga faház következett. Újabb vízesés és újabb faházak (Flittneralm, elvileg itt is lehet aludni, bár erre a valóságban nem utalt semmi) után balról kápolna (Flittnerkapelle) mellett haladtam el, szemből felfelé tartó turisták jelentek meg. Szombat reggel és jó idő lévén nem csoda. Innervals-t egy kapu után értem el, innen az út is aszfaltra váltott, pár lépés után jobbról érkeztem meg a Touristenrast vendéglőjéhez (1345 m, buszmegálló). A vendéglátóegység, csak 11-kor nyitott, de kopogás után a bent dolgozó hölgy adott pecsétet, később néztem csak, hogy ez a hely nem is

pecsételőhely, de sebj, elfér a többi lenyomat között a füzetben. Innentől lényegében a kiszélesedett völgyben haladtam házak és rétek között tovább. Néhány út menti kápolna mellett is elhaladtam a házakon kívül, a Jörglerhof panziója szemmel láthatólag is nagy népszerűségnek örvend (itt próbálkoztam szállást foglalni, de már nem volt hely), immáron Vals területén. Az elszórt házcsoporthoz álló Vals falunak saját iskolája is van, fölszintes betonos épület mellett is nem sokkal később haladtam el. A soron következő Külső-Vals (Außervals) alatt halad a hegy gyomrában a Brenner báziságút, ere persze a terepen semmi nem utal. Innen már lehet látni a St. Jodok mögötti Äußere Nößlachbrücke viaduktját, melyen a Brenner hágó felé vezető autópálya halad és eléggé uralja a környék kilátását. Hamarosan a vasút szép íves vonalvezetése is láthatóvá vált St. Jodok határában, megtekinthettem az egyik hisztis gazda vasútfotósok ellen kitett áthúzott fényképezőgépes tábláját is az út mellett nem messze. A régi szoci időkből elterjedt ilyen jellegű „Fotózni tilos!” táblákra emlékeztet az egész. Ettől függetlenül a közeli ház kerítése mellett egy vasútfotós megtalálta a számára kedvező pozíciót és prédára várt, felesége ránézésre is mást gondolt a szabaddá eltöltéséről, de csendben tudomásul vette párja hobbiját. Lejtős úton érkeztem el a falu határában lévő elágazáshoz, majd szintén jócskán lejtős úton értem el Sankt Jodok am Brenner falut (1129 m).

- 38. vízesés
- 39. Touristenrast vendéglő, idáig járnak fel a buszok
- 40. szép időben tovább lefelé a Valser Talban
- 41. buszjárat érkezik szemből, St. Jodok felől
- 42. St. Jodok közeleg, háttérben az autópálya viaduktjával
- 43. St. Jodok, immáron táblával

A település nem túl nagy kiterjedésű, az ember pár lépés után a központban találja magát, amely templom vonalában kezdődik. Szerettem volna még pecsételni a vonat előtt, ezt végülis második nekifutásra a Gasthof Geraerhofban jártam sikerrel. Visszafelé indultam a templom felé, balról kolbászos automatát mellőztem, majd a jócskán bővízű Valser patak felett keltem át, majd pár lépés után a vasút alatt átbújva érkeztem meg a Innsbruck felé vezető vágány peronjához. Szépen kiszámoltam az időt, nagyjából ké tperc múlva meg is érkezett a 11:46-os járat egy Talent személyében. Érkezés előtt szépen lehet látni a hegyről lefelé haladó vonatot szemben, egy kis segítség ez a vonathoz futóknak, bár kétkedem, hogy sokan lennének erre felé.

- 44. a kis falu központjánál áll a templom
- 45. St Jodok megállóhelyre érkezik a Talentből álló személyvonat, a túra végpontja

A kihasznált vonaton egy hisztis kislányos család közelében tudtam leülni a lehajtható székek egyikére, közben párommal beszélgettem, az volt a tervünk, hogy ő Münchenből hazafelé tartva, én pedig Innsbruck felől haladva érem el Salzburgot, ahol majd találkozunk. Innsbruckban az alagsori a Mpreisban bevásároltam a csak Tirolban kapható fél literes dobozos colából és egy 6-os pakk zillertali sörből, majd jól ismert pizzásnál is bevásároltam 3 szelet pizzát és felfelepedtem 12:31-kor induló Westbahn Kiss motorvonatára. A Westbahn-nak a tavalyi menetrendváltás óta van innsbrucki járata és most decembertől pedig már eljutnak egészen Bregenz-ig. Nekem bejön amúgy a Railjetek-nél komolyabb színvonal és több férőhely, örülök, hogy van alternatíva. Beburkoltam a 3 szelet pizzát 2 doboz colával, jóllaktam. A kalauz kérdésére közöltem, hogy Salzburgig utazok, ez fel is került az ülőhelyem feletti kijelzőre. Modern téma. Salzburgban átszálltam egy másik Westbahn járatra, páromat már rajta ülve vártam meg, a vonat 14:52-kor indult. Timelkam állomáson futólag szemügyre tudtuk venni a nosztalgia célból félretett több tucatnyi járművet a motorvonat ablakából. Kicsit komolyabb gyűjteménnyel büszkélkedhet Ausztria, mint a magyar oldal.

46. régi osztrák mozdonyok Timelkam állomáson az ablakból szemlélve

Linz-ben ismét átszállás következett a 67-es számú Railjetre, melynek fedélzetén a bécsi főpályaudvarig utaztunk. A vonat továbbközlekedett Bp. Keleti felé, de nekünk most nem arra kellett mennünk, mivel az autó Pomogyban állt. A 17:45-ös pozsonyi vonattal utaztunk Bécsből Királyhidáig, majd ott vártuk meg a fél órával később, 18:43-kor induló dupla Talentet. A szokásos módon a vonat két Talent motorvonata Nezsiderben oszlik: az első egység a Fertő-tó nyugati partján át éri el Vulkapordányt, a hátsó egység pedig Pomogy felé közlekedik, ahová pontosan, 19:37-kor érkeztünk meg. A hosszú vonatozás után Pomogyból autóval tértünk haza.

Zentralalpen: Sankt Jodok am Brenner-Gschnitz (2023. október 28.)

A sülktal-i 5 napos túra után egy finoman fogalmazva sem unatkozós bő egy hónap telt el, mire szabadidőnk és megfelelő időjárás is adott volt a 3-as kötet hátralévő részéből csipegetni. A majdnem pontosan 20 km hosszú túrára október végén tudtunk sort keríteni, szép idő ígérkezett és az is volt végig a gyakorlatban is. Új, osztrák lakhelyünkről a hétvégi első vonattal utaztunk Bludenz-be, majd onnan pótlóbuszoztunk Ötztal állomásig, mivel még tartott az egy hónapos Arlberg vonalas vágányzár. A maradékot Innsbruck-ba Railjet-tel tettük, majd a 8:19-es vonat Talent-jével utaztunk St Jodok megállóba (1129 m), ahová 8:44-kor érkeztünk meg. Leszállás után rögtön szép kilátás nyílt a falura és az ellenkező irányú vonat is látszódott a falut szinte teljes hurokban megkerülő vasútvonalon.

1. St. Jodok megállóban, leszállás után közvetlenül, a falu látképe a háttérben a hamarosan érkező motorvonattal és a hegyekkel

Pár kép után neki is álltunk a lényegnek, a faluban a Gasthof Geraerhof-ban sikerült párom füzetébe pecsétet kérnünk, az enyémbé már szeptemberben meglett. St Jodok faluját hamar elhagytuk a forgalmas keskeny lejtős aszfalton, a fagy a napsütés hatására kezdett felengedni, árnyékban eleinte nem volt túl meleg. A papírforma szerint 29 méterrel lejjebb, 1100 méteres magasságban lévő Stafflach falucskát kevesebb mint 10 perc alatt

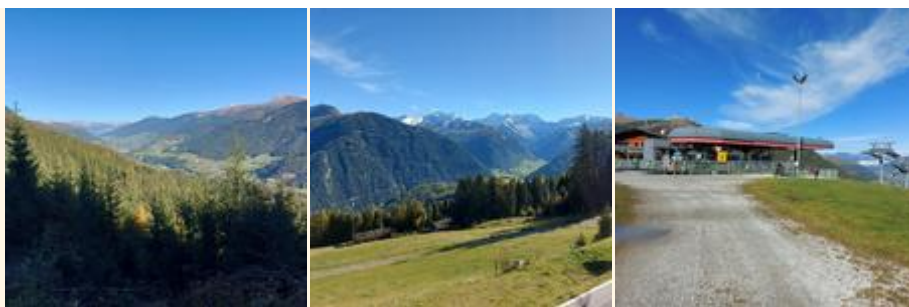
elértük. A régi főutat keresztezve patakok összefolyásánál lévő hídon átkeltünk a Sill felett, majd pár ház után a Brenner autópálya viaduktjának irányába, azaz nyugat felé ösvényre tértünk rá. A fenyvesben vezető szuszogtatós ösvényen jó negyed órát haladtunk és hagytuk magunk mögött a Wipptal-t. A forgalmas viadukt alatt lévő házak biztosan nyugalmasabbak voltak régebben, nem mutatkozott sok élet, az ösvénytől balra lévő faház alatti üres széles terület ebben az állapotában alkalmas lehet bivakra is. A híd alatt lévő réten két őzet pillantottunk meg, majd immáron keréknymon újabb emelkedő következett a fenyvesben az autópálya szintjéig, ahol már aszfalton haladtunk tovább.

2. Stafflach falut hamar elértük
3. felfelé a fenyvesben
4. Brenner autópálya viaduktja alatt vezetett az utunk
5. őzek a híd alatt
6. autópálya melletti rövid rész

Kis kitérőt tettünk egy jobbra lévő forráshoz és a mellette lévő kis faházakhoz, itt tízóraiztunk egyet. A 80-as évek végén, a kirakott képekből ítélve baráti társaság által épített kis „menedék” szemmel láthatólag már nem nagyon gondozott. Visszatérve az aszfaltra, amely lábaink alatt jobbra fordult, azon a soron következő elágazásban mi is jobbra fordultunk. A szelíd emelkedés folytatódott, balról elkerített legelő mellett haladtunk el, jobbról jókora rönkök voltak az út széle mellé lepakolva. Hátranézve egy kis déli irányú kilátásban is volt részünk. A soron következő, Humlerhof vendéglő környéki házcsoporthoz balra fordultunk, ismét keréknymra, úgy döntöttünk maradunk is rajta ameddig csak lehet, főleg lábbelijeink vízvédelme miatt. A hangulatos fenyvesben emelkedő úton néhány gyerekeknek szánt játék mellett haladtunk el, feljebb majdnem 1600 méteres magasságban pedig az élővilágról tájékoztató táblák jelentek meg. Az eddigi egy-egy pontos kilátás több mint 180 fokossá vált a magunk mögött Wipptal irányába és kelet felé, megérkeztünk a Bergeralm felvonójához és panoráma étterméhez (1585 m). Mondanom sem kell, hogy az egész túrán itt volt a legnagyobb a népsűrűség, nem is időztünk itt sokat. Kis várakozás után az étteremben kaptunk pecsétet a füzeteinkbe, majd tovább is indultunk.

7. pihenőhelyünk

8. visszafelé, azaz kelet felé nézve, a Humlerhof vendéglő környéki házcsoport után, szép a kis kápolna

9. keréknymon a fenyvesben felfelé

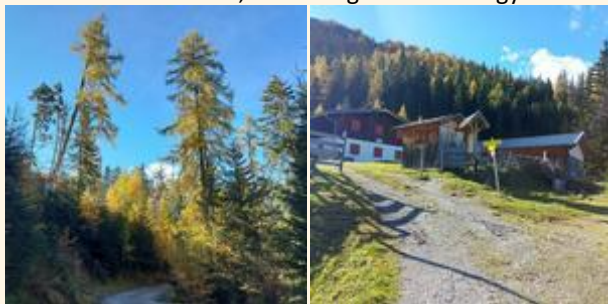
10. kilátás észak felé nem sokkal később

11. kilátás délkelet felé a Bergeralm előtt

12. Bergeralm, felvonó, panoráma étterem, ellenőrzőpont, 1585 m

13. kilátás a felvonó mellől észak felé, lent Steinach am Brenner városa látható, a nap végén oda buszoztunk vissza

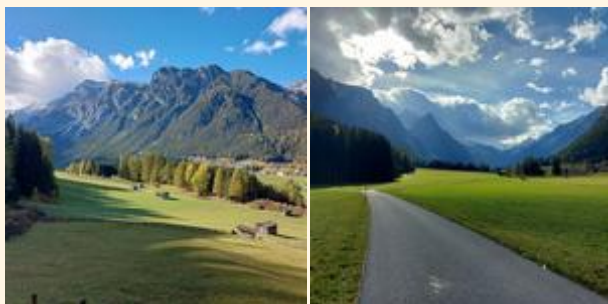
Először a fals úton indultunk el felfelé, de a korrekció után hamar meglettük a helyes utat és a népeket is magunk mögött hagytuk. Tetszetős erdei szakasz következett a keréknymon, jobbról látszódott, hogy a Gschnitztal, ahová később leereszkedtünk, nem lesz csúnya. A Bergeralm után nagyjából fél óra alatt értük el a szép őszi színes erdőben a Gerichtsherrnalm (1683 m a füzet szerint, 1668 m van a helyszínen kiírva) épületeit. A kapunál lévő kis faház talán egy ember bivakos alvását lehetővé teszi. A nagyobb épületre, melynek felső szintje fából készült, van kiírva, hogy „Jausenstation”, azaz olyan vendéglátóhely, amely szállást (általában) nem kínál. Ha szokott is itt lenni élet, az biztosan nyáron van, mi nem találkoztunk a hangulatos helyszínen senkivel, a házzal szemközt a fából készült épületnél lévő napsütötte padra ültünk le egy kis kalóriapótlásra. Ez volt a túránk legmagasabb pontja, közel 600 méter színttel feljebb a kiindulópontnál, innen már csak lefelé vezetett az utunk Gschnitz felé, a túra vége előtt volt egy minimális emelkedés még a cél előtt.

14. őszi erdőben tovább

15. a hangulatos Gerichtsherrnalm, a túra legmagasabb pontja, 1683 m

Pár lépés után a Glafernaun patak fölött pallón átkeléssel folytatódott a túra, immáron lefelé, a keréknymoról egy balos kanyar után le is tértünk jobbra. A jócskán lejtős ösvényről néhány nyiladékból szép kilátás nyílt Trins-re és környékére, valamint a Gschnitz-völgy is felsejlett, a délnyugati irányú kilátásból különösen kiemelném a Habicht (3277 m) csúcsának látványát. Az erdő után értük el Trins falu határát, ahol a túra számomra legszebb képe készült a Gschnitztal-ról, fogalmazzunk úgy, hogy a völgy és az azt határoló hegyek szépsége mindkettőnk várakozásait felülmúlta. Egy újabb rövid útépitéses lejtő után balra tértünk és haladtunk tovább délnyugat felé. Bő 4,5 kilométeren keresztül haladtunk kisebb faházak és rétek között, hol üresen, hol tehenekkel együtt, szép volt a délutáni napsütésben ez a rész, hátul pedig a hegyek jól mutattak a felhős, sziklás és vad vészjósló látványukkal.

16. immáron lefelé

17. kilátás nyugat, azaz Trins felé a Gschnitztal-ra

18. Habicht csúcsa (3277 m) is megmutatta magát

19. Gschnitztal Trins határában, a kedvenc képem a túráról

20. az ezüstérmes kép a szoros mezőnyben, számítógépes háttérnek is beillik, hasonló látvány volt kilométereken keresztül

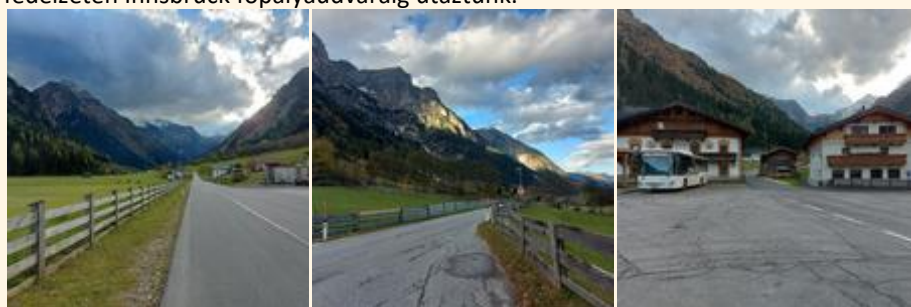
Balról és jobbról is egyaránt szépek voltak a környező hegyek és csúcsok, nagyon tetszett nekünk ez a rész és a végállomásunkat jelentő Gschnitz (1242 m) is, ahová az L10-es útra térve érkeztünk meg. A Stauden nevű rész után pár száz méterrel következett a lényegében egyutcás falu, amely az ún. „Zwischensaison”-nak köszönhetően (nyári és a téli szezon közötti leállás) elég csendes és nyugis volt. Ennek következtében pecsételés jutni komoly kihívás volt, először a bezárt Gschnitzerhof-nál néztem körül, majd a Gasthof Alpenrose volt a következő ötlet, mely szintén nem volt nyitva. Egy közeli háznál érdeklődtünk, de nem lettünk okosabbak. Természetesen a polgármesteri hivatal és bank együttesét rejtő hivatali épületnél szombat lévén esély nem volt semmire, a szép templommal szembeni közösségi épületnél viszont mutatkozott egy kis élet, a haloványnek látszó próbálkozásunkat siker koronázta. Az épület alagsorában foglalatostkodó fiataloknak előadtam a helyzetet és egy begipszelt lábú leányzó hajlandó volt segíteni nekünk és szépen lassan lehozta nekünk a pecsétet az emeletről. Pecsételést végrehajtottam mindkettőnk füzetébe, közben rövid kóstolóval is kínáltak a röviditalukból, kedvesek voltak és a segítség is jól jött. Örültem, hogy nem a falutábla fotót kell igazoláshoz használni majd, remélhetőleg jövőre.

21. délkelet-ázsiai hegyekre hasonlító domborzat
22. őszi színek
23. Gschnitz határában, ez még nem a közvetlenül a falu, a hegyek miatt tettem be elsősorban a képet
24. érkezés Gschnitz-be, pár perccel később
25. csendesség uralkodott a faluban
26. templom, vele szemben tudtunk pecsételni

A túra utolsó része következett, még 2,5 km volt hátra a célig, a Gasthof Feuerstein előtti buszmegállóig. Jövőre a buszról leszállva szeretnék egyből a hegyekbe indulni, így most letudtuk a völgyi aszfaltutat, valamint a Feuerstein a füzet szerinti is a hivatalos szakaszhatár. Házak és rétek között vezetett az utunk utolsó bő fél órája, majd megérkeztünk az Obertal nevű falurészben lévő Gasthof Feuerstein-hez. Talán itt lehetett volna pecsételni még, ha a faluban nem sikerült volna. Balról szép volt a vízésés a hegyek felé nézve (Sandesbach), de mi egyenesen a megállóban álló buszra szálltunk fel. A 17:16-os járat Trins-szen keresztül vitt minket vissza Wipptal-ban található Steinach am Brenner városában található Steinach in Tirol nevű állomásra, melyet a reggeli odaút során már utasként érintettünk. A 2 perc késéssel, 17:52-kor érkező Talent motorvonat fedélzetén Innsbruck főpályaudvaráig utaztunk.

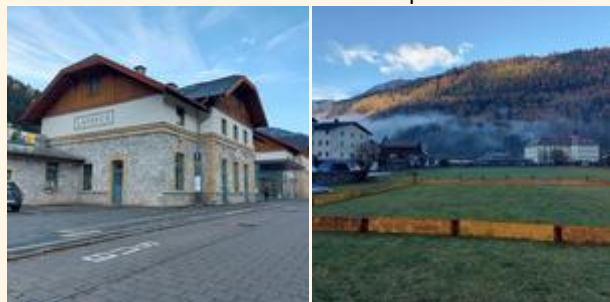
27. a maradék, nem hosszú szakasz volt már csak előttünk
28. visszanézve Gschnitz és északkelet felé
28. Gasthof Feuerstein, végállomás, jövőre egyenesen tovább folytatódik majd a túra
30. Steinach in Tirol állomásra érkezik a Talent

Az alsó szinten Mpreis látogatás után az általam már többször letesztelt pizzásnál ettünk egyet, majd Rajjet-tel Ötztal-ba utaztunk, ahonnan pótlóbuszoztunk Bludenz-be. A menetrend szerint nem elérhető csatlakozást gyakorlatilag szeretnénk volna elérni, mivel a buszok menetrendje laza volt (nem az első buszozásom volt már ez a vágányzár alatt), a fiatal női buszsofőr is megtette, amit csak tudott, végül minden szötytyögős autós ellenére futva sikerült elérnünk a csatlakozásunkat hazafelé, jól esett az így nyert egy órák előny.

Zentralalpen: Serfaus/St. Zeno-Pfunds (2023. november 20.)

A tényleges tél beköszönte előtt még november utolsó harmadában el tudtunk jutni egy újabb rövidebb 3-as kötet szakaszra. A kicsivel több, mint 15 kilométeres túra alatt megtettük a füzet szerinti 31-es szakasznak több mint a felét. A völgyi séta nem volt nehéz, néhány hullámvölgy volt, de ezek nélkül már kb. unatkoztunk volna.

Fél 7-es kelés és reggeli után vonatoztunk el Bludenz-be a párommal együtt, majd onnan a 7:30-as Railjet fedélzetén mentünk Landeck-Zams állomásig. A 8:55-ös Martina, cunfin (Svájc) felé induló busszal utaztunk Ried im Oberinntal városába, amely ismerősen hangzik a 2-es kötetből. A polgármesteri hivatalnál lévő átszálláshelyen szálltunk le, amely három külön megállóból áll, amelyből az egyik, pont ahol leszálltunk a másik kettőtől kicsit visszább van, persze eltéveszteni nehéz, valószínűleg más lehetőség nem volt a megálló kialakítására. 9:30-kor indult az újabb buszunk az útjára, ködfoltokban haladtunk egyre feljebb Ladis falu felé, majd újfent kanyargós úton át értük el Fiss-t, majd utána Serfaus kisvárosát, ez a két kisváros szemmel láthatóan is a turizmusból él és arra épít.

1. Landeck-Zams állomás, átszállás. Régen a nyomvonalkorrekciónál külön volt Landeck állomás és Zams, egy jó ideje viszont össze van vonva a kettő
2. napsütés a hegyoldalon Ried im Oberinntal-nál

9:55-kor szálltunk le, nem titkolt szándékunk volt Serfaus földalatti (!) „vasútját” kipróbálni: az 1,3 km hosszú és 4 állomással rendelkező légpárnás és drótkötéllal vontatott „metró” a település szélén található parkoló/buszmegállótól szállítja az utasokat a sífelvonóhoz. Nem lehet gyenge forgalom erre felé, ha a hegyen ilyen újtechnikát kellett bevetni a tumultus elkerüléséhez. 2018-ban is láttam az U-Bahn feliratokat amikor legutóbb itt jártam, akkor csak poénnak hittem, de igazi. Sajnos a technika éppen üzemszünet miatt nem közlekedett, még javában tartott a nyári és téli szezon közötti köztes időszak, így gondolom nem terhelte a hely költségvetését a földalatti rezsijével. Pedig nem lett volna kispisztázás ha járt volna, ha majd továbbmegyek vagy megyünk See felé, akkor úgyis végig kell menni újra itt. Így tehát maradt a gyaloglás a központba, amely annyi előnnyel járt, hogy rögtön tudtunk pecsételni a fő utcáról pár lépéses kitérővel elérhető turizmus információs irodában, valamint több ideig tudtuk csodálni a havas hegyeket, a 2-es kötetből szinten ismerős, ezúttal már bőven havas Furglerjoch és a fölötte magasodó Furgler csúcs is szépen látszódott, amely bő 5 éve az akkori csúcerekordom lett. A település felső harmadában balra fordultunk és az Argen patak fölötti gyaloghídon átkeltünk, majd a Zentral egyik fontos pontjához érkeztünk: az irányukból érkező 2-es kötet jobbra fordul, hogy a balról érkező 3-as kötet útvonalával fonódva jusson el a szomszédos Paznaun-völgyben lévő Kappl városka utánig, ahol újból szétválnak útjaik, hogy aztán később újra egyesülve fussanak be „fej-fej mellett” Feldkirch-be. Innen hiányzik még egy rövid szakasz a Paznauntal-ban található See-ig, ahonnan már megvagyok a nyugati végpontig. Tehát balra fordultunk immáron St. Zeno (1410 m) területén és egy hajtókanyar után megnéztük jobbra a kis kápolnát kívülről, majd balra a kis házi gazdaságot, furcsa egyveleg ez a luxusszállodák és a trágyaszag, de nem ez az egyetlen ilyen hely Ausztriában.

3. Serfaus, leszállás után, 1410 m

4. a "metrónál" nem nyertünk piros hangszórót, zárva volt sajnos

5. Serfaus, fent balra a Furgler és a Furglerjoch látható

6. kicsit közelebbről

7. St. Zeno felé vezető híd az Argen patak felett: a híd túlsó végén jobbra a Furglerjoch/Paznauntal, balra pedig Pfunds felé lehet menni

Elhagytuk a lakott területet, a fagy az árnyékos részeken még éppen csak kezdett felengedni, szép fenyveses részen haladtunk egyre lejjebb a kanyargós és jó pár helyen szép panorámás úton. 1310 méteres magasság környékén van egy mászós sziklafal, mely Rappenwand névre hallgat, különböző nehézségű utakkal, hát megmondom őszintén a 3-as nehézségű út már elég neccesnek tűnt és az volt a legkönnyebb itt. Ez csak azért érdekes, mert a 3-as kötet legdurvább szakaszán (Zittelhaus-Wallack Haus) 2-es nehézségű mászókák vannak, tehát ennél csak eggyel könnyebbek. A jó nagy esőbeálló/sütögetőhelyen leültünk tízóraizni, a hely akár bivakra is alkalmas lehet, bár egyáltalán nincsen eldugott helyen.

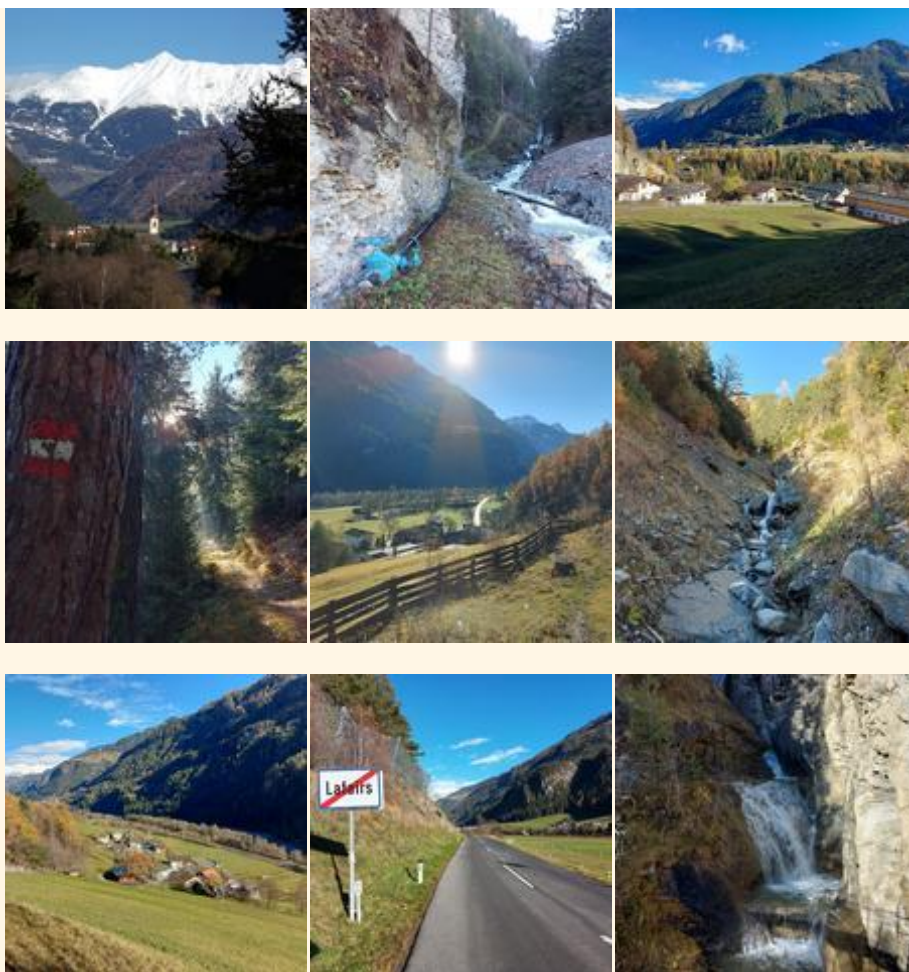
8. elhagyva az üdülővárost

9. kilátásra nem lehetett panasz és a jó időre sem, érdemes volt kivárni a megfelelő napot

10. napsütéses a fenyőfák mentén haladtunk lefelé

11. Rappenwand mászós sziklái

Továbbhaladtunk a folytatódó lejtőben egészen a 949 méteren levő Tschupbach nevű településrészig, ami a közeli Tösens része, melyre az aszfaltos L65-ös útról szép rálátás nyílt. Tehát Serfaus-tól bő 450 méter szintet veszítettünk. Az aszfaltozás nem tartott sokáig, a régi kápolnánál jobbra kell fordulni, majd „ütközésig” a hegyoldal felé menni, egyenesen a Tschupbach patak sziklás völgyébe lehet jutni. Balra fordultunk, majd egy nagyobb villa kerítése mellett immáron ösvényen haladtunk tovább délnyugati irányba, ezek után rövid, de hangulatos fenyveses rész következett. Schönegg-nél volt egy rövid keréknyomos gödör, majd újra felfelé vezetett az ösvény, kis kacsaringó után a Marchtal patakon léptünk át, az út innen újból lejtteni kezdett, majd Stein házcsoportjának vonalából ismét emelkedni. Szép volt amúgy ez a napsütötte túra, jobb volt egy kicsit hullámvasutazni, mint a lenti úton az autók között gyalogolni. Lafairs-ba aszfalton érkeztünk meg, hogy a tábla után szinte azonnal el is hagyassuk a következő emelkedőn, a Lafairs patak felett egy sziklás szurdoknál függőhídon keresztül keltünk át.

12. kilátás Tösens és észak felé Tschupbach előtt közvetlenül
13. Tschupbach patak szűk völgye
14. visszanézve Tschupbach-ra és környékére
15. fenyves árnyas kellemes szakasz
16. Schönegg házai
17. Marchtal patak
18. Stein (magyarul: Kő) házcsoportjai visszafelé nézve
19. Lafairs vége, Svájc közelsége néhány helyen a helységnevekben is megmutatkozik
20. Lafairs patak hídjánál

Hamarosan a hegy oldala elkezdett laposodni és az utunk is a hegyoldalból a meredek lejtő aljába került át, Birkach fölött szép sziklás részek mellett mentünk el és az ősz színeiben, na meg néhány csúcsban is tudtunk gyönyörködni. Birkach házcsoportját a „hátsó bejáraton” értük el és aszfalton hagytuk el. Hamar felismertük, hogy már nem lesz jó tovább az aszfalt, így a lakott terület után pár lépéssel tudtunk korrigálni az úttal először párhuzamosan futó széles ösvényre. Innen már látható volt a napi úticélunk az Ulrichskopf hegye alatt, Pfunds. Az ösvény eltávolodott az aszfalttól és a Pfunds-szal szemközt hegyoldalban tekergésbe kezdett. A zömében fenyvesben haladó széles ösvényről szép rálátás nyílt a városra és környékére, a hegyekre és a délkeleti irány felé, ahonnan majd a terveim szerint jövőre szemből érkezek Hohenzollernhaus felől. Pihenőhely is volt kialakítva pár lépésre a kijárt ösvénytől, egyre több ember mozgott az úton, célunk is karnyújtásnyira volt, de még ki kellett tartanunk az „U” alakban haladó kijelölt úton. Volt egy szép sziklás rövid rész is, valamint jó pár kilátópont Pfunds-ra és a környékre az egyre inkább naplementébe hajló napsütésben.

21. szép őszi színekben Birkach felett
 22. visszanézve a közeli domborzatra Birkach faluból
 23. Pfunds a láthatáron
 24. egy kis sziklás rész Pfunds-szal szemben

Fél 4-kor értük el Pfunds szélső házait a Stuben pataknál, szépek voltak az egyre inkább fogyatkozó nap sugarai. Jobb kézzől hamarosan az egyik ház előtt fabódében becsületkasszás kis szuvenírbolt előtt haladtunk el, majd nemsokára kereszteltük a Reschenpass felé vezető főutat. Folytattuk a barangolást a városban (970 m), balos kanyar után ismét átkeltünk a patak fölött, majd régi/felújított épületek között haladva értünk a központba. A templom oldalán lévő Posthotelben próbálkoztunk volna pecsétet szerezni, de nem volt ott senki, a szemközt lévő dohányfüstös trafikból pedig a Tourinform irodába irányítottak minket. A templom után egyenesen haladva rövid időre elhagytuk a Zentral-t, hogy a közeli turizmusos irodában pecsétet kérjünk. A régies stílusú épületben szintén régies folyosón értük el az irodát, ott láttuk, hogy van közvetlen bejáratuk is az utcáról, de nem bántuk a kis kitérőt. Kaptunk pecsétet, majd visszatértünk az útvonalra és mentünk tovább a kinézett buszmegálló felé, törekedtem rá, hogy amikor majd megjövök az ellenkező irányból, akkor a lehető legrövidebb úton érjek majd el a megállóba és már a pecsétre sem volt gondom. Az Inn folyón egy relatív keskeny hídon keltünk át, az útmenti hiányzó Nepomuki szobor helyén „restauráláson vagyok” felirat szerepelt, ötletes.

25. Pfunds a lábaink előtt hevert, középtől balra lévő völgyből érkezik a Zentral a másik irányból a városba
 26. régies hangulatú belváros, 970 m

27. szűkös híd az Inn felett

28. Pillantás az Inn-re keleti irányba

A híd után közvetlenül egy egysávos szűk átjáró következett egy régi emeletes épület aljában, majd a házak között vezető aszfaltos utakon mentünk már kicsit sietve, immáron a Zentral-ról letérve egy másik nagyobb templom mellett mentünk el, majd egy, még az én fantáziámat is megragadó rántott húsos reklám mellett haladtunk el, amely az egyik házra oldalára volt rögzítve. Pár lépés után érkeztünk meg a Dorf nevű buszmegállóba, ez volt a mai alkalom és egyúttal a 2023-as szezon utolsó Zentralalpenweg túrájának végpontja, jövőre folytatás következik.

29. végre egy, az én figyelmemet is felkeltő reklám

30. a körforgalom mögött található Pfunds, Dorf buszmegállója, a túra végpontja

31. nem csúnya környék

A Martina felől érkező 16:15-ös járat 2-3 perc csúszással érkezett, de a landeck-i csatlakozásunk nem volt veszélyben, sőt még a Billa is meglátogatásra került az állomástól északkeletre. A pontosan érkező 17:33-as Railjet-tel utaztunk Bludenz-be, majd átszállás után egy kicsit még vonatozva érkeztünk meg a schruns-i albérletbe.

Zentralalpen: Obergurgl-Sölden (2024. május 16.)

Az előző napi pfunds-i túra után (második 3-as kötet bejárás része, így nem képezi e könyv tárgyát, S.J.) ismét útra keltem, ezúttal a 3-as kötet első bejárásának hátralévő bő 120 kilométeréből csipegettem kicsit, egy 14 kilométeres völgyi szakasszal. Az időjárás 16 óráig helyel-közzel jónak volt jelezve. A 8:04-es vonattal a szokásos Bludenz-Landeck útirányon át (másképpen nehéz is lenne) értem el Ötztal állomásra háromnegyed 10 magasságában.

1. Ötztal állomás, Herkules pihen, mellette pedig egy Talent várja az indulási időt Innsbruckon át Jenbach felé

Az Obergurgl felé tartó busz pár perces késéssel indult el a másfél órás útjára. Valamiért az ötztal-i buszok menetrendje elég későn kerül fel az Öbb utazástervezőjébe, de végül megnyugodtam, hogy a tavalyi ősszel eltervezett hármas kötetet befejező túráknak a logisztikája az eltervezett módon fog működni, ennek az egyik kulcsszereplője az ötztal-i közlekedés. Előljáróban: amennyire csak lehet feldarabolom a hátralévő részeket, hogy időjárásban és szabadidőben a lehető legrugalmasabb tudjak lenni. Ez persze nem zárja ki a két naposnál hosszabb túrákat, de nem is kívánja meg az ennél hosszabbakat. Egy szó mint száz: majd kiderül mi lesz a gyakorlatban, a lehetőségek adottak a feldaraboláshoz, amely lényegében azt jelenti, hogy az összes völgyben/településen adódik megszakítási lehetőség, tehát egy túra két napja a két szomszédos völgyet köti össze majd és így tovább. Megjegyzem per pillanat úgy érzem, hogy nem is baj, ha nem kell több napos 20+ kilós zsákos megszakadás túrákat tenni pl. a húzósnak ígérkező Brandenburger Haus felé. A szezonra való felkészülésem például a tavalyi vagy tavalyelőtti évben sokkal jobb volt mint most, hiába, hogy most sokkal közelebb vannak a magas hegyek, még mindig havasak.

Szóval helyet foglaltam a busz jobb első kettes ülésének külső ülésén, az ablak mellett egy nyugdíjas nő ült, a buszt amúgy is ellepte egy nyugdíjas csoport. A busz Ötztal Bahnhof nevű településrészt elhagyva nekivágott a dél felé tartó relatív hosszú útjának, azonban a főútról sok kitérő miatt, amely bekapcsolja a településeket a buszos vérkeringésbe hosszúnak számító menetidőt produkál. Az első ilyen kitérő Sautens volt, ahol a busz megfordulás után sietett vissza a főúthoz. A bekanyarodás egy fenntartási munka miatti dugó miatt nem ment simán, egy hirtelen fékezést követően a magam mellé tett telefonom leszánkázott az ülésről és az első ajtó holt terében lévő majdnem teljesen vízzel teli felmosóvödörbe esett...az agyam a másodperc törtrésze alatt gyulladt ki, fájdalmasan felrémelett a tavaly a Venedigereken elszenvedett esőzés miatti telefonom tönkremenetele miatt elveszett képek, adatok. Pár másodpercet volt összesen a víz alatt a telefonom, persze ennyi bőven elég a tönkremenetelhez. A szláv származású sofőr rendes volt, rögtön adott egy törülközőt és papírtörülőt, valamint számomra meglepő módon egy csövön keresztül sűrített levegő is rendelkezésre állt, a kanyarodásra várakozva ki is fúvattam vele gyorsan a telefonom nyílásait és rögtön kikapcsoltam. Mondhatom szép kezdése a napnak...a céges telefonom, melyet a fékezés pillanata környékén raktam rá a power bankom töltőjére mindössze 10%-ra volt feltöltve, de mint ahogyan említettem a menetidő relatív hosszú. A következő, Ötz nevű kisvárosban a mellettem ülő idős nő leszállt, kicsit kényelmesebben tudtam nézelődni. Az amúgy sem éppen zökkenőmentes kinti életünkben jó egy-egy napot elmenni túrázni, mozogni, hát ez a történet most ismét visszarántott a valóságba, amelyből csak a szépen közeledő, egy idő után még ismeretlen hegyek tudtam csak fokozatosan kicsit oldódni. Habichen falun átsuhantunk, éppen pakoláztam valamit, csak a település vége tábláját láttam egy pillanatra, a Zentral 2019-es első bejárásának befejezése óta nem voltam az Ötz-völgyben. Tumpen, Umhausen majd Längenfeld települések voltak a főbb érintett helyek, ezek után egy hosszabb szünet után következett Sölden, amely a túráim végpontját jelentette. Első ránézésre (másodikra is, de majd erre a végén kitérek újból) ugyanolyan felvonós, koca/turistas, hoteles felkapott hely, mint a nem túl messzi Ischgl vagy Serfaus. Egyre kevesebb szimpátiát érzek az ilyen helyek kapcsán, ehhez jócskán hozzájárul, hogy a mostani téli szezonban kivettem a részemet itt kint a melóból és ez minden „iparág” számára és komoly megmérettetés, ezúttal viszont a „Zwischensaison” viszonylagos nyugalma uralkodott itt is.

2. Längenfeld, alakul a domborzat

Sölden határában a buszgarázshoz mentünk és be is tolattunk a többi busz közé, a rajtam kívül utazó páros is érdeklődve nyújtogatta a nyakát, hogy mi történik, a sofőr közölte, hogy váltanak. Még gyorsan kifújtam még egyszer a telefonomat, majd érkezett a szintén szláv nyelvű leváltó. Sölden után nem sokkal következett a túra által is érintett Zwieselstein, a táj egyre vadabb és vadregényesebb lett, jobbra az út Vent felé vezetett az elágazásban viszont Obergurgl felé kezdtük meg a szerpentinben a felfelé haladást, majd kiadós zuhó következett. Reméltem, hogy csak átmeneti, az lett. Pill és Untergurgl után balra a Timmelsjoch felé lehet haladni, de egyenesen mentünk tovább, majd 8 perc késéssel érkeztem meg Obergurgl, Zentrum buszfordulójába, a végállomásra. 11:28 helyett. A céges telefonom egészen jól feltöltődött, leszállva csináltam pár képet a közeli templomról, végre megértettem, hogy miért kellett betoladni a buszgarázsnál: a busz után ott figyelt egy kerékpárszállító utánfutó is. 1930 méteren nem volt éppen a legkomfortosabb a rövidnadrág, viszont körbenézve szépek voltak a havas hegyek, a csúcsok gerincek még bőven fehérek voltak, azonban nem sokkal alatta már egyre inkább kevesebb volt a porcukor. Felhívtam páromat, hogy a céges telefonon keressen, majd letöltött térkép híján a mapy.cz-t böngészőből betöltve csináltam pár képernyőfotót az útvonalról, nem gondoltam sok buktatóra a völgyi úton, de azért egy-kettő nem sokkal később akadt.

3.-4. Obergurgl temploma és vele a vele szemkölti buszforduló, a túrák kiindulópontja, 1907 m

Az ezúttal a köztes szezon miatt szinte teljesen kihalt főút melletti járdán indultam el visszafele, Sölden felé. Bal kézre egy nyitva tartó Tourinform (az előző nap után nem elhanyagolható körülmény) irodába tértem be pecsételni. Nehéz megértenem, hogy a 9 kilométerre fekvő Zwieselstein-ben miért kell pecsételnem, majd utána 5 km múlva Sölden-ben ismét, ez már-már Kék Körös sűrűség, mindenesetre a srác az irodában mondta, hogy a ott nincsen turisztás iroda, így maradt az improvizálás. Begyűjtöttem a kirakott menetrendekből 1-1 példányt, valamint térképet és két érdekesebb prospektust, majd elkészöntem. Mentem tovább a főutcán, közben igyekeztem a telefonos történeten kattogás helyett a tájra és a túrára figyelni. Ez a hely szimpatikusabb volt, mint Sölden, habár biztos nem lehet leányálom a szállodákban és éttermekben dolgozni itt sem, nem is sajnálom a dolgozóktól a jól megérdemelt Betriebsurlaub-ot, amely miatt a helyek döntő többsége zárva volt. Egy kis bukkanó után az addig szinte egyenes út meredeken lejtteni kezdett, majdnem bementem a jobb kézre eső boltba venni egy üveg/doboz colát, de lebeszéltem magam róla és haladtam tovább. Elhagytam a települést, azonban a járda továbbra is tartott, amit nem bántam. Jobbról jelzett út közeledett, de a patak miatt, csak később tudtam rátérni, de sok értelme nem volt, mivel a Timmelsjoch elágazás előtt becsatlakozott a járdába. A környező hegyek, főleg a balra esők elég markánsak voltak. a 2474 méteren fekvő Timmelsjoch hágó Olaszország felé elég kedvelt motoros útvonal, nekem is rajta van a nyáron motorral érintetendő helyek listáján, az údíj nem éppen olcsó: 16 euró egy útra, oda-vissza 21, bár osztrák viszonylatban nem is kiemelkedően drága.

5. Obergurgl közepe környékén kilátás délnyugat felé

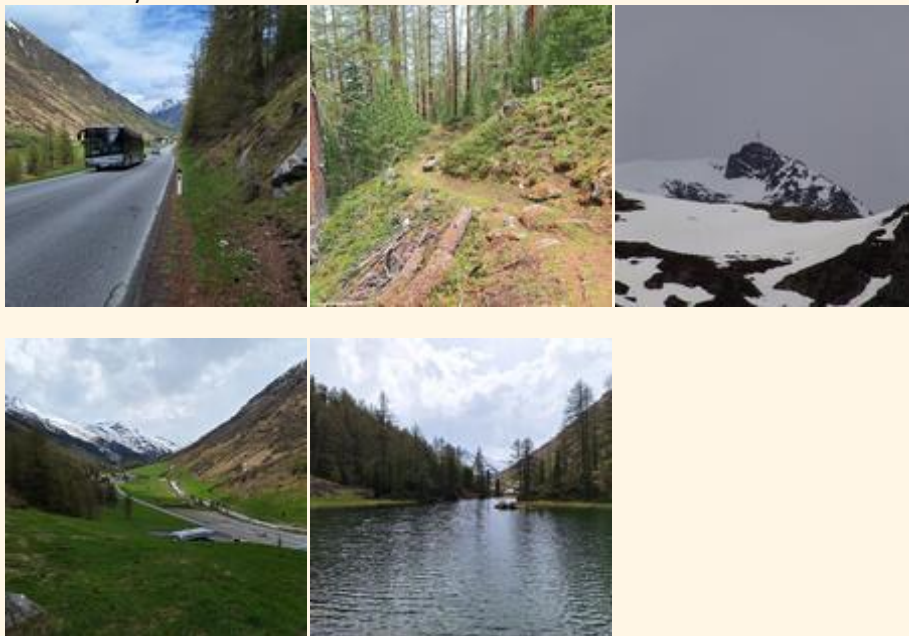
6. Obergurgl eleje és vége egyben

7. folytatás a járdán

8. elágazás a Timmelsjoch/Olaszország felé

Az elágazás utáni hajtúkanyart el tudtam volna viselni, ha nem az úton kell mennem, kicsit lejjebb volt egy keréknym mely egy másik jelzett út, de nyugalmasabb és visszatér a megfelelő helyen. Balra a hegyoldalban kanalas munkagép dolgozott, távolról nézve is elég érdekes szöveget vett fel mozgás közben. Untergurgl falutáblája látótávolságban volt már, előtte viszont jobbra fordultam egy keréknymra, mely házcsoprt után vadregényes ösvénnyé változott a fenyvesben. Pár lépés után jobbra egy padon tartottam egy kajaszünetet, a

balra lévő hegyek ülve ugye szembe kerültek, távolról is szépen látszódott a Nederkogel 3163 méteres csúcsán lévő kereszt. Nem bántam, hogy nem aszfalton kellett haladnom, Pill sípályájánál szép kilátás nyílt visszafelé, déli irányba. Egy kis útkeresést követően talákoztam egy lezárást jelző táblával. Sétalós tavaly járt a környéken és rémllett a beszámolójából egy lezárasos tábla különösebb értelem nélkül, gondoltam ez lesz az. Nemsokára a szép Pillersee mellett haladtam el, majd lejtőben néhány kidőlt fát kerülgettem, gondoltam ezért került ki a lezárt ösvényes tábla.

- 9. letérés előtt, Untergurgl határában
- 10. kellemes ösvényen
- 11. Nederkogel (3163 m) havas csúcsa
- 12. Pill sípályájáról visszanezve dél felé
- 13. az idillikus környezetben fekvő Pillersee

A Gurgler Ache sebes vízfolyása fölött fémhídon keltem át, majd újabb lezárasos táblát kerültem ki. Mivel alternatíva nem látszott, így mentem tovább a helyenként gyanúsán kevésbé kijárt ösvényen, egy patakátkelésen látszódott, hogy egy részét elvitte a víz, azonban a következő ilyen félig elvitt kis hidas átkelésel már nem tudtam mit kezdeni. Megpróbáltam levetett cipővel, de a finoman fogalmazva sem kézmeleg hőmérsékletű víz másodpercek alatt szinte érzéketlenné hűtötte le a lábfejemet, figyelembe véve a csúszásveszélyt és az ezzel járó kockázatot nem vállaltam be a manővert. Szárítkozás után visszavettem a cipőimet és úgy döntöttem, hogy a közeli út lavina elleni alagútjának tövében fekvő patak kifolyásáig felmegyek és majd vissza, így kerülve ki a problémás részt. Felmenni sikerült is, egész értékelhetően lehetett az út egyik oldalt nyitott alagútja mellett menni, így a visszaereszkedést az ösvényre kihagytam, pár perccel később láttam, hogy jól döntöttem, helyenként az ösvényt is komolyan megrongálta egy nagyobb vihar. Az úton jelzőlámpás egysávos közlekedés volt egy kis darabon munkavégzés miatt, a melósok teherautóját kikerülve (a kijelölt ösvény szinte már alig látható, amely itt csatlakozik be, a folytatása sem túl egyértelmű), mentem fel az alagút tetején lévő keréknyomra. Pár lépéssel később lévő vízelvezető kővel kirakott árok után láttam meg a kis folyó túloldalára vezető hidat, így a vízelvezető mellett leereszkedtem a víz mellé és átkeltem a hídon. Ahogyan említettem, a kijelölt út helyenként elég rossz állapotban van, nem bántam a kis kerülőt, haladósabb és biztonságosabb volt. A híd előtt és utána is voltak kidőlt fák, valamint a híd túlsó felén is elmosott egy kis részt a víz, túl sokat nem foglalkoztak a kérdéssel az út fenntartói, pedig turisztikailag felkapott régió ez. Valószínűleg nyárra megcsinálják a kipucolást, azonban a korábbi elmosott és hiányzó részek felől vannak kétségeim.

14. ez a Zentral útvonala, de már nem sokáig járható

15. konkrétan idáig, a folytatáshoz minimum gumicsizma kell, de az ösvény további része sincsen jó állapotban

16. alagút melletti improvizált folytatás

17. híd a Gurgler Achén

Egy kis elágazásban felfelé vezettek a jelek, majd egy ház mellett haladva érkeztem meg az ellenkező irányú lezárási táblához, ahol ki is részletezték, hogy kőomlás miatt lett ideiglenesen lezárva az út. Azért túlélhető így is, de nem éppen ideális, ezt aláírom, főleg nem tömegnek részére. Nem sokkal később elhaladtam a bezárt Sahnstüberl mellett, majd folytattam a folyótól nem messze haladó utamat a fenyvesben továbbra is a Gurgler-völgyben. Az eddigi napsütés kezdett véget érni, ránéztem a menetrendre és döbbsentem láttam, hogy a kényelmesen elérni szándékozott 17:05-ös busznak mindössze egy perces átszállási ideje van Ötztal-ban, ami azért baromi karcsú. Ezúttal persze a vonat nem késett, mivel sok kedvem nem volt egy órát malmozni Ötztal-ban, ezért úgy döntöttem, hogy felpörgetem a dolgokat és megkísérlem elérni a fél órával korábbi buszt. Nem vágytam erre, de mivel a beázott telefonomon rajta voltak több mint két heti képanyagok és egyéb lementeni való dolgok, valamint másnap várva várt a munka is, így nem akartam egy órát elvesztegetni. A főúton kecskék vonultak, kolompjaik a folyó zaját is elnyomták. A fenyvesben haladó szép ösvény a Timmels patakon hídon kel át, a szép vízeséseknél megálltam egy pillanatra nézelődni, majd tempósan haladtam tovább, közben kezdett egyre inkább beborulni és feltámadni a szél.

18. Sahnstüberl előtt

19. főút szélén vonuló kecskék

20. Timmels patak szép vízesései

Bírom az olyan túrákat, amikor alapvetően tartós lejtőn megyek, de nem egyszer emelkedő jön szembe, ebből akadt ezen a napon is nem kevés. Előbb a Timmelsjoch felé haladó ösvény elágazásánál haladtam el, majd a Brunnenkogel felé vezetőnél. Itt már az ösvény kiszélesedett, jól lehetett haladni. Vent felé a völgy is egyre inkább kinyílt, egy adótorony után immáron keréknyomon haladva erősebb lejtő következett, itt könnyebb volt futnom, mint nem. Az útnál legelésző 3 ló mellett elhaladtam, majd megérkeztem Zwieselstein faluba. Nagyban növelte a szimpátiát bennem a falu kapcsán, hogy sokkal kevesebb kacsalábon forgó épület állt és nem volt felvonó és egyéb komolyabb infrastruktúra. A Gurgler Ache mellett hamar kiértem a főúthoz, szemmel láthatólag is esélytelen volt pecsételni bárhol, valamint az előbb említettek miatt az időm is ki volt számolva, így

mentem tovább. A buszmegállónál lévő felirattal fotózkodtam egyet igazolásképpen, majd nem sokkal később az egyik bezárt hotelbe láttam valakit bemenni, de mire odaértem már sehol nem volt, így mentem tovább. Sétalós beszámolóját utólag átnézve láttam, hogy a buszmegálló mögötti Talhütte Zwieselstein nevű helyen pecsételt, nem tartom valószínűnek, hogy nyitva lett volna, de ezt nem tudom biztosra. Bevallom őszintén csak a legszükségesebb dolgokból szoktam előre felkészülni egy túrára, nem szokásom mindent betéve áttanulmányozni és megtervezni az utolsó méterig, főleg nem egy napos túra esetében. A sarokpontok nyilván adottak: táv, szint, menetrendek, várható időjárás. Meg szoktam hagyni a felfedezés varázsát. Természetesen amire komolyabban készülni kell (pl. glecseres részek), ott bele kell jobban merülnöm a témába. Elkezdett esni az eső, a település határában toronydarus építkezés után immáron a még nagyobb vízhozamú Öztaler Ache mellett vezetett az utam újra erdőben tovább.

- 21. fenyvesben vezető hangulatos ösvény
- 22. Vent felé vezető völgy látványa (Venter Tal)
- 23.-24. Zwieselstein távolabbról és közelebről
- 25. Zwieselstein központja, továbbra is észak felé haladtam

A folyó szép sziklás szurdokban folyik, először szintben, majd egyre inkább vájta bele magát a sziklákba, az ösvény egy idő után újra emelkedni kezdett. Egy elágazásban jobbra vezettek a jelek, de térképen nem rémlett komolyabb törés az útban, így mentem egyenesen tovább, nem sokkal később viszont egy durva elmosódás miatt véget ért az ösvény, akkor esett le, hogy az új út amivel az előbb találkoztam, így visszatértem oda és leküzdöttem ismét egy kis szintet, majd az elmosódás után ismét lejtett az út, majd ismét emelkedett. Mindenféle átmenet nélkül érkeztem meg Sölden szélső házaihoz az utolsó emelkedő után, rögtön folytattam is lefele az utat, nem böngésztem a térképet, mely egy kicsit eltérő útvonalat mutatott, de mire ez világossá vált előttem, már nem akartam visszafordulni, ezek a városban belüli szakaszok amúgy sem a túra legjobbjai. Közben elállt az eső, nagyjából 2,5 km-t haladtam aszfalton, így ha majd a Dresdner Hütte felől érkezek nyáron, az ellenkező irányból, akkor rögtön tudok a buszmegálló felé haladni.

26. Ötzaler Ache mentén tovább, hátranézve az idő nem sok jóval kecsgetett

27.-29. vadregényes ösvény

30. útközben az ösvény emelkedett a folyó pedig nyilván lejtett, a hegyoldal pedig lecsúszott, a kép közepén haladt át régen az ösvény, ami már nem létezik, mindez a mostani útról fotózva

Halovány napsütés is volt, de látszódott, hogy csak egy ideig, a következő adag eső már a háttérben munkálkodott. Visszatért a kijelölt út is az aszfaltra, nem sokkal később egy szerencsés véletlen folytán egy bezárt hotelnél váratlanul pecséthez jutottam: a szakács egy másik csávóval egy régi kis Polskihoz hasonló autót nézegetett, rákérdeztem és sikerrel jártam. Örültem ennek, egymás után két hiányzó pecsét már nem annyira jó. Visszatérve a beszámoló elején említett első benyomásra: Ischgl-höz képest itt azért szellősebb az utcakép, néha 1-1 legelő is megszakítja az emeletes családi házak és szállodák hegemoniáját, tehát annál egy fokkal jobb itt a helyzet. Az Auweg-nél elhagytam a Zentral útvonalát, majd a folyó felett áthaladva a főúthoz mentem, a kiszemelt Hotel Hubertus megálló helyett a központibb Postamt-hoz mentem, örültem, hogy a rendelkezésre álló pár percben nem kell pecsét után szaladgálnom. A buszmegállóban várakozva el is eredt az eső, a busz pár perc késéssel érkezett, a tegnapi naphoz hasonlóan ezúttal is ugyanazzal a sofőrrel utaztam visszafele, akivel odafele is.

31. Sölden egy szellősebb részlete a szélső utcában

32. Sölden központjának környékén, kicsit távolabb látszódik a buszmegálló öble is, ott ért véget a túráim, 1368 m

Längenfeld-ig esett, aztán szép időben haladtunk tovább a végállomás felé. Ötztal-ban volt fél óráim, a közeli Mpreis-ban vásároltam, majd a pár percet késő 18:12-es Railjet-el utaztam, Bludenz-ben kissé csücskös volt az átszállás (ugyanaz a 19:35-ös vonat, mint tegnap, másnap 2 órát késett, harmadnap pontos volt ismét, direkt megnéztem), de összejött, este 8-kor vissza is tértem az albérletbe. 5 perces hajszárítós melegítés után rendben lementettem a képeimet a telefonomról, azóta némi szakaszos szárítás után is működik, leszámítva a kihangosítást. Ezúttal szerencsém volt a technikával, nem ment tönkre.

33. a buszból visszanezve dél felé, a felhő alatt úszni tanultak

34. Tumpen, kilátás kelet felé, a háttérben látható csipkék alatt vezető húzós ösvényen (Wilhelm-Oltrogge-Weg) haladtam a 2-es kötet bejezésének napján 2019. júliusának végén

Zentralalpen: Gschnitz-Dresdner Hütte (2024. június 26.-27.)

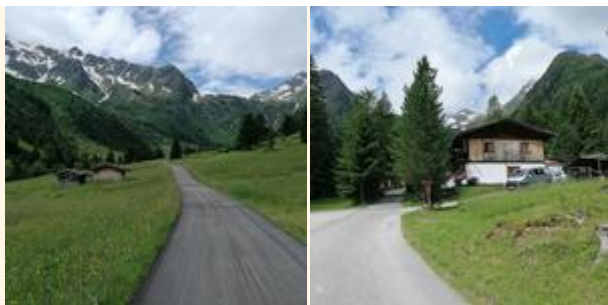
Kereken 3 hét telt el a legutóbbi egy napos túráim óta, június végét írtunk, már eléggé a Zentral magasabb részeivel akartam haladni, szerencsére a viszonylag jó idő és a szabadnapjaim végre egybeestek, így egy 3 naposra tervezett nagyzsákos túrával végre el tudtam indítani a nagybetűs szezont. Gschnitz végén tavaly abbahagyott túrát szerettem volna Sölden felé bezárni a már meglévő Obergurgl-Sölden részhez a soron következő 42 km alatt, közel 3400 felfelé és közel 3300 lefelé szinttel, Az időjárás terén az első nap vége és a második nap első fele volt kétesélyes, a harmadik nap jónak ígérkezett. Szállások kapcsán egy hűtés és egy bivakolás alvás volt a terv.

Schruns állomásról 6:01-kor gördült ki a személyvonat, majd Bludenz-től 765-ös Railjet-tel utaztam Tirol fővárosába, hogy ott a késés miatt némi rövidítés után sietve a 8:19-es Brenner felé tartó személyvonattal utazzak Steinach in Tirol állomásig. A város neve Steinach am Brenner, a vasútállomás pedig Tirol-ra végződik, de ezt már korábban említettem egy régi beszámolómban, ez nem változott azóta sem. A helyzet a múltkori Navis-Fulpmes túrához volt hasonló: a soron következő buszt papíron a következő vonattal is elértem volna, de inkább siettem és a kiindulási állomáson vártam inkább. Ennek megfelelően megreggeliztem Steinach állomáson, majd a 9:15-ös busszal (a vonat 9:10-kor pontosan érkezett, de erre semmi garancia nem volt) Gschnitz felé vettem az irányt. Örültem volna az első ajtónál lévő ülésnek, de az öregasszony az Ausztriában is öregasszony, így maradt a fülke mögötti résen és az oldalablakon nézelődés. Szép tájak felé kanyarogtunk, tavaly őszről már tudtam, hogy nem kell majd unalmas panorámára számítanom Gschnitz környékén. A falu első részében végre felszabadult az „anyósülés”, az utolsó kb 3 kilométerre. Gschnitz temploma után lévő megállóban meglepő módon egy apa-fia túrázó páros szállt fel, később kicsit kerülgettük egymást az ösvényen. 5 perc késéssel, 9:44-kor szálltam le a buszról, a borult időben neki is vágtam a felfelé vezető aszfaltnak, bő 1500 méternyi emelkedő várt rám. A Feuerstein Gasthaus után a jobb oldalon murvás, de fizetős parkoló nyílt, innentől csak engedéllyel lehet az aszfalton tovább autózni. A parkoló után az Innsbrucker Hütte teherfelvonója következett, majd az út is komolyabb emelkedésbe kezdett a szép fenyvesek és rétek között az összeszűkülő Gschnitztal felső része felé.

1. Steinach in Tirol 8:40-kor, ezzel a személyvonattal érkeztem
2. Gschnitz lakott részének elhagyása, Feuerstein Gasthaus mögött látszik a busz hátulja
3. Innsbrucker Hütte teherfelvonója, a szűkülő Gschnitztal-ban haladtam tovább

Hamarosan hídon keresteztem a bővíző Gschnitz patakot, itt nem kellett volna átmennem, hanem egyenesen kellett volna a patak mentén egy kis szintvesztést elkövetve haladnom, már későn vettem észre, maradtam az aszfalton, az ösvény később úgyis becsatlakozott. Szuszogató emelkedő végén lévő padon ücsörögtem egy kicsit, majd folytattam az utat az egyre inkább szűkülő völgyben. Elszórtan faházak és szénatárolók következtek, majd megérkeztem az 1472 méteren fekvő Laposnesalm területére, jobbról egyből egy panzió fogadott. Gschnitz felől 200 métert jöttem felfelé, hát érződött, hogy még bele kell lendülnöm a nagyzsákos túrákba idén is. Kisütött a nap, egyből nem okozott gondot rövid idő alatt sokat izzadni. Pár lépés után elhagytam a néhány faházból álló „központi” almot majd azt követő néhány elszórt házikót is. Az aszfalt elfogyott, szerepét kövesút vette át, amely a patak mellé szorult, majd még egy pados pihenő után nekifogtam a komolyabb emelkedőnek felfelé. A keréknyom egyenesen amúgy a Bremer Hütte teherfelvonójáig tart még pár száz méter hosszan.

4. elszórt faházak a Laponesalm előtt

5. Laponesalm, 1472 m

A megszokott menetrend itt is játszott: erdő, törpefenyves/bokros részek, majd füves hegyoldalba haladás, közben szép, néhol kissé ködös kilátásom volt amerre néztem. A hegyeken még azért nem voltak a komolyabb nagyobb hófoltok sem. 13 óra előtt pár perccel érkeztem meg a Simmingalm faházához és vele együtt a nem túl nagy Simmingsee medencéjéhez. Sajnos a faház zárva, fedett helyen alvás kívülről is kizárva. A vizenyős részekben szerencsére hosszú összeszögelt deszkák biztosították az első bevetésén lévő új bakancsom szárazságát. Rövid egyenes szakasz után az ösvény újból emelkedésnek indult, jobbról patakból ívó kőszáli kecskéket mellőztem. A felfelé haladás kapcsán a 2-es kötet Rastkogelhütte-Rastkogel szakasza ugrott be, ott volt felfelé nézve ennyi hó és köd, egyelőre eső nélkül lépkedtem egyre feljebb. Jobbra lenézve az eddig csak sejtett Simmingsee is szépen megmutatta magát. A Laponesalm után ismét volt egy borús időszak, de a Simmingalm környékétől újra a napsütésé lett a főszerep. Az első holtponthoz itt ért utol, elég nyögvenyősen haladtam felfelé a végtelennek tűnő emelkedőn, gyakran tapasztalt érzés ez a Zentral útvonalán felfelé illetve lefelé is, főleg a 3-as kötetben, amelynek szinte egésze ezek sorozatos egymásutánisága. A Mitteregg névre hallgató lefutó oldalgerincen haladtam egyre feljebb, 2100-on haladtam el a Bremer Hütte teherfelvonója alatt, majd az olasz határ felé kiágazó Pflerscher Scharte (2599 m) felé tartó ösvény elágazásánál haladtam el. Visszanézve szép kilátás tárult elém a Gschnitz-völgyre.

6. felfelé, ismét felfelé

7. visszanézve
8. Simmingalm, háttérben Mitteregg oldalgerince amerre a túra folytatódott
9. kőszáli kecskék
10. az ösvény őrzője
- 11.-12. Simmingsee és Simmingalm felülről
13. zoommal visszanézve a Gschnitzal (északkelet) felé
14. feljebb sem volt csúnya a kilátás visszafelé

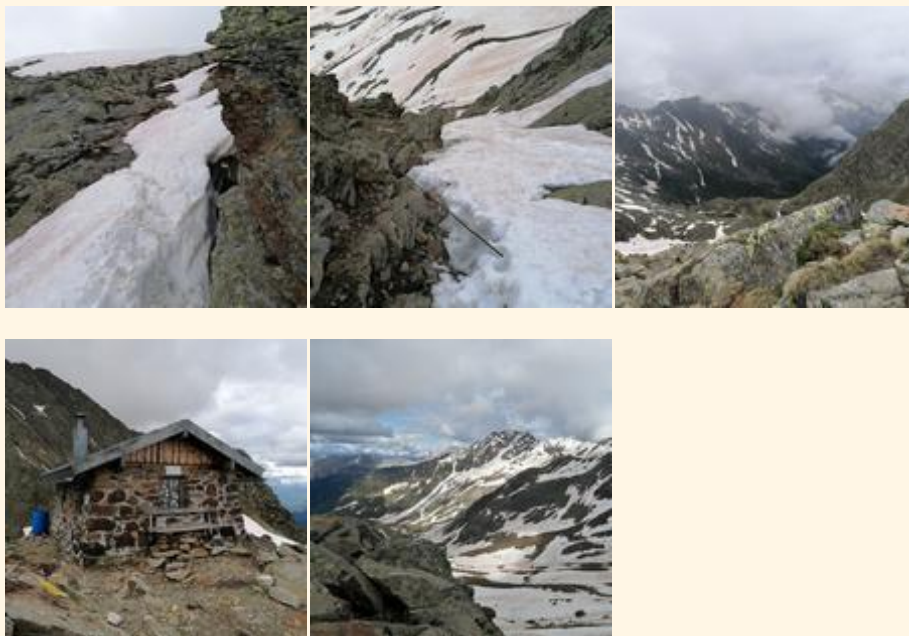
A sziklás környezetben gyakoriak voltak a hófoltok és egyre magasabbra érve egyre többre és hosszabbakra kellett számítanom, a szemben a katlan végében már láthatóvá vált Simmingjöchl elérése a soron következő háztól nem tűnt túl reálisnak. A már említett soron következő házhoz, a Bremer Hüttéhez 14:40-re értem fel. A 2411 méteren álló közepesnek mondható nagyságú háznál volt némi mozgás kint, a főnök rögtön kint ücsörögve meg is szólított, hogy mik a további terveim. Megpróbált lebeszélni a továbbhaladásról és mondta, hogy a következő ház, a Nürnberger Hütte még 6 órányira van. Mondtam, hogy mindenképpen muszáj továbbmennem, hogy tartani tudjam a terveimet. Bementem gyorsan pecsételni és vizet tölteni, indulás előtt a főnök adott egy névjegykártyát, ráírta a saját számát és kérte, hogy hívjam fel, amikor odaérek vagy ha segítségre van szükségem. Megköszönve a törődését tovább is indultam, ha nem is sokkal de egy jó fél órával voltam lemaradva a tervezetthez képest, ami ekkor még nem tűnt drasztikus késésnek.

Jókora hófolton haladtam át rögtön a ház után, a természet nem csinált titkot belőle, hogy mi lesz a soron következő kilométerek fő akadálya, kihívása. Az Innere Wetterspitze (3053 m) oldalában haladó köves ösvényen egyre csak szaporodtak a hófoltok. Komolyabb beavatkozás (pl. hágóvas felvétele) felvétele nem vált szükségessé, de arra jó volt, hogy tovább lassítson, A napfény egyre kezdett fogyatkozni, a táj kezdett egyre vészjóslóbb képet festeni. Sokszor tapasztalt érzés volt ez már nekem, sosem megnyugtató, de nem szokott úrrá lenni rajtam. 2550 méter környékén egyre inkább jobbos fordulatot vett az ösvény, már ahol még nem volt hó alatt, az égbolt teljesen elborult.

- 15.-16. Bremer Hütte kívül és belül, 2411 m
- 17.-18. rögtön a ház után egy hófolton vágtam át, később sem volt belőle hiány
19. visszatekintve, a kép közepétől kissé balra feljebb látható a Bremer Hütte

Az utolsó 200 méter szint itt elég keserves volt, a végén az ösvény teljesen hó alatt volt, a haladást segítő drótkötelekkel együtt, néhány helyen alternatív helyeken kellett mennem sokszor már a kezeimet is használva a mászós pózba hajló felfelé meneten. Egy helyen konkrétan meg is állapítottam, hogy nem szeretnék itt visszafelé menni. 17 óra után kicsivel érkeztem meg a 2754 méteren fekvő Simmingjöchl nevű hágóba, ahol pont elfért egy kőház, mely régén vámházként funkcionált. Visszafelé nézve már örültem a magam mögött hagyott hófoltoknak, viszont az előttem álló rész talán még komolyabb összefüggő fehér rétege őszintén szólva már eléggé nem tetszett. A csapadékos ősznek, télnek és hűvös tavasznak köszönhetően még június végén is viszonylag sok hó volt a magasabb részeken, sajnos. A Nürnberger Hütte még innen két órányira van, a képeimen utólag már felfedeztem a házat innen, viszont ekkor ezután szinte azonnal elhúzták a ködös függönyt, majd pár perc múlva rákezdett az eső. A leereszkedés előtt körbejártam a masszív kőházat, sajnos be van zárva, viszont az esőgyűjtő hordóból rendelkezésre áll víz. Ezen kívül még egy pad adja a hely komfortját.

20.-21. akadtak problémásabb részek a hágó előtt

22.-23. Simmingjöchl, 2754 m, nyugat felé nézve (kép bal oldalán a Nürnberger Hütte) és a vámház a hágóban

24. visszanezve a hágóból

A ködben erősen keresgélnem kellett az utat, de nem volt probléma, még a nem is annyira lassan beköszöntő szakadó esőben sem. Nem volt túl nagy élmény így a túra ezen része, a köd sűrűsége és az eső intenzitása a Paradise nevű sziklás-mocsaras részen enyhült, egy óra ázás után. Még rá-rákezdett az eső, de már kevésbé volt komoly. A Paradise után hófolton keltem át a lefolyáson, jó pár drótköteles szakasz következett az éppen aktuális völgybe, a Langental-ba való ereszkedés részeként. Hófolatok továbbra is voltak, de nem voltak vészesek, más ösvény amúgy sem volt a környéken, ezen a részen konkrétan nem túl sűrű a turistaút hálózat. Jobbról végre megláttam a karnyújtásnyira a szemben lévő hegyoldalon álló Nürnberger Hüttét és a felette másnap érintett Niederl nevű hágót. Örültem, hogy megláttam a napi úticélmomat és saccra egy óra múlva nagyjából oda is tudok érni. Azonban kereken este 7 órakor érkeztem egy hóval megtelt kuloárhoz (hegyoldalon fentről lefelé lefutó „árokhoz”), ahol az átkelést finoman fogalmazva is nagyon veszélyesnek tartottam, nem vagyok egy ijedős fajta de az első harmadában visszafordultam az visszamentem a hótól mentes részre. Ledobtam a zsákot és megnéztem újra közelebbről a helyzetet, ami nem volt túl szívderítő: a 45 fokos lejtős hóban nyomok még látszódtak, de a napközbeni olvadás miatt már azok sem néztek ki jól, ezen kívül semmilyen fix pont és kerülési lehetőség sem látszott. A helyzetet nehezítette a nagyjából 10-12 méteres rész első harmadában lévő masszív szikladarab, amelyet alulról kellett kerülni.

25. túraélmény.jpg

26. Paradise nevű rész, szebb időben biztos nagyobb élményt adott volna a környék

27. újabb mászóka, ezúttal lefelé

28. szemben a Nürnberg Hütte

29. Langental, észak felé nézve

30. problémás, hóval töltött kuloár közeleg

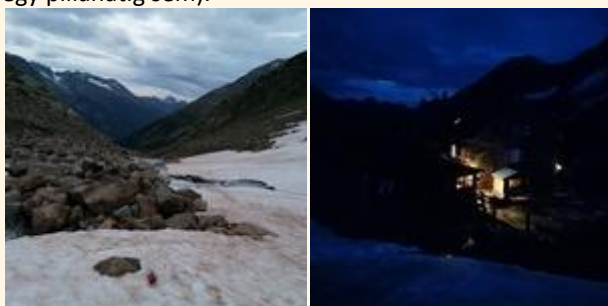
Kelepcébe kerültem, mivel visszamenni nem tudtam, továbbmenni sem és semmilyen útvonalalternatíva sem állt rendelkezésre, hogy többlet távval és szinttel, de elérjem a házat. Sok-sok száz alpesi kilométer után megtörtént amit eddig sosem kellett: felhívtam a Nürnberger Hüttét és segítséget kértem, térerő még éppen volt hozzá. Egy női hang jelentkezett a vonal túlsó felén, a szokásos kérdések tisztázása (egyedül megyek, miért jöttem le a hágóból, stb) után azt ígérte, hogy szól a ház főnökének és hamarosan folytatjuk. Így is történt, a Nürnberger Hütte főnöke hamarosan hívott is, neki is vázoltam a helyzetet. Az előző beszélgetésből már tudtam, hogy van egy svájci túrázó csapat a házban, de ők fáradtak, nem tudnak kijönni, a főnök azt ígérte, hogy este 9-re tudna a helyszínre érni, bő másfél óra múlva. Abban gondolkoztam, hogy köteleket kéne átdobniuk és úgy húzva biztosítani a biztonságos áthaladásomat a pár problémás méteren. Ezen kívül helikopteres mentés is szóba került, ezt elvileg fedezi az Alpenverein biztosítás, de megmondom őszintén nem szerettem volna ezt élesben is kipróbálni. Abban maradtunk, hogy utánajár a helikopternek (később visszaszólt, hogy benne van a biztosításban, de mint említettem ezt a legutolsó kártyának tartogattam csak, ha tényleg nincsen más) és majd akkor érkezik. Nem mondom, hogy nyugodt voltam, sőt. Egy olyan nem várt helyzetbe kerültem, amin maximum csak az segített volna, ha el sem indulok. A problémás rész vége egyébként láthatóan járható volt még nem régen, látszódott a hólapátolás nyoma, csak közben az olvadások miatt vált újra neccessé. Semmi kedvem nem volt még 1,5 órát ott toppogni, így felvettem a hágóvasaimat és megkíséreltem a szinte lehetetlennek tűnőt: utat vágni magamnak. A vasaimat a hóba vágva már sokkal jobb volt a stabilitás, nekiálltam taposni és rugdosni a havat, majd a keletkező nyomot szélesíteni, a túrabotjaimat ásóként használtam. A nagy kő aljáig vezető részt egészen jól sikerült megcsinálnom, viszont innen még fel kellett nyomnom magamat az ösvény szintjére, hogy ott még pár necces métert megtéve haladjak le a hóról. Felfelé nézve, ahogyan említettem semmilyen kerülési lehetőség, fix pont nem kínálkozott, lefelé sem, lefelé nézve pedig több száz méteres 45 fokos lejtő, majd az azt követő sziklás rész és az alján futó patak látványa gondoskodott az adrenalinról, ez a totál game over kategória. A szikla aljáról visszamentem és zsákomért és egy életem, egy halálom alapon megkíséreltem az átkelést. Tudtam, hogy ha zsák nélkül át is kelek, akkor visszamenni már nem tudok érte. Még most is, 3 hónap után is, amikor ezeket a sorokat írom is leizzad a tenyerem ha ezekre a veszélyes percekre gondolok. Isteni segítséggel és szerencsével sikerült a szikla alatti részről feltornáznom magam a nyom szintjére és ott az utolsó pár durván húzós métert is tyúklépésnél is kisebb lépésekben megtennem. Ha ott, vagy korábban bármi instabilitás, egyensúlyvesztés következett volna be, akkor nagy valószínűséggel ezeket a sorokat sem tudtam volna leírni és még sok másikat sem. A képeim tanúsága szerint az átkelés 6-7 percet vett igénybe, 20:20-ra a túloldalon voltam, leírhatatlan megkönnyebbüléssel! Ennyire komoly akadályozó tényező nem mostanában volt a túráim során, de hála az Égnek minden gond nélkül leküzdöttem és tovább tudtam menni!

31.-32. felfelé és lefelé sem volt nagyon érdeemes nézni
33. az átkelés előtti állapot
34. a sikeres átkelés után!

További hófoltok következtek, de már nem kellett a hágóvasat felvennem, ezért a pár méterért viszont nagyon érdeemes volt beraknom a zsákomba. Telefonáltam páromnak, hogy minden rendben velem, valamilyen hatodik érzék kapcsán megérezte, hogy valami baj van, de most már ő is megnyugodott. Felhívtam a ház főnökét is, hogy sikeres átjutottam, az ösvényt azonnal zárják le az életveszély miatt. A Hosszú-völgyi patakon (Langentalbach) egy masszív hófolton tudtam átkelni, majd ismét egy kis felfelé haladás következett, helyenként drótköteles mászóakkal. Ennek a résznek az elején érkezett meg szemben a főnök, aki Leo néven mutatkozott be és kísért el a házba. Útközben jót beszélgettünk, megkönnyebbülve, közben besötétedett. Finoman fogalmazva is húzós lett volna sötétben mentés, szerencsére nem kellett a helikopteres mentéshez hasonlóan ezt sem élesben kipróbálnunk. Mondta, hogy a Bremer Hüttének a felesége már visszaszólt, ezzel nem kell foglalkoznom. 22:05 körül értünk meg a házba (2278 m), vizes cuccaimat a szárítós szobában hagytam (új bakancsom első üzemnapján már beázott, korai „vízkeresztség” volt, de nem csodálkoztam rajta egy pillanatig sem).

35. áthaladás a Langental patak fölött egy masszív hófolton
36. érkezés a Nürnberger Hüttéhez este 10-kor, 2278 m

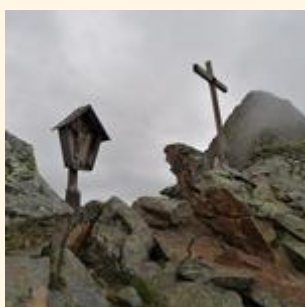
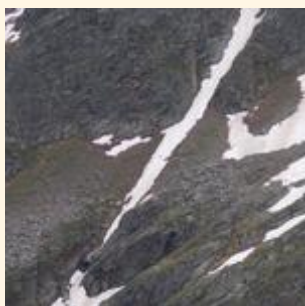
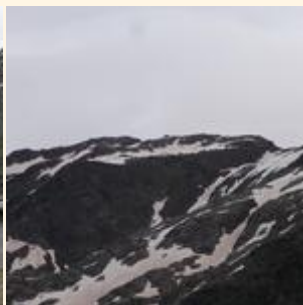
Az előtérben Leoval beszélgető, ránézésre velem nagyjából egykorú leányzóval váltottam pár szót, ő még délután gond nélkül átkelt a hókuloáron, neki a patakátkelés okozott gondot, amit én a már említett sokadik hófolton át tudtam le. Az étkezőbe érkezve a csapat többi tagja az asztalnál ült, a főnök felesége, egy másik nő és egy ázsiai származású, valószínűleg pincér rémlik még az asztaltól. Pár szót váltva odahívtak egy magyar anyanyelvű srácot, ő kísért fel a szobába, mutatta meg a mosdót. Pár percet beszélgettem a szintén nagyjából velem egykorú keszthelyi sráccal, aki örül, hogy ott dolgozhat és elégedett a hellyel, helyzettel. Öröm volt egy ilyen véleményt hallani, én korántsem mondhatom el ezt magamról/magunkról Vorarlberg-ben. Említette, hogy a problémás havas részt ismeri, a ház kinyitása előtt egy héttel érkeztek, rendbe is tették az utat, sajnos ez ismét időszerűvé vált. Elköszöntünk, majd következett az esti rutin, kissé későn. Nem tudok megkerülni egy kissé kellemetlen gondolatot: a ház nem volt üres és nyilván nem is lehet csak úgy otthagyni mindent, viszont mégsem merült fel, hogy akár csak egy ember is elinduljon felém a telefonom után, pedig magát a problémás részt az elmondottak alapján ismerték. Lehet ennek kapcsán az általam elképzelt helyett más a protokoll, a főnököt mindenképpen meg kell várni, stb. Természetesen nem volt erre szükség, meg nem is érdekes, viszont ezt megemlítve érzem teljesnek a beszámolómat, nyilván én csak a magam verzióját ismerem. Mivel reggel korán terveztem indulni, így a fizetést megejtettem már most, a pecsételéssel együtt, 13 euró volt az alvás és további 1-1 eurót vásároltam a meleg vizes fürdőhöz, így kettő együtt már megfelelő komfortot adott és új emberként léptem ki a zuhany alól. Teljesen kimerülve vánszorogtam vissza az emeletes ágyas szobába, amiben ha jól emlékszem 22 férőhely volt, de szerencsére ezúttal csak én aludtam ott. A kis hálószákomba feküdtem és arra terítettem rá a takarót, így már jó volt a hőmérséklet. Közel éjfél volt, mire elaludtam. A mai etap csak 15 km volt, de mégis nagyon fárasztó, ezért sem annyira mérvadó kizárólag a távolságadat a magas hegyekben.

37. vízszintben, végre

Hajnal 4 körül jócskán zörgős emberek indultak útnak, utána még vissza tudtam aludni. Az ébresztő után az előző nap történéseire való tekintettel még hagytam magamnak egy kis időt, majd 6 óra környékén felkeltem. A reggeli rutin és összekapakolás elhúzódt, majd tettem egy kört a ház körül, ebből az irányból is szemügyre vettem a tegnapi esti dilemma helyszínét és innen is meg kellett állapítanom, hogy „hub...g”.

8 óra előtt indultam útnak, az emelkedő a ház mögött rögtön indul, a köves és sziklás részeken vezető emelkedőn ismét volt drótköteles rész, de semmi vészes. Visszafele nézve látszódtak az előző korai és késő esti események pontjai: Simmingjöchl, Paradise hátulja, hókuloár, ház. A borús időben egyszer-egyszer nekiállt rövid időre csöpögni az eső, de csak ijesztgetett. Egy bő óra alatt felértem a Niederl 2629 méteres hágójába, a „csúcskeresztén” kívül egy furcsán elhelyezett pad alkotja a hely tartozékait. A nyugati oldalra tekintve látszódtak a soron következő, Sulzenauhütte amely 4 kilométernyire feküdt, a hágó alatt korántsem hómentes úton. Telefonálás és kalóriapótlás után indultam meg lefelé, a drótköteles szerpentinek után már lankásabb, de havas részen gyalogoltam tovább.

38.-39. Nürnberger Hütte belülről és kívülről reggel

40.-41. a Simmingjöchl és vámházának környéke és a tegnapi esti problémás rész zoommal

42. elhagyva a házat, középen a fentről lefelé tartó hosszú havas sáv közepénél voltak a tegnapi esti megpróbáltatások

43. emelkedő a Niederl felé

44.-45. a Niederl hágóban, 2629 m és a kilátás nyugat felé, a kép közepétől lefele a Sulzenauhütte látszik

Szembejött egy szintén nem osztrák túrázó, később már többen is mozogtak az ösvényen. A füves és nedves területen haladva északkelet felől csatlakozott be az ösvény a Mairspitze felől, ez ugyanúgy a Nürnberger Hüttétől indul, de nem a Nieder-en keresztül. Az úttól nem messze fekvő Grünausee szép látvány volt, főleg a türkizes színe miatt. A tó lefolyásából képződő patakon (Freigerbach) átkelve morénasáncon folytattam a túrát, a hajdani gleccser határa volt ez a rész. Újabb kis hídon keltem át a patak másik ága felett, majd emelkedő következett. Kitérési lehetőség nyílt egy kilátópont felé kicsit északabbra, de nem éltem vele a párás idő és a gyorsan rohanó percek miatt sem. A huplin átbukva már közelről látszódott a Sulzenauhütte, innen már hamar odaértem a Sulzenau patakon átívelő hídon átkelve a 2191 magasan fekvő házhoz. Észak felé szépen látszódott a felfelé vezető út, nem bántam, hogy nem megszakítási pont a Sulzenauhütte, kicsit „drága” rezsimenet lenne a szomszédos Mutterberg tal elérése és ugyanez vissza. Viszont én maradtam a hegyek keleti oldalán még egy kicsit. A házban pecsételtem, meglátogattam a mosdót és végre meg tudtam szabadulni az egy nap alatt összegyűlt szemetemtől a feltűnően sok kirakott kukák egyikében. Indulás előtt érkezett a meglévő emberek mellé még egy csoport, mely indult tovább felfelé a Sulzenausee felé. A háznál ebédhez készültek elő, ideje volt továbbindulnom, a következő hágó a Peiljoch/Beiljoch volt (előbbi a fűzet és a térkép írja, utóbbit a terepen lévő táblák) 2672 méteres magasságban, közel 500 méter szint várt rám.

46. a pára nem hagyott alább feljebb, szerencsére később előnyére változott a helyzet

47. névtelen tó

48. Grünausee

49. morénasáncon halad egy kicsit a túra

50. érkezés a Sulzenauhüttéhez

51. kilátás észak felé a háztól, a szemközti völgyben halad a főút a Mutterbergalm felé

52. Sulzenauhütte részlete belülről, 2191 m

53. távozás után

A fűzet szerinti 2 kilométer 1 és $\frac{3}{4}$ óra, nekem ez jóval több volt, a felfelé vezető út szinte egésze betudható volt egy elhúzódó holtpontnak. A Kleiner és Großer Trögler felé vezető jobbos kiágazás után a következőben már

egyenesen haladtam, balra a Sulzenausee érintésével mehettem volna a Peiljoch felé, vagy vissza a házhoz. Az emelkedő is nekilódult a Trögler-ek oldalában, nem sokkal később sziklás-drótköteles részen haladtam, egy helyen a megbomlott sodronyt szigszalaggal ragasztottam le, hirtelen belenyúlva csúnya sérülést tud okozni. Visszanézve látszódott a Sulzenau patak széles, ám sekély több ágra szakadó és szigeteket alkotó medre, háttérben az angolos nevű Blaue Lacke víztükre látszódott. Tőlem balra húzódott a 3508 méter magas Zuckerhütl tömbje, egy kutyával túrázó lefelé haladó párost pihenő közben szemléltem szemben, távolról nézve meredeken lefele futó markáns hófoltokon haladtak át, a helyszínen valószínűleg nem lehetett olyan vészes, mivel gyorsan haladtak. Nem úgy mint én. Azért a szemben hóban haladók látványa gyorsan felidézte bennem a tegnapi esti eseményeket. A Sulzenausee látványa elég télies benyomást keltett, főleg a háttérben a sok hóval, képről senki nem sejtette volna, hogy június vége 3 nap múlva lesz. A tó felől érkező ösvénynek jól a távolság, elég meredeket halad felfelé. A kijelölt út is egyre inkább északnyugati irányt vett és nagy nehezen 14:40-kor felértem a Beiljoch-ba, 2672 méterre. A rengeteg kőbaba közelében ültem le egy kicsit enni, nagyon úgy tűnt, hogy a tervezett Hildesheimer Hütte elérése már igencsak nehezen lesz meg világosan, sőt leginkább sehogy.

54. irány a hegy oldala

55. rövid kitétebb mászókás rész

56. Zuckerhütl tömbje, 3508 m

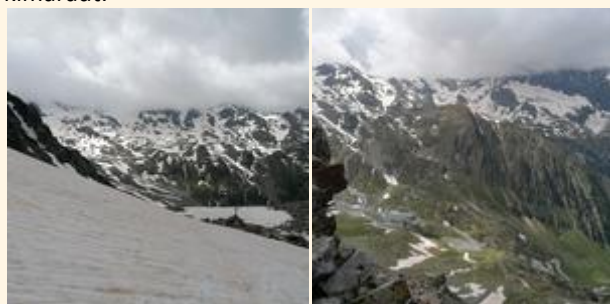
57. visszanézve, jól látszik a Blaue Lacke

58. Sulzenausee, nem éppen a nyár jut eszembe erről a képről

59. Beiljoch, 2672 m, kőbaba tengerrel

Még várt rám egy ereszkedés a 2308 méteren fekvő Dresdner Hüttéhez, majd onnan bő 800 méter szint még a 3120 méteren lévő Eisjoch-ba és onnan egy újabb ereszkedés a 2900 méteren található házig. Emellé 15 óra volt már majdnem, hát kezdett egy kicsit szoros lenni ez a gatyá, de nem sokkal később bizonyosodott be, hogy valóban az is. Negyed óra szünet után indultam tovább, furcsa módon még egy kis emelkedő is volt a hirtelen már nem borús, hanem részben napsütéses, de kissé szeles időben. Mondanom sem kell, hogy hófolton haladtam egy darabig, pár lépés után szép kilátás nyílt észak felé a Mutterbergtal irányába és dél felé, amerre mentem volna tovább. Ránéztem az előttem álló inkább reggeliző helyre, mintsem járható útra hajazó látványra: a sok-sok szinte mind-mind egymással összefüggő havas részeket helyenként megszakította egy-egy sziklás „sziget” is, így mutatva inkább egy tejbe áztatott reggeliző hely látványát, mint értelmesen és értelmezhető időn belül bejárható túraszakaszét. Észak felé szépen látszódott a lefelé vezető szerpentin út, gyors mérlegelés után a kiszállást választottam (milyen jól döntöttem, a következő alkalommal egy igazán jó túra volt a folytatás, kár lett volna most erőlködni, S.J.). Még a 2-es kötet Fulpmes környéki részeiből rémlett (a völgy ugyanaz, csak ez a vége, a 2-es kötet meg feljebb, északabbra vezet) Mutterbergalm a buszok kijelzőin, amelyek a végállomást jelentették. Volt már net, így a 18 órás utolsó busz elérése nem tűnt irreálisnak, még felvonózás (most inkább „levonózás” lett volna) nélkül sem az időközben Stubaier Gletscher névre átkeresztelt végállomásról Innsbruck felé. Az Eisjoch felé köd is volt, fáradt is voltam és esélytelennek láttam a világosan érkezést, ködben botorkálva utat keresni és szorítottabb helyzetbe direkt belesétálni pedig nem láttam értelmét, tehát a kiszállásom már biztos volt. Utólag visszanézve is jól döntöttem: 3 hét múlva egy korán kelős,

de nagyon kellemes nap alatt tettem meg a Sölden-ig hátralévő részt, mindenfelé probléma nélkül, ami most kimaradt.

60. kilátás dél felé, gyülekeznek a kétségek a továbbhaladás kapcsán, ekkor még tévesen azt hittem, hogy a kép közepétől szembe kell felmennem (Daunjoch volt a ködben, mely nem része az útvonalnak), a valóságban nem, de a lényegen nem változtatott

61. Dresdner Hütte a láthatáron

Drótköteles szerpentinek rész következett (feltűnően sok ilyen mászóka volt ebben a két napban, máskor 3x ekkora távon sincsen ennyi összesen), majd szépen kezdett szelídülni a terep. Egyre lejjebb jutva vált bennem egyre biztosabbá, hogy jó ötlet nem továbbmenni, pedig én ritkán mondok ilyet. A Dresdner Hüttében alvást kapásból elvettem (sok ember, egyedül alvás nagyjából esélytelen, kivédhető plusz költség, a kajáról nem is beszélve), ahová nem sokkal később érkeztem meg. Előtte viszont átkeltem egy függőhídon a Fernau patak hídján és a köves keréknyom alagútja felett, amin nemsokára már lefelé tartottam a hegyről. Két felvonó kötélpályái alatt átbújtam, majd a ház felé fordult az utam. A Dresdner Hütte előtt vicces módon ki van rakva a település határát jelző „Dresden” tábla, hátoldalán az áthúzott Drezda fölött az 509 kilométeres távolságadat is szerepel. A házhoz érve szolidabb nyüzsgés volt, pontosan elég volt hozzá, hogy véletlenül sem gondolkozzak az itt alváson. A pecsét a bejáratnál rendelkezésre áll, éltem is vele, majd kicsit benéztem az előtérbe, az amúgy felújított és kulturáltnak tűnő házban. A térképek mellett üveges szekrényben a szuvenírek hadának kínálata is egyértelmű volt. A házzal szembeni kis birkalegelőn lévő kis Dresdner Hütte vicces látvány volt. Viszont az idő rohamosan telt, 17 óra előtt pár perccel leléptem, ha 509 kilométert nem is akartam a névadó városig gyalogolni, még 3,3 kilométer várt rám a dózerúton lefelé, bő 550 méter lefele szinttel.

62. lejjebb érve sem szelődült meg a sok hó látványa és időből sem lett több

63. érkezés a Dresdner Hüttéhez, de nem Drezdába, 2308 m

64. az előtér részlete, kultúrált

65. ha 509 kilométer nem is várt még rám, de bő 3 még hátravolt

A dózerutat választottam az ösvény helyett, mert gyorsabbnak ítélt meg, ennek megfelelően a ház mellett dolgozó munkagéptől nem messze megkezdtem a lefelé haladást, előtte nyilván elhagytam a Zentral útvonalát is a ház bejáratának közelében. A már említett alagutat, az út elég meredek szögben hasított lefelé, helyenként bele is futottam az útba, gyorsabb volt úgy. A naplemente fényei szépen megvilágították a környéket. A háznál való építkezés valószínűleg mára véget ért, mivel az úton már nem volt forgalom, napközben sűrűbben

jöhetnek-mehetnek a megpakolt és üres teherautók. A rezsimenet egyetlen kárvallojta a 2016 vagy 2017 óta használt esőkabátom volt, mely a nagyzsák felső gumispárgás részében volt rögzítve, menet közben észrevétlenül kiesett. Kis eső esetén még hatásos volt, nagy esőben meg nagyjából mintha nem is lett volna, nagy veszteség nem ért, de azért nem így terveztem megválni tőle, ezúton is elnézést kérek az akaratlan szemetelésért. Jóval később vettem már észre, hogy hiányzik. Először az egyik, majd a másik kötélpálya alatt is átbújtam, majd az aszfaltra érve Gamsgartenbahn felvonó épületének elhagyása után indulás előtt 2 perccel szálltam fel a buszra. A visszatérés során úgyis felvonózni terveztem, megéri azt az összeget a bő 550 méter és 3,3 km rezsimenet kihagyása, nem beszélve az időről.

66. meredek szerpentinek vezettek egyre lejjebb

67. Fernaubach vadvízi része

68. lassan „normalizálódnak” a terepviszonyok, nem volt már messze a cél

69. Mutterbergalm/Stubaier Gletscher buszvégállomás, a túrák végpontja

Menet közben a Sulzenauhütte megálló környékén a másik irányból is megtekinthettem, hogy miért jó nem oda tervezni a megszakítást, elég masszív részt kell leküzdeni már az elején, hogy az ember közelítse a Sulzenauhüttét. Innsbruck egy órányi utazásra volt, ennyi idő bőven elég volt, hogy „leüljek”, leszállásnál mintha betonból lettek volna a lábaim, vánszorgás volt a peronig. Előtte viszont még relatív gyorsan belefért két nagy pizzaszelet vásárlása az állomásépület alsó részén lévő már többszörösen bevált kebabosnál, amelyet a magyar rendszer szerinti első vágány peronján lévő padon ülve fogyasztottam el. Közben befutott az egyetlen bregenz-i Westbahn vonat, majd 19:42-kor távozott is. Sajnos ez menetrend szerint lekési a csatlakozást Bludenz-ben, pedig biztosan kényelmesebb lett volna, mint az érkező 168-as Railjet padlóján utazva, de legalább pontos volt, így Bludenz állomáson csak átléptem egyik vonatról a másikra és 21:54-kor meg is érkeztem Schruns-ba, 22 óra körül már az albérlésben voltam.

A megélt nehézségek ellenére nem rossz emlék ez a túra számomra, a tanulság legfeljebb annyi lehetne, hogy inkább júliusban menjen az ember már magasabb helyekre, de egy ehhez hasonló szituáció kialakulása ellen még akkor sincsen garancia. Ahogyan arra sem, hogy akár jövőre, vagy azután június végén ne lehetne azon a kurrens részen minimális problémával áthaladni. Időnként kell tudni nemet is mondani a továbbhaladásra, emiatt most a szűk 42 km helyett 26,2 km lett a túra vége, de egyáltalán nem tartottam ezt kevésnek a hőmennység, a terep és a nehéz cucc tudatában. Ezen kívül érződött, hogy nem volt időm nagyzsákos bemelegítő köröm, mint pl. tavaly, hanem egyből „élesben” ment.

Zentralalpen újratöltve: Serfaus-See im Paznauntal (2024. július 15.)

Előzmény: <http://forum.index.hu/Article/viewArticle?a=150011773&t=9012640>

Július közepén végre sor került egy rövidebb és egy hosszabb egybefüggő szakasz összekötésére két tiroli völgy, az Oberinntal és a Paznauntal között. Ezt a szakaszt 2018-ban már bejártam, viszont a 3-as kötetet akkor nem vittem magammal. Biztosan el tudtam volna ismertetni ezt a 22 kilométert az első bejárásom pecsétjeivel, mivel semmi nem tiltja, hogy a helyenként közösen haladó 2. és 3. kötet útvonalát egy bejárás során mindkét füzetben igazolja az ember. Viszont mindenképpen úgy éreztem kereknek és egyszerűbbnek is, ha csinállok egy friss bejárást már kifejezetten a 3-as kötet kapcsán, ezúttal viszont magammal vittem a 2-es kötet második bejárásának a füzetét is. Arra minimális az esély, hogy azt folytassam, viszont sosem tudni mit hoz az élet, a polcon tárolva a füzetet a pecsétek nem kérnek enni.

Bludenz-ből az 5:15-ös Railjet-hez nincsen vonat, így 4-kor keltem és motorral közelítettem meg a néhány nappal korábbi oktatáson megbeszélt parkolóhelyet az állomás mögötti vasútüzemi területen. A vonatot kényelmesen elértem, egy perc késéssel, 6:11-kor szálltam le Landeck állomáson. A 6:20-as busszal folytattam az utamat tovább Serfaus felé, ez egy olyan ritka járat volt, amely a kisvárosba be is megy, nem csak a szélén a Lourdes nevű megállóig, így negyed 8-kor már Serfaus központjában le is tudtam szállni.

1. első Railjet érkezik Bludenz állomásra, csak hétköznapiakon közlekedik

2. Serfaus központjában leszállás után, hátul jobbra látható a Furglerjoch, balra tőle a névadó Furgler csúcs (3004 m)

Pecsét és némi kaja hiányzott, a helyi Mpreis fél 8-kor nyitott, már sor állt a bejárat előtt, nyitás után hamar összeszedtem amit kellett. A turistainformációs iroda 8-kor nyitott, így már kivártam azt is, semmi kedvem nem volt pecsét után szaladgálni itt, egyszer már végigjártam a fél várost, sikertelenül. Viszont, hogy addig se teljen tétlenül az idő, ezúttal végre ki tudtam próbálni a helyi lebegőpárnás drótköteles „metrót”! Az 1,3 kilométer hosszú vonalon a két végállomáson kívül (Felvonó, Parkoló) két köztes megállóhely (Templom, Központ) szolgálja az utazóközönséget, nyári szezonban 7:45-18:45. Az 1986-ban megnyitott Dorfbahn célja az autóforgalom mérséklése a kisvárosban, ingyenesen igénybe vehető. Mind a négy állomás zárt peronos, azaz csak akkor nyílnak az üvegajtók, ha a jármű az állomáson áll, így nehezen készíthető róla jó fotó. Cserébe viszont az egész jármű átjárható, elején és végén is nyitott a kilátás az alagútra, így elől utazva az ember a vezetőálláson érezheti magát. Érdekes volt kipróbálni ezt a szokatlan „metrót”, melyet drótkötél mozgat és a levegő nyomása tartja a rést a kocsi és az alagút padlója között. Egyéb alagút, kitérési lehetőség nincsen, az egyetlen jármű ingázik a vonalon, üzemi célra a két végállomáson van plusz terület építve. A telefonom helyhiánya és emiatti késedelem miatt (később a terepen már a másik készülékemet használtam) hiányos lett a fotótáram az metrós utazás egy részéről így 1 helyett 1,5 fordulót utaztam, majd a központban kiszállva pecsételni tértem, majd nekivágtam a tényleges túrának.

3.-4. a Dorfbahn „Központ” nevű megállója az érkező szerelvénytől avagy úrtechnika egy tiroli kisvárosban
5. „vezetőállásos” fotó

A korábbi túrákon már háromszorosan is megismert hídon keltem át St. Zeno területére, majd ezúttal jobbra folytattam az utamat felfelé. A hídfőtől nem messze szép régi fa istálló áll, durva kontrasztot adnak a soron következő ronda luxushotelek, ahol egyáltalán nem érződik a Dorfbahn hatása, ugyanis egymást érték az autók. Naná, hogy egy 4-5 csillagos hotelbe igyekvő delikvensnek derogál egy kicsit sétálni, kivétel ritkán lehet. Nem sokkal később elhagytam a fojtogató „fancy” kocaturistáknak és síelőknak berendezett kisvárost és egy sorompó után szépen csendben haladtam felfelé, immáron kövesúton. Azaz, hogy csendben csak haladtam volna, mert egy jó darabig jöttek-mentek az autók, terepjárók és teherautók, főleg a kicsit feljebb lévő Seealm-on folyó építkezés miatt. Mérgelődtem egy sort, korántsem ezért jönnék a természetbe és a hegyekbe. A nap már erősen éreztette melegét, izzadtam is rendesen felfelé: a túrámpapírom 21,9 km volt (nyilván az egyéb séták nélkül „nettóban”) bő 1300 méter fel és bő 1700 le szinttel, ennek az első felvonása az 1410 méteren Fekvő Serfaus-ból a Furglerjoch elérése 2748 méteres magasságban 9 km alatt. 6 évvel ez előttről tudtam, hogy az emelkedő első 600 méter szintje nem vészes a Kölner Haus-ig, onnantól vált egy kicsit időigényesebbre. Jól jött az időnként a fenyők által adott talpalatnyi árnyék, az Alpkopfbahn kötélpályája alatt átbújtam, majd következett a Seealm kiágazása, mellyel szemben egy padnál táplálkoztam és ücsörögtem egyet. Jobbról egy fakapunál pénzért váltható labda gurult le egy arra kialakított pályán, a Seealm felől érkező két gyerekes család ki is használta a lehetőséget. A síelőkön túl a családosoakra „szakosodott” a környék szolgáltatóipara, nem sokkal később is akad jó pár hasonló bugyuta játékos pénznyelő, a bakancsos turista errefelé láthatóan a „fasorban” sincsen. Az első „sokk” után már bemelegedtek az izmaim, az emelkedő is szelídebb lett, így egészen hamar felértem az 1965 méteren fekvő Kölner Haus-ba és az előtte elterülő kocaturista fellegrákhöz. Külön kedvencem a nagyjából 150 méter hosszú mozgó járda játszótér/alsó felvonók és az éttermek/ház/felső felvonók között, nehogy megerőltesse magát az egyszerű emberfia egy ilyen komoly távon és szintemelkedésen. A Kölner Haus-nál némi keresgélés után előkerült a pecsét a nagyrészt horvát anyanyelvű személyzet közreműködésével.

6. Serfaus-t magam mögött hagyva
7. fenyvesben vezető út, a napállás miatt sajnos nem sok árnyékkal
8. nélkülözhetetlen mozgójárda a Kölner Haus előtt nem sokkal
9. Kölner Haus, 1965 m, 6 éve itt aludtam, ezúttal csak pecsételni tértem be

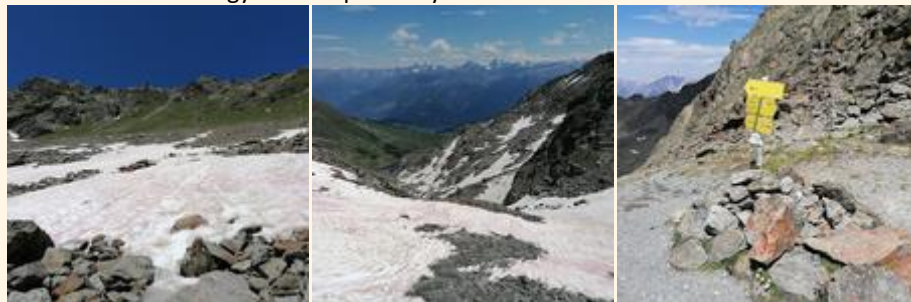
Pecsételés után gyorsan igyekeztem magam mögött hagyni ezt az újabb nyüzsgési „mágnes”, ahogyan öregszem, úgy egyre jobban taszítanak az ilyen helyek. A ház mögötti felvonó után, de a következő (ekkor üzemben kívüli) felvonó előtt fordultam rá az ösvényre, egy szuszogtatós hupli után már megkönnyebbülve néztem vissza és reméltem, hogy minél kevesebb tumultus lesz felfelé, ez nagyjából sikerült is. Tirol-ban a szokottnál is jobban túl van tolva ez a fajta felvonós/kajálós/síelő turizmus és az idei szezonra, azaz a Zentral 3-as kötetnek fennmaradó részére elég sok ilyen terület jutott, köztük ez a mostani is. Ezeken az amúgy szép tájakon, de sok-sok ember között haladva már nosztalgiával gondoltam vissza az Ausztria keleti részén fekvő, főleg stájer szakaszokra, ahol már nagy szám volt, ha egész nap találkozott egy emberrel valaki az úton, kicsit átértékelődött ez is. Na de vissza az ösvényre: a Kölner Haus-tól kevesebb mint másfél óra alatt elértem a Furglersee (kb 2460 m) szép hegyi tavát, útközben két csapatot előztem le, egy fő érkezett szemből a

helyenként kissé leerodált, de szépen karbantartott ösvényen, ezen kívül egy patakátkelés is volt a Lausbach keresztezése okán. A Furglersee előtti szerpentinén két öreg túrázó jött szembe, biztosítottak róla, hogy nem kell hágóvas a felsőbb részeken, az egyikük még távolról is hallhatóan a kérdésemre viccelődött, sebj, örüljön neki, hogy nem volt hasonlóban része, mint nekem múltkor a Nürnberger Hütte előtt, azóta inkább magammal viszem a vasakat erre az idényre. A Furglersee mentén szépen összegyűlt a nép, én az általuk nem preferált felfelé irányba haladtam tovább, örültem a szintidő szerinti fél órával hamarabbi érkezésnek és továbbhaladásnak innen.

10. elhagyva végre a nyüzsgő részeket
 11. felfelé, bal szélén a Furgler, tőle jobbra a hágója látható
 12. Furglersee, jobbra felfelé haladtam tovább

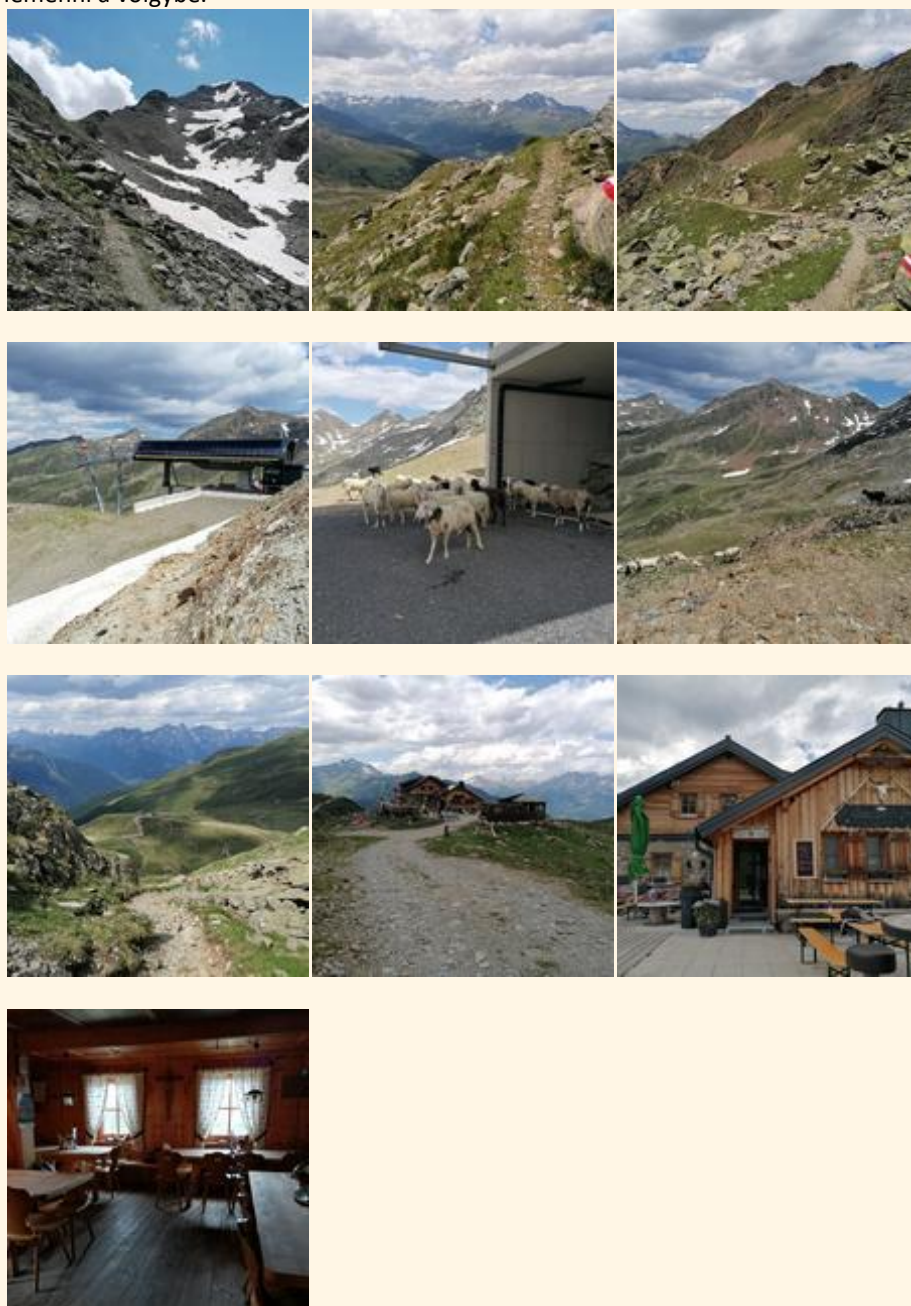
Térkép által nem jelzett, lehet csak a hóolvadás miatti ideiglenes patak mentén haladtam egyre feljebb, 2550 méteres magasság után az ösvény nekivág a hegy oldalának jobbra fel, itt többnyire hófoltokon kellett óvatosan haladnom, nyomok voltak, hágóvas még valóban nem kellett, de azért odafigyelős rész volt ez. A Furglerjoch felől a patak medre környékén lefelé csúszkáló 3 fős társaság nem vette ezt ennyire komolyan, szerencsájük is volt és hamar le is értek. Nekem semmi kedvem nem lett volna ilyen mókákhoz, inkább haladtam rendesen és óvatosan a kijelölt úton. A nagy hófoltok után átmenetileg hómentes részen haladtam sziklák között, majd a Furglerjoch előtt közvetlenül a szél szépen összefújta a havat, a több méter magas hófal tetejére való feljutás csak második nekifutásra ment, 13 óra után 3 perccel érkeztem meg a 2748 méteres Furglerjoch-ba. Szemben a 3004 méteres Furgler felől érkeztek emberek, szép emlékként gondoltam vissza az első háromezres hegyemre, a kitérőt ezúttal kihagytam. Szép látvány tárult elém visszafelé és előrefelé nézve is egyaránt.

13. meredek hegyoldalban hófolton haladás, nem volt a kedvenc részem, de felfelé még mindig jobb az ilyesmi
 14.-16. Furglerjoch: visszafelé nézve, a hágó és előrefelé tekintve nyugati irányba, 2748 m

A hágót elhagyva magamra maradtam, Serfaus és a Kölner Haus vonzáskörzete nyugati irányba eddig tart, tovább már nehéz körtúrával és felvonókkal visszatérni a lent hagyott autóhoz. Sziklás részen haladtam lefelé, a hágó alatti elágazásban jobbra tértem. Akadt néhány hófolt, de nem voltak problémásak, továbbhaladva egyre szebb rálátás kínálkozott a Furgler irányába. Nagyjából 1 óra 20 perc alatt értem el a hágótól a Medrigjoch (2550 m)nevű újabb, de szelídebb hágót, előtte volt egy rövidebb drótköteles rész. Újdonság, hogy a

Medrigjoch-ba is épült időközben felvonó néhány éve, így már még jobb dolga van a síelőknél. A felvonó felső állomásának fedett részének eső esetén biztos örülnek az itteni birkanyáj egyedei, akik egy darabig elkísértek utamon, vagy inkább én követtem őket lefelé. Innen már látható volt a következő hegyi ház, az Ascher Hütte (2256 m), szerpentine ösvényen haladtam lejjebb egy rövid sziklás rész után tovább folytatódott a lefelé vezető út. A terep végül szelídebbé vált és kikötöttem egy keréknyomra, majd pár perccel később érkeztem meg az Ascher Hüttébe. A hely különlegessége volt (a bejárati fotocellás ajtót nem számítva), hogy az elsőre nem talált pecsétért a magyarul beszélő konyhai személyzettől anyanyelvemen kérhettem útbaigazítást. Az irodát elcsomagolva kint egy kanadai nyugdíjas túrázó csapat idős női tagjával váltottam pár szót, érdeklődve nézett bele a füzetembe. Amennyire a vegyes német és angol nyelvű társalgásból kivettem, nem egy szigorúan megtervezett utat járnak be, hanem inkább amolyan „ahogy esik, úgy puffan alapút, ők másnap terveztek lemenni a völgybe.

17. visszanézve a Furgler-re és a hágóra

18.-19. az ösvény két szép részlete a Medrigjoch előtt

20. Medrigjoch az új felvonóval, el sem tudom képzelni, hogy lehetett eddig enélkül élni erre felé, 2550 m

21. az új felvonó pozitív hozadéka a tágas fedett hely a birkák számára, esőben emberek részére is jól jöhet, vészhelyzetben akár alvásra is

22. kilátás észak felé a birkanyájjal

23. kilátás északnyugat felé, már látható az Ascher Hütte

24.-25. érkezés az Ascher Hüttéhez, 2256 m

26. Ascher Hütte belsejének egyik szép részlete, a bejárati fotocellás ajtó szerintem túlzás, nem ilyen helyekre való

Szívesen társalogtam volna még tovább, de kicsivel több mint 3 órára maradt a maradék 9 kilométerre és még bő 1100 méter szintvesztés, így elköszönés után tempósan indultam tovább. A feljebb érintett felvonó (Furglerblick) alsó állomása után ösvényre tértem, egy másik felvonó (Versingbahn) közelében haladtam egyre lejjebb a mérsékeltén kényelmesen járható ösvényen. Törpefenyves elértve már az út sem volt messze, a közeli aktuális felvonó (ez már 2018-ban is megvolt) alsó állomásánál tehéncsordát terelt a juhász felfelé. A jól járható keréknymot elérve balra fordultam és folytattam az ereszkedést. Az út további része nem volt túl izgalmas, az útról nem messze jól látszódott a Versingalpe nagy háza, majd egy kis nyugisabb rész után építkezéssel haladtam át ott, ahol See felől a Medrigjochbahn eléri az utat és a Zeinisbahn indul felfelé, szokásos zaj, teherautókkal. A munkáscsapat éppen érkezésemtől szállt be a felvonóba a völgy felé haladva, letelt a műszakjuk. A következő szerpentin kanyarja után végre a forgalmas út elfordult a lábaim alól és nyugalmasabb rész következett. Jobbra szénatárolók és faházak következtek, gondolom a tulajdonosok sem gondolták korábban, hogy a feljebb Ischgl-höz hasonlóan See is felvonós nagyhatalom lesz a völgyben és a házaik közelében ilyesmit építenek. Odahaza nem szokás az ilyen lendületes tempó, ha valamit a hatalom nem tart kiemelten fontosnak az nagyjából csak a további vegetálást jelenti sokszor, semmilyen drasztikus változást. Szép volt a fenyvesben vezető út, időnként szép kilátással a Paznaun-völgyre, értékelttem az egyedüllétet is és szépen fokozatosan haladtam lefelé.

27. továbbra is lefelé

28. pillantás észak felé, jobbra a Versingalpe lapos épületei látszódnak

29. keréknymon lefelé

30. kilátás dél felé a Paznaun-völgyre, össze is szedtem gyorsan merre csalingázik a 3-as kötet a képen látható helyen völgyekben Ischgl előtt

31. építkezés

32. faházak a fenyves szélén, feljebb jobbra a felvonó épülete látszik, szokatlanok voltak az út menti lámpák, amelyek egy darabig voltak, a Serfaus-Kölner Haus részhez hasonlóan

33. a lefelé vezető út egyik szép részlete

See határában az egyik kanyarnál az útra merőlegesen volt egy pad fordítva, egy lendületesen közlekedőt meglephet, ezért az út széle felé fordítottam vissza. A kisvároshoz közeledve kicsit több ember lett az úton

(autós gombászók, biciklisek, motoros), de még a túrhető kategórián belül. See szélső házait elérve aszfalton folytattam a túrát, majd a templom mögött (előtte szépen rá lehet látni a fürdős tóra, jó lett volna csobbanni egyet benne) egy rövid ösvényes részen tudtam lejjebb jutni, majd egy kb 5 perces látogatást tettem a pár perc múlva záró Mpreis áruházban, ahol a pult mögül szintén hallottam magyar szót. Megvettem az itteni kötelező fél literes dobozos coláimat, majd a See, elis nevű buszmegállóban zárultak össze a lépéseim a Kappl felől érkező iránnyal. Ezt is kipipáltam. Pár perc után megérkezett a 18:57-es busz meglepő módon egy hosszú szőke hajú fiatal leányzó által vezetve.

34. See szélénél, balra a helyi tó egy része látszik

35. See, Elis megállóhely a túra végpontja az érkező busszal, 1056 m

Bő 10 perc átszállási időm volt Landeck-ben a 864-es „jetire”, amely pontos volt és maradt is Bludenz-ig. Amikor nincsen rá szükség, akkor ugye nyilván pontos. Mehettem volna vonattal is, de akkor a holnapi melő előtt kellett volna visszavinni a motoromat dupla annyi időráfordítással aminek semmi értelmét nem láttam, így szépen elsétáltam a parkolóba és két keréken tértem vissza az albérletbe.

Zentralalpen: Dresdner Hütte-Sölden (2024. július 20.)

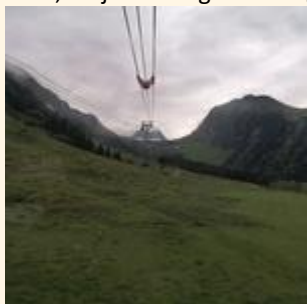
Az előző egy napos, Serfaus-See 22 km-es túrámon merült fel bennem komolyabban, hogy ezt a szakaszt is bejárjam egy nap alatt, ennek minden előnyével és némi hátrányával együtt. A következő szabadnapomra be is terveztem a 19 kilométeres szakaszt, végre két esős nap közé sikerült egy jónak ígérkező napot alakítania az időjárásnak, idén (is) olyan sokszor történt meg az ellenkezője, végre alakulhatott kedvezően is.

Az egy napos történetnek volt ára is: 3:40-kor keltem, majd kétkerekű gépi meghajtású segítséggel, azaz motorozva jutottam el Landeck-Zams állomásra. Cserébe nem kellett nehéz cuccot cipelnem és a fürdés, alvás helye és minősége sem volt bizonytalan. Braz előtt az autóútról leterelték a forgalmat a faluba építkezés miatt, 40-es és 30-as táblák közepette, ez okozott némi pár perces időtöbbletet, de így sem kellett aggódnom. Az Arlberg alagút április 15.-november 22. között le van zárva, szintén építkezés miatt, melyekből nagyon sok van a környéken mostanában, sőt Svájcban is (Sargans északi végében nemes egyszerűséggel 2 évnyi útépitést irányoz elő a tábla és türelmet kérnek, egy ránézésre semmilyen komolyabb nehézséget nem tartogató terepen, Svájcban azért ez érdekes). A lezárás miatt meg kell mászni a környék egyik legmagasabb közúti járművel külön engedély nélkül elérhető helyét, az Arlberg-hágót. Az 1793 méteren fekvő hágóban tavaly decemberben voltunk először a megpakolt kocsimmal, másodjára amikor szakadó esőben kihoztam a motoromat és most harmadjára pedig sötétben, remélem majd lesz egyszer alkalmasabb időben és jobb fények között is rá mód ott járni. Ezúttal csak a derengő hajnali fényekben sikerült egy-egy képet csinálnom és mentem is tovább. Nagy lejtő után St Anton am Arlberg után vissza lehetett térni az autópályára, a most lezárt alagút díja amúgy 11 euró/jármű, pótlóbuszsal párszor volt szerencsém ott közlekedni tavaly ősszel. 5:40 körül értem Landeck állomás parkolójába, 75 km motorozás után. Elpakolás és letakarás után a 6:04-es Scharnitz felé (igen, van ilyen is) tartó Talent motorvonatra szálltam fel.

1. indulásra kész Landeck állomásról a scharnitz-i személyvonat Talentje reggel 6-kor

Útközben akadtak 1-2 perces késések, de végül a menetrend szerinti 7:02-re értem Innsbruck-ba. Onnan a 7:08-as Mutterbergalm (újabbán Stubai Gletscher) felé tartó buszra szálltam fel. Innsbruck határa után erőt vett rajtam az álomosság, körülberül egy órát aludtam a zsákombra dőlve, a végállomás előtt negyed órával tértem magamhoz. Szerintem volt szerepe a későbbi termpós haladásomban ennek a kis szunyókálásnak. A borult időben ezúttal is szemrevételeztem a Sulzenauhütte felé tartó ösvény domborzatát, nem bántam, hogy nem volt ez kiszállási pont, izmos rezsimenet lett volna. A végállomás előtt két megállóval van az Eisgratbahn felvonó völgyi állomása, a sofőr még külön szolt is, hogy aki felvonózni akar, az itt szálljon le. Öten maradtunk a fedélzeten, a végállomáson konstatáltam, hogy a Dresdner Hüttéig tartó felvonó nem üzemel. A múltkor rezsimenetként beiktatott lefelé szakaszhoz sem időm, sem kedvem nem volt, valami megoldásnak lennie kellett. A busz készséges sofőrét kérdeztem meg és ő mondta, hogy az előbb érintett másik felvonóval tudom elérni az úticélot, melynek a közbenső állomása ugye ugyanott van, mint a Mutterbergalm felől érkező társáé, később kiderült, hogy ez csak télen üzemel. A 8:30-kor visszainduló másik busszal így visszamentem két megállót és némi ügyel-bajjal megvettem a jegyemet a felvonóra, majd be is szálltam a saját fülkémbé. Látszódot, hogy nem vagyok rutinos felvonózó, ezen kívül csak a Csorbató-Szoliszko ház felvonózás rémlík nekem a Magas-Tátrából, de az is nyitott, libegő jellegű volt. Jó volt szép gyorsan elhaladni a legutóbbi két napos túráim végén megtett rezsimenetem felett, eszembe jutott, hogy hátha meglátom a magasból az elhagyott esőkabátomat, de már rég összeszedték, remélem még valaki hasznát veszi. A „Fernau Mittelstation”-nál nyílt a kabin ajtaja én pedig le is szálltam. 9,4 euró a kevesebb mint 10 perces útért amelyen 600 szintet jöttem feljebb szerintem jó ár, a két ellenőr sráccal váltottam pár szót, megtudtam például, hogy naponta 1500 embernek kell utaznia a felvonóval, hogy a napi rezsiköltség nullára jöjjön ki, csak ennél több embernél fordul nyereségbe a nap. Így már jobban érthető, hogy nem járatják fullon a környék infrastruktúráját, hanem csak ez a felvonó és a későbbi folytatását képező másik pálya üzemel, amely alatt a későbbiekben el is haladtam. Pár perccel később már a Dresdner Hütténél voltam, szombat reggel lévén minimális volt a mozgás a ház körül, kissé meglepő módon. A tervezett 9 órai indulás összejött, a szemközti Jézus szíve kápolnát megnéztem kívülről, majd nekivágtam a hegynek.

2.-3. felvonózás, ritka élmény számomra

4. kis Dresdner Hütte szemben a naggyal

5. Dresdner Hütte a kápolna felől fotózva indulás előtt 9:05-kor, 2308 m

Innen több mint 800 méter szintet kellett leküzdenem, a mapy és a füzet is 3 óra szintidőt adott rá, nem volt lehetetlen, hogy hozzam ezt az időt. Az ösvény jókora emelkedővel indít, amely később sem lesz kisebb szögű, de motiváltan gyorsan haladtam felfelé. Hátranézve Innsbruck felé látszólag esett, reméltem, hogy ide nem jut belőle, a borús de eső nélküli idők a legjobb túraidők. Egy lassan haladó leányzót leelőztem, ránézésre nem nagyon tudta, hogy merre jár. Az első „megálló” a 2600 méteren fekvő Gamsgarten (Zergekert), amely elég csúf képet mutatott: a felvonók zárva, a környék kihalt, a nagy épület előtti tó leeresztve, a hó félig elolvadva félig koszosan várta a végét, balra pedig markolóval rakták két teherautóra a finom követ kis bányaterületen, a két dömper 3000 méterre hordta az anyagot és másik felvonó felső állomására (Sesselbahn Rotadl), a meredek

úton bizony kellett a lóerők. A környék egyetlen szép pontja egy hegyi víztározó volt. Innen a dózerúton haladtam tovább, jelzések nem nagyon voltak, de egyértelmű az út. A serpentine útról világossá vált, hogy az előző alkalommal a Dresdner Hütte előtt ahol felnéztem a hegyre az a Daunjoch felé vezető pálya oszlopai voltak, nekem viszont délnyugati irányban kellett haladnom a majdnem 2900 méteren fekvő Eisgratbahn felső állomásához, ha rajta maradtam volna a felvonón, akkor ide érkeztem volna. Ritka lehetőség ilyen magasságba dózerúton megérkezni. Európa egyik legmagasabban fekvő Intersport áruháza is itt található (az egyik megfogalmazás indokolt, ugyanis az Olasz-, Francia- és Svájci-Alpokat nem ismerem, ki tudja, hogy ott milyen elborult dolgok vannak még ilyen szempontból, a világ többi részéről nem is beszélve), szerintem elég beteg dolog ez, ahogyan ez a rengeteg felvonó is a környéken. Egy-egy még meg tudok érteni, de errefelé tucatnyi van belőlük. El nem tudom képzelni a valós koncepciót: valaki feljön ide és itt jut eszébe, hogy síelni szeretne vagy a felkészületlenül útra kelők ekkora igényt generáltak, hogy megéri ezt a kócerájt fenntartani? Hát nem tudom. Ez olyan, mintha én strandpapucsba mennék fel a hegyre és ott jutna eszembe, hogy tulajdonképpen én túráznék. Furcsa ez, nem kicsit. Az épület mellett az útlezárásra vonatkozó, erősen félreérthető táblát elhagytam (Sétálás tavaly járt itt, így nem ért ez meglepetésként), majd a felvonó felső állomásáról és az ottani játszós mamutról és játék hójáról is csináltam pár képet, itt már kezdett sűrűsödni a nép, ideje volt továbbállni és a túra egyik érdemi részére fókuszálni.

6. indulás után nem sokkal a Dresdner Hütte felé nézve

7. felfelé

8. Gamsgarten és környéke már feljebb a dózerútról nézve

9. Eisgratbahn felső állomásához érkezte

Az Eisgratbahn felvonójának folytatása a Schaufeljochbahn, amivel 3170 méter körüli magasságba lehet feljutni, karnyújtásnyira a névadó 3332 méter magas Schaufelspizetől. Igazán remek lehetőség a felvonózók számára minimális fizikai mozgással háromezres csúcsra menni. Ezen kívül az Eisjoch felé tartó másik két kötélpálya is „szépítette” a tájat, ezek környékén haladtam egyre feljebb. Az első lépéseknél tűnt fel, hogy a hő meghatározott helyeken fehér ponyvával le van fedve, az olvadás gátlása miatt, további funkciója számomra ismeretlen, de könnyen lehet, hogy ennél nem is több. A maradék bő 200 méter szint egy harmadát hágóvas nélkül tettem meg, olyan volt az olvadt hó, mintha homokban haladtam volna. Egy sziklás résznél tízóraiztam, majd nem sokkal később felvettem a hágóvasaimat, amelyekkel már jóval gyorsabban és biztosabban tudtam haladni. Az igazolófüzet a 3136 méteren (mapy.cz térképe szerint, füzet szerint: 3116 m, Zentral könyv szerint 3128 m) fekvő Bildstöckljoch-t jelöli meg hágónak a valóságban viszont egy kicsit más a helyzet. 12:03-ra értem fel a felvonók mellett a 3120 méteren fekvő Eisjoch-ba, a hágó túlsó oldalának konkrét szemrevételezését ideiglenes elhalasztottam, a zsákomat ledobtam és a közeli 3160 méteres púpot megkerülve mentem fel a Bildstöckljoch-ba. A hágóvasaimat magamon hagytam, az oda-vissza havon közlekedés miatt. A hágóba keréknyom vezet (!) a Daunferner felvonója miatt, viszont a még jócskán havas hegyi tóért és a névadó kőbe illesztett valószínűleg bronz Mária-szobor miatt is érdemes volt felmenni. Most néztem meg, hogy a Bildstock szó út menti vallási képet takar, ebből elég sok van az útvonal mentén is, most már ezt is tudom. Tehát a hágót is erről nevezték el. Kis furcsaság: a Zentral könyvemben meg van cserélve az ékezet Bildstockjochl-re, lehet

nyelvtanilag így is helyes. Viszont az út itt a keréknyomot leszámítva zsákutca, a 3160 méteres névtelen púp túloldala nem járható, a keréknyom másfelé vezet, így a füzetbe és a Zentral könyvben megjelölt hágó zsákutca, pár perces oda-vissza kitérővel érhető el, számomra kissé érthetetlen, hogy miért nem a valós átjárást biztosító Eisjoch van az említett kiadványokban szerepeltetve. Lehet régen volt átjárás, de leomlott, erodálódott, passz.

10. Eisgratbahn felső állomása mögötti területen lévő felvonóerdő...nem túlzás ez egy kicsit? Balra a Schaufeljochbahn, a jobb szélső pályától jobbra haladtam később

11. hójáróval járható rész, nagyjából a felétől felvettem a hágóvasat, jobban és biztonságosabban haladtam vele, balra fent a Nagy-Isidor (Großer Isidor 3210 m)

12. visszatekintve, a borús és párás idő ellenére szerencsére eső nem volt

13. Eisjoch, 3120 m, dél felé nézve, szemben a Kis-Isidor (Kleiner Isidor, 3189 m)

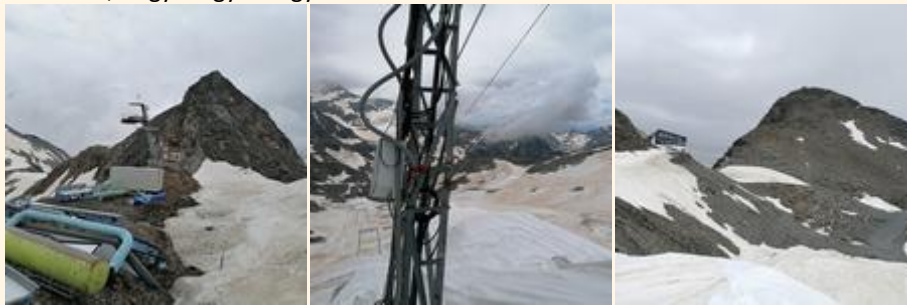
14. Bildstöckljoch, 3116 m, sajnos jobb képem nincsen a teljes hágóról

15. a hágó névadó szent szobor kőben rögzítve

16. visszanézve a rövid gleccserre, amin könnyű sikerélményt elérni, teljesen kezdők részére is bátran ajánlom

Visszatértem a zsákomhoz, elsőre nem volt világos a továbbhaladás (3120 méterről kellett Sölden 1368 méteres magasságára lemenni, tehát volt bőven lejtő), de hamarosan kitisztult a kép: a szemközti Windauer Ferner nem része az útvonalnak, viszont a balra lévő Kleiner Isidor 3189 méteres csúcsa igen, erről viszont közelebb érve kiderült, hogy leerodálódott, ránézésre is járhatatlan északi irányból. Ezt már a nem sokkal később érintett Jochdohle nevű bezárt vendéglő előtt állapítottam meg, ide is jutott a „fehér paplanból”, azaz a fehér, havat védő ponyvából. Letettem a cuccomat egy kis bódé mögé, a közeli Schaufeljochbahn felső állomásáról nyíló kilátópontra terveztem kitérni, de hamar kiderült, hogy ez a közeli hófolton át életveszélyes vállalkozás, alulról kerülni meg legalább fél óra lett volna, ránézésre a mapy-ra, a rendelkezésre álló időkeret megvalósulása írta még Sölden-t, így erről a kitérőről lemondtam. Tanulságos, hogy később a kiszemeltnél egy órával előbbi buszt elértem, szóval nem mindig mérvadóak ezek az idők, de 1. ez mindig utólag derült ki és 2. akartam némi tartalék időt hagyni az esetleges felbukkanó nehézségekre számítva, ugye a közelmúltban erre is volt példa. Megnéztem felülről a térképen „22”-vel jelölt utat ami az alattam vezető jeges-havas részen vezetett át, név szerint a Gaiskarferner-en, ránézésre nem volt vészes, gyakorlatilag sem. Visszamentem a zsákomhoz és megkezdtem az ereszkedést, egy szemből jövő csapattól érdeklődtem az utam folytatásáról a

Hildesheimer Hütte felé, mondták, hogy nincsen semmi problémás. Elsőre norvégnak hittek és másodjára találták el, hogy magyar vagyok.

17. Jochdohle nevű egység előtt a Kis-Isidor felé nézve, járhatatlan még távolról is, felejtős (a képen látható „drót” nem acélsodrony a túrához, hanem vízvezetéknek tűnő műanyag cső)

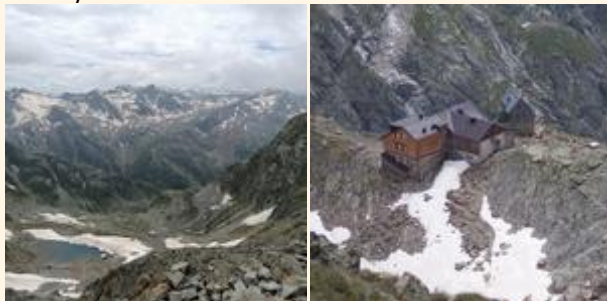
18. fehér ponyvával letakart hóréteg, szerintem ennyi kevés lesz a sikerhez, a gleccserek olvadása jelenleg megállíthatatlannak tűnik

19. kilátás a Schaufeljochbahn felső állomásának környékére és a Schaufelspitzére (3332 m)

20. haladás a Gaiskarferner gleccserén, szerencsére könnyen járható hóréteg fedte

21. kilátás délkelet felé: a közelebbi gerinc legmagasabb csúcsa a Pfaffenkogel (3366 m), távolabb a kép közepétől jobbra a Zuckerhütl (3508 m) látható, a korábbi szakaszon nagyjából 3 km-re haladtam el a csúcstól légvonalban

A környék szép kilátására nem lehetett panasz a délelőtti párák, ködös idő fokozatosan javult, a csúcsok is szépen elhagyták a ködsapkájukat szép csipkés hegyi panorámát alkotva. A havas részt nagyjából negyed óra alatt letudtam, köveken át értem el a Zentral jelzet útvonalát, ebből az irányból biztos járható egy darabig, legfeljebb az Isidor csúcsáig, onnan max ejtőernyővel javasolt a továbbhaladás az Eisjoch felé. Innen többnyire kőről-kőre jellegű, de jól járható rész következett, egy zászlót mellőzve pedig láthatóvá vált a Hildesheimer Hütte és környezete, elég szép látvány volt, tetszett. A háztól lejjebb egy még félig fagyos tó is növelte a környék idilljét, már a soron következő Windachtal-ba is rá lehetett látni, valamint dél/nyugat felé is a hegyekre. Helyenként drótkötelekkel és lépcsőkkel megtámogatott ösvényen érkeztem meg a 2899 méteren fekvő Hildesheimer Hüttéhez, amely a Zentral útvonalának egyik legmagasabban fekvő hegyi háza, egyszer menő lenne egyet itt aludni, de ez egyelőre nincsen tervezve. A ház kívülről és belülről is tetszett, a régies hangulata megmaradt, itt még érződik az ilyen helyek eredeti szelleme, amely elsősorban a bakancsos túrázót szolgálja és nem pedig hiéna módjára hajt az étel-ital bevételekre a minél hamarabb meggazdagodás reményében a felvonók közelében.

22. kilátás délnyugat felé az ösvényről a Falkenkar felé, névtelen távol

23.-25. Hildesheimer Hütte következik, elég vagány helyre épült 2900 méteren

Itt szerencsére erről szó sincsen, a házhoz közvetlenül felvonózni sem lehet, a tömegek számára valószínűleg vonzóbb a túlsó oldal, mint idáig eljönni és másnap vissza, vagy Sölden-be lesétálni. Pecsételésnél összesen négy darab pecsétből lehet válogatni, ebből 2 kör alakú hűtés, 1 szögletes hűtés, és 1 pedig Zentral mozgalmi, végre. Ezzel az adminisztrációt le is tudtam mára, ugye az előző 2 naposból a Dresdner Hütte pecsétje már

megvolt és a korábbi egy naposból pedig Sölden is szerepelt már, csupán a második egy napos Obergurgl-Sölden túráról hiányzott a második bejárás füzetébe egy sölden-i pecsét, erre nem sok esélyt láttam, de azért a füzet nálam volt. Az 1991-ben épült (velem egyidős, legjobb évjárat!) különálló épületben helyet kapó Winterraum-ot nem tudtam megnézni mert zárva volt, de az előtérbe szépen rendezetten be volt készítve a tűzifa. A melléképület hátsó alsó részébe csatlakozik a teherfelvonó a völgy felől. 14 óra után indultam meg lefelé, a nem rég a havas részen szembejött csapat azt mondta, hogy 5 óra a hűttétől Sölden, elvileg pont lekésem a 19:05-ös buszt, eldöntöttem, hogy nem fogok emiatt sietni, a másnapi vasárnapom is szabad volt amelyet a pihenésre (és most beszámolóírássra, a túra után rekord hamar) szántam, így mindegy volt, hogy éjjélkor vagy 1-kor alszok el. A lefelé vezető út teljesen korrekt és jól járható volt, nincs ok panaszra. Egy elágazásba értelemszerűen a lefelé vezető irányt választottam, már jóval később a völgy végében néztem a térképen, hogy a másik út a kijelölt, de erre is „102” volt írva, amely a Zentral útvonalára utal, de egyáltalán nem bántam, hogy erre mentem le. A Windachtal-ba érkezve (nem összekeverendő a tavaly érintett Windbachtal-lal) a hegyi patakok összefolyásánál véglegesen nyugat felé fordult az ösvény, megjelentek a fenyőfák, a környezet nagyon szép volt a napsütésben. Útközben hol sütött a nap, hol nem, így bekentem magam naptejjel, ilyenkor a szűrt napsütésben is szépen meg lehet égni. Lépésről-lépésre hagytam magam mögött a Stubai-Alpokat és közeledtem a 3-as kötet számomra befejező tájegysége felé, az Ötztali-Alpok irányába. Egy sziklás részen lévő nyithatatlan kiskapu után egy 47 évesen balesetben itt elhunyt illető sírja mellett nem messze haladtam el, majd elértem egy elágazást a Siegerlandhütte felé és pár lépéssel később a Hildesheimer Hütte teherfelvonójának az alsó állomását. Az út mellett tetszetős kőház áll.

26.-27. Hildesheimer Hütte kívülről és belülről, tetszett! A nagyon kevés megmaradt igazi hegyi házak egyike!
28.-31. lefelé vezető ösvényen
32. érkezés a teherfelvonó alsó állomásához

Hirtelen a semmiből két srác érkezett ülés nélküli krosszmotorokkal a hátam mögül, méltatlankodtam egy sort, hogy ezt kell látnom, hallanom, szagolnom, nem hiszem, hogy bő 2000 méteren ez megengedett lenne, amikor a még a bringázás is szigorúan le van szabályozva. Innen indult viszont a csodálatos völgyi gyaloglás a Windachtal-ban, nagyon tetszett ez a völgy! Szép hegyeivel oldalt és a háttérben, sok fenyvesszel, sziklás oldalakkal együtt. A tavalyi közeli névrokonához hasonlóan (Windbachtal) ez is egy gyönyörű völgy, azzal a

különbséggel hogy sokkal többen járják és a jó fele autóval, közel a fele pedig busszal is elérhető. Balról a Windache lendületes habjai adták aláfestést a völgy zajának, jobbról egy kis idilli vadászházat emelném ki. Itt már biztossá vált, hogy elérem a korábbi buszt különösebb sietség nélkül, nem is értettem az irreálisan hosszú időadatot a lefele útra, hozzáteszem, hogy ideális körülményeim voltak. Egy kis kajaszünet után folytattam az utamat, nemsokára balról egy lezárt híd következett (pedig elvileg jelzett út része, smerovnik is van a kiágazásban), ezzel szemben egy csoport érkezett a közeli Windachalm felől, melyet dupla rácsos kapuk után értem el, az öreg faházak is emlékeztettek a régi Ausztriára, tetszetek. Pár lépés után értem el a Fiegls Gasthaus-hoz, ez már Sölden-ből gyalogos távnyira van, autóval és nem sokkal később busszal is elérhető, szóval voltak már vendégek, nem volt itt dolgom, mentem is tovább. Viszont a pár perccel későbbi púpra már felmentem (vele szemben van a buszmegálló), főleg a Hubertuskapellére voltam kíváncsi, meg volt egy kilátópont is. A kis kápolna nyitva volt, korábbi optimista terveimben itt terveztem aludni (azt a túrát a Dresdner Hütténél szakítottam végül ugye meg, jobb volt így), megbizonyosodtam róla, hogy működött volna a dolog, a közelben nem messze víz is van, szóval ideális hely kereken 5 kilométerre Sölden városától.

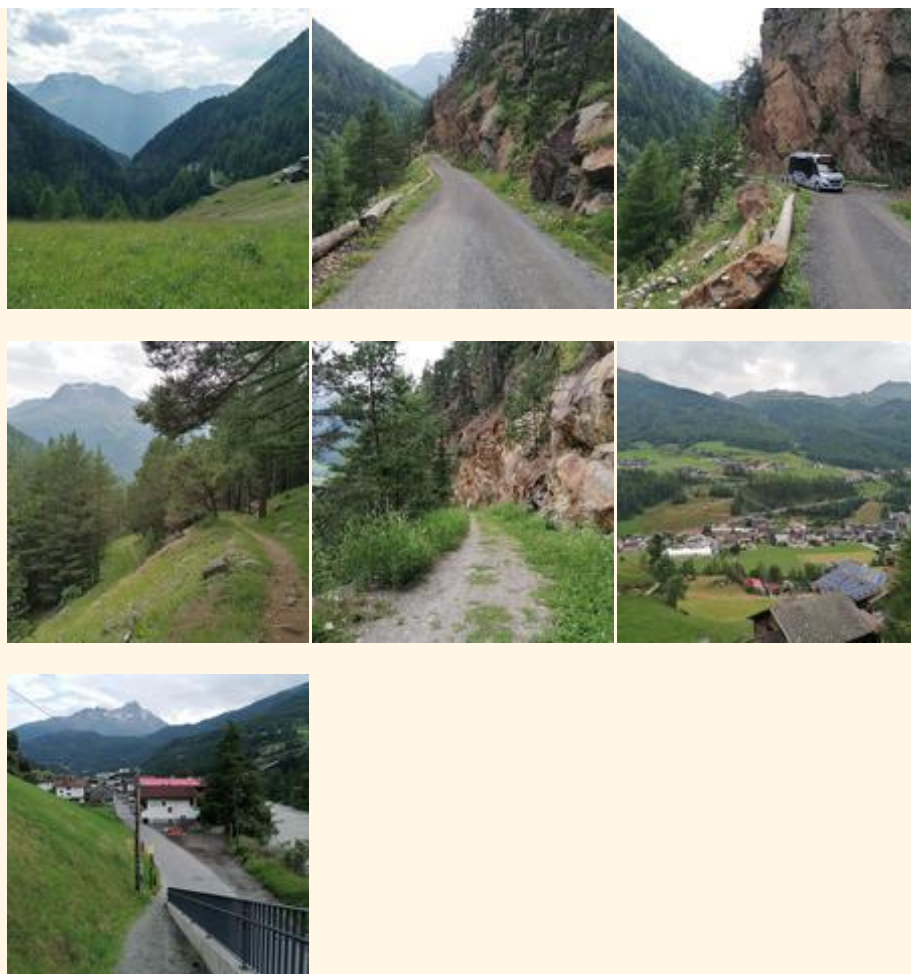

33.-36. különösebb magyarázatot nem igényel, hogy miért tetszett annyira az egy betű különbséggel névokon tavalyi Windbachtal-hoz hasonlóan a Windachtal

37. Windachalm házai

38. Hubertuskapelle, akár alváshoz is alkalmas

Visszatérve az útra felvettem a zsákomat és haladtam lefelé, a völgy egyre inkább kezdett szűkülni a patakos része egyre jobban a sziklákba vájt, az út még elhaladt a Lochle Alm házai mellett, majd egy időre a sziklás hegyoldalba költözött, amely látványos része volt ennek a szakasznak. A kis busz is jött szembe a sziklás részen, az egysávos úton ugye nem érdemes senkinek sem gyorsan mennie, mert bármikor szükséges lehet egy váratlan megállás, kikerülés, tolatás. 1750 méter környékén a jelzés ösvényre tér, itt is van egy pecsét biciklisek részére, ahogyan a Lochle Alm elágazásánál is volt nem sokkal korábban, jó sűrűn kell igazolniuk. Innen a városig kicsit káosz az útvonal, döntő többségében ösvény, de helyenként egy-egy szakasz keréknyom is van rövidebb ideig, egy ösvényes hármás elágazás is van. Összességében szép a fenyvesben vezető rész, az aszfaltos útba csatlakozás előtt egy szép sziklafalas részen haladtam el. Az aszfaltos út a fenti keréknyom folytatása, az ösvények szokásos módon rövidítenek, ahogyan itt is következett még egy ösvényes rész, majd egy parkolónál végleg az aszfaltra tértem rá. Házak és kis kiágazó utcák között vezetett az utam egyre lejjebb, ekkor ugrott be, hogy szombat van és lehet bezárt a Spar már a városban, megnéztem a neten és valóban bezárt már 18:15-kor. Csalódottan vettem ezt tudomásul, jól esett volna a szokásos tirolai fél literes dobozos Cola, de erről le kellett mondanom.

39. a túra folytatódik tovább, irány az egyre közeledő Sölden és az Ötztali-Alpok!

40. nem volt egyhangú az út

41. volt egy szép sziklás rész is, szemben a menetrend szerinti kisbusz érkezik a városból, Ötztal-ban még az alaptól jó Tirolhoz képest is jobbnak mondható a közlekedés

42.-43. Sölden előtt nem sokkal

44. a város határában, középen a siklóval

45. másodpercek kérdése és összeér a túra a korábban szemből érkező lépteimmel

Az utolsó szerpentinél balra kellett mennem, majd az utcáról rövid ösvényes szakasz következett a lentebb fekvő utcába, amely már az Ötztaler Ache folyója mellett vezetett (Windastrasse), itt értek össze a lépteim a múltkori túráéval, tehát immáron csak 66,5 km választ el a hármaskötet végigjárásáról Obergurgl-Pfunds között és ezzel együtt a Zentralalpenweg második bejárásának befejezésétől. A korábban megismert utcán haladtam a Postamt nevű megállóig, 10 perccel a busz előtt még beszaladtam a Das Central nevű luxus szállodába pecsétet kérni, sikerült. Legutóbb még a köztes szezon miatt zárva voltak, így nem volt módon rá. Zentral fűzetbe Central pecsét, csak stílusosan. Vízem is fogytán volt, ezt a wc-ben engedéllyel utántöltöttem, már csak 3 percem volt a buszig amikor kiléptem az ajtón, így futva tettem meg az utat a megállóig. A busz 4 percet késett, de így is nagyjából pontosan érkeztem meg egy bő órával később Ötztal állomásra. Itt volt 40 percem, úgy döntöttem, hogy mivel a bolt már zárva a közeli pizzériába megyek be, a netről már ki is néztem, hogy mit fogok enni. A pizzéria arab személyzete fel is vette a rendelésem, kiültem, sorban érkeztek a pizzák a szomszédos asztalok vendégei részére, majd az én kebab boxom is megérkezett. Első ránézésre láttam, hogy nem sikerült teljesíteni a szósz nélküli részt a rendelésemben, rendesen meg lett vele locsolva, az aljáig le is folyt. Nem szeretem az ilyesmiket, tudom válogatós vagyok, de ez van. A salátát így az egész tetejéről leemeltem és csak a sült krumplit és húst fogyasztottam, sajnos jutott rájuk bőven a szószból is, ezt leszámítva amúgy nem lett volna rossz. Szóltam a pincérnek, hogy nem így kértem, megnézte és ő is látta mi a helyzet. Hozzáteszem, hogy én is hallottam kétszer amikor a konyhának szólt, hogy szósz nélkül lesz, ő tényleg megtett mindent. Nem túl elégedetten tettem le a kést és a villát, amikor váratlan pozitív csalódás ért: kijött a szakács a konyháról és szemtől-szembe bocsánatot kért a hibás tálalásért és mondta, hogy nem kell fizetnem semmit! Meglepődésemben visszakérdeztem, hogy biztos nem? Biztos. Közben a felszolgáló srác autóból ült egy kiszállítás miatt mögöttem, ő is elnézést kért. Bólintottam és megköszöntem nekik az így már ingyen kis

vacsorát és el is köszöntem. Hát őszintén meg voltam lepődve ezen, legfeljebb egy kis kedvezményre vagy egy üveg colára számítottam, de azt sem zártam ki, hogy ettől függetlenül is ki kell fizetnem a 8,5 eurót, de nem! Ilyen becsületes és tisztességes megoldást nem is reméltem, ezúton is le a kalappal előttük! Manapság ritka az ilyesmi. Egy magyar vagy osztrák étterembe sem lennék biztos, hogy ez így alakult volna, előbb magyarázták volna meg, hogy én kértem tévesen vagy ilyesmi, csak hogy meglegyen a haszon. Úgy látszik az arab emberekben is van tartás és becsület, legalábbis ezen a helyen biztosan. Nekem is megvan a magam véleménye a migrációról és az elmúlt lassan 10 év bevándorlásairól, de el kell ismernem, hogy ez a hely nem erősíti a szabályt és biztos van még számos kivétel is és üdítő volt ezzel találkozni. Párommal telefonáltam egyet a fennmaradó időben, kis híján le is maradtam a vonatról, mert elsőre téves peronra mentem fel. Szerencsére nem volt gond, a Talent motorvonat fedélzetén értem el Landeck állomást 21:17-kor, még a wc-ben vizet töltöttem, majd kicsomagoltam a motoromat a ponyvából a parkolóban és nekivágtam a visszaútnak.

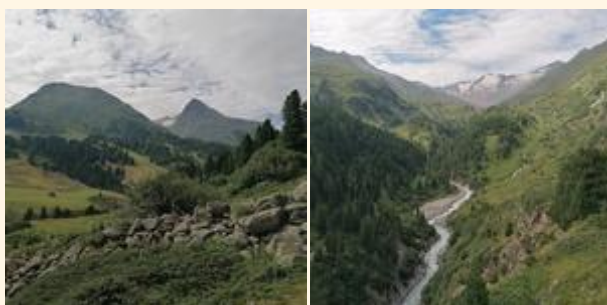
46. rövid pihenő visszafelé Langen am Arlberg-nél

Ezúttal nem kellett Braz-nál lehajtani, cserébe volt néhány hosszú 60-as rész, nem tudom felfogni ezeket a több kilométeres lezárásokat, nettó szívatása a közlekedőknek (és akkor még nem beszéltünk a Wörgl-Zirl közötti fix 100-as haladásról az autópályán és a benne lévő nagyon hosszú építkezésekről, stb), de a kivitelezőnek biztosan így kényelmes. Meglepő módon a visszaút 77 km lett, 2-vel több mint odafele. 11-re értem az albérletbe, lepakoltam, leparkoltam, majd fürdés után az ágy felé vettem az irányt ezután a hosszú, de szép és tartalmas nap után.

Zentralalpen: Obergurgl-Vent (2024. augusztus 5.)

Augusztust mutatott már a naptár, mire az eljutottam a következő és egyben utolsó, a második teljesítés befejezéséig megtett egy napos túrára. A korábban már duplán bejárt Obergurgl-Sölden szakaszt terveztem összekötni az eddig csak buszos kitérővel megismert Vent-tel egy szűk 16 km-es túrával. A szintmetszetről elég szép emelkedőt mutat a füzet Sölden-Ramolhaus közé (ez a füzet szerinti szakaszolás) 1800 méter szinttel, viszont mivel ennek az emelkedőnek közel a fele már le volt tudva, így csak Obergurgl felől kellett felmennem bő 1200 szintet, majd onnan le a túloldalra Vent-be, mely majdnem Obergurgl magasságán fekszik. A két település között egy érdekes kapcsolat is van: Obergurgl Ausztria legmagasabb templommal rendelkező falva (településrésze), míg Vent a második, mindkettő közigazgatásilag Sölden része.

6:04-es személyvonattal utaztam Bludenz-be, majd onnan a már megszokott 765-ös Railjettel mentem Ötztal állomásig, ahonnan 10 órakor induló busszal utaztam Obergurgl, Zentrum végállomásig, ez az odaúti logisztika megegyezett a két korábbi Obergurgl-Sölden túráméval. Ezúttal viszont észak helyett délnyugati irányban indultam el. A templom melletti temetőnél elhaladva is látszott, hogy nem ez lesz a falu legnéptelenebb napja, sokan a közeli felvonó, a Hohe Mut Bahn felé tartottak, én egy közeli Spar-ba tértem be ennivalóért, melyet egy fél literes colával egészítettem ki. Az emeletes vendégházakat és hoteleket hamar elhagytam és széles ösvényen folytattam az utamat hamarosan átkelve a Gurgler Ache fölött. Innen meredekebb emelkedésbe kezd az ösvény, pár perccel később egy jobbos letérést kihagytam és emiatt korrigálnom kellett egy kissé mocsaras részen, cserébe egy más szögből láthattam a völgyet benne a sebes folyású patakkal.

1. Obergurgl központjából indítottam a túrát, 1907 m
2. elhagyva a(z) (üdülő)falut
3. visszanézve, a szomszédos völgyben fekvő Vent egy sokkal szimpatikusabb hely
4. kilátás részlete az emelkedő elejéről: a bal oldali hegyre (Hohe Mut) felvonó vezet
5. ha ezt a látványt látja valaki, akkor nem az útvonalon van, az jobbra feljebb halad, de a látványért megérte a nem tervezett kitérő

Az útvonal egyáltalán nem bonyolult és nehéznek sem mondható: a kezdeti meredekebb rész után szépen folyamatosan emelkedik plusz technikai nehézségek nélkül. Ezen a jól járható ösvényen haladtam felfelé, szemből és mögöttem is jöttek rendszeresen, hiába ez is a tiroli felkapott túravidékek egyike, legalább a völgy déli részén már nincsen több felvonó. Visszanézve szinte folyamatosan látható a távolodó Obergurgl, előre nézve pedig a szűkülő völgy. 2300 méteren a Kuppele nevű pontnál egy zárva tartó faház és előtte kicsivel egy elágazás található, melyen keresztül egy másik ösvényen lehet visszamenni az északi irányba. Kelet felé nézve szépen mutatott az egyik oldalvölgy, a Rotmoostal. Balról a völgy másik oldalán szépen látszódott a hegy oldalában vezető út és a Langtalereckhütte, előtte a Ramolhaus teherfelvonójának alsó állomása bontakozott ki a szemlélő számára. 2600 méteres magasság környékén egy több patakátkeléses részen leelőztem egy extrém lassan haladó idősebb nőt. Nemsokára a 3006 méteren fekvő, sziklaszirtre épült Ramolhaus is láthatóvá vált, eléréséig azonban még egy kicsit mennem kellett. Balra egyre szebben látszódott a Gurgler Ferner gleccsertömege, ez már ismerős volt az internetes nézelődéseimből, a 3000 méter fölötti Ramolhaus a Zentral harmadik legmagasabban fekvő hegyi háza.

6.-7. rátérve a hosszú egyenletesen emelkedős részre, Obergurgl és a Ramolhaus felé nézve, az ösvény jellege kilométerekig ilyen, nem nehéz

8. kis faház 2300 méteren

9. Rotmoostal, egy szép oldalvölgy

10. visszatekintve Obergurgl és észak felé

11. balra a Lantalereckhütte látszódik, tőle jobbra az azonos nevű völgy (Langtal, azaz Hosszú-völgy) látszik, jobbra a lefele nyúló Gurgler gleccser látható

A ház alatti sziklás résznél volt az első hófolt amin át kellett haladnom, átkeltem a drótkötélpálya alatt, majd egy elágazás következett a Piccard Brücke/Langtalereckhütte felé. Itt már kissé zavaró volt a népsűrűség, a keskenyebb sziklás ösvényen összegyűltek egy kicsit az emberek. Az ösvény kanyarjánál szép kilátás nyílt a már említett Gurgler gleccser és a környező domborzat irányába, mely feljebb haladva csak fokozódott. Meredek emelkedőn haladva értem el fél 2 után a 3006 méteren fekvő Ramolhaus-t. Vasútszakmailag a 3006-os szám a kedvencem, szóval ez már meg is előlegezte számomra a hely szimpátiáját, amely tényleg az volt. A kedves és készséges felszolgáló lány lefotózott a táblával, ezen kívül csak pecsételni és pár képet csinálni tértem be a házba. Ezek után a ház oldalánál lévő padon, nem szem előtt álltam meg egy kicsit pihenni és táplálkozni. A kilátás pazar volt, főleg a Gurgler gleccser felé volt markáns, de a környező csipkés háttér is tetszetős volt, a teraszról Obergurgl is látszódott. Szemben a gleccsertől balra fent, a magyarként kissé furcsa nevű Fidelitas Hütte is látható volt.

12. Ramolhaus közeledik...

13. ...de odáig még egy keveset menni kell
14. kicsivel később, a Ramolhaus már csak egy karnyújtásnyira
15. visszanézve Obergurgl felé a ház teraszáról
16. ugyanez közelebről
17. Ramolhaus, 3006 méter, számomra szimpatikus a magasságadat, ez a szám egy korábbi jó élményemhez kapcsolódik
18. a ház belső terének részlete
19. kilátás a háztól délkelet felé, a lenyúló Gurgler gleccser látványa markáns, balra feljebb a Fidelitas Hütte látható

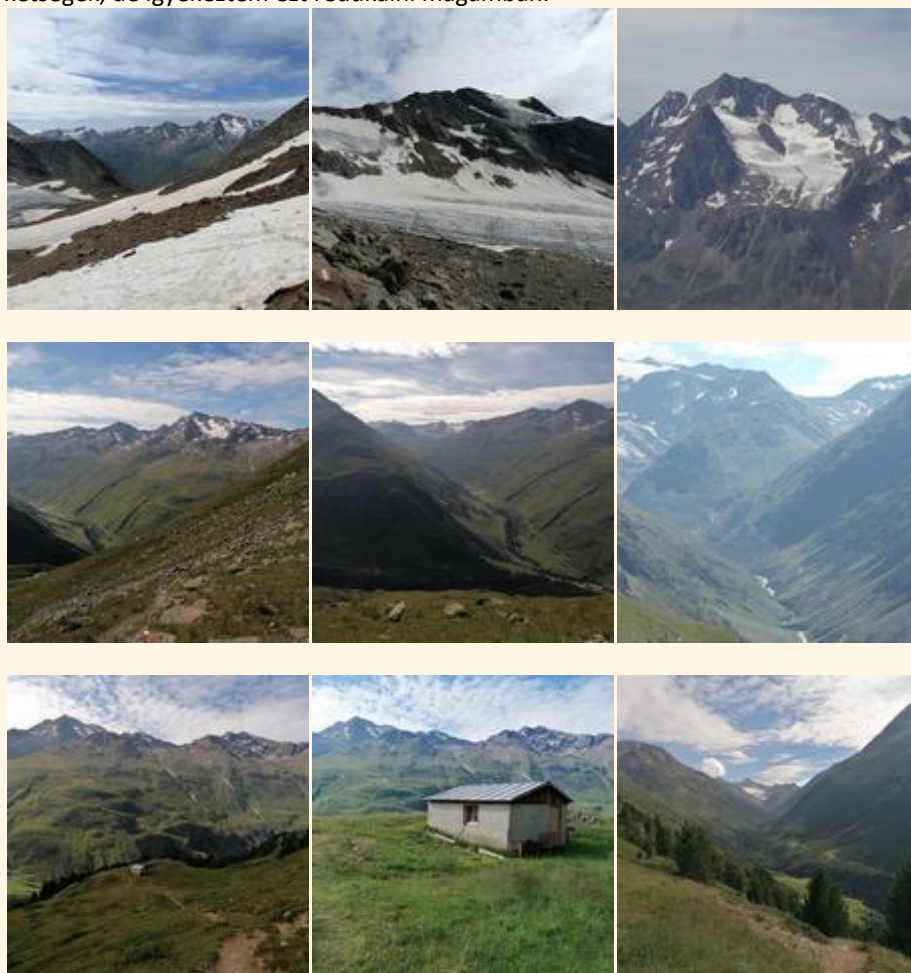
El tudtam volna még nézelődni egy darabig, de a folytatás már várt rám és a 18:10-es utolsó buszt sem szerettem volna Vent-ből lekésni. 14 óra után nem sokkal hagytam el a vagány helyen fekvő házat, egy rövid emelkedő következett, visszanézve is jól nézett ki a környék, láthatóvá vált a Ramolhaus mögött közvetlenül lévő helikopter leszálló is. Rövid emelkedő után váratlan lejtő következett, majd egy hosszú hófolton való haladás vette kezdetét. Készültem hágóvassal, de nem kellett elővennem, leelőztem egy lassan haladó 3 fős csapatot a havas rész elejénél. Térkép szerint a havas rész már nem lehetett a visszahúzódott Ramolferner része, de lehet összetömörödött jéggel lehetett volna lejjebb találkozni. A több száz méter hosszú havas rész után sziklás mászókák következtek, amelyek jól ki voltak építve, így érkeztem meg a 3189 méteren fekvő Ramol-hágóba/Ramoljoch. A talpalatnyi helyen az ösvény átbukik a túloldalra, a hely felszereltsége mindössze két darab jelzéssel ellátott karó, egy rövid pihenőre egy alkalmas sziklára ültem egy kicsit le.

20. visszatekintés a Ramolhaus és a délkelet irányú szép panoráma irányába, tetszett a környék!
21. a lejtő után ösvény folytatása egy darabig havon vezetett
22. szépen vasalt rész
23. Ramoljoch előtt nem sokkal, lejjebb szépen látszik a felfelé vezető út
24. Ramoljoch, 3189 m
25. Ramol csúcsok a hágóból
26. nyugati irányú kilátás a hágóból

A meredek felfelé vezető rész után gatyafékes lejtő következett, majd szelídült a lejtő és a túloldalánál kisebb hófolton is átkeltem, itt még jöttek szemben kirándulók, később viszont már megritkultak, ez volt a nap ilyen szempontból legideálisabb része. Balról a Középső- és Hátsó-Tükrőhegy (Mittlere és Hinterer Spiegelkogel, 3311 és 3426 m) alatti maradék gleccser mellett vezetett az utam, jobbról a 4 Ramolkogel (Kis, Középső, Nagy és

Északi) tömbje volt látható, térkép szerint a hágó előtti kiágazó ösvényről lehet a „Kis” kivételével rájuk felmenni, mondjuk nekem ez az elágazás nem rémlik, de attól még létezhet. Visszatérve a haladási irányomra, igazából a magashegyi ereszkedés (ellenkező irányban haladva emelkedés) tipikus mintapéldánya ez a hely: komolyabb sziklás rész után kezdenek csökkenni a kövek méretei és mennyiségei, majd lassacskán fűvel keverednek, végül a füves hegyoldal veszi át a főszerepet és törpefenyves átmenet után éri el az ember a fenyvest. Jól járható és haladós rész volt ez. Szemben Ausztria második legmagasabb hegye, a 3768 méter magas Wildspitze (Vad-csúcs) látványa volt a legmarkánsabb. Délkelet felé a Diemferner felé vezető oldalvölgy szép látványt nyújtott érintetlenségével, mindössze a Zentral felől ágazott ki 2800 méteren irányába egy „22”-vel jelölt ösvény, mely Vent érintésével éri el a szomszédos Rofental-t. 2800 méterig elég lassan vesztettem a szintet, de hamarosan jobban meglódult lefelé az ösvény. Az előttem haladó párost 2550 méter környékén értem utol, ők leültek nézelődni, nekem viszont haladnom kellett lefele, ha nem akartam rohanni a végén. Balra szépen látszódott a Rofental, ahonnan érkezik az ösvény a félelmetes Brandenburger Haus környéki gleccser felől, a következő túrámon már az került sorra, mivel a Vent-be érkezést követően mindössze már csak a Vent-Pfunds 2x2 napos túrák hiányoztak a teljesítéshez (kerekítve 53 km). Immáron füves hegyoldalban haladtam szerpentinezve lefelé a szép naplementében. A következő említésre méltó pont a Ramolalm tetszetős háza volt szép nagy réttel 2200 méteren. A mapy.cz esőbeállót jelez erre a helyre, de a ház zárva volt, kint viszont nem volt fedett esőbeálló lehetőség. Innen volt a legszebb kilátás a Rofental és a már említett oldalvölgy irányába. Ha a szemközti útvonalról való érkezésre gondoltam a „Brandenburgeres” gleccser felől, hát bizony elfogtak a kétségek, de igyekeztem ezt redukálni magamban.

27. néhány hófolton áthaladt az ösvény, balra Spiegelferner széle látható, szemben a Wildspitze
28. balra a Hinterer- , jobbra a Mittlerer Spiegeltogel, alatta gleccser maradványával
29. Ausztria második legmagasabb hegye közelebbről: Wildspitze, 3768 m
30. szépen átsimul az ösvény sziklásból fűvessé, balra a Rofental, a túraútvonal arra folytatódik
31. Rofental kicsit már más szögből, a kép közepe alatt Rofen látszik, a jobb szélén lévő hegyek mögött található a Brandenburger Haus és környéke
32. még mindig a Rofental: távolban még a Hochjochospiz ház is felismerhető nagyjából 8 km-re
- 33.-34. Ramolalm távolabbról és közelebről
35. szép oldalvölgy délkelet felé

A törpefenyves rész itt egyáltalán nem volt markáns, hamarosan már rögtön kisebb, majd később nagyobb fenyőfák között értem el az erdőhatárt, 2000 méter fölött még relatív magasan. A kellemes erdei séta csúcspontja számomra egy réten történő áthaladás volt, itt már látszódtak a falu közelségének a jelei, egy újabb erdei szakasz után értem el Vent egyik szélső utcáját. Az idővel jól gazdálkodtam, még volt 10 percem a buszig, így sajnos a templomot csak távolról tudtam megnézni (megnyugtattam magam azzal, hogy majd a következő túra után lesz rá időm, vagy ha mégsem, akkor majd motorral eljövök erre, egyik sem jött össze. Utóbbi a Timmelsjoch-on át tervben volt, de a hirtelen beköszöntő szeptemberi télies időjárás miatt nem sikerült, az utat is lezárták, később meg már haza kellett a motorommal térnem). A rendelkezésre álló néhány percben bementem egy étterembe pecsételési szándékkal, de kétszeri nekifutásra sem adtak pecsétet, megmondom őszintén, hogy ki nem állhatom ezeket a helyzeteket. A szemközti Hotel Vent előtt csináltam egy igazolóképet, majd gyorsan a buszmegállóba mentem.

36.-37. viszonylag rövid, de szép erdei szakasz vette kezdetét

38. Vent előtti szép fekvésű rét

39. Vent következik

40. elérve a falut, északkelet felé nézve, közelebb a kápolna látszik, a lavina által lerombolt, majd 1862-ben épített újabb templom sajnos pont takarásban van

A járat időben érkezett és indult is Sölden felé, ezúttal nem sikerült a panorámás ülésre ülnöm (az öregasszony az Ausztriában is öregasszony), de legalább ez az élmény már megvolt a múltkori alkalomról. Sölden, Postamt megállóban 20 perces átszállási időm volt, a 19:05-ös járáttal utaztam tovább Ötztal felé. Az állomásra menetrend szerint 20:11-re ér be a busz, 20:12-kor pedig indul a Railjet Bludenz felé, régebben kiadta az ÖBB Scotty utazástervező ezt a nem túl reális „csatlakozást” de az állomás előtt ránéztem az órára és volt egy jó fél perces előnye a busznak, így megpróbáltam a dolgot. Leszállva felvettem a nyúl cipőt és az aluljárón át a bent álló vonathoz sprinteltem: próbálkozásomat siker koronázta! Jól esett az így nyert több, mint egy óra, a bludenz-i csatlakozás is remekül működött (21:32-21:35, a következő vonat Schruns felé 22:45-kor megy), így 22 óra körül értem az albérletbe.

41. buszjárat érkezik Vent, Hotel Similaun végállomásra és fordulás után visszatér Sölden-be, 1895 m

Kissé előreszaladva: tervben volt ennek a mai szakasznak a még egyszeri lejárása a szezonban, mivel látványos és egy nap alatt megjárható volt Schruns-ból, tetszett is, de erre már nem került sor. Viszont a következő túrára igyekeztem magamat a netről elérhető információkból a „Brandenburgeres” gleccserből kigyúrní, nem minden aggodalom nélkül készültem rá.

Zentralalpen: Gepatschhaus-Vent (2024. augusztus 10.-11.)

5 nap telt el az előző túra óta, amennyire tudtam magam a netről kigyúrtam a Brandenburger Haus környéki gleccserek témájából, viszont nyugodtabb nem lettem. Az igazán problémásnak látszó rész kb 1-1,5 km volt a hasadékok miatt. A Großvenediger csúcstámadás előtt is meglegyintett egy kicsit ennek a veszélye, amikor combig süllyedtem hirtelen egy keskeny hóhídon (ekkor viszont rajtam kívül még ketten voltak a kötélén), tavaly is sort került egy hasonlóra a Venedigerscharte területén (ekkor egyedül), ködben és esőben. Sosem álltam így neki egy túrának sem, de most volt bennem félelem az egyedüli gleccserezés miatt. Nyilván az előfordult már az évek alatt, hogy tartottam egy-egy helyzettől és ez normális is: szeptemberben behavazott Geierkogel, első gleccseres túrám a Hoher Sonnblick-ről lefelé, tavaly augusztusi télies körülmények a Schönbichler Horn-nál, stb.

Ez a túra a Zentralalpenweg második (egyben a hármas kötet első) bejárásának utolsó előtti túrája volt, füzet szerint 27 km hosszban (ha meghíúsult volna a gleccser átszelése, akkor van egy 10 kilométerrel hosszabb kerülőút de abban is van egy kis gleccser: Rettenbachferner). Az időjárás hibátlannak ígérkezett a 2 napos túrához, aludni a Rauhekopfhüttében terveztem, de vittem ugyanúgy a nagy zsákos motyót, számítva a teltházra és igazam is lett ezzel kapcsolatban.

Hajnal 3 órási végzés után 10 óra körül keltem fel és a napi utolsó lehetőséget használtam tömegközlekedéssel a túra kiindulópontjához. Schruns-ból a 11:04-es vonattal indultam, majd a szokásos (és egyetlen reális: RJ867 Bludenz-Landeck) útirányon át érkeztem Landeck-Zams állomásra, ahol a 13:10-kor induló Nauders felé tartó busszal utaztam Ried im Obertinntal, Inn hídig. Azaz csak utaztam volna, ha a buszvezető nő a megállóban kinyitotta volna az ajtót. Jeleztem és az ajtóhoz helyezkedtem, meg is állt, de ajtót nem nyitott. Na, ilyenrel sem találkoztam még. Ezek után megindult, majd szóvá tettem, hogy leszállnék, közben ugye már nem volt teljesen a megállóban, így továbbhaladt a következőbe. Szerencsére még így sem volt lehetetlen az átszállás, de a Kaunertal felé tartó busz ebben a megállóban nem állt meg és az idő is kezdett fogyni, így egy megállót rohantam nagy cuccal a tűző napon az út szélén a következő megállóig, szóval a vezető figyelmetlensége jócskán kellemetlen percekot okozott nekem. Nekem is van buszvezetői jogosultságom, így abszolút átérzem a túloldalt is, de ezt még most sem értem, hogy sikerült összehozni, pont a némi rálátásom miatt igyekszem a legkisebb fejtörést okozni a sofőröknek. Tehát Prutz, uszodától futottam/sietősen gyalogoltam a középiskola nevű megállóig. Állt egy busz az árnyékban, amely nemsokára üresen elindult, nem sokkal később kiderült, hogy ez az járat ami nekem kell (13:46) és felszállás után meg is nyertem a jobb első ülést az utazáshoz. Errefelé még nem buszoztam, csak a soron következő Kauns-t érintettem kétszer a 2-es kötetben, amúgy a Kaunertal eddig ismeretlen volt. Már az elején látszódott, hogy a domborzat itt is szép lesz. Kauns-t lakott részét keskeny mellékúton hagyta el a járat, majd a főútra visszatérve emelkedő kezdődött a közelben magas hegyekkel. Több házcsoport után Vergötschen és Feichten a nagyobb települések, de korántsem kell metropoliszokra gondolni. Feichten után következik a Kaunertalstraße ominózus pontja, a fizetőkapu.

1. immáron jó irányban a Kaunertal felé tartó buszon Unterhäuser előtt
2. Meine Gletscherstraße (Én Gleccserutam) fantázianevű fizetős út kezdete

Az utasoknak le kell szállniuk és oda kell ballagniuk a fülkeablakhoz jegyet venni (buszvezető szempontból tehermentesítés, nem úgy mint pl. a Paznauntal-ban). Nem elég, hogy nem keveset kell fizetni, még „házhöz” is kell érte menni. Mindenki megvette a 8 eurós úthasználati díjas jegyet, aki akarta és volt aki itt leszállt. A busz eleinte jobban karbantartott, de keskenyebb úton haladt a fenyőfák és elszórt házak között, majd

megkezdődött a szerpentinezés a Gepatsch-víztározóhoz (Gepatsch Stausee). A hegyi víztározó roppant szép környezetben fekszik: összesen 138 millió köbméter vizet képes tárolni 2,6 négyzetkilométeren, 1961-64 között épült ki. Külön érdekesség, hogy a szomszédos Radurschtal-lal (ahol a következő és egyben utolsó jelenlegi Zentral túram vezet majd) vízállító alagút köti össze, tehát egy komplex rendszerről beszélünk, nem csak egy szimpla tóról és a hozzá kapcsolódó erőmű/vek/ről. Az út szélessége és minősége drasztikusan lecsökkent a tó mellett, gyakorlatilag folyamatosan nehezen belátható kanyarok sorozata következett, a repedezett, néhol kátyús szűk úton, amely a legrosszabb minőségű (és egyben legdrágább) fizetős útszakasz volt, melyen eddig Ausztriában jártam.

3. keskeny úton a Gepatsch-víztározó mellett

Ehhez képest a fiatal és morgós sofőr bátran vezette a buszt, 6 kilométer hosszú víztározó után újabb szerpentinek következtek felfelé, melyeknek a végénél szálltam le a Kaunertal, Gepatschhaus nevű megállóban 14:37-kor. A busz folytatatta az útját tovább a pár kilométerrel feljebb lévő Kaunertal, Falginjochbach végállomásig, mely Ausztria legmagasabban fekvő buszmegállója, ezáltal a legmagasabb pont, ahová rendszeres tömegközlekedéssel el lehet jutni. A legmagasabbra buszozás trófeájáról lemondtam, helyette sokkal jobban érdekelt a rám váró szakasz: a mai napra még nagy nehézség nem volt várható, az inkább holnap reggel került terítékre. A buszmegálló névadóját jelentő Gepatschhaus-hoz egy rövid bekötőúton lehet eljutni, ám az út elején kirakott tábla informált róla, hogy idén felújítás miatt zárva lesz (2025. júniusában nyitják meg) és ennek szemmel látható jelei is voltak. Kivettem a füzetemet és a zsákomat egy fának támasztva felfelé indultam a házhoz, abban a naiv reményben, hogy az építkezés ellenére valahol talállok egy kikészített pecsétet. Átverekedtem magam az éppen a hétvégi nap miatt álló munkagépek során, a házhoz érve (1925 m) szembesültem vele, hogy pecsételni itt bizony kizárt dolog lesz, a szomszédos Maria Schnee kápolna is el volt barikádózva, így egy kis nézelődés után igazolóképet (később két táblával is, biztosra mentem) csináltam majd visszatértem a zsákomhoz és elindultam felfelé az aszfalton.

4. kilátás a buszmegállónál lévő kis elágazástól észak felé nézve, az építkezés tényét a tábla közli

5. itt bizony nem lesz pecsételés

A tűző napon egyáltalán nem volt fázós idő, a borsos útdíj ellenére (motorosoknak és autósoknak természetesen 8 eurónál lényegesebb magasabb a tarifa), azért akadtak autósok a rövid aszfaltos szakaszon is. A Gepatsch Alm elágazásánál újra letettem a zsákomat és víztöltés után a szemben lévő kőházhoz mentem, amelyet a térkép szálláshelynek mutat, így reméltem, hogy ott végre tudok pecsételni. Sajnos nem, érkezésemkor csak egy kutyával játszó kislánnyal találkoztam, aki nem tudott pecsétről és mondta, hogy a felnőttek alszanak, így a további felesleges időtöltést és zavarást mellőzve tértem vissza a hiábavaló kitérőmről az mellett elrejtett zsákomhoz. Az árnyékba leülve uzsonnáztam egyet, majd mentem tovább. Egy bukkanó után jobbra egy kis ösvény végén lévő kilátópontot látogattam meg, a környék szép volt, visszafelé nézve már szépen látszódtak a gleccser által simára csiszolt és a szögletes élek helyett lekerekített sziklák. A kis jelzetlen ösvény végénél egy gleccseres tanösvény érintőpontja volt, a zsákomat ismét a hátamra kapva indultam el a szemközti Zentral ösvényen felfelé. Dél/nyugat felé nézve szépen látszódott az út újabb szerpentines szakasza, lejjebb a Fernnergries nevű buszmegállóra, ahol a következő alkalommal elég is lesz majd leszállnom, az úttól

pár lépésre szép sziklába vájódott vízesés gondoskodott a lejjebb fekvő víztározó részbeni ellátásáról. A gleccserek fogyása itt is drámaian megfigyelhető: az aszfaltos út egyik közeli pontját 1857-en Ferenc József megjelölte (ún. Stein 7), a gleccser vége manapság kilométerekkel feljebb található. Később a Rauhekopfhüttében is találkoztam ezzel kapcsolatos képekkel az amúgy a Großvenediger környékihez hasonlóan kiterjedt jégmezőn, mely Ausztria egyik utolsó ilyen nagy területű gleccsere. A Ferenc Jósikás kőnél lévő táblán olvastam, völgyben lakók régen a gleccser jegét húskok hűtéséhez is hasznosították, nyilván amikor még a „kertjük végéig” tartott.

6. szép a környezet, észak felé néztem vissza, középen a Gepatschhaus
7. Gepatsch Alpe (vagy Alm), itt sem jártam sikerrel a pecsétszerzéssel
8. pillantás enyhén délnyugati irányba a gleccser által lecsiszolt sziklareneteg és a vízesés felé

Az ösvény nem sokat habozott, szinte rögtön meredek emelkedővel indult felfelé, én pedig megírt végrendelet nélkül folytattam az utamat rajta, de reméltem, hogy nem volt nagy mulasztás ezt kihagyni. Az ösvény szerpentinezve érte el az aktuális hegyoldalt (Hintere Ölgrubenspitze 3296 méteres csúcsának lefutó oldala). Az ösvényen hamar elértem az erdőhatárt, itt jött szembe két túrázó, akik megnyugtattak, hogy nem lesz gond a másnapi egyedüli gleccserátszeléssel. Megnyugodtam, nekem is hasonló előérzetem volt a helyszínhez közeledve, örültem, hogy megnyugtattak. A Rauhekopfhütte korábbi tapasztalataik szerint tele van. Később találkoztam olyanokkal, akik inkább mellőznék az egyedüli gleccserezést arrafelé (szerintük a ház nál alig volt valaki, amikor ott jártak), de nem volt választásom, a két megkérdezett ember egyike sem ért rá eljönni velem, így csak magamra számíthattam. A túráim elhalasztása túratársra való várakozás miatt ugyancsak értelmetlen lett volna, szerettem volna amúgy is kihasználni a jó időt, augusztus közepén volt amúgy is az egyik legnagyobb esély rá, hogy a téli hóréteg már elolvadt és nagyobb eséllyel futok bele „őszinte” (azaz látható hasadékos) gleccserekbe. Megkönnyebbülve folytattam a hegyoldalban vezető ösvényen a szintek falását, hátranézve egy darabig látszódott a szép fekvésű víztározó, velem szemben a sziklatömbön felismertem a napi úticélomat, a Rauhekopfhüttét, tőle jobbra pedig a házi hegyét, a Großer Rauher Kopf-ot (2989 m), magyarul a Nagy Durva-Fejet. Utóbbi csúcs a gleccser felső részén az ellenkező irányba haladva fontos tájékozódási pont, én másnap tőle távolodtam. Hamarosan megpillantottam a Gepatschferner lefelé fokozatosan vékonyodó jégnyelvét is, a mai gleccseres rész itt haladt nagyjából 1 km hosszan nemsokára. Hátrafelé nézve is szépen látszódott a domborzat, próbáltam megkeresni a következő túráim legmagasabb pontját, a 3146 méteren fekvő Riffeljoch-ot, mely a második bejárásom utolsó hágója lesz, de kicsit előreszaladva mondhatom, hogy ebből a szögből takarásban volt, így nem láthattam. 2450 méteren lévő elágazásnál értem el a valaha kövér gleccser sáncának szélét, innen viszonylag meredek serpentine lejtő vezetett lejjebb, az újabban elolvadt kötőrmelékes viszonylag képlékeny részen pedig improvizálva jutottam át a gleccser végéhez. A jégről éppen egy idősebb túrázó lépett le, váltottam vele pár szót, ő is túlélte az egyedüli gleccserjárást, szóval eddig meggyőző arányban kaptam megerősítést ennek kapcsán.

9. felfelé-felfelé, szemben a Großer Rauher Kopf (2989 m), tőle jobbra a gleccser sejthető

10.-11. visszanézve a Gepatsch-víztározóra

12. hátranézve nyugat felé szépen látszódtak a hegyek és serpentinező út felfelé, a Felső Birgalphütte is látszódott, amit a következő túrán érintettem

13.-14. közeleg a Gepatschferner gleccsere

15. a beszállópont előtt, a jeget éppen elhagyó túrázó is felfedezhető a képen

Felvettem a hágóvasaimat a beszállópontnál és megindultam felfelé a masszív, de folyamatosan olvadó jégnyelven. A délutáni napban haladva igazán szépen mutatott a gleccser, melyeknek nem vagyok fanatikusa, de az akkor és ott tetszett. Egyben szomorú emlékeztetője is egyben a hőmérsékletváltozás problémájának. Ösvény természetesen nem volt és karók sem, de az irány adott volt, reméltem, hogy a szemben lévő több emelet magasságú durván szabdaltsághoz nem lesz közöm, szerencsére nem, a nem létező ösvény a beszállóponttól bő 700 méterre jobbra fordul. Idáig nem volt sok hasadék, de a jobbos kanyar után hangsúlyosabb volt a kerülgetés, kisebb hasadékok átugrálása, de messze nem volt problémás egyik sem. A kiszállópont könnyen észrevehető, valószínűleg a közeli Rauhekopfhüttéből származó kötelek, jégcsákányok és hágóvasak mentés esetére vannak odakészítve. Elpakoltam a hágóvasamat, majd a kissé nehézkesen induló sziklás ösvényre tértem rá.

16. gyorsan olvadó jég a beszállópontnál

17. első méterek a gleccseren, semmi gázos nem volt benne, csak szimplán haladni kellett, tetszett ez a rész (is)

18. visszanézve nyugati irányba

19. a felső szabdalt részt szerencsére elkerüli a túra (ránézésre járhatatlan is speciális eszközök nélkül), hogy a Rauhekopfhütte felé a túra egy darabot sziklás „szigeten” tegyen meg
20. gyülekező hasadékok a kiszállópontnál
21. a(z aktuális) kiszállópontot elhagyva

A naplemente már kezdetét vette, felfelé haladva hátrafordulva szépen látszódott, ahogyan a nap meleg fénye folyamatosan fogy a szemközti sziklás részekről, majd csipkés csúcsokról. Itt is megfigyelhető volt, hogy több tucat méternyi jég olvadt el itt rövid időn belül, az „árok” széle még most is mintha friss lenne. A szemközti Schwarzwandspitze zárta a látóhatárt kelet felé, mögötte az érdekes nevű Északi- és Déli Sexergertenspitzen találhatóak, melyek oldalában szintén van egy kis jég egy rövid oldaltölgyből, ahová térkép szerint nem vezet ösvény. Légvonalban pár száz méterre voltam a napi úticéltól, de kicsit belassultam, a nézelődés és a mai nap kihívásán is túl voltam már, a ház elérésén túl csak egyet szerettem volna még: találkozni akartam a mumussal, azaz a Gepatschferner felső részével, mely a másnapi túráim első részét adta és amelytől a legjobban féltem a jelen túra, vagy ha úgy tetszik az egész Zentralalpenweg során 1.-2.-3. kötete során. Egy patakátkelésnél tisztálkodtam egyet, sejtettem, hogy a házban nincsen fürdési lehetőség, jól gondoltam. Kicsivel felejbb érve kitérőt tettem egy névtelen hegyi tóhoz, ahonnan az előbb említett patak eredt. Visszatértem az ösvényre, már tényleg a Hütte közelében voltam, amikor egy idős pár jött velem szemben. A férfi kérdésén meglepődtem, de kiderült, hogy az ösvény elején órákkal ezelőtt említett dologról van szó: egy hegymászó tanfolyam terepgyakorlatot tart a ház környékén és szinte teljesen ők lefoglalták péntek és szombat estéire a helyet. Kiderült, hogy az idős férfi a ház főnöke és feléségével indult esti sétára a közelben. Mondtam, hogy egyedül túrázok és szeretnék a házban aludni, egyedül, közölték, hogy találunk rá megoldást. Ezt már szeretem. Sétálós tavalyi elmondásaiból és túrabeszámolójából is kiderült számomra, hogy a fenti Brandenburger Haus amolyan „hiéna” fajta Hütte, ez a lenti kisebb Rauhekopfhütte pedig még az emberi, családi és a hegyi házak valódi szellemiségét tükröző bakancsos túrázókat szolgálja ki, nem pedig a mihamarabbi haszonszerzést tűzte ki céljául. Ez az állítás abszolút helytálló és jómagam is megerősítem, hogy így van. Később megjelentek cikkek az osztrák hegyi házak helyzetéről, melyek nem túl rózsás képet festenek: sok ház igencsak vesztesre áll a gazdaságosság kapcsán, a következő évek döntőek lehetnek sok hely túléléséről és túl nem éléséről. Nyilván a kiadások volumene sem mindegy, egy ilyen kisebb ház szerintem kisebb rezssivel üzemel, mint egy nagyobb, több emeletes épület, nagyobb személyzettel. Véleményem szerint nem kizárt, hogy jó pár helyen megszűnik az állandó (értsd: zömében nyári) személyzet és például a Mindener Hüttéhez (bárki által igénybe vehető becsületekasszás bivak) vagy a vorarlberg-i Klostertaler Umwelthüttéhez (zárt, előre foglalás) hasonló formában éli túl ezt a krízist. Utóbbi csoporthoz tartozik a Sétálóssal július elején meglátogatott szintén vorarlberg-i Neue Reutlinger Hütte (2395 m) is, itt éppen találkoztunk egy 3 fős csoporttal, akik Klösterle felől (azaz majdnem velünk megegyezően) jöttek fel ehhez a házhoz. A foglalás neten keresztül történik, hónapokkal előre látható a foglalások helyzete, kulcsot a házhoz több irányból is fel lehet hozni, de ugyanoda is kell visszavinni. Az előbbi lehetőség persze jobb hír a nomádabb verziók kedvelői részére, viszont a második is jó a házak túlélése szempontjából. Igazán kár lenne veszni hagyni sok mesés helyen lévő ilyen hegyi házat, főleg ha komoly igény van rá. Akik pedig főleg az evés-ivás miatt mennek fel az ilyen házakhoz (főleg a felvonós helyek sajátja, de nem hiszem, hogy ezeknek komolyan aggódniuk kellene a bevételek miatt), azok majd választanak egy másik úticélt.

Pár lépés után fél 9-re értem el a 2731 méteren álló Rauhekopfhüttét, gyors terepszemle után (van egy kinti vályú fogmosáshoz, tisztálkodáshoz), ledobtam a zsákomat és felfelé vettem az irányt. A ház amúgy nagyon menő helyre épült, nagyon szép a kilátás főleg a nyugati irányba. Innen már látszódott a Riffeljoch, bár utólag tudom csak beazonosítani melyik volt, nem a legmarkánsabb megjárt hágóim sorába tartozik, legalábbis a keleti oldala nem. Ha belegondolok, akkor egy ideig a Mannheimer Hüttében volt a legmagasabban eltöltött alvásom évekkal ezelőtt, amely szintén nincsen alacsonyan a 2679 méterével, de a 3-as kötet útvonalán nem nehéz ezt megdönteni és ez a Rauhekopfhütte még nincs is legmagasabban, de elég vagány a környezete.

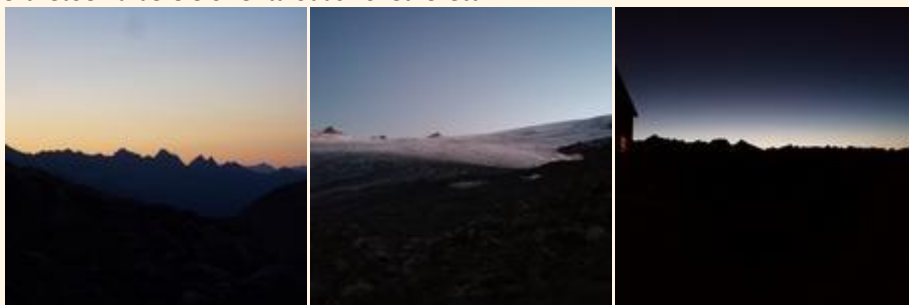
22.-23. naplemente a gleccserre visszanézve, szépen látszik a néhai gleccser vonala, brutális mennyiségek elolvadtak már és még nincsen vége

24. névtelen kis hegyi tó a Rauhekopfhütte előtt

25. még egy naplementés kép kelet felé nézve

26. érkezés a Rauhekopfhüttéhez, 2731 m

A ház melletti kőből kirakott helikopter leszállópálya mellett mentem el, melyet üzemszerűen a szezon elején használnak egyszer, az élelmiszer-, ital- és tűzifaellátás miatt. Az ösvény először kisebb, majd nagyobb mértékű emelkedővel vezetett feljebb, a Kleiner Rauher Kopf (2805 m) kis csúcsa alatt elhaladva már 1-1 hófolton is átvágtam, majd szelídebb emelkedő után értem el azt a pontot, ahonnan a gleccserre ráláttam, az innen lefelé vezető rövid szakaszt feleslegesnek tartottam lejárni a fogyatkozó fényekben, inkább leültem egyet nézelődni és lelkiileg felkészülni a másnap reggeli kihívásra. A holdbéli táj amúgy magával ragadó volt: a masszív jégtömegből közelebb és távolabb csúcsok emelkedtek ki, mintha valami tengeri szigetek lennének, jobbra az égre rövid időn belül a hold is szépen láthatóvá vált. Ebben a formájában semmilyen komoly veszélyre nem volt hajlamos az ember gondolni amikor az innen problémamentesnek tűnő gleccserre nézett, szinte hipnotikusan megnyugtató érzést sugárzott. Visszafelé haladva még megnéztem a naplemente csekély maradékát, majd visszatértem a házhoz. Még egy-két értékelhető hangulatképet tudtam kint csinálni, de fél 10 után már érthetően a befelé orientálódás következett.

27. naplemente nyugat felé nézve

28. esti csendélet a gleccser felső részének kezdeténél, avagy a másnapi kihívás főszereplője bemutatkozik

29. visszatérve a hüttéhez

A főnök páros visszatért már, az idős úriember tényleg a szó szoros értelmében az volt: mivel az utolsó fenti fekhely is befoglalásra került, így mondtam, hogy én szívesen alszok lent egy külön helyen a saját matracomon, ezért nem kért pénzt. Teljesen korrekt! Sajnos a nevére már nem emlékszem, de nem az az illető, akit a net ide kapcsolódóan feldob. Az előtérből a lépcsők felé vezető rövid folyosón egy ajtó mögött lett kijelölve a helyem, a lépcső végében lévő másik ajtón gond nélkül ki tudott jutni aki éjjel vagy hajnalban wc-re akart menni (döbbenetesen sokan voltak), így egyszer sem nyitottak rám. Az idős úr ingyen vacsorával kínált, de ezt nem fogadtam el, így is rendes volt velem. Az ebédlőben még égtek a hegyi vezetők megbeszéléséhez fényt szolgáltató gyertyák, igazán jó hangulata volt ennek a látványnak.

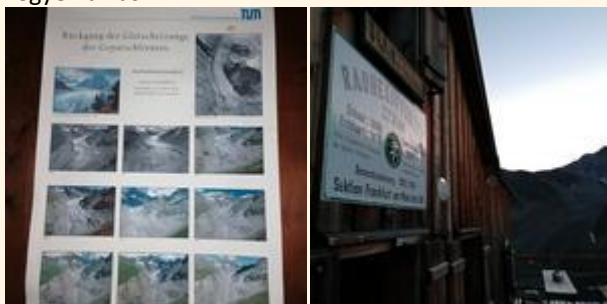
30. gyertyafényes italfogyasztás jelei az ebédlőben

Ezek után átbeszéltük a másnapi gleccseres szakaszt és a terveimet, az úr meglepődött amikor az úticélomnak Vent-et neveztem meg, mondta, hogy nincsen közel. Szerinte sem lesz a gond gleccserrel egyedül, mivel egy lapos gleccserről van szó, ezt én is így tudtam a képek és térkép alapján. A főnök is megnyugtató, ő még az évek alatt nem hallott róla, hogy bárkinek is gondja lett volna fent. Ezek után a lelkemre kötötte, hogy a Brandenburger Haus-tól és Vent-ből is hívjam fel, hogy minden rendben van-e, ezt meg is beszéltük. Ezek után mielőtt a zsákomból kipakoltam volna visszamentem az előtérbe és a perselybe tettem egy 5 euróst, így éreztem korrektnek. Tavalyelőtt a Tübinger Hüttében is akkor adtam, amikor nem kértek tőlem pénzt. Ezúttal a bácsi pont háttal állt, de nem is az volt a lényeg, hogy megdicsérjen, hanem, hogy én érezzem egyensúlyban a dolgokat. Ezek után kipakoltam és megágyaztam, már fekvő állapotban jött hozzám oda először az egy túravezető, aki aggodalmát fejezte ki a másnapi egyedüli gleccserezésem kapcsán. Ezek után egy másik túravezető is lejött hozzám, aki már képeket mutatott és az angolul „swamp”, azaz mocsár nevű részt nevezte meg a legproblémásabb pontja, ez egybevágott az én utánajárással behatárolt résznek, ezt erősítette Sétáló beszámolója is. Meghallgattam a fenntartásokat, de nem tudtak kibillenteni az elhatározásomból, azaz holnap reggel irány egyedül a gleccser!

31. a fekhelyem készen állt a használatra

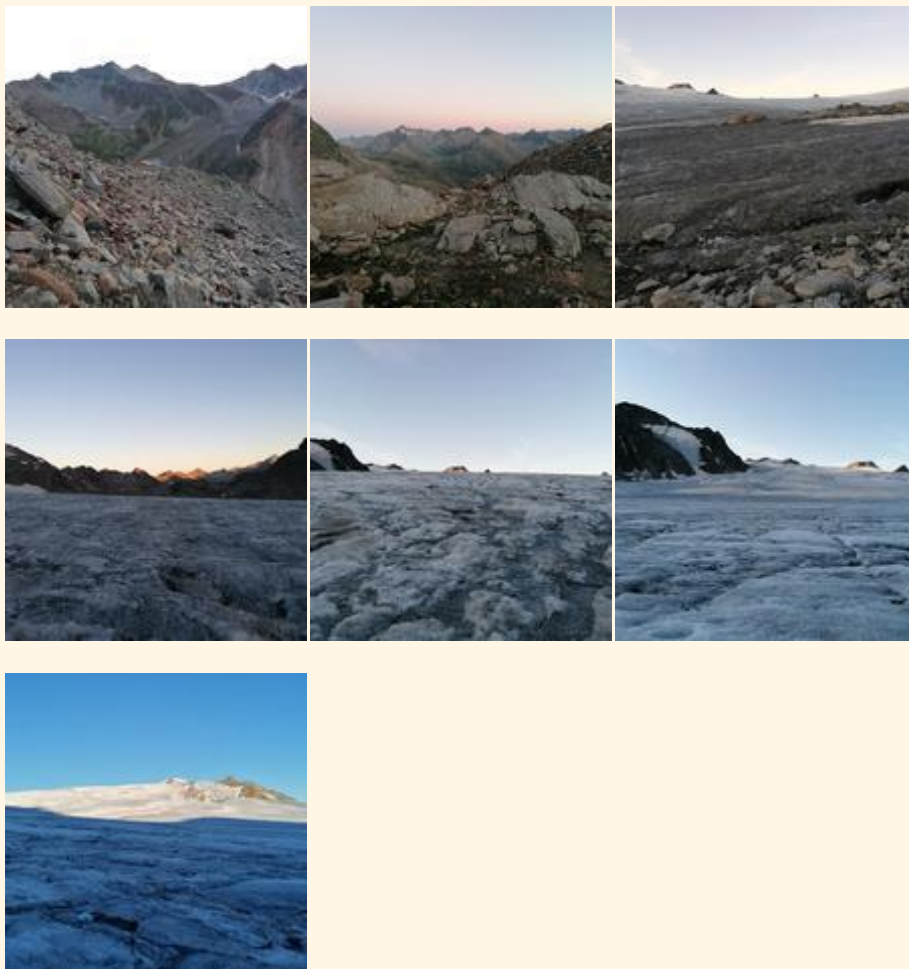
Sok-sok fent léttel és forgolódással gazdagon „illusztrált” alvás után bőven korábban ébredtem, mint terveztem. A kinti wc-re járok szinte folyamatosan zajt generáltak, így lehetetlen volt számomra aludni, csak csukott szemmel pihenve élveztem még, hogy egy kicsit vízszintben lehetek. 5 órakor viszont már nem volt kibúvó, kelnem kellett. Gyorsan összeszedtem a matrac+hálósák kombót, az ablakba és oldalra pakolt dolgaimat is igyekeztem minél hamarabb eltenni, majd az előtérbe ültem be egy saját zsemlét megenni reggeli gyanánt. Nem sok kalória, de legalább valami, az ilyen túrákon félreteszem a bő étvágyamat és afféle minimál üzemre térek át érkezés terén, ezt már sokszor megfigyeltem. Ennek pozitív hozadéka némi szezon közbeni és utáni súlyleadás. Az érkezésben már ki volt készítve a hegyi vezetők és a további 1-2 vendég előre megrendelt reggeli, ezzel én nem értem. Kint egyre több lett a világosság, $\frac{3}{4}$ 6 után el is indultam felfelé, a rossz alvás ellenére jó emlékeket hagyott bennem ez a hely! A ház mellékhelyiségében én is meglátogattam a pissoir-t, ide vezetett a sok vendég éjszakai és hajnali útja, hiába az osztrákoknál több liter sör ivása nélkül úgy néz ki nincsen hegyen alvás.

32. a fogyó Gepatschferner-t bemutató képsorozat, azt hiszem kommentár nem kell hozzá

33. ki korán kel, az készíthet ilyen képet

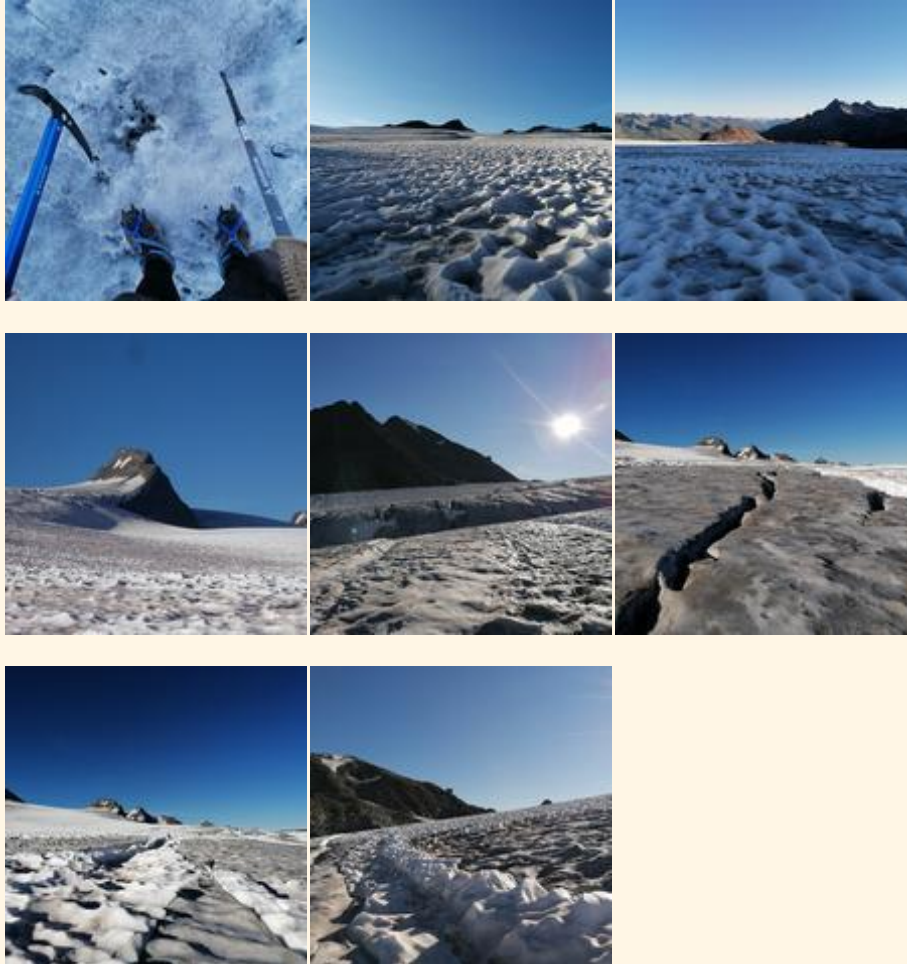
A tegnap esete megismert útvonalon haladtam felfelé, nyugat felé most a napnyugta helyett a hegyek ébredését láthattam és mindezt teljesen egyedül, nem mozgott más a közelben. Balról kerültem a Hütte házi hegye, a Großer Rauher Kopf (2989 m, térkép szerint ösvény nem vezet rá, de csúcskeresztje van) alatti beszállópontra a gleccser szélénél. A beszállás abszolút problémamentes, a gleccser lapos, hasadék nincsen. Negyed 7 után indultam el a jégen a fokozatosan felkelő napban, mely a jobbra az olasz határon elterülő Weißseespitzét (Fehér-tavi csúcs, csak ez nem a tátrai, 3498 m) és az előtte lévő Zahn (magyarul: Fog, 3376 m) nevű csúcsot világította meg a legjobban.

34. Rauhekopfhüttét elhagyva, sziklából nincsen hiány a környéken, de nemsokára jégből sem lesz
 35. nyugat felé nézve a Kleiner Rauher Kopf kis nyergéből, avagy a tegnapi esti kompozíció reggel
 36. újra a Gepatschferner beszállópontjánál, csak a másikonál
 37. északnyugat felé nézve, a látványra nem lehetett panasz
 38.-39. a gleccser ezen a részen teljesen rendben van, a háttérben kibontakozó csúcsok előtt vezet el az út ami felé tartottam
 40. Weißseespitze (3498 m) tömbje nyugatra felé nézve

A jég masszív és problémamentes volt, az időnként lábaim alá kerülő hóréteg is félig fagyott volt, jó döntés volt korán indulni és az alulról felfelé történő mozgás is szerencsés volt. Ösvény természetesen nem volt, de a telefonra sűrűn pillantva nem volt gond a tájékozódással. Szemben a Vordere Hintereisspitze gyertya végére vagy gördeszka pálya részletére hasonlító két oldalról ebből a szögből szimmetrikusan íves oldala volt feltűnő, de lépteim előrehaladtával a többi csúcs is kezdett kibontakozni, balról a Dahmannspitze/Erichspitze tömbje volt, mögötte áll az ominózus Brandenburger Haus, de odáig még volt egy kevés hátra. Hátrafelé nézve északnyugati irányban csodálatos panoráma nyílt a hegyekre, az ilyen pillanatokban rátör az embere a szabadság érzése. A gleccseren gond nélkül lehetett haladni, egy órával a beszállás után kezdett megjelenni az összefüggő hóréteg, balról egyre markánsabban bontakozott ki a már említett Swamp/Sumpf/Mocsár nevű rész. A térkép alapján is feltűnt ez a megsüllyedt rész, mely a valóságban is komoly óvatosságot követel, mivel egyre inkább kezdtek megjelenni és megsűrűsödni a hasadékok, a gleccser továbbra sem volt meredek, csak odafigyelős. A hasadékok mérete változó volt, volt amelyik könnyen átléphető és átugorható volt és volt amelyiket több tucat méteres kerülővel kellett leküzdeni. A teljes igazsághoz hozzátartozik, hogy volt néhány olyan eltérő színű hóréteg (ez a helyzet felismerésének egyik kulcsa a gleccseren), amely kapcsán nem fogadtam volna nagy tételben, hogy nem egy nagyobb hasadék lakozik alatta, de egyiknél sem volt gondom, nem volt a legkisebb besüllyedés sem. Hangsúlyozom: nagyon sokat jelentett a korai indulás! A sötétebb az öregebb hóréteg, mely ránézésre is koszosabb, mivel sokszor olvadt már meg részben és fagyott újra meg, a világosabb a fiatalabb hó, mely vagy oda hullott viszonylag frissen vagy a szél hordta oda be a hasadékba, de ránézésre kevésbé megbízható. Valahogy így szól az alaptézis, persze ezekre nincsen semmilyen garancia. Balról már láthatóvá vált a Brandenburger Haus, az első összekötött csapatok már kirajzottak a terepre, egy 7-8

társaság éppen a Swamp túloldalán igyekezett lefelé, egy másik társaság pedig Weißseespitze felé haladt. A Swamp környékén, amely a Weißseespitze felé vezető útig tart durván az útvonalról én kissé letértem, mivel ha pontosan a vonalon maradok, akkor besétálok a problémásabb részekre, ezt nyilván nem kockáztattam. A gleccser természetesen lassú mozgásban van, az ilyen dolgok előfordulhatnak máshol is. A Weißseespitze felé vezető „főút” elérése már nem tűnt messzinek, de addig még pár hasadékokat át kellett lépni, illetve kerülni, a távolságok igen csalókák tudnak lenni ilyen terepen, de 8:13-kor végre elértem a Brandenburger Haus felé vezető „főutat”, mely nagy megkönnyebbülést jelentett! Tudtam, hogy a túra legtöbb aggodalomra okot adó része immáron mögöttem van, a tűző napon lassan olvadozó felső hórétég helyzete a továbbiakban már sokkal kevésbé lesz jelentősége, legfeljebb latyakosabb részen kell gyalogolnom.

41. teljes „harc díszben”

42. lassan összefüggővé vált a hórétég

43. visszanézve észak felé

44. Vordere Hintereisspitze érdekes alakja közelebről

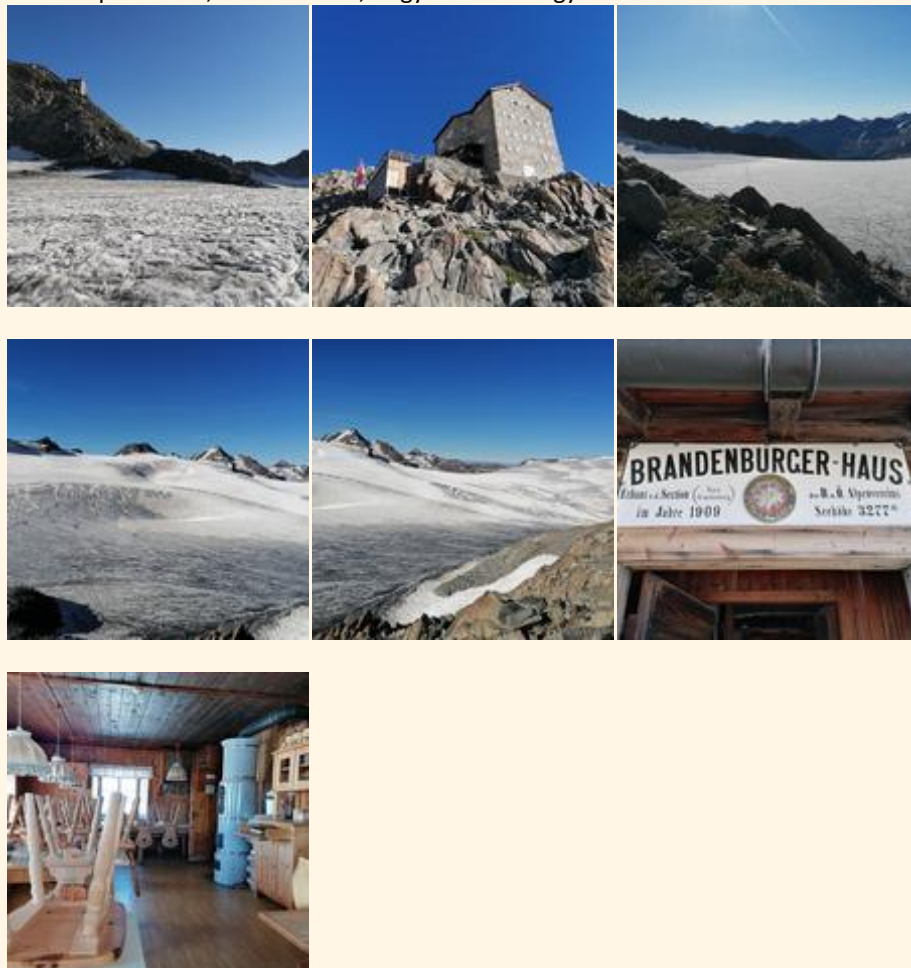
45. végre megpillantottam a Brandenburger Haus-t! Tőle balra fent a Dahmannspitze (3397 m) látszik

46.-47. egy-egy kép délnyugat felé nézve a hasadékokkal

48. egy szélesen behavazott hasadék kelet felé nézve a házzal, az ilyenek tudnak rizikósak lenni, de szerencsére tömör hórétég volt alattam mindig

Szemből félreálltam egy csapatot előreengedve és nemsokára egy sziklás részhez érve átmenetileg megszabadultam a hágóvasaimtól és cuccaimtól, majd ezt követően a távolról is tekintélyt parancsoló nagy kőházhoz mentem, pecsételési céllal. Egy kis sziklás serpentes rész (az előző házhoz hasonlóan itt is kőből kirakott helikopter leszállóhely van) után 9 óra előtt 7 perccel értem el a minden oldalról gleccserrel körbezárt Brandenburger Haus 3277 méteren lévő házának ajtajához, ezzel együtt a Zentralalpenweg legmagasabban fekvő hegyi házába nyitottam be. Az ajtó előtt gyönyörű volt a kilátás dél és délkelet felé, szemben a három Hintereisspitze és mögöttük a Weißkugel csúcsának látványa volt markáns, mely 3738 méterével Ausztria 3. legmagasabb hegye. Erre a csúcsra még Vorarlberg-ből lakva terveztem felmenni, de végül nem lett belőle semmi. Jobbról félig takarásban, de a Weißseespitze is látszódott. Az ajtón belépve egyenesen a Winterraum felé vezet az út, balról egy szép vaskályhával, a füstcső védőrácsába bele volt marva a ház neve és magassága. A tarifa egészen baráti, 12 euró a felnőtt Alpenverein tagoknak, amúgy 22 euró. A rendes tarifa is ki volt téve, ez a

többszáz szobába 24 ill. 40, a matraclágerben 15 ill. 30 euró, nem kifejezetten magas árak, bár láttam már olcsóbbat is, nyilván a hegy környezete beleszól az árképzésbe, de ezt nem tartom gondnak. A Winterraum-ban nem volt dolgom, így balra induló lépcsőn felmentem az első emeletre, ott is az ebédlőbe, ahol éppen takarítás folyt. A takarítást végző nő láthatóan örült neki, hogy kiürült a ház és mérsékelten örült nekem, de sok gondja nem is volt a megjelenésemmel. Ebben az üres formában még ez a hely sem volt ijesztő, de természetesen a lenti Rauhekopfhütte a sokkal szimpatikusabb. A falakon sok-sok kép és tárgy lógott, az ajtóknál régi fajta zománctáblák voltak kitéve. Némi ügyvel bajjal az említett női dolgozó segítségével telefonáltam a Rauhekopfhüttébe, a főnök örült, hogy rendben vagyok.

- 49.-50. Brandenburger Haus közeleg, majd közvetlenül alatta jártam már, szintén egy elég szép helyre épült ház ez is
 51.-53. panorámás kilátás a ház előtt
 54. a Brandenburger Haus bejárata 3277 méteren, a Zentralalpenweg legmagasabban fekvő hegyi házánál
 55. az ebédlő részlete egy nagy fém kályhával

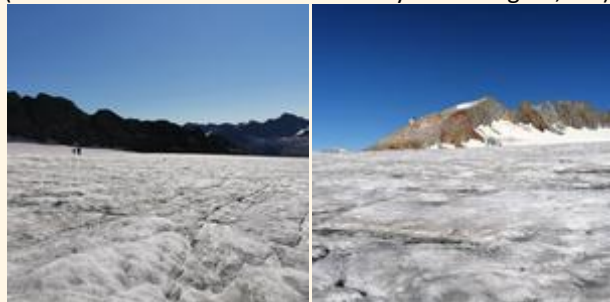
A telefonálás előzményeire egy mondat erejéig visszatérve: lehet én sem voltam ráhangolódva a németre így reggel, lehet a másik fél sem, de 3 év kinti munka után sem fordult elő sűrűn, hogy valaki negatív megjegyzést tegyen a nyelvtudásomra: tény és való, hogy a nyelvtan nem a kenyerem, de elboldogulok a beszédben, a szövegértésben is, az elmúlt évek is ezt támasztják alá, különös tekintettel a cseppet sem könnyű vorarlberg-i nyelvjárásra, dialektre. Kicsit lehet bonyolultabban fogalmaztam a kelleténél, de nem esett jól az „angolul nem megy jobban?” megjegyzés. Mindegy. A ház amúgy nyilván nem az átmenő forgalomra szakosodott, hanem a környékbeli gleccseres csúcstámadások háttérének biztosítása áll a profiljuk középpontjában, természetesen mellé az evés-ivás biztosítása is. Sétálás tavaly úgy járt itt, hogy nem fogyasztott semmilyen ételt és italt, (ezt saját készletből oldotta meg, mint oly sokszor én is) ezért kapott egy 5 eurós infrastruktúrahasználati „bírságot”, erről korábban még nem hallottam, de elég pofátlan húzás. Az időkorlátos wifi sem olcsó. Ideje volt a távozásomnak, pecsételés és telefonálás után visszatértem a zsákomhoz, visszavettem a hágóvasaimat és megindultam lefelé. Terep szempontjából nem egy agyonbonyolított túra ez: sok-sok más 2-es és 3-as kötetbeli szakaszhoz hasonlóan itt is egyik völgyből a másikba kell átmenni az aktuális csúcson vagy hágón át. A hágó ebben az esetben elég nagy és viszonylag lapos volt a neve: Kesselwandjoch, egy kisebb repülő is le tudna szállni ránézésre a területén, de ehhez nem értek. Immáron a Kesselwandferner területén kezdtem meg az

ereszkedést, balra a szintén jeges oldalú Fluchtkogel (3494 m) felé és már lefelé is tartott egy-egy csapat. Napkelte nézésre biztosan népszerű csúcs.

56. Fluchtkogel, alsó részén a lefelé tartó csapat megfigyelhető

Szemből is érkeztek túrázók a völgy felől, néhány hasadék is volt, de semmi komoly. A folyamatosan tűző nap lassan kezdte éreztetni a hatását a havon, mely egyre inkább olvadt lett és egy-két érdekes tárgy is szembejött: rozsdás konzervdoboz, törött palák egy kupacban, néhány rövid szöges deszka. A Brandenburger Haus 1909-ban nyílt meg, a turizmus mellett (ugye egy minden oldalról gleccserrel körbezárt helyről beszélünk) katonai céllal, nyilván a határ közelsége miatt. Régebben nem sokat foglalkoztak a környezetvédelemmel, így sok szemetet egyszerűen a gleccserre hajítottak és évtizedek után ezek kerülnek elő. Az „úton” természetesen továbbra sem volt semmilyen jelzettség (a ház előtt volt egy nagyobb kőhalom befestve, a házig van néhány jelzés, de az ösvény nyilván adja magát), az egy-egy karó pedig nem számít jelzésnek, hanem kutatási céllal vannak ott ahol, erre a házban kirakott tájékoztató figyelmeztet. Visszanézve szépen látszódott a Brandenburger Haus és a mögötte kicsivel lévő Dahmannspitze, mely a két héttel ezelőtti Großvenediger túra (extraként hozzátettem ehhez a könyvhöz a végére, S.J.) előtt Sétálós kolléga csúcsrekordja volt.

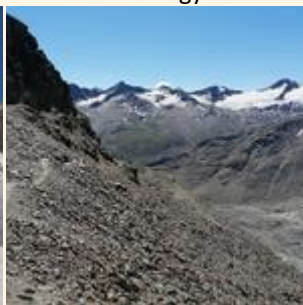
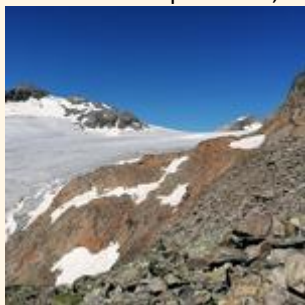
57.-58. lefelé haladva és visszanézve a házra

Lefelé haladva semmilyen különös nem volt, a hó helyenként komolyan latyakos lett, nem szívesen játszottam volna ezt el a túloldalon, még egyszer kiemelem: nagyon jó döntés volt a korai indulás és az irány megválasztása is. A háztól egy órányi gyaloglásra értem el a gleccser végét és ezzel az izgalmak fejezete is lezáródott. Nagy megkönnyebbülés volt ez nekem, a végrendeletemet is ráérek még megírni. Egy kőre ülve vettem le a hágóvasaimat és közben nem tudtam nem odafigyelni az éppen gleccsere igyekvő csoportra, majd a frissen érkező másik csapatra, mely vezetett túrán vett részt. Egy-egy tag ránézésre is először járt ilyen környezetben és kísérelt meg gleccserre való felszerelést használni. Minden nagyképűség nélkül elégedettséget éreztem, hogy az általam bejárt ilyen részekhez szükséges dolgokat én autodidakta módon sajátítottam el, nem sok külső segítséggel pusztán akarattal, lelkesedéssel és elszántsággal. A közeli Brandenburger Jöchl (3248 m) a haladási irányom szerinti bal oldali kőfal egyik pontja, de számomra nem volt feltűnő. Összességében: tetszett ez a gleccserezés is! Ha levonom belőle az előzetes, nem alaptalan félelmeket, akkor tényleg élvezhető volt, de ahogyan kitértem rá, nagy szükség volt az óvatosságra és a jó időzítésre is, na meg a szerencsefaktor is jól alakult (biztos akadt volna egyedül problémás rész a több tízezer négyzetméteren, de szerencsére ezt nem kellett élesben tesztelni).

59. Kesselwandferner, kiszállópont a jégről, erre a túrára már véglegesen

Összeszedtem magamat, majd egy kis emelkedő után (nyilván a néhai gleccser helyéből jöttem kifelé) rátértem a lefelé vezető szokásosan végtelenített ösvényre. Jobbról a gleccser nyelve egyre csak fogyatkozott, majd szürkés átmenettel a sziklákba olvadt bele, egy-egy pontról visszanezve még sokáig látszódott a „brandenburg-i Ház”, melyre most már mosolyogva néztem vissza. Nehéz megmondani, hogy hiábavaló volt-e a felélem a gleccsertől-e vagy sem, de én azt mondom, hogy nem, jó volt ez így. Jobb volt lelkiileg előre felkészülni, mint bagatellizálva a jégre lépni. A jobbról érkező Rofental felső része szintén olvadó gleccseres, ebbe a völgybe kellett leereszkednem. Kicsivel feljebb már az olasz oldalon álló Similaunhütte is látható volt. Hamarosan egy elágazáshoz értem, mely felfelé a Vernagthütte felé vezet. Nekem viszont lefelé irány kellett, a már füves hegyoldalba vésődött viszonylag széles ösvényen nemsokára elértem a 2412 méteren fekvő Hochjochhospiz nevű házat. Az üzemi rész (aggregátor, műhely, raktár) után értem el a fából készült kerítést, majd a Kein Trinkwasser feliratot ignorálva ittam a forrásból. Soha semmilyen bajom nem volt belőle. Előkészítve az irodát a házba mentem pecsétért, ezt gyorsan meg is ejtettem, a belső teret amúgy ízlésesnek tartottam.

60.-61. visszanezve a Brandenburger Haus-ra és környékére, markáns élmény volt!

62. az ilyenkor szokásos hosszú lejtő vezetett lefelé, a háttér jól néz ki

63. még egy visszapillantás a bejárat gleccser felé, nem nehéz elképzelni a néhai folytatását

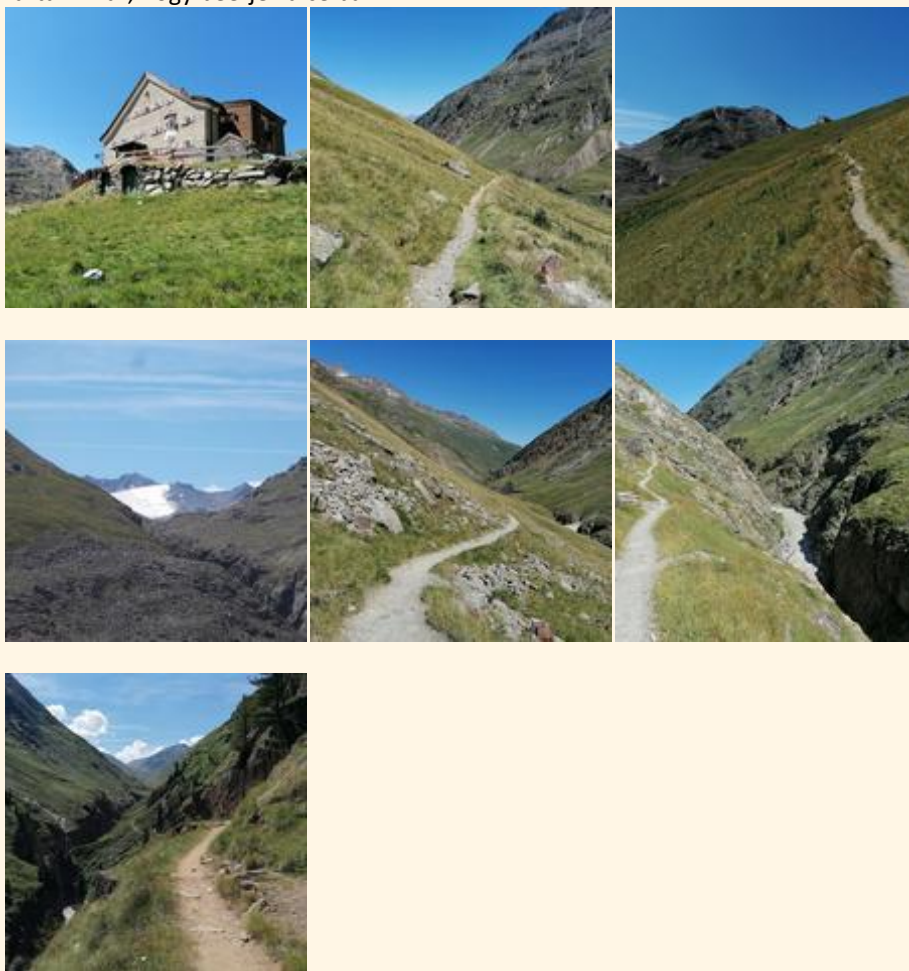
64.-65. a Rofental déli végében is akad gleccser, ebbe a völgybe tartottam lefelé

66. ereszkedés a Rofental-ba, alul látszódik a Hochjochhospiz ház

67.-68. Hochjochhospiz, 2412 m, kívülről és belülről

A népsűrűség viszont innen ugrásszerűen megnőtt, nem is időztem itt sokat, hanem visszavettem a zsákot hátamra és 13 óra előtt pár perccel elindultam Vent felé. Légvonalban itt voltam a legközelebb ahhoz a ponthoz, ahol az Ötzi nevű 5300 éves „jégembert” megtalálták születésem évében.

A túra legvonlatottabb és legunalmasabb része vette itt kezdetét. A gleccser túlélése (katarzis) és a sziklás rész elhagyása után az attrakciók lecsökkentek (ezzel nem azt akarom mondani, hogy nem egy szép hegyi környezetben gyalogoltam) és megjelent a fáradtság, fokozott nyűgösség és az „érjünk már oda” érzése. Ezt a belső állapotot a megugró népsűrűség csak fokozta, különösen idegesítő tud ilyenkor lenni pl. az az öreg páros akiket a háznál leelőztem, mivel lassan haladnak, de annyira viszont nem lassan, hogy egy normális pihenőt tudjak tartani, a többi versenyzőről nem is beszélve, szóval ez a szakasz is bekerült a „tudjuk már le” részek közé ekkor. A ház után nem sokkal jobbra van még egy kisebb tanya, ezt leszámítva kilométereken keresztül semmi különös. A füves hegyoldalon kanyargó ösvény alapvetően lejtős, egy darabig visszafelé nézve még sokáig láttam a Hochjochhospiz házat. A végtelenített ösvényen alacsony volt a haladási érzet faktor, egyedüli komolyabb látványosságot az egy-egy patakátkelés, majd a $\frac{3}{4}$ 2 felé a jobb oldalon futó Rofenbach fokozatos bevágódása a sziklás részbe, az átmenetileg beszűkülő völgyben jelentette. A kanyon-szerű részen az ösvény is emelkedni kezdett, már csak ez hiányzott a megfáradt testemnek és lelkemnek, de viszonylag hamar áthaladtam ezen a részen. Természetesen ez is egy szép rész volt, de már agyilag nem tudtam befogadni, alig vártam már, hogy beérjek a célba.

69. távozás után

70. kezdetét vette a túra számomra legkevésbé érdekes része, mely a fáradtságnak és a tömegnek volt betudható

71. visszanezve a ház felé

72. pillantás az olasz oldal felé az oldaltölgy (Hochjochferner völgye) irányából: távolban a Similaunhütte, tőle balra fehér ponyvával takart hóréteg, hasonlóan, mint múltkor az Eisjoch közelében

73.-74. túra a Rofental-ban, a patak egyre jobban bevágódik a sziklákba

75. a Rofenbach szurdokának részlete

A Platteibach keresztezése után értem el a keréknyomot és utána közvetlenül a Vernaghtütte teherfelvonóját. A keréknyomon már jobban tudtam haladni, szemben már egy ideje látszódott a Breslauer Hütte felvonója,

mely a közeli Wildspitze (Ausztria 2. legmagasabb hegye) meghódításához egy jó kiindulópont. Ez a csúcs Großvenediger-hez és a Weißkogel-hez képest kevesebb gleccserjárással hódítható meg, de ez még nem azt jelenti, hogy könnyű lenne meghódítani. Újabb túrázós csapat jött szembe, ebben az állapotban nem lettem volna a helyükben, csak lefelé szerettem volna már menni, ez teljesült is. Jobbról beton legókockákra hasonlító betonelemekkel lekerített tűzifa tároló terület után érkeztem meg a 2011 méteren fekvő Rofen falucskába, mely Ausztria legmagasabban fekvő alm-ja, azaz alpesi gazdasága. A Rofen helyismereti „szakkör” nem tartott sokáig, ugyanis az első utcán jobbra fordultam a Rofenhof vendéglővel szemközt és el is hagytam pár lépés után a házakat.

76. Vernaghütte teherfelvonójánál értem el a keréknyomot, balra fent a Breslauer Hütte felvonója látszik

77. keréknyomon Rofen felé

78.-79. Rofen, 2011 m, Ausztria legmagasabban fekvő alpesi gazdasága („höchstgelegene bewirtschaftete Bauernhöfe Österreichs”), az igazolófüzetben említik

Az ösvényről balra nézve szépen látszódott a kis falucska temploma, mely zwieselstein-i testvéréhez elég hasonló volt. Ezután következett a Rofen patakon átvezető függőhíd, melyen egy páros női tagja pózerkodott, de mire odaértem a férfi is a hídon volt. Az „egysávos” hídon nagy nehezen kikerültük egymást, majd egy röpké pillanatot kihasználva tudtam képeket csinálni a sziklába vájódott patakról, amely szép látványt nyújtott, majd szerettem volna továbbhaladni, de szemből látva a szűkös hidat egy két gyerekes nő is a hídra lépett, nyilvánvalóan látva, hogy nem férünk el rendesen egymás mellett. Ekkor már nem álltam meg a dolgot, a híd korlátjára támaszkodva temettem tenyerembe a fejemet, ezek után nagy nehezen leesett a nő számára a helyzet és pofavágások közepette leengedett a hídról. Az ostobaság határtalan. Ekkor is belém nyilalt, hogy éppen ideje végeznem ezzel a túrával, mert a tumultust és az emberi hülyeséget, amely ezen a turisztikailag felkapott tiroli régióban jelen van, igencsak nehezen tolerálom már. De erről majd az összegzésben írok bővebben.

80. pillantás Vent felé, az előző túrán jobbról fentről közelítettem a falut

81. Rofenbach függőhídja közeleg

82. a szurdok részlete a hídról észak felé nézve

Széles ösvényen folytatódott a túra, természetesen korántsem voltam egymagamban az úton, a közeli pihenőhelyen állt egy kereszt melytől a Wildspitze csúcsa felé nyílt kilátás. Érdekes dolog ez a „kilátópont”,

de végülis miért ne lehetne ilyen? A maradék szakasz már gyorsan lement, a soron következő útelágazásnál, amely az Ochsenkoflft alsó állomásánál volt már még több ember volt az ösvényen, szerencsére már közel volt a cél a Niedertalbach fölött kapuval ellátott hídon keltem a túlparti Vent-be, a buszmegállóig egy kissé kinyitott „V” alakot kellett leírnom, a megálló előtt össze is értek a lépteim a múltkori Obergurgl-Vent túráéval.

83.-84. Wildspitze „nézőpont”

85. Vent egy karnyújtásnyira

86. Vent, buszforduló a hotelnél (Hotel Similaun), a túra végpontja, 1895 m

A buszmegállóban már várakozott egy férfi aki nem sokkal előttem haladt, mondtam is neki, hogy megyek én is busszal, de még pecsételnem kell. Igazolás szempontjából a múltkori igazolófotó mellett rátettem a Hotel Similaun-ra az összes lapomat most, több időm nem volt máshová szaladgálni. A 4 csillagos hotel recepciójánál nagyjából a szokásos események zajlottak le: a recepciós ember nem tudott hová tenni, így szólt a főnöknőnek, akinek még egyszer elmondhattam a jócskán limitált időben a mondókámat, majd végül kaptam pecsétet a füzetembe. A művet sikerült, de az ezzel járó ismétlődő szarzkodást és magyarázkodást már leírhatatlanul unom. Visszatérve a megállóba már jött is a busz, felszállásnál a zsákomra rögzített jégcsákányom éles vége (nem találtam meg a védőgumiját akkor) véletlenül nekikoccant a buszvezető fülkét körbevevő üvegfelülethez, a sofőr hisztizett is rajta egy sort, hogy ha kár okoztam, akkor fizetnem kell. Na persze, a busz most gördült ki a gyárból és az üveg is teljesen karcmentes volt, hagyjuk már! Megnézte az üveget, nem látott rajta semmi különöset (megjegyzem, én sem), így végre lenyugodott a csávó. 16:00 helyett 1 perc késéssel megindultunk lefelé, Zwieselstein-ben váratlanul leszállítottak mindenkit a buszról (valami zavar volt a gépezetben vagy máshol járatkimaradás), át kellett szállni az Obergurgl felől finoman fogalmazva sem üres buszra, nagyon hiányzott még ez. Sölden, Postamt-nál szálltam le és a korábbi internetes keresésemnek köszönhetően találtam egy vasárnap lévén is nyitva tartó kis Mpreis áruházat pár lépésre a megállótól. Na ha ezt korábbi túráim során tudom...akkor nem maradtam volna fél literes tiroli cola nélkül. Ez az üzlet 18:30-ig tart nyitva, mely nekem bőven elég volt, a két dobozos cola egyikét meg is bontottam rögtön, naná, hogy a 17:05-ös járatot Ötztal felé az előbbi hisztis csávó vezette, így a colám maradékát odafigyelősen ittam meg a busz fedélzetén. A Rauhekopfhütte főnökét az események gyors egymásutánisága miatt csak Ötztal-ból hívtam fel, de még korántsem későn, örült, hogy sikerült a túráim. Ötztal állomásról a pontosan érkező és 18:12-kor továbbinduló 166-os számú Railjet-tel utaztam Bludenz-ig, ahol rendben el is értem a 19:35-ös schruns-i vonatot, így este 8 után kicsivel érkeztem az albérletbe, ahol párom friss rántott húsos vacsorával várt.

87. friss rántott hússal várt párom az albérletben

Nagy megkönnyebbülés volt számomra ennek a mumus szakasznak a kipipálása. Immáron már csak 27 km marad hátra a második Zentralalpenweg bejárásomból, szóval lassan közelít a történet a végéhez. Ennek az egyik jele az is, hogy e sorok írása közben fogyott el az utolsó darab még Vorarlberg-ből hozott söröm (ekkor már hazaköltöztünk).

88. egy kicsit a kulisszák mögül: túrabeszámoló írása sok/száz/adik oldal, néha kell egy kis üzemanyag is hozzá

Zentralapen: Gepatschhaus-Pfunds (2024. augusztus 14.-15.)

Elérkezett ez a nap is: a hármas kötet bejárásának utolsó túrája és ezzel befejezve a második bejárást és mindhárom kötetet! Egy túrázó várt és félt napja(i) is ez(ek): a bejárás teljességére való igény és a megismerés varázsa hajtja az embert egyik alkalom után a másikra, de egyben lehangelő is tud lenni egy ilyen hosszú túramozgalom végigjárása után keletkező űr: az én történetem a Zentral-lal 2016. novembere óta tart, közel 8 év kellett hozzá, hogy idáig eljussak.

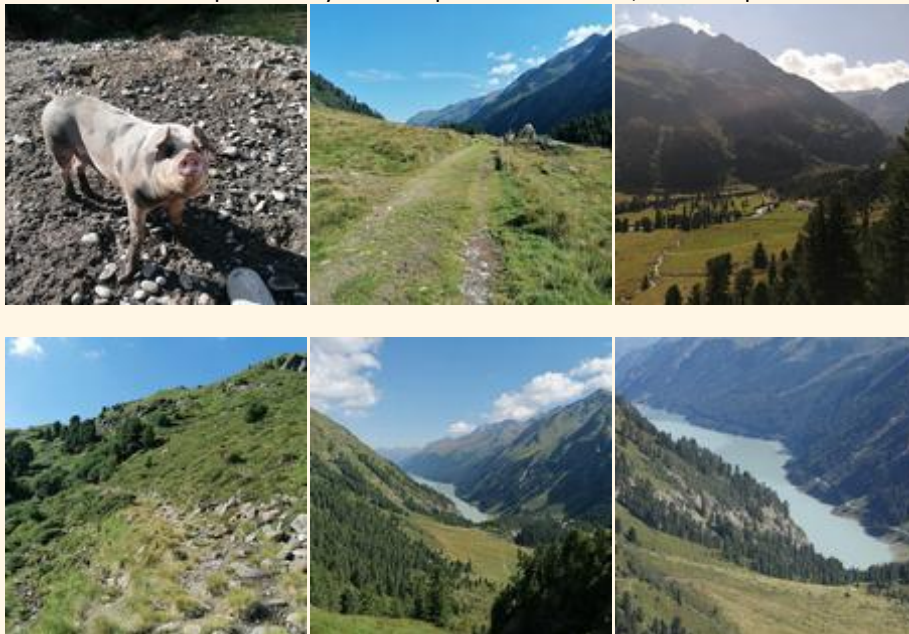
Az időjárás jónak ígérkezett a két napos túrára, egyedül az első nap estéjére volt esély egy kis csapadékra, de ebből szerencsére nem lett semmi. Túratervező szerint 27,3 km választott el a céltól, ezt egy napra húzósnak gondoltam, alvást a Hohenzollerhaus-ba terveztem, így nem vittem hálósákokat és matracot sem, ennyi könnyítés jól esett az utolsó alkalomra. Korábban volt egy olyan verzió, ami szerint az előbb említett háztól lejjebb lévő alm-nál kerestem volna bivakhelyet, végül nem ez a verzió lett a befutó.

6:04-es vonattal keltem útra, a szokásos logisztikával érkeztem Landeck állomásra, fél 8 után nem sokkal már forgott is a kerék alattam a buszon, 7:57-kor szálltam le Prutz Inn hídjánál. 40 percem volt a csatlakozó buszig, besétáltam a városba nyitva tartó élelmiszerbolt reményében, de csak egy trafikot találtam. A Dorfplatz-tól sétáltam visszafele a buszmegállóba, amikor egyre inkább úrrá lett rajtam a gondolat: meg kéne csinálni még ma a maradékot és akkor holnap tudok pihenni! A 8:38-as buszra felszállva a Gepatschhaus felé tovább szövegettem a terveimet, már kitaláltam, hogy pl. a túra legmagasabb pontját jelentő Riffeljoch-ot legkésőbb 14 órakor el kell hagynom és akkor még az utolsó előtti lehetőséggel vissza tudok utazni Schruns felé Pfunds-ból. Nem tűnt lehetetlennek. A múltkor már megismert fizetős úton a Gepatsch víztározó mellett haladva értem el a Gepatschhaus buszmegállóját. Itt viszont a múltkor kitalált terveimnek megfelelően még nem szálltam le, csak a következő, Ferngries nevű megállóban. A tovább utazás Ausztria legmagasabb tömegközlekedéssel elérhető buszmegállójá felé ezúttal is kimaradt, tekintettel az egy napos ötletemre. Ez később meghiúsult, viszont időben pont jól jött ki a dolog, nem igazán fért volna még bele a többlet buszozás. Leszállva a közeli Riffelbach vízesés felé vettem az irányt, melyet lefotóztam és szorgalmasan megkezdtem a visszafelé tartó sétát a Gepatsch Alm felé. Ott ismét rákérdeztem a pecsételésre, de sajnos nem jártam sikerrel, így a se onnan, se máshonnan nem lett innen pecséttem, második ilyen helyszínem volt a 3-as kötet általam bejárt útvonaláról, nem rossz arány bő 650 km alatt.

1. Prutz, Innbrücke, átszállóhely
- 2.-3. Gepatsch-víztározó, másodjára is nehéz betelni vele
4. Fernergries megállóhoz közeli Riffelbach szép kőbe vájódott vízesése, a mellette vezető klettersteig-en már volt mozgás
5. letérés az aszfaltról a Gepatsch Alm felé
6. Gepatsch Alpe vagy Alm, másodjára sem tudtam pecsételni, így maradt erről a részről az igazolófotó

A túraútvonala a Gepatschhaus felé egy hurkot ír le, én az építkezés miatt nekem „kitérő” volt a ház, így a nekem kicsivel feljebb értek össze a lépteim az előző túráéval (konkrétan a Rauhekopfhütte felé vezető ösvény kiágazásánál). A kijelölt út a Gepatsch Alm mellett vezetett el, balról disznók érdeklődtek az úton haladók iránt, a többes szám indokolt, mivel itt ért utol egy család, akik a Gepatschhaus-nál szálltak le a buszról. Egyszerű szituáció, mégis bosszantó tud lenni: normál tempóban haladva egymás hátsójában járkálunk, rohanni meg én sem akarok mindig, így viszont a családot megelőzve folyton a sarkamban voltak, muszáj volt tempózni a lépteimet. Nem szeretem az ilyen kényszer megoldást, szerencsére nem tartott ez sokáig. A soron következő elágazásnál végleg lehagytam őket, leültek, én pedig motiváltan, patakból történő víztöltés után folytattam az utamat felfelé a „V” alakú irányváltoztatás után. Az ösvény valaha egy szűkebb szekérút lehetett, de már régóta nem járhatott rajta teheneknél nehezebb és szélesebb jármű nagyon. A folyamatosan emelkedő ösvényről visszafelé nézve szép kilátás nyílt a Gepatsch víztározóra, a tűző napon a hőérzettel sem volt probléma.

7. fogadóbizottság a Gepatsch Alm-nál
8. keréknyomon, a táj szépségére nem lehetett panasz
9. szűk 20 perc múlva visszafelé nézve az Alm felé

10. felfelé ismét, ezúttal már utoljára a második bejárás keretein belül

11.-12. visszafelé nézve a víztározó felé, az előző túrával ellentétes szögből és több órával korábbi napállás mellett

Egy az ösvénynél időző tehenet megelőztem, majd egy nagy sziklánál lévő újabb elágazásnál egyenes irányban tartottam tovább a villanypásztor után, jobbra haladva a Serles tavak érhetőek el, majd feljebb visszacsatlakozik a Zentral útvonalába ez az irány is. Az ösvény nemsokára kissé beszűkült és meredek lett, majd elértem az Obere Birgalphüttét (kb. 2180 m). A faházból és kis bivakolhatónak tűnő fészerből álló alm-nál nem időztem sokat, viszont a kilátás innen már sokkal nyitottabb volt, szépen ráláttam inntől fogva egy jó darabig más-más szögből a múltkori Gepatschferner-Rauhekopfhütte-Rauher Kopf-ok környékére. Elértem a fizető utat, inntől egy kis aszfaltozás következett egy kis megszakítással.

13. Oberege Birgalphütte melléképülete, bivakolhatónak tűnt, bár közel van a fizető és forgalmas út, a hely is eléggé szem előtt van

14. elértem újra az aszfaltot

Oberbirg buszmegállónál parkoló található, a kirándulók számával jóval több volt az átmenő autók, motorok és buszok forgalma, de napos időjárás ellenére viszont nem elviselhetetlen a forgalom. Az Ochsenalmbahn felvonója nyugodtan aludta nyári álmát, egy hajtókanyar után következett a másik, itt tértem le egy kicsit aszfaltról, az útvonal levágja a következő kanyart, sikerült ezen a rövid részen benézni az utat, vagy csak nem volt kellőképpen kijárva. Mindegy is, végül toronyirányt értem el újra az aszfaltos utat. Ennél a pontnál parkoló és Riffeltal elágazás nevű buszmegálló is volt, aki könnyíteni szeretné a túráját annak igazán minden lehetőség adott hozzá, hogy a gumikerekű járműről egyenesen az ösvényre lépjen. Az éppen autóval érkező család már alig talált parkolóhelyet, szerencsére nem kellett itt sem kerülnem már senkit.

15. Ochsenalmbahn felvonója látható balra, előrébb egy tehen legelészik békésen

16. kicsit feljebb visszatekintve kelet felé, az előző túrán leküzdött Gepatschferner alsó jégnyelve szépen látszik

A Riffeltal nevű völgyben folytattam a túrámat, az aszfalt elhagyása után nem sokkal sziklára ültem tízórazni, tudtam, hogy feszített az ütemtervem, de az energia utánpótlása nélkül szükségszerűen szenvedős holtpont fog következni, így inkább beáldoztam 10 percet erre a célra, amúgy tudtam tartani az általam kitalált, de a menetrendek által meghatározott szűk kereteket. Szemben nézegettem a Gepatschferner-t és környékét, egy túrázó nő a szünet alatt fentről érkezett, alulról továbbra sem volt senki. Folytattam az utamat felfelé, balról a Krummgampenspitzen-ek (3090 és 3111 m) sziklás tömbje, előttük pedig szintén balra a Habicht (3094 m, nem azonos a Gschnitz környéki névrokonával) zárta a látóhatárt. Egyenesen látszódott sziklás fal, de amiről azt hittem, hogy a Riffeljoch, arról kiderült, hogy mégsem az, hanem egy névtelen hágó. Jobból az Ochsenkopf oldala mentén vezetett az ösvény, 2550 méteren egy mocsaras rész mellett egy kis komolyabb emelkedő következett, majd felérve a következő tereplépcsőre a Riffeljoch alatti katlan bejáratánál haladtam tovább. Szemben a Glockturm-tól jobbra megláttam egy smerovnik-ot, kiderült, hogy azt az útjelző táblát látom, amely a Riffeljoch-ban van, tehát oda tartok. Hátrafelé nézve egyre szebb volt a kilátás a múltkori szakaszom irányába, egyre inkább jobban rá lehetett látni a Gepatschferner felső részére.

17. a túra folytatódik a Riffital-ban

18. kelet felé visszanézve

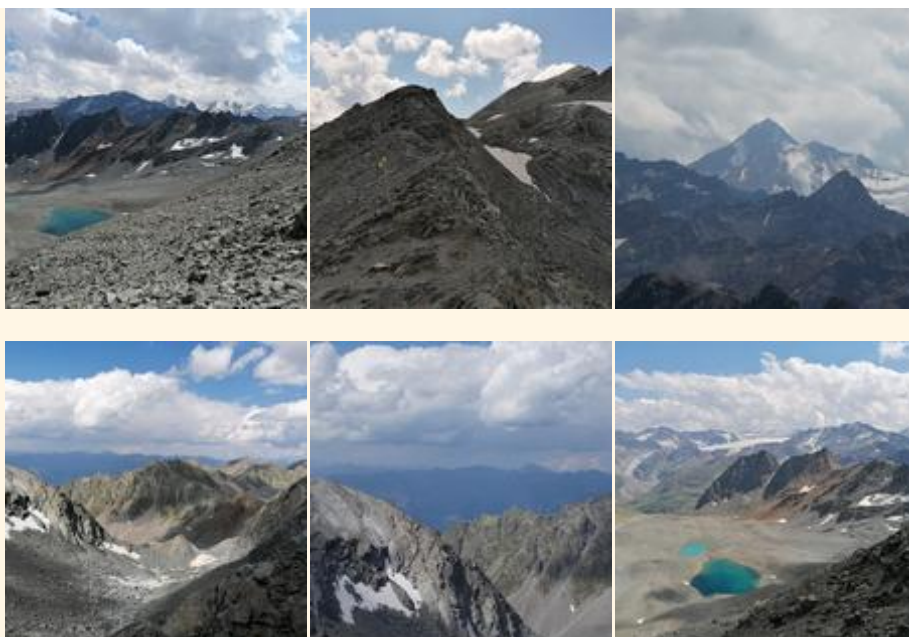
19. tereplépcső következik

20. szemben a Glockturm, jobbra egy csapadékmérő látható, szemben a jobb oldali sziklafal bal szélénél van a Riffljoch, ahová tartottam, hát nem a legmarkánsabb hágóm, az biztos

21.-22. visszanézve a Gepatschferner irányába kelet felé a múltkor bejárt szakaszra

Balról hamarosan láthatóvá vált a Riffkar alsó tava, a 2900 méteren fekvő felső tavat már csak feljebb lehet rendszeren megsejlemlni, az ösvény nem vezet tőle messze, de onnan nincsen rálátás. Az utolsó bő 200 méter szint viszonylag meredek volt, serpentinekkel, itt találkoztam több szembejövővel, volt egy olyan csapat akik 2 férfi és egy nő felállásban összekötve haladtak lefelé, nem igazán értettem, hogy száraz sziklás terepen ennek mi értelme van, de gyanítottam, hogy a nő biztonságos haladásának tudatához szükséges, ránézésre nem mozgott túl otthonosan a sziklás terepen. A másik ok, a hágó túlsó oldala lehetett, amit ekkor még nem tudhattam, de az ottani necces részt itt már elhagyták. Visszafelé nézve a Gepatsch gleccsert és környékét leszámítva végre megláttam Ausztria harmadik legmagasabb hegyét, a Weißkugel-t (3738 m). Ekkor még abban a tudatban voltam, hogy most látom először, pedig a képeimet visszanézve biztosan láttam már 3 nappal ezelőtt a Brandenburger Haus bejárata előtt is. A felső Riffkar tó is szép volt, érdekes volt az alsó és felső tó színének különbsége, az alsónak sokkal jobban türkiz a színe, míg a felsőnek pedig az ilyen helyeken szokásos kékeszöld. Ütemtervem szűkösségét, ellenben realitását mi sem mutatja jobban, mint hogy 13:59-re értem fel a 3146 méteren fekvő Riffljoch-ba, amelyet 14 órakor terveztem elhagyni. Ez volt a negyedik legmagasabban fekvő hágóm a Venedigerscharte, a Brandenburger Haus-nál lévő „bukkanó” (név szerint Kesselwandjoch 3222 m), majd a Ramoljoch (3189 m) után. A következő helyen a Sölden előtti Eisjoch áll 3120 méterrel, ha pedig szigorúan nézzük, ez az ötödik hely az onnan kitérővel elérhető 3136 méteren fekvő Bildstockjöchl-t illeti meg. Mivel ez utóbbi a túra szempontjából oda-vissza zsákutca, így ezért az Eisjoch számomra a mérvadó ebből a szempontból. Ezek után a Schönbichler Horn (3134 m) alatti kis hágó következik a sorban (3081 m). A Zittelhaus-Alte Prager Hütte közötti főútvonalon fekszik még a 3228 méteres Obere Ödenwinklescharte, de ezt én ugye nem érintettem, mivel a 02B jelű útvonalat jártam be.

Nyilván nem haladtam át a gerincén fekvő, északról vad lejtésű hágóban egyből, hanem körbenéztem, fotóztam, leültem egy kicsit. Visszafelé, azaz kelet felé nézve a már említett helyek továbbra is szép látványt nyújtottak, nyugat felé nézve is szép volt a kilátás a napsütésbe távolról eső felhők vegyültek.

23. Riffeljoch alatti emelkedőről már szépen látszódott az alsó és a felső Rifflikar tó, érdekes az eltérő színük

24. Riffeljoch, 3146 méterrel az egész hármass kötet második legmagasabban fekvő hágója, ahová hágóvas nélkül el lehet jutni, az első helyen a 3189 méteren lévő Ramoljoch áll

25. Weißkugel látványa a hágóból

26.-28. kilátás nyugat és kelet felé a hágóból

Lefelé nézve látszódott a Hüttekarkferner jegének megmaradt része, amely miatt a hágóvasat magammal hoztam. A gleccser megmaradt része 600 méter hosszú, Sétálós elmondása és az én első meglátásom alapján sem tűnt gázosnak, csak a kőhullásokra kellett vigyáznom, ez volt az előzetes jó tanács, okkal. Pár perccel később továbbindultam, az ösvény szokatlan módon nem egyből lejtteni kezd, hanem a gerinc élén kell még egy keveset menni, viszont a következő útjelzőig nem kell elmenni, hanem szinte vissza kell fordulni hegyesszögben a lefelé meginduló árokban. Egyenesen amúgy a füzet szerint egy óra kitérővel érhető el a már említett és alulról megtekintett Glockturm 3353 méteres csúcsa. A lefelé induló árok be volt havazva, eleinte még láttam egy-két lábnyomot, majd a havas rész vége előtt egy több méteres kötélbe kapaszkodva lehet lejjebb haladni. Igen ám, csak a kötél rövid! A lejtő meg igen meredek és az apró kavicsos sziklás réteg pedig képlékeny! A havas rész utáni néhány méter a kötél vége után igencsak érdekes volt a meginduló talajjal, néhány rutin akrobatamozdulattal tudtam csak elkerülni, hogy meginduljak lefelé a durva lejtőn. Hát kezdésnek nem rossz. Viszont a szikla ahol megálltam sem volt egy túl fix pont, nekidőlve megmozdult, kezdett érdekessé válni a helyzet: se előre, se hátra. Az olvadó jégen lévő sziklák és kavicsos részek bizony sokszor képlékenyek voltak és nem jelentettek fix pontot, sőt, ha megindulnak akkor komoly veszélyt jelentenek az emberre. A Plattenjoch-ból lefelé tartva találkoztam egy nagyon rövid részen hasonlóval, itt viszont ránézésre is több tucat métert kellett valahogy áthidalnom. Az már látszott, hogy az egy napos túrából nem lesz semmi, az idő jócskán telt. Kis pihenő után felvettem a hágóvasaimat és tyúklépésnél is kisebb fogásokban kezdtem lefelé haladni, háttal.

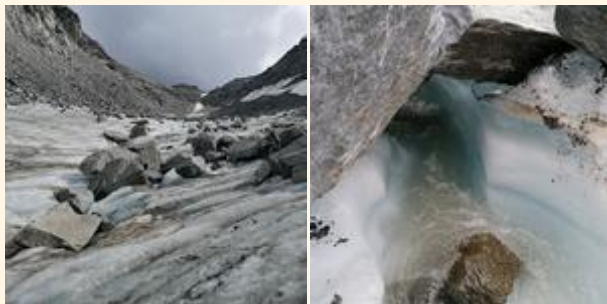
29. Hüttekarkferner előtti hófolton még nem volt különösebb nehézség

30. a hófalt végénél, alul a kötél is látszik, a kép nem adja vissza a durva lejtést, amely itt volt

31. visszanézve a jég kezdetétől, ez a kép már realisztikusabban adja vissza a hely holdbéli jellegét

Összesen egy óra alatt sikerült kb 70 métert haladnom. Felfelé lehet jobb lett volna a helyzet, lefelé viszont minden lépést alaposan ki kellett találni és kivitelezni, megcsúszás, meg félig rögzített láb nem fért bele. A gleccseren kétszer le is lazult az egyik lábamról a hágóvas, öröm volt a 45 fokos emelkedőben fél lábon állva

újfent rögzíteni. Lejjebb érve már szelídebb lett a lejtő, arccal előre tudtam haladni. Hát mit mondjak, ezen a rövid gleccseren nem számítottam ilyen nehézségekre. Az előző alkalom gleccsereitől előre féltem, szerencsére ok nélkül, itt viszont semmi különösre nem számítottam, de mégis meglepően odafigyelősen és lassan (de biztonságosan) kellett haladni. Lejjebb érve a jég vastagsága megnőtt, ahogyan a gleccseren fekvő szikláké is, némelyik emeletnyi magas is volt. Hasadék volt néhány, de látható és kicsi volt az összes, egyáltalán nem okoztak gondot. Az olvadó jég vize rendes kis szurok-szerű mélyedéseket vájt a jégtömegbe, egyik-másik látványos volt. Visszanézve a Riffeljoch felé elborult eget láttam mellé dörgés hallatszódott, egy pillanatra felmerült, hogy egy áthajló szikla alatt maradok egy kicsit, de végül továbbmentem. Főleg balról láttam és hallottam legördülő köveket, Sétalós észrevétele teljesen megalapozott volt.

32. jég és kövek között haladtam lassan egyre lejjebb

33. itt már kicsit csökkent a lejtés meredek szöge

34. néhány követ kerülgetni kellett

35. visszanézve a Riffeljoch felé

36. a gleccser sziklakkal megszórt közepén, ahol érdekes olvadékvizes medrek alakultak ki a jégben

A gleccser látványosabb részén hamar átkeltem, majd egy újabb nagyobb lejtő következett, ezúttal jégben. Sokkal jobb ilyenkor a jég, mert az fix pont, nem lennék itt szívesen később (meg más ilyen jellegű helyen sem), amikor a jég már annyira olvadt, hogy nem képes megtartani az embert, viszont az alatta lévő réteg még kellőképpen vizes ahhoz, hogy szintén meg tudjon csúszni rajta a túrázó. Balról szinte ütemesen érkeztek leváló kövek a Riffeljochturm 3237 méteres csúcsának oldalgerincének végéből. Az egyik bő öklömnyi kő előttem söpört át kb fél perccel, ha egy kicsit gyorsabban haladok, akkor simán eltalálhatott volna, igyekeztem ezen a veszélyes pár méteren hamar áthaladni. A jégtömeg végénél lévő nagy sziklánál levettem a hágóvasaimat, innentől már nem volt szükség rájuk, de ezen a pár száz méteren nagyon jó szolgálatot tettek, nélkülözhetetlenek voltak. Pár lépés után visszanéztem a kiszállópontra és pont akkor pattogott le egy újabb kő fentről a nagy szikla irányába, ahol az előbb álltam. Mint valami céllövölde. Valószínűleg itt is jobb reggel menni, mint délután, ahogyan ez a Brandenburger Haus előtti Gepatschferner gleccser esetében is volt. Jobbról az olvadó gleccser első tavát hamar elhagytam, a lefolyást jelentő patakon már egy kis szünet után ugrottam át. Hófolat még volt 1-2 helyen egy kicsit, de jég már nem. Örültem, hogy elhagytam az utolsó gleccser területét is. Szemben ismét egy útjelző táblára lettem figyelmes a szemközti hágóban, amely a Rotschragenjoch (2970 m) nevet viseli és szintén gatyafékes, Doppelseeschartére hasonló durva lejtő vezet róla le és nem sokkal később csatlakozott be a kijelölt útba. Az igazolófüzet alternatív útvonalként ajánlja: a 600 méterrel hosszabb úton simán megéri egy kicsivel többet menni, de kikerülni a Hüttekarnferner felső részének képlékeny köves jeges aknamező jellegű részét. Ha úgy hozná az élet, akkor gondolkodás nélkül ezen az alternatív útvonalon haladnék, amely amúgy részben a Gepatsch víztározó közelében halad, a Nassereiner Alm előtt fordul rá a Kaiserbergtal-
ra, amelynek a végében található a már említett Rotschragenjoch. A Kaiserbergblock valamikori gleccsere már elolvadt a térkép szerint is és később a következő hegyi házban is azt az információt kaptam, hogy az az útvonal jégmentes. Azt mondjuk nem értem, hogy a rendes útvonalon haladva az igazolófüzet miért mutatja a Rotschragenjoch-ot érintendő pontnak, de a leírás utána már rendben van. Az alternatív útvonal csatlakozása

után az ösvény már kijártabb lett, visszanézve még látszódott a Riffeljoch környéke és a gleccsertó lefolyásából töltődő alsó gleccsertó is.

37. a felső gleccsertó következik, balra lent a sziklánál vettem le a hágóvasaimat, a távolságban nem túl hosszú, de izgalmas és időben nem rövid gleccserezés után

38. visszanézve az utolsó gleccseremre: az előbb említett nagy szikla jobbra látható ezúttal, ide gördültek le kövek jobból fentről rendszeresen

39. az útvonal folytatása már szelídebbnek ígérkezett

40. jobbra a Rotschragenjoch látható, hát ez a lejtő sem túl szimpatikus távolról, leginkább a Doppelseescharte lejtőjére emlékeztetett

A borult idő kitartott még egy darabig, szerencsére eső nélkül. Innentől már jól járható ösvényen haladtam tovább, ahogyan az szokott lenni először több, majd kevesebb sziklával. A szemközti hegyek szép látványt nyújtottak, ahogyan balra fent a Glockturm csúcskeresztes csúcsa és annak környéke is a Bruchkopf oldalában haladva, ahová hamarosan jelzetlen ösvény kiágazása is vezet. Egyszer-egyszer kisütött a nap, majd később újra a napsütése lett a főszerep a naplementéig. Az eddig szelíden lejtős út 2600 métertől fogva serpentinezésbe kezdett a Radurscheltal irányába. Fentről a Radurschlbach kisebb tóvá felduzzadt területének részlete is szépen látszódott, ahogyan ennek az aktuális völgynek a vége felé is szép kilátás volt. A völgy vége feletti csipkés hegyek egyben az osztrák-olasz határt is jelentig.

41. középtől lejjebb az alsó gleccsertó látható

42. szépen kirajzolódott az ösvény folytatása

43. középtől jobbra a Glockturm látható

44. köves de jól járható ösvény részlete

45. középtől jobbra még egy visszapillantás a Glockturm-ra

46. lent a Radurschlbach felduzzadt tava látható, hátul pedig a hegyek csúcsai már az osztrák-olasz határon fekszenek

Lefelé haladva először egy szárnycsapások nélkül csak a széllel „hajózó” sást figyeltem percekig, majd legelésző tehének között vezetett az utam egyre jobban lefelé. Nemsokára megláttam az immáron eredeti tervek szerint két napossá vált túrárnapi úticélját, a 2123 méteren fekvő Hohenzollernhaus-t. Odáig azonban még mennem kellett egy keveset a hegyoldalban, majd a patakot kereszteztem, mint kiderült feleslegesen. A fentről látott tehéncsordát a két pásztor már a völgy vége felé hajtotta innen el, így nekem szerencsésen az egyedüllét jutott itt, ezt ki is használtam egy mosakodásra a patakban. A pár lépésnyire fekvő kőház zárva volt, azután jöttem rá, hogy a patak rossz oldalán vagyok, visszatértem a helyes útra. A pár száz méterre fekvő Hohenzollernhaus kerítését kereken 20 órára értem el, itt válik jobban érthetővé amit írtam: sem a többlet buszozás, sem egy esetleges Glockturm csúcskitérő nehezen fért volna bele a napba. A kapun belépve az udvarra finoman fogalmazva is egy tömegjelenetbe csöppentem: játszadozó gyereket, a Winterraum faházánál és az asztaloknál is nagy volt a népsűrűség. Hát ez így mondom érdekes lesz, megkerültem a házat, de nem lettem okosabb, bivakhelyet nem találtam, amúgy sem lett volna mivel bivakolni. Térerő sem volt sok még a ház előtt sem, ahonnan egyébként szép kilátás nyílt a másnapi befejező programomra a Radurscheltal (nyugat) irányába. Az ebédelőben benyomtam ünnepélyesen az utolsó pecsétet a füzetembe.

47. útonállók, sokadik rész

48. naplementében lefelé

49. szemben a napi úticélmomat jelentő Hohenzollernhaus, balra a egy számomra névtelen alm kőháza

50. mosakodás előtt a pataknál, az előbbi képen távolabbról látható kőház szomszédságában

51. visszanezve a hegyek felé délkelet irányába, balról a Glockturm látszódik még

52. érkezés a Hohenzollernhaus-hoz, 2123 m, bő 1 kilométerrel lejjebb található, mint a Riffeljoch

53. az utolsó pecsét is bekerült a hármaskötetembe

Visszatértem a hátsó fertályra, zavarban léteimet (az alvás miatt ugye) látva a ház személyzetének női tagja szólított meg először. Elmondtam, hogy szeretnék itt aludni, már nem lepődtem meg a „teltház” van válaszon, sok ilyen volt már 2x1200 km alatt. Nyilván sem foglalásom sem hálózszakom nem volt, el is mondtam, hogy ha

minden jól ment volna, akkor nem aludnék itt (az optimista verzió szerint ugye), csak a Hüttekarkerferner miatti késedelem miatt alakult így. Direktben nem akartam mondani, hogy nem hoztam hálózszakot, eddig nem volt ebből gond sosem. A helyzet az volt, hogy tényleg teltház volt, a hölgy egy első emeleti láger alsó matracos sorának egyik köztes helyét ajánlotta fel első nekifutásra, tágra nyílt szememet látva hamar nyilvánvalóvá vált, hogy számomra nem igazán lesz ez így járható út. Már éppen kezdtem volna azon agyalni, hogy hová fogom este kivonszolni a matracot, hogy egyedül tudjak valamelyik zugban aludni, amikor egy először haloványnak tűnő remény felmerült: megnézi a foglalásokat. Oké. Lementem én is abban a reményben, hogy többet nem kell felmennem az emeletre és szerencsére nem is kellett: megnézve a foglalásokat kiderült, hogy egy család lemondta az alvását, így az összesen kettő (!) szoba egyike felszabadult (igazából el sem lett foglalva)! Ez igen! Komoly szerencsefaktor. Gyorsan be is cuccoltam a szobába és reméltem, hogy nem történt tévedés. Nem történt. Viszont az egész 32 euróba került, mivel meg kellett vennem 15 euróért az ún. Hüttenschlafsack-ot, amely lényegében egy összevarrt lepedő és az ágyneműt és a párnát kell beletűrni és így a delikvens teste és a ritkán mosott huzat nem érintkezik. Régóta előírt szabály ez már, de eddig sehol nem vették ezt ilyen komolyan, az utolsó estén végül belefutottam. Sebj, később 10 euróért el tudtam passzolni az interneten ezt később, az az 5 euró plusz meg belefért. A maradék 17 euró volt az alvás ára, Alpenverein tagsággal. Később tudtam rendes meleg vizes fürdőt venni hajmosással, szóval én tuti, hogy teljesen tisztán feküdtem le, engem nem izgatott ha esetleg engem koszol össze az ágynemű, ez az összevarrt lepedő sem lett volna egy kényelmes „viselet”.

Az egyedül alvásom rendeződött, így már megkönnyebbülten ültem ki a ház személyzetével beszélgetni az udvarra, a főnökséget egy velem nagyjából egykorú pár jelentette, a leányzó segített nekem az imént, a srác pedig ingyen meghívott egy-egy különböző 3 centes röviditalra, miután meséltem neki, hogy hamarosan végzek másodjára is a Zentralalpenweg-el. Rendesen és jó arcok voltak. Rajtuk kívül egy német srác és egy bőven középkorú nepáli férfi is jelen voltak, ők a konyhában dolgoztak, az utóbbi úrral az érkezésemkor a ház előtti teherfelvonó előtt már távolabbról találkoztam. A nepáli férfi életvitele már a távolságból adódóan is igen meredek: csak a nyári és téli szezonok közti átmenet idejében megy haza, amúgy az év nagy részét otthonáról és családjától távol tölti. Kemény. Én/ mi pedig az egy évnyi 800 km-nyi távollét miatt is komoly honvágyat éreztünk, neki el sem tudom képzelni ez milyen lehet. Rajta kívül még hány ilyen sors van, amikor a boldogulás miatt ilyen komoly áldozatokat kell valakinek hoznia a jobb holnap reményében. A mi hazatérésünk ekkor még nem volt teljesen dátumra fix, de a szándék már megvolt hozzá és az időintervallum is be volt löve az ősz közepére. Ez sikerült is. A nepáli úriember még azt is megemlítette, hogy felismerte a magyaros akcentusomat, második tippre el is találta az anyanyelvemet, a téli szezonban Schladming környékén dolgozott. Egy évnyi vorarlberg-i lakásunk alatt azért bővebben beláttunk a kulisszák mögé, nem csak 1-1 túra erejéig: az ilyen többnyire felvonós hegyi házak síszezonban brutális terhelés alatt vannak, a személyzetnek nagyon komolyan topon kell lennie fizikailag és főleg lelkileg, hogy átvészelje a hegyen a völgnél sokkal tovább tartó téli szezont. Mindezt persze minimális szabadidő mellett (ami ha van, akkor is mit csinál a behavazott hegyen rövid nappalok mellett?) és komoly elszigeteltségben: hónapokig csak a főnökeit, kollégáit látja, na meg a sok (sokszor igen birka) vendégeket. Én a téli szezonban csak szállítottam ezeket a tömeget egy motorvonat zárt vezetőállásából, nekem bőven elég volt ennyi, el sem tudom képzelni, hogyan bírják ki ezek a vendéglátós dolgozók az ilyen melókat. Helyi emberek egyre kevésbé dolgoznak a vendéglátásban, osztrákok jobbra csak a nívósabb helyeken, amúgy némi túlzással szinte bárhol el lehet helyezkedni rögtön, mert akkora a munkaerőhiány a szektorban (is). Páromnak egy Schruns környéki üzletember panaszkodott tavaly ősszel egy félhivatalos állásinterjún, hogy már Nepálból kell embereket hoznia, akik heti 6 nap dolgoznak az éttermében (hivatalosan, gondolom én), mert „senki nem akar dolgozni” helyben. Hát igen, ilyen feltételek meg elvárások mellett, akinek van jobb lehetősége, azt teljesen megértem, ha mást választ a vendéglátós daráló helyett. A külföldieknek az ilyen helyeken amúgy sincsen nagy becsületük.

Visszakanyarodva a túrához: tartottam tőle, hogy a tömény ital után rám jön a hányinger, nagyon ritkán iszok ilyesmit, akkor is inkább csak amolyan kötelező jelleggel, amikor nehéz kitérni a koccintás elől, akkor is kísérvél. Hát az itt nem volt, de szerencsére rosszullet sem. Elköszöntem a többiektől, visszamentem a szobámba, megettem az erősen egyszerűsített vacsorámat egy Kinder Bueno képében, majd a Winterraum faházának oldalában kialakított menő kinti zuhany felé vettem az irányt. A kinti zuhany komoly vívmánya, hogy ingyenes a meleg víz hozzáférés, így már sötétben a telefonom fényével világítva királyi módon meg tudtam meleg vízben fürödni, igazán kellemes volt. Nem is számítottam ilyen jóságra, ezért mosakodtam korábban a pataknál, itt már legalább nem kellett lemosnom magamtól a naptejet, mert már le volt. Várom sem kellett és rám sem vártak. Még egyszer minden jót kívántam a párosnak és megköszöntem a lehetőséget, majd ledőltem. Még egy darabig hallottam a kinti zivajt, majd a magammal hozott fűldugók segítségével álomba merültem.

54. naplemente maradék fényei a ház előtti kilátópontról, lent a Radurschltal látható, melyben másnap reggel haladtam lefelé, nyugati irányba

55. szobám a házban, tökéletesen megfelelt

6 órakor keltem, gyorsan és csendben összeszedtem a cuccaimat, a kinti padoknál ettem pár falatot. Néhány ember már szintén készült az indulásra, de (ha más nem indult el hajnalban sötétben) úgy néz ki én indultam el elsőként a háztól fél 7-kor. A mai program egyáltalán nem ígérkezett vészesnek: legyalogolni a Radurscheltalban Pfunds „végállomásig” 2123 méterről 970-re 11 km alatt, tehát semmi komoly. Terveztem egy kis útvonallal párhuzamos kitérőt a Radurschklamm szurdokában, melyet Sétálós beszámolója inspirált. Néhány sziklaalakzatot mellőzve haladtam a szerpentinek széles ösvényen.

56. lefotóztam a kinti zuhanyt már világosban, tök menő

57. indulás előtt

58. reggeli kilátás a Radurschltal felé

Időnként fenyvesben, időnként réteken át vezetett az utam a Radurschlalpe házcsoportjái, térkép alapján eleinte terveztem itt bivakolni, szerencsére ebből a tervből nem lett semmi, a helyszínen sem lett volna sok lehetőség rá: a házak döntő többsége körbe volt kerítve, sok háznál autó is állt vasárnap reggel lévén. Két „V” alakú rész után tértem le a keréknyomra, amelyen az elkövetkező jó pár kilométeren keresztül haladtam. Az út nagyrészt a Radurschl patak mellett vezetett, helyenként igen szép környezetben, de hát a teljes idillhez a keréknyom helyett inkább egy ösvény passzolt volna.

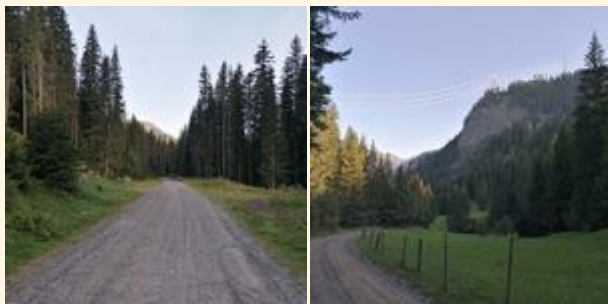

59. visszanézve némi zoom-mal a Hohenzollernhaus és a hegyek felé

60. Radurschlalpe, egyáltalán nem volt baj, hogy nem ide terveztem végül a bivakolást, jobb volt könnyebb cuccal a házban rendesen aludni

61. keréknyomon haladtam tovább

Wildmoos házai előtt kapcsoltam rá egy kicsit nagyobb sebességre, mivel szerettem volna a kinézett 10:08-as busz előtt feltétlenül a Radurschl-szurdokot is meglátogatni. A már említett Wildmoos után egy nagyobb parkoló volt ami említésre méltó volt, majd újabb elszórt házak és szénatárolók mellett 1400 méteres magasságban a nagyfeszültségű távvezeték, mely a szemközti szikláról érkezett, ez azért volt egy említendő pont, mert a tavaly őszi pfunds-i túrámon a város előtt errefelé fotózva ez a pont már látszódott, tehát a túráim végét jelentő településtől már nem jártam messze. Az út ahogyan említettem sok helyen igen szép helyen vezetett a fenyvesben, szerencsére vasárnap reggel lévén nem volt élénk a forgalom sem.

62. nem csináltam túl sok képet ezen a részen, nagyjából ez volt az átlagos látvány

63. távvezeték a láthatáron, ez a rész az ellenkező irányból már a tavaly novemberi pfunds-i túránkon is látszott, nem volt már messze a végállomás

Nem sokkal később letértem a Zentral útvonaláról, hogy a már említett vadregényes szurdokot is útba tudjam ejteni. Szerencsére a bő másfél km hosszú szép szurdokot egy szembejövő párost leszámítva egyedül tudtam végigjárni. Jó pár híd és (áthajló) sziklák között vezetett a kissé hullámzós ösvény lefelé, igazán megérte ez a szép kitérő! Sokkal érdekesebb volt, mint a párhuzamos keréknyomon lemaradni az egészről. Elhagyva a Radurschklamm-ot, nemsokára balról egy kisebb vízerőmű következett a patakmederbe jobbról pedig hullámtörők voltak beépítve.

64.-68. a Radurschklamm szép szurdokában

Perceken belül megláttam Pfunds házait, itt már csináltam képeket magamról a várossal a háttérben. Pár lépés után értem el a házakat, mivel Pfunds, Dorf buszmegállóig már kétszer megcsináltam a túrát, így ott terveztem a kört bezárni, amit a Radurschl patak mellett vezető úton végre is hajtottam. Nemsokára a patak hídján értem össze a lépteim Feldkirch felől a buszmegálló mögött, itt jött a várva gyönyörű pillanat: Zentralalpenweg másodjára is teljesítve az 1.-3. kötetek útvonalán keresztül! Leírhatatlan elégedettség, büszkeség és megkönnyebbülés lett rajtam úrra ebben a szép pillanatban. Csináltam egy két képet magamról a helyszínen (divatosabb nevén szelfit), majd a megállóba ballagtam, ahová pár perc múlva befutott a landeck-i busz. Itt ért véget tehát a történet, egyelőre legalábbis biztosan.

69. Pfunds következik

70. közelítés a cél felé, tavaly novemberben a szemközti hegyoldalból szemléltük a kisvárost

71. Pfunds, Radurschlbach (más néven: Pfundsertalbach) patak hídja, a túráim léptei itt értek össze a Feldkirch felől érkezőkkel!

72. elégedett célszeli

73. a pár lépéssel arrébb lévő Pfunds, Dorf buszmegálló, a túráim végpontja

A poén kedvéért: ugyanaz a női sofőr vezette, aki a legutóbbi túrán benézte a leszállásomat Prutz-ban. Sebj, nem számít már. A járat nem a gyorsforgalmi úton, hanem a falvakon keresztül közlekedett, csak Prutz-nál tért rá a B180-as gyorsforgalmi útra. 11 óra után értem Landeck állomásra, ahol várokztam egy kicsit, majd a 11:33-as Railjet-tel utaztam Bludenz felé, 13 órakor érkeztem meg Schruns-ba. Egy kis pihenés után este párom meghívott vacsorázni e jeles alkalomból a tschagguns-i Löwen étteremben, amely amúgy a 2-es kötet útvonala mellett található. Örült neki, hogy ezek után nem kell a gleccseres túráim miatt értem izgulnia (egyelőre nincsen ilyesmi tervbe véve) és kevesebbet leszek tőle távol az alpesi magashegyi túrázás miatt, melyet ő nem érzett a saját világának. A vacsora után visszasetáltunk az albérletbe, ezen a napon sem keletkezett kilométerhiányom.

74. jól megérdemelt ünnepi vacsora az étteremben

75. ezzel az étteremben található festménnyel búcsúzik a Zentralalpenweg-től (amely előtt vezet a 2-es kötet el), egyelőre legalábbis biztosan

Ahogy a beszámoló elején említettem: minden túrázó egyben várt és félt pillanata is egy hosszú túramozgalom teljesítése. Persze ez egy rövidebbre is érvényes lehet, de én közel 8 évnyi kihívássorozat végére tettem most pontot. Nekem sem maradtak el az ezzel kapcsolatos vegyes érzelmek, de inkább örömet és megkönnyebbülést éreztem, mint úrt. Ezekre még kitérek az összefoglalóban.

Zentralalpen: a második bejárás összefoglalója

Az első bejárás összefoglalója: <http://forum.index.hu/Article/viewArticle?a=153421824&t=9012640>

A második bejárásom összefoglalója el fog térni az első bejárásától. Előzőleg egy pontos statisztikával fűszerezett „tanulmányt” készítettem befejezésül, ezúttal viszont inkább lazább keretekben foglalom össze az élményeim összességét, kissé számvetés jelleggel, néhány „leg-es” statisztika készült mindösszesen. Ugyancsak nem célom az első összefoglalóban leírt alapfogalmakat ismételgetni. Kérem, nézze el nekem a Kedves Olvasó a néha csapongó gondolatmeneteimet és mondataimat, nem alkottam semmilyen rendszert előre belőlük, jönnek belőlem elő, ahogyan írom a soraimat és ahogyan az ihlet adja és ebbe nem is kívánok beavatkozni. Ugyancsak elnézést kell kérnem a hiányzó lektorálások miatt: brutális időszükséglete van egy, az én elvárásaimat megütő beszámoló rendes elkészítésének (nagyjából az ökölszabály: egy több napos beszámoló, sok képpel a nulláról kb. 8 óra), így mindig teljesen visszaolvasni, az összes elgépelést korrigálni egyszerűen már nem volt kapacitásom, de úgy gondolom a mondanivalóm így is érthető.

Először is: nem készítettem pontos elemzést az utazásokról, ezek költségeiről, valamint a szállásokról sem. Amit lényegesnek tartottam, azokat leírtam a beszámolóimban, legtöbbször szállásdíjakkal együtt. Ezek könnyen visszanezézhetőek. Ennek az oka egyszerű: az első bejárást még annak idején államvasúti mozdonyvezetőként szabadjeggyel oldottam meg többnyire, amit meg nem, azt félárú- vagy az akkor még létező kirándulójeggyekkel, ez könnyen átlátható és számolható volt. Közben sok változás történt az életemben, többek között: autóm lett, elköltöztem a szüleimtől, Ausztriában dolgoztam, ahol egy évet éltünk is és még lehetne sorolni.

Ennyi változót már lehetetlen leírni egy-egy egzakt számmal, például: amikor 2020. nyarán, amikor kimentem Triebental-ba autóval, akkor mennyi volt a benzin költsége és mennyi az euró árfolyama? Az autó árának arányos része is leosztódik a túra költségeihez, mivel anélkül esélytelen lett volna megcsinálni? Az egy éves vorarlberg-i lakásunk mennyi leosztott része felel meg egy-egy túra arányos költségeinek? A saját ill. előtte céges költségen vett Klimaticket, ami korlátlan utazást tesz Ausztriában lehetővé, annak hanyad része vonatkozik a 2022.-2024. év túráira? Sok-sok kérdés és még bele sem merültem igazán. Neki sem álltam ezen agyalni, megkísérelni kibogozni, mert semmi értelme és nem ez a lényeg. Érzésre amúgy kevesebből jött ki a második bejárás közvetlen költsége, mint az elsőé, de a háttérben, közvetett formában komoly befektetések (Schruns-ban havi 1200 euró volt az albérlet, a Klimaticket egy évre 1095 euró volt, stb) is megalapozták a túra befejezését. Egy szó, mint száz: nincsen konkrét statisztikám az egészről és nem is fogok nekiállni évekre visszamenőleg ezt visszafejteni, mert nem látom értelmét. Amúgy is csak egy töredék lenne, a jegyeket és blokkokat már régen kidobáltam.

1.-2. a második bejárás megkezdésének előestéjén, avagy a kezdeti lépések: némi pózolás a triebental-i szállásom előtt a hegyek irányába 2019. június 26.-án

Ez így és ebben a formában volt maradandó, utólag sem vennék el belőle semmit és nem is adnék hozzá, ez így volt megismételhetetlen. Még egy mondat a költségekhez: mivel az első bejáráshoz képest lényegesen több bivakos alvásom volt, ez is redukálta a közvetlen költségeimet. Amennyire tartottam a bivakolástól, ahhoz képest ezek az egyik legmarkánsabb élményeim a túráról és valahogy mindig megoldódott a dolog, csak hagynom kellett magamat kicsit sodródni, amely megfontolt emberként számomra amúgy is nehezen megy. Amikor „hűttézni” kellett, akkor szinte mindenhol tudtam az Alpenverein kedvezményt érvényesíteni. Természetesen ez a rendes szállásokon nem játszott, de azokból nem is volt sok.

Szállásaim és bivakhelyeim (B) voltak:

- Roseggerhaus
- Gasthof Jagawirt, Gasen

- Hochalm (B)
- Zeissmannhütte (B)
- Bergerhube előtti ház, az ismerős néninél
- Schwabergehütte
- Michelirlingalm (B)
- Hintere Mörsbachalm (B)
- Rudolf-Schober Hütte
- Breitlahnhütte
- Waldhornalm (B)
- Keinprechthütte
- Muhreralm
- Steinalmhütte (2-es kötet levezető szakasza)

- Tappenkarseehütte
- Osnabrücker Hütte
- Mindener Hütte (fizetős B)
- Jamnigalm (kvázi fizetős B)
- Duisburger Hütte
- Alter Pocher (B)
- Leiter Ochsenalm után (B)
- Poppbichl Kapelle (B)
- Kessleralm (B)
- Neue Prager Hütte
- Kürsingerhütte
- Innerunlassalm (B)
- Zillergrund-völgy felső végénél (B)
- Greizer Hütte istállója (B)
- Furtschaglhaus
- Dominikushütte (ez volt a legdrágább)
- Ochsneralm (B)
- Nürnberger Hütte
- Rauhekopfhütte
- Hohenzollernhaus
- Haus Zangerle, Kappl
- Jamtalhütte melletti kápolna (B)
- Tübinger Hütte
- Tilisunahütte (B)
- Lindauer Hütte
- Mannheimer Hütte
- Berggasthaus Sücka
- Vorderälpele (B)

Ezek közül a legmagasabban fekvő alvásaim voltak:

- Neue Prager Hütte: 2782 m
- Rauhekopfhütte: 2731 m
- Mannheimer Hütte: 2679 m
- Kürsingerhütte: 2548 m

A legmagasabban fekvő bivakolásom számszakilag a 2431 méteren fekvő Mindener Hüttét illeti, azonban ez a ház egy ajtóval zárható hely volt, a második helyezett a Greizer Hütte istállója volt 2228 méteren, amely ugyancsak nem volt nyitott hely. Ezek után a nyitott légterű kategóriában következik a „szép emlékű” Tilisunahütte alsó fertályán, egy ajtó előtti fedett, de nyitott területen alvás 2208 méteren, ez volt egy jó ideig a kint alvási magassági rekordom is egyben. Ezt követően jön a Leiter Ochsenalm utáni istállóban történt alvás (kb 2150 m), majd az Ochsneralm melletti kis házikó (kb 2075 m, Ochsenalm néven is ismert, a térkép viszont Ochsneralm-ként írja, jobban is hangzik). Érdekességképpen jegyzem meg, hogy idén nyáron hárman felmentünk hosszú gleccsertúra kitérőjének keretében Ausztia 3. legmagasabb csúcsára, a Großvenediger-re (3666 m) és ezelőtt a 2489 méteren fekvő Alte Prager Hütte környéki nyitott, de tetővel ellátott és védett

objektumban aludtunk, amely a térkép szerint kb 2532 méteres magasságban van. Így számomra ez a helyszín váltotta a Tilisunahütte 2208 méterét a legmagasabban fekvő bivakolás kategóriában, de ez a túra nem tartozik bele a második Zentral bejárásom történetébe (mivel a második megnyitott 3-as kötetemben számoltam el).

Végignézve a listát egyetlen helyet leszámítva, nem jut eszembe különösen rossz helyszín vagy alvás. Nyilván volt olyan, amikor nem aludtam a legjobban, de viszont maga az élmény elég jó volt, ezek közé tartoznak például a bivakos alkalmak. Volt olyan is, amikor minden adott volt egy jó alváshoz, mégsem sikerült tökéletesre és az ellenkezőjére is volt példa, amikor az órát nézve nem sokat aludtam, de mégsem okozott ez érezhető nehézséget, mert az a kevés is elég volt, ezt a pillanatnyi lelkiállapot is komolyan befolyásolja. Az első kötet rendes szálláshelyei közül ki kell emelnem a pozitív előjellel Roseggerhaus-t, a tribental-i néni házát és a gasen-i szállásomat. A hegyi házak közül a két egymás utáni vacsorázással egybekötött Breitlahnhüttét és Rudolf-Schober Hüttét emelném ki, mindkettőnél természetesen komoly előny volt, hogy egyedüli alvók voltunk ezeken a helyeken. Bivakhelyek közül a váratlanul ágyban alvós Hochalm volt maradandóbb és a Waldhornalm melléképületében eltöltött éjszaka. Utóbbi nem volt a legkomfortosabb, de cserébe nyugalmas volt, emberektől származó zaj csak reggel hallatszódott be.

A harmas kötet alvásairól átpörgetve a listát szintén ugranak be kellemes élmények, sajnos kellemetlen is akad, de kevés. A rendes szállások közül a kappl-i vendégház és a liechtenstein-i Sücka ház volt a legjobb. A hegyi házak terén nehéz rangsort felállítanom, negatívumban a Tilisunahütte fedett alagsori részén eltöltött éjszaka vezetni egyértelműen a sort, hátulról nézve, erre utaltam az imént (mellette a Hannoverhaus-ban éreztem teljesen negatív anyagias hozzáállást, de ott szerencsére nem kellett aludnom). A Furtschaglhaus jó hely volt, de a fűtetlen szobában nem volt melegem a hirtelen jött augusztus végi fagyos időben, viszont legalább egyedül aludtam, a hozzáállás segítőkész volt és elegendő takaró állt rendelkezésre, nyugalmamat direktben nem zavarta senki, csak hajnalban hallottam a fenti mozgolódásból eredő nyikorgást, ez a legtöbb hely velejárója. A Tübinger Hütte abszolút dobogós hely volt a hegyi házak között, a Kürsingerhüttében is a nagy létszám ellenére sikerült jól aludnom. A Nürnberger Hütte előtti izgalmak után a főnök kísérete esett jól a végére, a hely is rendben volt. A Rauhekopfhüttében sokat nem tudtam rendesen aludni, de ez mégsem okozott gondot, a Hohenzollernhaus-ban pedig az utolsó pillanatban fordult pozitívat a helyzetem, ott is sikerült jól pihennem. A hegyi házak és a bivakolások között jelentett átmenetet pl. Mindener Hütte, amely szintén nagyon jó kis hely, de jobban örültem volna kevesebb embernek és kevesebb zörgésnek, a következő esti Jamnigalm pedig meglepően puritán volt, de egyszer elment, ezért kapta a „kvázi bivak” besorolást. 3-as kötetbeli bivakolások kapcsán elsőként a Heiligenblut-Matreier Tauernhaus szakasz remek helyei és a St Jodok előtti Ochsnernalm kis faházikójában eltöltött alvás/ok ugranak be jó emlékként. A Feldkircher Hütte előtti első bivakolásom szintén kellemes emlék (Vorderälpele). A 3-as kötetben azért jóval nagyobb tér volt az eldugottabb hegyi házak kipróbálására, illetve a bivakos élményeim bővítésére (volt olyan helyzet, hogy nem is volt más megoldás), mint a másik két kötetben összesen. Ha valamilyen egyszerű szabályszerűséget akarnék felállítani, akkor az élményfaktort sokkal inkább a nyugalom és az elvonulás érzete dobta meg, sem mint az emberek közelsége és a komfort: szinte az összes bivakhely előtt tudtam mosakodni, az osztrák Alpok alapjáraton is bővízü. A szlovén Alpokban, azért ez a karsztos részek miatt már jóval érdekesebb kérdés lenne.

3. egyszerű és nagyszerű szállásom Tribental-ban

4. több komfort az egyik kisvárosi vendégházban (Kappl), ezekből nem volt sok a második bejárásom

5. készülődés az alváshoz a Furtschaglhaus Winterraum-jában, az egész második bejárás során nem volt gondom az egyedül alvással

6. kész a fekhelyem az egyik legjobb bivakhelyen a 3-as kötetben

7. egy jó lehetőség a hűtték és az alternatív bivakolás között, sajnos túl sok nincsen belőle az útvonalon: a képen a Mindener Hütte látható

A hágókról és a csúcsokról általánosságban elmondható, hogy nem adták magukat könnyen, még ha többségük technikailag nem is volt túl nehéz. A nehézségeket inkább a sorozatterhelés (több napos túrák) és a sokszor hosszú órákig, akár fél napig tartó (pl. Fimbatal) felfelé és lefelé történő haladás jelentette.

Legmagasabb csúcsaim voltak:

- Ankogel: 3252 m

- Schönbichler Horn: 3134 m

- Hoher Sonnblick: 3106 m

A három dobogós közül az első csúcskitérő, mely a végén sziklás, de leküzdhető extra cucc nélkül. A második szintén a normál túrázás keretein belül elérhető (helyenként odafigyelős sziklás+drótköteles, szép időben nem volt gond vele), a harmadik pedig az útvonal szoros részét képezi, az egyik irányból gleccseres. A teljes képhez megjegyzem, hogy az általam nem érintett Zittelhaus-Alte Prager Hütte közötti főútvonalon található a 3254 méteres Hocharn csúcs (légifelvételek alapján már elolvadt a csúcs előtti gleccser útvonalat érintő része, de előtte viszont komoly 2-es nehézségű mászóakák vannak az útvonalon a Goldzechkopf csúcsának környékén). Erről nyilatkozni nem tudok, mivel a 02B jelű útvonalat jártam be, ez a csúcs pedig a harmas kötet egyetlen „nagyon igényes” (sehr anspruchsvolle) megjelölésű szakaszán található. Nem mondom, hogy nem piszkálja a fantáziámat ez a főútvonalas rész, de egyelőre nincsen napirenden a bejárása, még részben sem. Az 1-es kötetből ugyancsak maradt egy rövidke be nem járt alternatív útvonal Bruck an der Mur felé. Érdekes módon a Gamperhüttét az aktualizált, általam a második bejárásra használt 1-es kötet már csak zárójelesen hozza.

8. Ankogel, majdnem 4 évig volt a legmagasabb csúcsom, a tényleges csúcsról látszik a csúcskereszt

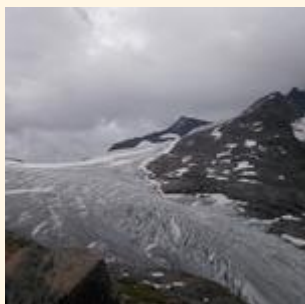
9. Schönbichler Horn, 3134 m

10. érkezés a Hoher Sonnblick-re, számomra egy izgalmas hely volt ez, vártam már ezt a találkozást

11. kilátás a Sonnblick csúcsán található Zittelhaus teraszáról a Hocharn tömbje felé, a balra látható Goldzechkopf is izmos rész a leírás és a ház főnökének elmondása alapján

Legmagasabb hágóim voltak:

- Venedigerscharte: 3407 m
- Kesselwandjoch 3222 m
- Ramoljoch: 3189 m
- Riffeljoch: 3146 m
- Eisjoch: 3120 m (Bildstockjöchl: 3136 m)
- Schönbichler Scharte: 3081 m

12. a Venedigerscharte ugyan meg lett örökítve tavaly, de a képeim elvesztek az eső miatt tönkrement telefonomról, így erről az alkalomról, csak a gleccser (Venedigerkees) végéről tudok fényképezős képet mutatni. Az idén viszont sikerült a csúcstámadással egybekötött remek „képpótló” túra erről a szakasról, abban a beszámolóban található róla bőséges képanyag, de az már nem az első bejáráshoz tartozik, de ennek ellenére beiktattam ebbe a könyvbe, mivel szeretnék képeket mutatni erről az amúgy szép szakasról is

Az első két helyezett hosszú gleccsertúrával érhető el, ezen kívül még az Eisjoch található könnyen leküzdhető gleccseres/havas környezetben (talán még hágóvas helyett hómacskával, vagy szerencsés esetben talán még anélkül is megközelíthető legalább az egyik irányból), a Riffjoch pedig az egyik irányból gleccseres. A többi helyszín nyáron megközelíthető volt extra felszerelés nélkül. A csúcson fejezethez hasonlóan itt is megemlíthető a főútvonalon található a 3228 méteres Obere Ödenwinkelscharte. Erről közelebbit szintén nem tudok mondani, térkép és a füzet szerint is két oldalról csak gleccseres túrával érhető el.

Az első bejáráshoz képesti plusz felszerelésre szintén hivatkoztam az írásaimban, de ezek legfőképpen a hágóvasat és a végére a jégcsákányt jelentette, természetesen a meglévő többbregű ruházat mellett. Ha valaki komolyan belekezd a magashegyi túrázásba, akkor előbb-utóbb úgyis beszerezi a szükséges dolgokat. Eleinte nekem sem volt főzőm vagy túrabotom, hágóvasat meg élőben sem láttam előtte, most mindegyik megvan és bármikor használhatóak.

13. „harci díszben” a Brandenburger Haus előtti Gepatsch-gleccseren, ez a kép szerepelt az aktuális beszámolóban, de használat közben ez a kép tükrözi legjobban a plusz eszközöket

14. nagyzsákkal a Sücka ház és a Silum nevű településrész között Liectenstein-ben 2020. nyarán

15. a főzőm használata nem volt kifejezetten markáns a második bejárás során, de pár alkalommal azért használtam, a képen Triebental-ban látható a másnapi kezdés előestéjén 2019. júniusában, azóta is jól szolgálatot tesz ez a szerkezet, már egy másik darabbal is bővült a repertoár azóta

Az első kötet másodjára annyiban tért el az első bejárásától, hogy főleg a megszerzett helyismereteimet kamatoztattam és a más szakaszolások is elősegítették, hogy más oldalról vagy más napszakban, időjárásban lássak meg egy-egy szakaszt, úgy érzem ezt amennyire csak tudtam „kimaxoltam”. Ezeken kívül Fertőszéleskút-Fraknó valamint Rozália és Krumbach határa között jó volt a másik útvonalon menni, minimálisan hosszabb, de attraktívabb volt, mint az „A” jelű verzió.

16. stájerországi „hegyek mindenhol” életérzés: kilátás részlete észak felé a Großer Grießstein-ről (2337 m), azt hiszem az alpesi túrák inspirációjához bőven elegendő szemléltető kép ez

17. az első bejárásnál problémás Triebener Tauern szakasszal másodjára nem volt gond, az előző kép készítése után csináltam ezt kicsivel később

Ami viszont a második bejárás lényege és sava-borsa volt, az bizony a hármas kötet! Nagy falat az bizony a hármas kötet, főleg annak a nyugatabbi része, bár a keleti oldalnak sincsen szégyenkeznivalója nehézségek terén, de mégiscsak kevesebb arra a gleccser. Egyszerűen meg kellett rá érnem fejben és fizikailag egyaránt, de inkább a mentális része a hangsúlyos. Leírhatatlanul büszke vagyok rá, hogy a 2016. őszi igazolófüzet vásárlás és az elindulás óta mindvégig a fejemben motoszkáló nagybetűs KIHÍVÁS, immáron végig bejárásra került és a kezdetektől sikerült felépítenem a magashegyi túrázásomat a szlovák kezdeti, a magyar domborzatnál magasabb hegyekből továbbfejlesztve egészen Ausztria harmadik legmagasabb gleccseres csúcsáig. Hálával tartozom a Sorsnak, hogy ezekben a kalandokban és kihívásokban mindig volt megoldás mindenre és veszélyben pedig megóvott a bajoktól!

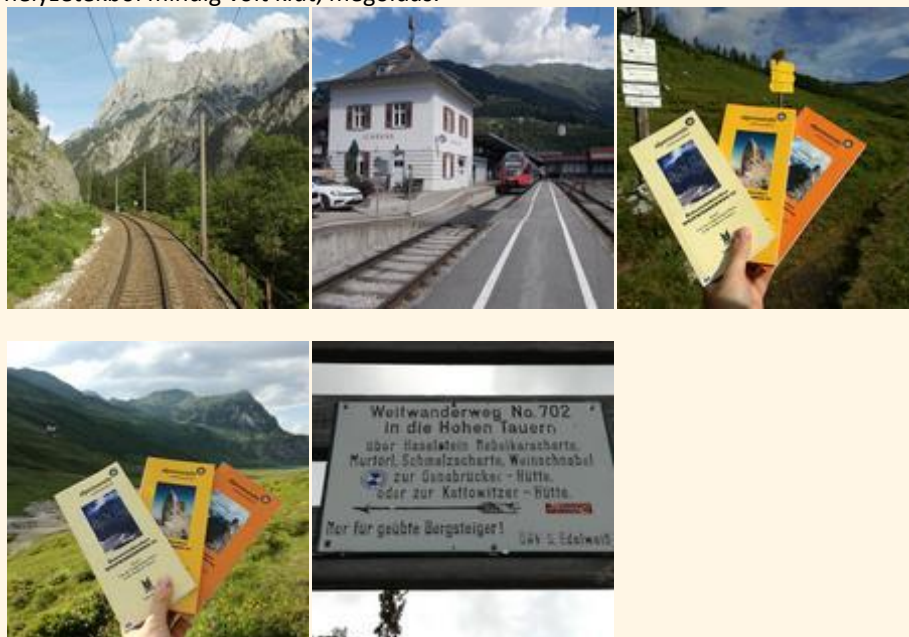
18. a második bejárás általam használt két kötete: szakaszolás, leírás és igazolófüzetek is egyben

Két oldalról kezdtem el „falni” a hármas, 2020-ban kezdtem el a keleti kiindulóponttól, de ugyanabban az évben másodjára bejártam a nyugati résznek a végét is és a kettő között távolság és a hézagok évről-évre csökkentek, míg nem 2024. augusztus 15.-én a tiroli Pfunds-ban ki tudtam tenni a pontot a történet végére. Igen, a pontot. Amikor az Alpenvereine felé igazoltam a teljesítést, akkor meg is kérdezte a Gert Kienast nevű úriember sporttárs (Fritz Peterka Urat sajnos nem sikerült sokadik nekifutásra sem utolérnem, amit őszintén sajnállok), hogy lesz-e harmadik bejárás? Nem tervezem. Nem mondhatok kategórikusan nemet, még ki tudja mit hoz az élet, de egyelőre nincsen ilyesmi kilátásban.

Az igazság az, hogy egyszerűen belefáradtam és telítődtem. Jó pár nyaram (2017. szeptembertől, de inkább 2018-tól 2024-ig) fix programja volt az alpesi túrázás (ez alól 2021. volt kivétel, amely egy különösen gyenge év volt ebből a szempontból), egyelőre szeretnék kicsit mást is látni, elég volt ez a jó pár nyár ebből most. Nagyon sokat adott nekem ez a túra mentálisan, fizikailag és túraszakmailag is, ha ez nincsen lehet az osztrák munka és a kint lakás sincsen, mivel Schruns-ot is a Zentral-on keresztül ismertem meg. Szerencsére az ottani, nem egészen pozitív összképű egy évünket gond nélkül tudom függetleníteni a túraélményeimtől, azokat nem mosom össze. Egy komoly tanulságot viszont le kellett vonnom a naivitásommal kapcsolatban: egészen más valahol jól túrázni és vonatozni és egészen más valahol élni és dolgozni, szőröstül-bőröstül. Ugyancsak sokat adott a túra, amikor az osztrák mozdonyvezető tanfolyamon ültem és esténként egy schwechat-i hotelben tanultam másnapra és a vizsgákra, olyan végtelen motivációt éreztem, amikor a végiggyalogolt tájakra és sok szép vasútvonalra gondoltam, hogy ebben az országban fogok dolgozni (később egy ideig élni is), hogy nem is volt kérdés, hogy érdemes-e tanulnom. Érdemes volt. Sok más dolog miatt is, de ez nem képezi ennek a mostani elmélkedésnek a tárgyát.

2020. nyarán amikor másodjára jártam be az Obertauern-Tappenkarseehütte(-Hüttschlag) részt, akkor konkrétan emlékszem a Jakoberalm után milyen szintű vonzerőt mutattak felém a havas hegyek dél felé nézve.

Még abban a szezonban elkezdtem a 3-as kötetet, nagyon vonzottak a távoli kies és vad részei, a gleccserek is újak voltak (az első bejárás Brandner gleccserének megkerülését nem számítom ide). Utólag nézve sem gondolom ezt másképpen, most is meghoznám ezt a döntést. Minden nehézsége ellenére egy jó dolog volt és eszembe szottak jutni a távoli és kies, vad helyszínek, megpróbáltatások. Szerencsére, ahogyan írtam is már, a helyzetekből mindig volt kiút, megoldás.

19. szép szakmai kilátások is sok motivációt adtak számomra a túrákra jövet-menet

20. Schruns állomás 2020. júliusának közepén: több tényező összejárása révén itt laktunk és dolgoztam bő 3 évvel később kezdve egy évet, egyáltalán nem lehet azt mondani, hogy nem volt a Zentral hatással az életemre! Ha nincsen ez a túra, akkor nem ismerem meg az egész környéket és lehet nincsen a kiköltözés (vagy nem ide), ottani munkavállalás ötlete sem.

21.-22. nem csak földrajzilag, hanem túraszakmailag is vízvázasztó a Tappenkarseehütte környéki elágazás: az első képen balról az 1-es kötet érkezik és a 3-as halad tovább egyenesen, az 1-es még befut a hátam mögött található Tappenkarseehüttébe, onnan pedig 2-esként folytatódik. A másik képen az előbb még a hátam mögötti rész látható a hegyi házzal, mely fontos szakaszhatár a túrában.

23. „Nur für geübte Bergsteiger!” azaz csak gyakorlott magashegyi túrázóknak, áll ez a táblán Tappenkarseehütte melletti kerítésen, egyáltalán nem lebecsülendő felhívás! Fontos volt számomra is a fokozatosság!

Szóval igen, nagyon sokat adott nekem ez a túra mindenestül, mindkét bejárás alatt, életem egyik meghatározó élményeit, mellé komoly önismeretet, sokkal inkább megtapasztaltam a határait, gyengeségeimet, egyéni sajátosságaimat terepen, mintha itthon ültem volna a fotelben. Abszolút nem bántam meg egy percre sem, ahogy mondani szokás: férfimunka volt! Ugyancsak sokat tanultam a természetről és arról, hogy mekkora jelentéktelen porszem az ember a természet hatalmas erejével szemben. Visszanézve is szépen alakultak a dolgok lépcsőről lépcsőre: Országos Kék és egyéb magyar túrák, szlovák SNP, majd Zentral és végül annak a legnehezebb részei. Ennek így kellett lennie! A három kötet közül egyértelműen a hármas volt a legnagyobb kihívás és egyben a leghosszabb is.

Távok összesítve a két bejárás alatt (igazolófűzetek adatai alapján):

1-es kötet: 585 km (az első bejárás során az „A” jelű útvonalat követve Rust és Hochwolkersdorf felé: 584 km), mindkétszer Mixnitz felé haladva

2-es kötet: 591 km, Panölalpén keresztül

3-as kötet: 655 km, a 02B jelű útvonalon és a Schafloch felé haladva

Tehát az első bejárás hossza: 1175 km

A második bejárás hossza: 1240 km

A kettő együtt: 2415 km, ez természetesen nem tartalmazza a kitérőket és a rezsimeneteket

Szintek: sacra nagyjából 72-73000 méter felfelé és kb 72000 méter lefelé, de ez egy durva becslés, akit érdekel könnyen ellenőrizheti az érintett szakaszok adatainak összeadásával.

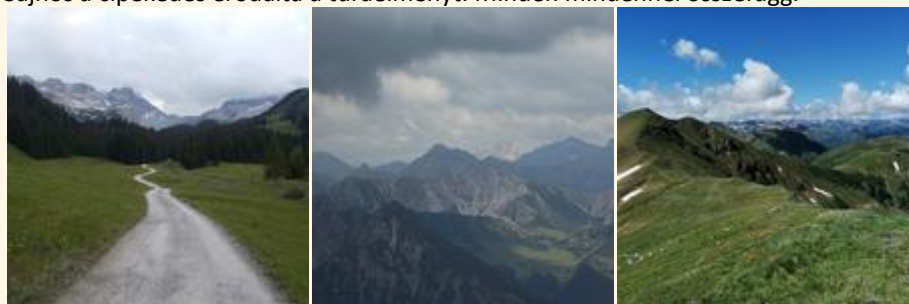

24. az immárom mindhárom bejárt kötet egy képen, az első ugye kétszer is szerepel

25. a végtelen hegyek látványa a Garsellakopf csúcsáról szemlélve Liechtenstein és Ausztria határán, avagy egy másik inspirációs kép

Viszont most azt érzem, hogy telítődtem és a végére már nem az volt az egész, mint ami ideális esetben: egyre jobban a problémákat láttam az időjárással, szabadidővel, alvásokkal, nehéz zsákkal, sok szinttel, sok utazással és sajnos némi teljesítménykényszerrel: szerettem volna belátható időn belül végigjárni. Természetes gondolat, de belegondolva a „kipipálásban” van egy kevés hétköznapi rutin. Jön az egyik dolog a másik után és kész, problémák jönnek és mennek, valahogy úgy éreztem kissé ez átragadt erre a túrás témára is ez a hétköznapiasság, pedig nem ez lenne a lényege. Szakaszok, szintek, alvások...nem ez lenne az egész legfontosabb eleme, hanem a helyben megélés. Jellemző volt, hogy reggeltől estig mentem, kihasználva a teljes napot, semmi kedvem nem volt ok nélkül a hűtékekben ücsörögni, rendes fogyasztásra 2 alkalmat leszámítva nem vitt rá a lélek, ott tobzódni meg értelmetlen volt, annyira nem érzem erősnek a német tudásomat, hogy teljesen otthonosan beszélgessek órákat az aktuális dialektben az osztrákokkal. Innentől fogva borítékolható volt az is, hogy kevés tartalékidő volt a túráimban, nem tudtam akárhol leülni fél órára kicsit kikapcsolni, pedig sokszor jó lett volna. Az első kötet Szárazvám-Fertőszéleskút, Schwabergehütte-Donnersbachwald, Breitlahnhütte-St. Nikolai im Sölktal szakaszait és a harmas kötet Serfaus-Pfunds darabkáját jártam be a párommal együtt, a többi egyedül csináltam meg.

Persze meg kell tervezni az adott napot, de valahogy kicsit már mintha gépies formát vett volna ez fel: ekkor és ekkor ezt, aztán azt, jövőre azt, utána meg azt. Szép építőmunka, lépésről-lépésre, szeretem az ilyesmit és most véget ért. Az előzetes hosszabb tervezgetés, betáblázott és magam (és a munkahely, menetrend, stb.) által kreált kötöttség, a nagy cucc és ilyesmik mellett, amiből a végére nagyon elegem lett: az emberek és a tömeg és annak az eléggé tipikus viselkedése, amely főleg a hegyi házaknál koncentráltabb volt, de terepen sem volt elhanyagolható zavaró tényező. Főleg a tiroli részeken, egyszerűen szinte képtelenség volt kicsit elvonulni, ünnepnap volt, amikor egy-egy periférikus szakaszon jártam. Ekkor már nosztalgiával gondoltam vissza a vadregényes stájer részekre, ahol, ha napi 1-2 emberrel találkoztam az még nagy szó volt (pl. Gleinalm környéke vagy az Edelrautehütte-St. Nikolai im Sölktal rész), ennyi még jól is tud esni fél nap egyedül gyaloglás után. Alvások terén, ami mindig is stresszel járt számomra: az egyedül alvás megteremtése. Aki gond nélkül alszik idegen emberek között, annak nyilván ez nem téma, de nekem folyamatosan az volt, ezért is cipeltem inkább végig a 3-as kötet döntő többségén a nagyzsákokat, mert a lehetséges mobilitást meg akartam tartani. Sajnos a cipekedés erodálta a túraélményt. Minden mindennel összefügg.

26. irány a hegyek felé! Gauertal, 2020. július közepén

27. vihar előtt a Garsellakopf után, fél órási intenzív zápor következett, ez a verzió még a jobbak közé tartozik, a fél napos (vagy hosszabb) áztatós eső már sokkal kellemetlenebb

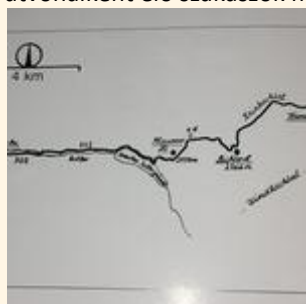
28. főleg a tiroli részek után értékelődött fel a stájer rész csendje és nyugalma: kilátás a Kreuzkogel-ről (2109 m)

Amit lehetett, azt kihoztam az egészből, ahogyan az elején is említettem nagyon örülök, hogy megvalósult a teljes második bejárás is, ezzel első igazolt magyar teljesítőként jártam végig a Zentralalpenweg mindhárom kötetét! Egyszóval: felejthetetlen! Hirtelen eszembe jutott a tavalyi Venediger gleccser utáni folytatás: amennyire reménytelennek indult, annyira sikeres lett a vége, érdemes volt nem feladnom!

29.-30. díjazások: 2 db bronz jelvény a 2x15 szakasz lejárásáért, 2 db ezüst jelvény az 1-1 kötet lejárásáért és 1 db arany jelvény az 1.+3. kötet lejárásáért a hozzájuk tartozó oklevelekkel. Az oklevelek közül a második egészen pontosan még az első bejáráshoz tartozik, de mivel ott egy ezüst jelvénnel kevesebbet küldtek annak idején, ezért ez lett pótolva 2022. nyarán, mivel a téma (ezüst jelvény) és a dátum is időszerű, így beválogattam ide. Külön rákérdeztem az Alpenvereinen-nál az oklevelekre: nem mindig állítanak ki a jelvények mellé, így külön darabom nincsen az ezüstről a második bejárásról, de nem is az oklevelek száma számít

Nem mondom, hogy nem fordult meg a fejemben egy-egy szakasz valamikor újrázása vagy a már említett Zittelhaus-Alte Prager Hütte közötti főútvonal bejárása, de nem tudom egyelőre, hogy ezekből bármi lesz-e belátható időn belül. Szintén érdekes felvetés Fritz Peterka 1987-es könyvében szereplő régi, már nem 02-es útvonalként élő szakaszok meglátogatása.

31. két Mayrhofen környéki példa a régi útvonalra: a régi nyomvonal a Krimmler Tauernhaus után nem a Windbachtal-Zillerplattenscharte felé folytatódik, hanem a Richtherhütte-Gamsscharte rövidebb útvonalon éri el a Plauener Hüttet, majd pedig Mayrhofen érintése nélkül a Gasthof in der Au után rögtön nekivág a hegyeknek a Kasseler Hütte felé. A rajz Fritz Peterka 1987-es kiadású „Zentralalpenweg 02” című könyvében található.

Nagyobb tájegységeim voltak:

1. kötet: Magyar-kapu/Ungarische Pforte, Lajta-hegység/Leithagebirge, Hochwechsel, Fischbacher-Alpok/Fischbacher Alpen, Gleinaple, Seckauer Alpen, Triebener Tauern, Rottenmanner Tauern, Wölzer Tauern, Schladminger Tauern, Radstädter Tauern. Az összes eddigi Tauern az Alacsony-Tauern/Niedere Tauern része.
2. kötet: Gasteiner Tal, Dientener Berge, Kitzbüheler Alpen, Gerlos, Zillertal, Tuxer Alpen, Wipptal, Stubaital, Stubai Alpen, Ötztaler Alpen, Ötztal, Pitztal, Inntal, Samnaungruppe, Verwallgruppe, Rätikon
3. kötet: Magas-Tauern/Hohe Tauern, Zillertali-Alpok/Zillertaler Alpen, Stubai Alpen, Ötztali-Alpok/Ötztaler Alpen, Samnaungruppe, Verwallgruppe, Silvretta-Gruppe, Rätikon

Az imént leírtak egyáltalán nem jelentik azt, hogy nincsenek még túraterveim: Alföldi Kék gyalog, Beszkidek, SNP 2. bejárás befejezése, Rudná Magistrala befejezése, SPP vagy akár annak érintőpontos részének legalább részbeni lejárása. Ezekon kívül lappföldi 80 km-es túra (Bärenrunde), OKT és DDK második bejárásának befejezése, Északi Zöld, stb. (azóta ezekhez még jött egy komolyabb balkáni „löket” is 2025 nyarán, S.J.).

Biztosan írhatnék még sok mindent, ismételhetnék meg már megosztott dolgokat, képeket, adatokat hosszasan, de a leírtakat tartottam a legfontosabbnak a téma kapcsán megosztani.

Mind a három kötetből vannak megnyitott darabjaim (az elsőből a harmadik, a másik kettőből a második), de egyelőre nem tervezek folytatást. A bő 5 éves második teljesítés ezzel lezáródik: 2019. június 27.-2024. augusztus 15. Aztán, hogy a pont után következik-e következő mondat vagy sem, az még a jövő zenéje.

Sereg János
2024. december 27.

Egy kis extra: Großvenediger túra nem kapcsolódik a második bejárásomhoz, de úgy gondoltam, hogy mégis ide iktatom: bőven szerepel benne képanyag az elveszett felvételeim helyett a szakasról szép időben és mellé meghódítottuk Ausztria 4. legmagasabb hegycsúcsát.

Zentralalpen újrarölvé:

Matreier Tauernhaus-Kürsingerhütte(-Obersulzbachtal)+Großvenediger avagy a *Fesnye expedíció története (2024. július 30.-31.)*

Előzmény: <https://forum.index.hu/Article/viewArticle?a=165865123&t=9012640>

Előjáróban: a túra neve saját szerzeményű fantáziánév.

Tavaly már bejártam ezt a 20,6 kilométeres szakaszt a Mayrhofen-ig vezető túram kapcsán, amely finoman fogalmazva sem volt egyszerű és könnyű sem. A Zentralalpenweg legmagasabb pontján és környékén ködös, esős időben voltam, a Großvenediger csúcstámadás is elmaradt, a nagy mennyiségű eső következtében az egyik telefonom teljesen, a másik félig tönkrement, tehát a képtáramban is több kilométeres hézagok keletkeztek. Nagy szerencse volt a tavalyi bejárásban az egyedüli átjutás a Venedigerscharte területén, csak a másodjára szembesültem vele mennyire aknamező jellegű részen haladtam át a gleccserhasadékok miatt. Már tavaly is felmerült bennem, hogy egyszer a jövőben, jó időben meg kéne csinálni újra ezt a részt. Mivel maga a szakasz bejárása hiánytalan volt, ezért prioritásban a még le nem járt szakaszok mögé került, értelemszerűen. Ennyivel abban is maradt a dolog nálam tavaly, az év első felében viszont Sétálós kolléga keresett meg azzal, hogy neki már csak ez az egy szakasz hiányzik a teljes 1.-3.-as kötet, azaz a teljes első bejárásából és felvetette, hogy ha már nekem egyedül sikerült, akkor megcsinálhatnánk ezt a szakaszt együtt is. Elhívtuk korábbi SNP-s túratársamat, Gábort is, aki szintén kolléga és megvolt már az 1-es kötet, a 3-asból viszont még jócskán van hátra, így neki is kapóra jött a közös túra lehetősége a Zentral leghosszabb gleccseres részén. Egy július és egy augusztus végi időpontot egyeztetünk le szabadságok kapcsán, a július végi időpont rögtön meg is felelt időjárásilag, így neki is vágunk az útnak.

A 3 napos túra már a nulladik napon kezdődött mindhármanknak. Engem párom este átvitt kocsival Pomogyra, ahol némi segítséggel tudtam egy rövidet aludni és a másnapi első, 3:51-es vonattal utaztam Bécsbe. Sétálós és Gábor nálam kicsivel korábban elindultak tegnap külön-külön, Sétálós korábban indult, és egy viszonylag normális bivakos éjszakát tudott így beiktatni Karintiában, Gábor viszont az éjszakai vonatozást választotta, mérsékelt komforttal. A találkozót kora estére az Alte Prager Hüttéhez beszéltük meg, ők 3 órával korábban érkeztek nálam, körbenéztek és felderítették a terepet az éjszakai alvás kapcsán is. Bécsből (sőt, igazából már Pándorfalu megállótól) a tavalyi logisztikát alkalmaztam: 5:28-as Railjet fedélzetén Salzburg-ba utaztam, útközben tudtam egy kicsit bólogatni. A 8:12-es IC898 Klagenfurt felé finoman fogalmazva sem volt utasbarát: minimum egy kocsi hiányzott a szerelvényből, mely így egy első, egy második és egy szintén másodosztályú vezérlőkocsiból állt, utóbbinak a lehajtható üléses részén foglaltam helyet, szerencsére még időben. Útközben itt is tudtam egy kicsit aludni a körülmények ellenére is. Két perc késéssel érkeztünk Spittal-Millstättersee állomásra, 10:37-kor induló Cityjet motorvonat időben érkezett, a mozdonyvezető kollégának tudtam segíteni a wc hiba elhárításában, nekem is hasonlóan minőségi járművekkel kell dolgoznom (már nem sokáig) kicsivel

nyugatabbra. Egy órás utat követően Lienz-ben az állomási Mpreis-ban vettem egy kis csokit, colát, mivel ez a hely is Tirol, csak Kelet-Tirol, ezért a fél literes dobozos cola itt is kapható.

1. Pomogy/Pamhagen állomás hajnali 3:46-kor, a középső Talent előtt álló testvérével utaztam 5 perc múlva Bécsbe
2. Schlieren-es „lapos” vezérlőkocsis vonat (háttal 1144-es mozdonyos vontatással) Spittal-Millstättersee állomáson, ezzel érkeztem
3. Lienz, a közelebbi Cityjet-tel érkeztem, a 8 részes Flirt motorvonat Sillian-on át Olaszországba közlekedett (Sillian felé halad a 03-as számú Südalpenweg is)

12:05-ös busszal mentem tovább Huben in Osttirol-ig, majd az időközben már elkészült buszállomáson átszállva mentem tovább a túra kiindulópontját jelentő Matreier Tauernhaus-ig, ahová minimális késéssel érkeztem. Szűk 10 órás utazást követően tehát odaértem végre a kiindulópontba. Még a 2018-as és 2020-as Kelenföld-Schruns utak is kevesebb időbe teltek, pedig akkor Magyarország szinte felén és Ausztria szinte egész hosszán végighaladtam. Feldkirch-ből a hazautazás rémlik hasonlóan hosszúnak, mint ez volt, másodjára. Na de nem is az utazásos számmisztika volt ekkor a lényeg, hanem, hogy végre odaértem és az idő is jó volt. A Tauernhaus-ban Ruhetag/szünnap volt, de pecsételni és wc-re menni tudtam. Két telefont még gyorsan elintéztem, a házzal szemközti kápolnát is megnéztem belülről, majd $\frac{3}{4}$ 2 előtt utamra indultam.

4. Matrei in Osttirol közvetlen közelében: fent középtől jobbra látható a tavalyelőtt bejárt Hohes Tor (2277 m) hágója, balra pedig a Dürrenfeldscharte környéki szürke hegyek
5. hosszú utazás után végre a túra kiindulópontján voltam: Matreier Tauernhaus, jobbra a kápolnával

A tavalyiakhoz képest semmi újdonságot nem tudok elmondani erről a részről, viszont több képet mutatni igen. Röviden, néhány mondatban az útról: az úton jócskán voltak kirándulók a hétfő kora délutáni időponthoz képest is, az Innerschloß felé folyamatosan pendlizett a Tauernhaus felől a traktor vonatta Wandertaxi, komoly telítettséggel. Az aszfalt emelkedni kezdett, a Wohlgemuthsalm házait hamar balról hamar magam mögött hagytam, majd jobbra a St. Pöltner Hütte felé nyílt elágazás. Tovább folytatva az utat a Tauernbach és a Dichtenbach patakok szép vízéseit hídról lehet szemlélni. Az Außerschloß vendéglőjétől ezúttal is jó képeket tudtam csinálni az előttem elterülő hegyekről, a Venediger púpja is részben látszódott hátulról. Az út meredek emelkedése itt megszűnt, sőt lejtő következett a régi faházak mellett.

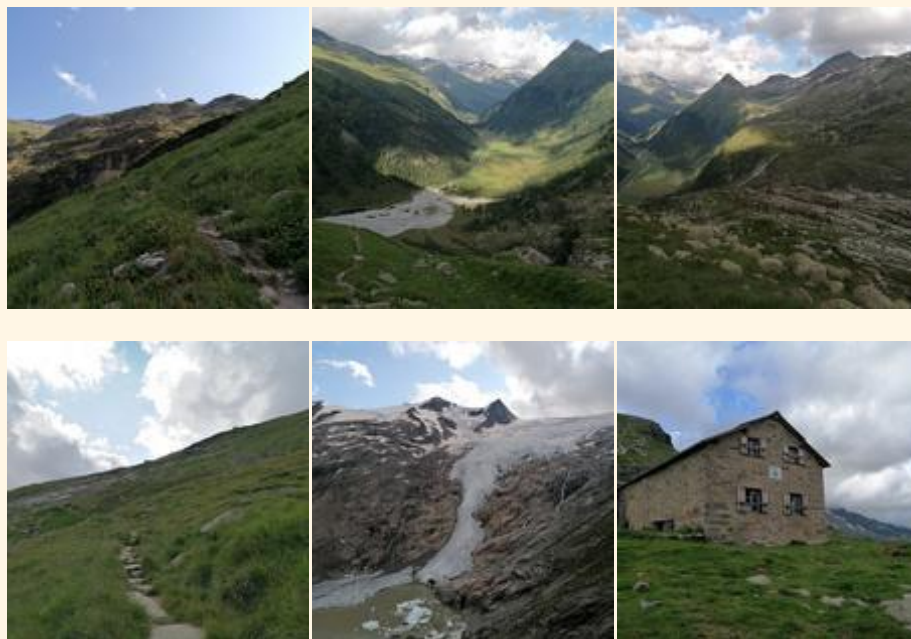
6. Tauernhaus után nem sokkal
7. Wohlgemuthsalm házai
8. vizesésnézőben
9. visszanezve, az időjárásra ma sem lehetett panasz
10. az út folytatása Außergschlöß vendéglőjétől nézve
11. Nagy- és Kis-Venediger a láthatáron azaz Groß-/Kleinvenediger
12. Außergschlöß régi faházai

Innentől minimális emelkedéssel haladt az út tovább az Innergschlöß felé, a Sziklakápolna előtt beiktattam egy kis kilátópontos kitérőt. A jó időt mások is kihasználták, intenzív volt az úton a gyalogosforgalom. Egyesek családotul jöttek, mások hátizsákjaira sisak és jégcsákány volt rögzítve, valószínűleg hasonló úticélokot találtak ki magunknak, mint mi (nem csak a Venediger van a környéken, de az a legfőbb látványosság). Az Innergschlöß-nél nagyobb volt a népsűrűség, még utána is, de már egyre csökkenő mértékben. A Neue Prager Hütte teherfelvonójánál a kijelölt út balra tér (ezelőtt nem sokkal van egy szintén balos elágazás a Gletscherweg felé, Sétálóság Villach-ban találkoztak, majd pár órája arra mentek) és a Gschlöß patakon való átkelés után nekivág az Vorderer Kesselkopf (2713 m) oldalában vezető végtelenített „büntető” emelkedőnek.

13. irány a hegyek felé!
- 14.-15. Sziklakápolna és kicsivel később a Wandertaxi ugyanott, komoly kihasználtsággal közlekedtek a járatok
16. Innergschlöß előtt
17. letérés a keréknyomról a Neue Prager Hütte teherfelvonójánál
18. Gschlößbach keresztezése

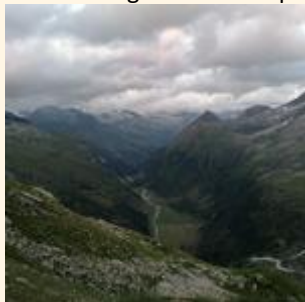
Maga az ösvény technikailag nem nehéz, de az emelkedés szöge és a hossza nem éppen a könnyebbek közé sorolja be. A teherfelvonónál egyenesen haladva amúgy a Zentral másik ága, a O2 főútvonal érhető el, a jelek a St. Pöltner Hütte felől érkeznek és folytatódnak az Alte Prager Hütte felé, ahol csatlakoznak az általam most taposott O2B jelű útvonalhoz. Leírva talán nem egyértelmű ez a háromszög, de térképen átnézve pillanatok alatt világossá válik a helyzet: A Zittelhaus alatti Pilatusscharte környékén ágazik ki ez a O2B jelű útvonal, amelyet én is követtem, mivel a Wallack Haus felé vezető útvonalhoz nem igazán éreztem magamat késznek (talán most már nekivágnék, de nem feltétlenül egyedül), így ez az ág most kapcsolódik majd össze az „egyenesen” haladó még magashegyibb útvonallal. A kettő között semmilyen súlyozás nincsen, bármelyik útvonal bejárása egyenértékű. Fél 5 után értem a meredek ösvény elejéhez (1750 m) és a következő 2,5 órában azon is haladtam felfelé, közben számos csapat érkezett szemből lefelé, egyesek meglepően nem a hegyre optimalizált ruházatban: szoknyás egyberuha talán nem legcélszerűbb ilyen hegyi ösvényre, bár sosem próbáltam. 2230 méter környékén csatlakozott vissza a Gleccserösvény, amelyen Sétálósék haladtak. Nemsokára megláttam szemben a Schlattenkees lenyúló gleccsernyelvét, mely egyre csak fogyatkozik, emlékeztetve az embert a környezeti kihívásokra amelynek egyik komoly jele volt az idehaza tapasztalható aszályos nyár is. A gleccserek után maradó, a jég által simára csiszolt sziklás részek aránya folyamatosan növekszik. Ennek megfelelően a gleccser vége is sötétszürke színű, nem túl szép állapotú. 19 órára értem fel a szép környezetben fekvő Alte Prager Hütthez (2489 m), amely már tavaly is nagyon tetszett. Bő 700 méter szintet jöttem a teherfelvonó óta, leírva nem egy különösen nagy szám, de azért amint említettem fárasztó a felfelé vezető ösvény, ennyi szintet 2,5 óra alatt a vánszorgós tempó érzése ellenére is jónak tartottam, nagyzsákkal 300 m szint/óra már jónak számít főleg ilyen terepen, nálam legalábbis. Pár kép készítése után befutott Sétálós és Gábor is, tavaly októberben találkoztunk így hármasban utoljára, szóval nem mindennapos esemény önmagában ez sem. Sétálós volt nálunk Schruns-ban látogatni július elején, voltak is közös túráink a környékben, később elégedetten nyilatkozott a kondimról, ami hó elején még nem volt annyira kimagasló, de hó végére kicsit össze tudtam magam szedni, szerintem főleg fejben és rendesen tudtam haladni. Aki benne van ebben a sportban az tudja, hogy sokszor a dolgok zöme fejben dől el, fizikailag sokkal többet bír az ember sokszor, mint fejben. Elkészült még pár kép és a csoportkép is, valamint a házban lévő múzeumot is megnéztük üvegen keresztül (pecsét továbbra is rendelkezésre áll itt), majd a korábban már sms-ben jelzett helyre mentünk, amelyet találtak.

19. „büntető” emelkedőn
 20. visszanézve a Gschlößtal felé
 21. szintén, jobbról már láthatóak az egykori gleccser által lecsiszolt sima oldalú sziklák látszódnak
 22. folytatódik az emelkedő
 23. Schlattenkees gleccserének lenyúló maradványa, jövőre még rövidebb lesz és így tovább
 24.-26. Alte Prager Hütte és környéke, valamint a belső részlete az üvegen át nézve

Sétálás annak idején a St. Pöltner Hütte felől érkezett ide és tett „kitérőt” a Neue Prager Hüttéhez, majd az általam most másodjára is „megmászott” ösvényen távozott a völgybe, neki akkor feltűnt az úttól nem messze álló épület, de akkor nem nézte meg közelebbről. Most viszont szemügyre vették és kiderült, hogy a részben nyitott, de teljesen fedett és zömében szélvédett épület, amely talán régebben teherfelvonó köztes állomása lehetett, tökéletesen alkalmas az alvásra. Én az alvásra Alte Prager Hütte előtti placcon vagy B tervként a Neue Prager Hütte Winterraum-jában számítottam, így kellemes meglepetésként ért ez a mindkettőnél jobb verzió. Lepakolás után vacsoráztunk, átvettem a Gábor által Pesten részemre vett jégcsákányt. Ezek után én az egyik, nagyjából 80 cm széles „szobában” ágyaztam meg, ők a nagyobb helyiségben egymás mellett. Az egyre fogyatkozó fényekben szemléltük némi széllel a befelhősödő eget, amely reggelre már a múlté volt. Páromnak telefonáltam, hogy rendben vagyunk, aztán beöltöztem az alváshoz, még némi beszélgetés után mindhárman eltettük magunkat másnapra.

27. helyzetkép 20:41-kor az alvóhelyünkről, reggelre a felhők eltűntek

4 órai kelés nekem még korai volt, a többiek mocorgását hallva is még vissza-vissza tudtam egy kicsit aludni, a füldugót is csak ekkor alkalmaztam egy kicsit. 5 óra előtt már én is talpon voltam, a reggeli rutin és összekapakolást követően $\frac{3}{4}$ 6 után elhagytuk a saccra régebben felvonó köztes állomásnak helyet adó épületet. A felkelő nap szépen sütötte már a nyugati irányú hegyeket, az időjárásban egyáltalán nem kellett ma sem csalódnunk.

28. 5:51-kor már szépen sütött a nap, balra az Alte Prager Hütte látható

Az Alte Prager Hütte után az ösvény melletti szegényes forrásból töltöztünk, majd folytattuk a felfelé vezető utat az egyre növekvő napsütésben, a terepen is egyre több sziklás rész lett. Kiváló alkalom volt átbeszélni a gleccsertűz kialakulását és hasznosítását (poén, de később kiderült, hogy létező dolog). Nem sokkal később már közelebbről is láthattuk a következő érintett házat, a Neue Prager Hüttét, a házi hegye, az Innerer Kesselkopf

(2897 m) csúcsa alatt. A Kis-Venediger hátulja már egészen közelinek látszott, amikor 7 órakor a ház előtti utolsó kaptatónál voltunk.

29.-30. a felfelé vezető ösvény részletei

31. visszaneézve is alakult a napsütés

32. Neue Prager Hütte közeleg

33. utolsó emelkedő a Neue Prager Hütte előtt, felette az Innerer Kesselkopf magasodik

A Neue Prager Hüttéhez érve kint nem volt sok mozgás, mivel éppen reggeliztetés folyt bent, csak pecsételni és wc-re menni tértünk be gyorsan a 2782 méter magasan fekvő házban. A kinti vízcsapot már leszerelték, tavaly még használható volt. A Winterraum-ba gyorsan beestünk, nagy valószínűséggel tudtunk volna itt hárman aludni, érintetlenek voltak az ágyak a kis szobában. Néhány fotó után mentünk is tovább, nem szerettünk volna a jóllakott turistákkal a hátunkban haladni. Sétáló egyszer járt itt, de csak idáig, Gábornak az első alkalma volt (örült neki, hogy arra járó birka megnyalogatta a hátizsákját indulás előtt), innentől átvettem a túravezetői szerepet, mivel nekem volt csak „vonalsmeretem” tovább. A gleccser aljáig vezető szakasz jelzettsége semmit nem javult egy év alatt, ugyanolyan kopott, ritkás és keresgélős. A ház után jó ideig kőről-kőre jellegű az ösvény és jó pár fagyott és félig fagyott hófolton kellett átkelnünk, Gábor felvette ezeken a helyeken a tartalékba hozott hómacskát, mi Sétálóssal maradtunk az adhéziós módban, óvatosan haladva. A lejtő, majd a kőről-kőre jellegű hullámzós rész után egy komolyabb emelkedő következett, jórészt havon haladva, itt lefelé már én sem szívesen haladtam volna hágóvas nélkül.. Az Innerer Kesselkopf felől folytatódó csipkés gerinc alatt vezető ösvény gleccser előtti része ismét kicsit szelídebb, régen természetesen ez a rész is jég alatt volt. 9 óra után kicsivel értük el a gleccser végét, a beszállópontot.

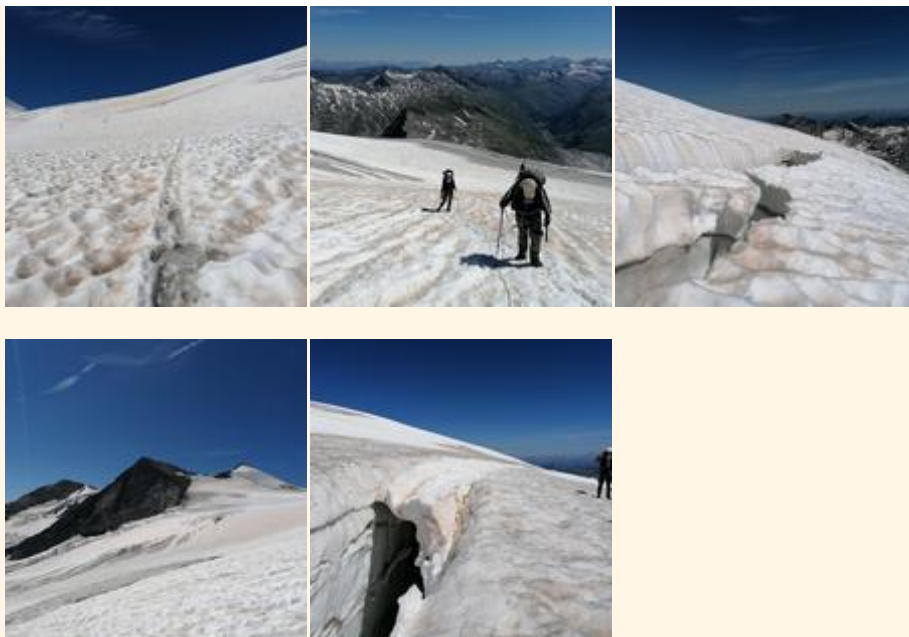

34. 7:06-kor értük el a Neue Prager Hüttét
 35. továbbvezető utunk irányába nézve, jobbra a Kis-Venediger, balra a Rainerhorn
 36. Winterraum, tavaly nyáron itt aludtam
 37. a ház után közvetlenül
 38.-39. először le, majd fel, a szemben lévő havas emelkedő nem éppen kislányos
 40. a Schlattenkees gleccserének vége, beszállópont

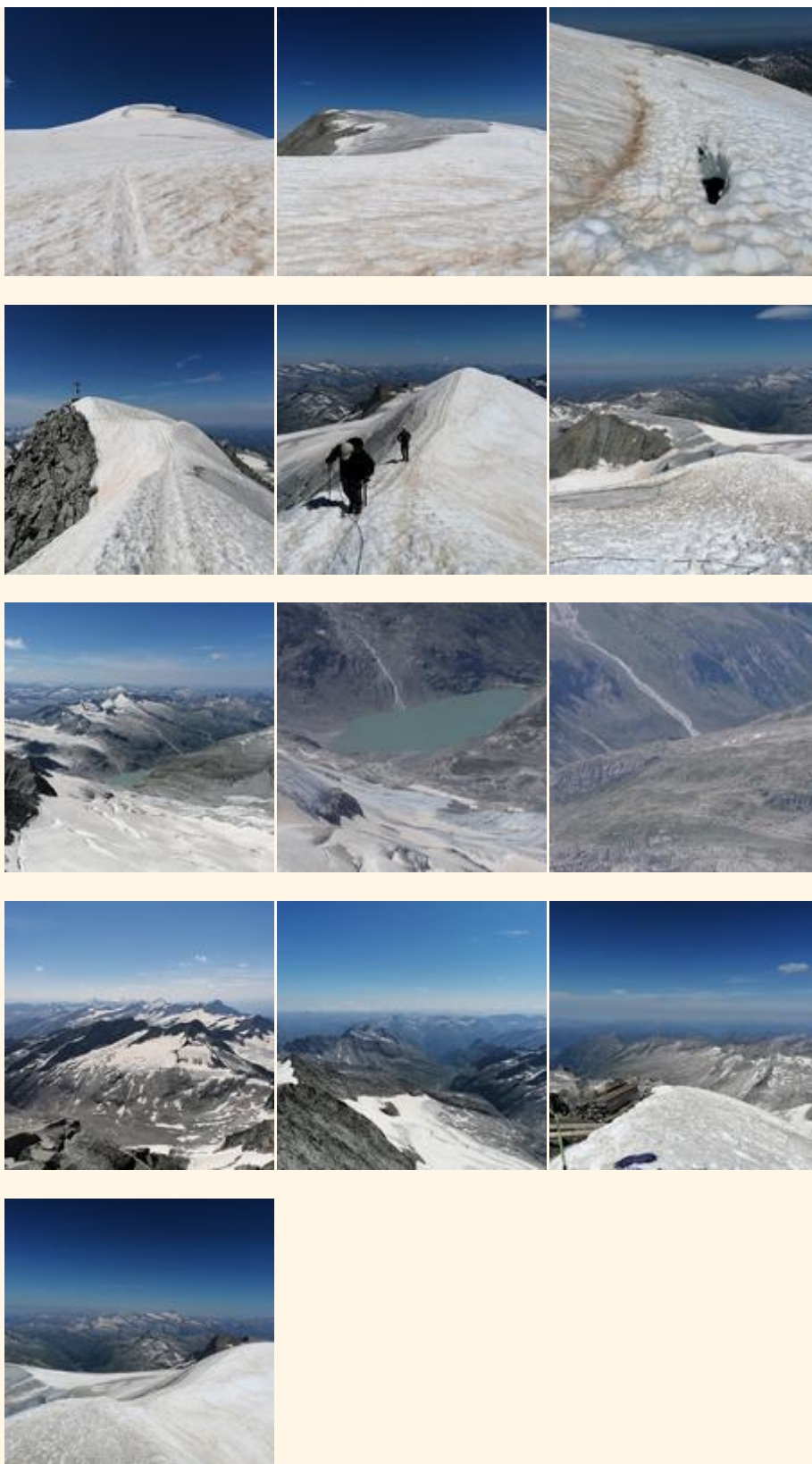
Itt egy órát töltöttünk el, evéssel, víztöltéssel, felcuccolással. A legtöbb fejtörést Gábor a bakancsával finoman fogalmazva sem kompatibilis kölcsönzött hágóvása jelentette, melyet Sétálós a bivakhelynél talált nagy szakítószilárdságú átlátszó vastagabb damillal rögzített a bakancsokhoz. A provizórikus megoldás kiállta a gleccser próbáját, nem kellett útközben utánhúzni, barkácsolni. 10 óra után közel 20 perccel első emberként a kötélpartiban indultam meg felfelé, mögöttem Gábor és hátul Sétálós ment. Gyorsan felvettük a ritmust, hátrafelé nézve elég megkapó volt a kilátás. Gábor most először haladt jégen, viszonylag hamar akklimatizálódott, legalábbis ránézésre. A jeges púp után mérséklődött az emelkedő, havas ösvényre tértünk, egy darabig még nem kellett foglalkoznunk a gleccserhasadékokkal. Meglepődtünk, hogy mögöttünk nem jöttek, de örültünk is neki, szemből viszont nem sokkal később két csapattal is találkoztunk, ők vagy máshonnan jöttek, vagy már hajnalban elindultak a csúcstámadásra. Később is találkoztunk másokkal, de mindig az ellenkező irányban haladtak. Az első csapat az ösvénytől kissé délre haladt el mellettünk, rendesen össze voltak ők is kötve, Sétálós megjegyezte, hogy sisakot senki nem visel, csak a zsákjaikon lógnak. Hármunk közül csak neki volt kölcsön sisakja, Gáboron árnyékolós (ún. „leffentyűs”) sildes sapka, rajtam pedig baseball sapka, majd később kötött sapka volt, bízam a kemény fejemben, hogy nem kell rá plusz védelem egy ilyen helyen. Szerencsére a hasadékokat is csak felülről láttuk. némi „srég” egyenes és egy jobbos-balos kanyart követő egyenes után kezdődtek a hasadékok, először csak kisebbek, néhány tucat centi szélesek, könnyen átléphetők. Ezen a részen ágazik ki a térkép szerint a bal kézre eső Rainerhorn (3559 m) csúcsa felé vezető ösvény, ezt a terepen nem láttuk, viszont a hegynek voltak látogatói, őket távolról láttuk. Hamarosan már komolyabb hasadékok kezdtek jönni, az egyiknél a vékonyka hóhídra lépve hirtelen combig süllyedtem a pár méter széles, de több emelet mély hasadék feletti kis hórétégben, szerencsére ennél neccesebb helyzet nem volt később. Az előbb említett lefelé haladó csapatokból itt jött szembe a második, ők is és mi is kerültünk.

41. ez bizony elsőre nekem is szokatlan volt
42. első lépések felfelé*
43. az első néhány tucat méter után visszanézve, középen a Neue Prager Hütte látható
44. a folytatás szépen látható, balról egy érkező csapat valamiért az ösvényen kívül halad lefelé
45. újabb visszapillantás a tájra és a csapatra
46. kezdődik a hasadékos rész
47. pillantás a Schwarze Wand-Rainerhorn irányába
48. jobbról Sétálós fotózza azt a sunyi gleccserhasékot melynek keskeny hóhídján nem sokkal korábban combig süllyedtem, az ösvény lazán átvezetett rajta

Szemben már szépen mutatta magát a Großvenediger csúcsának hátulja, viszont az iménti adrenalin löket sem múlt el nyomtalanul, a jobb kézre eső Kleinvenediger (3470 m) alatt haladva hamarosan kezdtük elérni a Venedigerscharte déli végét, ahol a ösvény nyomai egyszer csak elvesztek. Néhány lábnyommal találkoztunk itt-ott össze-vissza, de semmi konkrétummal. Úgy gondoltuk, hogy a szemben lévő csúcsra vezető, már jól látható ösvényhez vágunk át, amikor a korábbi combig süllyedésem kapcsán kezdett elfogni a kétely, hogy jó lesz-e ez az irány és kezdett egyre inkább úrrá lenni rajta a félelem, hogy a következő lépésnél beszakad alattam a hó, ezt az érzést egy-egy kisebb, néhány centis süppedés előzte meg. Elbizonytalanodásomat látva Sétálós segített ki, ezen a néhány tucat méter hosszúságú neccesnek vélt részen ő haladt elől, majd a csúcsra vezető ösvénynél cseréltük vissza a helyünket, legalább a kötéllel így nem kellett variálni, Gábor mindvégig középen maradt. Megkönnyebbülés volt a csúcstámadó ösvényen lenni, ez biztosan rendben volt, mivel két lefelé tartó csapatot is láttunk közelebből, az másodikban még fekete négy lábú résztvevő is akadt. Nagy cuccainkat az ösvény mellé tettük le, a csúcsra mindhárman tornazsákkal mentünk fel, melyekbe csak a legszükségesebb dolgokat tettük be. Az ösvény alulról került egy jókora jeges részt, szinte végig jobbos kanyarodásban voltunk korábbi helyzetünkhöz képest. Az emelkedő nem volt túl szelíd, de nehéz sem, csupán néhány hasadék átlépésére kellett figyelni. 3600 méteres magasság környékén értünk fel a gerinc élére és csatlakozott be a Defreggerhaus (újra megnyitották és a főnöke az 1-es kötetbeli Rudolf-Schober Hütte korábbi bérlője lett)/Rainertörl felől a másik ösvény, amely egy szintén népszerű megközelítése a csúcsnak. A lenyűgöző panorámában már láthatóvá vált a karnyújtásnyira lévő csúcskereszt, az odáig tartó részen az ösvény keskeny sávban vezet feljebb egy hóbuckán át, ha sokan vannak fent, akkor itt lehet kicsit időzni kell, nem érdemes a lecsúszást, lezuhanást kockáztatva előzgetni. 14:31-kor értünk fel Ausztia 4. legmagasabb hegyének, a Großvenedigernek a csúcsára, a kilátás fantasztikus volt! Teljes, 360 fokos körpanorámát élvezhettünk a Dolomitoktól az Alpok nyugati irányú folytatásával, na meg az északi és keleti irányú szintén nagyon szép kilátással együtt. Apróságnak tűnt a tőlünk 1100 méterrel lejjebb elterülő Kürsinger Hütte és az alatta lévő gleccsertő is. Megpróbáltam azonosítani a 2-es kötet részét képező Hundstein 2117 méteres magaslatát innen északkelet felé, sikerült is. Onnan tovább Mittersill felé annak idején szépen látszódott a Venediger és környéke a 2-es kötet útvonaláról, azaz szemből. Azért jó érzés, hogy Szlovákiához hasonlóan egyre több ismerős hely akad számomra az Alpokban, ez hosszú és kitartó „munka” eredménye.

49. szemben a Venediger csúcsa, odáig viszont még volt egy fejtörős rész, ugyanis a kép készítése után nem sokkal „szétszaladtak” a lábnyomok és útkeresés, de inkább improvizálás következett

50. a Zentralalpenweg legmagasabb pontjának, a Venedigerscharte környékén járunk, szemben a Kleinvenediger (3470 m)

51. immáron a csúcsra vezető ösvényen járunk, ismét a sunyibb hasadékokat kellett keresztesznünk

52. csúcsrekord a célegyenesben

53. visszanézve a tájra és a fiúkra

54. Großvenediger csúcspanoráma I.: kilátás északkelet felé, előtérben a Kleinvenediger

55. Großvenediger csúcspanoráma II.: kilátás északnyugat felé, lent a Gletschersee Obersulzbachtal látható

- 56.-57. a gleccsertő és a Kürsingerhütte közelebről
 58. Großvenediger csúcspanoráma III.: kilátás nyugat felé
 59. Großvenediger csúcspanoráma IV.: kilátás dél felé
 60. Großvenediger csúcspanoráma V.: kilátás észak felé, középen a Hundstein tömbje
 61. Großvenediger csúcspanoráma VI.: kilátás kelet felé

A hegy magasságára több adat is szerepel, köztük 3657 méter és 3674 méter is, mi a régebbi és köztudomásúbb 3666 méteres magasságot fogadtuk el mérvadónak, nem mintha ezek a pár méteres eltérések bármit levonnának az élményből, szebb is ez a „kerek” szám. Jó volt több mint 4 óra után egy kicsit ücsörögni a csúcskereszt kövekből kirakott talapzatán (jobbra a régi csúcskereszt maradványai is láthatóak voltak) hó és jég nélkül. Elkészültek az egyéni és csoportos képek rólunk is és a felszerelésünkről is. Szintén komoly élményfaktor volt idegenek nélkül lenni a csúcson ilyen szép nyári időben, igazán jól jártunk így, mindhármunk megdőlt csúcsrekordjának a helyszínén.

62. csoportkép a pihenő túrabotjainkról és jégcsákányainkról
 63. csoportkép rólunk, balra én vagyok látható, középen Sétálós, majd jobbra Gábor következik
 64. csoportkép a bakancsainkról és hágóvasainkról

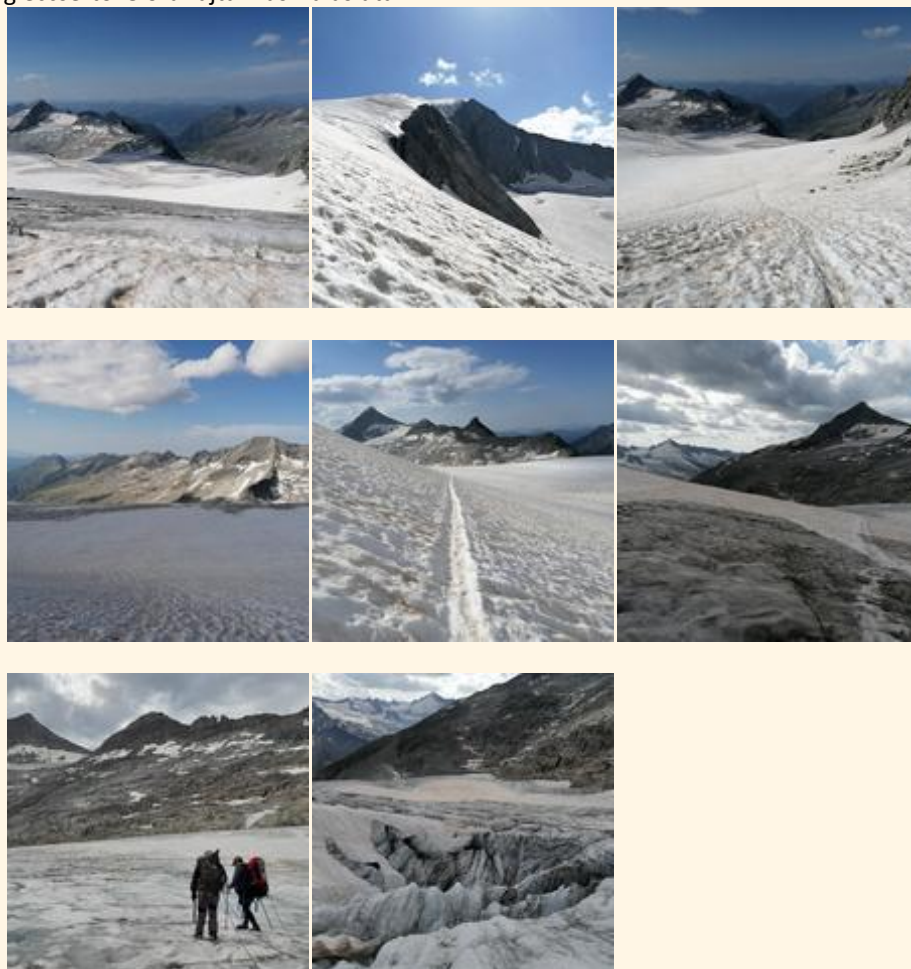
Fél óras fent lét után 15 óra után indultunk el lefelé, a nagy átlaghoz képest későn, viszont emiatt mégsem aggódtunk. Lefelé a Kürsingerhüttéig nem találkoztam/találkoztunk már másokkal az ösvényen, nagyon szépen kifogtuk ezt az alkalmat. Lefelé haladva a Kis-Venediger és Venediger-hágó látványa volt markáns, persze a háttér hegyei is szépen mutattak, érdekes volt az egy-egy megjelenő felhő árnyéka is. Fél óra alatt visszaértünk a cuccainkhoz, majd folytattuk az ereszkedést. 20 perc múlva értük el a Venediger-hágó/Venedigerscharte (3407 m) északi szélét, döbbenettel néztem a hasadékokkal össze-vissza szabdalt jégtömeget, amelyen egy éve ködben és esőben átkeltem. Akkor kicsivel nagyobb hórteg volt ezeken rossz látási viszonyok között, tudatában sem voltam ennek az orosz rulett jellegű játéknak, amit csináltam. Sejtettem, hogy vannak hasadékok a lábaim alatt, de inkább a lefelé vezető ösvény megtalálására fókuszáltam, egyedül a többivel amúgy sem tudtam volna sokat kezdeni. Reméltem, hogy nem lesz baj. Szerencsére nem volt gond akkor sem és most sem, jó pár helyen kerülgettük a hasadékokat szlalomozva, de igazából semmi komolyabb nehézség nem volt. Szemben a Kis-Venediger csúcsa magasodott már fölénk, a sziklafal és a gleccser találkozásánál még most is ott van a sziklához rögzített létra, valószínűleg mentés esetére van ott.

65. ereszkedés közben a zsákjaink elérése előtt, mellettem jobbra Gábor szemléli a tájat *
 66. Venedigerscharte egy másik szögből, azt hiszem nem igényel különösebb magyarázatot az „aknamező” kifejezés

Elértük a hóban vezető, első részén meredeken lejtős ösvényt immáron a Venedigerkees gleccserének területén. Tudtam, hogy innentől már komolyabb dolgok nem lesznek, csak szépen haladni kell lefelé. Így is tettünk, közben sztorizgattunk, szemben a Zwischensulzbachtörl (2900 m) és a mögötte elterülő kilátás is szép volt. Sétálós megosztotta kétségeit a Brandenburger Haus környéki gleccsertúrázás kapcsán, neki tavaly viszonylag problémás volt az a rész, ezt a félelmet faktort sikeresen rám is ragasztotta, amely egészen az ottani rész sikeres lejárása után zárult le számomra. Gábor nem kívánt csatlakozni a Brandenburger-es túrához, Sétálós sem akart duplázni, így tudtam, hogy nagy valószínűséggel újfent csak magamra számíthatok majd (két embert kérdeztünk a párommal előtte, de senki nem ért rá). Ez a feltámadó félelem faktort árnyalta egy kicsit a

lefelé utat, de utólag most már tudom, hogy szerencsére kár volt azon a szakaszon aggódnom, bár ettől függetlenül egyedül nem feltétlenül csinálnám még egyszer szívesen végig az utolsó előtti Zentral szakaszomat, erről majd az aktuális beszámolómban írok bővebben. Szépen sütött a nap, nem gondoltam, hogy a szám is meg tud égni, de most már ki tudom jelenten, hogy igen. A gleccseren a hó miatt duplán erős a napsütés, napszemüveget sem volt tanácsos levenni. Nagyjából egy óráig tartott a szépen járható szelíden lejtős út, a gleccser vége előtti nagyjából 1 kilométeres rész viszont szabdalt, „őszinte” (azaz jól látható, átugorható, megkerülhető) hasadékos volt, a tavalyi túrámról ködben egy kicsit rövidebbnek rémlett. Sikeresen leküzdöttük az utolsó hasadékokat, majd egy olvadékvizes rész gondoskodott róla, hogy ne legyen annyira triviális a búcsú a gleccsertől 8 óra rajta mászkálás után.

67. néhány hasadékot még kerülünk/átlépünk/ugornunk kellett, de hamarosan szelídült a terep, szemben jobbra a Zwischensulzbachtörl
68. visszanezve a csúcsra

69. havas lejtő, egy ideig ez volt a jellemző

70. Zwischensulzbachtörl, 2900 m

71. jól járható rész, bár 1-1 alkalommal itt is oda kellett figyelni a kisebb hasadékokra

72. a gleccser vége előtt kezdődött a szabdalt terep, újra markánsabb hasadékokat kellett kerülnünk, középtől jobbra a Keeskogel (3291 m) figyel a ténykedésünket

73. Gáborral az olvadékvizes feledhető részen*

74. utolsó hasadékok, szemben a kiszállópont már látszik

A kiszállási pont problémamentes, Sétálós 23 éves bakancsának a talprögzítése részben elvált, ezt csak a cipőcserénél tűnt fel, még pont kibírta ezt az utat. Gábor hágóvasainak rögzítése, ahogy korábban is említettem, kiállta a gleccser próbáját, ő viszont egyelőre nem lett a gleccsertúrázás szerelmese, eléggé elfáradt a mai menetben, beülőjét sem tudta rendesen rögzíteni, így nem volt annyira kényelmes számára. Majd legközelebb már jobb lesz neki, felhasználva a mai nap tanulságait és tapasztalatait. Sétálós és én viszont abszolút jól éreztük magunkat. Levettem a már nem szükséges cuccaimat, majd elköszöntem a sráctóltól: ők a közelben aludtak végül bivakolva, másnap pedig dél felé terveztek Hinterbichl felé eljutni, én viszont innen észak felé mentem tovább. Igazán jól sikerült ez a mai nap! Örülök még most is ennek a szép élménynek és a csúcsrekordnak is! Már nem csodálkoztam rá a következő meredek emelkedőre, amely a talán pár évtizeddel ezelőtti gleccser magasságára vezetett fel, visszanezve szépen látszott a Venediger és tiszteletet parancsoló volt

a több ezere négyzetméternyi jég is. Szép naplementében mentem, erős pozitív kontraszt volt ez a tavalyi pocsék időjárásra visszaemlékezve. Néhány patakátkelés volt az ösvényen, amely a Keeskogel (Sétálósék másnap reggel felmentek a 3291 méteres csúcsára) alsó oldalában vezetett a Kürsingerhütte felé. Egyre jobban láthatóvá vált a soron következő völgy, az Obersulzbachtal végében elterülő gleccsertó, a szemben a Zentral folytatását jelentő Krimmler Törl, valamint a környező hegyek látványa is markáns volt (pl. balra, azaz dél felé nézve a Grosser Geiger 3360 méteres csúcsa és szemben nyugat felé nézve a tavaly meghódított Gamsspitzi 2888 méteres csúcsa is szépen látható volt).

75. visszanézve a gleccsere a kiszállópontról, szemben a csúcs, jobbra lent a kötél látszódik

76. a Venediger csúcsa közelebről

77. visszanézve a gleccsere már feljebből, jobbra fent a csúcs látszik

78. szép időben és környezetben haladtam tovább immáron egyedül

79. még egy utolsó pillantás a Großvenediger felé, tavaly a párában nem tudtam ezt kiélni

80. a Gleccsertó lent már látszik

Kereken este 8-ra értem el a Kürsingerhüttét (2548 m), voltak bőven a háznál, de ránézésre talán nem volt teltház, de nem terveztem itt aludni. Itt hagytam el a Zentral útvonalát papíron 20,6 km után. Pecsételés után meg is indultam lefelé a kisebb-nagyobb épületek között. A teherfelvonó közelében a személyzet egy tagja rántott húst vacsorázott krumplival, nem minden irigység nélkül mentem el mellette. Visszanézve szépen látszódott a menedékház és az egyéb kiszolgáló épületei, a környező hegyekkel igazán szép volt a panoráma.

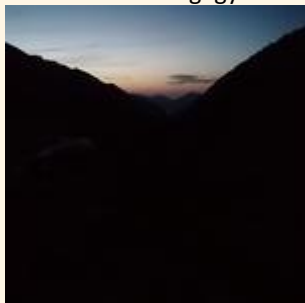
81.-82. Kürsingerhütte és nem sokkal későbbi elhagyása

Észak felé haladtam immáron a 02-es út helyett a 12-es számún, egy darabig a teherfelvonó közelében, láttam is egy felfelé haladó küldeményt a ház felé haladni. 2450 méteren az ösvény nyugat felé fordult, majd a Klamml nevű sziklás részen áthaladva vesztette a szintet tovább, a völgy szépen látszódott végig, de az érkezés oda még odébb volt. A szemközti hegygerinc mögé már lebukott a nap, így percről-percre fogytak a fények, a Klamml drótköteles részeihez még bőven elég volt a fény. Lefelé haladva szépen látszódott a gleccsertó lefolyása, én viszont már szerettem volna leérni a völgybe mihamarabb, de elég vontatott volt az ösvény vége már, kezdett a fáradtság is egyre jobban előjönni belőlem, ezzel párhuzamosan minimálisra csökkent a fény mennyiség, szerencsére félhomályban is elég jól látok, csak a túra vége előtt pár száz méterrel kellett egy kicsit lámpáznom.

83. naplementében folytatódó út
 84. küldemény érkezik a völgyből
 85. oda kell lejutni
 86. Klamml részlete
 87. pillantás a Gleccsertó irányába, a lefolyás szépen látszik

A Kürsingerhütte teherfelvonójának alsó állomásánál terveztem aludni. Bosszantó dolog volt a térerő hiánya ebben a völgyben, egyszerűen szinte nulla volt a lefedettség a völgy alját elérve is, 2000 méteren azért ez nem szokott általános lenni, szerintem még a Venediger csúcsán is több volt a térerő. Az utolsó 1-2 km már elég nyüglődős volt, végül 22:10 körül értem el a felvonó alsó állomását. A nyitott épületben a két kötélpálya közötti részen hamar megágyaztam és mihamarabb el is dőltem ezután a mozgalmas nap után.

88. lement a nap

Egészen jól sikerült aludnom, 6:45 környékén keltem. Előző este a Hüttében megnéztem a Hüttentaxi menetrendjét, amely 7:45-re írta első indulást innen, addig kényelmesen el tudtam készülni. A tavalyi túrámról már tudtam, hogy van egy ilyen kiszállási lehetőség itt, a gond csak annyi volt ezzel, hogy a kisbusz nem megy végig a völgyön és nem csatlakozik se a buszhoz, se a kisvasúthoz, hanem csak a Hopffeboden nevű parkolóig megy el, ahonnan még közel 6 km a tömegközlekedés, reméltem, hogy le tudom beszélni az odáig történő eljutást. Összepakolás és a reggeli rutin után vártam a kisbuszt, amely rendben meg is érkezett.

89.-90. napkelte után a teherfelvonónál és a közös kép az érkezett kisbusszal

Egy fiatal egyetemista lány volt a sofőr, aki egy idősebb férfivel kipakolt a kisbuszból a felvonó kocsijára, majd a férfi is beszállt és úgy indult el felfelé a felvonó. Egyetlen utasként szálltam be az anyósülésre, a lánnyal lebeszéltem, hogy elvisz-e Neukirchen am Großvenediger település egyik buszmegállójába, igen volt a válasz, ez szerencsésen és hamar meg is oldódott. Jó hosszú az Obersulzbachtal, volt idő kicsit beszélgetni, kiderült, hogy a sofőr a Kürsingerhütte főnökének a lánya és nyári munkán besegít a családi vállalkozásba így, amúgy egy bécsi egyetemen tanul és ott is lakik. Elmondása szerint a Neukirchen és Krimml felé is gyakori kérés, hogy térjenek ki a kisbusszal, ezt meg szokták tudni oldalni. Komoly szerencsefaktor volt, hogy az első járat leköszlekedett, mert mint kiderült, nekem szólnom kellett volna fent előző este, hogy utaznék (Hüttében alvás nélkül kicsit érdekes lett volna, de nem lehetetlen), különben ha se felfele nincsen senki és lefele sincsen foglalás, akkor nem jönnek fel ezzel a napi első járatral, ez mondjuk érthető is. Szerencsém volt ezzel így, hogy a bácsival feljöttek és szükség volt egy kis utánpótlásra is a háznak, így nem volt gondom ebből. Sorban jöttek a völgy vendéglátós egységei: Postalm majd Berndlalm, egy helyen ő, egy helyen pedig én kezeltem a legelő(k) határainál lévő sorompókat, később szerpentes rész is volt az alapból is nagyon kanyargós úton, egy hétvégi nyári napon komolyabb forgalom lehet itt, nem lehet száguldozni. Mi viszont egy szerdai reggelen mentünk itt, így nem kellett nagyon félreállni a szembejövők miatt.

91. Berndlalm közelében

92. Obersulzbachtal északi része, jobbról az össze-vissza keresztett Obersulz patakkal

Örültem, hogy nem kellett közel 20 km rezsimenetet legyalogolnom itt, őszintén szólva semmi motivációm nem lett volna hozzá, szerettem volna mihamarabb hazatérni Magyarországra, még volt pár nap hátra a szabadságomból. Neunkirchen, Dürnbach nevű buszmegállóban szálltam ki, ha jól emlékszem 23 eurót kellett fizetnem az útért, amin megmondom őszintén meglepődtem, de legalább időben (8:18) voltam jó helyen, így jól alakult az egész. 8:41-kor jött egy pótlóbusz, mivel a krimml-i kisvasutat elvitte 4 éve az árvíz, ezért a felső részén még mindig nincsen közlekedés. A buszon kalauznő is utazott, egy bő 20 perces utazás után érkeztünk meg Mittersill állomásra, ahonnan már újra lehetett vonatozni, gyors átszállás következett a kisvasúti ingavonatra.

93. egy kis ugrás: Mittersill állomás, átszállás a kisvasúti ingavonatra Zell am See felé

A vezérlőkocsiba szálltam, a vezetőfülke ajtaja ki volt nyitva menet közben is, egy idő után nem tudtam megállni, hogy előrébb menjek és az utastérből ne csináljak a vonalról egy-két képet. Később a mozdonyvezető kolléganővel is váltottam pár szót, kiderült, hogy nem rég óta járnak Mittersill-ig, ez viszonylag friss dolog, előtte csak Niedernsill-ig volt vonat. Bő 3 évig akkor csak addig jártak, ez már hasonlít az én schruns-i munkavégzésemre. Zell am See előtti állomáson (Tischlerhäusl) személyzetváltás történt, egy nagyjából velem egy korú srác vitte be a vonatot a végállomásra. Zell am See állomáson volt egy kis időm átszállni a 10:16-kor érkező graz-i Intercityre. Útközben jött egy sms Sétalóstól, hogy az Obersulzbachtörl (2918 m) hágójában kőomlás miatt megrongálódott/hiányos az út, így nem kockáztatták meg a továbbhaladást (50 méterrel a hágó előtt fordultak vissza), így végül hozzám hasonlóan, ők is északi irányba szálltak ki másnap (őket is elvitték a

kisvasútig/főútig). Salzburg-ból egy kicsit késő, negyed 1 után induló Railjet-el utaztam Bécsig, ahonnan egy rövid fertőszentmiklósi kitérő után Pomogyig utaztam (17:20), ahonnan autóval tértem haza.

94.: Zell am See állomásról indul Mittersill felé fordulás után a kisvonalat, Krimml-ig még egy ideig várni kell a pótlóbuszok leváltására
95.: három részes Talent Salzburg-ban

*= ezt a három képet Sétálós, azaz Őrsi Bálint készítette

2024. augusztus 11.: Brandenburger Haus felé visszanezve, a gleccser neheze már mögöttem volt az utolsó előtti túrán a 3-as kötet befejezésének célegyenesében

VÉGE

